

Bạch Dương & Sư Tử

Contents

Bạch Dương & Sư Tử	2
1. Chương 1: Bảo Bình (thượng)	2
2. Chương 2: Bảo Bình (trung)	10
3. Chương 3: Bảo Bình (hạ)	17
4. Chương 4: Song Ngư (thượng)	29
5. Chương 5: Song Ngư (trung)	34
6. Chương 6: Song Ngư (hạ)	45
7. Chương 7: Bạch Dương (thượng)	57
8. Chương 8: Bạch Dương (trung)	63
9. Chương 9: Bạch Dương (hạ)	73
10. Chương 10: Kim Ngưu (thượng)	83
11. Chương 11: Kim Ngưu (trung)	91
12. Chương 12: Kim Ngưu (hạ)	101
13. Chương 13: Song Tử (thượng)	113
14. Chương 14: Song Tử (trung)	118
15. Chương 15: Song Tử (hạ)	128
16. Chương 16: Cự Giải (thượng)	136
17. Chương 17: Cự Giải (trung)	144
18. Chương 18: Cự Giải (hạ)	155
19. Chương 19: Sư Tử (thượng)	164
20. Chương 20: Sư Tử (trung)	171
21. Chương 21: Sư Tử (hạ)	181
22. Chương 22: Xử Nữ (thượng)	190
23. Chương 23: Xử Nữ (trung)	201
24. Chương 24: Xử Nữ (hạ)	209
25. Chương 25: Thiên Bình (thượng)	221
26. Chương 26: Thiên Bình (trung)	229
27. Chương 27: Thiên Bình (hạ)	241
28. Chương 28: Bọ Cạp (thượng)	256
29. Chương 29: Bọ Cạp (trung)	264
30. Chương 30: Bọ Cạp (hạ)	272
31. Chương 31: Nhân Mã (thượng)	282
32. Chương 32: Nhân Mã (trung)	291
33. Chương 33: Nhân Mã (hạ)	303
34. Chương 34: Ma Kết (thượng)	314
35. Chương 35: Ma Kết (trung)	322
36. Chương 36: Ma Kết (hạ)	330
37. Chương 37: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 1	340
38. Chương 38: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 2	347
39. Chương 39: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 3	355
40. Chương 40: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 4	363
41. Chương 41: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 5	371

42. Chương 42: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 6	379
43. Chương 43: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 7	387
44. Chương 44: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 8	394
45. Chương 45: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 9	401
46. Chương 46: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 10	408

Bạch Dương & Sư Tử

Giới thiệu

Editor: Sam (p3104) Thể loại: hiện đại, thanh mai trúc mã Độ dài: 12 chương dài + ngoại truyện (10

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-duong-su-tu>

1. Chương 1: Bảo Bình (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Tưởng Bách Liệt từ trên xe taxi bước xuống, anh ta nghe thấy trong radio đang phát một tiết mục, người chủ trì kia dùng một loại âm thanh dịu dàng hiếm thấy của giọng đàn ông mà nói: “Chào buổi tối các vị thính giả, bây giờ là mười giờ đêm, chúng ta hãy cùng nhau xem tuần vừa qua địa cầu đã xảy ra những chuyện kỳ diệu gì...”

Anh ta mỉm cười, tại tỉnh cầu cô đơn này, chuyện kỳ diệu đang không ngừng biến hoá mỗi ngày trên mặt đất.

Xuống xe, đi qua con đường nhỏ phủ kín bức tường màu xám, anh ta đi vào trong cánh cửa kính. Cửa vào không lớn không nhỏ, bảng hiệu khá tinh xảo, phía sau là người phục vụ ăn mặc phù hợp đang đứng, lộ ra một nụ cười hoan nghênh chuyên nghiệp. Đọc theo cầu thang màu xám đi xuống, nơi đó lại là một cánh cửa, màu đen, vừa dày vừa nặng, từ khe cửa lờ mờ có thể nhìn thấy ánh đèn lập loè.

Anh ta đẩy cửa ra đi vào, bỗng nhiên phát hiện —— bên trong cánh cửa và bên ngoài cánh cửa quả thực là hai thế giới.

Ở đây không có đèn lớn sáng tỏ, mà là ánh sáng của các loại đèn lồng lướt qua, tiết tấu của nhạc nhảy vang lên kịch liệt, có người hét ầm ĩ, cũng có người nhảy ở giữa sân, anh ta đoán rằng đó là nhân viên của quán bar, bởi vì họ nhảy rất chuyên nghiệp. Ánh mắt của anh ta tìm tòi trong đám người một lúc thì tìm được người anh ta muốn tìm.

“Nhã Văn,” anh ta đi qua ngồi xuống, “Lần nào em cũng tới sớm hơn anh.”

“À,” vẻ mặt Bùi Nhã Văn bất đắc dĩ, “Đó là bởi vì anh luôn đến muộn chứ?”

“...” Tưởng Bách Liệt cầm túi giấy trong tay giao cho cô, “Quà.”

“Là gì thế?” Cô không sốt ruột mở ra, mà là tỏ vẻ mong đợi nhìn anh ta.

“Dù sao cũng không phải thứ em muốn.”

Bùi Nhã Văn giả vờ tức giận mà trừng to mắt: “Vậy tại sao muốn tặng cho em?”

“Không phải tốt lắm sao, như vậy em sẽ cảm thấy cuộc sống còn có hy vọng, bởi vì còn có nhiều thứ muốn theo đuổi.”

Cô dở khóc dở cười, giơ tay đầu hàng: “Được rồi, bác sĩ Tưởng, em thừa nhận anh chính là một người có thể đem chuyện bậy bạ nói thành có đạo lý.”

Tưởng Bách Liệt nhún vai, lơ đãng cầm cái ly ở trước mặt, rồi uống nước.

Cuộc sống của câu lạc bộ đêm vừa mới bắt đầu vào lúc 10 giờ, mọi người muôn hình muôn vẻ đi dưới ngọn đèn lúc sáng lúc tối, làm cho anh ta có chút choáng đầu hoa mắt nhất thời. Trước kia anh ta rất thích cuộc sống như vậy, chè chén say sưa, náo nhiệt, không vắng lặng, thế nhưng gần đây anh ta càng thích ở trong buổi tối yên tĩnh, mở ngọn đèn nhỏ trên tủ đầu giường, một mình nằm trên giường đọc sách. Có lẽ con người đến một giai đoạn nhất định sẽ muốn thay đổi bản thân.

Một chàng trai đang ngồi trên ghế cao cạnh quầy bar, ánh đèn ngẫu nhiên chiếu vào mặt anh ta, chỉ là lướt qua sườn mặt cũng đủ để người ta lưu lại ấn tượng sâu sắc.

“Này,” Tưởng Bách Liệt vỗ vai Bùi Nhã Văn, chỉ vào anh chàng kia nói, “Em cảm thấy anh ta thế nào?”

Nhã Văn theo tầm mắt của anh ta nhìn qua, sau đó gật đầu: “Đẹp trai, nhưng...độ khó rất cao.”

“Có hứng thú khiêu chiến hay không?”

“Không có.” Nhã Văn kiên định làm động tác hai tay đan chéo.

“Làm đi, giúp dùm mà, đi qua đùa giỡn anh ta.” Tưởng Bách Liệt dùng giọng điệu gần như làm nũng nói.

“No way! Anh rất thích nhìn em nhảy vào hố lửa phải không? Nếu như bị Bùi Nhã Văn biết được, anh ấy sẽ làm thịt em.” Cô trừng to mắt, cự tuyệt đến mức không chút do dự.

“Còn vết thương trên ngón tay anh không?” Tưởng Bách Liệt sáp lại gần cô, vẻ mặt tủi thân.

“?”

“Chính là do cậu ta ban tặng —— em không phải từ chối anh chứ?”

“...” Nhã Văn cào tóc, như đang khó xử.

“Rất đơn giản, em qua đó tới gần anh ta, hẹn anh ta đến phòng khách sạn,” nói xong Tưởng Bách Liệt cầm tờ khăn giấy trên bàn, tiện tay viết số phòng, “Sau đó nói với anh ta em sẽ đi trước, bảo anh ta theo sau, tiếp đó em có thể về nhà —— đương nhiên, chuyện này anh tuyệt đối, tuyệt đối không cho Bùi Nhã Văn biết.”

Cô nhìn anh ta, trong ánh mắt lộ ra vẻ nội tâm đấu tranh kịch liệt, vài giây sau, cô rút cục chần chờ mà gật đầu.

“Bé ngoan.” Anh ta nhét khăn giấy vào trong tay cô, tươi cười khả ái.

Nhã Văn cầm túi xách, vươn lòng bàn tay, không chút khách khí mà đẩy mặt anh ra, rồi đứng dậy hướng đến quầy bar.

“Xin chào.” Cô đi thẳng đến trước mặt chàng trai kia, vẻ mặt thản nhiên.

“Xin chào...” Chàng trai thấy cô, không nói gì, giống như đang chờ hành động tiếp theo của cô.

“Có thể biết tên anh không?”

“Hạng Tự.” Anh ta tuyệt đối không cảm thấy câu hỏi của cô là mạo phạm, tựa như một con cừu ngoan ngoãn, vẻ mặt tươi cười nói tên của mình ra.

Lần đầu tiên Bùi Nhã Văn thấy rõ mặt anh ta, cùng với nụ cười có lẽ sẽ khiến phụ nữ nổi điên kia, cô không khỏi có chút hoảng hốt.

“Cô thì sao?” Hạng Tự bị dáng vẻ của cô chọc cười.

“Gi cơ?”

“Tên.”

“À...” Bùi Nhã Văn bắt giác liếm môi, “Cái này không quan trọng.”

Hạng Tự vẫn nhìn cô, vẻ mặt có phần nghi ngờ, anh ta cầm lấy ly thủy tinh trên quầy bar đưa đến bên miệng uống một ngụm, sau đó lịch sự hỏi, “Cô muốn gọi cái gì không?”

“Không cần, cảm ơn.” Cô trả lời thẳng thắn.

Anh ta cầm ly, chậm rãi uống, dường như thờ ơ nhìn ánh mắt của cô, kỳ thật lại tràn ngập tò mò.

“Tôi nói này...” Bùi Nhã Văn hăng hái nói.

“?”

“Chúng ta đến khách sạn nhé?”

“Phụt ——”

Chất lỏng màu cam phun trên quầy bar màu trắng, lúc này Bùi Nhã Văn mới thấy rõ ràng thứ anh ta đang uống vốn không phải rượu, mà là nước chanh.

Hạng Tự che miệng, có lẽ là bị sặc rồi, Bùi Nhã Văn đem tờ khăn giấy viết số tùy tiện nhét vào trong tay anh ta, giống như hoàn thành nhiệm vụ mà nói: “Tôi đi trước, anh theo sau nhé. Tạm biệt.”

Nói xong, cô xoay người, cũng không quay đầu lại mà hướng về phía cửa chính, sắp đi ra ngoài còn không quên làm động tác “OK” với Tưởng Bách Liệt, sau đó ngênh ngang rời khỏi.

Hạng Tự ho vài cái, dùng khăn giấy Bùi Nhã Văn đưa cho anh ta mà lau miệng, cổ họng khó chịu rất cực cảm thấy nhẹ nhõm. Anh ta cầm khăn giấy trên tay nhìn nhìn, trên đó dùng bút bi viết bốn con số, mặc dù hơi nhoè, nhưng mang máng có thể nhận ra được số phòng của khách sạn.

Anh ta chẳng những không vui vẻ, ngược lại đỏ khấc đỏ cười: “Tha tôi đi, rốt cuộc là khách sạn nào chứ?”

Tưởng Bách Liệt từ một nơi bí ẩn gần đó nhìn thấy tất cả, cũng không biết kế hoạch của mình lại có một “lỗ hổng” lớn như vậy, anh ta còn tự mình hình dung cảnh tượng khi Hạng Tự đến phòng khách sạn gõ mái nhưng không ai trả lời, tâm trạng bỗng nhiên trở nên háo hức.

Tưởng Bách Liệt nhận một cú điện thoại, giơ tay nhìn đồng hồ, anh ta quyết định lập tức trở về. Vừa mới đứng dậy thì trông thấy gương mặt đẹp trai của Hạng Tự xuất hiện cách chỗ anh ta chưa đến 1 cm, anh ta không khỏi sợ tới mức ngẩn ra.

“Cô gái lúc nãy là do anh tìm tới?” Âm thanh của Hạng Tự bình tĩnh mà lạnh nhạt.

“...” Tưởng Bách Liệt cũng dùng ánh mắt lạnh nhạt đáp lại Hạng Tự.

“Lần sau xin anh khôn khéo một chút đi.” Nói xong, Hạng Tự ném đi tờ khăn giấy trên mặt bàn.

Tưởng Bách Liệt cười cười, nói: “Khôn khéo hay không có quan hệ gì chứ, đối với anh mà nói, phụ nữ chỉ là một thân thể thôi —— không phải sao?”

Hạng Tự nhú mày, không nói nữa, nhưng biểu tình trên mặt không che giấu được vẻ chán ghét.

“Chúc anh chơi vui vẻ.” Tưởng Bách Liệt huýt sáo, cầm ba lô, xoay người muốn đi.

“Này,” Hạng Tự bỗng nhiên gọi Tưởng Bách Liệt lại, dùng giọng điệu nghiêm túc đứng đắn nói, “Nếu để tôi biết anh nêu ra chủ ý cho ‘cô ấy’, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Tưởng Bách Liệt xoay người, nhìn Hạng Tự chằm chằm, trong mắt không có chút sợ hãi, vẻ tươi cười điềm đạm khiến người khác sợ hãi: “Tôi chờ.”

Nói xong, anh ta xoay người đi, cũng không để tâm đôi mắt oán giận ở phía sau.

Hơn nữa, trong lòng anh ta cười nhạo, anh ta đang muốn đi gặp “cô ấy” đấy.

Tướng Bách Liệt bước trên bậc thang màu than chì ở trường học, đèn trên đầu theo âm thanh mà sáng lên, ánh sáng mờ nhạt đi theo anh đến lầu ba. Bước chân anh ta không nặng nề, cho nên không kịp thấp sáng đèn trên hành lang, nhưng may mắn hành lang thật dài này như ban công thông thoáng một nửa, vì vậy nhờ ánh đèn từ ven đường, anh ta mơ hồ có thể thấy một người ngồi ở cửa phòng.

“Cô thế này,” anh ta đi qua đứng trước mặt người nọ, “Muỗi ở cửa ra vào của chúng tôi đều được cô nuôi dưỡng.”

Thi Tử Mặc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh ta, qua thật lâu mới lộ ra nụ cười chất phác: “Bác sĩ...”

“Cô không uống rượu chứ?”

“Không có.”

Anh ta nhìn cô cẩn thận tỉ mỉ, cuối cùng gật đầu, mở cửa để cô đi vào.

“Bia của tôi đã uống hết rồi, chỉ có sữa và nước khoáng, cô muốn thứ nào?”

“Nước đi.” Ngữ khí nói chuyện của cô luôn rất gượng gạo, khác với con gái bình thường.

Từ trong tủ lạnh anh ta lấy ra một cái chai nhựa rồi ném cho cô, chính mình lại không uống gì, đến bàn kéo ghế ngồi, nói: “Thế nào, mấy ngày tôi rời khỏi Thượng Hải cô khỏe chứ?”

“Khá tốt.”

“Vậy tại sao mày chau mặt ủ thế?”

“...Bác sĩ,” Tử Mặc nói, “Tôi không biết.”

“...”

“Tôi không biết, chính mình còn có thể kiên trì bao lâu...”

Tướng Bách Liệt trầm mặc trong chốc lát, gãi đầu nói: “Tôi nghĩ tôi cũng không có cách cho cô đáp án, chỉ có tự cô đi tìm.”

Trên mặt Thi Tử Mặc hiếm khi có biểu cảm, nhưng giờ phút này, anh ta lại thấy được nụ cười khổ.

“Bác sĩ, tôi không phải là một người khiến người ta ghét chứ?”

“Không đâu.” Anh ta khẳng định nói.

“Vậy có phải rất ngu xuẩn không?”

“...Tôi nghĩ không thể nào gọi là ‘ngu xuẩn’ —— mặc dù cô quả thật là một người chất phác —— nhưng nếu muốn tôi dùng một từ để hình dung cô, tôi nghĩ hẳn là ‘đơn thuần’.”

Cô không biết nên vui hay giận: “Vậy là sao? Tôi luôn cảm thấy chính mình không giống với người khác.”

“...”

“Tôi luôn cảm thấy...không hợp với thế giới này. Lúc còn bé, bọn họ đều gọi tôi là ‘quái vật nhỏ’, tôi thật sự rất quái lạ sao?” Cô khẽ nhún mày, điều này dường như là một vết tắc trong lòng cô, muốn tìm hiểu nhưng làm sao cũng không hiểu được.

Trong phòng tĩnh lặng, vang vọng tiếng tích tách của đồng hồ trên tường cùng với tiếng bóng rổ chạm vào mặt đất tại sân thể dục của trường, nhưng cô lại không nghe gì cả, chỉ bỗng nhiên nghe Tướng Bách Liệt nói:

“Vậy vì sao cô phải giống với người khác chứ?”

Cô mở to hai mắt, nhìn anh ta ở phía sau bàn, thật giống như người trôi nổi trên mặt biển tối đen nhiều ngày bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc thuyền lớn cách đó không xa đang chạy đến.

“Được rồi, tôi thừa nhận...” Anh ta dừng một chút, “Cô khác với người ta, cô không biết nên làm sao biểu đạt chính mình, vì vậy rất dễ dàng tạo ra hiểu lầm cho người khác, cô thật sự là một ‘quái nhân’”

“Quái nhân...?”

“Tôi nghĩ ‘nhân’ chính là viết tắt của ‘nhân vật’, ‘quái nhân’ theo như lời của người Đài Loan chúng tôi chính là nhân vật quái dị, ý nghĩa của quái nhân.”

“Ồ...”

“Nhưng tôi không cảm thấy đó là một nghĩa xấu, bởi vì nó chỉ chứng minh cô có chỗ không giống người thường. Trên thực tế, là một quái nhân cũng không có gì không tốt, tôi thậm chí đã từng đọc một quyển sách tên là ‘Quái nhân tâm lý học’”

Thi Tử Mặc nhìn anh ta, rớt cục lệ ra nụ cười: “Bác sĩ Tưởng, sự nản lòng của tôi luôn có thể bị anh đánh tan hết sạch.”

Tưởng Bách Liệt dở khóc dở cười, từ hình dung của cô thường thường kỳ quái như vậy, rất phù hợp với hình tượng “quái nhân” của cô. Anh ta chợt nhớ tới cảnh tượng lần đầu cô đến phòng khám, nếu nhớ không lầm, lần đầu tiên bọn họ quen biết là vào ngày sinh nhật năm ngoái của anh ta —— cũng chính là, ngày 16 tháng 2 năm 2008.

Tưởng Bách Liệt từ trong quán bar đi ra, lúc lên bậc thềm thiếu chút nữa đã đụng vào người khách, anh ta lách người né tránh, ấn xuống nút trò chuyện của Bluetooth trong tai phải.

“A lô?” Trong tai nghe truyền đến âm thanh của Bùi Nhã Văn, “Đêm nay em không thể tới...”

“...” Nghe tin tức thế này, tâm tình của anh ta bỗng nhiên giảm sút.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi, tha thứ cho em nhé?”

Anh ta cười khổ một chút, nói: “Lần sau nhớ rõ phải mời khách.”

“Nhất định rồi, cuối tuần nha, cuối tuần anh rảnh không?”

“Ừm, đến lúc đó hằng nói.”

“Được, vậy Happy Birthday!”

“Cám ơn...”

Tháo tai nghe xuống, anh ta nhìn vật kia phát ra tia sáng xanh trong lòng bàn tay, bỗng nhiên nhớ tới đây là quà sinh nhật năm ngoái mà Bùi Nhã Văn đã tặng —— được rồi, thế thì tha thứ cho cô đi.

Anh ta ném tai nghe lên không trung, định đón lấy ngoạn mục, nhưng ngay lúc đón được thì có người đụng mạnh vào anh ta một cái, gần như muốn ngã trên mặt đất.

Bước chân anh ta vững vàng, nhặt lên tai nghe rơi trên mặt đất, sau đó vể mặt hung hăng xoay người muốn tìm tên lỗ mãng kia để lý luận. Nhưng người này lại mở miệng trước, hơn nữa giọng nói hàm hồ:

“Anh cái đồ khốn nạn này...”

Một cô gái tóc ngắn ngồi trên mặt đất, ngọn đèn mờ mịt chiếu trên mặt cô, hai gò má hơi đỏ ửng, thoát nhìn...cô uống hơi nhiều.

Tưởng Bách Liệt khoanh tay đứng tại chỗ, bất đắc dĩ mà nhướng mày, anh ta chưa bao giờ phát cáu với phụ nữ —— nhất là phụ nữ uống rượu.

Anh ta từ bên người cô đi vòng qua, định tiếp tục trở về happy, nhưng cô gái lại bỗng nhiên kéo ống quần của anh ta, chất phác khê nói: “Anh đừng đi...”

“?”

“Anh nói đi...rất cuộc coi em là gì chứ?”

“...”

“Em rất cuộc...là cái gì của anh.”

Nói xong cô gái ôm chân anh ta, làm sao cũng không chịu buông tay.

Tưởng Bách Liệt bị màn kịch này hù dọa, đứng thẳng tại chỗ, không biết nên khóc hay cười. Thượng đế phải cô đến chúc mừng anh ta sao? Tại đêm sinh nhật cô đơn này...

Không, hay là tha cho anh ta đi!

Thế nhưng cô gái nắm chặt tay anh ta như vậy, anh ta ngồi xổm xuống, vỗ vai cô: “Cô à, tôi nghĩ cô nhận nhầm người rồi.”

Cô không để ý đến anh ta.

“Cô à,” anh ta lại vỗ vỗ, “Cô à?”

Anh ta xoay đầu cô gái qua, bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện —— cô đang ngủ, tiếng hít thở đều đều kia không có chút đề phòng nào.

Tưởng Bách Liệt mở đèn, trên trần nhà màu trắng ngà phát ra ánh sáng trắng, vòi nước chảy trong bồn cùng với đồng hồ trên tường, tí tách liên tiếp nhau. Tưởng Bách Liệt đặt cô gái trên chiếc ghế da giữa phòng, sau đó đứng thẳng lưng, lau mồ hôi trên trán, từ tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng đông lạnh, rồi uống vào.

Anh ta chậm rãi đến sau bàn, ngã trên ghế, anh ta mệt chết, thật sự quá mệt mỏi, vì thế nhắm mắt lại, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Đợi đến lúc anh ta thức dậy, trước mắt có một dáng người mơ hồ, đang mở to đôi mắt chất phác, nhìn anh ta không chớp mắt.

“A!” Anh phát ra tiếng thét chói tai như gặp quỷ, hai tay nắm chặt tay vịn ở hai bên ghế, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

“Anh tỉnh rồi. Đây là chỗ nào?” Âm thanh chất phác nói.

Anh ta dụi mắt, nhớ tới chuyện xảy ra ở cửa quán bar, vì thế hít sâu một hơi, mới nói: “Đây là phòng khám của tôi, cô còn nhớ trước đó xảy ra chuyện gì không?”

“...” Cô gái lắc đầu, vẻ mặt mê mang, nhưng nhìn qua không có vẻ sợ hãi chút nào.

Ồ...Tưởng Bách Liệt gỡ đầu, cảm thấy vừa rồi mình thật mất mặt, bởi vì, người nên hét lên hẳn là cô chứ?

“Chuyện là thế này,” anh ta nuốt nước miếng, “Tôi ở cửa quán bar gọi điện thoại, sau khi gọi xong thì cô ôm chân tôi không cho tôi đi, sau đó tôi phát hiện cô đã ngủ rồi, lại không thể vứt bỏ cô một mình trên đường, cho nên mang cô tới chỗ này.”

Cô gái cũng bắt đầu gỡ đầu giống anh, cau mày hình như cố gắng nhớ lại mọi việc, nhưng cuối cùng vẫn bỏ cuộc nói: “Thế ư, đã gây phiền phức cho anh, tôi xin lỗi...”

“Đừng khách sáo...” Anh ta dùng giọng điệu tao nhã thường lệ nói.

“...Vừa rồi anh nói, đây là ‘phòng khám’?”

“Ừ.” Anh ta gật đầu.

“Như vậy...anh là...”

“Tôi là...khụ khụ, bác sĩ tâm lý —— mặc dù trước mắt chưa có bệnh nhân nào.”

“À...”

Tưởng Bách Liệt đứng dậy lấy ra danh thiếp trong hộp từ trên bàn, đưa tới trước mặt cô gái, cô gái nhận lấy, kinh ngạc đọc tên anh ta, trầm mặc một hồi lâu cô mới buông tấm danh thiếp xuống, rồi vươn tay nói: “Xin chào bác sĩ Tưởng, tôi tên là Thi Tử Mặc.”

Anh mỉm cười: “Cô Thi.”

“Cái đó...”

“?”

“Bác sĩ tâm lý thật sự có thể giải quyết vấn đề tâm lý không...”

“Vậy phải xem bệnh nhân thật sự có ý định muốn giải quyết vấn đề của mình hay không?”

“Ồ...” Thi Tử Mặc cup mắt, như đang suy tư về điều gì đó.

Tưởng Bách Liệt nhìn đồng hồ trên tường, đã qua mười hai giờ — nói cách khác, sinh nhật của anh ta mỗi năm một lần cứ như vậy đã xong.

“Đã khuya rồi, tôi nghĩ có lẽ cô cần phải trở về, tôi tiễn cô ra ngoài gọi taxi nhé?”

“...Được, cảm ơn.” Cô đứng lên, bước chân có chút đứng không vững, nhưng con người nhìn qua tỉnh táo không ít.

Tưởng Bách Liệt đưa cô ra ngoài, đợi xe trống tình cờ chạy qua con đường tại cổng học viện y khoa, rất nhanh có một chiếc dừng ở trước mặt họ. Thi Tử Mặc lên xe, ngẩng đầu nói tạm biệt với anh ta, lại nói cảm ơn nhiều lần, anh ta chợt nhớ tới những lời cô nói khi ôm chân mình, vì thế chuyển ý nghĩ, nói: “Nếu cô có vấn đề gì muốn giải quyết cũng có thể tới tìm tôi, nói không chừng tôi có thể giúp được.”

Gương mặt chất phác bỗng nhiên trở nên kinh ngạc, qua vài giây mới ngơ ngẩn gật đầu nói: “Vâng, vâng...tạm biệt.”

Tưởng Bách Liệt nhìn bóng xe taxi đi xa, thở một hơi thật dài.

Ba ngày sau, anh ta liền vứt chuyện này ra sau đầu, anh ta chỉ nhớ rõ mình trải qua một sinh nhật không vừa ý thế nào, về chuyện khác — đã sớm bị quăng đến Thái Bình Dương! Cho đến...một buổi tối của một tháng sau, anh ta một mình ở phòng khám viết báo cáo buồn tẻ, trong phòng vẫn chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ quả lắc và giọt mưa, bỗng nhiên, điện thoại trên bàn vang lên, anh ta tiện tay cầm ống nói để bên tai:

“A lô, xin chào.”

“...A lô?” Âm thanh của đầu dây bên kia như là có chút mất bình tĩnh.

Anh ta buông sách trong tay, hình như nghĩ tới gì đó nói: “Xin chào, tôi là Tưởng Bách Liệt.”

“Bác sĩ Tưởng, chào anh...”

“?”

“Tôi là... Thi Tử Mặc.”

Anh ta tìm tòi trong đầu óc, rốt cuộc nhớ ra cô là ai: “Ồ, là cô, tìm tôi có việc gì sao?”

“Cái đó...thì là...”

“?”

“Tôi có thể...làm bệnh nhân của anh không?”

Tưởng Bách Liệt trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên nói: “Có thể.”

Đây có lẽ là bệnh nhân chính thức đầu tiên của anh ta từ xưa tới nay!

“Vậy...chừng nào thì anh rảnh?”

“Bất cứ lúc nào.” Anh ta cố gắng làm cho tiếng mình nghe ra không hưng phấn.

“...Bây giờ cũng có thể chứ?”

“Có thể,” anh ta dời sách và sổ tay sang một bên, “Đương nhiên có thể.”

“Vẫn ở chỗ lần trước phải không?”

“Đúng vậy.”

“Thế...20 phút nữa tôi đến.”

“Được, không thành vấn đề.”

Tướng Bách Liệt cúp điện thoại, tung tăng nhảy nhót đến văn phòng sát vách tìm áo choàng bác sĩ màu trắng gần như khó có dịp để mặc, sau đó lục ra một quyển sách vừa lớn vừa dày — tóm lại làm theo bài bản — sổ ghi chép mở ra đặt giữa bàn. Nhìn tới nhìn lui điều chỉnh độ cao của ghế da, từ trong tủ lạnh nằm bên cạnh lấy ra sữa đã mua mấy ngày — nước khoáng và bia đúng lúc bị anh ta uống hết rồi — đặt lên bàn kế bên ghế da. Sau khi chuẩn bị xong tất cả, anh ta chợt nghe một hồi đập cửa trầm thấp.

Anh ta kiểm tra mặt mũi mình một chút rồi mới đi qua mở cửa, dùng một loại giọng điệu mà cho là rất chuyên nghiệp nói: “Chào cô. Lại gặp nhau rồi.”

Thi Tử Mặc cười chất phác, có chút khấn trương.

Anh ta mời cô tiến vào, chỉ vào chiếc ghế da ở giữa phòng: “Cô ngồi đây đi, chiếc ghế dựa này hẳn là làm cho con người cảm thấy thoải mái. À đúng rồi, nếu cô thấy khát, trên bàn có sữa đây.”

Nói xong anh ta ngồi trên ghế sau cái bàn, cầm bút lên, không ngừng xoay xoay trong tay.

Thi Tử Mặc ngồi xuống, hơi băn khoăn nhìn sữa trên bàn, lắc đầu.

“Nếu cô chuẩn bị xong rồi thì hãy bắt đầu, cô có thể nói những gì cô muốn, nếu chưa quen, hay là chúng ta bắt đầu tự giới thiệu đi.” Tướng Bách Liệt đưa ra nụ cười ôn hoà, anh ta suy nghĩ, không có mấy người phụ nữ sẽ thờ ơ với nụ cười như vậy của anh ta.

Thi Tử Mặc gật đầu, ho nhẹ một tiếng, nói: “Uhm...Tôi tên là Thi Tử Mặc.”

“Đúng vậy, tôi biết. Cô...làm gì?”

“Công việc?”

“Ừm.”

“Nhiếp ảnh gia.”

“Wow...” Anh ta ngẩng đầu, có phần không thể tin mà nhìn cô.

“Rất...bất ngờ sao?” Ánh mắt cô mơ hồ, như là không biết làm sao.

“Không, không phải, cũng không thể nói bất ngờ...” Anh ta dùng sức gãi đầu, “Nói thế nào đây, tôi luôn có tư tưởng sùng bái đối với nhà nghệ thuật — bởi vì tôi là người không có bất cứ tế bào nghệ thuật nào.”

Cô nhìn anh ta, vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi cũng...không cho rằng mình có tế bào nghệ thuật. Tôi chỉ là, dùng ống kính ghi lại một số thứ, bởi vì tôi không có cách nào dùng lời nói để ghi lại.”

“Không có cách.”

“Vâng...tôi không khéo biểu đạt...”

“Ồ, không sao, nghĩ cái gì thì nói cái đó,” Tướng Bách Liệt dùng bút trong tay viết ngày hôm nay và tên họ của “bệnh nhân” xuống cuốn sổ, sau đó anh ta ngẩng đầu nhìn cô, “Như vậy, cô nhiếp ảnh gia, cô gặp phải vấn đề gì?”

Cô kinh ngạc nhìn anh ta, im lặng, trong phòng khôi phục lại sự yên tĩnh, thậm chí còn yên tĩnh hơn vừa rồi. Ngay lúc Tướng Bách Liệt cho rằng cô muốn bỏ đi vấn đề này thì cô chợt cất tiếng, nói:

“Bác sĩ Tướng, tôi cảm thấy mình là một người phụ nữ...dâm dăng.”

Truyện này nằm cùng hệ liệt với “Thế thân của tình yêu” và “Nhật ký AB”. Nếu đọc theo thứ tự thời gian thì đọc “Thế thân của tình yêu” trước, rồi đến “Bạch Dương & Sư Tử”, cuối cùng là “Nhật ký AB”.

2. Chương 2: Bảo Bình (trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tưởng Bách Liệt mở to mắt, cố gắng đè nén xung động muốn vươn tay ngoáy lỗ tai, anh ta nói: “Vì sao cô nói như vậy?”

“Bởi vì tôi...biết rõ người kia không yêu tôi, nhưng vẫn muốn lên giường với anh ấy.” Cô mặc áo khoác rất dày, máy điều hoà cũ trên tường thổi về phía cô từng đợt gió nóng, nhưng cơ thể cô vẫn run rẩy, sự run rẩy không thể thấy rõ.

“...Người kia không yêu cô?”

“Anh ấy có rất nhiều...phụ nữ khác.” Cô quay đầu đi chỗ khác, cảm thấy bối rối.

“Hai người đang yêu nhau sao?”

“...Tôi cũng không biết.”

“?”

“Chúng tôi đều không nói mối quan hệ này với người khác, ngay cả người nhà và bạn bè thân thiết nhất cũng không có...”

“Không ai biết sao?”

“Tôi nghĩ...là vậy.”

“Hai người —— tôi có thể mạo muội hỏi một câu —— hai người thế này đã bao lâu rồi?”

Cô ngẩng đầu nhìn trần nhà, không biết là đang tính toán thời gian, hoặc là, chỉ là không muốn để nước mắt rơi xuống: “Mười hai năm.”

“...” Tưởng Bách Liệt ngừng bút đang ghi chép, anh ta ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cô, “Vậy cô có yêu anh ta không?”

“...Vâng.” Cô nhẹ nhàng gật đầu, không do dự.

“Cô yêu anh ta cái gì?”

Cô không nói lời nào.

Tưởng Bách Liệt nhìn thấy biểu tình đau đớn trên khuôn mặt chất phác của cô, anh ta không khỏi có chút phiền muộn, rốt cuộc đã xong một chuỗi vấn đề dài dòng, anh ta điềm điềm nói: “Tôi nghĩ cô không cần thiết đặt thêm tội danh trên người mình, là do người kia sai, không phải cô.”

“...” Cô kinh ngạc nhìn lại anh ta, giống như lần đầu tiên có người nói vậy với cô.

“Là anh ta tổn thương cô, mà không phải cô tổn thương tín ngưỡng tốt đẹp nhất trên thế giới này. Cái cô cần trách cứ bản thân, chính là cô lại quên đi làm sao yêu chính mình.”

“...”

“Tôi nghĩ, cái gọi là ‘yêu’ của nhân loại trên thế giới này có thể chia làm vài loại, một loại tình yêu chỉ muốn nỗ lực mà không cần báo đáp, một loại tình yêu chỉ muốn nhận được nhưng không biết nỗ lực, còn có một loại tình yêu nhận được bao nhiêu thì sẽ nỗ lực bấy nhiêu —— tôi nghĩ trong tình huống có lý trí, chúng ta sẽ lựa chọn loại thứ ba.”

“...”

“Nhưng mà nếu mỗi người chúng ta đều chọn loại thứ ba, như vậy thì ai sẽ nỗ lực trước tiên trong tình yêu chứ?” Anh ta mỉm cười thản nhiên, “Cho nên tôi rất khâm phục những người có thể liều lĩnh đi nỗ lực bản thân mình, bởi vì bọn họ thường thường chịu tổn thương rất sâu, nhưng không tự hiểu, không ngừng nỗ lực, nỗ lực cho đến khi kiệt sức chính mình.”

Thi Tử Mặc gục đầu xuống, cảm thấy ngón tay mình hơi lạnh, cô dùng giọng điệu than thở nói: “Bác sĩ, anh cảm thấy người như vậy...có phải rất đáng thương hay không?”

“Không đâu,” anh ta khẳng định nói, “Bởi vì theo trình độ nào đó mà nói, tôi cũng là loại người như vậy, hoặc là nói mỗi người chúng ta nhiều hay ít sẽ có lúc muốn nỗ lực —— nếu thật sự cảm thấy mình yêu một người.”

Cô nhìn anh ta, bỗng nhiên nở nụ cười. Đó là một nụ cười cho dù chất phác lại khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Đây là ấn tượng của Tưởng Bách Liệt khi gặp Tử Mặc lần đầu, có đôi khi anh ta cảm thấy mình và cô không phải là bác sĩ và bệnh nhân, mà như là...người chủ và chậu hoa. Anh ta cho cô nụ cười và sự cổ vũ, là hy vọng có một ngày cô có thể trở nên kiên cường, không cần dựa vào người khác —— đương nhiên kể cả anh ta.

Anh ta nghe được rất nhiều câu chuyện từ chỗ cô, về cô, cùng với một người đàn ông, thế nhưng anh ta không khỏi bối rối: anh chàng kia thật sự không yêu cô sao? Hay là...chỉ vì không hiểu tình yêu?

Nửa năm sau, anh ta ở quán bar gặp một người gây ấn tượng với anh ta, người này chính là Hạng Tự. Bọn họ đánh một trận, anh ta bỗng nhiên cảm thấy mình có phần hiểu được, nhưng vẫn cứ khó hiểu —— à, Tử Mặc dùng mười hai năm cũng không hiểu được, anh ta làm sao lại có thể lập tức hiểu ra chứ?

Nhưng không biết vì sao, anh ta không hề ghét Hạng Tự, tuyệt đối không.

Vào ban đêm oi bức này, đồng hồ quả lắc trên tường và vòi nước vẫn vang lên tí tách, điều hoà cũ kỹ trên tường thổi gió lạnh “vù vù”, anh ta mở tủ lạnh ra, phát hiện bên trong không phả ra hơi lạnh, nước đọng dọc theo cửa tủ lạnh chảy đến mặt đất, anh ta không khỏi nhíu mày, xem ra nên đổi cái khác.

Tướng Bách Liệt đi đến cái bàn kéo ghế ra ngồi, nói: “Con người luôn có lúc nản lòng, tôi cũng chẳng phải lúc nào cũng rất kiên cường.”

Cô bất ngờ mở to mắt: “Bác sĩ Tướng, anh cũng có lúc không kiên cường sao?”

“Có, đương nhiên là có.” Khi anh ta cười rộ lên, có một loại ma lực khích lệ người ta.

“Sao lại thế...”

“Có lẽ cô không tin, hồi bé tôi giống cô, cũng là một quái nhân.”

Tử Mặc mở đôi mắt thật to, như là thật sự không tin.

“Thật sự,” anh ta khoa trương vung tay lên, rồi tựa vào cái bàn, “Hồi tiểu học, tôi từ nông thôn dọn đến Đài Loan, tôi có khẩu âm rất nặng, các học sinh cười nhạo tôi, thầy cô giáo cũng không thích tôi. Bây giờ nhớ lại, đó là một đoạn thời gian đen tối, lúc nào tôi cũng bị bắt nạt, nhưng không dám đánh trả — sau đó tôi mới hiểu được, người bị bắt nạt càng không đánh trả thì sẽ càng bị người khác bắt nạt táo bạo hơn. Trên thực tế, tôi của lúc đó, thậm chí nghĩ tới muốn tự sát, ý nghĩ này rất mãnh liệt quanh quẩn xung quanh tôi, thiếu chút nữa tôi đã thật sự làm như vậy.”

“...”

“Sau đó, khi lên cao trung, tôi gặp được người có lẽ quan trọng nhất trong cuộc sống tôi từ trước cho đến giờ.”

“?”

“Anh ta là thầy thể dục của tôi, khi đó vừa tốt nghiệp đại học, cùng lắm chỉ hơn tôi vài tuổi,” Tướng Bách Liệt mỉm cười, rơi vào hồi ức, “Anh ta phát hiện phản xạ thần kinh của tôi rất tốt, vì thế khích lệ tôi đá bóng, cũng bắt đầu từ lúc đó, lần đầu tiên tôi phát hiện mình không tệ chút nào, tôi trở thành thủ môn của đội bóng trường, đại diện trường học đi ra ngoài thi đấu, bất khả chiến bại. Các học sinh dần dần thay đổi cái nhìn về tôi, những người ban đầu bắt nạt tôi không còn gây hấn với tôi nữa, những người vốn cho rằng tôi là một người quái gở cũng bắt đầu nói chuyện với tôi, cuối cùng tôi có thể hòa nhập với người xung quanh, không còn xa lạ như trước.”

“...” Cô im lặng lắng nghe, như là cùng anh ta rơi vào hồi ức.

“Nếu không có người thầy này, tôi nghĩ...có lẽ tôi sẽ không là tôi của hiện tại. Tôi vẫn nhớ lời anh ta nói với tôi: gặp phải khó khăn không được trốn tránh, nếu trốn tránh một lần thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, dần dần, cậu sẽ vứt bỏ toàn bộ cuộc sống. Đương nhiên, có lẽ anh ta nói hơi quá, thế nhưng loại niềm tin này lại khiến tôi hiểu được rất nhiều đạo lý, khiến tôi có thể hạ quyết tâm.”

Sau đó, tôi tốt nghiệp cao trung, đi Mỹ du học, ba tôi là một giáo sư tâm lý học rất có tiếng tăm, nhưng tôi ghi danh ngành học này cũng chỉ vì người thầy của tôi — đương nhiên tôi chưa từng cho ba tôi biết, bằng không ông ấy sẽ giết tôi — tôi sợ dĩ học tâm lý học, là vì người thầy kia từng nói với tôi, anh ta dùng tâm lý học mà chính mình học được để cổ vũ tôi, kéo tôi trở về từ giáp ranh của tự sát, cuối cùng trở thành một thiếu niên khoẻ mạnh tự tin, anh ta cảm thấy rất vui mừng. Vào thời điểm đó, tôi bỗng nhiên cảm thấy có thể giúp người khác thật tốt, có thể hiểu được người khác suy nghĩ gì thật tốt, vì thế lúc thi đại học, tôi không chút do dự ghi danh vào học viện mà ba tôi đang nhậm chức. Vào đại học, thành tích học tập của tôi tốt lắm, hoạt động thể thao cũng không tồi, ở trường rất có tiếng, tôi như là đi ra khỏi bóng ma của quá khứ thất bại, trở thành người nắm giữ cuộc sống. Mỗi khi gặp phải lúc khó khăn, tôi luôn nhớ tới lời nói của thầy nói với tôi năm đó, liền có dũng khí vượt qua tất cả.”

“Nói tới đây, cô nhất định cho rằng câu chuyện miệt mài chăm chỉ của thiếu niên này như vậy đã xong rồi nhỉ?” Tướng Bách Liệt đi đến trước cửa sổ, nhìn sân trường tĩnh lặng ngoài cửa sổ, dùng một giọng điệu phức tạp nói, “Nhưng thực ra...không có, câu chuyện này còn chưa chấm dứt...”

“?”

Anh ta xoay người, đút hai tay vào túi quần, tựa trên cửa sổ, ngọn đèn bên ngoài bao phủ hình dáng của anh ta, khiến người khác nhìn không rõ ràng: “Năm đó tôi tốt nghiệp đại học, quay về Đài Loan thăm người thân, nhớ tới người thầy năm xưa, vì thế tôi quay về trường học. Nhưng mà lại nghe được một tin tức đáng sợ: người thầy kia, đã tự sát vào hai năm trước.”

“Hả...” Tử Mặc hoảng hốt thốt lên, cho dù thế nào cũng không thể tưởng tượng câu chuyện cuối cùng lại có kết cục như vậy.

“Có phải rất châm biếm hay không? Người từng cổ vũ tôi, đẩy tôi ra khỏi bóng ma tự sát, cuối cùng bản thân lại lựa chọn tự sát.”

“...”

Tướng Bách Liệt mỉm cười, nói: “Mục đích tôi kể với cô, là muốn nói cho cô biết, cô cho rằng mình hiểu một người, nhưng có lẽ không phải thế. Nội tâm của con người phức tạp lắm, rất nhiều người chỉ biết lấy ra một mặt cho người khác xem, mà trên thực tế, còn cất giấu một mặt khác, ngoại trừ chính bản thân họ, thì không muốn cho bất cứ ai xem mặt kia.”

“Bất cứ ai?”

“Đúng vậy, bất cứ ai. Cho dù là người yêu, người thân, cũng không thể. Nếu cô muốn xem, cần nỗ lực bao nhiêu —— có lẽ vượt qua sự tưởng tượng của cô.”

“...”

“Nhưng mà cô phải nhớ kỹ, khi một câu chuyện còn chưa có kết cục cuối cùng thì không ai có cách nào xác định được kết cục.”

Tử Mặc trông thấy anh ta được vầng sáng bao phủ, khoẻ miệng cười chum chim rất mê người, nhưng mà...lại mang theo trần đầy chua xót. Cô chợt cảm thấy, phía sau nụ cười nhìn như đơn giản này, đã có người nỗ lực cố gắng nhiều bao nhiêu.

Thượng Hải vào đêm khuya, trong không khí tràn ngập mùi vị cô độc.

Trên đường rất ít xe, Thi Tử Mặc chạy chiếc xe cỡ nhỏ kiểu cổ màu đen của cô dưới đèn đường mờ nhạt, đằng trước cách đó không xa có một chiếc xe buýt chạy không nhanh không chậm, trên đó không có hành khách. Bên hông và mặt sau của xe buýt đều là tấm quảng cáo rất to: tìm kiếm vùng sông nước trong mộng của tôi —— Ô Trấn*.

(*) Ô Trấn: nằm ở phía bắc tỉnh Triết Giang, giữa “tam giác du lịch” Hàng Châu, Tô Châu và Thượng Hải. Những bức tường rêu phong cổ kính và hệ thống kênh rạch chằng chịt đã biến nơi đây trở thành “Venice của phương Đông”.

Trên mặt quảng cáo là hình trà sữa rất lớn, ít nhất, từ chỗ cách hai mét nhìn qua —— thật to lớn.

Cô còn nhớ quảng cáo kia, xem trong tivi rất nhiều lần, trong lòng từng suy nghĩ, nhưng vẫn chưa đi.

Có lẽ con người thường thường đều là như vậy, muốn làm một chuyện lại chậm chạp không đi làm. Hoặc là muốn yêu một người, lại chậm chạp không có dũng khí.

Đồng hồ bên cạnh bảng điều khiển biểu thị thời gian hiện tại là 12h55', Tử Mặc chạy vào gara ngầm, ngừng xe, đậu tại chỗ trống rồi ngồi ngáy người một lát, sau đó đến thang máy.

Cô liên tục suy nghĩ câu chuyện vừa rồi Tướng Bách Liệt kể với cô, cô cho rằng bác sĩ Tướng thông minh cơ trí như vậy, nhất định là một người đã mang theo vầng sáng từ bé, nhưng không ngờ, hoá ra anh ta cũng từng là một...quái nhân.

Cô bỗng nhiên thích danh từ này, ít nhất nghe ra tốt hơn “quái vật nhỏ” nhiều, biệt danh này khiến cô tự ti rất nhiều năm, tựa như một bùa chú, trói chặt theo cô, mỗi khi có người lộ ra ánh mắt khác thường với cô, trong đầu sẽ loé ra ba chữ này, trái tim giống như bị gai đâm đau đớn.

Nhưng mà tuổi tác tăng lên, cô không còn nhạy cảm đối với ánh mắt này, như là đã chấp nhận chính mình như vậy, người không hợp nhau cũng có cuộc sống của chính mình. Hoặc là bởi vì đã tê dại?

Cô không khỏi lộ ra nụ cười, ngẩng đầu, từ trên tường đá cẩm thạch nhìn thấy gương mặt lơ mơ của mình, cảm thấy xa lạ — hoá ra, cô cười lộ lên...cũng bình thường như vậy.

Không có chút quái dị!

Thang máy phát ra tiếng “đỉnh”, cửa chậm rãi lui vào hai bên, cô cúi đầu đi vào, ấn xuống “32”, sau đó chờ thang máy tự động đóng cửa, cô chính là một người bị động, luôn lẳng lặng đứng ở góc nhìn thế giới lên lên xuống xuống, chưa bao giờ biết nắm giữ như thế nào.

Ngay lúc cửa sắp khép lại, một bàn tay với vào, cửa thang máy lập tức lui sang hai bên.

Cô ngẩng đầu, Hạng Tự ôm một cô gái đi vào, lúc nhìn thấy cô anh ta giật mình, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười: “Trẻ như vậy?”

“Ừm.” Cô khẽ nhún mày, không dám nhìn cô gái kia, nhưng lại nhìn không được mà liếc về phía cô ta.

“Ai đó...” Cô gái tựa trong lòng Hạng Tự, làm nũng hỏi.

“Người quen.” Anh ta trả lời ngắn gọn mà dĩ nhiên.

“À...” Cô gái nhìn ánh mắt của Tử Mặc lộ ra cảm giác tự thấy mình hơn hẳn người khác.

Tử Mặc cúi đầu xuống, nhìn mũi chân của mình, lúc này tưởng rằng trái tim đã chết lặng, giờ phút này lại tranh giành đau đớn.

Hạng Tự bỗng nhiên vươn tay sờ đầu cô: “Em sao thế?”

Cô tránh né tay anh ta, có lẽ động tác quá mạnh, thiếu chút nữa mặt đã đập vào tường.

Hạng Tự còn muốn nói gì nữa, thang máy đã phát ra tiếng “đỉnh”, dừng ở lầu 32. Tử Mặc bước nhanh ra ngoài, từ trong ba lô lấy ra chìa khoá, mở cửa phòng của mình.

“Này,” Hạng Tự nói, “Hôm nay anh để quên chìa khoá trong phòng, em mở cửa giúp anh nhé.”

Cô ngừng tay, xoay người nghi hoặc nhìn anh ta, ngay cả cô gái ở trong lòng anh ta cũng có vẻ mặt nghi hoặc. Nhưng anh ta lại tươi cười khả ái, ánh mắt nhìn cô mang theo sự hấp dẫn không để cho kháng cự.

Cô cúi đầu, rút xâu chìa khoá đang cắm trên cửa mình ra, từ trong đó tìm ra chìa khoá phòng của anh ta, đi qua mở, sau đó nặng nề nói: “Xong rồi...”

“Cám ơn.” Hạng Tự ôm cô gái còn nghi ngờ kia đi vào, sau đó “ầm” một tiếng đóng cửa lại, tiếp theo bên trong truyền ra tiếng hôn dỗi.

Cô ngơ ngác đứng ở cửa, đứng yên thật lâu, cho đến khi nhìn thấy gương mặt của mình phản chiếu trên tường đá cẩm thạch, bỗng chốc cô tỉnh táo lại. Khuôn mặt chất phác mà đau buồn, cô không thích khuôn mặt như vậy, cũng không thích mình thế này.

Cô xoay người mở cửa phòng của mình, đi đến trước gương, lộ ra khuôn mặt tươi cười đơn thuần mà sáng lạn — à, đây mới là Thi Tử Mặc mà cô thích đấy!

Chẳng qua, khuôn mặt tươi cười trong gương có chút giả tạo.

Hôm sau là thứ hai, Tử Mặc ngủ cả ngày trong nhà, chỉnh nhiệt độ của máy điều hoà đến 18 độ, sau đó đắp tấm chăn thật dày, giống như nằm trong lòng ngực ấm áp.

Lúc giữa trưa, điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, cô ngo ngoáy một lát, rồi mới trở mình tiếp máy.

“A lô?”

“Có đồ ăn không?” Âm thanh của Hạng Tự nghe ra rất mệt mỏi.

“...”

“Sao thế?” Nghe thấy cô im lặng thật lâu, anh ta nhìn không được hỏi.

“Không có gì...”

Anh ta nở nụ cười, cười đến vui vẻ: “Rõ ràng đang giận dữ.”

“...”

“Được rồi, mở cửa cho anh đi.” Có một số thời điểm, anh ta cũng rất dịu dàng.

Cô cúp điện thoại, nhìn trần nhà màu trắng trước mắt, bỗng nhiên có chút ghét bản thân —— đây là Thi Tử Mặc không biết cố gắng!

“Này!” Tiếng kêu của anh ta phối hợp với tiếng gõ cửa vang lên bên tai cô.

Cô vùng vẫy đứng lên, bọc chăn đi mở cửa, anh ta để thân trần, chỉ mặc quần ngủ xuất hiện trước mặt cô.

“Em vẫn còn ngủ ư?” Anh ta đi vào rồi đóng cửa lại, thẳng đến tủ lạnh tìm đồ.

Cô trừng mắt liếc anh ta một cái, bọc chăn bỏ lại trên giường, định ngủ tiếp.

“Này,” chặn sau gáy bị người ta giữ lấy, “Anh đói bụng rồi.”

“Đâu có gì liên quan đến em...” Cô giãy dụa bước về phía giường, nhưng không nhúc nhích được tí nào.

“Giận rồi?” Một tay anh ta túm cô, tay kia cầm chai nước khoáng uống vào.

Cô vẫn lặng lẽ giãy dụa, vẻ mặt quật cường.

Hạng Tự buông cái chai, vươn tay nắm lấy cằm cô, xoay mặt cô hướng về mình: “Quái vật nhỏ, em lại cự nự ầm ĩ gì đó?”

Cô tức giận trừng anh ta, nói trong lòng: em không phải! Em không phải quái vật!

“Oh...” Anh ta tiến đến trước mặt cô, chớp mũi cố ý cọ vào cô, “Ánh mắt của em thật đáng sợ...”

“...”

Trên xương quai xanh của anh ta có một dấu vết màu đỏ, cô nhìn chăm chăm vào dấu vết kia, vẻ mặt chất phác mà quật cường.

“Được rồi, ngoan,” Hạng Tự dùng giọng điệu dỗ dành nói, “Giúp anh làm chút gì ăn, bánh sủi cảo đông lạnh trộn mì ăn liền cũng được —— hửm?”

Nói xong, anh ta nhẹ nhàng in lên môi cô một nụ hôn, sau đó cầm chai nước khoáng, nằm ngả trên sofa phòng khách, tự mình xem tivi.

Tử Mặc kinh ngạc đứng tại chỗ, trên người còn bọc chăn bông thật dày, nhưng thứ thật sự vây quanh cô là trần đầy cảm giác vô lực.

“Anh của anh hẹn chúng ta buổi tối đến quán bar xem bóng đá.” Hạng Tự cũng không quay đầu mà nói.

“Ồ...” Cô ném chăn lên đầu anh ta, khiến anh ta gằm lên giận dữ, nhưng cô không thèm để ý, chỉ là chậm chạp xoay người vào phòng bếp nấu nước.

Cô vẫn không có cách nhìn thấy anh ta đói bụng.

Ba mẹ Hạng Tự từ lâu đã không sống cùng nhau, ba anh ta công việc bẽ bộn, anh ta hầu như theo Hạng Phong sống nương tựa lẫn nhau mà trưởng thành, nhưng hai anh em ngoài mặt cũng không thân thiết, giống như cho nhau vài câu quan tâm thì là muốn mạng sống của họ.

Hạng Phong là nhà văn tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng hiện nay, Hạng Tự đã là kỳ thủ thiên tài thành danh từ lâu, nhưng hai người vẫn rất ăn ý không hề đề cập đến đối phương. Tử Mặc luôn cảm thấy, phẩm chất của hai anh em bọn họ tương tự, nhưng bản tính cũng rất khác nhau.

Cô mặc áo thun rộng thùng thình và quần dài, trên đầu đội mũ lưỡi trai, kéo vành mũ xuống rất thấp, trên chân mang loại giày thể thao mà phái nữ hiếm khi dùng —— Hạng Tự cũng có một đôi giống như đũa.

“Này,” Hạng Tự đưa tay ôm cổ cô, môi tiến đến bên tai cô, “Vì sao mỗi lần đi ra ngoài với em anh đều có một loại ảo giác...bản thân mình là gay hử?”

Thế sao? Dưới đáy lòng cô nói.

Cô mở cửa xe, nhìn thấy trên vị trí ghế lái phụ của chiếc xe viết đã màu đen của anh ta có một sợi tóc thật dài màu đỏ, mặc dù khó thấy rõ, nhưng lại giống như gai đâm vào cổ họng cô.

“Em sao thế?” Hạng Tự đã đeo chắc dây an toàn, khởi động xe chờ cô lên.

Cô lắc đầu, lên xe, ngơ ngác ngẩn người.

Lúc tới quán bar, Hạng Phong đã đến nơi, ngồi trên ghế dài hình trái chuối một mình uống bia. Tử Mặc đi qua cười cười, chào hỏi với anh: “Hạng đại ca.”

Hạng Tự ghét cách xưng hô quê mùa này, từng nói: “Hạng đại ca...em cho là đang diễn phim võ hiệp sao? Tử Mặc muội muội của anh!”

Khi nói những lời này, anh ta véo hai má của cô, cười trắng trợn, cô trề môi, vẻ mặt oán giận.

“Gần đây em lên mạng xem tin tức, nói rằng anh sắp xuất bản sách mới?” Hạng Tự vì phải đậu xe, đi vào sau vài phút.

Hạng Phong gật đầu: “Hoá ra lúc em lên mạng cũng xem tin tức à...”

“Không thì anh cho là gì chứ?” Hạng Tự nhướn mày.

“Không có, không có gì.” Hạng Phong sờ mũi, xoay mặt qua chỗ khác, như là tập trung tinh thần xem tivi, nhưng Hạng Tự và Tử Mặc đều nhìn thấy sườn mặt cười trộm của anh, một bộ dạng rất tự đắc.

“Đúng rồi, cuối tuần anh làm khách quý của một tiết mục radio.”

“Về tiểu thuyết của anh?” Tử Mặc hỏi.

Hạng Phong lắc đầu: “Không liên quan đến việc này, chẳng qua có liên quan đến sách, cụ thể anh đã quên.”

Hạng Tự cầm cốc bia, uống ừng ực, cái cốc thật lớn gần như che nửa khuôn mặt anh ta.

“Hay thật,” Tử Mặc gật đầu chậm chậm, “Khi nào thì phát sóng? Em sẽ lắng nghe.”

Nói xong, cô mỉm cười, như là cổ vũ cho người ta.

Bên phải mặt hơi đau, cô chuyển tầm mắt, mới phát hiện Hạng Tự đang véo má cô.

“Này, tiết mục của anh em luôn không có thời gian xem, còn tiết mục của anh ấy thì em có thời gian sao?” Mặt anh ta vẫn bị che lấp bởi cái cốc thật to, chỉ lộ ra đôi mắt bất mãn.

“Anh...” Tử Mặc đau đốn gõ tay anh ta ra, “Em không hiểu cớ vậy...hơn nữa trong tivi chỉ quay tay anh và tiếng nói, có cái gì đẹp chứ...”

Anh ta buông ly xuống, nhìn cô chăm chăm, bộ dáng nheo mắt rất mê người: “À...Hoá ra em không muốn nhìn những thứ đó, vậy em muốn nhìn cái gì? Khuôn mặt? Cơ thể? Hay là...”

“...” Cô khẽ hừ một tiếng, quay đầu không thèm nhìn anh ta.

Hạng Phong một tay chống cằm, khuôn mặt mang nụ cười lặng lẽ nhìn bọn họ, dường như ở trong mắt anh, bọn họ vĩnh viễn là người trẻ tuổi vẫn chưa thoát khỏi tính trẻ con.

“Mặc Mặc...” Hạng Phong bỗng nhiên rất muốn trêu chọc cậu em trai.

“?”

Anh vươn ngón trở ngoéo một cái, Tử Mặc quả nhiên nghe lời mà đưa khuôn mặt đến gần.

“Chuyện gì ạ?”

“Không có gì,” anh tiến đến bên tai cô, ánh mắt lại nhìn chăm chăm thẳng tắp vào em trai, “Chỉ muốn nhìn lại, vẻ mặt khi hờn dỗi của thằng nhóc Hạng Tự này...”

“?”

Nhưng Hạng Tự tỉnh bơ ăn đậu phộng, nét mặt có vẻ chẳng thêm quan tâm.

3. Chương 3: Bảo Bình (hạ)

Lúc từ quán bar đi ra, Tử Mặc đi đằng trước, Hạng Phong và Hạng Tự theo phía sau.

“Trò đùa dai của anh thật ấu trĩ.” Hạng Tự nhin không được lên nói với Hạng Phong.

“Thế ư?” Hạng Phong dứt hai tay vào túi, khoe miệng mang theo ý cười, “Như vậy em không ấu trĩ sao?”

“?”

“Ghen thâm lại còn làm bộ chẳng quan tâm,” anh vươn tay véo má Hạng Tự, giống như anh ta véo má Tử Mặc, “Em thật đúng là đứa nhỏ không trưởng thành!”

Hạng Tự tỏ vẻ bình tĩnh, tránh khỏi ngón tay Hạng Phong, lạnh lùng nói: “Cút! Em không muốn nói chuyện với anh.”

Nói xong, anh ta bước nhanh đến bên cạnh Tử Mặc, một tay ôm bờ vai cô, nói: “Em lái xe đi, anh uống rượu rồi.”

“Ồ.” Tử Mặc gạt đầu cứng nhắc, nhận chìa khoá xe.

Hạng Tự quay đầu trừng mắt nhìn anh trai một cái, trên khuôn mặt lạnh lùng kia bỗng nhiên hiện lên nụ

cười đắc ý như con nít.

Hạng Phong bụm mặt, dở khóc dở cười.

Ba người nói tạm biệt với nhau, buổi tụ họp chấm dứt như vậy. Trên đường trở về, Hạng Tự ngồi ở ghế lái phụ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Vừa rồi Hạng Phong nói gì với anh thế?” Tử Mặc hỏi.

“Em rất muốn biết ư?” Anh ta vẫn đang nhắm mắt.

“Không có...chỉ là hỏi một chút.”

“Như vậy ban nãy lúc anh ấy thăm thì với em, đã nói cái gì?”

“Không có gì...” Lúc cô nói dối luôn rất vụng về, ngay cả một bản lĩnh của anh ta cũng học không được.

“...”

“...”

Một mảnh trầm lặng qua đi, Hạng Tự bỗng nhiên mở to mắt: “Anh ấy nói anh đang ghen.”

“?”

“Nhìn thấy em và anh ấy dựa sát nhau như vậy...”

“...” Tử Mặc có chút thất thần, cách xe phía trước ngày càng gần nhưng cô vẫn chưa thắng xe lại.

“Dừng lại!” Hạng Tự kêu lên, rồi nhìn kính chiếu hậu ngoài nhân cơ hội chạy xe qua làn đường bên cạnh.

Nhưng cô rút cuộc vẫn giẫm lên thắng xe, đầu xe vừa lúc cách đuôi xe trước một khoảng cách của một bàn chân.

Hạng Tự thở phào nhẹ nhõm, một tay đặt trên tay cô đang nắm vô-lăng: “Phụ nữ lái xe thật sự là rất nguy hiểm...”

“Như vậy thì...” Tử Mặc rụt rè cắt lời, “Anh trả lời thế nào?”

“?” Anh ta nhất thời chưa lấy lại tinh thần.

“...Vấn đề của Hạng Phong.”

Ánh mắt anh ta lấp lóe, có lẽ đang suy nghĩ nên trả lời cô ra sao, cuối cùng anh ta chỉ mỉm cười nói: “Em đoán thế nào?”

Như trong dự đoán cô vẫn lộ ra biểu tình xấu hổ...mang theo chút mất mát, không nói nữa.

Anh ta rất hiểu cô, quả thật hiểu cô rất rõ!

“Ngày mai có công việc không?” Anh ta buông tay cô ra, quay đầu nhìn ra ngoài xe.

“Ừm.”

Mặt trước của tấm biển quảng cáo to lớn nằm trên giá cao: tìm kiếm vùng sông nước trong mộng của tôi, Ô Trấn...

Anh ta không khỏi mỉm cười, nếu là trong mộng thì chắc là không tìm được rồi, nếu thật sự xuất hiện trong hiện thực thì còn có ý nghĩa gì?

Tử Mặc lái xe vững vàng xuống đường cao tốc, chạy về phía dưới lầu khu chung cư.

“Là việc gì?”

“Em không biết...”

Anh ta quay đầu nhìn cô: “Tốt xấu gì em cũng phải hỏi chứ, Cố Quân Nghi là loại người mắc kệ em thích hay không, chỉ cần có lợi thì sẽ nhận ngay.”

“Chị ấy không phải như anh nói đâu...chị ấy đối với em tốt lắm, luôn luôn lo lắng cho em.”

“Được rồi,” anh ta lạnh lùng nói, “Nói cách khác, em thích chụp đàn ông gần như khóa thân.”

“!” Tử Mặc chợt dạ nhìn anh ta một cái, mím môi không nói gì.

“Tưởng anh không biết hả?”

“ ... ”

Anh ta với tay ra ghế sau lấy một quyển tạp chí nằm trong góc, lật vài tờ, rồi mở ra trước mặt cô.

Trên trang giấy là mấy người đàn ông chỉ mặc quần lót nhỏ hẹp, trước phong nền xám trắng tạo dáng đủ kiểu, biểu tình trên mặt bọn họ cứng đờ không cảm xúc — thật là có vài phần giống cô.

“Em đang lái xe...” Cô đẩy tạp chí ra, chạy vào gara ngầm, không dám nhìn anh ta.

Hạng Tự im lặng, đợi Tử Mặc dừng tại vị trí đỗ xe, kéo thắng tay, anh ta mới nói: “Anh đã nói rất nhiều lần rồi, anh không thích em chụp những loại hình này.”

“...Nhưng đó là công việc.” Cô tắt máy, trả chìa khóa cho anh ta, biểu tình trên mặt rất quật cường.

“Công việc cũng không được —” Anh ta nửa đổ dành nửa hung dữ nói.

“— nhưng tại sao chứ,” cô nhíu mày, nhìn về phía trước, “Anh dựa vào gì mà quản em?”

“ ... ”

“ ... ”

Những lời này dường như chạm vào một dây thần kinh nào đó của Hạng Tự, anh ta chợt cảm thấy thật ra mình cũng không hiểu cô như trong tưởng tượng của mình. Cô cũng biết tranh luận, cũng biết quật cường cố chấp — mỗi lúc như vậy, anh ta luôn nảy sinh cảm giác bất lực, mặc dù anh ta chưa từng để cô biết.

Hạng Phong từng hỏi anh ta: “Rốt cuộc em có sức hấp dẫn gì khiến cho Thi Tử Mặc không thể rời khỏi em?”

Anh ta không trả lời, chỉ lộ ra nụ cười đắc ý.

Nhưng có lẽ thực ra, người chân chính không thể rời khỏi đối phương...là anh ta.

Một hồi tĩnh lặng sau khi bão táp nổi lên, Hạng Tự bỗng nhiên vươn tay bóp cằm Tử Mặc, cắn môi cô mạnh bạo — anh ta cắn thật.

Cô đau đớn rên rỉ một tiếng, anh ta ném đi tạp chí trong tay, bắt lấy đôi tay đang giãy dụa kia, bờ môi đột nhiên dịu dàng. Anh ta hôn cô, đó mới là hôn, mỗi một lần tiếp xúc đều thiết tha mà cẩn thận, nhiệt tình như lửa còn mang theo sự kiên nhẫn mà trước nay chưa từng có.

Cô rút cuộc không giãy dụa nữa, mà mềm nhũn tựa vào trong lòng anh ta, giống như một người phụ nữ âm thầm yêu anh ta.

Có lẽ, cô chính là một người phụ nữ, luôn âm thầm yêu anh ta.

Nghĩ đến điểm đó, anh ta mới cảm thấy yên tâm, mới cho rằng anh ta luôn hiểu cô.

“Hôm nay có một anh chàng đẹp trai sắp tới.” Cố Quân Nghi phấn chấn từ studio đi tới, vừa thấy Tử Mặc đi trên hành lang ở phía đối diện, cô ta lớn tiếng nói.

“...” Tử Mặc chớp chớp mắt, không có hứng thú với đề tài này. Có lẽ “quái nhân” đều có sở thích lạ lùng, đàn ông trong mắt cô đều như nhau, không có bộ phận đẹp và xấu, chỉ có đáng ghét và không đáng ghét thôi.

Ngay lúc cô thơ thẩn tới cửa, anh chàng đẹp trai theo như lời Cố Quân Nghi xung quanh đầy người đi theo vào trong, Tử Mặc nhận ra anh ta, là người mẫu nam Đinh Thành rất nổi tiếng gần đây, trên hình anh ta luôn dịu dàng và thâm tình.

“Anh ta không thích nhiếp ảnh gia gọi anh ta là ‘Tiểu Đinh’,” Cố Quân Nghi nhỏ giọng nói, “Em phải nhớ kỹ.”

“Vâng...” Tử Mặc gật đầu cứng nhắc, cô cũng không muốn gọi anh ta như vậy.

Có mấy cô gái trẻ đi vào hét to, vây quanh người Đinh Thành, anh ta mỉm cười ký tên chụp ảnh, đợi cho các cô gái đi rồi, anh ta lập tức giận tái mặt, dường như đang giận gì đấy.

Tử Mặc điềm tĩnh xoay người, bắt đầu hí hoáy với dụng cụ, Cố Quân Nghi nói tính cách của cô không thích hợp kiếm sống trong giới này, bản thân cô cũng cho là vậy, nhưng làm lâu rồi, ngược lại cô phát hiện sự bị động và cách giữ mình của cô chính là một cách sinh tồn.

Cô chỉ cần lặng lẽ trốn sau ống kính nhìn thế giới này là đủ rồi.

Cố Quân Nghi vỗ tay nói: “Được rồi, bắt đầu chụp thôi.”

Tử Mặc tiến đến trước máy ảnh, nhìn Đinh Thành dưới ngọn đèn, anh ta trở nên lịch sự, mỗi một nụ cười đều khiến người ta cảm nhận được gió xuân — cô chợt cảm thấy công việc của mình là một loại lừa gạt, sự lừa gạt che giấu toàn bộ tội ác.

“Chị biết em không thích anh ta lắm,” lúc ăn trưa, Cố Quân Nghi nói, “Tính cách của anh ta rất đáng ghét, nhưng dù sao anh ta cũng chuyên nghiệp.”

“Ừm...” Tử Mặc bấu môi, không đáp lời.

“So với tính cách đáng ghét thì không chuyên nghiệp càng tệ hơn, cho nên chị vẫn thích Đinh Thành.”

“Ừm...”

“Có tâm sự à?” Cố Quân Nghi đột nhiên hỏi.

“...Không, không có.” Cô lắc đầu.

Cố Quân Nghi nhìn cô, như là muốn nhìn ra gì đó từ trong mắt cô, nhưng cuối cùng cô ta vẫn mỉm cười không nói gì.

“Chị Tiểu Cố...” Tử Mặc ngơ ngác nhìn cánh gà rán trong khay của mình.

“?”

“Một người...phải làm sao mới có thể cảm thấy hạnh phúc chứ?”

“Chị nghĩ, có rất nhiều phương diện. Tình cảm, công việc, sở thích, vân vân, chỉ cần toàn tâm toàn ý đi làm một việc cũng có thể nhận được hạnh phúc, có một số hạnh phúc là do bản thân mình đạt được, còn số khác là do người khác đưa cho, vậy phải xem em là một người như thế nào.”

“Người như thế nào?”

“Người chủ động khá dễ dàng nhận được hạnh phúc từ bản thân mình, người bị động khá dễ dàng nhận được hạnh phúc từ người khác.”

Cô khẽ nhún mày, thế thì, cô chính là người nhận được hạnh phúc từ người khác?

“Được rồi, đừng cau mày, cho em ăn cánh gà của chị này.”

Tử Mặc nhìn chằm chằm Cố Quân Nghi gấp cánh gà bỏ vào khay mình, quả thật rất to, cô ngẩng đầu, bỗng nhiên cười rộ lên: “Chị Tiểu Cố thật gian trá, rõ ràng là chị giảm béo nên không muốn ăn.”

Tối thứ sáu, Tử Mặc hoãn lại mọi việc, bởi vì cô đã hứa với mẹ sẽ về nhà ăn cơm.

Lúc đến dưới lầu, xe của anh trai Tử Sinh đã ở đó, cô thuận tay sờ vào đầu xe, vẫn còn nóng, xem ra anh cũng vừa đến. Lên lầu vào cửa, quả nhiên mẹ đã ngồi ngay ngắn trên sofa đang chuyên tâm quở trách anh trai, sau khi nhìn thấy cô tới, bà đem hỏa lực nhắm ngay cô.

Tử Mặc và Tử Sinh trao đổi một ánh mắt, hàm ý trong đó rất phức tạp, vừa là địch vừa là bạn. Ba từ phòng bếp bưng đồ ăn ra, ông cười ôn hòa với hai anh em, dường như ông hoàn toàn không để ý đến chuyện mẹ đang quở trách, chỉ cần người một nhà có thể ngồi xuống ăn bữa cơm với nhau là tốt rồi.

Tử Mặc chợt vui mừng vì tính cách của hai anh em khá giống ba, nhưng cô cảm thấy mình không được rộng lượng như ba, nếu được vậy cuộc sống của cô có lẽ sẽ sinh động và thú vị hơn, cô cũng sẽ trở nên vui vẻ hơn.

“Hôm nay hai đứa đều ở đây, mẹ có lời muốn nói.”

Đây là lời mở đầu thông thường của mẹ, hai anh em lại lén lút nhìn nhau, giống như đã biết tiếp theo bà sẽ nói những gì, không ngoài việc nhà ai lại có người kết hôn hoặc là sinh con cái, thế là bà nghĩ tới con cái nhà mình không chịu hăng hái, trong lòng bà rất khó chịu, phải “bình tĩnh hòa nhã” nói chuyện với hai anh em, hỏi thăm tình hình gần đây của hai đứa.

Quả nhiên, lần này là đứa con gái của gia đình nào đó ở tầng trên phát trứng hỉ, mẹ dùng một loại giọng điệu giáo huấn chuyên dùng vào lúc học trò không chịu tiến bộ, đau lòng nhức óc nói: “Hai đứa có biết con gái bà ấy bao nhiêu tuổi không?”

Hai anh em chết lặng gật đầu.

“Nhỏ hơn Mặc Mặc 5 tuổi, so với Tử Sinh thì nhỏ hơn 8 tuổi đó!” Sắc mặt mẹ vô cùng đau khổ.

“Vâng...” Hai anh em đồng thanh trả lời.

“Điều này khiến cho mẹ và ba các con rất lo lắng về hai đứa!”

“Vâng...” Hai người lại không hện mà cùng gật đầu.

“Hai đứa rất cuộc suy nghĩ thế nào hả? Bên cạnh không có người thích hợp, bảo đi coi mắt lại không chịu đi, hai đứa mau nói cho mẹ biết, rốt cuộc trong đầu các con suy nghĩ cái gì?”

Hai anh em nhìn nhau lần nữa, lòng trông mong đối phương đứng ra trả lời.

“Được rồi được rồi, ăn cơm trước đi.” Ba đúng lúc đi ra hòa giải, nhận được hai cặp mắt cảm ơn.

Hai anh em lập tức ngồi vào bàn ăn, một người xới cơm, một người thì xếp đĩa, rất ăn ý nói sang chuyện khác. Tử Mặc cúi đầu, cố gắng nhét đồ ăn vào trong miệng, cô không dám nghĩ nếu có một ngày anh trai tìm được cô gái thích hợp muốn kết hôn, cô phải làm sao ứng phó với mẹ đây?

Cô lén nhìn anh trai, phát hiện dáng vẻ của anh cũng đầy tâm sự, vì thế cô cười lên: lẽ nào anh trai cũng đang vì chuyện này mà rầu rĩ?

Ăn cơm xong, mẹ nói lại chuyện coi mắt, hai anh em ăn ý chuyển đề tài, cho đến khi gần đến giờ, thừa dịp mẹ đi toilet hai người đều chuồn ngay. Lúc chạy xuống cầu thang, cô phát hiện anh trai còn mang dép trong nhà, thế là cười nói: “Anh à, anh gian trá ghê...”

Tử Sinh cúi đầu nhìn dép trên chân cô, anh cũng cười: “Em cũng đâu thua kém...”

Hóa ra cô cũng mang dép trong nhà chạy ra, nói vậy, nội trong ba giây có thể xách túi thay giày rồi đi đấy...

Sau đó hai anh em không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười cứng nhắc và đắc ý — tựa như loại đắc ý mà hồi bé nhặt đường tiền xu ở ven đường.

“Như vậy,” Tưởng Bách Liệt khui lon bia, bắt đầu uống ừng ực, “Sau khi cô ra khỏi nhà liền đến thẳng chỗ tôi?”

“Ừm...” Tử Mặc đi đến trước cửa sổ, nhìn mọi người đang đá bóng dưới ngọn đèn ở tại sân thể dục đằng xa, “Hình như cảm thấy không có chỗ để đi...”

“Chỗ tôi cũng không phải là nơi thu nhận.” Tưởng Bách Liệt bất đắc dĩ nói.

“Nhưng mà bác sĩ,” lúc nói chuyện, sắc mặt cô luôn cứng nhắc lại đáng yêu, “Anh luôn luôn thu nhận tôi...”

“Sai rồi, là tôi đang giúp cô đi ra khỏi cảnh khốn khó.”

“...” Nhưng đối với cô, nơi này chính là cảng tránh gió của cô, mỗi khi trong lòng có chuyện gì cô đều muốn nói với anh ta.

“Tử Mặc,” sắc mặt Tưởng Bách Liệt bỗng nhiên nghiêm túc và trang trọng, “Tôi cảm thấy cô rất ỷ lại vào tôi.”

“?”

“Rất nhiều lúc, cô bằng lòng hỏi ý kiến của tôi, tôi rất vui, nhưng cô cũng phải có ý kiến của chính mình, không thể luôn chờ người khác tới giúp cô giải quyết vấn đề.”

Cô nghĩ nghĩ, lúng túng gật đầu.

“Đúng rồi,” anh ta nói tiếp, “Gần đây tôi có đọc một quyển sách về chòm sao, bỗng nhiên cảm thấy...có chút đạo lý.”

“?”

Tướng Bách Liệt lục lọi trên bàn, rốt cuộc tìm được thứ anh ta muốn tìm ở dưới một chồng sách: “Trong sách nói, chòm sao Bảo Bình luôn suy nghĩ trước, lý trí tự trọng, không thích bị ràng buộc, rất bác ái, chú trọng việc cải thiện tinh thần, là đối tượng cảm hứng rất tốt.”

Nói xong anh ta đặc ý chỉ chính mình, ý là anh ta là điển hình của chòm sao Bảo Bình, sau đó mới nói tiếp: “Lòng dạ của chòm sao Bảo Bình rất rộng lượng, yêu hòa bình, chủ trương là mọi người đều bình đẳng, không phân chia tầng lớp giàu nghèo, chẳng những tôn trọng tự do cá nhân, cũng vui vẻ giúp người khác, nhiệt tình với cuộc sống, là điển hình của một nhà từ thiện và lý tưởng hóa; đồng thời, bọn họ rất tin tưởng trên thế giới này có công lý, cho nên thường xuyên đổi mới tinh thần.”

Tử Mặc cào tóc, không muốn nói với Tướng Bách Liệt, ở trong mắt cô anh ta không có tốt như trong sách, vì thế hỏi: “Như vậy...tình yêu thì sao?”

Tướng Bách Liệt nhướng lông mày, đọc tiếp: “Chòm sao Bảo Bình là một nhà từ thiện và lý tưởng hóa, tôn trọng tự do cá nhân và yêu đương theo kiểu linh hồn, tình yêu của Plato là chuyện thường xuyên đối với chòm sao Bảo Bình. Bởi vì bọn họ tôn trọng sự tự do và tình bạn, cho nên tình yêu thường bắt đầu từ tình bạn; nhưng bởi vì không thích trói buộc đối phương, cũng sẽ không dính với nhau cả ngày.”

() tình yêu của Plato: vượt trên ham muốn xác thịt, và tình yêu tối thượng là tình yêu sự thông thái – đây là ý nghĩa nguyên thủy của từ triết học.*

“Chòm sao Bảo Bình luôn giữ kín thói quen sinh hoạt, phớt lờ sự phê bình của bên ngoài, kỹ năng giao tiếp cũng theo lý trí; ở trước mặt người khác phải luôn thích duy trì quan hệ như gần như xa. Bởi vì bọn họ thích sưu tầm mọi thứ để so sánh, điều này tương đối nguy hiểm đối với tình yêu.”

“À, bác sĩ,” Tử Mặc không khỏi cười nói, “Cái này không phải là do anh viết chứ?”

“Sao thế được,” Tướng Bách Liệt giơ lên quyển sách trong tay, “Tôi đâu có nhiều chuyện như vậy.”

“...” Không nhiều chuyện sao lại đọc loại sách này.

“Nhưng thực ra, con người là một cá thể thay đổi thất thường, cực kỳ phức tạp, vĩnh viễn không thể bị quy kết định luận. Con người thường thường sẽ làm ra một số chuyện khiến người xung quanh —— thậm chí bản thân mình —— hoảng hốt, điều đó không thể nói là người ấy đã thay đổi, mà giống như lần trước tôi có nói, là một mặt không ai biết được.”

Tử Mặc nhíu mày nhìn anh ta, qua hồi lâu sau mới nói: “Bác sĩ, những lời vừa rồi đối với tôi mà nói là quá phức tạp.”

Tưởng Bách Liệt bất đắc dĩ tựa vào lưng ghế: “Thì lấy cô ra nói đi, một năm trước, là điều gì thúc đẩy cô tìm đến tôi?”

Cô không ngờ anh ta đột ngột hỏi vậy, vì thế cô rụt vai, nhỏ giọng nói: “Cũng...không có gì...”

“Thế thì rốt cuộc là cái gì?” Anh ta không định buông tha cô.

Cô cụp mắt, im lặng bĩu môi: “Ừm...có lẽ là tôi, muốn thay đổi đi...”

“Thay đổi cái gì?”

“...Rất nhiều chuyện, đặc biệt là bản thân tôi.”

“Tại sao cô có ý nghĩ này?”

“Tại sao...” Cô nhíu mày, “Cái này...tôi cũng không thể nói rõ, cứ cảm thấy...”

“?”

“Cứ cảm thấy ghét mình như vậy...không muốn tiếp tục cuộc sống không rõ ràng...”

“Thế một năm nay cô có cảm thấy mình thay đổi gì không?”

“...Có, có chứ.”

Tưởng Bách Liệt nghe câu trả lời mang theo do dự của Tử Mặc, anh ta mỉm cười: “Nhưng tôi thấy vẫn còn chưa đủ.”

“...Chưa đủ?”

“Ví dụ như mẹ cô luôn khuyên cô đi coi mắt, nhưng cô từ chối mãi, chẳng lẽ cô không nghĩ rằng, trên thực tế điều đó thể hiện rằng cô đang ngoan cố chống lại sự thay đổi sao?”

“ ... ”

“Tại sao cô không thử đi, hoặc là nói, vì sao không thử một cách sống mới chứ —— khi cô đã nhận ra cuộc sống ban đầu không tốt chút nào.”

Tử Mặc ngơ ngẩn nhìn anh ta, hình như đang suy nghĩ gì đó, có lẽ cô cảm nhận được sự bất lực sâu sắc, nhưng từng lời nói của Tưởng Bách Liệt đánh thẳng vào trong lòng cô.

Trên đường về nhà, trời đổ mưa, cô tắt radio, trong xe tĩnh lặng. Lúc chờ đèn đỏ, cô lấy ra di động gọi về nhà, là ba nhận máy, cô nhờ ông chuyển lời cho mẹ, nói rằng cô quyết định đi coi mắt.

Cúp máy, đèn tín hiệu ở trước mắt cô đã biến thành màu xanh lá, cô không biết quyết định như vậy là đúng hay sai, nhưng ít nhất như lời Tưởng Bách Liệt nói, cô đã thử rồi.

Sáng hôm sau Tử Mặc nhận được điện thoại sắp xếp cuộc hẹn. Cô bất đắc dĩ suy nghĩ, anh trai nhất định ghét cô chết mất, bởi vì tiếp theo mẹ sẽ dùng cô làm “ví dụ tích cực” để đối phó với anh.

Nhưng mà...cô dùng sức lắc đầu, không muốn suy nghĩ gì nữa, chỉ muốn ngủ một giấc thoải mái trong cơn mưa cuối tuần này, tất cả mọi chuyện hãy chờ đến sau khi tỉnh lại rồi hẵng nói cũng chưa muộn.

Ba giờ chiều, mẹ lại gọi điện lần nữa xác nhận thời gian và địa điểm với cô, như là sợ cô sẽ thất hứa. Cúp máy, cô hoàn toàn tỉnh táo, ngoài cửa sổ mưa vẫn còn rơi, cô đi vào phòng tắm, nhìn mình trong gương, không biết nên ăn mặc thế nào.

Trong tủ quần áo phần lớn là áo thun và quần bò, ngay cả một chiếc váy cũng chẳng có, giày thì đậm kiểu trung tính, túi xách thì là loại to lớn lại bền chặt, bởi vì chúng rất tiện để cất chứa các loại dụng cụ chụp ảnh. Trang sức, đồ trang điểm...tất cả đều không có, cô bỗng nhiên khóc không ra nước mắt, cô thế này, khi so sánh với những cô gái xinh đẹp bên cạnh Hạng Tự...quả thật là một quái nhân rồi?

Ngay lúc cô còn thờ người ra, chuông cửa vang lên, cô thu hồi ý nghĩ, đi chân trần mở cửa. Cuộc sống của cô rất đơn giản, đơn giản đến mức lạ thường, cho nên người sẽ đến ấn chuông cửa nhà cô cũng chỉ có một người.

Mở cửa ra, quả nhiên Hạng Tự đứng đó, chẳng qua không phải là người thần thái sáng láng như mọi khi.

Sắc mặt anh ta rất kém, bờ môi khô khốc, áo sơ mi xốc xếch, sau đó cho cô một nụ cười yếu ớt...

Nhưng nụ cười kia cứ thế mà đột nhiên bắn trúng cô.

“Anh...sao vậy...” Cô cứng nhắc hỏi.

“Có lẽ anh phát sốt rồi,” nói xong anh ta cúi đầu tì cái trán nóng hổi của mình lên trán cô, “Anh muốn ăn canh đậu xanh em nấu...”

Tử Mặc cảm thấy đầu mình hình như cũng nóng theo, vì thế cô vội vàng dìu anh ta nằm lên giường của cô, chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao, lấy tấm chăn thật dày bao bọc anh ta, sau đó cô đứng thẩn thờ bên mép giường, không biết nên làm gì bây giờ.

Cô sức nhớ trong ngăn tủ tại phòng khách có một số thuốc, cô chạy đi, lục lọi tìm ra thuốc hạ sốt, rồi sang phòng bếp rót ly nước, sau đó ngồi xuống mép giường đút anh ta uống thuốc.

Khuôn mặt tuần tú của Hạng Tự lúc này tái nhợt mệt mỏi, anh ta nhắm mắt, khe nhú mày, hô hấp nặng nề.

Cô ngồi đó nhìn anh ta chăm chăm, mặc dù đã nhìn rất nhiều năm, mặc dù trông thấy anh ta từ thiếu niên dần dần lột xác trở thành người đàn ông đầy quyến rũ, nhưng mỗi lần tầm mắt hướng về anh ta, cô có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim của mình.

Một cảm giác bất lực từ trong trái tim cô lan tràn ra, cô thấy mình không hiểu anh ta, càng ngày càng không hiểu, mỗi khi cô muốn tới gần thì anh ta sẽ lặng lẽ né tránh, nhưng khi cô muốn lùi bước thì anh ta lại tiến công liên tục, cho đến khi cô đành chịu đầu hàng.

Tình yêu của người khác là ngọt ngào, là đau khổ, là khắc cốt ghi tâm, hoặc là theo gió mà đi, còn tình yêu của cô lại là một cuộc chiến đấu, không có lý do cũng chẳng nhìn thấy kết thúc, chỉ có nỗi lo lắng như gần như xa, cùng với nụ cười của anh ta thường xuyên xuất hiện ở trong giấc mộng của cô.

Cô cúi đầu, nhìn hai tay mình, một quái nhân có kiên cường thể nào đi nữa, cũng sẽ có lúc mệt mỏi thôi...

Cô lau mồ hôi trên trán anh ta, đứng dậy định vào phòng bếp tìm bịch đậu xanh mới mua tuần trước, nhưng cổ tay lại bị người ta nắm lấy ——

“Đừng đi...” Hạng Tự mở nửa con mắt, lông mi khẽ động, nhỏ giọng nói, “Sư tử, đừng đi...”

Trái tim Tử Mặc chợt bình tĩnh lại, dường như giờ phút này việc cô phải làm chính là lẳng lặng ở bên cạnh anh ta.

Hạng Tự nhắm mắt lại, tiếng hít thở trở nên nặng nề, mặc dù sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng biểu tình lại rất bình thản.

Cô cúi đầu nhìn tay mình, anh ta nắm chặt như vậy, thật giống như...chưa từng buông ra.

4. Chương 4: Song Ngư (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạng Tự đánh thức bởi tiếng mưa rơi, cơ thể vốn khó chịu dần dần thoải mái, anh ta hơi mở mắt ra, sững sờ một hồi mới sực nhớ mình đang ở trong phòng của “Sư tử”.

Cơn sốt đã giảm, nhưng cảm thấy miệng lưỡi khô khản, anh ta trở người, trên tủ đầu giường có một chén canh đậu xanh, anh ta ngồi dậy ăn một ngụm, đậu xanh mềm dẻo, nhai liền vỡ ngay, mùi vị hoa quế và đường phèn pha lẫn trong canh — là mùi vị anh ta thích nhất — chỉ có Thi Tử Mặc nấu ra mùi vị này.

Trong phòng tĩnh lặng, anh ta đoán rằng, cô nhóc kia có lẽ ra ngoài rồi. Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ khi lớn khi nhỏ, mông lung, anh ta không thích ngày mưa, bởi vì trong ký ức, mọi chuyện không tốt đều xảy ra trong ngày mưa.

Năm đó bảy tuổi, cũng vào một buổi trưa mùa hè mưa rơi thế này, mẹ đã vứt bỏ anh ta và Hạng Phong, đi không từ biệt. Bà nói phải ra ngoài mua đồ, nhưng lại kè cà không đi, anh ta đến phòng bếp, mẹ đang ngồi xồm phát run, trên mặt đều là nước mắt.

Anh ta ngơ ngác đứng đó, không biết nên làm gì, mẹ quay đầu nhìn anh ta, nói: “Tự...mẹ không thể nào sống với con được nữa, mẹ sẽ điên mất...”

Nói xong, mẹ đứng dậy, cầm túi đồ xông ra ngoài, ngay cả dù cũng không mang.

Lúc ấy còn bé, anh ta không biết câu nói kia có ý gì, nhưng lại ghi nhớ kỹ càng. Sau đó anh ta mới biết được, kể từ khi sinh anh ta, mẹ bị mắc chứng trầm cảm, cho nên rất ít cười, cũng hiếm khi trò chuyện với hai anh em. Về sau, anh ta chỉ gặp lại mẹ một lần, là mười năm sau khi bà bỏ nhà đi, bà vẫn không tươi cười, trong mắt tràn đầy áy náy. Anh ta muốn thuyết phục chính mình đừng để ý, nhưng mỗi lần khi nhớ tới chuyện này, trong lòng không hiểu sao luôn khó chịu.

Còn có một chuyện không tốt khác...cũng xảy ra trong ngày mưa.

Tiếng cửa mở khóa ngắt ngang dòng suy nghĩ của anh ta, Tử Mặc xách túi to tiến vào, bỏ dù vào bồn tắm lớn, lúc đi qua cửa phòng nhìn thấy anh ta đã ngồi dậy, cô liền chậm chạp nói một câu: “A, anh tỉnh rồi...”

Hạng Tự lộ ra nụ cười dịu dàng, nói: “Ừ.”

Anh ta vẫn cho rằng nụ cười của mình rất quyến rũ, ngay cả Hạng Phong cũng nói, anh ta cười thế này, phụ nữ nhìn thấy sẽ nổi điên — nhưng không bao gồm cô gái chậm chạp ở trước mắt này.

Cô ngơ ngác đứng đó, dường như lúng túng: “Em, em đi nấu đồ ăn...”

Nói xong, cô liền biến mất.

Anh ta nhìn cánh cửa trống rỗng, bỗng nhiên đáy lòng cảm thấy mất mát.

“Ừm...Anh sốt hai ngày nay, tối hôm qua Hạng đại ca có đến thăm anh.” Âm thanh Tử Mặc từ phòng khách truyền đến.

“Ồ.” Anh ta không thích cô gọi Hạng Phong như vậy, làm anh ta nhớ tới nhân vật trong phim võ hiệp, “Hạng đại ca”, “Tử Mặc muội muội”... nghe thật buồn nôn.

“Buổi sáng em đã đo nhiệt độ cho anh, đã hạ sốt rồi, chỉ hơi cao tí thôi.”

Anh ta cúi đầu nhìn áo thun trên người mình, mang theo mùi thơm vừa mới giặt xong, nhất định là cô thay cho anh ta. Anh ta đến phòng bếp, đi tới đằng sau cô đang rửa rau cải, hai tay vịn eo cô, cầm tỉ trên đầu cô, làm nũng nói: “Này, buổi tối ăn gì?”

“Trứng chiên...cải thìa...thịt kho tàu...” Cơ thể cô trở nên cứng ngắc.

“Sao thế?” Anh ta cố ý hỏi.

“Không, không có gì...”

Bữa tối này rất im lặng, trong phòng khách ngoại trừ tiếng đồng hồ quả lắc thì chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi rả rích ngoài cửa sổ.

“Hôm nay thứ mấy?” Hạng Tự hỏi.

“Thứ hai.” Tử Mặc trả lời.

“Em không cần đi làm sao?”

“Em xin chị Tiểu Cố thay đổi thời gian cho em.” Cô cụp mắt xuống.

Hạng Tự không nói gì, nhưng trong lòng ấm áp, có được một người luôn lặng lẽ chờ đợi bên cạnh, có tính là may mắn không nhỉ?

Anh ta buông bát đĩa, nhìn cô có chút thờ người ra. Anh ta vươn tay sờ trán cô, ở đó có một vết sẹo, mặc dù đã trôi qua nhiều năm, nhưng dấu vết vẫn còn in trên trán cô — cũng khắc trong lòng anh ta.

“Sao thế?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn chất phác có chút nghi hoặc.

Nụ cười của anh ta hơi buồn bã, nhưng ngón tay mơn trớn trán cô lại rất dịu dàng: “Không có gì...chỉ cảm thấy...”

“?”

“Có đôi khi em thật là...ngốc.”

“Anh muốn nói gì hả...”

Anh ta cười khổ lắc đầu, chẳng lẽ không đúng sao, đối mặt với một người đàn ông luôn tổn thương cô, cô lại còn nghiêm túc trả giá tất cả, chẳng lẽ không phải ngốc sao.

Có thể sẽ có một ngày, anh ta sẽ dùng hết may mắn hay không?

Anh ta bỗng nhiên đặt một nụ hôn lên trán cô, nói: “Anh xin lỗi. Cảm ơn em.”

Tối nay, khi bọn họ ở trong vòng tay nhau, anh ta lại cảm nhận được, mặc dù hạnh phúc rất ngắn ngủi, nhưng khoảnh khắc động lòng lại có thể giữ ở tận đáy lòng.

Sáng thứ ba, Tử Mặc đang trên đường đi làm thì nhận được điện thoại của mẹ, cô tưởng rằng mẹ sẽ giận dữ — bởi vì cô nhất thời leo cây, không đi coi mắt. Thế nhưng mẹ lại dùng giọng điệu hưng phấn không ngờ tới nói:

“Mẹ nói này, hóa ra hôm đó đối phương cũng nhất thời có việc nên không đến được.”

“...”

“Ngày mai nhé, tối mai thế nào?”

Tử Mặc thừa dịp đèn đỏ lấy cuốn sổ ra nhìn nhìn, rồi nói: “Được ạ...nhưng phải sau bảy giờ.”

“Được, mẹ lập tức hẹn với người ta, chờ điện thoại của mẹ.”

Cô cúp máy, ngẩng đầu nhìn lên không trung, tầng mây thật dày che khuất bầu trời xanh, ánh mặt trời trúc trắc xuyên qua khe hở tầng mây chiếu xuống, có vẻ ỉu xiu. Cô nhớ lại bầu trời khi mình còn đi học, Thượng Hải...rất cuộc đã bao lâu rồi chưa thấy trời xanh mây trắng hiện ra?

Suy cho cùng, là bầu trời kia đã biến mất, hay là bởi vì cô không chú ý tới...

Cô không dám nói với Hạng Tự, bởi vì anh ta mà mình không đi coi mắt, lại càng không dám nói buổi tối hôm đó Hạng Phong đến thăm anh ta, anh đã từng khuyên cô dứt khoát rời khỏi Hạng Tự, đi tìm cuộc sống mới.

“Mặc Mặc, nói cho anh biết,” trong ánh mắt dịu dàng của Hạng Phong mang theo vẻ sắc bén, “Thằng nhóc kia là gì đối với em?”

“Là...” Cô gục đầu xuống, không trả lời được.

“Thế thì em có nghĩ tới, đối với nó em là cái gì không?”

“...” Cô vẫn không đáp được, một câu không cũng.

“Chẳng lẽ em chưa từng nghĩ phải nói chuyện rõ ràng với nó sao?”

“Vâng...có chứ, nhưng mỗi lần đến bên miệng, đều cảm thấy...không thể nào nói ra miệng.”

“Em có yêu nó không?”

“...” Cô vẫn không thể trả lời.

Hạng Phong nhìn cô, sắc mặt đau lòng cũng mang theo bất đắc dĩ: “Hai đứa thật là...đứa này còn ngốc hơn đứa kia.”

“...”

“Rời khỏi nó đi,” Hạng Phong bỗng nhiên dùng giọng điệu nghiêm túc nói, “Dứt khoát rời khỏi nó đi, trải qua một cuộc sống mới.”

“A...” Cô thẳng thốt không phát ra tiếng nào.

“Hãy nghiêm túc suy nghĩ lời nói của anh, đối với hai đứa ‘thay đổi’ không có hại đâu.” Nói xong, anh nhìn cô như người anh cả, sau đó tạm biệt.

Nếu Hạng Tự biết Hạng Phong nói vậy, anh ta sẽ có phản ứng gì?

Sẽ tức giận chứ, sẽ trừng to mắt nhìn cô, sau đó lập tức gọi điện thoại mắng người.

Hay là, chỉ lộ ra nụ cười...khiến cô lúng túng, sau đó nhẹ giọng nói: được, tùy em.

Cô không biết anh ta sẽ làm thế nào, có đôi khi cô cảm thấy thực ra mình hoàn toàn không hiểu được anh ta, cô luôn dùng một góc độ ngược lên nhìn anh ta, dường như anh ta vĩnh viễn là “Thiếu niên thiên tài”, là Hạng Tự hào quang đầy người. Thế nhưng...đó cũng không phải là Hạng Tự cô cần, ít nhất không phải là Hạng Tự cô có thể với tay chạm vào.

Di động chợt vang lên, cô bắt máy, là một âm thanh quá quen thuộc.

“Này, vừa rồi đài truyền hình gọi điện nói, muốn anh đi ghi hình lại chương trình.”

“Nhưng mà, anh có thể ra ngoài không?” Cô hơi lo lắng.

“Không thành vấn đề, tối qua không phải em đã ‘kiểm tra’ rồi sao?” Anh ta hình như đang cười.

“...”

“Anh bỗng nhiên nhớ ra một việc.”

“Hửm?”

“Tối thứ sáu có phải chúng ta đi uống rượu mừng không?”

Cô nghĩ nghĩ rồi nói: “Ừm, hình như là lớp trưởng kết hôn.”

“Được, anh biết rồi,” ngay cả giọng nói của anh ta cũng mang theo sức hấp dẫn, “Buổi tối em về sớm chút nấu cơm nhé.”

“...Em sẽ làm việc đến mười hai giờ.” Cô hờn dỗi nói.

“Cũng được, vậy em hãy lái xe ngựa bí ngô về đi.” Anh ta vẫn cười.

“...”

“Buổi tối gặp.” Nói xong anh ta liền cúp máy.

Thời tiết rất oi bức, điều hòa trong xe thổi tới mặt cô, nhưng cô vẫn cảm thấy còn nóng. Thực ra, so với hỏi Hạng Tự, cô càng muốn hỏi trái tim mình: rốt cuộc, anh ta là gì đối với cô?

Tới công ty, dừng xe lại, đi vào studio, Cố Quân Nghi đang xin lỗi người ta trong điện thoại, cô tình cờ nghe được mấy câu, là về chuyện hôm qua cô xin nghỉ, vì thế cô đứng tại chỗ nhìn Cố Quân Nghi, trong lòng hơi bồn chồn, nhưng không biết nên bày tỏ thế nào.

Cố Quân Nghi nhìn thấy cô, cô ta vừa tiếp tục gọi điện vừa vẫy tay với cô, ý là bảo cô đừng để ý.

Một lát sau Cố Quân Nghi đi ra, Tử Mặc bắt đầu hí hoáy với dụng cụ, các nhân viên đi tới đi lui bên cạnh, hiếm khi có người chào hỏi cô. Cô dường như đã quen bọn họ như vậy, cũng quen bản thân mình như vậy.

Đình Thành lại có người trước người sau hộ tống đi vào, đi qua trước mặt cô, anh ta vào phòng hóa trang, giống như cô hoàn toàn không tồn tại. Cố Quân Nghi đi theo vào, tranh thủ nháy mắt với cô, sắc mặt tươi vui.

Điều chỉnh máy móc xong, Tử Mặc ngồi trên ghế chờ đợi, nhớ tới khuôn mặt tối qua của Hạng Tự, cô hơi ngẩn ngơ: thật sự mình muốn đi coi mắt ư? Làm thế là đúng hay sai đây?

Ngay lúc cô ngẩn ngơ thì Đình Thành đã đứng trước ống kính, khẩu khí chẳng thân thiện chút nào: “Này, cô kia, có thể bắt đầu rồi!”

Cô giật mình lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn mặt anh ta, cô đứng lên, chậm rãi đưa con mắt đến trước máy ảnh.

Rất nhiều lúc, cô sẽ cảm thấy xuyên qua ống kính nhìn thấy thế giới này huyền ảo biết bao, giữa người với người tràn đầy lòng yêu thương và sự quan tâm, thù hận và đau khổ đều bị khát khao và hy vọng che giấu, mỗi người sinh sống trên thế giới này đều hạnh phúc, ngay cả trong không khí cũng lấp đầy mùi hương của hạnh phúc...

Thật giống như giờ phút này, cô xuyên qua ống kính nhìn khuôn mặt kia, một khuôn mặt vốn dĩ đầy căm ghét và mất kiên nhẫn, hiện giờ lại lộ ra vẻ ôn hòa nhất, nụ cười lương thiện nhất, tựa như...anh ta là chàng hoàng tử dịu dàng có thể cứu vớt mỗi một cô gái cô đơn.

“Chị Tiểu Cố, em xin lỗi...” Tử Mặc cầm đĩa chọc chọc nắm hương trong hộp cơm, “Đã biết bận rộn như vậy, hôm qua còn xin nghỉ...”

“Không sao, đừng để trong lòng.” Cố Quân Nghi cười hì hì lựa cánh gà rán bỏ vào trong hộp cô, hình như không để ý chút nào.

Tử Mặc lấy di động ra, trên màn hình biểu thị có một lời nhắn trong hộp thư thoại, vì thế cô bấm vào lắng nghe, là mẹ nhắn lại, nói ngày mai đối phương không rảnh, giúp cô hẹn bảy giờ tối thứ bảy, gặp mặt tại một nhà hàng.

Ném di động qua một bên, cô bực dọc gỡ dây, bỗng nhiên hơi hồi hận.

“Sao vậy?” Cố Quân Nghi hỏi.

“Mẹ em giúp em hẹn...coi mắt.”

“Coi mắt?!” Cố Quân Nghi hình như có chút kinh ngạc.

“Vâng...” Cô chậm chạp gỡ dây.

“Thế...Hạng Tự biết không?”

Cô cười khổ lắc đầu. Cô từng nghĩ rằng, nếu mình không nói, vậy thì sẽ không có người biết chuyện của cô và Hạng Tự. Nhưng cô càng ngày càng cảm thấy, có lẽ mọi người đều cho rằng cô và Hạng Tự có gì đấy, chỉ là không vạch trần mà thôi?

“Có điều, quen biết bạn mới cũng tốt.”

“Vâng...”

“Nhưng mà...em có quần áo mặc đi coi mắt không?”

Tử Mặc cúi đầu đánh giá chính mình, hôm nay vẫn là áo thun quần bò, có lẽ lục lọi cả tủ quần áo cũng không tìm ra được bộ đồ thích hợp để đi coi mắt... Cô chán nản lắc đầu, cắn môi, bỗng nhiên muốn rút lui.

“Mặc đồ của chị nhé,” Cố Quân Nghi cười nói, “Đừng quên chúng ta làm nghề gì, chỗ chị có rất nhiều hàng hiệu cho em lựa chọn —— à thôi, để chị chọn giúp em.”

“Được ạ...”

Tử Mặc còn chưa kịp nói cảm ơn, điện thoại của Cố Quân Nghi liền vang lên, cô ta bắt máy, đứng dậy đến một góc nghe máy.

Trong hộp cơm có thêm hai cánh gà rán, Tử Mặc thở dài, lộ ra nụ cười thật thà lạc quan, lẩm bẩm: “Được rồi, nói không chừng, mọi việc đều sẽ tốt thôi...”

Lúc ăn xong cánh gà, Cố Quân Nghi tươi cười trở lại.

“Chị Tiểu Cố,” Tử Mặc sờ cằm, tỏ vẻ mập mờ, “Là anh Trần Tiềm gọi tới hả?”

Cố Quân Nghi gãi đầu, cười nói: “Ừm, anh ấy vừa xuống máy bay.”

“Tình cảm của hai người...thật tốt quá đi.”

Cố Quân Nghi cụp mắt xuống, không trả lời, nụ cười trên mặt dường như khựng lại, ngay lúc Tử Mặc tưởng rằng cô ta muốn nói gì đó thì Đinh Thành đi ngang qua hai cô, cau mày, sắc mặt không kiên nhẫn nói:

“Thật là, không tới được thì báo sớm đi, làm hại toàn bộ kế hoạch tuần này của mình đều bị xáo trộn...”

Tử Mặc không biết anh ta muốn nói cho ai nghe, nhưng lần đầu tiên trong lòng cô cảm thấy, bộ dạng của Đinh Thành không giống đàn ông khác, trên mặt anh ta rõ ràng viết hai chữ: đáng ghét.

Cố Quân Nghi vỗ vai cô, chẳng thèm để ý: “Công việc là công việc, đừng đặt tình cảm cá nhân trong đó.”

Nhưng cô không làm được, đối với mỗi người bên cạnh, mỗi thứ đồ vật, mỗi một sự kiện, cô đều trút tình cảm vào, có lẽ không khác sâu nhưng là tình cảm tự nhiên nhất.

Bóng dáng Cố Quân Nghi nhỏ gầy mà tràn đầy tự tin, cô thường thường nhìn lên cô ta, ao ước có một ngày mình có thể trở thành người phụ nữ như vậy, nhưng cô vẫn là một...quái nhân.

Quái nhân không có gì không tốt, chẳng qua có đôi khi sẽ khiến người ta cảm thấy mệt mỏi.

Tử Mặc kết thúc công việc, khi về đến nhà thì Hạng Tự đã trở về, có lẽ bởi vì sức khỏe còn chưa hoàn toàn hồi phục, sắc mặt anh ta trông hơi tái nhợt.

Chương trình cờ vây rất ít được chú ý, nội dung cũng rất khô khan, mặc dù thế nó đã được phát sóng liên tục cả năm trời. Hạng Tự nói cô chưa bao giờ xem, thực ra...cô có xem, nhìn ngón tay thon dài của anh ta di chuyển quân cờ viên đá nam châm, cũng là một lạc thú, chỉ ít hiếm khi nhìn thấy anh ta ngồi trước bàn cờ.

Anh ta chưa bao giờ bảo cô xem trận thi đấu, cũng không chơi cờ ở nhà. Dần dần, điều này trở thành điểm ăn ý giữa họ: anh ta không muốn cô chạm vào thế giới đó...vậy thì, cô sẽ không chạm vào.

“Mau nấu cơm đi.” Anh ta nằm trên sofa trong phòng khách, nhìn tivi chăm chú.

Tử Mặc đi vào phòng mình, định thay đồ, mới đi vào phát hiện trên giường đặt một cái hộp màu xanh da trời. Không có giấy gói, cũng không có nơ bướm, nó cứ lẳng lặng nằm đó, chờ đợi có người phát hiện.

“Đây là cái gì?” Cô cảm thấy giọng nói mình hơi gượng gạo, không dám mở hộp ra.

“À,” Hạng Tự uể oải nói, “Mở ra xem đi.”

Cô vươn tay ra, hơi khấn trương, nhưng đáy lòng cũng hưng phấn mà nhảy nhót, cho dù là ai, khi nhận được quà đều sẽ như thế thôi —— quái nhân cũng không ngoại lệ.

Trong hộp đựng một bộ váy bằng tơ tằm màu xanh da trời, tay áo cánh sen rất nữ tính, xếp li trước ngực, ngoài những điểm đó ra thì không còn gì nữa, đơn giản...giống như cô vậy.

“Mặc thử đi.” Âm thanh Hạng Tự vang lên sau lưng cô.

Cô xoay người, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Áo sômi trắng của anh ta vẫn hơi nhăn nhúm, nhưng lại nghe lời nhét vào trong quần, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy cơ thể dưới áo sômi như ẩn như hiện. Anh ta nhìn cô, hai tay đút túi, trên mặt là nụ cười khiến cô cảm thấy lúng túng.

“Cuối tuần phải đi uống rượu mừng không phải sao?”

“Ồ...” Cô ngơ ngác gật đầu.

“Em không phải lại muốn mặc áo thun quần bò chứ?”

Cô nhìn ánh mắt anh ta, rất muốn hỏi: em mặc gì đi, anh rất để ý sao? Đối với anh, em là cái gì hả?

Nhưng cuối cùng, cô vẫn chậm chạp gật đầu, mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

5. Chương 5: Song Ngư (trung)

“Wow, đẹp quá.” Chiều thứ sáu sau khi kết thúc công việc, lúc Tử Mặc lấy ra chiếc váy từ trong hộp, Cố Quân Nghi cũng không khỏi cảm thán.

Tử Mặc nghĩ đến Hạng Tự, cô không được tự nhiên ho vài tiếng, mặt hơi đỏ lên.

“Là em tự đi mua sao?”

Cô gãi đầu, lắc đầu phủ nhận.

“À...” Cố Quân Nghi nháy mắt với cô, không nói thêm gì nữa, “Được rồi, lúc uống rượu mừng, nhất thiết đừng bị người khác so sánh.”

Nói xong, Cố Quân Nghi bảo cô ngồi trước gương trong phòng hóa trang, bắt đầu dùng lược chải tóc.

“Đừng, đừng long trọng như vậy...tùy tiện trang điểm chút ít là được rồi.” Tử Mặc mất tự nhiên nói.

“Có thể đơn giản, nhưng không thể tùy tiện.”

“Vâng.”

Cố Quân Nghi quả nhiên tạo hình cho Tử Mặc rất đơn giản, tháo mắt kính gọng đen xuống thay bằng kính sát tròng, uốn xoắn mái tóc ngắn, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng tinh tế, làm xong tất cả chỉ mất một tiếng mà thôi.

“Qua đây chọn giày đi,” ngón tay Cố Quân Nghi móc lấy mấy đôi giày cao gót màu sắc khác nhau, quơ trước mặt cô, “Màu bạc thế nào, quá lóa mắt nhỉ.”

“Rất lóa mắt...”

“Màu đen đính kim tuyến thì sao?”

“Cũng quá...khoa trương.”

“Màu trắng? Nhưng năm nay màu trắng không được thịnh hành đâu ——”

“—— thì đôi này đi.” Tử Mặc đi chân trần đến góc phòng, cầm một đôi giày màu đen hở mũi gót bằng không có vật trang trí nào, mang vào chân, cô bỗng nhiên có cảm giác vững vàng.

Thi Tử Mặc trong gương, không giống cô thường ngày, có lẽ rất đẹp, nhưng khiến cô nhớ tới những cô gái của Hạng Tự —— cho nên ít nhất cô muốn mình khác bọn họ.

Cố Quân Nghi nhìn cô, như muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn nghiêng đầu, khẽ cười nói: “Cũng được, thay đổi nhiều quá có đôi khi chưa hẳn là chuyện tốt.”

“...”

“Đúng rồi! Còn có một việc nhất định phải làm”

“?”

Cố Quân Nghi cầm lấy chai sơn móng tay trên bàn, nói: “Ngón chân lộ ra bên ngoài nhất định cũng phải đẹp mới được.”

Tử Mặc yên tâm nhìn mình trong gương, bỗng nhiên trong lòng còn có nghi vấn: rốt cuộc, mình có muốn xuất hiện như vậy trước mặt Hạng Tự không?

Có rất nhiều người đứng tại cửa khách sạn, đều là khách đến uống rượu mừng, cô dâu chú rể là một đôi rất muốn nổi bật, bố trí tiệc cưới thành hình thức buffet kiểu tây, khách mời cũng tự giác ăn mặc theo kiểu tây, Hạng Tự đứng bên trong đám người tại cửa, anh ta nâng đồng hồ đeo tay lên, khẽ nhú mày, lấy điện thoại muốn gọi mắng người, nhưng vừa ấn nút gọi điện thì nhìn thấy chiếc xe màu đen của Tử Mặc chậm rãi tiến vào bãi đỗ xe của khách sạn.

Mặc dù vào cuối tháng bảy Thượng Hải vô cùng oi bức, nhưng anh ta vẫn áo sơ mi và lễ phục tây trang, lúc trông thấy anh ta chú rể tỏ vẻ khó chịu, lặng lẽ kéo anh ta đến góc tường, hỏi anh ta có phải đặc biệt đến phá hoại không. Hạng Tự cười mà không đáp, anh ta chỉ cảm thấy cách ăn mặc này rất xứng với chiếc váy màu xanh da trời của Tử Mặc.

Cái đầu chất phác từ trong xe lộ ra, không thấy rõ hình dáng của cô, có điều từ xa nhìn qua, cô dường như trải qua cách ăn mặc tỉ mỉ, anh ta không khỏi cười rộ lên, thực ra, quái vật nhỏ không hề thua bất cứ ai...

Thế nhưng, khi cô khóa xe, chậm chậm đi về phía anh ta, nụ cười trên mặt anh ta bỗng cứng lại, tức giận và thất vọng bỗng chốc theo chiếc hộp Pandora bay ra ngoài, lan tràn trong bầu không khí oi bức.

Cô không hề mặc chiếc váy màu xanh mà anh ta tặng, vẫn luôn làm theo ý mình mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, còn thoải mái đeo thêm hai sợi dây suspenders — tựa như cậu bé ngang bướng.

Cô nhìn anh ta, bước chân nhanh hơn, trong mắt có chút bất an, nhưng lại không muốn biểu hiện trên mặt.

“Anh tới sớm vậy...”

“Ừm...” Anh ta nhú mày, dùng ánh mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Cô mất tự nhiên gãi đầu, nói: “Thế...có thể đi vào chưa?”

“Tại sao không mặc chiếc váy anh mua?” Âm thanh của anh ta hơi lạnh lùng.

“À...tới nơi, không còn kịp, hôm nay kết thúc công việc muộn...” Cô cup mắt, dẫu môi, không nhìn anh ta.

Chẳng biết tại sao, anh ta cảm thấy tất cả chỉ là cái cớ của cô mà thôi, cô chỉ là không muốn mặc chiếc váy kia — ngay cả trang điểm cũng làm thì sao lại không có thời gian.

Tử Mặc bị Hạng Tự nhìn chằm chằm đến mức chột dạ, đúng lúc cô dẫu nhìn thấy cô, từ đằng xa gọi cô đi qua, thế là Tử Mặc vội vàng chạy đi như là muốn lẩn tránh, để lại anh ta bày ra khuôn mặt bất mãn, đứng tại chỗ nghiêng răng nghiêng lợi.

Vào hội trường, cô hơi cách xa đi theo bên cạnh anh ta, anh ta cũng không hề nói chuyện với cô, như là thật sự tức giận, may mà tiệc cưới là tiệc buffet, bằng không bọn họ sẽ gượng gạo ngồi cạnh nhau, bầu không khí nhất định lạnh đến cực điểm.

“Này,” Hạng Tự bỗng nhiên quay đầu qua, cách đám người nói với cô, “Đi lấy ly nước chanh giúp anh.”

Tử Mặc ngơ ngác gật đầu, vội vã xoay người đi tìm nước chanh.

Khoảnh khắc trước khi đi, cô lại chùn bước, dù rằng mình mặc chiếc váy màu xanh nhìn trong gương rất đẹp, nhưng trong lòng cô vẫn luôn có nỗi lo lắng, cô ăn mặc như vậy, sẽ giống như những cô gái khác ở bên cạnh Hạng Tự — anh ta còn có thể nhận ra, người nào là cô không?

Cô cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi trắng và quần tây đen kẻ sọc của mình, Thi Tử Mặc thế này, Hạng Tự liếc mắt một cái là có thể nhận ra ngay nhỉ?

Cầm lấy một ly nước chanh, cô vội vàng chạy trở về, bên trong đám người, cô đưa ly cho anh ta.

“Chỉ lấy có một ly?” Anh ta trừng cô.

“...” Cô nhú mồm, anh ta đâu có nói là muốn hai ly đâu.

“Em không khát sao?” Anh ta hỏi.

Cô chột hiệu ra mà nhìn anh ta, ngơ ngẩn lắc đầu.

“Đồ ngốc...” Hạng Tự vươn tay, véo má cô.

Anh ta không cười, cũng không biểu hiện sự dịu dàng thỉnh thoảng lộ ra, dù vậy, cô vẫn từ ngón tay anh

ta cảm giác được anh ta không hề tức giận.

“Hạng Tự!”

Một giọng nữ chói tai vang lên đằng sau anh ta, sau đó là đôi giày cao gót đính đầy kim tuyến, anh ta đoán sơ gót giày cao chừng 9 cm.

“Vu Lệ Na.” Giọng nói Hạng Tự bình thản mà vô tư.

“Anh vẫn còn nhận ra tôi ư?!” Cô gái tóc xoăn giật mình mở to mắt, đường kẻ mắt màu bạc được chiếu rọi dưới ngọn đèn có vẻ rất bắt mắt.

“Tôi chỉ nhớ tên cô, nhưng khuôn mặt thì hoàn toàn không có ấn tượng.” Anh ta thành thật trả lời.

“Ồ?”

Anh ta mỉm cười chỉ phía dưới: “Người có thể mang đôi giày cao gót cao như vậy, cũng chỉ có cô thôi.”

Vu Lệ Na trừng to mắt, qua vài giây, rồi cuộc cười rộ lên, cười rất lớn tiếng, nhưng trông vẫn xinh đẹp.

“Hiện tại anh thế nào, tốt chứ?”

Hạng Tự không tỏ rõ ý kiến mà gật đầu: “Cũng ổn.”

“Ba tôi nói mấy năm nay anh bắt đầu xuống dốc rồi.”

“Đúng vậy,” ánh mắt anh ta bắt đầu trở nên sắc bén, “Cám ơn sự đánh giá thẳng thắn của ông ấy.”

“Anh vẫn bá đạo như vậy, không hề lọt tai khi người khác nói xấu anh.” Vu Lệ Na nói trắng ra.

“Cô vẫn đánh đá như vậy, suy nghĩ không có chừng mực.”

“Có lẽ vậy,” cô ta cười lên, “Đúng rồi, anh tới một mình ư?”

Hạng Tự ngó ra, theo trực giác quay đầu đi tìm cô nhóc chất phác kia, nhưng chỉ trông thấy cô đứng ở đằng xa, sắc mặt ầu ầu nhìn sang bọn họ.

Anh ta bỗng nhiên rất muốn hô to một tiếng: “Thi Tử Mặc, em qua đây cho anh!”

Nhưng khi anh ta muốn hé miệng nói thì cô đã quay đầu bỏ đi, anh ta nhú mào, quay đầu lại nói: “Coi như...một mình đi.”

“Thế sau khi kết thúc buổi tiệc cùng nhau đi uống một ly nhé?” Ánh mắt của Vu Lệ Na rất đẹp, cho dù không có đường kẻ mắt màu bạc kia cũng rất đẹp.

Anh ta muốn nói “Được”, nhưng không biết tại sao lại thốt ra: “Hôm nay tôi còn có việc, hôm khác đi.”

“Cũng được...đây là danh thiếp của tôi.”

Anh ta nhận lấy, tiện tay nhét vào túi áo ngoài.

“Của anh đâu?” Vu Lệ Na mở lòng bàn tay, vươn tới trước mặt anh ta.

“Hả?” Ánh mắt anh ta bất giác tìm kiếm gì đó, có phần bất an.

“Danh thiếp đó!”

“À, tôi không mang theo.”

“Thế thì cũng có số di động chứ?” Nói xong, cô ta lấy ra di động của mình đưa tới trước mặt anh ta.

“Ừm...” Hạng Tự bấm dãy số của mình, sau đó qua loa nhét di động trở về, xoay người muốn chạy đi.

“Này!” Vu Lệ Na giữ chặt anh ta, “Nhớ có rảnh thì gọi điện cho tôi đó, đương nhiên khi tôi có thời gian thì cũng gọi cho anh.”

Anh ta gật đầu, vội vã bỏ đi.

Chú rể và cô dâu bắt đầu tuyên thệ, mọi người đều tụ tập trước sân khấu, Hạng Tự tìm kỹ bóng dáng của Tử Mặc trong đám người, nhưng lại không có thu hoạch gì. Anh ta ra khỏi hội trường, cầm di động bắt đầu bấm dãy số mà mình quá quen thuộc, tiếng đàn dương cầm du dương vang lên tại một đầu khác ở hội trường, đó là tiếng chuông di động của Tử Mặc.

Anh ta vừa gấp gáp bước nhanh qua, vừa hô lên: “Su tử!”

Cô chạy vào vườn hoa, như là đang trốn anh ta, tiếng bước chân rất hỗn loạn, mỗi một bước như là đang đánh vào trái tim anh ta.

“Sư tử!” Anh ta tiến lên, chưa tới vài bước đã túm lấy cánh tay cô.

Cô cúi đầu không nhìn anh ta, nhưng cánh tay lại dùng sức giãy ra, tựa như một cô bé đang làm mình làm mẩy.

“Thi Tử Mặc!” Anh ta dùng bàn tay còn lại nắm lấy cằm cô, nâng mặt cô lên, “Em nên biết sức lực của mình to lớn bao nhiêu.”

Cô mím môi, trong hốc mắt có gì đó lóe ra, biểu lộ sự quật cường không chịu nổi nữa.

Anh ta nhìn cô, bỗng nhiên bị cô chọc cười: “Này, em bây giờ coi như là đang cự nự gì đây?”

“...” Cô quật cường không nhìn anh ta.

“Người ta chỉ nói với anh mấy câu mà thôi, anh vốn định nói với cô ta là tới cùng em, ai biết em thoáng cái mất đi bóng dáng.”

“...”

“Được rồi,” anh ta đầu hàng, “Cô ta cho anh danh thiếp, nếu em không thích thì anh ném ngay.”

Nói xong, anh ta thả cằm cô ra, từ trong túi áo khoác lục lọi ra tờ giấy, tiện tay vứt vào thùng rác nằm bên cạnh.

Cô vẫn không nhìn anh ta, hình như trong bộ não chất phác này đang tích tụ gì đó.

“Sư tử?” Anh ta cúi đầu, đem khuôn mặt mình đến gần trước mặt cô.

Cô quay đầu đi chỗ khác.

“Quái vật nhỏ?” Anh ta lại sát đến gần.

Cô vẫn quay đầu đi chỗ khác.

“Cái con nhóc này!” Anh ta rớt cuộc hét to.

“...Cần bản không phải, không phải vấn đề ở cô ta.” Qua hồi lâu, âm thanh nhỏ xíu của cô truyền tới.

Anh ta nhờ ánh trăng nhìn mặt cô, có một dòng nước mắt lặng lẽ chảy xuống từ trên khuôn mặt chất phác của cô: “?”

“Cần bản không phải, vấn đề ở cô ta...”

“...”

“Cần bản không phải, vấn đề ở cô ta...”

Thế nhưng, cô chỉ quật cường lặp lại những lời này, cho đến khi anh ta vươn tay lau khô nước mắt trên mặt cô, vuốt ve mái tóc uốn xoắn đến nỗi có vài sợi tóc vểnh lên của cô, nói:

“Được rồi, chúng ta về nhà, được không?”

Buổi hôn lễ đó, bọn họ bỏ đi không lời tạm biệt, trên đường trở về, Hạng Tự chạy xe của cô, không ai nói gì cả.

Tử Mặc không khỏi suy nghĩ, có lẽ khi Hạng Tự biến mất, sẽ có rất nhiều người hỏi anh ta đi đâu? Nhưng cô thì sao, nếu cô biến mất, sẽ có ai để ý chứ?

Chắc là không có ai đâu nhỉ...

“Thế nên...” Tưởng Bách Liệt vò mái tóc hơi lộn xộn, không hề khách khí ngáp một cái, “Cô vì muốn trút hết bất mãn của tối qua, sáng sớm hôm nay kéo tôi dậy, để tôi lĩnh hội tâm trạng buồn bực lúc ấy của cô sao?”

“Bác sĩ,” Tử Mặc tỏ vẻ không vui, “Làm bác sĩ, anh không phải nên chuẩn bị phục vụ bệnh nhân bất cứ lúc nào ư?”

Tưởng Bách Liệt ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, lại ngáp cái nữa: “Nhưng mà thời gian phục vụ là cuối tuần sau 9 giờ sáng, bây giờ chỉ mới 6 giờ, cô bệnh nhân...”

“Anh chưa từng nghe qua câu này sao?”

“?”

“Chim chóc dậy sớm có trùng ăn...”

“...Là trùng dậy sớm bị chim ăn chứ.”

“Thỉnh thoảng một lần, đâu có sao đâu.”

Tưởng Bách Liệt không nói gì, lặng im nhìn tạp chí đặt hàng qua bưu điện trong tay, vẻ mặt chuyên chú.

“Bác sĩ?”

“ ... ”

“Bác sĩ!” Cô nhện không được hô to.

“Hả?” Tưởng Bách Liệt ngẩng đầu nhìn cô, như là rất không tình nguyện.

“Đó là cái gì?”

“À, tạp chí tôi đặt qua bưu điện, tôi nói cô nghe, trong này có một cái tủ lạnh nhỏ rất được, thể tích không lớn nhưng mà sức chứa lại lớn, hiệu quả làm lạnh cũng tốt lắm, tôi đã nghĩ rồi, đặt ở đây ——”

“—— Tưởng Bách Liệt!”

“Được rồi, cô nói đi, có gì muốn nói thì nói hết đi.” Anh ta chợt ném tạp chí qua một bên, khoanh hai tay, trở về dáng vẻ bác sĩ tâm lý.

“Tôi...tôi muốn nói là, chẳng lẽ người lập dị không thể có tình yêu đơn giản bình thường sao?” Hai tay Tử Mặc ôm đầu gối ngồi trên ghế da, sắc mặt ảm đạm.

“Thế thì cô cho rằng tình yêu đơn giản bình thường là cái gì?”

“Chính là... kết hôn với người mình thích, sinh con, mãi mãi ở bên nhau.”

Tưởng Bách Liệt gãi mũi: “Ví dụ như?”

“Ví dụ như...” Cô ngơ ngẩn nhìn ngón chân sơn màu tối của mình, “Cố Quân Nghi và Trần Tiềm.”

“?”

Cô dừng một chút, mới nói: “Bác sĩ, tôi chưa từng nói với anh, tại sao tôi đi theo con đường nhiếp ảnh.”

“Không có.”

“Thật ra là...bởi vì tôi rất hâm mộ chị Tiểu Cố, từ trước đến giờ đều rất hâm mộ.”

“Ồ, điểm ấy tôi có thể hiểu, con người có đôi khi sẽ bởi vì những người khác mà thay đổi cuộc đời.”

“Trần Tiềm...anh biết không?” Tử Mặc ngẩng đầu, nhìn Tưởng Bách Liệt.

“Trần Tiềm nào?...Không phải là Trần Tiềm kia chứ?” Anh ta mở to mắt.

“Phải,” cô gật đầu, “Chính là tuyển thủ cờ vây rất nổi tiếng kia, anh ấy là...đàn anh của Hạng Tự.”

“À...” Anh ta bừng tỉnh hiểu ra.

“Tôi còn nhớ, hồi đại học, có một hôm tôi xem phỏng vấn của Trần Tiềm trên tivi, khi đó anh ấy và chị Tiểu Cố vừa mới kết hôn, bọn họ nắm tay đứng cạnh nhau, nụ cười trên mặt...”

“?”

“Giống như là bất cứ lúc nào cũng cảm thấy rất hạnh phúc... Vì thế tôi nghĩ rằng, nếu tôi có thể trở thành người như vậy thì sẽ tốt biết bao.”

“Cô ấy là nhiếp ảnh gia à?”

“Hồi đó là vậy. Nhưng sau này, giống như bác sĩ và người thầy kia của anh, đợi tôi vất vả làm được nhiếp ảnh gia, chị ấy lại từ bỏ công việc này, chuyển sang làm người quản lý.”

“À, cơ hội của đời người có đôi khi không ai đoán trước được.”

“Có điều,” Tử Mặc dùng giọng điệu hâm mộ nói, “Chị Tiểu Cố cho dù làm cái gì đều làm rất tốt, trên khuôn mặt chị ấy luôn lộ ra nụ cười hạnh phúc, giống y như lần đầu tiên tôi nhìn thấy chị ấy.”

Tưởng Bách Liệt trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Cô ấy là chòm sao gì?”

“?”

“Nói mau đi,” anh ta lục ra quyển sách về chòm sao ở trên bàn, “Gần đây tôi rất có hứng thú đối với cái này.”

Tử Mặc nghĩ nghĩ rồi nói: “Chòm sao Song Ngư...”

“Ồ, Song Ngư...” Anh ta lật trang sách, lật đến một trang nào đó thì dừng lại rồi đọc, “Đa sầu mẫn cảm, thích mơ mộng, là chòm sao ảo tưởng. Trời sinh giàu cảm xúc, khiến họ thường xuyên vùng vẫy với tâm trạng của mình, sự chập chờn nhấp nhô của cảm xúc và tình yêu cũng không thể thoát khỏi can hệ, họ có bản tính yếu đuối, rất tận tình, sẽ không tùy tiện tổn thương người khác.”

“Không giống lắm,” Tử Mặc lắc đầu, “Chị Tiểu Cố là người rất lý trí, rất điềm tĩnh.”

Tướng Bách Liệt chẳng nói đúng sai, đọc tiếp: “Song Ngư là một chòm sao phức tạp từ xưa, bao hàm quá nhiều tâm trạng, cho nên tại phương diện cảm xúc họ có sự thay đổi rất lớn, mâu thuẫn, dễ xúc động nhạy cảm, trí thức, thơ phú và xúc giác tinh tế, đủ loại tác động sinh ra thiên tài nghệ thuật không có gì sánh bằng. Ví dụ như trong nghiên cứu của chúng ta về âm nhạc cổ điển, chòm sao Song Ngư chiếm nhiều nhất trong mười hai chòm sao. Có lẽ, đây cũng là biểu hiện một loại đam mê khác của họ.”

“Thật sự không giống.”

“Có lẽ cô ấy có một mặt khác mà cô chưa biết thì sao?”

“...”

“Lại nhìn đến tình yêu của chòm sao Song Ngư —— bản tính lãng mạn, thích mơ mộng, mẫn cảm lại hiền lành. Luôn tận tình không vụ lợi, hơn nữa sợ cô đơn và bị người khác bỏ mặc. Vì thế, họ rất dễ dàng rơi vào bể tình, mỗi lần yêu đương đều dùng hết sức mình; họ cũng thích dung nhập tình yêu vào trong bố cục mộng ảo do mình tự nghĩ ra, lún sâu vào trong không thể tự thoát khỏi.

Họ sẽ sẵn lòng phơi bày nội tâm của mình không hề che giấu trước mặt người yêu, họ càng đòi hỏi sự khuyến khích và ủng hộ, khen ngợi và chiều chuộng hết sức của đối phương hơn; họ cũng rất tin tưởng: chỉ cần có tình yêu thì sẽ không sợ không có cái ăn. Họ chưa hẳn để lại ấn tượng đầu tiên sâu sắc cho bạn, nhưng có thể dựa vào lần gặp gỡ thứ hai, khiến bạn rơi vào lưới tình công phu của họ.”

Tử Mặc mấp má môi, nói: “Nhưng tôi luôn cảm thấy rằng chị Tiểu Cố là loại người...biết mình muốn gì, chị ấy nhất định rất yêu Trần Tiềm nên mới kết hôn.”

Tướng Bách Liệt nheo mắt nhìn cô, cuối cùng đưa ra một kết luận: “Cô thật sự rất hâm mộ người phụ nữ tên là Cố Quân Nghi kia phải không?”

“Có lẽ vậy,” cô nói, “Tôi chỉ thấy rằng, có thể giống như bọn họ, kết hôn với người mình thích, hạnh phúc ở bên nhau...thật tốt.”

Tưởng Bách Liệt cúi đầu cười, không nói gì nữa, chỉ chuyên tâm xem quyển sách trong tay, dường như muốn từ bên trong tìm ra gì đó. Đồng hồ trên tường phát ra tiếng kêu to như tiếng vệt, vào lúc bảy giờ sáng thì mới phát ra tiếng vang như vậy, anh ta bỗng nhiên ngẩng đầu, dùng giọng điệu như có như không nói:

“Tử Mặc, cô biết không, có đôi khi, tình yêu nhìn thấy được chưa hẳn là hạnh phúc, tuy nhiên không nhìn thấy được cũng chưa hẳn là không yêu.”

6. Chương 6: Song Ngư (hạ)

Trưa hôm nay, Tử Mặc rốt cuộc mệt mỏi đi vào giấc ngủ sau khi ở chỗ Tưởng Bách Liệt kể lể cả buổi sáng, cô nằm mơ một giấc mộng, mơ thấy mình đang đi trên con đường đá phủ đầy rêu xanh, có một người đứng cách đó không xa, mặc áo sơ mi trắng, dưới làn gió hiu hiu ngay cả bóng dáng cũng bồng bênh. Cô đuổi theo, nhưng làm thế nào cũng không đuổi kịp, cuối cùng, người kia biến mất ở cuối con đường, chỉ còn lại bầu trời mù mịt, cùng với ngã tư đường rải đầy ánh đỏ...

Cô bỗng nhiên thức giấc, không phải vì giấc mộng, mà là tiếng chuông dồn dập. Cô thò tay cầm lấy điện thoại nằm trên tủ đầu giường, đặt ở bên tai.

“A lô? Mặc Mặc?” Giọng nói của mẹ có vẻ rất có tinh thần.

“Dạ...”

“Con còn ngủ?”

“Dạ.”

“Mẹ muốn nhắc con, đừng quên bảy giờ tối nay.”

“Vâng...” Nếu không có cú điện thoại này, có lẽ cô thật sự quên mất.

“Nhớ phải ăn mặc xinh đẹp đó.”

“Vâng, con biết rồi.”

Cúp máy, tâm trạng Tử Mặc vô cớ sa sút, tựa như có một ngày chợt tỉnh lại, bỗng phát hiện cuộc sống của mình hồng hồng, không tìm thấy gì, cũng chẳng muốn tìm gì cả.

Đáy lòng cô hò hét: rốt cuộc tại sao mình biến thành thế này?!

Nhưng mà căn phòng im lặng đến nỗi chỉ nghe được tiếng đồng hồ quả lắc, lại chẳng có ai trả lời câu hỏi của cô —— có lẽ, ngoài cô ra thì không ai có khả năng trả lời!

Trên thực tế, người cô hâm mộ đâu chỉ có Cố Quân Nghi? Mỗi một người sống hạnh phúc bình yên mà cô nhìn thấy, đều tựa như chiếc lưới lê đâm vào xương sống của cô, mỗi nhát đâm sâu, sẽ bị lưới dao sắc bén kia rạch đau đớn. Cô không phải “sư tử”, so với bọn họ, cô chẳng qua là con cừu nhỏ bé yếu đuối thôi.

Cô ngồi dậy, nhìn ánh mặt trời rạng rỡ ngoài cửa sổ, nói thầm trong lòng: mình không phải là như vậy.

Cô vào phòng tắm tắm rửa, mặc áo thun và quần bò, sau đó mang theo một cái túi giấy thật to xuất phát.

Khi xe chạy đến dưới lầu công ty thì đã bốn rưỡi, cô lên lầu đi vào phòng hóa trang, đối diện là ánh mắt kinh ngạc của Cố Quân Nghi.

“Hôm nay không phải em được nghỉ sao?”

“Vâng,” Tử Mặc lấy ra chiếc váy màu xanh từ trong túi giấy treo trên cái giá trong phòng thay đồ, sau đó cô tiến vào, kéo màn qua, “Chị Tiểu Cố, chị có thể giúp em lần nữa không?”

Cố Quân Nghi khoanh tay, xoa cằm, dường như không hiểu lắm rốt cuộc cô muốn làm gì.

Cô thay váy xong đi ra, nói: “Tối nay em phải đi xem mắt.”

“À, được thôi...”

“Nhờ chị trang điểm cho em đẹp một chút.” Cô ngồi trước gương, lần đầu tiên mong chờ một con người mới hoàn toàn khác mình.

Chiều hôm nay, Hạng Tự ở nhà thầy nhận được một cú điện thoại, là do Vu Lệ Na gọi tới.

“Buổi tối rảnh không?”

“Tôi không chắc lắm...” Anh ta thật sự không khẳng định, gần đây trong lòng luôn có một nỗi bất an mơ hồ, tựa như có gì đó càng ngày càng cách anh ta gần hơn.

“Cùng đi uống một ly nhé,” Vu Lệ Na không để tâm nói, “Đã lâu không gặp, tôi muốn cùng anh ôn lại chuyện xưa.”

“VẬY...” Anh ta giơ tay nhìn đồng hồ, “Sau năm giờ tôi gọi lại cho cô.”

Anh ta cúp máy, trông thấy Trần Tiềm từ phía đối diện đi tới, bọn họ học cùng một thầy, quan hệ có phần tế nhị, vừa là địch cũng là bạn, nhưng nói tóm lại là hòa thuận.

“Anh vừa nhận được một tin tức giật gân.” Trần Tiềm nói.

“Là lúc thi đánh cờ bởi vì anh vừa móc ráy tai còn bắn trúng người tuyển thủ đối phương cho nên bị hủy tư cách quán quân của anh sao?” Anh ta nhướn mày.

“...” Trần Tiềm nhếch miệng, không so đo với anh ta, “Là chuyện có liên quan đến Thi Tử Mặc.”

“?” Anh ta khoanh tay, chẳng hề để ý.

“Cậu biết không,” Trần Tiềm kẻ sát mặt, giọng điệu mập mờ, “Tối nay cô ấy sẽ đi xem mắt.”

Hạng Tự ngó ra, có điều lập tức mỉm cười nói: “Người đàn ông kia xui xẻo quá đi.”

“Cậu không...” Trần Tiềm hình như muốn nói gì, nhưng tạm thời thay đổi chủ ý, “Không có hứng thú đối với chuyện nào sao?”

“Trên cơ bản,” anh ta giả vờ suy nghĩ hai giây, “Không.”

Nói xong, anh ta mỉm cười xoay người rời đi.

Vào lúc sáu giờ, anh ta lại nhận được điện thoại của Vu Lệ Na, anh ta nói địa điểm và thời gian cuộc hẹn cho cô ta, sau đó lái xe cầu thả trên đường.

Anh ta phải tới một chỗ trước, một nơi mà Tử Mặc thường đến.

“Tướng Bách Liệt!” Hạng Tự đá văng cửa phòng, bỗng nhiên phát hiện bên trong có một đám người —— nói chính xác là một nhóm cô gái cùng một người đàn ông tên là Tướng Bách Liệt.

Dáng vẻ của anh ta nhất định rất hung hãn, bằng không những cô gái kia sẽ không hoảng hốt mặt không chút máu.

“Được rồi, các bạn học sinh,” Tướng Bách Liệt dùng giọng điệu ôn tồn nói, “Lớp phụ đạo hôm nay tới đây thôi, mời mọi người trở về hoàn thành bài tập, cuối tuần nộp cho tôi. Bây giờ, mời các bạn xếp hàng đi ra ngoài.”

Các cô gái làm theo, lúc đi ngang qua người Hạng Tự, họ đều cúi đầu bước nhanh qua. Chờ mọi người đi hết, Hạng Tự trở tay đóng cửa, nói: “Cô ấy đi xem mắt?”

“?”

“Có phải là anh giả trò không?”

Tướng Bách Liệt hiểu chuyện lắc đầu, đi đến sau cái bàn, sắp xếp lại những quyển sách nằm trên giá: “Đừng quên, cô ấy là một người trưởng thành có hành vi bình thường.”

Hạng Tự nhú mào nhìn anh ta, nhớ lại cảnh tượng lần đầu hai người gặp mặt, khi đó Hạng Tự biết rằng, Tướng Bách Liệt là người rất khó đối phó. Anh ta không ngửi ra mùi tình địch trên người Tướng Bách Liệt, nhưng vẫn cảm thấy bất an, giống như Tướng Bách Liệt có thể dễ dàng khiến cô nhóc chất phác kia rời khỏi anh ta, có lẽ từ nay về sau biến mất trước mặt anh ta.

Hạng Tự trở lại trong xe, hạ cửa kính xe xuống, dưới nắng chiều chầm một điệu thuốc. Trực giác nói với anh ta, Tướng Bách Liệt thật sự không biết chuyện xem mắt này.

Anh ta gọi điện cho Cố Quân Nghi, Cố Quân Nghi nói cô nhóc kia quả thật muốn đi xem mắt, nhưng cô ta hoàn toàn không biết thời gian và địa điểm. Anh ta lại gọi cho Tử Sinh, điện thoại của Tử Sinh chuyển đến hộp thư nhả lại. Những người có thể hỏi anh ta đều gọi một lần, chỉ không dám gọi điện cho đương sự kia.

Làn khói bùng cháy, chầm chậm hóa thành tro tàn, anh ta bỗng nhiên cười khổ: cô chẳng qua là đi xem mắt thôi, giống như lời Tướng Bách Liệt đã nói, cô là một người trưởng thành, cô nên có cuộc sống của chính mình, cô cũng nên có một người đàn ông yêu cô, mà không phải giống như anh ta —— làm tổn thương cô.

Anh ta nhìn làn khói dần tắt ngấm, nhìn đến ngáy giấc, đợi đến khi hầu như không còn khói bốc lên nữa, anh ta vút đi đầu mẩu thuốc lá, quyết định lên đường.

Sáu giờ năm lăm phút tối, Thi Tử Mặc mang tâm trạng thấp thỏm xuất hiện tại nhà hàng đã hẹn, nghe nói đối phương đã đặt bàn số bảy, cô không khỏi hình dung bộ dạng của người kia trong đầu, chỉ có nhân tài đi xem mắt liên tục mới đặt số bàn nhỉ, có lẽ mỗi tuần anh ta đều ở tại cái bàn này dùng cơm với nhiều loại phụ nữ, kiên trì nhẫn nại, không ngừng cố gắng... Cô bỗng nhiên rất muốn gặp người này, là một ông chú quyền rũ sao, hoặc là một con mọt sách còn hướng nội hơn cô, hay lại là một người đàn ông bình thường đến mức không để lại ấn tượng gì cho người khác.

Có điều cho dù là người đàn ông ra sao thì cũng tốt, cô rút cuộc đi ra bước này, lấy tình yêu làm mục đích đi quen biết một người đàn ông, đây là lần đầu tiên.

Nhân viên phục vụ đưa cô đến bàn số bảy, có một người đàn ông mặc âu phục ngồi đưa lưng về phía cô, bóng lưng kia trông rất quen mắt, cô khẽ nhú mào, cố gắng nhớ lại.

Người đàn ông xoay người, lúc nhìn thấy cô liền hoảng hốt, dùng giọng điệu cực kỳ kinh ngạc nói: “Sao lại là cô?!”

Tử Mặc kinh ngạc đứng tại chỗ, dù thế nào cô cũng không nghĩ ra, người đàn ông ngồi trước mặt cô —— là Đinh Thành.

Hai người cứ vậy trừng mắt nhìn nhau, thỉnh thoảng chớp vài cái, như là để chứng minh mình không nhìn nhầm.

“Ngồi đi...” Đinh Thành tùy ý vẫy tay, ý bảo cô ngồi xuống.

Cô làm theo, bởi vì đây là lần đầu cô mang giày cao gót cao tới 7 cm, cứ luôn cảm thấy không thể duy trì sự cân bằng hoàn hảo.

Hai người im lặng, cho đến khi nhân viên phục vụ đi tới rót ly nước chanh cho Tử Mặc.

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi,” Đinh Thành bỗng nhiên phá vỡ sự trầm lặng, “Đừng cho rằng tôi thật sự đến xem mắt, tôi chẳng qua...là vì mẹ tôi nên làm lấy lệ thôi...”

Anh ta nhìn ngoài cửa sổ, giọng điệu nói chuyện tựa như một cậu bé bị chiều hư quá mức, cố chấp, khiến người ta cảm thấy đáng ghét, nhưng cũng...rất thẳng thắn.

Tử Mặc cười rộ lên, cô cũng không biết tại sao mình lại cười, thật ra cô hiếm khi tươi cười với người xa lạ: “Tôi cũng vậy.”

“?” Anh ta quay đầu lại, nhướn mày nhìn cô.

“Ý tôi là, việc xem mắt, tôi cũng bị ép buộc.”

“Còn nữa, cô đừng cho rằng tôi không có phụ nữ, chỉ là tôi không muốn mà thôi.”

“...” Thật ra, là tính tình của anh ta tệ quá thôi.

Đinh Thành lấy ra một hộp thuốc lá từ trong túi áo, ngậm một điếu ngoài miệng, anh ta đang định châm lửa thì bị Tử Mặc giành lấy: “Tôi nghĩ, chỗ này không cho phép hút thuốc.”

Giọng nói của cô rất nghiêm túc, thế nên mặc dù Đinh Thành lại mất kiên nhẫn mà trừng cô, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy điếu thuốc ra rồi vứt trên bàn.

“Chọn món đi,” anh ta tiện tay cầm thực đơn ném đến trước mặt cô, “Ăn xong rồi về.”

Cô gật đầu, nghiêm túc lật xem.

“Này,” anh ta bỗng nhiên nói, “Cô luôn nghe lời như vậy sao?”

Tử Mặc nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn anh ta thật lâu rồi nói: “Anh luôn mất lịch sự như vậy sao?”

Đình Thành sa sầm mặt, ánh mắt hình như đang tức giận, nhưng anh ta vẫn nhẫn nhịn không nói gì, có lẽ là đang nhắc nhở bản thân, đàn ông tốt không đấu đá với phụ nữ.

“Hay là...về nhà đi.” Tử Mặc nói.

Anh ta ngạc nhiên nhú mày, chờ lời giải thích của cô.

“Nếu không, ăn bữa cơm thể này cũng rất khó chịu.” Cô nói.

“...”

Qua vài giây, anh ta thật sự gật đầu, gọi nhân viên phục vụ tới rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Tử Mặc đi theo sau Đình Thành ra khỏi nhà hàng, cô chợt cảm thấy, so với anh ta, Hạng Tự cũng không tệ như trong tưởng tượng của cô, ít nhất Hạng Tự biết giúp cô kéo ghế, hơn nữa...luôn đi ở phía sau cô.

Đôi giày cao 7 cm làm đau ngón chân cô, bước đi hơi khó khăn, cô bắt đầu khâm phục những cô gái mang giày cao gót tựa như mây bay trình diễn trên sân khấu.

“Này,” Đình Thành nói, “Cô chờ ở đây, tôi lái xe qua.”

Cô muốn nói cô cũng lái xe, nhưng anh ta đã đi xa, cô chỉ đành chờ tại chỗ.

Đình Thành mau chóng lái xe đậu ở trước mặt cô, anh ta vươn tay mở cửa xe từ bên trong, cô khom người, muốn nói với anh ta không cần đưa cô về, nhưng bị anh ta kéo cổ tay đưa vào trong xe.

“Đeo dây an toàn.” Giọng điệu anh ta cứng nhắc, không hề nhìn cô.

Tử Mặc gãi đầu, chỉ đành đeo dây an toàn, được thôi, để xe lại rồi ngày mai qua lấy.

Đinh Thành đạp chân ga, dùng kiểu cách mạnh bạo lên đường, cô lo lắng túm chặt nắm cửa, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ — thật ra đó không phải hoàn toàn coi như phong cảnh, chỉ là những tấm ngăn màu rêu xanh nối liền nhau trên đường cao tốc mà thôi.

“Đúng rồi,” xe chạy được hai mươi phút, anh ta chợt nói, “Nhà cô ở đâu?”

“Chạy lên phía trước rồi vòng lại, quay đầu xe, chạy qua mười ba giao lộ sau đó quẹo phải.” Cô điềm tĩnh trả lời.

Anh ta kinh ngạc nhìn cô, nhưng vẫn làm theo.

Trong xe đang mở tiết mục radio, một nam một nữ nói qua nói lại, nói đến cuối cùng suýt nữa muốn cãi lộn.

Đinh Thành lắng nghe mà cười ha ha, Tử Mặc quay đầu nhìn anh ta, lần đầu tiên cô phát hiện, khuôn mặt nghiêng tươi cười của anh ta lại trông rất đơn thuần.

Người chủ trì khác lên tiếng giảng hòa, vội vàng nói tiếp theo là một ca khúc rất thích hợp lắng nghe trong ban đêm.

Lời còn chưa dứt, tiếng hát đã vang lên:

When I get to Warwick Avenue

meet me by the entrance of the tube

we can talk things over a little time

promise me you won't stay by the light.....

Giọng hát của Duffy tựa như hạt cát mịn màng trong chiếc đồng hồ cát, mỗi một nốt nhạc đều là hạt cát ngọ nguậy trượt xuống cổ chai, xuyên thấu màng tai, dao động trong đầu óc, dường như linh hồn ngủ say cũng sẽ bởi vậy mà tỉnh thức.

I'm leaving you for the last time baby

you think you're loving but you don't love me

I've been confused now that my mind left

you think you're loving but you don't love me

I want to be free, baby you've hurt me.....

Hai người họ khẽ khàng ngâm nga theo tiếng hát, cho đến khi hát xong câu cuối cùng, hai người mới không khỏi kinh ngạc nhìn nhau, bắt đầu từ tối hôm nay, lần đầu tiên bọn họ nghiêm túc đánh giá đối phương.

Chiếc xe đằng sau bấm còi mấy cái, Đinh Thành phát hiện đèn đỏ trước mắt đã biến thành màu xanh, anh ta thả phanh, đạp chân ga, khi đếm tới phố thứ mười ba thì quẹo phải.

“Phiền anh dừng ở chỗ này, cảm ơn.” Tử Mặc hơi lúng túng hắng giọng.

“Không có gì,” anh ta không nhìn cô, mà tiếp tục chầm chậm chạy về phía trước, “Lúc phải quẹo thì nói cho tôi biết.”

Cô chỉ phía bên phải đằng trước, anh ta lập tức quẹo vào.

Chiếc xe cũng dừng kiểu cách mạnh bạo đậu lại trước cổng khu chung cư, Tử Mặc còn hết hồn chưa kịp bình tĩnh nhếch miệng, nói cảm ơn với Đinh Thành. Sau đó, cô mở cửa xe, dùng cách thức thực nữ mà Cố Quân Nghi dạy cô để bước xuống xe, cô vẫy tay rồi muốn rời khỏi.

“Này!” Đinh Thành bỗng nhiên gọi cô lại.

“?” Mặc dù ngón chân rất đau đớn, nhưng cô vẫn lịch sự khom người nhìn anh ta.

“Tôi cũng không phải...ghét cô.” Cậu bé bị chiều hư như là đang nói một chuyện khó mà mở miệng cỡ nào.

“...”

“Ý tôi là, tôi không hề ám chỉ cô,” anh ta gãi đầu, “Tôi chỉ là ghét việc xem mắt mà thôi —— bất cứ người nào —— không chỉ cô thôi.”

“...” Cô không ngờ anh ta sẽ nói vậy, nhất thời nói không nên lời.

“Cô hiểu chưa?”

Cô chầm chậm gật đầu: coi như hiểu đi. Ít nhất cô hiểu được, anh ta cũng là một người quái lạ —— tính tình trông tệ hại, nhưng trên thực tế cũng không quái lạ tệ hại như vậy.

“VẬY THÔI.” Nói xong, Đinh Thành lái xe đi, dùng kiểu cách mạnh bạo biến mất.

Cô vẫn ngơ ngẩn đứng đó, đằng sau có tiếng người nói chuyện, là một âm thanh...rất quen tai. Cô xoay lưng, cách đó vài bước có hai người, nói chính xác là một nam một nữ. Bọn họ dính chặt nhau, cô gái dùng giọng điệu nũng nịu hỏi, người đàn ông lại đứng thẳng người, không hề nhúc nhích.

Tử Mặc dụi mắt, rót cuộc nhìn thấy rõ, đó là Vu Lệ Na và...Hạng Tự.

Vu Lệ Na trông thấy cô, kinh ngạc kêu lên: “Trời ơi, đây là Thi Tử Mặc ư? Đẹp lắm...rất khác với ngày thường.”

Không biết tại sao, Tử Mặc đau buồn phát hiện, mình không hề ghét Vu Lệ Na, ít nhất cô ta không làm bộ, ít nhất cô ta luôn thẳng thắn bày tỏ ý nghĩ của mình, mặc dù có lúc không biết phân biệt trường hợp, có khi lại nói năng không suy nghĩ, nhưng cô ta chính là cô ta, là người cho người khác ấn tượng sâu sắc — là người khiến người ta đổ kị.

Tử Mặc cup mắt, cười cứng ngắc: “Cám ơn...”

Cô không dám nhìn Hạng Tự, bởi vì anh ta yên lặng nhìn cô chăm chăm, mặc dù mặt không biểu cảm, nhưng cô biết anh ta đang tức giận, có lẽ nó đã trở thành phần nộ.

Nhưng tại sao chứ? Người nên tức giận, nên phần nộ không phải là cô sao?

“Này,” Vu Lệ Na túm cánh tay Hạng Tự, làm nũng nói, “Sao anh không nói gì, chẳng lẽ anh không thấy cô ấy xinh đẹp sao?”

Trong phút chốc, ánh mắt Hạng Tự như là hiện lên một nét ưu thương, nhưng giây tiếp theo, anh ta lại dùng giọng điệu lạnh lùng khiến người ta khó mà nắm bắt nói: “Đẹp sao? Tôi thấy không đẹp bằng em đâu.”

Lúc anh ta nói lời này, trên khuôn mặt là nụ cười... khiến Tử Mặc vô cùng lúng túng.

Cô từng cho rằng đối diện với nụ cười như vậy, chỉ có cô sẽ lúng túng, nhưng cô phát hiện mình sai rồi, bởi vì giờ phút này người phụ nữ được anh ta ôm lấy cũng có biểu cảm như thế.

“Đáng ghét,” qua vài giây, Vu Lệ Na mới cười nói, “Anh không lịch sự với người khác gì cả...”

Tử Mặc khó chịu cup mắt, bắt đầu từ khi nào cô biến thành “người khác”?

“Đi lên thôi.” Hạng Tự không nhìn cô nữa, lập tức đi vào cổng khu nhà.

Con đường đi đến thang máy rộng rãi sáng sủa, có điều Tử Mặc lại có cảm giác mê man, có lẽ chân rất đau, nhưng cô lại hoàn toàn không có cảm giác, chỉ loáng thoáng nghe được Vu Lệ Na hỏi, Thi Tử Mặc cũng ở đây ư? Hạng Tự dùng âm thanh trầm thấp trả lời, cô ấy ở sát vách nhà tôi. Thế là lại đưa tới vấn đề tiếp theo.

Cô bỗng nhiên có một loại xung động muốn xoay người lao đi, muốn thoát khỏi mọi thứ, tình cảm cũng được, công việc cũng được, gia đình cũng được... Cô muốn rút ra khỏi mọi thứ.

Cô muốn là một Thi Tử Mặc tự do tự tại, không vấn vương lo lắng.

Thế nhưng...cô vẫn đang kéo lê bước chân nặng nề, đi theo sau hai người kia đi vào thang máy. Một mùi hương xông vào mũi, cô không phân biệt rõ ràng đây là mùi nước hoa của mình, hay là của Vu Lệ Na, cô chỉ thỉnh thoảng nhớ lại những cô gái từng ở bên Hạng Tự hồi trước —— có lẽ nào, dưới con mắt của anh ta, cô như bây giờ cũng giống như những cô gái kia?

Thang máy phát ra một tiếng “đình”, cửa từ hai bên mở ra, Hạng Tự lịch sự giữ nút mở cửa, chờ cô và Vu Lệ Na ra ngoài rồi mới đi ra.

Cô thò tay vào túi xách lần mò khâu chìa khóa, trái tim bỗng nhiên rút xuống đáy cốc, cái ba lô đựng khâu chìa khóa bị cô để lại trên xe, mà xe thì lại ở nhà hàng còn chưa lấy về.

Hạng Tự lấy ra khâu chìa khóa mở cửa, ánh mắt và động tác đều bực dọc, cô gãi đầu, vẫn kiên trì cất tiếng: “Ừm...”

“?” Anh ta ngừng động tác trong tay, nhú mồm trừng cô.

“Khâu chìa khóa của em...không mang theo, có thể giúp em, mở cửa không...”

Vu Lệ Na kinh ngạc nhìn cô, rồi nhìn Hạng Tự, người đẹp 36D thật ra không phải kẻ ngốc.

Hạng Tự nhú mồm, chậm chậm đi qua, lấy một cái khâu trong khâu chìa khóa của mình giúp cô mở cửa phòng, sau đó anh ta xoay người, không nói tiếng nào kéo Vu Lệ Na vào phòng mình.

Bên trong cánh cửa lập tức truyền đến âm thanh hờn dỗi, Tử Mặc đau khổ xoay người đóng cửa lại, cô lão đảo đến sofa ngồi xuống, quên cả cởi giày, trong đầu chỉ có tiếng hát của Duffy đang lặp lại lời hát:

you think you're loving but you don't love me

I want to be free, baby you've hurt me.

Phải chăng, có một ngày, cô cũng có dũng khí, nói ra những lời đó với anh ta. Thế thì anh ta sẽ sợ hãi sao, đau khổ hay không, hoặc là...chỉ cười hờ hững?

Trong phòng vô cùng im lặng, chỉ nghe được tiếng đồng hồ quả lắc trên tường, xa xa có người đang bắn pháo hoa, cô không khỏi mỉm cười, những người đó nhất định không cô đơn, nhất định rất vui vẻ.

Cô cứ ngồi như vậy, không biết qua bao lâu, sát vách truyền đến tiếng cánh cửa đóng sầm lại, còn có tiếng giày cao gót chói tai mà đâm thẳng vào lòng người giẫm lên đá cẩm thạch. Sau đó là tiếng thang máy phát ra tiếng “đỉnh”, cùng với tiếng cửa thang máy đóng lại.

Thế giới khôi phục lại sự yên tĩnh, cô thậm chí nghe được tiếng mọi người cười vui bắn pháo hoa từ đằng xa.

Bỗng nhiên, tiếng đập cửa nặng nề vang lên, cô biết, đó là tiếng nắm tay của Hạng Tử nện trên cánh cửa. Cô là sinh vật nhạy cảm trong bóng tối, cô ngơ ngác ngồi đó, không dám đứng dậy.

Thế nhưng, anh ta không đợi cô đến mở cửa thì đã dùng xương chìa khóa của mình mở cửa tiến vào, khoảnh khắc cánh cửa mở ra, ánh trăng chiếu thẳng trên người anh ta, đường nét u ám, anh ta nhìn thấy cô ngồi đó, hình như thở phào nhẹ nhõm, sau đó xoay người rút xương chìa khóa ra, đóng cửa lại. Lúc anh ta xoay người lần nữa, trong mắt có thêm mấy phần tức giận.

“Tại sao em không ra mở cửa?”

“...Chân em đau.” Cô nhìn anh ta, thậm chí nghĩ đưa ra một cái cớ vụng về.

“Đau chân?” Anh ta cười lạnh một tiếng, “Đó là bởi vì cô Thi Tử Mặc ‘xinh đẹp’ của chúng ta từ trước đến nay chưa từng mang giày cao gót.”

“...” Cô gục đầu xuống, không nhìn anh ta.

“...”

Bọn họ cứ trầm mặc như thế, cho đến khi Hạng Tử không nhịn nổi nữa mà cất tiếng: “Em không có gì cần nói với anh sao?”

“Không có.” Lần đầu tiên cô dùng giọng điệu cứng rắn trả lời anh ta.

“Thi Tử Mặc!” Anh ta phẫn nộ, đi qua xác cô lên, xoay mặt cô lại, khiến cô phải nhìn vào ánh mắt của anh ta.

“...” Nhưng cô chỉ quật cường mím môi, không nói gì hết.

“Thằng đàn ông kia là ai?!”

“...”

“Thằng đàn ông đưa em về là ai?!” Anh ta dùng giọng điệu gần như điên cuồng chất vấn cô.

“...Là một người đàn ông, em định qua lại với anh ấy.” Cô điềm tĩnh trả lời, nhưng trái tim lại đang run rẩy.

Hạng Tự vung cánh tay ném cô lên sofa: “Một thằng đàn ông cần em ăn mặc tử tế để làm vừa ý hần sao?! Một thằng đàn ông cần em mặc chiếc váy anh mua để lấy lòng hần sao?!”

“Em không làm vừa ý ai hết, không lấy lòng người nào cả!” Cô hét to, nhưng trong lòng lại đang nói —— ngoài anh ra.

Anh ta tức giận đến nỗi đôi mắt đỏ ngầu, nắm tay vốn bóp chặt bỗng nhiên với tới cổ áo cô, dùng sức xé rách: “Em không được phép mặc quần áo anh mua đi gặp những người khác...không được phép!”

Vải vóc bằng tơ lập tức rách nát, anh ta cắn phần xé rách, cô không hề chống cự, cho đến khi chiếc váy màu xanh vốn xinh đẹp kia rời khỏi cơ thể cô, cho đến khi anh ta chụp lấy hai tay cô, điên cuồng hôn lên môi cô.

Cô bắt đầu giãy dụa, anh ta lại giữ chặt hơn, giống như muốn dùng tất cả sức lực để chế ngự cô, có lẽ anh ta tức đến điên rồi, có lẽ anh ta muốn cho cô một bài học, nhưng cho dù là thế nào, nụ hôn này cũng không phải là tình yêu —— có lẽ từ trước đến nay cô chưa từng nhận được tình yêu!

Cuối cùng cô bỏ cuộc, mặc cho bờ môi nóng bỏng của anh ta chạy trên người mình, cô không kiềm nổi mà rên rỉ, thở hổn hển, run rẩy, nhưng cô lại cảm thấy hồ thẹn. Sự khao khát mãnh liệt muốn thoát khỏi mọi thứ trở lại trong tâm trí cô, cô nhắm mắt lại, cảm thấy ngón tay anh ta đang vuốt ve trước ngực cô, có điều xuất hiện trước mắt cô chỉ là...con đường đá phủ đầy rêu xanh.

Từ Mặc bị tiếng mưa ngoài cửa sổ đánh thức, cô mở mắt, trước mặt là khuôn mặt anh tuấn của Hạng Tự, khi anh ta ngủ say, trông giống như một đứa trẻ hồn nhiên, ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay cô, dường như chẳng muốn rời xa cô.

Có điều, cô nghĩ rằng, khi anh ta mở mắt, lộ ra nụ cười khiến cô lúng túng kia, anh ta hồ hững mà...tàn nhẫn như vậy.

Cô lén lúc ngồi dậy, khó khăn rút ngón tay mình về, cổ tay vẫn còn hơi đau, nhưng cô chẳng quan tâm. Anh ta lẩm bẩm mấy câu, trở người ngủ tiếp. Cô mặc quần áo xong, quan sát mình trong gương.

Cô chưa từng có khoảnh khắc nào muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi anh ta như bây giờ. Hơn nữa, cô nhận ra mình lại tràn đầy dũng khí, một loại dũng khí mãnh liệt, muốn thay đổi tình trạng hiện tại.

Thế là cô cầm lấy túi xách ném trên sofa tối qua, mang giày, mở cửa lén lút ra ngoài.

Cô ở dưới lầu gọi được một chiếc taxi, mở ra túi xách đẹp đẽ trên tay, may mà bên trong còn đủ tiền để trả tiền xe.

Xe taxi đậu trước cửa nhà hàng, bảy giờ sáng, xung quanh vẫn còn im ắng, chỉ nghe được tiếng mưa rơi tí tách.

Tử Mặc lấy ra chìa khóa xe, mở cửa ngồi vào trong, chiếc ba lô thật to mà cô hay dùng lẳng lặng nằm ở chỗ ghế lái phụ, bên trong có thứ cô cần — mặc dù cô biết, thứ mình cần nhất chính là dũng khí.

Cô chạy xe, cần gạt nước đóng đưa mạnh mẽ, cọ rửa nước mưa trên tấm kính chắn gió, cô chợt cảm thấy, mình cũng có thể như thế này: dũng cảm kiên định làm chuyện mình phải làm.

Xe đậu dưới lầu công ty, cô đi lên lầu, chắc là sáng nay Cố Quân Nghi sẽ làm thêm giờ, cô muốn đi lên xin nghỉ, mặc kệ có được duyệt hay không, cô chỉ muốn nói một tiếng.

Trên hành lang không một bóng người, cô gõ cửa phòng làm việc, bên trong không có ai. Cô bèn đi về phía studio, lúc tới cửa, bỗng nhiên trông thấy một đôi nam nữ, ôm chặt nhau, giống như người yêu ôm nhau vậy. Cô từng rất hâm mộ cảnh tượng như vậy, nhưng lúc này đây cô dừng bước chân, ngơ ngác đứng đó, nói không ra lời.

Đó là Cố Quân Nghi, cùng một người đàn ông xa lạ.

Cô cúi đầu, xoay người lén lút bỏ đi. Cô trở về xe, gửi tin nhắn cho Tử Sinh và bác sĩ Tường, sau đó tắt máy.

Cô thẫn thờ nhìn mưa bụi đẹp đẽ rơi trên kính chắn gió — rốt cuộc, trên thế giới này còn có cái gì đáng tin tưởng?

7. Chương 7: Bạch Dương (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tử Mặc mở mắt ra, tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ đã không còn, chỉ nghe thấy tiếng kêu của ve sầu và ếch nhái, cô chợt có phần không xác định rốt cuộc mình đang ở đâu, bầu trời đen kịt, thỉnh thoảng có vài ngôi sao nhấp nháy, ánh đèn lu mờ trong dòng sông ngoài cửa sổ, mọi thứ đều rất tĩnh lặng.

À... Hóa ra, cô đã ở tại Ô Trấn, cô từng nhiều lần trông thấy nơi này qua tấm bảng quảng cáo thật to, còn có câu quảng cáo kia: tìm kiếm vùng sông nước trong mộng của tôi...

Có lẽ nơi này không phải là vùng sông nước trong mộng chân chính, chỉ là đối với một người muốn thoát khỏi sự trói buộc của số phận mà nói, nó đã đủ rồi.

Sáng nay, một mình cô lái xe từ Thượng Hải đến đây, cô không đến cửa Đông, mà tới thẳng cửa Tây. Tại trung tâm phục vụ đăng ký nơi ở lại, nhân viên đưa cho cô một tờ giấy, cô liền mang theo hành lý, leo lên con đò nhỏ đi qua con đường đá phủ đầy rêu xanh ở cửa Tây.

Cô ngồi tại phía cuối đò, sắc mặt thẫn thờ. Tiếng cười đùa của nhóm du khách lọt vào lỗ tai cô, tựa như khuấy động màng tai của cô. Có làn gió thổi trên mặt sông, cô bất giác rụt vai, cô nghĩ mình nhất định trông rất chán chường, không hề có dáng vẻ muốn đi nghỉ phép.

Xuống đò, cô tìm được nhà trọ mình đã đăng ký, cô đưa tờ giấy cho ông chủ nhà trọ, rồi đi về phòng ngủ. Cô rất mệt mỏi, không chỉ có cơ thể thôi.

Ngoài cửa sổ dần dần có ánh sáng truyền đến, Tử Mặc nằm trên giường nhìn lên bầu trời, mặt trời sắp mọc, một ngày mới sắp bắt đầu. Cô nhớ lại sáng hôm qua trước khi xuất phát, cô chỉ để lại tin nhắn cho Tử Sinh và Tưởng Bách Liệt, không dám nói mình bỏ nhà đi, cô chỉ dặn dò vắn tắt là có chút chuyện đang cần cô xử lý, một tuần hay là mười ngày sau cô sẽ trở về. Cô nhờ anh trai thông báo một tiếng với ba mẹ, rồi tắt máy, không mở ra nữa.

Lần đầu tiên cô tùy hứng như vậy, bỏ xuống tất cả, chỉ vì tìm kiếm thiên đường trong lòng mình. Cô hơi áy náy, nhưng lại không chùn bước, cô sợ nếu mình không làm chút gì đó thì sẽ mất đi dũng khí để thay đổi.

Hạng Tự vào lúc này, đang làm gì, suy nghĩ những gì?

Nhắm mắt lại, không nghĩ ngợi nữa, cô tận lực muốn trốn thoát, ngoài cuộc sống không có sức sống của mình ra, còn có người đàn ông liên tục khiến cô bị tổn thương. Cô muốn giống như lời của Hạng Phong vậy, quên anh ta, sống một cuộc sống mới.

Ánh nắng chiếu vào phòng, Tử Mặc ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc dù cửa Tây không náo nhiệt như cửa Đông vào lúc ban ngày, nhưng nó cũng rộn ràng nhộn nháo.

Tối buổi tối, lại là một cảnh tượng khác biệt. Hai bên đường chật hẹp treo đầy đèn, từng tia sáng vàng óng nối liền nhau, đã không còn thấy rõ hình dáng vốn có của kiến trúc, nhưng có thể thấy được đường nét do ngọn đèn phác họa. Cô ở trong gian phòng gần dòng sông, từ cửa sổ nhìn ra, đèn đóm rực rỡ trên mặt nước — ánh đèn phản chiếu phía trên, có câu nói rằng vẻ đẹp của sự tĩnh lặng.

Tử Mặc nằm sấp trước cửa sổ, bỗng nhiên nhớ tới cảnh lần đầu cô và Hạng Tự gặp mặt, đó là buổi sáng ngày đầu tiên khai giảng cao trung — à, hoặc là nói, sáng tinh mơ — có điều, tóm lại đó là chuyện xưa của Thi Tử Mặc và Hạng Tự vào năm 16 tuổi.

Một buổi sáng của tháng chín, Tử Mặc hơi khấn trương, cũng có chút hưng phấn, bởi vì bắt đầu từ hôm nay, cô sắp sửa quen biết rất nhiều gương mặt xa lạ, cô sẽ nhớ kỹ bọn họ hẳn hoi, mặc dù họ chưa hẳn cũng sẽ nghiêm túc ghi nhớ cô.

Cô thức dậy từ sớm, lúc sáu giờ đã đánh răng rửa mặt xong, ngơ ngác ngồi đợi trong phòng khách, về phần nói đợi cái gì, chính cô cũng không rõ. Khi ấy, cô có một người bạn đồng hành gọi là “Tiểu Bạch”, là một chú cún con toàn thân đầy vết đốm. Cô nhìn Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cũng nhìn cô, sau đó cô lộ ra nụ cười ngây ngốc.

“Con đừng ngồi cười ngây ngốc nữa,” mẹ nói, “Nếu không có gì làm thì đi mua bữa sáng đi.”

“Dạ...”

Cô trả lời rồi ra ngoài, tiệm bánh bao cách hai con phố buôn bán rất đắt, may mà cô tới sớm, bởi vì chẳng được bao lâu thì đằng sau đã xếp một hàng dài. Cô cầm một túi bánh bao to nóng hổi, hài lòng đi về nhà, đi qua hẻm nhỏ thật dài, quẹo ở chỗ ngoặt, nhưng tại đó cô lại đụng phải người khác — đó là sự va chạm rất mạnh, hai người đều ngã xuống đất, không hẹn mà cùng phát ra tiếng hô.

Tử Mặc ngồi dậy, bánh bao rơi lả tả trên mặt đất, cảm giác tức giận chợt dâng lên trong trái tim chất phác của cô, cô ngược mắt lên, qua tóc mái thật dày che trước mắt, cô trông thấy đôi giày đá bóng màu trắng hơi bẩn, sau đó là một...khuôn mặt tuần tú mà sưng sốt.

Cô cứ ngây ngẩn như vậy, đáy lòng thầm nói: là cậu ấy.

À, đúng vậy, mặc dù đó là lần đầu bọn họ gặp mặt, nhưng cô đã biết cậu ta rất lâu, lâu đến nỗi...bản thân cô không nhớ rõ đã bao nhiêu năm rồi.

“Xin...xin lỗi...” Giọng cô cứng nhắc thật không dám khen tặng, giống như cần trúng đầu lưỡi bất cứ lúc nào.

Hạng Tự nhếch khóe miệng, ngơ ngác nhìn cô, cô cảm thấy khuôn mặt mình vừa đỏ lại trắng, thế là cúi đầu bắt đầu nhặt bánh bao, động tác hơi cứng nhắc, khi nhặt ở bên chân cậu ta, cậu ta không khỏi sợ hãi mà lùi bước chân.

“Này,” cậu ta cả gan hỏi, “Cô là người hay quỷ?”

Cô ngẩng đầu, ngơ ngác hé miệng, từ trong lớp tóc thật dày trên trán lộ ra đôi mắt đen nhánh: “Người...người đó...”

Hạng Tự dần dần nhăn nhu khuôn mặt tuần tú, kêu to lên, rồi không hề quay đầu mà chuồn mất.

Qua hồi lâu, Tử Mặc mới thẳng thốt nghĩ rằng: cậu ấy gặp quỷ hả?

Sau đó Hạng Tự nói với cô, lúc ấy trên đầu cô là mái tóc dài lồi thoi nhếch nhác, ở giữa trán chia làm hai phần, rũ phía trước, che khuất hai mắt. Trên người mặc bộ đồ thể thao màu đen rộng thùng thình, có lẽ là vì quá gầy, tay áo và ống quần phất phơ trong gió, tay và mắt cá chân lộ ra ngoài trông rất trắng bệch — tóm lại toàn thân tản ra âm khí, giống như cô không thuộc về thế giới này.

Ồ, anh ta còn nói, sở dĩ gọi là “cô”, là bởi vì cái áo rộng rình kia không thể che giấu bộ ngực nhỏ hơi gồ lên.

Có điều thực ra, cô cũng bị dọa, bị anh ta dọa, nếu không thì tại sao từ đấy khi nhìn thấy anh ta, nhịp tim cô đều đập dồn dập như vậy chứ?

Sau khi về nhà, đối với việc cô làm rớt mười cái bánh bao mới mua, mẹ chỉ đành trách mắng một hồi, tiếp đó thúc giục cô ăn cho xong bữa sáng, thay quần áo, rồi tống cô ra ngoài từ sớm. Có điều trước khi ra ngoài, mẹ đặc biệt tết tóc đuôi ngựa cho cô, nói như vậy sẽ trông hoạt bát hơn. Tiểu Bạch vòng qua vòng lại bên chân cô, phe phẩy cái đuôi, mong ngóng có thể nhận được chút đồ ăn ngon, cô bóc bỏ phần bánh bao bị bẩn, lấy phần thịt sạch sẽ bên trong đặt vào bát của Tiểu Bạch, sau đó nhìn nó ăn sạch.

Trên đường đến trường, cô vẫn lo lắng bất an, nhớ lại chuyện hồi sáng sớm, cô mất tự nhiên gãi đầu. Trên tấm bảng đen tại cổng trường dùng phấn trắng viết tên học sinh của từng lớp, cô tìm được tên mình, dựa theo hướng dẫn trên tấm bảng đi lên lầu.

Đến cửa lớp của mình, Tử Mặc hít sâu một hơi, cúi đầu đi vào, thầy giáo ở trước bục giảng hỏi: “Bạn học, em tên gì?”

“Thì Tử Mặc...” Giọng cô gần như không nghe thấy, nhưng thầy giáo lại thần kỳ nghe được.

“Hàng thứ ba, chỗ ngồi thứ năm.”

Cô cúi đầu đi qua, không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt của bạn học xung quanh, khi đến trước chỗ ngồi, cô trông thấy một đôi giày đá bóng màu trắng quen thuộc, ngược mắt lên, Hạng Tự đang ngạc nhiên nhìn cô, nói không ra lời.

Cô nuốt nước bọt, ngồi xuống, chẳng bao lâu sau thì thấy giáo bắt đầu điểm danh, khi gọi đến “Hạng Tự”, lúc này cậu thiếu niên kia dùng âm thanh vang dội hô lên: “Có!”

Thầy nói: “Em là Hạng Tự à, là học sinh chơi cờ vây rất giỏi...”

Các học sinh đều tò mò quay đầu nhìn cậu ta, cô cũng không ngoại lệ, nhưng cậu ta lại mở to đôi mắt, rùng mình một cái.

Buổi tối lúc ăn cơm, mẹ vô ý hỏi: “Mặc Mặc, thằng bé sát vách hình như học cùng trường với con.”

“Dạ.” Cô cúi đầu, nghiêm túc ăn cơm.

Cô làm sao không biết cậu ta chứ, Hạng Tự đó, Hạng Tự “kì thủ thiên tài thiếu niên” đó, Hạng Tự ở sát vách nhà cô mười năm đó...

Thế nhưng, cậu ta hình như không biết cô —— hoàn toàn không biết.

Ăn cơm xong, Tử Mặc ngồi trước bàn học, từ trong cặp lấy ra một miếng bánh mì nướng dùng bao nhựa bọc lại, đó là...miếng bánh mì nướng rót xuống đất sáng nay khi cô và Hạng Tự va vào nhau.

Cô nghĩ ngợi, rốt cuộc lấy dũng khí, hùng hồn xông ra ngoài.

Tử Mặc đứng trước nhà Hạng Tự, còn chưa vươn tay ra thì cửa đã mở ra từ bên trong.

Xuất hiện trước mặt cô chính là Hạng Tự, vẫn là Hạng Tự với sắc mặt ngạc nhiên.

Miếng bánh mì nướng bọc trong mấy lớp bao nhựa được cứng nhắc đưa tới trước mặt cậu ta, hồi sáng cô dùng năm phút cẩn thận bọc lại, trên đó hoàn toàn thấy rõ dấu răng của cậu ta.

“Trả lại cho cậu.” Cô cúi đầu, cứng ngắt nói.

“...” Cậu ta hình như do dự có nên cầm hay không.

“Là...của cậu làm rách sáng nay.” Cô lại cứng ngắt nói.

“Ồ, ờ...”

Cô gật đầu, xoay người muốn đi.

Hạng Tự bỗng nhiên gọi cô lại: “Này...”

“?”

“Cám ơn...”

Nhịp tim cô đập nhanh hơn, cứng ngắt lắc đầu, rồi bước nhanh về nhà.

Đó chính là sự khởi đầu quen biết nhau của Thi Tử Mặc và Hạng Tự, sau đó cô thường hay suy nghĩ, phải chăng bởi vì cô xuất hiện quá giật gân trước mặt anh ta, mới lưu lại ấn tượng sâu sắc cho anh ta, thế nên, dần dần cảm thấy hứng thú với cô. Bằng không, con người đầy ánh hào quang như anh ta sao lại dây dưa với mình.

Có lẽ Thi Tử Mặc khi ấy không hề nghĩ rằng về sau người đàn ông này lại chiếm giữ vị trí quan trọng trong cuộc sống của cô, cô chỉ là thích nhìn thấy khuôn mặt của anh ta, thích nụ cười của anh ta, thích lắng nghe giọng nói của anh ta, cùng với ánh mắt đầy quyến rũ của anh ta khi nhìn mình.

Cô chỉ là đơn thuần thích anh ta thôi.

“Này,” Hạng Tự từ đằng sau túm lấy mái tóc đuôi ngựa của Tử Mặc, “Tóc cậu sao thế hả, giống như bị chó gặm ấy, tuần sau thầy kiểm tra chắc chắn không hợp quy cách rồi.”

Cô cúi đầu, không biết nên làm gì bây giờ, nhưng không nhìn thấy nụ cười quỷ dị của cậu ta ở phía sau.

Sau khi tan học, một mình cô đến tiệm cắt tóc mới mở ở góc đường, một anh trai trông rất hòa nhã hỏi cô muốn cắt thế nào, cô thẹn thùng gục đầu xuống, nói: “Tùy anh...đừng giống bị chó gặm là được rồi.”

“Hả?” Anh trai kia tỏ vẻ hoang mang.

Có lẽ ngay cả bản thân cô cũng hoang mang, nhưng cô biết mình cần cắt tóc, rất cần.

Sáng thứ hai, khi Thi Tử Mặc mang bộ tóc ngắn đen nhánh đi đến trước mặt Hạng Tự, cậu ta sững sờ mở to mắt, gần như muốn từ trên ghế ngã xuống.

Trên đường về nhà, cậu ta đi cạnh cô, vươn tay kéo mái tóc ngắn kia: “Này, sao cậu...thình lình cắt tóc ngắn.”

“Bởi vì...” Cô dừng một chút, mới nói, “Cậu nói tớ như thế không đẹp.”

Hạng Tự mỉm cười: “Tớ nói thì cậu tin à?”

Cô dừng bước, dùng giọng điệu nghiêm túc nói: “Tin...tin chứ.”

Cậu ta nhìn cô, biểu cảm trên mặt rất kỳ lạ.

“Thế...quần áo này là sao?” Cậu ta hỏi.

Tử Mặc cúi đầu nhìn áo thun bó sát và quần bagging trên người mình, cô thành thật nói: “Là anh cắt tóc cho tớ bảo tớ mua.”

Hạng Tự nhú mày: “Anh cắt tóc?”

“Ừm...” Khuôn mặt nhỏ nhắn chất phác của cô không nhìn ra điểm bất thường nào.

“...Sau này đừng bừa bãi tin những người đó, nhất là đàn ông.”

“...Tại sao?”

Hạng Tự có chút bức bối: “Đừng có tại sao nhiều như vậy.”

Cậu ta đi trước hai bước, bỗng dừng lại nhìn cô: “...Có điều, cậu thế này, trông đẹp lắm.”

Cô nhoẻn miệng cười, đó là nụ cười thật sự cảm thấy vui vẻ.

Hạng Tự vươn tay véo mạnh khuôn mặt đỏ bừng của cô, thô bạo nói: “Sau này đừng cười như vậy, người khác thấy sẽ phiền lòng...”

Mùa hè năm ấy chấm dứt năm nhất cao trung, Hạng Phong vì học đại học mà dọn vào ký túc xá trường, công việc của ông Hạng lại bẽ bộn, thường xuyên vắng nhà, thế nên Hạng Phong nhờ ba mẹ Tử Mặc lo cho bữa tối mỗi ngày của em trai, đó là lần đầu tiên Hạng Tự tiến vào cửa nhà họ Thi, cậu ta đều cẩn thận nhìn sắc mặt của mỗi người — ngoại trừ cô, còn có...Tiểu Bạch.

“Này...gì đó...” Hạng Tự tựa trước cửa sổ phòng Tử Mặc, tránh né Tiểu Bạch nhiệt tình muốn bồ nhào về phía cậu ta, cậu ta cầm lên một cái quần lót được xếp gọn gàng ở đầu giường.

“...” Cô vội vàng giành lại, lấy những cái quần lót khác trên giường nhét vào trong ngăn kéo tủ quần áo, khuôn mặt đỏ như trái hồng.

“Cậu thật không mặc nó chứ?” Sắc mặt cậu ta giống như đang cười nhạo cô.

“Ai...ai cần cậu lo!” Cô tức tối ngồi trước bàn mở sách ra.

“Con gái không phải nên thích mặc loại màu hồng hay màu xanh —”

“— tớ thích không được sao...” Cô luôn luôn chất phác, mồm miệng bỗng nhiên trở nên nhạy bén.

“Ồ, được chứ,” cậu ta cười xấu xa, “Có điều không biết các bạn trong lớp biết rồi thì sẽ thấy thế nào.”

Tử Mặc đơn thuần quả nhiên lo lắng: “Không được...không được nói với người khác.”

“Thế cũng được,” cậu ta vuốt cằm, trên đó thế mà mọc chút râu ngắn ngủn, “Nhưng mà tớ có điều kiện.”

“Điều...điều kiện gì?”

Hạng Tự nhú mày, đi qua, cúi đầu nhìn mắt cô nói: “Để tớ hôn cậu một cái.”

“Không được...” Cô theo bản năng lui ra sau một bước.

“Vậy tuần sau khai giảng cả lớp đều sẽ biết cậu mặc quần lót kiểu này đó...” Sắc mặt cậu ta như bị thiếu ăn đòn.

“Không được...” Khuôn mặt nhỏ nhắn chất phác hơi nhăn nhúm lại, ngón tay cái theo thói quen cắn trong miệng.

“Vậy tự cậu suy nghĩ đi.”

“...” Cô im lặng một hồi lâu, rồi lúng ta lúng túng nói, “Chỉ...một cái thôi...”

Hạng Tự cúi đầu, như là cố gắng trấn tĩnh nhịp tim, khiến mình trông không quá hưng phấn. Cậu ta cúi đầu, trông thấy đôi mắt to xinh đẹp của cô đang lườm mình.

“Chỉ...chỉ được ở đây...” Cô hơi xoay mặt qua, ý là cậu ta chỉ có thể hôn lên má.

Cậu ta kẻ sát, khuôn mặt trắng nõn của cô rất khấn trương, ánh mắt bởi vì thẹn thùng mà nhắm lại. Cậu ta chợt nắm cầm cô, xoay mặt cô qua, nhắm ngay bờ môi nhỏ bé kia mà hôn lên.

“A...”

Cô sợ tới mức hé miệng muốn thét lên, nhưng bị cậu ta thừa cơ cắn một cái, đầu lưỡi ẩm áp liếm cô, thật giống như đó là miếng bánh mì nướng mà cậu ta thích nhất.

Cánh tay cô muốn đẩy cậu ta ra, cô bị cậu ta khống chế, cái đầu bất an giãy dụa cũng bị cậu ta đè lại, thật giống như...cậu ta vốn chỉ là muốn đùa chút thôi, bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

Ngay khi Tử Mặc cảm thấy mình sắp không thở nổi, Hạng Tự rút cuộc thả cô ra, lúc này cô đã không còn giãy dụa. Tử Mặc đỡ đỡ mở to hai mắt, môi vừa đỏ lại sưng.

Nước mắt bất chợt rơi xuống, cái mũi rất cay, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy uất ức.

Sắc mặt Hạng Tự hơi kỳ lạ, bỗng nhiên vươn tay ôm lấy cô: “Đừng như vậy...tớ chỉ đùa với cậu chút thôi...”

Thế nhưng, những lời này không hề có tác dụng an ủi, ngược lại nước mắt càng chảy càng nhiều.

“Vậy...tớ xin lỗi nhé,” cậu ta có phần không biết làm sao, “Xin lỗi cậu, được chưa?”

Cô vẫn lặng lẽ rơi nước mắt, chảy đến mức đôi mắt sưng phù. Cô có cảm giác...xấu hổ không biết nên làm sao đối mặt cậu ta, đó là một nụ hôn chân thật, nụ hôn đầu tiên của cô!

Lần đầu tiên Hạng Tự dùng ngữ khí khấn cầu nói với cô: “Coi như tớ xin cậu, đừng khóc mà...tớ xin lỗi mà...”

Sau đó, Tử Mặc suy nghĩ, có lẽ bắt đầu từ khoảnh khắc ấy, cô hiểu được tác dụng của nước mắt. Bởi vì về sau mỗi lần cãi nhau, chỉ cần cô vừa khóc, anh ta liền hoàn toàn đầu hàng.

Thế nhưng, người đầu hàng không nhất định là thua cuộc, người thua thật sự, là thật tình nỗ lực vô phương cứu chữa, sau đó chết lặng nhìn bản thân bị tổn thương lần này đến lần khác...là cô.

8. Chương 8: Bạch Dương(trung)

“Cô Thi Tử Mặc?” Buổi sáng ngày thứ ba tại Ô Trấn, Tử Mặc nhận được điện thoại của ông chủ nhà trọ ở dưới lầu.

“Vâng.”

“Dưới lầu có vị tiên sinh tìm cô.”

Cô bật dậy từ ghế nằm, trong lòng hơi sợ hãi, chẳng lẽ...là Hạng Tự?!

Nhưng mà, sao có thể được, không ai biết cô ở đây!

Cô lật đật đi xuống, trong lòng bất an. Đi xuống lầu, một người đàn ông vóc dáng rất cao đứng đưa lưng về phía cô ở cửa chính, cô thở phào nhẹ nhõm — ít nhất, đó không phải Hạng Tự.

Người đàn ông nghe được tiếng bước chân liền xoay người lại, nhìn thẳng vào cô, như là muốn nhìn ra gì đó từ trên khuôn mặt cô.

“?”

“À,” người đàn ông ho nhẹ một tiếng, như là xin lỗi vì sự thất lễ của mình, “Ngại quá, cô là Thi Tử Mặc phải không?”

“Đúng vậy.” Cô gật đầu, tràn ngập nghi vấn.

“Xin cô kiểm tra một chút, cái này là của cô phải không?” Người đàn ông lấy ra tấm thẻ chứng minh thư đưa tới trước mặt cô.

“Ồ!...” Tử Mặc cầm chứng minh thư, quả nhiên là của mình, nhưng cô lại hoàn toàn không biết đã đánh mất nó.

“Tôi nhặt được trên đường,” người đàn ông giải thích, “Sau đó tôi đến từng nhà hỏi, nếu không tìm thấy cô, tôi định giao cho trung tâm phục vụ.”

“À, cảm ơn!” Cô gật đầu cứng nhắc, “Rất cảm ơn anh, anh...”

Người đàn ông cười rộ lên, nụ cười rất dịu dàng: “Đừng khách khí, tôi tên là Vu Nhâm Chi, ‘vu’ của ‘vì vậy’, ‘nhâm’ của ‘tùy hứng’, ‘chi’ của ‘chi, hồ, giả, dã’.”

() chi, hồ, giả, dã: trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng.*

“Chào anh, chào anh...” Cô nghĩ ngợi trong lòng, cách giới thiệu như vậy cũng quá trình trọng lạ thường.

Tiếp theo là sự im lặng dài đến mấy chục giây khiến người ta lúng túng.

Chẳng biết tại sao, Tử Mặc bỗng nhiên cảm thấy mình không nên chậm chạp im lặng mãi, thế là cô bạo dạn nói: “Không bằng...tôi mời anh đi uống một ly?”

Nói xong, miệng cô lệch qua một bên, bỗng nhiên nghĩ tới, ở đây e rằng không có nơi nào để uống một ly đâu.

Vu Nhâm Chi cười cười, hóm hỉnh nói: “Lá gan của tôi không tốt lắm, hay là mời tôi ăn cơm đi?”

Tử Mặc ngẩng đầu, cười xấu hổ, người đàn ông này có phần quá...lịch sự, so với Hạng Tự, anh ta là loại sắp tuyệt chủng.

Tử Mặc nhìn đồng hồ, cũng sắp tới giờ ăn trưa, vì thế cô bảo Vu Nhâm Chi ở dưới lầu chờ một chút, còn

mình lên lầu lấy ba lô, sau đó đi ra ngoài.

Anh ta đưa cô đến một nhà trọ ở góc đường, dưới lầu chỉ có hai ba cái bàn, ông chủ hình như quen biết anh ta.

“Cô đến đây nghỉ phép sao?” Vu Nhâm Chi đột nhiên hỏi.

“Ừm...”

“Một mình ư?”

“Một mình...”

“Tôi cũng vậy.”

Tử Mặc ngẩng đầu nhìn anh ta, trong ánh mắt mang theo vẻ đề phòng.

“À, tôi không phải ý đó,” anh ta vội vàng giải thích, lộ ra nụ cười gằn gù, khóe mắt có mang theo mấy nếp nhăn của năm tháng, nhưng vẫn không ngăn trở sức hấp dẫn của anh ta, “Chỉ là một mình từ Thượng Hải tới đây, lại phát hiện có người giống tôi...bởi vậy cảm thấy rất thần kỳ.”

Cô cười không được tự nhiên, vẫn chưa bỏ xuống sự đề phòng: “Sao anh biết tôi đến từ Thượng Hải?”

“Trên chứng minh thư của cô viết thế, không phải sao?”

“À...” Cô lại cười xấu hổ, cảm thấy mình ngốc nghếch.

“Cô làm nghề gì?” Anh ta lại hỏi.

“...Nhiếp ảnh gia.”

“...” Anh ta nhìn cô, “Thật không ngờ đó.”

“?”

“Trông cô không có loại nhiệt huyết của nhà nghệ thuật.”

Tử Mặc không tỏ rõ ý kiến nhún vai: “Còn anh thì sao?”

“Tôi? Tôi là họa sĩ minh họa... Chính là vẽ tranh minh họa cho sách hoặc tạp chí, thỉnh thoảng cũng vẽ áp-phích.”

“Ồ...” Cô dùng ống hút uống trà từ cái tách sứ.

“Thật ra,” dáng vẻ nghiêng đầu suy nghĩ của anh ta rất giống như một cậu trai, “Tôi cũng không giống nhà nghệ thuật cho lắm.”

Cô nhìn anh ta, bỗng nhiên nở nụ cười, hóa ra trên thế giới này còn rất nhiều người quái lạ, có lẽ mỗi người chúng ta đều có một mặt quái lạ.

“Tại sao cô đi du lịch một mình?” Vu Nhâm Chi rất cao lớn, ngồi trên băng ghế dài mảnh trông có chút buồn cười.

Tử Mặc cụp mắt, cười yếu ớt, không biết nên trả lời thế nào. Cô chỉ muốn thoát khỏi...cuộc sống không hề thay đổi, gần như khiến cô ngột thở thôi. Có lẽ tất cả đều là vì một người, có lẽ cũng không phải, đôi khi cô cảm thấy mình không hề oán hận người kia, ít nhất anh ta thẳng thắn bày tỏ bản thân rõ ràng ở trước mặt cô, còn cô thì không.

Cô không nói ra sự bực bội của mình, không nói ra sự bất an của mình, cũng không nói mình yêu anh ta bao nhiêu, cũng không nói mình bị anh ta làm tổn thương sâu đến mức nào. Cô không nói cho bất cứ ai cả, bao gồm bản thân mình.

Miệng tách trên tay nhỏ nước, chảy lên ngón tay, rất ấm áp. Cô mở miệng muốn cất tiếng, nhưng bị Vu Nhâm Chi ngắt lời.

“Cô không cần trả lời tôi,” anh ta nói, “Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, không thật sự muốn biết đáp án đâu.”

Nói xong, anh ta lộ ra nụ cười có phần đăm chiêu, giơ chén trà lên với cô.

Anh ta dường như đang chúc mừng gì đó, chẳng qua mỗi một biểu cảm và động tác của anh ta đều có chút mơ hồ đối với Tử Mặc, khiến người ta khó nắm bắt.

Cô chợt nhớ tới một câu của Tưởng Bách Liệt: có lẽ trên thế giới này không ai thật sự hiểu được một người khác, thế nhưng chúng ta phải thử đi tìm hiểu, bằng không thế giới này sẽ rất lạnh lùng.

Sau bữa cơm, Tử Mặc không hề tốn đồng xu nào, thì ra ông chủ của nhà trọ kia chính là cậu của Vu Nhâm Chi, ông chủ nở nụ cười phúc hậu, dùng tiếng phổ thông xen lẫn giọng bản xứ nói với cô: “Tiểu Mao chưa bao giờ dẫn bạn bè về ăn cơm, ngẫu nhiên đến một lần, tôi làm sao không biết ngượng mà lấy tiền, cô nói

có phải không?”

Tử Mặc bật cười nhìn Vu Nhâm Chi, hóa ra —— nhũ danh của anh ta là “Tiểu Mao”.

Từ khi Hạng Phong lên đại học, nhà họ Hạng thường chỉ còn lại một mình Hạng Tự, ăn xong bữa chiều, Tử Mặc luôn đến nhà cậu ta làm bài tập, bởi vì khoảng thời gian ấy cũng là thời gian ba mẹ quản giáo Tử Sinh, tiếng hăm dọa, trách mắng không dứt bên tai, cô luôn không thể tập trung tinh thần làm bài tập.

Ba mẹ cô đều là giáo viên, bề ngoài trông rất dân chủ đối với con cái, nhưng trên thực tế lại khó mà khoan nhượng sự phản bác của con cái. Tử Mặc cảm thấy mình và anh trai vừa lúc là hai “trường hợp” hoàn toàn tương phản, cô hồi ấy luôn rất nghe lời, cúi đầu chịu đựng, dốc sức duy trì thành tích tốt khiến ba mẹ hài lòng, Tử Sinh thì lại chống đối, cho dù làm chuyện gì cũng muốn đối nghịch với ba mẹ, ba mẹ muốn anh học giỏi thi vào trường đại học lý tưởng, thì anh lại càng muốn trốn học, đánh nhau, gây chuyện sinh sự. Tử Sinh hồi ấy là học sinh ngỗ nghịch có tiếng, ba mẹ thường xuyên bị giáo viên mời đến trường nói chuyện, mỗi lần trở về ba mẹ đều rất chán nản, giống như nhân phẩm của ba mẹ cùng với nhân phẩm của người giáo viên đã bị phá hủy thành từng mảnh.

Có điều hồi đó cô không nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ toàn tâm toàn ý muốn hoàn thành kỳ vọng của ba mẹ, tựa như anh trai không thể hoàn thành nên nó sẽ do cô hoàn thành.

“Này,” Hạng Tự rầu rĩ hỏi, “Tại sao anh tố tặng cậu cặp sách hả?”

Tử Mặc không hề ngẩng đầu tiếp tục chép từ vựng tiếng Anh. Cuối tuần trước, khi Hạng Phong từ trường đại học trở về, anh mang về một chiếc cặp kiểu nữ mới toanh, nói là tặng cho cô.

“Hạng đại ca nói, cảm ơn ba mẹ tố chăm sóc cậu...” Cô nghiêm túc chép bài, không hề liếc nhìn cậu ta một cái.

“Sau này cậu đừng gọi anh tố như vậy, nghe thật buồn nôn...”

Cô nghi hoặc ngẩng đầu: “Vậy...gọi anh ấy thế nào...”

“Gọi tên.”

Cô nhú mày: “Không tốt lắm đâu...thiếu lễ phép...”

“Con nhóc này, còn dám tranh luận.” Cậu ta tỏ vẻ hung ác.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chất phác lập tức lùi về, tiếp tục chép bài.

“Còn nữa...” Ngữ khí của cậu ta có phần mơ hồ bất định, “Lần sau cậu nói với anh tớ, bảo anh ấy sau này đừng gọi cậu là ‘Mặc Mặc’.”

“Tại sao...”

“Đừng có tại sao nhiều như vậy, nghe theo là được.”

“Nhưng mà...” Tuy rằng sự phản kháng bị đè ép, nhưng người phản kháng luôn khẩu phục nhưng tâm không phục.

Hạng Tự nhìn cô, bỗng nhiên cười lạnh nói: “Cậu muốn tớ hôn cậu phải không?”

Tử Mặc kinh ngạc há hốc miệng, vội vàng cúi đầu không nói tiếng nào. Cậu ta cho cô một biệt danh, gọi là “Sư tử”, chẳng qua “Sư tử” cô đây thường luôn ngoan ngoãn tựa như con cừu.

Không biết có phải là vì hành động há mồm của cô hay không mà nó đã kích động một dây thần kinh nào đó của Hạng Tự, cậu ta bỗng nhiên xoay mặt cô qua rồi hôn lên.

Cô không giãy dụa cũng chẳng khóc lóc, chỉ là thẫn thờ nhìn cậu ta, có lúc cũng sẽ nhắm mắt lại, tựa như là một người đầu gỗ. Hạng Tự thả cô ra, véo mạnh hai má ửng đỏ của cô: “Nếu có nam sinh khác làm vậy với cậu, cậu nhất định phải lập tức hô to ‘cứu mạng’, biết không?”

Cô chậm chạp gật đầu, trên mặt không có biểu cảm, nhưng trong lòng lại như đang đánh trống, gần đây cậu ta hình như...càng quen làm như vậy rồi.

Tiếng chuông cửa chói tai phá vỡ sự yên tĩnh vốn ấm áp, Hạng Tự ra hiệu Tử Mặc đi mở cửa: “Có lẽ ba cậu đến gọi cậu về nhà.”

Cô gật đầu, đứng dậy đi mở cửa, sau đó yên lặng đứng tại chỗ, không biết nên làm gì.

Có một người đàn bà đứng ở cửa, trông rất xinh đẹp.

“Sao vậy?” Cậu ta đi đến đằng sau cô, dừng bước, “Mẹ...”

Tử Mặc ngạc nhiên mở to mắt, cô vẫn tưởng rằng mẹ Hạng Tự đã qua đời từ lâu, mặc dù cô từng lén nghi hoặc tại sao nhà cậu ta không có đặt di ảnh của mẹ, nhưng sau đó cô lại nghĩ rằng có lẽ bởi vì nguyên do tranh chấp mà không muốn nhắc tới chuyện không vui.

Mẹ Hạng Tự mỉm cười, tiến lên nói: “Ba con có ở nhà không?”

Cậu ta lắc đầu: “Ba nói hôm nay không về nhà.”

Hạng Tự vỗ vai Tử Mặc: “Hôm nay cậu về nhà trước được không.”

Cô vội vàng thu dọn sách vở, chân xỏ dép “lạch bạch” đi về nhà.

Tối nay cô chép từ rất chậm, bởi vì vừa chép vừa phân tâm nghe ngóng động tĩnh ở sát vách, nhưng mọi thứ đều rất yên lặng, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì. Tiểu Bạch vòng qua vòng lại quanh chân cô một hồi, phát hiện tâm tư của cô không ở trên người mình, nó liền chạy đến phòng bếp.

Lúc mười một giờ, cô rút cuộc lên giường tắt đèn ngủ, cô chỉ có một tâm nguyện nho nhỏ, đó chính là, sáng ngày mai khi nhìn thấy Hạng Tự, cậu ta vẫn bình thường, còn có thể mỉm cười, tóm tắt cô nói: “Này, cho tôi mượn bài tập chép đi...”

Thế nhưng, nguyện vọng của cô không hiện thật toàn bộ, Hạng Tự vẫn như thường đi theo sau cô, nhưng biểu cảm trên mặt rất nghiêm nghị, như đang có tâm sự.

Cậu ta trở nên trầm lặng, không giống Hạng Tự của lúc trước, không phải Hạng Tự thích trêu chọc cô, thích ra lệnh cho cô, thích quẫn cô. Trên đường đến trường và tan trường, cậu ta luôn cúi đầu, hai tay đút trong túi, đá hòn đá nhỏ trên đường, mặt ủ mảy chau.

“Tớ mời cậu đi...ăn kem nhé.” Cô cố lấy dũng khí, vỗ vai cậu ta.

Cậu ta nhìn cô, cười khổ: “Tiếc là tớ không thích ăn ngọt.”

Cô nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, cố gắng suy nghĩ nên làm sao khiến cậu ta vui lên.

“Đừng nghĩ nữa, không có bán kem mặn đâu.” Cậu ta véo má cô, xoay người tiếp tục đi.

Tối hôm đó, cậu ta không đến nhà cô ăn cơm, mẹ nói, ba Hạng Tự đã trở về, nhất định đôi cha hiền con hiếu này đang vui vẻ hòa thuận... Nhưng cô không nghĩ vậy, dường như cô thoáng có thể suy đoán được cậu ta đang buồn rầu điều gì.

Cô vểnh tai nghe tình hình ở nhà bên cạnh, không bao lâu chợt nghe được tiếng đóng cửa, cô lấy có nói đi đồ rác, nhìn quanh thăm dò, ba Hạng Tự mang theo một cái va ly xách tay thật to đi xuống lầu, tiếng bước chân rất nặng nề.

Cô cắn môi, trở về phòng lấy bài tập, nói đến nhà họ Hạng làm bài, rồi mở cửa ra ngoài.

Đứng tại cửa nhà họ Hạng, Tử Mặc cào tóc hít một hơi, gõ mấy cái trên cánh cửa làm bằng thép. Bên

trong truyền ra tiếng bước chân, cũng rất nặng nề, cửa được mở ra, bên trong là một mảnh tối đen, nhờ ngọn đèn lơ mờ trong hành lang, Hạng Tự nhìn thấy khuôn mặt cô, dường như đang ngẩn ra.

Cô bỗng nhiên không biết nên nói gì, bài tập đang cầm trong tay, nhưng làm sao cũng không thể nói với cậu ta mình tới làm gì, có lẽ ngay cả chính cô cũng không biết.

Cậu ta khẽ cười khở một cái, xoay người trở vào phòng khách.

“Sao cậu...không bật đèn...” Cô theo vào, đóng cửa lại, vươn tay muốn bật công tắc trên tường.

“Đừng bật...” Cậu ta thấp giọng khàn khàn nói.

“...” Cô chầm chậm buông tay.

“...”

“...Cậu sao vậy?”

“...Ba tớ nói, bọn họ ly hôn rồi.” Cậu ta đưa lưng về phía cô, gục đầu xuống.

“...”

“Ly hôn cậu hiểu không?”

“...”

“Chính là vợ chồng không thích nhau nữa, liền chia tay...”

“...”

“Nhưng họ hoàn toàn không suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, hoàn toàn không suy nghĩ đến cảm nhận của con cái, họ chỉ tự mình ra quyết định, sau đó nói với bọn tớ, bắt buộc bọn tớ phải chấp nhận...” Cậu ta không phát hiện có dòng lệ chảy trên má mình.

“...”

“Bọn tớ là cái gì hả? Là đứa trẻ vô năng, không làm gì được, cũng không được quyết định gì hết!” Cậu ta kích động đứng lên, giống như muốn kể hết mọi ủy khuất của mình.

Cô bỗng nhiên đi qua ôm chặt Hạng Tự từ phía sau, cái ôm này có lẽ rất cứng ngắc nhưng cũng rất dịu dàng.

Cô cảm giác được, cậu ta đang rơi lệ, không thể đè nén mà rơi lệ, nếu có thể, cô hy vọng mình là người có thể khiến cậu ta không hề kiên dè mà khóc trước mặt mình.

Cô nhẹ nhàng buông tay, đi tới trước mặt Hạng Tự, khuôn mặt nhỏ bé trong bóng đêm nhìn lên cậu ta.

Có lẽ...người ngây ngốc được ba mẹ cưng chiều như cô không thể hiểu được nỗi khổ của cậu ta, nhưng mà ít nhất cô biết cậu ta đau khổ, biết cậu ta cần một cái ôm ấm áp.

Cô vươn tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt Hạng Tự, cậu ta chẳng nói gì. Cô nhón chân, khẽ khàng dùng đầu lưỡi ấm áp liếm đi nước mắt của cậu ta, cậu ta vẫn không nói gì.

Thế là cô lại hôn lên bờ môi cậu ta, bắt chước cậu ta dùng răng cắn nhẹ, cho đến khi cậu ta hé miệng, cho đến khi cậu ta vươn tay ôm chặt cô.

Cô bỗng nhiên cảm thấy trong cơ thể mình nhận thấy một loại cảm xúc: đó chính là, cậu ta cần cô.

Hạng Tự cần nụ hôn của cô, cần bờ môi cô, cần cô ôm chặt mình, cần hòa hợp làm một với cô.

Nụ hôn của cậu ta trở nên tràn đầy khát vọng, cô không hề sợ hãi, ngược lại cũng ôm chặt cậu ta. Lòng bàn tay cậu ta xuyên qua áo thun hơi mỏng mỏng trơn lăn da cô, khi cậu ta chạm vào nơi mẫn cảm, cơ thể cô sẽ run rẩy theo.

“Thi Tử Mặc...” Hạng Tự thở hổn hển, “Cậu có biết chính cậu đang làm cái gì không...”

Cô khẽ “ừ” một tiếng.

“Vậy cậu có biết tớ muốn làm gì không?” Nhờ ánh trăng, cậu ta nhìn thấy đôi mắt cô, dường như muốn nhận ra cô có thật sự biết hay không.

Khuôn mặt cô tràn đầy biểu cảm phức tạp, đó là biểu cảm ngay cả bản thân cô cũng không nói rõ. Cô hồ đồ, sợ hãi, nhưng lại không lùi bước. Dưới lớp ngoài chậm chạp yếu đuối, cô luôn ẩn chứa dũng khí khiến người ta thán phục, cô khẽ hé miệng, tựa như muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại chần chừ lắc đầu.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Hạng Tự bỗng nhiên lộ ra một nụ cười, là nụ cười mà bất cứ người con gái nào nhìn thấy cũng sẽ nổi điên: “Cậu lập tức biết ngay...”

Tối hôm đó, họ bối rối, sợ hãi, vùng vẫy, mồ hôi, cùng với khát vọng, nụ hôn triền miên dịu dàng, vào năm

mười bảy tuổi họ không biết mình nhận được cái gì, cũng không rõ mình đánh mất cái gì.

Có điều, khi Hạng Tự ôm chặt cô, cô bỗng nhiên có thể khẳng định một điểm: mình không hề hối hận.

Có người nói, con người sẽ hối hận cho dù lựa chọn thế nào cũng sẽ hối hận, và ngược lại. Nhưng cô không nghĩ như vậy, bởi vì cô có rất nhiều chuyện hối hận, ví dụ như hồi lớp năm làm vỡ bể cá của bạn cùng bàn mà không kịp nói lời xin lỗi, lại như là chủ nhật tuần trước tranh cãi với mẹ đến mức khiến mẹ buồn... Thế nhưng, chuyện này cô lại không hối hận, tuyệt đối không.

Đồng hồ trên tường chỉ chín giờ, Tử Mặc duỗi chân, khẽ nói: “Tớ phải đi về...”

Hạng Tự hôn lên trán cô, cánh tay nắm chặt, không nói gì cả.

Cô nhìn đồng hồ trên tường, cứ cách năm phút cô lặp lại câu nói kia, cậu ta cũng lặp lại động tác này, cho đến khi nửa tiếng trôi qua.

“Tớ thật sự phải đi về...” Cô vươn tay, muốn đẩy cậu ta ra, nhưng làm thế nào cũng không đẩy ra được.

“Sư tử,” cậu ta bỗng nhiên nói, “Nếu cậu có thể luôn ở bên tớ thì tốt rồi...”

Cô cười lên, âm thầm cười nhưng vẫn bị cậu ta phát hiện. Cậu ta nắm lấy gò má cô, nói: “Này, cậu đang cười tớ sao?”

Cô vội vàng lắc đầu, trên mặt vẫn mỉm cười.

Hạng Tự nhìn cô, rốt cuộc cũng cười, chân thật như vậy, bình thản như vậy, là nụ cười đặc biệt của cậu ta — nụ cười cô thích nhìn nhất.

Cô mặc xong quần áo, nhìn mình trước gương, luôn cảm thấy có gì đó khang khác, nhưng lại nói không nên lời. Cô cầm bài tập ở trên bàn, đi về phía cửa, mới đi vài bước, đã bị Hạng Tự ôm lại từ phía sau. Lúc này đây, cậu ta chỉ lặng lẽ ôm cô, không hôn cô, không chạm vào cô.

“Tớ xin lỗi...” Âm thanh của cậu ta rất nhẹ, cũng rất nghiêm túc. Cô cảm thấy cậu ta còn muốn nói thêm gì đấy, nhưng cuối cùng lại buông tay, tiễn cô ra ngoài.

Cô không nói tạm biệt với cậu ta, chỉ ôm bài tập trước ngực, cúi đầu lấy chìa khóa mở cửa.

“Này...” Hạng Tự bỗng nói.

“?”

Cậu ta nhìn cô, ngọn đèn kích hoạt bằng giọng nói trong hành lang không sáng lên, ánh trăng ngoài cửa sổ rất mờ: “...Ngày mai gặp.”

Cô gần như có thể khẳng định câu mà cậu ta muốn nói không phải là câu này, nhưng cô vẫn cười cho có rồi gạt đầu, xoay người mở cửa về nhà.

Ba mẹ đang ngồi trên giường xem tivi, cô nói “Con về rồi”, bọn họ không đi ra. Bởi vì anh trai thường xuyên cãi nhau với ba mẹ, cho nên số lần về nhà càng ngày càng ít. Tiểu Bạch nằm trong ổ của mình bên cạnh sofa, an nhàn phe phẩy cái đuôi, hoàn toàn không thêm để ý chủ nhân cô đây.

Tử Mặc về phòng lấy quần áo, rồi vào phòng tắm tắm rửa.

Nước ấm gội lên người cô, đau đớn còn mãnh liệt hơn so với tưởng tượng của cô, cô vươn tay lau nước mắt trên mặt, nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy mình lơ mơ chiếu trên nền gạch men sứ màu trắng.

Cô không nên rơi lệ, bởi vì cô không hề hối hận. Nhưng mà, cô đang mong chờ cái gì?

Mong chờ cậu ta có thể nói với cô một câu, mặc dù nó tầm thường cũng không bền chắc, nhưng cô vẫn ngây ngốc mong chờ.

Rất nhiều năm sau, cô rốt cuộc biết được, mong chờ của mình, chẳng qua là khao khát của một cô gái đối với tình yêu đẹp đẽ. Tuy nhiên, có rất nhiều lúc tình yêu không hề đẹp đẽ như trong tưởng tượng của mọi người, ít nhất, nó không tốt đẹp như trong tưởng tượng của cô.

9. Chương 9: Bạch Dương (hạ)

Tử Mặc ngồi xếp bằng trên băng ghế đá ở ven sông, ngẩng đầu nhìn bầu trời mây đen dày đặc, cô đã “bỏ nhà đi” một tuần, ở tại nơi không ai biết cô trải qua cuộc sống bị lãng quên, điều mà mỗi ngày bản thân có thể làm là tự hỏi, tự hỏi, tự hỏi. Cô không nghĩ đến mình có thể tự hỏi ra gì, nhưng đây là chuyện duy nhất cô có thể làm, cô rất muốn vì bản thân làm chút gì đó, cho dù chỉ là một chút.

Cô lấy ra máy ảnh từ trong ba lô, nhắm bầu trời ấn nút chụp, thế giới trong ống kính tràn ngập cảnh tượng sinh động, cho dù mây đen tiếp cận, nhưng vẫn có loài chim đang bay lượn, màu sắc bầu trời dần xám xịt còn có đủ loại hình dạng... Có đôi khi, Tử Mặc sẽ nghi ngờ thế giới mà mình nhìn thấy qua ánh mắt cùng với qua ống kính hoàn toàn khác nhau, cô hy vọng cái sau mới là chân thật, bởi vì nó không dối trá cũng chẳng dơ bẩn.

Cô ngồi trên băng ghế đá thật lâu, nhìn mọi thứ qua ống kính, lòng cô bắt đầu bình tĩnh lại, như là cô

thình lình hiểu được cảm xúc của “Trà sữa” đối với trần nhỏ trong quảng cáo, khi nhìn thấy mặt nước yên tĩnh, trong ánh mắt tâm tư của mỗi người từ lâu đã không còn chứa đựng những gì khác nữa.

Bầu trời rớt cuộc đổ mưa, Tử Mặc cầm ba lô đứng dậy, nhưng từ xa cô trông thấy một bóng dáng —— Vu Nhâm Chi. Cô không khẳng định anh ta có thấy cô không, bởi vì anh ta đã đi rồi, nhưng ngay lúc cô vừa xoay người, hình như nhìn thấy anh ta nhìn về phía mình.

Cô cầm máy ảnh lên, nhắm ngay anh ta rồi chụp lại, cô có phần không rõ tại sao mình muốn làm vậy, chỉ là bản năng muốn ghi lại hình ảnh này, theo trực giác của một nhiếp ảnh gia.

Tối nay, cô lại gặp Vu Nhâm Chi trong một nhà hàng tại thị trấn, hoặc nói đúng ra, là anh ta thẳng thừng ngồi đối diện cô, lộ ra nụ cười ôn hòa thân thiện, khiến cô không có cách nào từ chối.

“Ồ,” Vu Nhâm Chi nói, “Đạo này dạ dày của cô không tốt sao?”

“?”

“Bởi vì cô toàn chọn các món ăn nhuận tràng.”

Tử Mặc cúi đầu nhìn đồ ăn trên bàn mình, chuối nướng, đậu nành, salad bơ đậu phộng dầu mè, thịt bò hành tây, cùng với một ly nước chanh mật ong —— hóa ra những thứ này đều là món có tác dụng quan trọng như vậy.

Vu Nhâm Chi cười rộ lên, gọi một bát mì, sau đó cúi đầu cầm đũa chậm chậm gấp món ăn trên bàn, sợi tóc trên trán lưa thưa trước mắt, dưới ánh đèn mờ nhạt, phối hợp với bộ râu đã được cắt gọn gàng trên cằm, tạo nên sức hấp dẫn phóng khoáng.

“Đừng xi mặt mãi, lúc ở một mình, phải khiến bản thân vui vẻ.” Anh ta nói.

“Ừm...” Tử Mặc cup mắt, gật đầu trả lời.

“Thế nào, đã nghĩ tới chừng nào trở về chưa?” Anh ta lấy khăn giấy chùi miệng, cầm ly nước uống một ngụm.

“...Chưa.”

“Cô tới đây bao lâu rồi?” Anh ta nheo mắt hỏi.

“Bảy, tám ngày rồi...”

“À, thế thì cô còn một tuần nữa.”

“?”

“Nếu muốn thoát khỏi hiện thực, hai tuần là đủ rồi, thời gian lâu quá sẽ mất đi kiên nhẫn đối với cuộc sống.”

“ ... ”

“Ngày mai tôi đi,” dưới ánh đèn, anh ta nhìn cô, nếp nhăn tại khóe mắt rất sinh động, “Rất vui được quen biết cô.”

Tử Mặc ngượng ngùng gật đầu, trưng ra nụ cười mà cô cho là thân thiện nhất.

“Phải rồi,” anh ta cúi đầu từ trong ba lô lấy ra một tờ giấy bằng cỡ tấm bưu thiếp, đưa tới trước mặt cô, “Cái này tặng cho cô.”

Tử Mặc cầm tờ giấy, trên đó là một bức hình vẽ bằng bút chì màu, một cô gái ngồi xếp bằng trên băng ghế đá bên bờ sông, gió máy ảnh lên nhắm ngay bầu trời, trước mặt cô là mặt nước tĩnh lặng, mái tóc bị làn gió thổi phát phơ, mọi thứ đều đơn giản nhưng lại xúc động lòng người.

“Đây là...”

Đây là cô hồi trưa nay mà!

Chẳng trách, khoảnh khắc cô xoay người lại cảm thấy anh ta đang nhìn mình, hóa ra đó không phải là ảo giác.

“Nhiếp ảnh gia dùng cái này để ghi lại hình ảnh,” anh ta chỉ vào ánh mắt, “Nhưng chúng tôi thì dùng cái này để ghi lại hình ảnh...”

Ngón tay anh ta chỉ vào đầu óc.

“ ... ”

“Nếu có thứ gì đó khắc vào trong đầu tôi, thế thì nó cũng nhất định khắc vào tranh vẽ của tôi.”

Tử Mặc cười gật đầu, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

“Cô biết không,” anh ta chỉ vào cô gái trên tờ giấy, “Khi nhìn thấy bóng lưng của cô ấy, tôi liền nghĩ rất cuộc cô ấy đang có chuyện gì phiền muộn.”

Lời nói của anh ta không phải là nghi vấn, nhưng so với nghi vấn thì càng khiến người ta á khẩu không thể trả lời.

“Trong cuộc sống, con người sẽ gặp được rất nhiều chuyện kỳ diệu, hoặc là chuyện không thể tưởng tượng nổi, đương nhiên có tốt cũng có xấu, thì phải xem cô nắm bắt như thế nào. Đừng cho rằng cuộc sống của mình quá tồi tệ, tin tôi đi, còn có khối người tồi tệ hơn cô, cô vĩnh viễn không phải là người xui xẻo nhất.” Anh ta gắp một miếng thịt bò đưa tới miệng, mở to miệng nhai nuốt.

“Anh xem như...” Tử Mặc nghiêng đầu nhìn anh ta, “Đang an ủi tôi sao?”

“Coi là thế đi,” anh ta thẳng thắn gật đầu, “Có điều nói đúng ra, tôi cho rằng đó là cổ vũ, không phải an ủi, nói an ủi nghe giống như thân thiết quá —— nhưng quan hệ giữa tôi và cô còn chưa đến mức độ đó.”

Cô nhìn anh ta, bỗng nhiên tươi cười, không chỉ vì lời nói của anh ta, mà còn là vì biểu cảm ngay thẳng của anh ta.

“Đúng rồi,” Vu Nhâm Chi bỏ dao nĩa xuống, uống một hộp nước, “Đằng sau có thông tin liên lạc của tôi.”

Không đợi Tử Mặc phản ứng, anh ta lại nói: “Cô có danh thiếp không?”

“...Có.” Cô thành thật trả lời.

“Có thể cho tôi một tấm không?” Anh ta ăn nói đúng mực, lại khiến người ta không thể từ chối.

“...Được.” Tử Mặc chần chừ lấy ra hộp danh thiếp từ trong ba lô, rồi rút một tấm đưa cho anh ta.

“Cám ơn.” Anh ta không nhìn mà nhét thẳng vào trong ba lô.

Có một đoàn du khách bước vào nhà hàng, có nói có cười ngồi vào chiếc bàn tròn lớn phía trước cửa sổ, bàn tán đủ chuyện thú vị đã xảy ra trong hành trình hôm nay.

“Thế thì,” Vu Nhâm Chi bỗng giơ ly lên cao, “Vì hai người bỏ nhà đi cụng ly.”

“...Cụng ly.” Cô vụng về giơ ly lên chạm vào ly anh ta một cái, sau đó bắt chước bộ dạng anh ta uống một hơi cạn sạch.

Nói như vậy —— cô không khỏi suy nghĩ —— anh ta cũng là bỏ nhà đi rồi?

Sau hôm đó, Tử Mặc quả nhiên không gặp Vu Nhâm Chi nữa, trong bất giác, cô dường như công nhận lời nói của anh ta, dự tính tuần sau về nhà.

Mỗi ngày cô vẫn đến bờ sông chụp ảnh, dùng ống kính ghi lại mọi thứ mà cô muốn lưu giữ.

Cô cũng còn tự hỏi, tự hỏi quá khứ, hiện tại và tương lai của cô. Cô vẫn không hiểu được, rốt cuộc tại sao mình lại đi đến bước này, liên tục bị tổn thương, nhưng chẳng có cách nào khiến mình không yêu nữa.

Có lẽ, tựa như Tưởng Bách Liệt đã nói, là cô yêu bản thân chưa đủ.

Cô từng cho rằng Hạng Tự yêu cô, bởi vì anh ta từng dịu dàng nắm tay cô, nhẹ nhàng hôn cô, trong cặp mắt trong suốt sáng ngời kia chỉ nhìn thấy bóng dáng của cô. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, ánh mắt anh ta nhìn cô trở nên nặng trĩu, mặc dù sắc mặt vẫn thoải mái, nhưng giữa bọn họ hình như có khoảng cách nào đó, đôi khi anh ta cũng sẽ phá vỡ khoảng cách như có như không kia, giống như đêm đó nhìn thấy Đinh Thành đưa cô trở về, nhưng càng nhiều thời điểm, anh ta luôn nhìn cô, mặc dù cô ở ngay trước mắt nhưng lại dường như nhìn cô từ phía xa, dùng nụ cười...cô chẳng thể nào hiểu được, tra tấn mỗi một dây thần kinh của cô.

Nếu nói hồi thiếu niên họ ăn ý không muốn để mối tình cảm này trở thành mục tiêu công kích, thế thì sau khi thành niên họ dường như đem mối quan hệ này coi như bí mật giữa hai người không được nói ra, anh ta đã dùng một hành động khác để cô hiểu, anh ta không thích người khác biết quan hệ của bọn họ, không thích chút nào.

Cô còn nhớ lần đầu hai người cãi vã —— có lẽ cũng không thể gọi là “cãi vã”, mà là chiến tranh lạnh —— là vì Vu Lệ Na hẹn anh ta đi chơi ở trước mặt cô, mà anh ta lại còn đồng ý.

Đó là một ngày cuối tuần thời tiết sáng sủa, cô nằm sấp trên bệ cửa sổ nhìn thấy anh ta ra ngoài, lại nằm trên bệ cửa sổ nhìn anh ta trở về. Năm mười bảy tuổi, lần đầu tiên cô biết cái gì gọi là đau lòng, cũng là lần đầu biết cái gì gọi là ghen tị.

Cô trầm lặng không muốn nói chuyện với anh ta, anh ta nhẫn nại ba ngày, rốt cuộc không nhịn được mà chặn cô lại trên đường tan học.

“Thì Tử Mặc,” anh ta đứng trước mặt cô, âm thanh trầm thấp mà khàn khàn, “Cậu đủ rồi...”

Cô cúi đầu, không nhìn anh ta, quật cường không nói câu nào.

“Nếu cậu không nói chuyện, tớ sẽ không khách khí...” Anh ta vươn tay muốn véo hai má cô nhưng bị cô tránh né, anh ta thở hổn hển, vươn tay nắm giữ cổ tay cô.

Cô ra sức rút tay lại, giống như chưa bao giờ dùng nhiều sức như vậy, cô xoay người muốn đi, lại bị anh ta ghì ở cổ.

“Thi Tử Mặc!” Anh ta nặng nề quát tên cô, một lòng không cho cô rời đi nửa bước.

Cổ họng bị tay anh ta ghì lại, khiến cô cảm thấy buồn nôn, giống như bị nghẹt thở, cô giãy dụa nhưng chẳng ăn thua gì.

Ngay lúc này, Hạng Phong bỗng nhiên ở đằng sau gọi tên Hạng Tự, anh chạy tới, kéo tay Hạng Tự ra.

Tử Mặc ho khan dữ dội, bàn tay dày rộng của Hạng Phong đặt lên vai cô, giống như đang an ủi cô, cô bỗng nhiên òa khóc, nước mắt ầm ầm mấy ngày qua cứ thế mà chảy ra.

“Hạng Tự! Em quá lắm rồi! Em ấy dù sao cũng là con gái, cãi nhau cũng phải có giới hạn...” Hạng Phong vừa vỗ vai cô vừa quát mắng em trai.

“Ai cần anh lo...” Hạng Tự quay mặt qua chỗ khác, nắm tay siết lại, mặt mày nhăn nhú.

Cô vẫn còn khóc, Hạng Phong thân mật sờ đầu cô, đang muốn nói gì thì lại bị Hạng Tự đẩy ra.

“Đừng chạm vào cô ấy!” Hạng Tự trầm giọng gào lên, giống như con sư tử vừa bị chọc giận.

Hạng Phong thẳng thốt nhìn hai người họ, bỗng nhiên lộ ra biểu cảm dở khóc dở cười: “Hai đứa...đang diễn trò gì đây hả?”

Tử Mặc lau nước mắt trên mặt, lấy dung khí chạy đi, cô thường hay thất bại trong cuộc thi chạy 800 mét đã dùng hết mọi sức lực chạy về nhà.

Ba mẹ còn chưa trở về, Tiểu Bạch từ phòng bếp chạy ra, ngồi xổm bên chân cô, lấy đầu cọ vào cẳng chân cô, giống như đang làm nũng.

Nếu có thể, cô cũng muốn giống như Tiểu Bạch, sinh sống đơn giản, chỉ có vui vẻ và cưng chiều, không có đau khổ và lo lắng.

Thi Tử Sinh còn buồn ngủ từ trong phòng đi ra, nhìn thấy cô rơi lệ đầy mặt, anh bỗng nhiên sững sờ tại chỗ không biết nên làm gì.

Cô bỗng lấy Tiểu Bạch, chạy nhanh về phòng mình, đóng cửa lại.

Tử Sinh ở ngoài cửa lòng đầy phần nộ nói: “Mặc Mặc, đứa nào ức hiếp em, nói cho anh biết đi, anh giúp em dạy nó một bài học!”

Cô lại không trả lời, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt, trên bàn có một cái gương, vừa nhấc mắt lên là thấy được mình đang khóc, cô có phần không nhận ra, giống như người trong gương là ai khác chứ không phải là Thi Tử Mặc.

Cô đã quên mất mình và Hạng Tự hòa thuận thế nào, nhưng cô vẫn nhớ rõ ngày đó nhìn mình trong gương, ánh mắt mang theo nỗi buồn, nỗi buồn chậm chậm và nặng trĩu.

Sau đó, Hạng Tự nói với cô, anh ta không thích Vu Lệ Na, cô rất muốn hỏi thế thì anh ta thích ai, nhưng cuối cùng lại hỏi ra miệng tại sao anh ta muốn đi chơi cùng Vu Lệ Na, anh ta mất tự nhiên cúi đầu, úp úp mở mở hồi lâu mới nói là muốn xem thử cô có ghen hay không.

Nghe câu trả lời như vậy, cô không biết nên vui hay buồn, nhưng cô bỗng nhiên quyết định tha thứ cho anh ta, à có lẽ, đó cũng không thể gọi là tha thứ, cô chỉ là quyết định không chiến tranh lạnh với anh ta nữa thôi.

Bọn họ cứ gượng gạo như vậy trải qua thời cao trung, thỉnh thoảng Tử Mặc lại nghĩ rằng đó là nguyên nhân tại sao bọn họ không có một khởi đầu tốt đẹp, trong lúc còn chưa hoàn toàn thật sự hiểu được một người, chỉ dựa vào sự nhiệt tình chấp nhất của thiếu niên để thiêu đốt lẫn nhau, không ngờ khi ngọn lửa này đốt cháy hết thì bọn họ sẽ biến thành ra sao.

Tựa như cô của hiện tại, vết sẹo chẳng chịt, lại chẳng biết nói thế nào...

Một ngày trước khi công bố kết quả thi đại học, vừa khéo là sinh nhật của Hạng Tự, Tử Mặc thức dậy sớm, ngồi trước bàn mở ngăn kéo ra, bên trong chỉ có một hộp giấy, là món quà cô định tặng cho Hạng Tự. Mấy tuần trước, anh ta dùng đủ loại cách thức “gợi ý” cho cô, nhưng cô lại giả khờ, làm như hoàn toàn không nhớ ngày này, thực ra là rất thông thường muốn cho anh ta một bất ngờ.

Kỳ nghỉ hè năm nay, năm ngày mỗi tuần Hạng Tự đều phải đến lớp nâng cấp cờ vây, thời gian hai người gặp mặt trái lại càng ít hơn hồi đi học. Tử Mặc ngồi ở bàn ăn lơ đãng ăn bữa sáng, trong hành lang vang lên tiếng mở cửa, cô vội vàng bật dậy, quát to một tiếng “Con đi đổ rác”, sau đó mở cửa ra ngoài.

Hạng Tự quả nhiên ở chỗ rẽ cầu thang chờ cô, anh ta khoanh tay, cười bất đắc dĩ: “Tớ nói này, cả khu nhà đều biết cậu muốn đi đổ rác đấy.”

Cô đỏ mặt bước xuống, nói: “Tớ sợ cậu đi xa rồi...”

Anh ta vẫn cười, vươn tay sờ đầu cô, làm rối mái tóc ngắn của cô, ánh mắt rất dịu dàng.

“Này,” cô nũng nịu cứng nhắc, “Hôm nay cậu có thể về sớm chút không?”

“Tại sao?” Anh ta cười xấu xa nhìn cô chăm chăm.

“Bởi vì...” Cô dừng một chút, “Tối nay có thể gọi điện thoại kiểm tra điểm thi đấy, thế nên cậu hãy về sớm một chút...”

“Cậu kiểm tra giúp tớ là được, dù sao thẻ dự thi của tớ cũng ở chỗ cậu.” Anh ta không nghe theo.

“Không được,” cô cào tóc, “Cậu nên về...sớm chút kiểm tra...mới được.”

Anh ta nhìn ánh mắt cô, giống như hiểu được cô đang nghĩ gì, nhưng lại chẳng nói gì.

Bỗng nhiên, anh ta cúi đầu hôn cô một cái, sau đó xoay người bước xuống lầu: “Chiều nay tớ phải thi đấu với các đàn anh, cho nên sẽ muộn một tí, có điều nhất định trở về trước bữa ăn.”

Nói xong, anh ta quẹo chỗ ngoặt xuống tầng dưới, rời khỏi tầm mắt cô.

Tử Mặc ngơ ngác đứng đó, trên môi còn lưu lại độ ấm của anh ta, qua hồi lâu cô mới lấy lại tinh thần, rồi đi lên lầu.

Về tới nhà, Tiểu Bạch vừa đang quấy đuôi vừa ăn sáng, mẹ từ phòng bếp đi ra, nhìn cô rồi nhìn qua cánh cửa, nói: “Không phải con đi đổ rác hả, sao bao rác vẫn còn nằm đó?”

“ ... ”

Chập tối hôm nay, Tử Mặc đặc biệt đợi đến năm giờ mới ra ngoài, trong ba lô là món quà định tặng cho Hạng Tự. Cô đã nói trước với ba mẹ tối nay cùng bạn học ra ngoài ăn cơm, bọn họ không hề nghi ngờ đồng ý ngay.

Trên thực tế, cô còn muốn đi lấy một thứ trước khi Hạng Tự trở về — một chiếc bánh, là chiếc bánh kem lạnh mà anh ta thích. Cô tưởng tượng mình mang theo chiếc bánh xuất hiện tại con đường mà Hạng Tự sẽ đi qua, anh ta nhất định sẽ bất ngờ, cô cười thầm trong lòng, mình giấu kín như vậy, anh ta nhất định nghĩ rằng cô đã quên mất.

Tiệm bánh rất đông đúc, cô xếp hàng một lúc mới lấy được chiếc bánh kem đã đặt trước, cô nhìn đồng hồ, Hạng Tự sắp trở về rồi, thế là cô chạy nhanh, muốn chờ anh ta ở đường giao lộ trước khi anh ta về nhà, đến lúc mở hộp bánh ra thì kem còn chưa tan chảy, cô muốn trông thấy vẻ bất ngờ của anh ta, muốn chúc anh ta sinh nhật vui vẻ.

Mưa bắt đầu rơi tí tách, cô liêu lĩnh chạy đi, trong đầu chỉ có một hình dáng, một khuôn mặt, rõ ràng như vậy, khắc sâu trong lòng cô như vậy, giống như mọi thứ khác mà cô nhìn thấy đều không quan trọng, cô chỉ muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của Hạng Tự.

Đèn xanh tại ngã tư đường biến thành màu đỏ, nhưng cô không nhìn thấy, khoảnh khắc bước chân ra, cô loáng thoáng cảm nhận được có chút khác thường, cô quay mặt qua, một chiếc ô tô màu đen xuất hiện trước mắt cô, rất gần rất gần... Cô từng sốt nhìn thấy mũi xe màu đen đụng vào người mình, khoảnh khắc chạm trán kia có lẽ sẽ đau đớn, nhưng cô lại không hề hay biết, cô chỉ nhìn thấy hộp bánh ngọt bay về phía không trung xanh thẳm.

Cô vươn tay muốn bắt lấy, trước mắt lại tối đen, thật giống như có người chợt tắt đèn, làm thế nào cũng không mở lên được...

Khi Tử Mặc tỉnh lại thì đã là ngày hôm sau. Cô nằm trên giường bệnh tại bệnh viện, trên mu bàn tay cầm ống tiêm, bác sĩ nói cô mạng lớn, một chân và một cánh tay bị gãy xương, ở cổ có vết thương nhẹ, ngoài những điều đó ra thì làn da trắng xước không có gì đáng ngại. Nhưng mẹ nắm tay cô, kích động khóc to, gặp ai cũng nói “Mặc Mặc nhà chúng tôi cuối cùng nhặt về cái mạng”.

Đáng tiếc là, chiếc xe gây tai nạn sau khi đụng ngã cô thì chạy mất, bởi vì không có ai chứng kiến cũng không có thiết bị quay phim quay lại, thế nên cảnh sát rất khó tìm kiếm.

Kết quả thi đại học được công bố, cô đậu vào trường đại học nguyện vọng thứ nhất, ba khóc lóc nói, cho dù cô không thi đậu cũng chẳng sao, chỉ cần cô sống khỏe mạnh là được... Khi ba nói lời này, Tử Mặc và anh trai nhìn nhau, cô còn nhớ rõ lúc thi xong trở về, ba rất nghiêm túc tuyên bố rằng, nếu cô không thi đậu thì sẽ học lại, tự ba sẽ dạy phụ đạo, cho đến khi cô thi đậu vào đúng trường đại học mới thôi.

Trong ba ngày ở bệnh viện, số người xuất hiện còn nhiều hơn trong tưởng tượng của Tử Mặc, bạn học giáo viên trong trường, hai bên họ hàng cùng bạn bè, thậm chí học trò của ba mẹ cũng đến đây... chỉ không nhìn thấy Hạng Tự.

Cô rất mất mát, nhớ tới chiếc bánh bay vào không trung, cô có phần muốn khóc, sinh nhật của anh ta đã trôi qua như thế nào?

Chẳng lẽ... anh ta không biết cô đang nằm viện, mỗi khi người đến thăm cô rồi đi, chỉ để lại một mình cô, cô rất muốn nhìn thấy khuôn mặt anh ta, nhìn thấy khuôn mặt của anh ta dù lo lắng cho cô nhưng vẫn còn cười được sao?

Ăn xong bữa tối, có lẽ bởi vì buồn bã, có lẽ thật sự mệt mỏi, cô nhắm mắt mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, cô nghe mẹ tắt đèn, tiếng đóng cửa, sau đó cô ngủ say.

Cô mơ một giấc mộng, mơ thấy mình treo phía dưới khinh khí cầu nhiều màu, theo khinh khí cầu bay bổng khắp nơi, đi qua một đám mái ngói màu xanh xám, dừng tại ống khói cao cao, ngắm nhìn thành phố dưới chân. Bầu trời đổ mưa, tối tăm mù mịt, giọt mưa rơi xuống mu bàn tay cô, cô muốn nắm bắt, nhưng có thứ gì đó ấm áp mềm mại rơi rơi trên mặt.

Phía sau cổ truyền đến cảm giác đau nhói, cô rên rỉ, không bao lâu, cô nghe được tiếng bước chân, y tá gọi tên cô, hỏi cô khó chịu chỗ nào, lúc đó cô mới mở mắt ra, lơ mơ nhìn mọi thứ trước mắt.

Y tá gọi bác sĩ tới, kiểm tra cho cô một lượt, cuối cùng đưa ra kết luận bệnh tình không chuyển biến xấu, tiếp tục nghỉ ngơi cho khỏe là được. Thế là đèn lại tắt, cô nằm đó, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên cô vươn tay sờ mu bàn tay mình, phát hiện trên đó thật sự hơi ướt, cô vươn đầu lưỡi nếm thử, là vị mặn, thật giống như là...vị mặn của nước mắt.

Chiều hôm sau, Hạng Phong đến thăm cô, cô cứng nhắc hỏi tới Hạng Tự, anh cười cười, rửa táo xong đặt trước mặt cô, nói: “Em anh à... dạo này nó bận thi đấu cờ vậy, thế nên nhờ anh đến thăm em trước.”

“À...” Cô cụp mắt, không muốn để anh nhìn thấy được vẻ thất vọng và ủy khuất trong mắt mình.

Hạng Phong nhẹ nhàng sờ đầu cô, như là an ủi cô, sau đó liền rút tay về, anh cười khổ xấu hổ nói: “Em đừng nói với nó anh đã sờ đầu em đó.”

Tử Mặc không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, cô chỉ nghĩ rằng, Hạng Tự biết hay không thì có quan hệ gì chứ — dù sao anh ta cũng chẳng quan tâm.

Cô bắt đầu trở nên sầu não không vui, giống như mỗi ngày đều không liên quan tới cô, cô chỉ ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng bạn học sẽ đến thăm cô, bọn họ kể truyện cười cho cô nghe, cô cười cứng nhắc, trong lòng lại tê dại.

Một tuần cứ thế trôi qua, vào một buổi chiều mưa nhỏ, Hạng Tự rốt cuộc đến nơi, mang theo rất nhiều quà đến thăm cô, anh ta cho cô xem bằng khen thi đấu, còn có những chuyện thú vị xảy ra gần đây, nhưng cô chẳng vui nổi, một chút cũng không.

Cô không hỏi anh ta tại sao không đến thăm cô, không hỏi anh ta rốt cuộc có lo lắng cho cô không, cô sợ rằng đáp án của anh ta chính là sự tra tấn của cô, nhưng lại quên mất mình vốn dĩ đang tra tấn bản thân.

Hai tuần sau Tử Mặc ra viện, cô và Hạng Tự thi đậu cùng trường đại học, cô không tham dự lễ khai giảng, bởi vì cho đến sau lễ Quốc Khánh trên cơ bản cô mới bình phục.

Vụ tai nạn này đã trôi qua rất lâu rồi, ký ức về mọi thứ đều mơ hồ, chỉ để lại cho cô một vết sẹo trên trán.

Có đôi khi cô cảm thấy lần biến cố này làm cho cô trưởng thành sau một đêm, trở nên kiên cường, nhưng cô lại thường xuyên cười khổ nghĩ rằng, sự kiên cường của mình dùng sai chỗ rồi. Cô kiên cường đối diện với sự tổn thương của Hạng Tự lần này tới lần khác, lại cứ ôm hy vọng đối với mối tình này, cuối cùng đành phải đối diện với thất vọng.

Cô cũng căm ghét bản thân, luôn bắt lực đối với nụ cười của anh ta.

Gió thổi lướt qua khuôn mặt cô, cô thu hồi suy nghĩ của mình, cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay. Cô gái trên

đó giờ máy ảnh nhắm lên không trung, tựa như đó là nơi cô mơ tưởng, là nơi cô giương cánh bay lượn...

Tử Mặc ngơ ngác giờ lên tờ giấy trong tay, chợt hiểu được gì đó.

Ăn xong bữa tối, cô gọi điện báo với ông chủ ngày mai mình sẽ đi.

Đêm cuối cùng ở Ô Trấn, cô có cảm giác mãnh liệt, cảm thấy mình có thể lấy ra dũng khí để thay đổi, ít nhất, cô bắt đầu gấp gáp muốn đi ra bước kia.

Sáng sớm hôm sau khi chờ đò, Tử Mặc cầm quyển tạp chí luôn nhét trong ba lô, trang cuối cùng là về tử vi, cô tìm cái cột của mình đọc thầm trong lòng:

“Chòm sao Bạch Dương cô đơn lẻ loi, không thích tranh cãi với người khác cho lắm, sao Mộc tiến vào cung hữu nghị, sẽ xuất hiện rất nhiều bạn bè mới cùng chung chí hướng. Nếu muốn thay đổi cuộc sống của bạn, đừng ngại bước ra bên ngoài hít thở không khí trong lành.

Áp lực công việc rất lớn, quan hệ với cấp trên có khá nhiều thử thách, tác phong mạnh dạn của bạn trong lúc êm xuôi hình như không thành vấn đề, nhưng khi gặp phải khó khăn, dễ bị người khác thừa cơ hãm hại, tốt nhất nên thay đổi.

Về phần đường tình yêu, nửa năm đầu là kiểm nghiệm tình yêu, vận may của nửa năm cuối khá mạnh.

Phải luôn ghi nhớ, người bạn yêu, không chỉ là người kia, mà còn bao gồm cả chính bạn.”

Đò đến nơi, lúc này, cô đứng ở đầu thuyền, tự tin mặc cho làn gió mát phả vào mặt.

Cô là một Thi Tử Mặc khác biệt, giống như hoàn thành nghi thức tiến hóa, áo choàng trắng tượng trưng cho tình yêu và dũng khí khoác lên người, cô cảm thấy chính mình tràn đầy sức mạnh.

10. Chương 10: Kim Ngưu (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuộc sống một tuần vừa qua của Tưởng Bách Liệt chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: tẻ nhạt.

Người tạo nên điều này —— tên là Hạng Tự.

“Tôi thề, tôi có thể thề độc,” Tưởng Bách Liệt thuyết phục bản thân phải lấy ra trăm phần trăm kiên nhẫn, “Tôi tuyệt đối không biết cô nhóc kia đi đâu!”

Tuy nhiên sắc mặt của người đàn ông đứng ở góc tường trông không hề tin tưởng, chỉ nhú mày nhìn anh

ta, không nói gì.

“Coi như tôi xin anh,” Tưởng Bách Liệt quả thực muốn phát điên, “Mỗi ngày anh đều quần lầy tôi, tôi làm ăn thế nào đây...”

Hạng Tự khoanh tay, vô cảm nhìn quanh cả phòng, sau đó dùng giọng điệu nghi hoặc nói: “Làm ăn? Loại làm ăn gì?”

Tưởng Bách Liệt hờn giận che mặt, sụp bờ vai: “Tôi không muốn nói chuyện với anh...”

Cả căn phòng đắm chìm trong bầu không khí tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng ve kêu ồn ào ngoài cửa sổ ánh nắng chói chang, cùng với tiếng kêu la của các cầu thủ ở tại sân thể dục dưới lầu.

“Được rồi,” người phá vỡ cục diện cứng nhắc vẫn là Tưởng Bách Liệt, “Vị tiên sinh này, nếu anh bằng lòng thì có thể nằm trên cái ghế màu đen ở chính giữa kia một lúc. Không biết anh gây chuyện mấy ngày nay có mệt không, dù sao tôi cũng rất mệt.”

Hạng Tự do dự vài giây, bước chân thông thả đi qua ngồi xuống.

Từ trong chiếc tủ lạnh nhỏ nằm dưới cái bàn, Tưởng Bách Liệt lấy ra hai chai bia ướp lạnh, ném một chai qua. Chiếc tủ lạnh cỡ nhỏ mà anh ta luôn mong ước rốt cuộc đã đưa đến, hai tuần nay, mỗi ngày khi anh ta đến phòng khám chuyện đầu tiên chính là lấy khăn lau chùi nó một lần.

Hạng Tự ngồi trên chiếc ghế da màu đen, cầm lấy chai bia, nhưng không khui ra ngay.

“Tử Mặc có kể với tôi một số...chuyện giữa hai người.”

“?” Hạng Tự cảnh giác ngẩng đầu nhìn Tưởng Bách Liệt, như là muốn nhìn ra gì đó từ trong mắt anh ta.

Tưởng Bách Liệt dùng ngón trỏ nâng kính mắt trên mũi: “Cô ấy hình như rất phiền não, bởi vì anh không yêu cô ấy.”

“...” Hạng Tự lập tức nhíu mày, dùng ánh mắt gần như muốn giết người nhìn Tưởng Bách Liệt.

“Đừng như vậy,” Tưởng Bách Liệt xòe tay, “Nếu chúng ta không có chuyện khác để làm, không bằng nói chuyện đi.”

“Không có gì để nói.” Hạng Tự quay đầu đi chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa như chàng trai bướng bỉnh.

“Thế thì Tử Mặc nói đúng rồi?” Tưởng Bách Liệt lơ đãng truy hỏi tiếp.

“...Chuyện này không liên quan tới anh!”

“Sao không có liên quan chứ, cô ấy là bệnh nhân của tôi,” anh ta dừng một chút, dùng giọng điệu không sợ chết nói tiếp, “Là bệnh nhân quan trọng nhất...”

Hạng Tự lại trừng anh ta, ánh mắt hình như đông đặc.

Có điều Tưởng Bách Liệt lại không hề sợ hãi, ngược lại khui nắp chai ra, uống bia: “Ừm...Anh không ném thử à, ướp lạnh vừa đúng nhiệt độ đấy.”

“...”

“Không muốn trả lời câu này cũng không sao, tôi hỏi câu khác.”

“...”

“Anh dựa vào gì cho rằng tôi sẽ biết tung tích của cô ấy?”

Trên mặt Hạng Tự lóe lên một biểu cảm gọi là đánh bại.

“Bởi vì cô ấy rất...tin anh.” Hạng Tự nhỏ giọng nói.

“Tại sao, tại sao anh lại nghĩ như vậy?”

“Cô ấy...” Hạng Tự mắt tự nhiên xoay mặt qua chỗ khác, để lại một bên mặt không có biểu cảm, “Chính cô nhóc kia nói.”

“À...” Tiếng à của Tưởng Bách Liệt khiến người ta có cảm giác bay bổng, tựa như người đã theo khinh khí cầu đầy màu sắc bay lên không trung, trên đầu là trời xanh mây trắng, dưới chân là một người đàn ông thất bại nào đó...thắng bại rõ ràng.

“Cho nên,” Hạng Tự nheo mắt nhìn người đàn ông ngồi sau cái bàn, trên mặt không biểu cảm, lông mày nhíu lại có phần dữ tợn, “Nếu anh không nói ra tung tích của cô ấy, tôi sẽ không tha cho anh!”

“...” Khinh khí cầu bị đâm thủng, Tưởng Bách Liệt đành phải trở về mặt đất, “Tâm trạng của anh tôi có thể hiểu, nhưng chuyện cô ấy bỏ nhà đi, tôi cũng biết sau đó thôi. Cô ấy chỉ gửi một tin nhắn cho tôi, nói muốn rời khỏi một khoảng thời gian, thế thôi.”

Hạng Tự đứng lên, bực dọc bước đến cửa sổ, ánh mắt vô thức tìm kiếm xung quanh, tâm trạng lo âu rồi thất vọng không thể che giấu nữa: “Thế thì rốt cuộc cô ấy đi đâu rồi...”

“Anh không hỏi người nhà hoặc là bạn bè của cô ấy sao ——”

“—— hỏi, tôi đều hỏi tất cả rồi!”

Sau buổi tối khiến đầu óc anh ta rối tung, Sư tử đã không thấy tăm hơi, anh ta gọi điện cho cô, câu trả lời nhận được là đã tắt máy. Ban đầu anh ta nghĩ rằng cô chỉ hờn dỗi, thế nên thừa dịp buổi chiều rảnh rỗi lại đi mua một chiếc váy mới, nhưng tối hôm đó cô lại không trở về. Anh ta bắt đầu lo lắng, gọi điện cho tất cả những người mà cô quen biết, chỉ có Tử Sinh nhận được tin nhắn của cô, nói là cần rời khỏi một khoảng thời gian, nhưng không nói là đi đâu.

Anh ta đi gặp Tử Sinh, Tử Sinh ngậm thuốc lá, ánh mắt thần thờ: “Thế nào, cậu không biết à? Con bé không phải thân với cậu nhất sao?”

Anh ta không thể xác định cái “thân” mà Tử Sinh nói là tới trình độ nào, nhưng anh ta có thể xác định tâm trạng của mình buồn bực tới cực điểm —— không, nói chính xác hơn, anh ta sắp điên rồi!

Anh ta bỗng nhiên có cảm giác sắp sửa đánh mất thứ gì đó, điều này khiến anh ta khó chịu, giống như bị vỏ quả hạch vướng trong cổ họng.

“Vậy thì anh cho rằng tại sao cô ấy muốn rời khỏi?” Âm thanh sắc bén của Tưởng Bách Liệt kéo tất cả suy nghĩ trở về hiện thực.

“...Tôi không biết.” Hạng Tự sờ mũi, biểu cảm có phần không tự nhiên.

Nhưng thật ra, anh ta biết...sao có thể không biết chứ?!

Là bởi vì anh ta liên tục làm tổn thương, liên tục như gần như xa. Bọn họ tựa như hai đầu yo-yo, vĩnh viễn co kéo chiến đấu, vĩnh viễn không thể cân bằng.

Anh ta biết mình rất ích kỷ, không nhận được lại càng muốn đoạt lấy.

“Nói thật,” âm thanh tao nhã lại phiền lòng của Tưởng Bách Liệt vang lên lần thứ hai, “Tôi không ghét anh, cũng...cũng không cảm thấy anh thật sự không yêu cô ấy.”

“...”

“Trên thế giới này, thứ gọi là tình yêu, chính là một người sẵn lòng chơi một người sẵn lòng chịu đựng, trong lòng mỗi người đều có đủ loại cảm xúc, đủ loại lý do, đương nhiên cũng có đủ loại cách thức để bày tỏ. Tôi không hiểu được mối quan hệ giữa anh và Tử Mặc, nhưng điều này không hề đại diện hai người không quan tâm đến đối phương, nhưng tôi tin anh chắc là hiểu được, quan hệ như vậy không thể duy trì lâu dài, cô ấy có thể chịu đựng mười hai năm, theo tôi thấy quả thật là —— không thể tưởng tượng —— thế nên cô ấy sẽ muốn rời khỏi anh là chuyện sớm muộn thôi.”

Hạng Tự nhìn Tưởng Bách Liệt, giống như đang nhìn một con quái vật, một con quái vật ẩn núp trong đáy lòng người.

“Tôi không biết tại sao anh phải đối xử với cô ấy như vậy, có lẽ anh từng xảy ra chuyện gì, nhưng tôi muốn nói là —— anh đừng lấy những cảm xúc vô vị đó của mình mà áp đặt lên người cô ấy, cô ấy vô tội, cô ấy yêu anh như vậy, thất vọng hết lần này đến lần khác, chịu đựng sự phản bội, anh thật sự nhẫn tâm sao ——”

“— đừng nói nữa!” Hạng Tự nhin không được hô to.

Tướng Bách Liệt thật sự im miệng, tiện tay cầm tạp chí trên bàn lật xem, thật giống như buổi chiều mùa hè luôn nóng bức mà yên tĩnh này không hề xảy ra chuyện gì.

Hạng Tự nhíu mày nhìn ngoài cửa sổ, qua thật lâu mới thấp giọng nói: “Tôi xin lỗi...”

“Gì cơ?”

Biết rõ Tướng Bách Liệt đang đùa giỡn, nhưng Hạng Tự vẫn lớn tiếng nói: “Tôi xin lỗi.”

“Được rồi,” biểu tình của Tướng Bách Liệt khiến mỗi người trông thấy đều sẽ bắt đầu nảy sinh ý muốn bóp chết anh ta, “Xem thái độ của anh cũng không tệ lắm, vậy tôi miễn cưỡng gợi ý cho anh một chút, có điều trước hết tôi phải nói rõ, tôi tuyệt đối không biết tung tích của cô ấy, hơn nữa tôi cũng không cho rằng cô ấy sẽ đến tìm tôi —”

“— bác sĩ Tướng.” Cửa bị đẩy ra, Tử Mặc đeo ba lô thật to, từ bên ngoài đi vào. Cô hơi sạm đen, làn da vốn trắng bệch lúc này lại trông hồng hào khỏe mạnh.

“...”

Hai người đàn ông trong phòng đều kinh ngạc nói không ra lời, không hẹn mà cùng nhau mở to mắt, sợ rằng đó chỉ là ảo giác.

Tử Mặc dừng bước, ngơ ngác nhìn Hạng Tự bên cửa sổ: “Sao anh lại ở đây...”

“Anh...anh tới tìm em...”

Anh ta nhìn cô, nhìn gương mặt cô một cách tỉ mỉ, cảm xúc treo cao rất nhiều ngày giờ đây được nói lỏng ra.

Anh ta nghĩ tới rất nhiều cảnh tượng khi gặp lại cô, mỗi một cái đều bắt đầu từ sự phẫn nộ của anh ta, dùng nụ hôn của anh ta mà chấm dứt, tóm lại anh ta không tha cho cô, anh ta dạy dỗ cô khiến cô sau này không dám nữa... Thế nhưng, anh ta làm sao cũng không nghĩ đến, bọn họ chỉ nói chuyện bình thường như vậy, anh ta thậm chí không thể nói tiếp, dường như...cô không hề là Thi Tử Mặc mà anh ta quen biết!

Anh ta nhìn cô chăm chú, muốn nói ánh mắt cô đã thay đổi, vốn là ánh mắt nhút nhát, đầy bi thương nhưng cũng đầy tình yêu đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt kiên định khiến anh ta không đoán ra.

“Hai người bạn chuyện, tôi...đi trước.” Có lẽ không chịu nổi bầu không khí trầm lặng mà gượng gạo, Tử Mặc cúi đầu xoay người đi ra ngoài.

Hạng Tự nhất thời không phản ứng, nhìn qua Tướng Bách Liệt, anh ta đang cố sức dùng tay ra hiệu “mau đuổi theo” với Hạng Tự, thế là Hạng Tự vội vàng đuổi theo.

“Thi Tử Mặc!” Lúc sốt ruột, Hạng Tự luôn gọi cô cả tên lẫn họ.

Anh ta tưởng rằng cô sẽ chạy, nhưng cô ngừng lại, đứng dưới ánh mặt trời nhìn anh ta.

“Mấy hôm nay em đi đâu?”

“Ô Trần.”

“Ô Trần?” Anh ta đi đến trước mặt cô, nhíu mày, “Vì sao tắt máy?”

“Bởi vì không muốn bị quấy rầy.” Cô mất tự nhiên tránh né ánh mắt của anh ta, lúc nói chuyện lại rất thần nhiên.

“Gồm cả anh?” Anh ta nheo mắt, không che giấu sự bất mãn của mình.

“Ừm.” Cô thành thật gật đầu.

“Tại sao?” Sắc mặt anh ta có phần không chịu nổi, “Em bỏ đi muốn làm gì?”

“...Em cũng có, có việc mình muốn làm.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh ta, rất nghiêm túc, cứng nhắc, khiến anh ta hoang mang.

“Nhưng em ít nhất phải nói với anh một tiếng,” Hạng Tự kiểm chế tính khí của mình, “Cứ vậy không nói tiếng nào bỏ đi, em không biết anh có bao nhiêu...bao nhiêu...”

“?”

Anh ta lạnh mặt, buồn bực nhìn sân thể dục ở đằng xa: “Tóm lại sau này không cho phép em như vậy nữa, nếu muốn đi ra ngoài thì nhất định phải cho anh biết, không được tắt máy, càng không cho phép chẳng nói tiếng nào bỏ đi!”

Tử Mặc nhìn anh ta, không nói gì. Anh ta càng bực dọc hơn, muốn phát cáu với cô, lại chẳng biết tại sao mình có chút sợ hãi, sợ cô sẽ rời khỏi anh ta lần nữa, mất đi tung tích.

Hạng Tự nhắm mắt, ngón tay day huyệt thái dương, nhứt đầu ghê gớm. Bắt đầu từ rất lâu trước kia, anh ta chỉ biết sự chiếm giữ của mình đối với cô có khi sẽ mãnh liệt khiến người ta đến nước bùng nổ, anh ta không muốn như vậy, giống như một số việc nhỏ, việc nhỏ về cô sẽ khiến anh ta tức giận.

Mở mắt ra, ánh nắng chói chang làm cho anh ta không thể thích ứng trong khoảng thời gian ngắn, anh ta túm lấy cánh tay cô đi về phía bãi đỗ xe, mồ hôi gần như thấm ướt áo sơ mi của anh ta.

Nhưng Tử Mặc lại khẽ giãy giụa, dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Vì sao?”

“?”

“Vì sao em không thể làm chuyện anh không cho phép?”

“...” Anh ta kinh ngạc nhìn cô, trong lòng phần nộ cũng bắt an.

“Đối với anh, em rốt cuộc là cái gì?”

Ánh mắt cô rất nghiêm túc, nhưng không thật sự chờ đợi đáp án của anh ta. Cô đút hai tay vào túi, đi qua anh ta, hướng về phía bãi đỗ xe, anh ta tưởng rằng cô sẽ lên xe anh ta, nhưng cô không có, mà là đi đến góc bãi đỗ xe, mở ra cửa chiếc xe con của mình, chui vào trong.

Anh ta nhìn cô lái xe chạy qua trước mặt mình, không thể phân biệt mọi thứ trước mắt rốt cuộc có phải là sự thật hay không, một buổi chiều mùa hè oi bức, một bác sĩ tâm lý ồn ào lại sắc bén, một Sư tử khác xưa, cùng với bản thân bực dọc bất an lại hết cách.

Hạng Tự bỗng nhiên nhớ tới mấy hôm trước đi tìm Hạng Phong, anh dựa vào tường mĩ mai nói câu kia:

“Sự thay đổi của phụ nữ thường luôn vượt qua tưởng tượng của em, có lẽ một phút này cô ấy vẫn còn khóc lóc vì em, phút tiếp theo lại có thể quyết chí rời khỏi em.”

Có lẽ anh ta thật sự không hiểu cô.

Chiều thứ hai, Hạng Tự theo thường lệ đến đài truyền hình ghi hình chương trình, có lẽ bởi vì tâm trạng không tốt lắm, bộ phận màn ảnh quay lại rất nhiều lần. Lúc sáu giờ trời còn chưa tối, anh ta ngồi trên hành lang được ngăn cách bởi vách tường bằng kính thật to, nhìn ngoài cửa sổ, lặng lẽ uống nước.

“Tự?”

Anh ta xoay người, nhìn thoáng qua người phía sau, sau đó tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ. Chỉ có một người gọi anh ta như vậy —— Hạng Phong.

“Đang ghi hình chương trình à?”

“Ừm, nhưng đã xong rồi. Còn anh?” Anh ta vặn nắp chai, ngửa đầu uống nước.

“Anh cũng đến ghi âm tiết mục.” Hạng Phong ngồi xuống bên cạnh anh ta.

“Anh?”

“Ừm.”

“Anh có thể ghi âm tiết mục gì? Phá án hả?” Hai anh em họ luôn nói chuyện không khách sáo.

“Là loại tiết mục trò chuyện, chính là một nhóm người ngồi tại chỗ trò chuyện.”

“Trò chuyện?” Hạng Tự rút cuộc cảm thấy hứng thú quay đầu nhìn anh trai, nụ cười nơi khóe miệng đại diện anh ta cảm thấy khó tin, “Nói chuyện gì? Làm sao giết người ư?”

Hạng Phong đánh đầu anh ta một cái, tỉnh bơ nói: “Giống như thường ngày anh nói chuyện với em vậy. Chẳng lẽ chúng ta luôn nói chuyện giết người à?”

“Nhưng em và anh cũng...đâu có trò chuyện gì.” Hạng Tự xoa đầu, buồn bực nhìn anh trai.

“Sao lại thế! Bình thường nội dung trò chuyện của chúng ta rất nhiều mà, nhất là về đàn ông và phụ nữ.”

“...” Hạng Tự cào tóc, ý là không có ấn tượng gì, “Anh nói là bọn họ mời anh đến trò chuyện về đàn ông và phụ nữ sao?”

“Đừng có tầm thường như vậy, cái này gọi là ‘quan hệ giới tính’.”

Anh ta khoa trương che mặt: “Anh, anh khẳng định bọn họ muốn tìm anh sao? Một người ba mươi mấy tuổi còn chưa có bạn gái? Trò chuyện về loại đề tài này?”

“Chưa từng có bạn gái cũng không đại diện anh không có trí tuệ giải quyết phương diện này, ngược lại,” Hạng Phong sờ cằm, ánh mắt tràn đầy châm biếm, “Người có nhiều kinh nghiệm, không hẳn biết xử lý quan hệ giới tính thế nào.”

Hạng Tự bĩu môi tỏ vẻ không thú vị, rồi trở nên trầm lặng.

“Mặc Mặc về rồi ư?”

“Ừm...” Anh ta lại cầm chai lên uống nước, nhắc tới cô, anh ta vô tình bực dọc.

“Hai đứa chia tay rồi?”

“Khụ, khụ, khụ...” Anh ta bị sặc nước, ho đến mức không nói ra lời.

“À, xin lỗi, thực ra cũng không thể nói là ‘chia tay’,” nụ cười trên mặt Hạng Phong trông rất chói mắt, “Bởi vì em chỉ xem cô ấy như là ‘vật cưng’ của em, quan hệ của hai đứa chỉ có thể là vứt bỏ và bị vứt bỏ.”

Hạng Tự ngừng ho khan, trừng mắt liếc nhìn anh trai: “Tại sao không có độc giả điên cuồng đến ám sát anh?”

Hạng Phong nhún vai, nụ cười tao nhã giống như chẳng hề để ý: “Cuộc đối thoại thân thiết của hai anh em hôm nay tới đây thôi, anh phải đi làm việc, đợi một hồi đại chiến khác. Cuối tuần hai đứa cùng nhau tới nhà anh nhé? Anh thay đổi một bộ hệ thống chiếu phim khác, rất tốt.”

“Ồ...” Hạng Tự gật đầu, nếu Tử Mặc chịu đi.

“Tạm biệt.” Nói xong, Hạng Phong đứng dậy đi về một phía khác của hành lang.

“Anh...” Hạng Tự hơi chần chừ gọi anh lại.

“?”

Anh ta há miệng, muốn nói gì nhưng cuối cùng lại chỉ cười khổ, nói: “Anh vừa nói ‘một hồi đại chiến’ là ý gì?”

Hạng Phong nheo mắt nhìn anh ta vài giây, sau đó thoải mái bước đi, không trả lời gì hết.

Có lẽ, tiểu thuyết trinh thám gia kia biết được, cái anh ta muốn hỏi không phải cái này, thế nên...cũng không cần thiết trả lời.

Buổi tối về đến nhà, đèn phòng Tử Mặc còn chưa sáng, Hạng Tự vào phòng bếp nấu một ly mì ăn liền, ngồi ăn trước tivi. Đồng hồ trên tường chỉ chín giờ, bình thường vào lúc này, nếu có thời gian rảnh anh ta sẽ đến quán bar, ngồi trước quầy bar, gọi một ly rượu, sau đó nhìn những người đi qua trước mặt muốn bắt chuyện với anh ta.

Nhưng hiện tại anh ta bỗng nhiên không có tâm tình này, tựa như thế giới chợt ngừng xoay, chỉ bởi vì một người phụ nữ tên là Thi Tử Mặc.

Trên hành lang vang lên tiếng mở cửa, anh ta vội vàng bật dậy mở cửa phòng, Tử Mặc quả nhiên đưa lưng về phía anh ta cúi đầu vặn chìa khóa, anh ta dùng giọng điệu cao cao tại thượng như cũ: “Này!”

“?” Cô dừng động tác, quay đầu nhìn anh ta.

“Anh anh bảo cuối tuần chúng ta đến nhà anh ấy.” Anh ta nhìn cô, nhịp tim bất giác tăng nhanh, cầu nguyện cô sẽ không từ chối.

“Ồ...” Tử Mặc cúi đầu, xoay nắm tay mở cửa phòng, “Nếu em rảnh.”

“Vậy tối thứ bảy, được chứ.” Anh ta làm bộ như không để ý.

Cô cúi đầu, dừng một chút mới nói được.

Chủ đề về cuối tuần thế là cứ nặng nề kết thúc như vậy, sự im lặng gượng gạo đóng băng trong không khí, khiến người ta khó thở.

Tử Mặc đẩy cửa đi vào, Hạng Tự vội vàng hô lên: “Này!”

“?” Cô không quay đầu nhìn anh ta, chỉ dừng bước chân.

“...Anh đói bụng rồi, làm chút đồ ăn cho anh đi.”

“Anh không ăn mì sao...”

“Ăn hết rồi,” anh ta bất giác liếm miệng, “Làm cho anh đi?”

Cô không bằng lòng, nhưng cũng không từ chối, chỉ là mở cửa đi vào, Hạng Tự lộ ra nụ cười đắc ý, đóng cửa phòng mình đi theo qua. Nhưng ngay lúc anh ta sắp bước vào cửa, cô lại bỗng nhiên chặn ở đó, chìa tay đưa thứ gì đó trước mặt anh ta.

Hạng Tự cúi đầu nhìn, là...một ly mì.

“...” Anh ta cau mày, trên mặt là vẻ khó tin và ủy khuất.

Tử Mặc mặt không biểu cảm nhìn anh ta một cái, sau đó đóng sầm cửa lại.

Cô nhóc này!

Anh ta hậm hực đứng tại chỗ, cầm ly mì nhìn nhìn, là vị thịt bò cà chua anh ta thích nhất, như vậy...

Sắc mặt anh ta trở nên ôn hòa, cô còn nhớ khẩu vị của anh ta, lẽ nào chứng minh rằng, có một số việc —— một số việc quan trọng —— kỳ thật không hề thay đổi chẳng?

Buổi tối trước khi ngủ, Hạng Tự không nhận được gọi điện thoại cho cô nhóc ở sát vách.

“Này!” Lời mở đầu của anh ta luôn là gào thét.

“Hửm?”

“Rốt cuộc em đang giận gì hả?”

“...”

“Anh mua váy mới cho em,” anh ta cào tóc, “Cho nên, đừng giận nữa...”

Anh ta hiếm khi dễ dàng nhường người khác, mặc dù biệt danh của anh ta là “con cừu”, mặc dù anh ta luôn chiều ý phụ nữ, nhưng mọi kinh nghiệm về dễ dàng nhường người khác của anh ta đều đến từ Tử Mặc —— thế nên, anh ta cảm thấy nhức đầu.

Đầu dây bên kia là tiếng thở dài trầm mặc.

“Anh có thể qua đó không?” Anh ta chợt nhớ nhugn đường cong trên người cô, còn có khuôn mặt chất phác kia.

Thế nhưng, điện thoại bị cúp ngay.

Hạng Tự buồn bực ném di động trên giường, lấy chăn che kín đầu mình, thì thào tự nói: “Được, em có gan! Xem em chịu được mấy ngày...”

Chiều thứ bảy, Hạng Phong gọi điện đến nói hệ thống chiếu phim xảy ra vấn đề khi điều chỉnh thử, phải trả về tiệm đổi cái khác, vì thế địa điểm tụ tập sửa thành quán bar mà ba người thường xuyên đến xem bóng đá.

Lúc chập tối, mặt trời không có chút ý nào muốn xuống núi, Hạng Tự và Tử Mặc một trước một sau đi vào quán bar, Hạng Phong đã ngồi trên băng ghế chờ từ sớm.

“Mặc Mặc, rốt cuộc em về rồi,” Hạng Phong dùng giọng điệu vô cùng thân thiết nghe ra rất đáng ghét nói, “Nếu em không trở về, thằng nhóc Hạng Tự này sẽ đem ——”

“—— anh không nói gì không ai coi anh là người cầm đầu!” Hạng Tự khoanh tay ngồi tại chỗ đối diện anh, tiện tay cầm tờ tạp san bóng đá trên bàn ném qua mặt anh.

Tử Mặc đứng ở giữa, do dự một giây đồng hồ, rồi ngồi xuống cạnh Hạng Phong.

Bầu không khí cả bàn chợt trở nên kỳ lạ, hai anh em họ Hạng đều nghi hoặc mở to mắt nhìn, thật giống như cô làm một chuyện lạ lùng cỡ nào.

Hạng Tự nhíu mày, kiềm chế nổi xung động muốn vươn tay bắt cô qua, anh ta cúi đầu giả vờ nghiêm túc nhìn danh sách rượu nước.

“Anh nói hai đứa này...” Hạng Phong dờ khóc dờ cười, “Lần này lại diễn trò gì đây?”

Nhưng hai người đều không nói chuyện, như là đứa bé giận dỗi, cho dù trong lòng sôi ruột cỡ nào, lo lắng cỡ nào, nhưng vẫn trưng ra biểu tình đứng đưng.

Có đôi khi, cuộc sống chính là một trận chiến đầy ích kỷ, cho dù đã trải qua vô số lần thất bại, nhưng vẫn tiến hành trước sau như một, cho đến khi...có người rút lui giữa chừng.

11. Chương 11: Kim Ngưu (trung)

“Tôi thật không ngờ,” Tướng Bách Liệt ngạc nhiên ngẩng đầu, động tác vốn đang lau chùi tủ lạnh chợt dừng lại, “Cô thật sự bỏ nhà đi?!”

Tử Mặc nhún vai, đem đồ lưu niệm mua tại Ô Trấn đặt trên bàn.

“Phụ nữ quả thật là động vật đáng sợ...” Tướng Bách Liệt cảm thán nói, “Nhất là phụ nữ cung Bạch Dương.”

“?”

“Bề ngoài trông rất ôn hòa, rất chất phác, nhưng lại có tấm lòng son sắt tùy ý, xung động lên rồi là...không để ý đến hậu quả.”

“Bác sĩ, anh vẫn còn nghiên cứu mấy chòm sao kia à...” Có lẽ, người thật sự đáng sợ là anh ta đấy.

“Đúng vậy,” từ trên bàn, Tướng Bách Liệt lục ra quyển sách mà anh ta thường cầm trong tay, “Nhân lúc

cô đi vắng tôi còn nghiên cứu mối quan hệ của sao Bạch Dương cùng với các chòm sao khác.”

“ ... ”

“Nghe này, trên thực tế tôi cảm thấy cô nên khiến bản thân mình tích cực một chút, tiếp xúc với nhiều loại người khác nhau, để tôi xem trong sách nói thế nào...” Anh ta cúi đầu nghiêm túc nghiên ngẫm một lúc, mới nói, “À, có, đối tác hợp nhất là —— Kim Ngưu.”

Khóe miệng Tử Mặc mang theo ý cười, bắt đầu nhìn ra cửa sổ, có một tấm lòng son sắt, không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

“Chúng ta hãy xem Kim Ngưu nào: đây là một chòm sao thông thả ung dung, luôn cân nhắc mọi việc trước khi làm, thuộc loại có tài nhưng thành muộn, cảm xúc biểu đạt hơi muộn. Nhưng họ có tính ổn định vượt trội, một khi đã đặt cược, thì nắm chắc phần thắng.

Người thuộc cung Kim Ngưu hình như trời sinh có tính nét sâu muộn và áp lực. Khi những điều đó tích lũy đến đỉnh điểm thì sẽ phun trào như núi lửa. Trong mười hai chòm sao, họ coi như làm việc chăm chỉ nhất, chịu khó cần cù, bền gan vững chí; kiên nhẫn, chịu đựng, cứng rắn là đặc tính của họ. Có điều, tính chiếm giữ của Kim Ngưu rất mạnh mẽ.

Họ trung thành, thật tình, hiểu ý người, thực tế, không khoe khoang, thẳng thắn, chịu trách nhiệm, mọi việc đều coi trọng quy tắc và lý tính. Thích ý tưởng mới cũng dành thời gian để đạt được, chứng minh, là người đòi hỏi bản thân hoàn mỹ; đồng thời về phương diện tạo ra vật chất tốt đẹp, bọn họ cũng là loại vượt trội...”

Tại sân thể dục ở phía xa có người đang đá bóng, từng đợt gào thét khiến cô nhớ lại thời cao trung. Những người từng có khuôn mặt non trẻ như cô, bây giờ đang làm gì? Trưởng thành rồi, tất cả đều trưởng thành rồi nhỉ... Chỉ có cô vẫn đứng tại chỗ, không biết, là chuyện tốt hay chuyện xấu?

“Bên cạnh cô có người nào thuộc cung Kim Ngưu không?”

“...Hả?” Cô kéo về mạch suy nghĩ, phản ứng ngơ ngác.

“Cung Kim Ngưu à, ngày sinh từ 23 tháng 4 tới 22 tháng 5.” Anh ta không để ý đến sự thất thần của cô.

“...Không biết,” cô nghĩ nghĩ, “Có lẽ... Thế Vân và Thế Phân.”

“Đúng rồi.” Trên khuôn mặt anh ta lóe lên tia sáng.

Tử Mặc chớp mắt, đã lâu rồi không gặp Thế Phân, kể từ khi cô dọn đi.

Hai người đều im lặng, qua thật lâu Tưởng Bách Liệt điềm đạm nói: “Cô vẫn không thể đối xử với Thế Phân như là Thế Vân phải không?”

Cô bấu môi, thẳng thắn gạt đầu: “Tôi cũng từng thử, nhưng mà...”

Chị em sinh đôi có gương mặt giống nhau, nhưng không thể nào có linh hồn như nhau.

“Không sao,” Khi anh ta cười tươi, đôi mắt phượng rất mê người, lúm đồng tiền nơi khóe miệng khiến người ta cảm thấy yên tâm, “Thế thì hãy quen biết cô ấy lần nữa. Tin tôi đi, bất cứ lúc nào, khi cô quen biết một người bạn mới, cô luôn có thể thông qua họ tìm thấy sự tốt đẹp của thế giới này.”

Tử Mặc ngẩng đầu, nhìn Tưởng Bách Liệt ở trước mắt, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi lại bỗng nhiên thích nghiên cứu về các chòm sao...cũng có thể coi như là người lập dị nhỉ?

Thế nhưng, giống như lời anh ta nói, cô thường luôn tìm ra điểm tốt đẹp của thế giới thông qua anh ta.

Bởi vậy, cô chợt nở nụ cười, cười vui vẻ đến thế, bởi vì, hóa ra cô không hề cô đơn.

Tử Mặc gọi điện tìm Cố Quân Nghi rất nhiều, nhưng câu trả lời nhận được luôn là “Đối phương đang gọi điện”, thế nên sáng thứ hai, cô đến công ty, trên hành lang bên ngoài studio vẫn có người qua lại, nhưng có chút hỗn loạn.

Cố Quân Nghi ở bên trong studio chỉ huy tất cả nhân viên, một nhiếp ảnh gia mà cô không biết đang đứng tại chỗ cô thường đứng, hý hoáy với thiết bị.

“Chị Tiểu Cố...” Cô hô một tiếng. Nhân viên xung quanh quay đầu nhìn cô, trên mặt đều là vẻ ngạc nhiên, cô nhú mày, có nỗi bất an nói không nên lời.

Cố Quân Nghi quay đầu nhìn cô, nhưng không hề kinh ngạc như những người khác, mà là thản nhiên gạt đầu, tiếp tục chỉ huy, cho đến khi mọi người vào chỗ, chị ta ra hiệu nhiếp ảnh gia bắt đầu, rồi mới xoay người đi về phía cô.

“Đi theo chị.” Cố Quân Nghi kéo Tử Mặc đi qua hành lang ồn ào, đi vào văn phòng mà chị ta không thường sử dụng.

“Chị Tiểu Cố ——”

“—— em không cần giải thích với chị ba tuần qua em đi đâu, chị không muốn biết, nhưng chị hy vọng em hiểu rằng, bởi vì em bỏ đi không nói tiếng nào, có rất nhiều công việc gặp trở ngại, rất nhiều khách hàng trách cứ, thậm chí có người yêu cầu chúng ta kết thúc hợp đồng, trả tiền bồi thường. Bây giờ em có hiểu mọi việc nghiêm trọng bao nhiêu không?”

“...” Tử Mặc gục đầu xuống, lông mày nhíu chặt.

Cố Quân Nghi khoanh tay, đi qua đi lại mấy bước trong phòng, ngữ khí rất bình tĩnh, thậm chí bình tĩnh đến khác thường: “Tạm thời không có việc nào sắp xếp cho em, chị sẽ tiếp xúc với khách hàng, sau đó báo lại cho em biết. Không có chuyện gì thì em về trước đi, chị còn bận rộn nhiều việc.”

Nói xong, chị ta vội vàng mở cửa đi ra ngoài, ngay cả một câu “tạm biệt” cũng không nói.

Tử Mặc nhìn bóng lưng trước mắt rời khỏi, nhớ tới cảnh tượng bên trong studio, bỗng nhiên cô có chút không phân biệt rõ ràng đâu là Cố Quân Nghi chân chính, là người vợ hạnh phúc nhìn Trần Tiềm mỉm cười? Là nữ cường nhân làm việc năng suất? Hay là một người phụ nữ...người khác hoàn toàn không biết, cũng không thể hiểu được?

Một tuần sau đó, Cố Quân Nghi vẫn chưa liên lạc với Tử Mặc, giống như cô là đứa nhỏ đã bị lãng quên. Cô ngồi trước máy tính ngây người, hóa ra mọi việc thật sự biến hóa rất nhanh, khi cô muốn rời khỏi cuộc sống khiến người ta khó thở này thì nó cũng muốn rời khỏi cô.

Nhưng chẳng biết tại sao, cô tuyệt đối không lo lắng, mặc dù không biết số phận sắp xếp điều gì cho cô, nhưng cô muốn lạc quan đi nhận lấy.

Cô ngồi trước bàn, nhìn những tấm ảnh đã chụp khi đi du lịch trên màn hình máy tính, trong lòng cô trở nên bình tĩnh. Trong đó có một tấm, là bóng lưng màu trắng đi trên con đường đá chập chồng kéo dài, lúc gió thổi qua, góc áo của anh ta phất phơ theo gió.

À, đúng vậy, đó là Vu Nhâm Chi.

Cô nhớ tới bức tranh anh ta tặng cho mình, trên đó cũng là một bóng lưng, chẳng qua là bóng lưng của cô.

Từ trong ba lô cô lấy ra tấm giấy cỡ bưu thiếp kia, dùng kẹp cố định bức tranh trên tủ đứng trong phòng khách, cô ngơ ngẩn ngẩn ngía, do dự hồi lâu, cô rút cuộc lật sang phần sau tấm giấy, trên đó là tên và số điện thoại của anh ta.

Lần đầu tiên, Tử Mặc không hề nghi ngờ, cầm điện thoại bấm dãy số.

“A lô, xin chào.” Vu Nhâm Chi mau chóng nhận máy.

“Ừm...chào anh.” Cô gãi đầu, không biết nên nói tiếp thế nào.

“Thì Tử Mặc?”

“À, ừm, đúng vậy, anh Vu.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười khê: “Có thể đừng gọi tôi như thế không, sẽ khiến tôi có ảo giác.”

“?”

“Tưởng là biên tập gọi đến hỏi thúc bản thảo.”

“À...tôi xin lỗi.”

Anh ta cười lớn tiếng hơn nữa: “Cô thú vị quá, có điều nếu cô không ngại, có thể gọi thẳng tên tôi không.”

“À, được...” Đây có lẽ là...người đầu tiên nói cô thú vị.

“Tìm tôi có việc gì thế?”

“Là thế này,” cô cứng nhắc nói, “Ở chỗ tôi có tấm ảnh chụp anh lúc ở Ô Trấn, anh có muốn tôi gửi qua cho anh không?”

“Nhưng mà, tôi không muốn tiết lộ địa chỉ của mình cho người khác.”

“...”

“Vậy nên hay là chúng ta hẹn gặp mặt đi, cô đem ảnh cho tôi, tôi tiện thể mời cô ăn cơm.”

“À, không cần mời ăn đâu.” Cô vội vàng lắc đầu, cũng không lo người ở đầu dây bên kia có nhìn thấy hay không.

“Cần chứ,” lúc này, ở phía xa hình như có người đang gọi tên Vu Nhâm Chi, vì thế anh ta trả lời rồi nói, “Vậy đi, ngày kia tôi gọi lại cho cô hẹn thời gian, in một tấm ảnh hai ngày đủ rồi chứ?”

“Đủ rồi, nhưng mà ——”

“—— nói thế là định rồi.”

Điện thoại ngắt ngang, Tử Mặc ngạc nhiên lắng nghe âm quay số vang lên, tại sao mình luôn là người không biết làm thế nào để từ chối chứ?

Nếu biết từ chối thì thật tốt cỡ nào, như vậy ít nhất cô có thể khiến Hạng Tự biến mất trong đầu mình, kể cả những hồi ức vui vẻ và đau khổ, tất cả đều biến mất.

Ngay lúc cô thẫn thờ, Thế Phân bỗng nhiên gọi điện đến hẹn cô ăn cơm ở dưới lầu, cô nhớ tới lời của Tưởng Bách Liệt, vì thế mang theo một chút chờ mong, vui vẻ đi đến chỗ hẹn.

Tại con đường đối diện vừa khai trương một nhà hàng mới, việc làm ăn tốt lắm, lúc Tử Mặc đi vào, Thế Phân và Lương Kiến Phi đang nói qua nói lại về thực đơn. Cô bỗng nhiên cảm thấy, nếu bắt đầu từ rất lâu trước kia, mình là một cô gái cởi mở giống như các cô ấy...thật là tốt biết bao. Có lẽ mọi thứ đều khác đi.

“Tử Mặc!” Thế Phân vẫy tay với cô, biểu cảm trên mặt rất ấm áp.

“Tớ tới muộn rồi.” Cô ngồi đối diện hai cô bạn, giọng điệu nói chuyện cứng nhắc không như lúc thường.

“Không sao,” Thế Phân mỉm cười nói, “Bọn tớ còn chưa quyết định ăn cái gì, cậu có đề nghị không?”

Cô lắc đầu. Trên cơ bản, cô rất hiếm khi ra quyết định, ngoại trừ lúc ở một mình.

“Tớ tưởng cậu và Hạng Tự đã tới đây rồi.”

Cô cười trừ, nhớ tới Hạng Tự, lông mày bất giác nhíu lại.

Thế Phân và Lương Kiến Phi gọi món ăn, tán gẫu về cuộc sống gần đây, lần đầu tiên Tử Mặc phát hiện Lương Kiến Phi rất khéo ăn nói, cho dù chỉ là một việc nhỏ bình thường, qua lời nói của cô lại tỏ ra sinh động như vậy. Cô rất hâm mộ người như thế, người thú vị, đúng vậy — vĩnh viễn sẽ không cảm thấy buồn tẻ, luôn có thể cho người khác điều bất ngờ trong cuộc sống.

“Đúng rồi,” Thế Phân nói, “Đạo này Kiến Phi rất nổi tiếng.”

“?”

“Là bởi vì...Hạng Phong.” Thế Phân mở to mắt, ra vẻ thần bí.

Lương Kiến Phi cười khở một cái, cúi đầu nghiêm túc ăn bánh dứa.

“Hạng Phong?” Tử Mặc kinh ngạc.

“Ừm, cậu có biết gần đây anh ấy tham gia một tiết mục radio không?”

Cô nghĩ nghĩ, loáng thoáng nhớ lại đã từng nghe anh nhắc đến chuyện này: “Sau đó thế nào...”

“Cậu không có nghe hả?”

Cô vẫn lắc đầu.

“Ở phòng trực tiếp Hạng Phong cùng một vị khách mời khác cãi nhau tại chỗ —— là trực tiếp đó.” Thế Phân mặt mày hớn hở.

Tử Mặc khẽ à một tiếng, nhớ lại vào đêm Đình Thành đưa cô về nhà, trong tiết mục radio có hai âm thanh tranh chấp lẫn nhau —— bỗng nhiên cảm thấy, một âm thanh trong đó chính là Hạng Phong...

“‘Vị khách’ tranh cãi với anh ấy,” Thế Phân dừng một chút, tạo nên đỉnh điểm của câu chuyện, “Chính là Kiến Phi.”

“...” Tử Mặc ngẩng nhìn đèn treo màu tím xinh đẹp nằm trên đầu, tưởng tượng thấy tình cảnh hai vị đương sự cãi vã, cô cười ha hả.

“Có phải Hạng Phong cho rằng phụ nữ suy nghĩ đơn giản không, hoặc là rất giỏi chi phối?” Kiến Phi hỏi.

Tử Mặc nghĩ nghĩ, nói: “Không biết nữa...tớ không thấy anh ấy có bạn bè phái nữ nào.”

“Thế thì anh ta chính là người đàn ông có tâm tư u ám.”

“Không đâu,” cô nở nụ cười, “Anh ấy rất khách sáo với người khác, cũng rất hòa nhã.”

Kiến Phi kinh ngạc chớp mắt, nói: “Cậu khẳng định chúng ta đang nói tới cùng một người sao?”

Tử Mặc và Thế Phân đưa mắt nhìn nhau, lại không hẹn mà cùng cười rộ lên.

“Có lẽ đối với anh ấy, cậu rất đặc biệt,” Thế Phân cuối cùng nói, “Bởi vì Hạng Phong mà tớ và Tử Mặc quen biết đều giống nhau.”

“Ôi! Tha tớ đi!”

Ba người không hẹn cùng cười lên, Kiến Phi kể rất nhiều chuyện thú vị khi cô đi công tác ở Thái Lan, cũng nói đến cuộc hôn nhân thất bại trước đây, người chồng trước liên tục ngoại tình của cô. Tử Mặc cảm thấy Kiến Phi rất dũng cảm, khi một người sẵn lòng đối mặt với thất bại của mình, thậm chí dùng cách thức trêu đùa để đối đãi với nó, thế thì đây là một loại dũng cảm.

“Nhưng mà,” Tử Mặc hỏi, “Tại sao cậu không chịu tha thứ cho anh ta lần nữa, cậu đã tha thứ rất nhiều lần rồi...”

“Tớ rất yêu anh ta, có lẽ đến giờ tớ vẫn yêu anh ta,” Kiến Phi dùng giọng điệu điềm đạm nói, “Nhưng tình yêu của cung Kim Ngưu bọn tớ không thể nào không có điểm giới hạn.”

Tối hôm nay, các cô tán gẫu thật lâu, lúc chia tay, cô nhìn bóng lưng của Thế Phân và Kiến Phi, bên tai không khỏi vang lên câu nói kia của Tưởng Bách Liệt. Hóa ra, những điều tốt đẹp không nhất định sẽ tự động xuất hiện trước mặt mọi người, mà cần phải đi khai quật, đi tạo thành.

Các cô cùng sinh sống tại một tinh cầu cô đơn, nhưng vì sao cuộc sống trong mắt Thế Phân và Kiến Phi là sinh động và thú vị, còn của cô lại là khó hiểu và tẻ nhạt thiếu?

Thang máy mang cô kéo lên về phía trước, mọi thứ dưới chân trở nên hư vô mù mịt, vui sướng của cô, phần nộ của cô, đau khổ của cô cùng với một chút hạnh phúc nho nhỏ, tất cả đều biến mất hết, chỉ còn lại sự yên tĩnh tựa như biển cả mênh mông.

Trên đầu vang lên tiếng “đinh” trong trẻo, cửa thang máy lùi ra hai bên, Tử Mặc ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt anh tuần lại mang theo bất an của Hạng Tự.

“Em đi đâu?” Anh ta ngồi trước cửa nhà cô, giọng hơi khàn.

“Anh uống say rồi.” Từ trong túi cô lấy ra chìa khóa, không trả lời câu hỏi của anh ta.

“Anh hỏi em đi đâu?!” Anh ta bỗng nhiên gào to, ánh mắt đầy sự bá đạo không cho phép phản bác.

“...Ở nhà hàng đối diện.” Cô đứng trước mặt anh ta, do dự có nên mở cửa không.

Hạng Tự lão đảo đứng dậy, bình tĩnh nhìn cô, vươn tay xoa hai má cô: “Em thay đổi rồi...”

Cô muốn quay mặt sang chỗ khác tránh né tay anh ta, nhưng bị anh ta nắm mạnh, cô chịu đau quay đầu lại, nhìn thẳng anh ta.

“Em không thích anh nữa?” Âm thanh của Hạng Tự, lần đầu tiên trở nên mềm yếu, như là không khẳng định, lại sợ bị cô khẳng định.

“...” Cô cụp mắt, mặc dù hai má bị anh ta giữ chặt rất đau, nhưng cô vẫn không nhìn anh ta, trầm lặng.

“Nói!”

“Em ——”

“—— nếu em dám nói ‘phải’, thì thử cho anh coi đi!” Anh ta như là một cậu bé cố chấp mà bá đạo, bắt cô trả lời, nhưng không được trả lời đáp án mà anh ta không muốn.

Cô vừa muốn khóc, vừa muốn cười, trong nhất thời cảm xúc lẫn lộn, cô nhớ lại rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện của mười hai năm qua, bọn họ từ thiếu niên ngây thơ trở thành thanh niên lo sợ bất an, nhưng họ không nên thế này, không nên tra tấn lẫn nhau, cũng không nên gây tổn thương lẫn nhau.

“Anh có thể trả lời em một vấn đề không?” Tử Mặc đột nhiên hỏi.

“?” Hạng Tự buông tay ra, nheo mắt lại, trong ánh mắt có một loại dịu dàng cố chấp.

“Rốt cuộc anh coi em là cái gì?”

“Là...”

Cô rất kiên định nhìn ánh mắt anh ta, dường như không tìm được đáp án thì quyết không bỏ qua.

“Là...là...” Có lẽ anh ta đang cố gắng suy nghĩ nên đưa ra một câu trả lời thế nào, hoặc là không phải vậy, có lẽ chỉ là do dự nên làm sao thuyết phục cô quên đi ý nghĩ kỳ lạ này, tiếp tục cuộc sống “yên ổn thoải mái” trước kia.

Nhưng cuối cùng, anh ta biết được cô nghiêm túc, sự nghiêm túc mà trước nay chưa từng có.

“Điều đó quan trọng lắm sao?” Anh ta cười khổ.

“...” Cô ngơ ngác gật đầu.

“Chúng ta thế này chẳng lẽ không được ư?”

“...”

“...”

Hai người im lặng, xa xa có người đang bắn pháo hoa, đóm lửa nhỏ bé nở rộ, nhưng ở trong bầu trời đêm tối tăm nó vẽ nên một đường màu sắc.

“Điều đó rất quan trọng đối với em, thế nên,” Tử Mặc cứng nhắc lại kiên định nói, “Chúng ta chia tay đi.”

Có lẽ bởi vì biểu cảm của cô, hoặc bởi vì câu nói này của cô, nhưng tóm lại, Hạng Tự kinh ngạc thật lâu mới to tiếng nói: “Thì Tử Mặc, em tạo phản?!”

“Chúng ta chia tay đi...” Cô lặp lại câu nói ban nãy, không biết là nói cho ai nghe.

“Em dám lặp lại lần nữa!” Hạng Tự bỗng nhiên đẩy cô lên tường, hai tay đè lại bả vai cô, gào to với cô, giống như một con sư tử nổi giận.

Cô nhìn anh ta, đôi mắt rưng rưng ngấn lệ, nhưng chậm chạp không chảy xuống.

“Em nói chúng ta chia tay!” Âm thanh cứng nhắc của Tử Mặc vang vọng trong hành lang, giống như một câu thần chú, hoàn toàn chọc tức Hạng Tự.

Anh ta cúi đầu hôn cô thô bạo, hai tay phủ lên trước ngực cô, dùng sức nắm lấy, cô giãy dụa, anh ta lại không hề để ý, kéo chân cô lên, đè chặt cô trên vách tường đá. Ngón tay thon dài của anh ta vói vào trong áo sơ mi cô sờ soạng, nắm lấy núm hồng mẫn cảm của cô, giống như cố ý khiến cô bối rối.

Sau đó, khi thang máy phát ra tiếng “đỉnh”, anh ta dừng lại mọi động tác, ngây ngốc nhìn cô.

Không phải vì tiếng vang đột ngột kia, mà là vì...nước mắt trên mặt cô, lạnh như băng giá.

Cửa thang máy lùi ra hai bên, bên trong trống rỗng, chẳng có ai cả. Cánh cửa khép lại lần nữa, thang máy chạy xuống.

Tử Mặc nhẹ nhàng đẩy anh ta ra, cô cúi đầu dùng bàn tay run rẩy mở cửa phòng đi vào, nặng nề đóng cửa lại. Cô không bật đèn, ngã ngồi trên mặt đất, cô che mặt, lặng lẽ khóc lên.

Có đôi khi, cô sẽ vô cớ nhớ nhung Hạng Tự, nhớ nụ cười của anh ta, nhớ ánh mắt của anh ta, nhớ mỗi một động tác của ngón tay anh ta, còn có sự ấm áp như có như không của anh ta, nhưng khi nhớ nhung qua đi, chỉ còn lại nỗi đau vô bờ bến, cô độc và tĩnh lặng, khiến cô chịu áp lực mà muốn hét lên.

Cô biết, tình yêu không nên so đo giữa trao ra và đáp lại, nhưng tình yêu cũng không thể không có điểm giới hạn.

12. Chương 12: Kim Ngưu (hạ)

Vào chập tối của hai ngày sau, Vu Nhâm Chi quả nhiên gọi điện hẹn Tử Mặc, cô theo bản năng muốn từ chối, nhưng cho dù là mặt đối mặt hay là cách sóng điện từ thật dài, anh ta luôn có ma lực khiến người ta không thể từ chối. Cô bỏ tấm ảnh đã được in xong vào phong thư, sau đó đeo túi ra ngoài.

Vu Nhâm Chi hẹn gặp cô tại một quán trà mà cô chưa hề nghe đến cái tên, dừng xe lại, cô bỗng nhiên cảm thấy ngã tư đường trông đầy cây ngô đồng vô cùng im lặng, nó có sức hấp dẫn đặc trưng của buổi tối mùa hạ. Đẩy ra cánh cửa bằng kính của quán trà, trên đỉnh đầu phát ra tiếng chuông gió dong đưa, Tử Mặc ngẩn ngơ, hình như rất nhiều năm rồi cô chưa từng thấy một cửa tiệm kiểu xưa như vậy. Vu Nhâm Chi đã ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ đợi cô, anh ta đeo chiếc mắt kính không gọng, trông chín chắn hơn nhiều so với lúc ở Ô Trấn.

“Cô rất đúng giờ,” anh ta cười tươi nhìn đồng hồ trên tường, “Tôi thích người đúng hẹn.”

Tử Mặc ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mới phát hiện mình thật sự đến nơi đúng ngay giờ hẹn, thế là cô ngượng ngùng gãi đầu, chẳng biết nói gì.

“Ngồi đi,” Vu Nhâm Chi tự nhiên chìa tay ra, dùng tay ra hiệu “mời”.

“Cám ơn...” Cô ngồi đối diện anh ta, vội vàng lấy ra phong thư đựng tấm ảnh nằm trong túi, đưa tới trước mặt anh ta.

Anh ta tiếp nhận rồi lấy ra nhìn, sau đó cất lại, hình như đối với anh ta tấm ảnh không quan trọng cho lắm.

“Cô muốn ăn gì?”

“Hả?” Tử Mặc mở to mắt, sắc mặt kinh ngạc.

“Thế nào?” Vu Nhâm Chi bị biểu tình của cô chọc cười.

“Chỗ này,” cô thấp giọng nói, “Không phải quán trà sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy chỉ có thể uống trà thôi,” cô nhìn ông chủ đầu bóng loáng đứng tại quầy phía trước, ánh mắt hơi lập lờ, “Nếu anh gọi ‘súp vi cá’, ông chủ có lẽ sẽ không vui đâu...”

“...”

“ ... ”

Sắc mặt của Vu Nhâm Chi từ kinh ngạc chuyển thành cười to, chỉ mất ba giây đồng hồ. Tiếng cười sang sảng của anh ta vang vọng trong cửa tiệm vắng vẻ, khiến Tử Mặc không khỏi lo lắng sẽ bị ông chủ trách cứ.

“À, tôi nghĩ tôi có thể quả quyết chỗ này có cơm ăn được, chỉ là không nhiều như ở nhà hàng thôi,” anh ta mở ra thực đơn đưa tới trước mặt cô, “Đều ở đây, tùy cô chọn.”

Tử Mặc ngơ ngác nhìn thực đơn trước mắt, quả nhiên trên tờ cuối cùng có hơn mười loại món ăn gia đình.

Cô lúng túng nhìn Vu Nhâm Chi đang tươi cười, thấp giọng nói: “VẬY, một phần thịt kho tàu với trứng.”

“Được.” Vu Nhâm Chi kêu người phục vụ đến gọi món, sau đó lười nhác tựa vào lưng ghế sofa, cười như không cười nhìn cô.

Cô bị anh ta nhìn đến nỗi phải cúi đầu, không biết nên nói gì.

“Cô rất thú vị,” anh ta nói, “Cô cho là những con đường trên thế giới này đều thẳng tắp hết sao?”

“ ... ”

“Mỗi một sự việc đều có quy luật của nó, mỗi một cửa hàng nhất định phải có cái tên phù hợp với nó, tính cách mỗi người phải phù hợp với diện mạo của họ ư?”

“Có lẽ vậy...” Cô gật đầu cứng nhắc.

“Khó mà tưởng tượng cô lại suy nghĩ như vậy, bởi vì cô là một nhiếp ảnh gia, nếu cứ theo khuôn phép, có thể chụp ra tác phẩm đẹp sao?”

“...Có thể.” Cô nghiêm túc suy nghĩ vài giây, mới gật đầu khẳng định.

Vu Nhâm Chi nheo mắt lại, hình như đang suy tư về điều gì đó, bỗng nhiên anh ta lấy ra tấm ảnh trong phong thư, đặt trên bàn, nói: “Tấm ảnh này muốn nói lên cái gì?”

Nói xong, anh ta lại cầm lên nhìn kỹ mấy giây: “Tôi thấy không có gì đặc biệt.”

Tử Mặc mấp máy môi, nói: “Quả thật...không có gì đặc biệt.”

“ ... ”

“Nhưng đó chính là anh, là anh trong mắt người khác, tôi không đòi hỏi sự sáng tạo, chỉ cần sự biểu đạt chân thật,” cô vươn tay lấy tấm ảnh, ánh mắt tựa như đang nhìn một chậu hoa do mình nuôi trồng, “Ví dụ như từ bóng lưng này có thể thấy được, bề ngoài anh cô độc, nhưng thật ra nội tâm rất phong phú.”

Cô đặt tấm ảnh trở về, anh ta không nhận lấy, vừa ngẩng đầu lên cô nhìn thấy đôi mắt kinh ngạc của anh ta.

“Trời ơi...cô...” Vu Nhâm Chi nói không ra lời, “Cô từ bóng lưng nhìn ra những điều đó sao?”

Cô mỉm cười nhún vai: “Anh là một người không che đậy, cho nên...rất đơn giản.”

Anh ta mở to mắt, xòe hai tay ra, nói: “Tôi xin lỗi, là tôi xem nhẹ cô.”

Cô lắc đầu, lại không biết nói gì mới tốt.

“Thế dạo này cô đang làm gì?”

Tử Mặc cup mắt, cười khổ một cái: “Bởi vì trước đó tôi bỏ đi không nói lời nào, cho nên mọi công việc đều bị hủy bỏ, người phụ trách rất tức giận.”

“À...” Tiếng thở dài này của anh ta chỉ là đáp lại, không có kinh ngạc và đáng tiếc trong đó.

“ ... ”

“Không sao,” anh ta nói tiếp, “Cô đang đi trên một con đường rất dài, cũng sẽ cần nghỉ ngơi, thế nên khi gặp bế tắc, coi như là ông trời ban kỳ nghỉ cho cô đi, thung lũng có khó đi thế nào cũng luôn sẽ có một cái thang đang chờ cô leo lên.”

“...Cám ơn.” Cô gật đầu, nhớ kỹ lời nói của anh ta trong lòng.

“Có phải cô thấy rằng lời tôi nói rất có triết lý không?” Anh ta một tay xoa cằm, không nhìn ra đang suy nghĩ gì.

“Ừm.”

“Thật ra đây là một câu trong một bài tản văn mà gần đây tôi đang giúp vẽ tranh minh họa.”

“ ... ”

“Lại nói tiếp, trí nhớ của tôi rất tốt phải không?” Nói xong, anh ta tươi cười gật gù đắc ý.

Chậm chạp như Tử Mặc, lúc này cũng có phần dở khóc dở cười, may mà người phục vụ bưng bữa tối của họ tới, cô không cần mất công suy nghĩ làm sao thấu hiểu từng câu nói của Vu Nhâm Chi nữa.

Giống như cô đã nói, anh ta là một người có nội tâm phong phú, nhưng đối với loại đầu óc đơn giản như cô, thì có phần quá phức tạp.

Hạng Tự ở trần, vừa dùng khăn mặt lau mái tóc ướt sũng, vừa từ phòng tắm đi ra. Bên ngoài mưa rất to, Hạng Phong lại chủ động nói muốn tới nấu đồ ăn cho anh ta ăn, trực giác báo cho anh ta biết đây là một cái bẫy, nhưng vẫn không thể từ chối.

“Mau tới nếm thử, nhất định ngon lắm.” Hạng Phong kéo anh ta tới trước bàn ăn, vui vẻ tựa như một chàng trai hồn nhiên.

Hạng Tự cúi đầu, nhìn thấy một nồi nước lèo thả đầy loại nguyên liệu lẩu.

“Em không đói...” Hạng Tự xoay người muốn trở về phòng mình.

“Đừng!” Hạng Phong vội vàng giữ anh ta lại, bởi vì cái miệng đang cắn hai chiếc đũa nên nói năng không rõ ràng.

Hạng Tự nhíu mày, không hề giãy dụa, nhưng cũng không định ngồi xuống ăn.

Hạng Phong buông tay ra, cầm đôi đũa, khuôn mặt tươi cười nói: “Mùa hè thỉnh thoảng hay có không khí lạnh, ăn một cái lẩu nóng cũng được lắm, ngồi đi.”

Nhưng anh ta đứng cứng ngắc tại chỗ, tựa như một chiếc tượng sáp không có độ ẩm.

“Hạng Tự!” Hạng Phong thu lại nụ cười, giọng nói không còn trầm bổng vào buổi tối giữa hè sẽ khiến người ta lạnh lẽo.

Anh ta đành hậm hực ngồi xuống, sắc mặt nghiêm nghị.

“Được rồi, đừng khách sáo,” trong vòng một giây đồng hồ Hạng Phong trở lại hòa nhã, giống như một người anh cả gần gũi thân thiết, “Ăn đi, không đủ thì còn trong tủ lạnh.”

Trên đầu Hạng Tự còn phủ chiếc khăn mặt, mái tóc rối bởi ướt sũng dựng thẳng, anh ta choàng khăn mặt trên cổ, không tình nguyện cầm đũa, nhìn chăm chăm nồi nước lèo bốc hơi nóng hổi, không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Ăn cái này trước đi, mới bỏ vào mười mấy giây, anh nghĩ chắc là chín rồi.”

Hạng Phong gấp chĩa mực thả vào trong bát Hạng Tự, anh ta vốn định lấy đũa gấp ăn, nghe Hạng Phong nói vậy, anh ta không khỏi khựng lại.

“Nói đùa thôi, đồ ngốc!” Hạng Phong cười tươi, “Đương nhiên là chín rồi, mau ăn đi.”

Anh ta nửa tin nửa ngờ cắn một miếng, xác định không có gì khác thường mới ăn.

Anh ta ăn như hổ đói, thỉnh thoảng còn uống thêm bia ướp lạnh, nhưng thật ra anh ta không hề đói, hoặc là nói không có khẩu vị, làm như vậy chỉ là không muốn bản thân cảm thấy khó xử thôi.

Anh ta nhớ tới buổi tối kia, dường như đã qua mấy đời. Cô nhóc đó rót cuộc vẫn nói ra, anh ta nghĩ, có lẽ lần này cô thật sự hạ quyết tâm.

“Cái này cho em,” Hạng Phong gấp một đũa rau chân vịt bỏ vào bát Hạng Tự, “Hồi bé em thích ăn rau này nhất, còn nói ăn rồi sau này có thể biến thành thủy thủ Popeye.”

Hạng Tự ngơ ngác nhìn rau chân vịt trong bát, cứng nhắc buông đũa, chẳng nói gì.

“Sao vậy?” Hạng Phong kinh ngạc.

Anh ta lắc đầu, dùng giọng điệu hồ hững hiêm thấy nói: “Em không ăn rau chân vịt...”

“?”

“Rất lâu rồi em không ăn.”

“Tại sao?”

“Bởi vì,” anh ta cười khổ, “Em đã từng thề.”

“Thề?”

“...Vào hôm sinh nhật tám tuổi, em đã từng thề, nếu mẹ có thể trở về, từ nay về sau em sẽ không ăn rau chân vịt mà mình thích nhất. Sau đó có một ngày, em không nhịn được mà ăn nó, thế nên mẹ không trở về nữa.” Khi nói câu này, sắc mặt Hạng Tự rất bình tĩnh, giống như không phải nói chính anh ta, mà là một người khác, một đứa bé không hề có cảm giác an toàn.

Hạng Phong nheo mắt nhìn anh ta, ánh mắt nhìn chăm chăm: “Tự, anh nghĩ chúng ta nên nói chuyện nghiêm túc.”

“Nói chuyện gì?”

“Thi Tử Mặc.”

Tâm trạng Hạng Tự có chút dao động, đứng dậy nói: “Em không muốn nói đến cô ấy...”

“Tại sao?! Em muốn nhìn thấy cô ấy rồi bỏ em sao?”

“Chuyện này không liên quan đến anh!” Hạng Tự nổi giận nói.

“Sao lại không liên quan đến anh, anh là anh trai của em!” Hạng Phong cũng đứng lên, nắm lấy cánh tay Hạng Tự, sắc mặt nghiêm túc.

Hạng Tự trầm mặc trong chốc lát, chán nản gục đầu xuống, nói: “Em xin lỗi...”

“...” Hạng Phong buông cánh tay anh ta ra, anh ngồi trên ghế khoanh tay lại, “Thời gian trước anh nhìn thấy Tử Mặc hẹn hò với một người đàn ông, anh ta tên là Đinh Thành, là một người mẫu.”

“...”

“Bây giờ anh chỉ muốn hỏi em một vấn đề.”

“?”

“Tự, em có yêu cô ấy không?”

Hạng Tự cười khổ, đây là người thứ hai trong tuần này hỏi anh ta như vậy, nhưng anh ta chẳng biết nên trả lời thế nào.

“Yêu? Yêu là cái gì? Chiếm giữ, ghen tuông, tổn thương lẫn nhau? Anh có thể giải thích cho em yêu là cái gì không?”

“Trong vòng một giây hãy trả lời anh, nếu anh và cô ấy đồng thời rơi xuống sông, em sẽ cứu ai?” Sắc mặt Hạng Phong rất nghiêm túc.

Hạng Tự nhú mồm, nói: “Cô ấy...”

Hạng Phong cười khổ bất đắc dĩ.

“Bởi vì anh là đàn ông.” Hạng Tự bổ sung.

“Không, không phải,” Hạng Phong lắc đầu, “Nếu em trả lời nghiêm túc, thì sẽ không có thời gian cân nhắc vấn đề nam nữ.”

“...”

“Em chỉ theo trực giác chọn ra một người quan trọng hơn đối với em thôi — rất hiển nhiên, không phải anh.”

“Nhưng đối với em anh cũng rất quan trọng.” Hạng Tự hiếm khi nói thẳng như vậy, nhất là với anh trai.

“Là rất quan trọng, nhưng cô ấy quan trọng hơn anh không phải sao?”

“...”

“Cho nên cậu ngốc à,” Hạng Phong dùng giọng điệu điềm tĩnh đặc thù của tiểu thuyết trinh thám gia nói, “Em yêu cô ấy.”

Một tuần nay, Tử Mặc đều ở trong nhà, Tưởng Bách Liệt cùng bạn bè ra ngoài nghỉ phép, phải cuối tuần sau mới trở về, có mấy lần cô theo bản năng muốn gọi điện hẹn giờ với anh ta, mới sực nhớ anh ta đi vắng, không ở tại căn phòng cũ kỹ lại tràn ngập mùi hương quen thuộc kia, trong lòng cô có chút mất mát.

Cố Quân Nghi từng liên lạc với cô mấy lần, nhưng vẫn không nói khi nào mới bắt đầu làm việc, cô loáng thoáng có phần bất an, muốn tìm người docks bầu tâm sự, nhưng lần nào Cố Quân Nghi cũng vội vàng cúp máy, không nói thêm được gì.

Cô chán nản nằm trên giường mình, nhớ tới cảnh tượng tại studio, bỗng nhiên cô rất lo sợ Cố Quân Nghi sẽ vứt bỏ mình. Hay là nói...chị ta biết cô nhìn thấy gì rồi?

Tâm trạng bất an vây quanh cô, lật người qua, trên chiếc gối trắng tinh có một sợi tóc ngắn đen nhánh, cô biết đó là tóc của Hạng Tự — chẳng biết ở đây bao lâu rồi — có lẽ, chính là trước đêm cô bỏ nhà đi.

Miên man suy nghĩ chốc lát, cô quyết định ra ngoài đi dạo, lái xe đi hóng mát không mục đích, chẳng biết tại sao, lại chạy tới dưới lầu công ty... À, hóa ra cô rốt cuộc không có chỗ để đi.

Ngẩng đầu nhìn lên, cả tòa cao ốc trong bóng đêm được thắp sáng, cô tưởng tượng thấy nhân viên chạy hối hả trên hành lang, tưởng tượng thấy thợ trang điểm quơ quơ cọ trang điểm, tưởng tượng mọi tư thế, xuất hiện đủ loại người mẫu tươi cười, cùng với mọi người đang làm việc của mình... Cô rất muốn trở về ở giữa bọn họ, không có lúc nào mong muốn hơn lúc này.

Cửa xe bên ghế lái phụ bị mở ra, một người đàn ông thân hình cao to chui vào chiếc xe nhỏ nhắn của cô, cao ngạo nói: “Đi thôi, lái xe.”

Tử Mặc thẳng thốt nhìn Đinh Thành, nhất thời không nói nên lời.

“Tôi nói lái xe.” Anh ta tháo kính râm ra, nhướn mày nhìn cô, ánh mắt mang theo sức hấp dẫn đặc trưng của người đàn ông.

Thế mà cô cứ ngơ ngác như vậy đeo dây an toàn, khởi động xe, chạy đi. Chạy qua mấy con đường, cô mới bỗng nhiên nhớ tới gì đó: “Anh đi đâu?”

“Qua con đường thứ tám quẹo trái là đến.” Đinh Thành hình như rất bất mãn với không gian nhỏ hẹp bên trong xe cô, anh ta thử điều chỉnh khoảng cách trước sau của chỗ ngồi.

Cô làm theo lời anh ta, sau đó trong tiếng chỉ huy mất kiên nhẫn dừng trước một quán bida ba tầng lầu.

“Bây giờ cô rảnh không?” Kính râm của Đinh Thành là kiểu mới nhất của năm nay, phía sau tròng kính màu trà là một đôi mắt xinh đẹp.

Cô gật đầu.

“Vậy cùng đi lên.”

Có lẽ bởi vì là lúc ăn tối, khách trong quán không nhiều lắm, Đinh Thành muốn đặt một cái bàn kiểu Mỹ, một người chơi.

“Cô không đi làm à?” Ngay lúc Tử Mặc tưởng rằng anh ta đã quên sự tồn tại của mình, thì anh ta chợt hỏi.

“Hử?”

“Công việc.” Anh ta khom lưng, ánh mắt nhìn thẳng trái bida trước mắt.

“À...” Cô xấu hổ cụp mắt, “Bởi vì trước đó tôi bỏ đi không nói lời nào, chọc giận rất nhiều người...cho nên...chị Tiểu Cố tạm thời còn chưa sắp xếp công việc cho tôi...”

“Còn đi nữa là mất đó.” Trái bida theo tiếng rớt xuống lỗ.

“?”

“Chuyện làm ăn,” anh ta giải thích, “Những hợp đồng quảng cáo.”

“...” Cô im lặng không nói.

“Cô cho là ngồi một chỗ than thở sẽ có công việc tự động đưa tới cửa sao?” Anh ta đứng lên, cầm gậy bida trừng cô.

“...” Cô lúng túng gục đầu xuống.

“Rất nhiều chuyện là phải chủ động, không tiến thì lui, thế là tốt hơn gã mập kia rồi,” anh ta tỏ vẻ kiêu ngạo chỉ vào cái bàn nằm trong góc kia, “Mỗi lần nhìn gã chơi đều là một đám người ngu xuẩn vây quanh gã, đánh trúng có một trái bida thì reo hò mấy tiếng, thế thì làm sao có thể tiến bộ chứ.”

Vừa dứt lời, gã mập không hề tiến bộ qua miệng Đinh Thành liền thả bước qua.

“Mày muốn chết hả?!” Tên mập tỏ vẻ hung hãn, có chút khí khái giống như mình là đại ca.

Đinh Thành thản nhiên nhún vai, vô tình nói: “Tùy.”

Tên mập búng ngón tay, “một đám người ngu xuẩn” lập tức bao vây, Đinh Thành nhú mày, đứng trước người Tử Mặc, khẽ nói với cô: “Cô kia, lần trước đi...”

Tử Mặc đỏ khòe đỏ cười, ý anh ta là kêu cô đi trước sao? Sau đó thì sao? Anh ta muốn một mình “gánh” đám người này ư?

Một trận gió tanh mưa máu có khả năng bộc phát ngay, Tử Mặc bình tĩnh lấy di động ra, bấm nút gọi.

Có người vươn tay muốn đoạt lấy di động của cô, nhưng bị Đinh Thành hất ra.

“A lô?” Giọng nam trầm thấp nhận máy.

“Anh đi ra chút đi.” Tử Mặc nói.

“Gì hả?”

“Anh đi ra trước đi...” Cô không muốn nhiều lời.

“Hả?”

“Em bị người ta bao vây...” Cô chỉ đành thẳng thắn.

Chưa đến mấy giây, một nhóm người khác xuất hiện tại phòng bida nho nhỏ, sắc mặt mỗi người đều khiến người ta sợ hãi, người đi trước nhất ngậm điều thuốc, chính là Thi Tử Sinh.

“Chuyện gì?!” Anh mất kiên nhẫn quát to.

“Anh Sinh...không có việc gì, có người phá địa bàn, em lập tức giúp anh đòi công bằng.” Sắc mặt tên mập tươi tắn, lấy lòng nói.

“Phá địa bàn?” Thi Tử Sinh cười lạnh, “Ai?”

Tên mập còn chưa kịp trả lời, anh đã đi đến bên cạnh Tử Mặc, một tay khoác vai cô: “Đây là em gái tôi.”

Tử Mặc sờ mũi, bổ sung: “Em gái ruột.”

Cô không khỏi nghĩ rằng, trong tình huống chẳng biết anh trai rốt cuộc ở bên ngoài quen biết bao nhiêu “cô em gái thân”, cô nên nhất thiết giải thích sự thật rõ ràng.

Tên mập lập tức ngớ ra, sắc mặt vô cùng phức tạp, cười cũng không được, sợ cũng không xong, Thi Tử Sinh vỗ nhẹ mặt gã nói: “Đi chơi đi.”

Đám người kia tựa như gà trống thua cuộc, xám xịt trốn về góc tường.

Thi Tử Sinh tiện tay ném điều thuốc vào trong gạt tàn ở bên cạnh, anh nói với Tử Mặc: “Tiểu thư, em nghìn năm mới tới một lần, vừa qua là gây phiền phức cho anh. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện, em bảo anh về nhà ăn nói thế nào hả?”

“Đâu phải em gây phiền toái...” Cô gãi đầu dờ khóc dờ cười.

Lúc này Thi Tử Sinh mới nhìn thấy Đinh Thành đứng bên cạnh, đánh giá anh ta từ trên xuống dưới rồi nói: “Chả trách bảo em đi xem mắt em không thêm đi, hóa ra giấu kín nhỉ.”

“...Đây là đối tượng xem mắt lần trước.”

Tử Sinh hiển nhiên hết hồn: “Gật người à, chỗ mẹ làm sao có được loại hàng tốt...”

“...”

Bỗng nhiên, anh hỏi không đầu không đuôi: “Hạng Tự biết không?”

“...” Tử Mặc mím môi, không có trả lời, sắc mặt như là không vui.

“Được rồi, coi như anh chưa nói gì.”

Nói xong, anh xoay người bỏ đi, ngoài miệng không biết khi nào lại ngậm một điều thuốc khác.

“...” Đinh Thành trầm mặc hồi lâu, nhú mày hình như đang suy nghĩ vấn đề quan trọng nào đó, cho đến khi Tử Mặc cho rằng anh ta không có lời nào để nói, thì anh ta mới thành linh thốt ra một câu, “Vậy cô có thể đổi thẻ hội viên bạc thành thẻ vàng cho tôi không?”

“...Được, được chứ,” cô gật đầu, “Nhưng có một điều kiện.”

“?”

“Anh phải giúp tôi tìm công việc.”

“...”

“Là anh nói, phải chủ động...”

Đinh Thành trầm mặc nhìn cô, cô tưởng rằng anh ta tức giận, nhưng anh ta chợt mỉm cười, chính là nụ cười chất phác mà cô từng nhìn thấy trước ống kính, chẳng qua lúc này anh ta cười càng chân thật hơn: “Không thành vấn đề!”

Lúc ra khỏi quán bida thì đã chín giờ, bụng Tử Mặc đói đến mức kêu vang từ lâu, cũng chẳng hiểu tại sao cô ngồi ở chỗ kia mấy tiếng đồng hồ nhìn Đinh Thành chơi bida — có lẽ là muốn để anh ta nhìn thấy rõ sự thành khẩn của mình.

Nhưng trên thực tế, cô cũng không thật sự nhìn trái bida, cô chỉ ngồi thẩn thờ, trong đầu hình như xuất hiện câu kia của Tử Sinh “Hạng Tự biết không?”

“Này,” Lúc đi lấy xe, Đinh Thành đi đằng sau cô, giữ vai cô lại, “Cô không cảm thấy người kia cứ bám theo chúng ta ư?”

“?”

Anh ta chỉ cô dựa vào phản quang của tấm kính nhìn thấy chiếc xe kia dừng cách đó không xa.

“Hình như đã bám theo tôi mấy hôm rồi.”

“Là...người hâm mộ sao?”

“Đi theo tôi.”

Đinh Thành kéo cô đi vào hẻm nhỏ mờ tối, dừng ở chỗ rẽ, rồi trốn trong góc. Không bao lâu, có tiếng bước chân khê khàng truyền đến, đợi khi tiếng bước chân ở ngay bên cạnh họ, Đinh Thành bỗng chốc nhào ra tóm lấy áo người kia, đẩy anh ta lên tường.

“Tại sao bám theo tôi?!”

Người đàn ông thấp bé bị Đinh Thành đè lại, hình như không đoán được chuyện xảy ra như vậy, anh ta mở to mắt không biết nên nói gì.

Đinh Thành làm ra vẻ muốn đánh anh ta, bị Tử Mặc kéo lại, người đàn ông cầu xin tha thứ nói: “Tôi chỉ làm việc mà thôi.”

“Làm việc?”

“Vâng...”

“Bám theo tôi? Việc đó cũng coi như là công việc ư?!” Đinh Thành xốc áo anh ta, đè mạnh trên tường.

“Phải, phải...”

“Công việc gì?”

“Có, có người yêu cầu tôi điều tra anh...” Sắc mặt người đàn ông tỏ ra sợ hãi.

“Ai?!”

“...”

“Nói mau! Ai?!” Đinh Thành gần như muốn bóp cổ anh ta.

“Là...là một anh tên là Hạng Tự.”

Tử Mặc thẳng thốt đứng dưới đèn đường, muốn mượn ngọn đèn mờ nhìn rõ mặt người đàn ông kia, nhưng làm sao cũng không thấy rõ.

Cô bỗng nhiên xoay người chạy về phía bãi đỗ xe, Đinh Thành ở đằng sau gọi tên cô — à, thật ra “Này” với “Cô kia” cũng không phải tên cô — nhưng cô không hề để ý, chỉ vừa chạy vừa lấy di động gọi điện thoại.

Bên tai bất ngờ truyền đến âm chờ máy, không bao lâu Hạng Tự tiếp máy: “Ừm?”

“Anh đang ở đâu?” Giọng cô rất bình tĩnh.

“Ở nhà.” Anh ta cũng bình tĩnh.

“Anh chờ đó, em có lời muốn nói với anh.”

Cô cúp máy, khởi động xe, chạy nhanh như bay.

Cô chỉ muốn biết một chuyện, đối với anh ta, rốt cuộc cô là cái gì?

13. Chương 13: Song Tử (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc thang máy khởi động, có một tiếng vang quái lạ, giống như dưới chân có một sợi dây xích thật dài đang bị rút ra từng chút một, Tử Mặc cảm thấy nó tựa như trái tim cô, đang có thứ gì đó bị kéo ra.

Thang máy dừng tại tầng cao nhất, cô sai bước chân, lập tức đi về phía căn hộ của Hạng Tự. Đứng tại cửa, cô hít sâu một hơi, nhìn mũi chân của mình, muốn vươn tay gõ cửa, nhưng lại dường như mất đi dũng khí.

Cánh cửa bỗng nhiên bị mở ra, Hạng Tự đứng trước mặt cô, trên mặt không có bất cứ biểu cảm thừa thãi nào, chỉ là bình tĩnh nhìn cô.

“Anh...” Đầu óc Tử Mặc lập tức kêu vù vù, ngàn lời vạn nói không biết nên thốt ra từ đâu.

Có lẽ nào, khi mỗi người chào đời thì sẽ có một khắc tinh, chẳng qua biến người mệnh mệnh, khó mà gặp nhau, mà cô lại bất hạnh gặp phải...

“Vào rồi nói.” Hạng Tự rút hai tay trong túi, xoay người thông thả bước vào phòng khách, ngã ngồi trên sofa.

Tử Mặc gãi đầu đi vào, rồi trở tay đóng cửa lại.

“Em không phải có chuyện muốn nói với anh sao?” Anh ta dựa vào sofa, ngơ ngẩn nhìn cô, ánh mắt tràn đầy sức hấp dẫn mê người.

Tử Mặc không nhìn mắt anh ta, nói: “Tại sao anh muốn điều tra Đinh Thành?”

Đầu tiên Hạng Tự sững sốt, sau đó cười lạnh: “Anh ta nói với em?”

“Là người anh thuê chính miệng nói với bọn em!” Cô tưởng rằng anh ta không chịu thừa nhận, vì thế trả lời rất nghiêm túc.

Anh ta trầm mặc, bàn chân trần trên mặt đất đánh nhịp, giống như đang suy tư chuyện quan trọng nào đó. Qua hồi lâu, anh ta rốt cuộc ngẩng đầu nói: “Em ở cùng anh ta? Hai người làm cái gì?”

Tử Mặc không trả lời được, người đến chất vấn, cuối cùng bị người bị chất vấn hỏi lại, à, cô vụng về quá đi!

“Em không thật sự cho rằng anh ta thích em chứ?” Hạng Tự đứng dậy, đứng trước mặt cô, dùng giọng điệu châm biếm nói, “Anh ta nhiều nhất cũng chỉ là đùa giỡn với em thôi, đừng đại dốt tưởng rằng mình quyến rũ cỡ nào ——”

“—— bóp.”

Bàn tay nóng rát, nhưng cô chẳng hề để ý.

Hạng Tự tỏ vẻ kinh ngạc, “Sư tử” yếu đuối tựa như con cừu này, lại dùng ánh mắt căm phẫn nhìn anh ta, giống như muốn bảo vệ lãnh địa của mình bất cứ lúc nào.

“Người thật sự đùa giỡn với em chính là anh đó!” Cô thét lên, cứng nhắc như máy móc, còn chất chứa nỗi bi thương nói không nên lời.

“...”

“Em chỉ là món đồ chơi của anh, thú cưng của anh mà thôi!” Cô nhìn anh ta, nước mắt từ hốc mắt chảy xuống, nhưng cô chẳng hề hay biết.

“...”

“Em từng nghĩ rằng anh yêu em, hoặc là đã từng yêu em... Nhưng hoàn toàn không phải! Em lầm rồi,” cô lên án, “Anh thích nhìn đứa ngốc này vây quanh người anh sao? Hay là, anh chỉ muốn cơ thể của em?”

“Đừng như vậy...” Hạng Tự vươn tay lau nước mắt trên má cô, nhưng bị cô né tránh.

“Anh có biết, mỗi lần nhìn thấy anh ở bên cạnh người phụ nữ khác, em đau khổ bao nhiêu không?!”

“...”

“Nhìn thấy em đau khổ như vậy, bi thương như vậy... Anh cảm thấy rất vui phải không?”

Trong mắt Hạng Tự tràn ngập vẻ đau lòng, bỗng nhiên, anh ta vươn cánh tay, ôm cô vào trong lòng, mặc cho cô giãy dụa thế nào, anh ta vẫn ôm cô thật chặt.

“Buông ra!” Cô hét to, muốn thoát khỏi anh ta, nhưng chẳng làm được gì.

“Anh xin lỗi...” Cầm Hạng Tự tì lên cái trán giãy dụa của cô, lần đầu tiên nghiêm túc nói xin lỗi.

Nhưng lời xin lỗi liệu có đủ để giải quyết mọi vấn đề không?

À, cô biết —— không thể nào!

“Anh buông ra!”

“Xuyt...” Môi Hạng Tự chạm vào khuôn mặt cô, như là hôn, nhưng lại hình như không phải vậy, “Được rồi, quái vật nhỏ, em vì cái này mà giận đối với anh sao?”

Cô ngừng giãy dụa, lại cảm thấy tuyệt vọng.

“Chúng ta đi du lịch nhé,” anh ta dịu dàng vuốt ve bờ lưng của cô, “Giống như lần trước vậy, chỉ hai chúng ta thôi, được không?”

Tử Mặc còn nhớ lần đó họ đi du lịch vào dịp lễ Quốc Khánh, thời tiết rất xấu, cả hòn đảo chỉ có mấy người khách, tivi thì không có tín hiệu, mỗi ngày hai người chỉ nằm trên giường nói chuyện phiếm, họ nói về rất nhiều chuyện, rất nhiều hồi ức tốt đẹp của trước kia, nhưng chưa từng nhắc đến chuyện đau khổ. Nhân viên phục vụ mỗi ngày đều đúng giờ đưa món ăn tới, họ tựa vào nhau, mỉm cười nhìn đối phương ăn hết đồ ăn trong đĩa.

Cô nghĩ rằng, họ trở về năm tháng hồn nhiên của thuở thiếu niên, cô tưởng rằng từ nay về sau họ chỉ thuộc về lẫn nhau.

Nhưng cô lầm rồi, thật sự quá sai lầm.

“Anh muốn lừa gạt em, hay là lừa gạt chính mình?”

“...”

“Nếu là gạt em, thế thì không cần đâu, em đã không còn là cô gái ngây thơ, chịu đựng tất cả của trước kia; nếu là lừa bản thân anh, em cũng...không muốn cùng anh chơi trò này nữa.” Cô bỗng nhiên sinh ra dũng khí, giãy khỏi Hạng Tự, cũng thoát khỏi bản thân yếu đuối hèn mọn.

Tử Mặc đẩy Hạng Tự ra, anh ta không vươn tay bắt cô lại, mà là lảo đảo lui một bước. Hạng Tự chói sáng mà bá đạo đã biến mất, đứng trước mặt cô, chỉ là một chàng trai bối rối —— giống như mười hai năm trước, vào buổi sáng họ gặp nhau lần đầu tiên.

Cô xoay người đi ra ngoài, bình tĩnh lấy chìa khóa mở cửa nhà của mình, bình tĩnh đến mức...ngay cả chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc.

Trong phòng rất oi bức, cô đóng cửa lại, không mở đèn, bật công tắc điều hòa ở chính giữa, trên đầu lập tức truyền đến tiếng “xình xịch”, giống như ở trong phòng Hạng Tự vậy.

Trong mười hai năm số phận dây dưa, cô đã không thể phân biệt rõ ràng người mình yêu là Hạng Tự, hay là cậu thiếu niên bướng bỉnh mà dịu dàng kia.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày, Cố Quân Nghi vẫn chưa gọi điện đến, tâm trạng Tử Mặc dần dần rơi xuống đáy cốc. Cô không liên lạc với bất cứ ai, mỗi ngày chỉ ở trong nhà, cô bỗng nhiên chẳng muốn làm gì, giống như Vu Nhâm Chi đã nói, cho chính mình một kỳ nghỉ dài hạn, cho đến khi dấy lên hy vọng đối với cuộc sống lần nữa.

Tối thứ sáu, cô một mình lái xe đi hóng mát, muốn đến siêu thị mua vài thứ, nhưng vừa lên đường, mọi suy tính trong đầu đều bị vứt đi hết, cô chỉ theo bản năng tùy ý rong ruổi trên đường, mọi đam mê trong tối ngoài sáng, bên trong ngọn đèn giăng kín khắp nơi, thành phố này thay đổi rồi, trở nên một nơi mà cô không biết, cũng có lẽ, trước đây cô chưa bao giờ nhìn kỹ càng, đi nhận thức.

Cô đi đến quán bar mà Hạng Tự thường tới, cũng là quán bar mà cô gặp Tưởng Bách Liệt lần đầu tiên, dừng xe lại, từ xa nhìn cửa vào tĩnh lặng kia, người không đi qua sẽ không biết, đằng sau cánh cửa màu đen nặng trĩu kia, là một thế giới trôi nổi xa hoa trụy lạc nằm ngoài phán đoán của mọi người.

“Cô muốn uống gì không?” Người pha rượu đằng sau quầy bar rất lịch sự hỏi.

Tử Mặc mím môi, hơi lúng túng nhìn anh ta, cô chỉ bốc đồng đi vào, lại chẳng biết nên nói gì: “Các anh...có cái gì?”

Anh chàng pha rượu lấy bằng giá kẹp trong giá nhựa đến: “Cô cứ từ từ xem, nghĩ xong rồi thì gọi tôi.”

Nói xong, anh ta xoay người đi pha chế rượu.

Tử Mặc nhìn bóng dáng kia, nhớ tới Tưởng Bách Liệt cũng từng làm người pha rượu, thế là cô bắt giắc hình dung bộ dạng bác sĩ Tưởng mặc đồng phục trong đầu, sau đó cười ha hả trong lòng — bác sĩ Tưởng như vậy, nhất định rất kỳ lạ nhỉ!

Có người vỗ vai cô mấy cái, cô giật mình mở to mắt không dám quay đầu lại.

“Nếu như anh không nhìn nhầm, em đang cười trộm à?”

Tử Mặc ngoảnh đầu lại, chớp mắt kinh ngạc, phát hiện đó là Trần Tiềm.

“Hình như anh chưa bao giờ thấy em ở đây.” Trần Tiềm ngồi xuống bên cạnh cô, cầm lấy giá nhựa trên bàn, nhìn xem.

“Vâng,” cô gật đầu, “Chào anh.”

“Còn chưa gọi sao? Muốn uống gì, anh mời.”

Khi không cười Trần Tiềm trông rất hòa nhã, lúc mỉm cười ngược lại rất đáng sợ. Anh ta là cao thủ cờ vây hạng nhất nhì, nhưng chưa bao giờ tự cao tự đại, lần đầu tiên gặp anh ta, Tử Mặc đã mang lòng tôn kính và sợ sệt đối với anh ta, giống như là với... Vu Nhâm Chi?

“Thật sao?” Nhưng đêm nay, cô không sợ chút nào, “Tùy tiện cái gì cũng được chứ?”

Lúc này, người pha rượu nhìn ra hai người muốn gọi thức uống, anh ta lắc bình pha rượu trong tay đi tới.

“Vây một chai Louis XIII đi.” Tử Mặc tỏ vẻ điềm tĩnh.

“...” Trần Tiềm mở to mắt, nói không nên lời, qua hồi lâu mới quay đầu nói với anh chàng pha rượu đang vui vẻ kia, “Tôi lấy một chai Erdinger, cho cô ấy một ly Ovaltine lạnh.”

“Được...” Anh chàng pha rượu bĩu môi, vẫn đưa ra nụ cười mang tính chuyên nghiệp, rồi rời khỏi.

Tử Mặc dẫu môi, như là rất bất mãn.

“Được rồi, em gái, anh chỉ phát huy một chút tác phong lịch lãm mà thôi, em còn làm như thật vậy.” Trần Tiềm trừng mắt, nhưng chẳng hề đáng sợ.

Cô nhoẻn miệng cười, cười rất vui vẻ, giống như là đứa trẻ tinh ranh thắng cuộc.

“Hạng Tự không tới ư?” Trần Tiềm nhìn xung quanh, anh ta là sư huynh đồng môn của Hạng Tự, hai người vừa là địch cũng là bạn.

Khuôn mặt tươi cười của cô dần dần ảm đạm, ỉu xìu lắc đầu.

Trần Tiềm nheo mắt nhìn cô, nói: “Dạo này hình như tâm tình của cậu ấy cũng không tốt lắm.”

Cô cup mắt không nhìn anh ta, chẳng biết nên nói tiếp thế nào.

“Tuần trước cậu ấy thắng anh, em biết không?”

Tử Mặc bỗng chốc nhìn Trần Tiềm, có phần không thể tin.

“Cậu ấy không nói với em hả?”

Nụ cười trên mặt Trần Tiềm giống như đang nói “Anh biết mà”.

Cô lắc đầu, họ đã...sắp trở thành hai người không hề liên quan với nhau.

“Lúc cậu ấy thắng anh ở trận chung kết, đó là cuộc thi xếp hạng rất quan trọng của nửa năm sau.”

Anh chàng pha rượu đem đồ uống mà Trần Tiềm đã gọi, trước mặt Tử Mặc là ly sữa Ovaltine có mấy cục đá nổi lơ lửng trông yếu ớt, giống như cô lúc này.

“Nhưng khi lên máy bay trở về, thằng nhóc Hạng Tự kia lại trưng ra bản mặt khó coi, làm như người thua là cậu ấy vậy.”

“...”

“Anh nói này, hai đứa cãi nhau à?”

“Vâng...” Cô ngơ ngác gật đầu, có lẽ nên gọi là chia tay.

“Anh cũng đoán thế.” Trần Tiềm tỏ vẻ không ngoài dự liệu, cầm lấy chai bia uống một ngụm.

“Tại sao anh nói vậy?” Cô học câu cửa miệng của Tưởng Bách Liệt.

“Dựa vào kinh nghiệm của anh, từ xưa đến nay,” anh ta nói khoa trương, “Mỗi lần Hạng Tự nổi giận đều là vì cãi cọ với em, con người cậu ấy...sẽ không đặt tâm sự ở trên khuôn mặt, thỉnh thoảng gặp phải đối thủ rất đáng ghét, cậu ấy vẫn tỏ vẻ tươi cười đón chào.”

“...”

“Chỉ có chuyện của em, cậu ấy sẽ viết rõ ràng trên mặt.”

Sẽ thế sao? Vậy tại sao, cô luôn không đoán ra tâm tư của anh ta?

“Cho nên anh nghĩ, cậu ấy nhất định đang phiền não vì chuyện nào đó, hơn nữa ngoài em ra, anh không nghĩ ra còn có chuyện gì khác có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu ấy đến vậy.” Nói xong, anh ta lẳng lặng nhìn cô, khuôn mặt mang theo ý cười, muốn nói lại thôi.

“?!” Tử Mặc mở to mắt, rất sợ Trần Tiềm sẽ nói ra điều gì khiến cô xấu hổ.

Thế nhưng anh ta chỉ ho nhẹ một cái, nói: “...Không phải sao?”

Cô nhìn anh ta, bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng tại studio kia, cô bèn cúi đầu, hé miệng nói: “Em có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Đừng hỏi anh cậu ấy có yêu em không,” Trần Tiềm giơ tay đầu hàng, “Anh thật sự không biết đâu.”

Cô bị anh ta chọc cười, lắc đầu: “Không phải...em muốn hỏi anh...”

“?”

“Nếu người anh yêu phản bội anh...” Cô khựng lại, dừng cảm ngắc đầu lên, nhìn vào mắt Trần Tiềm, “Anh sẽ làm thế nào?”

Trong mắt Trần Tiềm có một tia lúng túng lướt qua, trong phút chốc, Tử Mặc tưởng rằng anh ta đã biết, có lẽ anh ta biết được chút gì rồi, nhưng mà ánh đèn dao động, cô lấy lại tinh thần, nhìn thấy một Trần Tiềm bình tĩnh không hề mất phong độ.

“Vậy phải xem, anh yêu cô ấy bao nhiêu...”

“Bởi vì yêu là có thể nhẫn nhịn nhiều lần sao, tình yêu chẳng lẽ không có điểm giới hạn ư?”

Trần Tiềm cụp mắt, cười cười xoay chai bia trong tay: “Em nói rất đúng, tình yêu có điểm giới hạn, nhưng tình yêu cũng là sự ảm áp, nó sẽ khiến em trở nên mềm lòng, sẽ khiến trái tim em khoan dung nhiều hơn.”

Tử Mặc không hỏi nữa, đối với cô câu nói này của Trần Tiềm là một loại xúc động sâu sắc. Hóa ra, định nghĩa về tình yêu của mỗi người khác nhau như vậy — thế Hạng Tự thì sao? Đối với tình yêu, anh ta định nghĩa như thế nào?

Tối nay, khi Tử Mặc trở về nhà, căn hộ của Hạng Tự vẫn còn đèn sáng, tấm màn thật dày che khuất mọi thứ, nhưng cô vẫn ngơ ngẩn xuyên qua cửa kính phòng mình nhìn qua bên kia, cô chẳng biết mình đang nhìn gì, có lẽ chỉ là muốn xác định Hạng Tự ở đó, anh ta vẫn còn ở nơi này, mặc dù gần trong gang tấc, lại tựa như cách xa ngàn dặm.

Bỗng nhiên, tấm màn của anh ta lay động, hình như có người muốn kéo nó ra, cô vội vàng quay mặt về, tắt đèn, nằm thẳng trên giường mình.

Không biết qua bao lâu, cô cầm lấy khung hình trên tủ đầu giường, hướng về ánh trăng và ánh đèn neon ở phía xa xa, nhìn tấm ảnh trong khung hình.

Đó là cô, còn có Tiểu Bạch. Nụ cười của cô cứng nhắc mà hiền lành, ngược lại biểu tình của Tiểu Bạch lại sống động như vậy.

Mấy năm trước, Tiểu Bạch rời khỏi cô, rời khỏi tình cầu cô đơn này, đi đến một nơi rất xa. Có lẽ rất nhiều người sẽ dần dần biến mất khỏi cuộc sống của cô, nhưng từ trước đến nay cô chưa bao giờ nghĩ rằng, Hạng Tự cũng sẽ đi mất.

Anh ta từng chiếm giữ vị trí rất quan trọng trong cuộc đời cô, nhưng đêm nay, cô cảm thấy mình nên học cách buông tay.

14. Chương 14: Song Tử (trung)

Sáng thứ bảy, Tử Mặc thức giấc bởi tiếng chuông di động, trên màn hình biểu thị một dãy số xa lạ, cô nhắm mắt bắt máy, đầu dây bên kia truyền đến tiếng “A lô” trầm thấp — không ngờ là Đinh Thành!

“Mau tới quán bida của anh cô.”

“Làm gì?” Chẳng lẽ anh ta lại gây ra họa nữa?

“Mang theo tất cả dụng cụ thiết bị của cô, mau chạy tới trong vòng nửa tiếng.” Nói xong, anh ta cúp máy.

Tử Mặc lập tức tỉnh táo, cô ngồi dậy, cào tóc, chiếc ba lô đựng đầy dụng cụ thiết bị kia lẳng lẳng nằm trong góc tường. Cô bật dậy, đánh răng rửa mặt, sau đó đội nón đeo ba lô xuất phát.

Lúc đến quán bida, Tử Mặc ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, còn chưa tới nửa tiếng.

“Cô chuẩn bị trước đi,” có một người ngồi trong góc, nhà tạo mẫu tóc đang dùng gel vuốt tóc tạo hình cho anh ta, “Tôi sắp xong rồi.”

“Ồ...” Cô ngơ ngác gật đầu, vội vàng đi qua.

Vừa mở ra cánh cửa tại lầu hai, cô đã hết hồn bởi cảnh tượng trước mắt. Bên cạnh chiếc bàn bida đặt ở góc tường vốn dành riêng cho Tử Sinh đã đặt đầy ngọn đèn lớn dùng để chụp ảnh, trên bàn bida đặt đủ kiểu dáng đồng hồ, có tám nhân viên đi qua đi lại trong căn phòng nhỏ hẹp, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Tử Sinh mặc áo thun, quần đùi, chân mang dép lê, bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ, sắc mặt bực dọc tựa trong góc hút thuốc.

Tử Mặc chẳng chào hỏi anh, tự mình đứng tại chỗ trống trước bàn bida hí hoáy chuẩn bị thiết bị chụp ảnh, lúc chỉnh tiêu cự xong thì Đinh Thành cũng lên tới, anh ta mặc bộ âu phục vừa người, mái tóc chải thẳng ra sau, giày da bóng loáng khiến người ta hoa mắt, y hết dáng vẻ kiểu đàn ông đô thị.

“Tối qua tôi gọi điện sao cô không bắt máy?” Đinh Thành đi tới nói nhỏ bên tai cô.

“Tôi ở quán bar, có lẽ không nghe được...”

“Lần này là quảng cáo của công ty đồng hồ, vừa lúc chọn chụp ảnh tại quán bida, thế nên tôi nói với người phụ trách của công ty đó nhất định phải tìm cô.” Anh ta cúi đầu cài khuy trên tay áo.

“Cám ơn!” Tử Mặc nói từ đáy lòng.

“Khỏi cần,” trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Đinh Thành tỏ ra dừng dừng, “Tôi không chỉ giúp cô, coi như cũng giúp công ty đó một chuyện.”

“?”

“Tôi nói với bọn họ, nếu mời cô chụp ảnh, tiền thuê địa điểm được miễn phí.”

“...” Tử Mặc lau mồ hôi lạnh trên trán, “Việc này anh đã nói với anh tôi chưa?”

“Tôi nói với anh ta, trừ khi miễn phí, nếu không công ty sẽ đổi thợ chụp ảnh.”

“Anh thật là...gian trá.”

“Này!” Tử Sinh không biết khi nào đi tới phía sau hai người đang thì thầm, “Mới sáng sớm đã gọi anh dậy, chừng nào xong hả?”

“A...nhanh thôi, nhanh thôi.”

Đây là công việc của Tử Mặc sau một tháng trời, cô lại được nhìn thấy thế giới này đằng sau ống kính, những chiếc đồng hồ đặt đầy trên bàn bida tựa như những trái cầu đầy màu sắc, có đủ loại khả năng.

Lúc Đinh Thành đi thay bộ quần áo thứ hai, Tử Mặc lặng lẽ đi tới bên cạnh Tử Sinh, choàng áo khoác cho anh.

“Làm gì?” Tử Sinh kinh ngạc nhìn cô.

“Anh mặc đi.” Sắc mặt cô mang theo chút ý làm nũng của một cô bé.

Tử Sinh nhú đầu lông mày, vẫn mặc vào, Tử Mặc nhân cơ hội làm rối tóc anh, khiến Tử Sinh trừng mắt cáu kỉnh.

“Anh đứng đây đừng nhúc nhích.” Cô dùng tay ra hiệu “stop”, sau đó lùi ra sau máy chụp ảnh, điều chỉnh tiêu điểm, chờ Đinh Thành xuất hiện.

Toàn bộ việc chụp ảnh làm liên tục đến một giờ trưa, người phụ trách và giám đốc sáng tạo của công ty đều rất hài lòng, chỉ có Tử Sinh đen mặt, hút thuốc liên tục.

“Em có biết ngừng kinh doanh ban ngày phải tổn thất bao nhiêu không hả.” Tử Sinh lạnh lùng nói.

“Em mời anh ăn cơm.” Tử Mặc cười hì hì nói.

“Thôi đi.” Tử Sinh nhìn cô bằng nửa con mắt, rồi xoay người bỏ đi.

Tử Mặc thu dọn thiết bị xong, cô muốn đi tìm Đinh Thành, sau đó mới biết anh ta đi mất rồi.

Đời người có đôi khi rất kỳ diệu, lúc gặp rủi ro, lại được người vốn đáng ghét chìa tay giúp đỡ; khi muốn nói tiếng cảm ơn thì người đó đi mất từ lâu.

Trên đường về nhà, Tử Mặc bỗng nhiên rất muốn gặp Tưởng Bách Liệt, muốn đem những việc xảy ra gần đây kể với anh ta, cô không gọi điện thoại để xác nhận anh ta có ở phòng làm việc hay không.

Cô chỉ muốn đánh cược một ván, cược rằng trên thế giới này ngoài Hạng Tự ra, còn có người sẵn lòng kiên nhẫn lắng nghe mỗi một lời nói của cô.

“Cô thấy thế nào?” Tưởng Bách Liệt đứng trước bàn, khoanh tay lại, sắc mặt tỏ vẻ thờ ơ.

Dưới chân anh ta, là một cái tủ lạnh nhỏ bình thường, phổ thông, không có gì đặc sắc —— à, nếu thật sự phải nói nó có gì đặc sắc —— có lẽ chỉ là miếng vải màu xanh trải trên đầu tủ lạnh mà thôi.

“Rất đẹp phải không,” Tưởng Bách Liệt đắc ý nói, “Tôi nhìn ra được cô rất thích kiệt tác của tôi.”

“...Kiệt, kiệt tác?” Tử Mặc cố hết sức khiến giọng mình nghe ra không hề có vẻ...kinh ngạc.

“Đúng vậy, trên tủ lạnh màu trắng trải một miếng đệm màu xanh tựa như bầu trời —— thật sự rất hoàn mỹ!”

Cô hy vọng mình có thể giống như những khán giả ngồi dưới sân khấu xem vở kịch Shakespeare nổi tiếng đặc sắc, phát ra tiếng reo hò lớn tiếng, hoặc là ghen ngào vừa vỗ tay vừa hô to “Bravo!”. Nhưng...cô chính là cô, Thi Tử Mặc chất phác và sắc mặt cứng nhắc, cho dù có thay đổi bao nhiêu đi nữa, cũng chỉ có thể lộ ra nụ cười gượng gạo, sau đó thì lúng túng.

“Được rồi, hãy nói về tình hình gần đây của cô đi.” Tưởng Bách Liệt thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả thời tiết.

“À, tôi có công việc rồi.”

“Ồ, tốt rồi, tôi nghĩ người đại diện của cô nhất định tốn rất nhiều công sức mới giúp cô giải quyết nhỉ?” Anh ta ngồi trên cái ghế sau bàn, cẩn thận lấy ra hai lon bia trong tủ lạnh, ném một lon cho cô.

“Tôi không uống, cảm ơn, hôm nay tôi lái xe,” cô đặt lon bia trên bàn trà, sau đó ngồi vào chiếc ghế da nằm chính giữa phòng, “Thực ra, không phải chị Tiểu Cố sắp xếp cho tôi, mà là một người...tôi vốn hơi ghét.”

Tưởng Bách Liệt huyết sáo, chờ cô nói tiếp. Cô kể lại chuyện về Đinh Thành, bao gồm ấn tượng ban đầu của mình và người khác về anh ta, còn sau một số việc mới thật sự nhận biết anh ta, đương nhiên cả việc giúp đỡ to lớn của anh ta, cô cũng chẳng biết mình muốn nói gì, có lẽ cô lại nhận thức thế giới này và người kia một lần nữa. Cô phát hiện rất nhiều chuyện, rất nhiều người không hề giống như vẻ bên ngoài, nhưng mọi người thường xem nhẹ những bản chất đó.

“Nói vậy...” Tưởng Bách Liệt vươn ngón trỏ nâng mắt kính mới mua trên mũi, “Anh cô mở một quán bida?”

Ở đâu vậy? Tôi đến đó cũng có thể trực tiếp làm thẻ vàng không?”

“...Bác sĩ!”

Ồ! Đây có coi như là nhìn thấu bản chất qua bề ngoài không?!

“Xin lỗi xin lỗi, cô nói tiếp đi.”

“Tôi nói xong rồi.” Cô hơi giận dỗi bĩu môi.

Tưởng Bách Liệt nhìn cô, bỗng nhiên cười rộ lên, đôi mắt phượng tràn ngập sức hấp dẫn mê người.

“?”

“Tử Mặc, cô biết không, tôi cảm thấy dạo này cô càng ngày càng đáng yêu.”

“...”

“Thật đó, thật đó,” khoe miệng anh ta vẫn tươi cười, “Cô hình như...trở nên chân thật, không còn đáng vẻ muốn nói lại thôi, cô bằng lòng nói ra lời trong lòng mình, tôi thấy đó là điểm đáng yêu nhất.”

“...” Cô trở nên ngượng ngùng, gãi đầu, cúi đầu nghịch lon bia trên bàn trà.

“Vậy Đỉnh Thành này thuộc chòm sao nào?”

“Tôi không biết...” Cô ngẩn người, sau đó lấy ra một quyển tạp chí từ trong ba lô, cô lơ mơ nhớ rằng trong đây có phần giới thiệu về anh ta, “À, ở trong này...ngày 10 tháng 6.”

“Vậy chính là...” Trong tay Tưởng Bách Liệt không biết khi nào lại cầm quyển sách về chòm sao kia, “Cung Song Tử.”

“...”

“Được rồi, trong sách nói thế này: chòm sao Song Tử là chòm sao có tốc độ thay đổi nhanh như gió. Hai nhân cách của người thuộc cung Song Tử thường khiến người khác và bản thân hết sức đau đầu, trên cơ bản, ý chí của người thuộc cung Song Tử luôn là một thể hai mặt — tích cực và tiêu cực, động và tĩnh, sáng và tối, tăng giảm lẫn nhau, cùng tồn tại và quang vinh. Thông thường rất đa tài đa nghệ, đồng thời xử lý nhiều việc cùng lúc, có một số sẽ biểu hiện rõ ràng hai loại hoặc nhiều loại nhân cách, loại đặc tính này đa dạng, thường khiến người khác khó mà nắm bắt.

Bọn họ suy nghĩ về sự vật rất nhanh chóng, thay đổi chủ ý cũng nhanh hơn người thường. Cung Song Tử có năng lực, sức suy ngẫm gấp đôi người khác, nhưng cũng cần thời gian gấp đôi người bình thường để khôi phục. Thế nên, cung Song Tử là một chòm sao thiện và ác, hạnh phúc và đau buồn, hòa nhã và tàn nhẫn, phức tạp gấp đôi.”

“Quả thực là...có chút phức tạp.” Tử Mặc gật đầu.

“Ở trong mắt cô, đàn ông đều phức tạp sao?” Nói xong, Tưởng Bách Liệt khép sách lại, tỏ vẻ bất đắc dĩ nhìn cô.

“Có lẽ thế...” Cô hơi nhụt chí sụp bả vai.

“Vậy tại sao không trực tiếp một chút đi.”

“?”

“Cô có thể tiến lên, nói ‘tôi thích anh, anh thích tôi không?’ —— chỉ đơn giản như vậy.”

“...Bác sĩ, ở trong mắt anh, trên thế giới này không có việc gì khó khăn sao?”

“Không, có chứ,” anh ta thẳng thắn xòe tay, “Kêu một người không yêu tôi đi yêu tôi, hoặc là bảo tôi yêu một người không nên yêu, vân vân...nhiều lắm. Thế nhưng Tử Mặc, không thể cầm lòng đi yêu một người tôi yêu, lại là chuyện đơn giản nhất trên thế giới này.”

Cô hoài nghi nhìn anh ta, không nói gì.

“Tin tôi đi, Tử Mặc,” anh ta nói, “Có một số việc có lẽ hiện tại cô cảm thấy rất khó, nhưng mọi người đều sẽ trưởng thành, khi có một ngày nhìn lại quá khứ, cô sẽ phát hiện những điều mà cô từng cho là hố sâu, chúng chỉ là dòng suối cạn mà thôi, phía trước còn có hố sâu lớn hơn nữa đang chờ cô.”

“...”

“Thế nên, đừng luôn cho rằng mình là người hạnh phúc nhất, bởi vì hạnh phúc có đôi khi chỉ lướt thoáng qua; nhưng cũng đừng luôn cho rằng mình là người xui xẻo nhất, bởi vì cái cô gọi là xui xẻo rất có thể là một loại hạnh phúc trong cái nhìn của người khác.”

Tối nay, khi Tử Mặc về đến nhà, căn hộ của Hạng Tự tối đen, cô hơi bất an, trong đầu luôn quanh quẩn câu nói kia của Tưởng Bách Liệt. Cô đến phòng trà dưới lầu gọi một phần đóng gói về, trước khi đi lại mua thêm một cái bánh dứa, cô rất muốn ăn chút đồ ngọt, bởi vì nó sẽ khiến người ta cảm thấy hạnh phúc.

Cô cúi đầu, bước chậm chậm đến dưới lầu, trên bậc thang có tiếng bước chân, cô vừa ngẩng đầu lên, chợt nghe được giọng nói trong trẻo của Vu Lệ Na: “Thì Tử Mặc.”

Cô ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn cô ta, muốn cười trừ nhưng làm sao cũng không được.

“Có thể dẫn tôi lên không, Hạng Tự không ở nhà, người gác cổng chẳng chịu cho tôi vào.” Nói xong, cô ta dậm chân liên tục, có lẽ sợ bị muỗi cắn.

“Ồ...” Tử Mặc lấy thẻ ra, cà trên máy cảm ứng một cái, đẩy cửa đi vào.

Hai người trầm mặc đi vào thang máy, lại trầm mặc nhìn con số trên màn hình điện tử nhảy lên từng số, giống như con số là nhịp tim. Sau một tiếng “đỉnh”, cửa thang máy lùi ra hai bên, Tử Mặc đi ra trước, lấy chìa khóa định mở cửa.

Cô rất sợ Hạng Tự sẽ đột nhiên mở cửa, cô càng sợ mình trở mặt nhìn Vu Lệ Na đi vào hơn, thế nên cô chỉ có thể để mình đóng cánh cửa thuộc về cô trước, mới có thể ngăn cách mọi sợ hãi.

“Cô không mời tôi vào ngồi sao?” Ngay lúc cô xoay chìa khóa, Vu Lệ Na bỗng nhiên cất tiếng sau lưng cô.

Tử Mặc mở cửa ra, chẳng biết có nên đi vào hay không, thật giống như cô không biết có phải mình mời Vu Lệ Na vào ngồi không. Nhưng cô ta hiển nhiên không cho cô cơ hội nào, lướt thẳng qua cô rồi đi vào.

“Cô không phải đến tìm anh ấy sao?” Tử Mặc đóng cửa lại, cầm túi đồ ăn ngồi vào bàn, rồi bắt đầu ăn.

“Có thể chia cho tôi một chút không?” Vu Lệ Na chợt nói, ánh mắt rất dứt khoát.

“...”

“Tôi vẫn chưa ăn tối.”

Cô đứng lên, đến phòng bếp lấy một cái bát và một đôi đũa, chia nửa phần cơm rang của mình vào trong bát.

Vu Lệ Na không hề khách khí ngồi xuống ăn ngay: “Cô luôn hào phóng như vậy à, cái gì cũng chia một nửa?”

Tử Mặc nhìn cô ta, không hề để ý, tiếp tục ăn cơm rang.

Hai người im lặng ăn cơm, cho đến khi ăn hết, Tử Mặc mới phát hiện một chuyện kỳ lạ: họ coi như là tình

địch nhỉ?

Mà vừa rồi cô còn chia nửa phần cơm rang cho tình địch ăn...

“Có thể cho tôi một ly nước không?” Vu Lệ Na nói.

Tử Mặc không tình nguyện đến phòng bếp lấy một lon nước ngọt trong tủ lạnh, đặt lên bàn ăn: “Chỉ có cái này.”

Vu Lệ Na cũng chẳng để bụng khui ra uống ngay, coi như ăn uống no đủ rồi, cô ta chợt lên tiếng: “Cô không cảm thấy gần đây Hạng Tự thay đổi sao?”

“...”

“Anh ấy trở nên kỳ lạ, giống như...không phải là cái người hồi trước.”

“?”

“Đạo này tôi thường thấy anh ấy một mình ở quán bar uống rượu giải sầu, chẳng hề quan tâm đến những cô gái đi qua bắt chuyện, hồi trước anh ấy không phải như vậy.”

“...” Tử Mặc chẳng muốn nghe cô ta thao thao bất tuyệt ở đây, hơn nữa nói về chuyện của Hạng Tự, nhưng không biết làm sao ngăn cản cô ta.

“Cô biết không, ông chủ quán bar đặt cho anh ấy một biệt hiệu, gọi là ‘Cừu’, bởi vì đối với những người phụ nữ tới gần bắt chuyện anh ấy đều đáp ứng hết, ngoan ngoãn giống như một con cừu.”

Cừu? Tử Mặc cười khổ, cô là Bạch Dương có biệt hiệu “Sư tử”, mà anh ta là Sư Tử được gọi là “Cừu” —— hai người họ thật đúng là một đôi lập dị hữu danh vô thực.

“Chẳng lẽ cô không tò mò, ở trong mắt phụ nữ khác anh ấy có đáng vẻ gì sao?” Vu Lệ Na bỗng nhiên im lặng nhìn cô, khóe miệng chứa ý cười.

Cô nghĩ rằng đó là nụ cười thắng lợi đầy châm biếm, nhưng cô sai rồi.

“Hạng Tự trong mắt tôi, thực ra chính là...một chàng trai chôn vùi khúc mắc tận sâu trong đáy lòng không muốn ai biết.”

“Khúc mắc?” Cô nhướn mày, không hiểu tại sao cô ta nói vậy.

Nhưng Vu Lệ Na chẳng hề để ý, cũng không tỏ vẻ định giải đáp hoài nghi cho cô, mà là nói tiếp: “Anh ấy là chàng trai đầu tiên mà tôi yêu —— ý tôi là, thời cao trung. Mỗi tình đầu của tôi năm mươi bảy tuổi, người đầu tiên tôi yêu chính là Hạng Tự.”

“...” Tử Mặc cup mắt, cô làm sao chưa trải qua chứ.

“Khi đó anh ấy rất xuất chúng —— đương nhiên hiện tại cũng không kém —— hồi đó tôi rất đẹp, thành tích lại tốt, cho nên rất kiêu ngạo.”

Tử Mặc nhú mày, nhin nổi xung động muốn trợn mắt, cô nghĩ thầm: ai muốn nghe cô nói những điều này...

“Tôi luôn cho rằng chỉ có nam sinh xuất sắc mới xứng đôi với tôi, mà trùng hợp Hạng Tự chính là người đó. Tôi hẹn anh ấy đi chơi, anh ấy đồng ý, tôi tưởng rằng anh ấy cũng thích tôi, chúng tôi đi trượt băng, chơi rất vui vẻ, anh ấy còn hôn tôi...”

Tử Mặc đau khổ quay mặt qua chỗ khác, trái tim bất giác đau nhói.

“Nhưng mà anh ấy chỉ hôn tôi một chút, sau đó đẩy tôi ra, lăm bắm rằng, không giống, hóa ra không giống...” Vu Lệ Na dừng một chút, bỗng nhiên mỉm cười nhìn cô, “Sau đó tôi mới biết, ý anh ấy là —— không giống với cô.”

“Hả...” Cô thẳng thốt.

“Cô đừng hỏi tại sao tôi biết, tôi chỉ biết dựa vào trực giác của phụ nữ.”

“...”

“Cô còn nhớ có một lần cô cùng một cậu nam sinh cùng lớp ra ngoài hẹn hò không?”

Tử Mặc mím môi, đương nhiên còn nhớ, đó là lần duy nhất cô hẹn hò với một nam sinh ngoài Hạng Tự ra, cô đã quên đó là một nam sinh thế nào, cũng quên mất mình đi đâu, cô chỉ nhớ mình giận dữ với Hạng Tự, nếu anh ta có thể cùng Vu Lệ Na đi chơi, tại sao cô không thể hẹn hò với người khác chứ?

“Sau khi anh ấy biết được, sắc mặt rất thậm tệ,” Vu Lệ Na hơi nghiêng đầu, như là thật sự nhớ tới khuôn mặt lúc ấy của Hạng Tự, “Đó là lần đầu tiên tôi thật sự cảm giác được một người đang ghen tuông, sự ghen tuông mãnh liệt gần như điên cuồng.”

Tử Mặc cười khổ, đó chẳng qua là sự ghen tuông bị người ta giành lấy “thứ cưng” thôi nhỉ? Khi cô ở bên cạnh, anh ta không biết quý trọng, cô muốn rời khỏi, anh ta lại không cho phép. Họ thường xuyên lâm vào sự giằng co không hề có ý nghĩa như vậy, người thắng luôn là anh ta —— bởi vì cô là người thật lòng nỗ lực kia.

“Hôm đó tôi vốn hẹn anh ấy đi trượt băng, nhưng mà sau khi từ chỗ bạn học biết chuyện của cô, anh ấy cứ dăng trí mãi, buổi tối trên đường trở về, bọn tôi gặp được anh trai anh ấy, sau khi biết cô còn chưa về nhà, anh ấy bỏ lại tôi chạy đi mất.” Nụ cười tại khóe miệng Vu Lệ Na có chút bi thương, có chút thê thảm.

Cuối cùng Hạng Tự tìm được cô tại một tiệm kem cách nhà mấy con đường, cậu nam sinh hẹn hò với cô cầm trong tay hai cây kem màu trắng, đang định mời cô ăn, thì đã bị Hạng Tự giành lấy đồ trên đầu. Cô còn nhớ, Hạng Tự to tiếng hét với cậu nam sinh kia:

“Đừng chạm vào cô ấy, cô ấy là của tôi!”

Hạng Tự túm tay cô chạy về nhà, tại bùng binh mờ tối anh ta ôm cô, ôm cô thật chặt, sau đó điên cuồng hôn cô, không phải nụ hôn ngượng ngùng của thiếu niên mười tám tuổi, mà là nụ hôn của đàn ông đối với phụ nữ.

Sau đêm đó, cô không còn giận đối với Hạng Tự nữa, họ tựa như cặp tình nhân yêu nhau tha thiết trải qua khoảng thời gian ngây ngô mà tốt đẹp...

Có điều hạnh phúc luôn quá ngắn ngủi, thỉnh thoảng Tử Mặc không khỏi hoài nghi khoảng thời gian đó có thật sự tồn tại hay không, có lẽ chỉ là một loại phương thức theo bản năng để xoa dịu nỗi đau?

“Cô nói cho tôi biết những điều này,” cô yếu ớt cất tiếng, “Là muốn nói cái gì?”

Vu Lệ Na lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Chỉ muốn nói với cô, Hạng Tự ở trong mắt tôi.”

“...”

Kim đồng hồ chỉ số “9”, người khách đứng lên, cầm túi xách: “Tôi phải đi, cảm ơn cơm rang của cô.”

Tử Mặc lắc đầu, không nhìn cô ta, đi thẳng đến cửa chính, mở cửa ra.

“Tạm biệt.”

Nói xong, Vu Lệ Na mang giày cao gót đi ra ngoài.

Tử Mặc đóng cửa lại, tựa vào cánh cửa, không khỏi thở dài một hơi. Có lẽ, Hạng Tự thật sự chỉ là một chàng trai cất giấu khúc mắc mà thôi, nhưng nếu khúc mắc này ngay cả cô cũng không tháo ra được, thế thì bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể tổn thương lẫn nhau, bắt đắc dĩ lại mơ màng, không thua triệt để, cũng thắng không thoải mái.

15. Chương 15: Song Tử (hạ)

Chiều thứ hai, Hạng Phong gọi điện đến, bảo Tử Mặc lập tức đến văn phòng của anh. Mặc dù không biết là chuyện gì quan trọng, nhưng cô vẫn vội vàng đi qua.

Nhưng đẩy cửa ra, cô liền ngẩn người, bởi vì đứng trước mặt cô là một người cô không nghĩ tới —— Vu Nhâm Chi.

“Chào cô.” Vu Nhâm Chi vóc dáng cao lớn, đứng chính giữa phòng, có một cảm giác như vua chúa trước thiên hạ.

“Chào anh...” Tử Mặc ngơ ngác gật đầu, lộ ra nụ cười xấu hổ.

“Thấy chưa,” Hạng Phong không biết khi nào thì cầm hai tờ bản thảo đi tới, “Tôi đã nói chúng ta quen cùng một người, trên thế giới này e rằng chỉ có một Thi Tử Mặc, có thể tra tấn thẳng nhóc thối Hạng Tự kia đến chết đi sống lại thôi.”

Cô thẳng thốt há hốc mồm, muốn nói gì đó lại không thể phát ra tiếng.

“Lão Vu giúp anh vẽ tranh minh họa sách nhiều năm rồi,” Hạng Phong nói tiếp, “Mấy hôm trước anh ta cầm một tấm ảnh đến chỗ anh, hỏi anh có thể nhìn ra điểm gì từ trong tấm ảnh, trùng hợp thẳng nhóc thối kia tới tìm anh, nhìn thấy tấm ảnh, nó một mực quả quyết rằng là do em chụp.”

“...”

“Lão Vu không tin, thế nên anh chỉ có thể gọi em tới chứng minh cho anh ta.”

“...” Sắc mặt Tử Mặc ngoài bất đắc dĩ vẫn là bất đắc dĩ.

Hạng Phong vỗ vai Vu Nhâm Chi đang tròn mắt, rồi xoay người tìm thứ gì đó trong một đồng hồ bản thảo nằm bên cạnh.

“Thế giới này thật sự quá nhỏ!” Vu Nhâm Chi nói từ đáy lòng.

“Ừm...”

“Em không thấy ánh mắt của thẳng nhóc thối kia nhìn anh ta đâu,” Hạng Phong bận tìm đồ vật cũng không quên tranh thủ bổ sung, “Quả thực giống như cảnh sát thẩm vấn tội phạm vậy.”

“Ồ, về điểm này, tôi có thể làm chứng.” Vu Nhâm Chi cười khở.

“Tôi xin lỗi...” Tử Mặc không biết nên nói gì mới tốt, có đôi khi Hạng Tự thật khiến người ta cảm thấy “bất chấp lý lẽ”.

Vu Nhâm Chi cười lắc đầu, có lẽ nhìn ra sự xấu hổ của cô, thế nên không nói thêm gì nữa.

“Hai đứa lại cãi nhau hả?” Hạng Phong hỏi.

“Ờ?... Vâng...”

“Anh cũng nghĩ vậy, dạo này tính khí của nó gắt gỏng ghê luôn.”

“Em...” Cô khựng lại, rồi cuộc lấy dũng khí nói, “Em nói chia tay với anh ấy...”

Hạng Phong và Vu Nhâm Chi đều kinh ngạc nhìn cô, không hện mà cùng trừng to mắt, hồi lâu sau vẫn chưa thốt ra lời.

“Em nói,” Hạng Phong bước qua đồng giấy trên mặt đất, “Em nói muốn chia tay với nó? Nó nói thế nào?”

“...Anh ấy,” Tử Mặc gãi đầu, “Anh ấy không nói gì cả.”

Hạng Phong giống như khán giả xem một vở diễn tệ hại mười mấy năm nay rồi cuộc đời được một màn gay cấn, lời nói tràn đầy hưng phấn: “À! Thảo nào, thảo nào nó trưng ra bộ mặt đó... tốt nhất có thêm một người theo đuổi, thế thì vở diễn này hoàn mỹ rồi.”

Tử Mặc thầm cười khổ, Hạng Phong thỉnh thoảng có một loại sở thích xấu xa, anh thích trêu chọc Hạng Tự, nhưng trên thực tế lại rất thương yêu đứa em trai này, khiến người ta không thể lần ra suy nghĩ.

Cô quay đầu nhìn sang Vu Nhâm Chi, phát hiện anh ta đang dùng ánh mắt thích thú nhìn cô chằm chằm, trong lòng cô không khỏi run rẩy, vội vàng dời tầm mắt.

Buổi tối Hạng Phong giữ Tử Mặc và Vu Nhâm Chi ở lại dùng cơm, Vu Nhâm Chi nói còn bận nhiều việc nên từ chối, Tử Mặc ở lại, đối với người không có công việc ổn định như cô mà nói, có người mời ăn luôn là một chuyện đáng mừng.

Hai người đi tới quán bar thường đến xem đá banh, gọi hai món chính cùng một đĩa đậu phộng, coi như giải quyết một bữa cơm.

“Em trai anh là một người rất phiền phức,” Hạng Phong khoanh tay, bắt chéo chân nói, “Nó có một kiểu triết học của chính nó, nó sẽ không dễ dàng tin lời người khác, luôn ngoan cố giữ vững suy nghĩ của mình, cho dù biết sai cũng vẫn mạnh miệng kiên trì. Thế nên...”

“?”

“Em có thể chịu đựng nó lâu như vậy, là phúc của nó.”

“...” Tử Mặc nhìn ly nước khoáng trước mặt, “Nhưng hiện tại, tất cả đều phải kết thúc...”

Cô chìa tay, xoay tròn cái ly, nhìn mặt nước tĩnh lặng dấy lên gợn sóng nhẹ nhẹ, nếu cuộc sống có thể tĩnh lặng tựa như ly nước này, thật là tốt biết bao.

Hạng Phong trầm lặng, hình như đang suy nghĩ một số chuyện, một lát sau anh bình tĩnh nói: “Nhưng mà, em có từng nghĩ tới...đôi khi nó thích che giấu bản thân, không ai tìm thấy con người thật sự của nó.”

“...” Có lẽ vậy, có lẽ đó là lý do tại sao cô cùng anh ta trải qua mười hai năm, nhưng vẫn không thể xác định tâm ý của anh ta.

“Mặc Mặc, em còn nhớ vụ tai nạn kia không?” Ánh mắt Hạng Phong ảm áp mà sắc bén.

“Vâng...”

“Em có còn trách nó không lập tức đến thăm em không?”

Tử Mặc quay đầu đi chỗ khác, mặc dù đã qua rất nhiều năm, nhưng hồi ức u ám kia chưa từng tan biến trong lòng cô —— nhưng cô còn trách anh ta không?

“Em không còn trách anh ấy,” cô nói, “Trong sách nói đúng, thời gian có thể phai nhòa mọi thứ...”

Nó cũng còn hơn những tổn thương mà anh ta mang đến cho cô sau này, có lẽ việc đó căn bản không tính là gì.

Hạng Phong cười ảm đạm: “Thực ra, nó bất đắc dĩ.”

“?”

“Đôi khi nhớ lại tình hình ngày đó, anh vẫn còn sợ...” Khi nói lời này, trên mặt Hạng Phong có vẻ ưu sầu hiếm thấy.

“...” Cô khẽ nhún mày, không biết tại sao anh nói vậy.

“Hôm đó anh về nhà sớm định mừng sinh nhật nó, chờ mãi vẫn không thấy nó trở về, thế là anh tính ra ngoài đi tìm. Ở cầu thang anh gặp được ba mẹ em đang hấp tấp đến bệnh viện, nghe được tin em xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên của anh là muốn mau chóng tìm ra thằng nhóc kia, nói cho nó biết.”

“ ... ”

“Tại một góc cách mấy con phố anh tìm được nó, nó nhìn thấy anh, tươi cười kéo anh đến góc tường, nói rằng nó đang ở đây chờ em, em nhất định mua bánh kem lạnh mà nó thích, từ tiệm bánh trở về thì sẽ đi qua chỗ này, nó định nhảy ra hù em.”

“A...”

Hạng Phong nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của cô, anh cười nặng nề: “Lúc ấy anh sững sờ, không biết nên nói thế nào về tin tức này, nhưng sau đó anh ép buộc chính mình túm lấy áo nó nói em xảy ra tai nạn xe cộ, đang ở bệnh viện cấp cứu.”

“ ... ”

“Từ trước đến giờ anh chưa từng thấy nó như vậy, cả người đờ ra, hai mắt vô thần, miệng thì thào ‘làm sao bây giờ, anh ơi, vậy làm sao bây giờ...’ Anh không có cách nào trả lời nó, bản thân anh cũng rất rối loạn, nhưng anh theo bản năng kéo nó đi đón một chiếc taxi, đi bệnh viện thăm em.”

“ ... ”

“Em biết không,” Hạng Phong cười đến nỗi nếp nhăn tại khóe mắt càng sâu hơn, “Cái thằng nhóc vô dụng kia ở trên xe bắt đầu lau nước mắt, anh an ủi nó nói không sao đâu, nhưng nó vẫn khóc...giống như một đứa nhỏ bối rối không biết làm sao.”

“Ừm...” Sắc mặt Tử Mặc trở nên hoảng hốt, đó hình như là một Hạng Tự mà cô chưa từng quen biết, cũng chưa từng nhìn thấy.

“Lúc tới bệnh viện, anh nhớ nó lao đảo chạy vào, bọn anh mất rất nhiều thời gian mới tìm được ba mẹ em, họ đang chờ đợi bên ngoài phòng phẫu thuật trông rất lo lắng, thằng nhóc kia liền co người trên ghế dài, bờ vai rụt lại, cứ lau nước mắt mãi. Bắt đầu từ ngày nó trở thành em trai anh, anh chưa từng thấy nó như vậy, chưa bao giờ!”

“Nhưng anh ấy...” Tử Mặc hơi nghẹn ngào, “Tại sao không đến thăm em...”

“Bởi vì, bệnh hen suyễn của nó lại phát tác, hơn nữa rất trầm trọng.”

“A!...”

“Lúc bác sĩ nói em không còn trở ngại thì mọi người đều rất vui mừng, nó rất sung sướng, vô cùng sung sướng. Nhưng anh nhìn thấy khuôn mặt nó từ vui vẻ cực độ đến đau đớn cực độ, giống như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, nó lập tức quỳ xuống đất, môi tím ngắt, miệng phát ra tiếng hít thở gấp gáp, sau đó toàn thân như bùn nhão ngã xuống đất, ngay cả hơi sức cầu cứu cũng không có... Lúc y tá đưa nó lên cang anh sợ muốn chết, đã nhiều năm rồi căn bệnh của nó chưa từng tái phát, khuôn mặt kia trông đáng sợ như vậy, giống như là không thuộc về thế giới này.”

“Nhưng...” Cô che miệng, nói không nên lời.

“Lần đó nó bệnh rất nặng, bác sĩ nói là bởi vì cảm xúc của nó quá kích động, hôm sau khi nó tỉnh lại thì rất yếu ớt, nó năn nỉ anh đừng nói với em, bởi vì em nhất định sẽ lo lắng, em biết không, khi nó dùng vẻ mặt đó nói với anh, lần đầu tiên anh cảm thấy ghen tị —— nó sẵn lòng làm nhiều chuyện cho em như vậy, mà địa vị người anh trai là anh ở trong lòng nó có lẽ vĩnh viễn không thể nào so sánh với em.”

“Sao có thể...” Cô chảy nước mắt, Hạng Tự lại không nói cho cô biết, chẳng muốn cho cô biết chút nào.

Cô nhớ tới giấc mộng khiến người ta nghi hoặc kia, trên mu bàn tay hơi ướt ươn ướt —— bỗng nhiên cô hiểu ra, cảm giác ấm áp đó, kỳ thật là bờ môi của Hạng Tự.

“Nếu em hỏi anh nó có yêu em không, anh không có cách nào trả lời, bởi vì anh không biết, bất cứ một người có lối suy nghĩ bình thường đều không thể nào biết được. Nó sẵn lòng làm nhiều chuyện cho em, nhưng đồng thời tàn nhẫn tổn thương em, anh không biết nó suy nghĩ cái gì, nó cũng chưa bao giờ muốn nói với anh. Nhưng có một điểm anh có thể khẳng định...”

“?”

“Cho dù là lúc nào, khi em cần nó, nó đều sẵn lòng chạy ngay đến bên cạnh em.” Ánh mắt Hạng Phong trầm tĩnh và thẳng thắn, giống như chỉ là một người kể chuyện.

Tử Mặc quay mặt qua chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ, bầu trời lại đổ mưa, cửa kính mờ mờ, người bên trong không nhìn ra bên ngoài được, người bên ngoài cũng chẳng thấy bên trong. Tựa như Hạng Tự, luôn dùng lớp sương mù mỏng manh này cất giấu chính mình, cô vươn tay muốn lau đi lớp sương mù kia, nhưng anh ta luôn xoay người tránh né.

Cô lặng lẽ chảy nước mắt, vì Hạng Tự, cũng vì mười hai năm dây dưa này.

“Tại sao anh muốn nói chuyện này với em...” Cô ngẩng đầu, nhìn Hạng Phong.

Anh vẫn cười nhàn nhạt: “Có lẽ, anh chỉ cảm thấy mình có nghĩa vụ nói ra quan điểm của mình về nó, về phần cuối cùng hai đứa sẽ như thế nào, đó không phải là chuyện mà anh có thể quyết định.”

Cô nhìn anh, ánh mắt hoang mang.

Trần Tiềm, Vu Lệ Na cùng với Hạng Phong, mỗi người đều nói với cô về Hạng Tự trong mắt bọn họ, khác biệt với sự tưởng tượng của cô như vậy, cô bắt đầu không phân biệt rõ ràng người nào mới là Hạng Tự chân chính. Có lẽ đều phải, có lẽ cũng không phải, có lẽ Hạng Tự chân chính chỉ có bản thân anh ta mới biết được.

Nhưng cô nên làm gì bây giờ đây, tin ai? Không tin ai? Hoặc là...từ nay về sau quên đi anh ta?

Lúc từ quán bar đi ra thì trời đã không còn đổ mưa, Tử Mặc cúi đầu, không nói lời nào. Hạng Phong thở dài, anh đi tới sờ tóc cô: “Cô bé ngốc, từ trước đến giờ đều là em nuông chiều nó, nếu em không bấm bụng chịu đựng như vậy, nó đã sớm nhận ra vấn đề của mình.”

Cô chậm chậm ngẩng đầu, vẫn không nói gì.

“Được rồi,” anh vươn tay ôm vai cô, giống như một người anh cả luôn cổ vũ cô, “Anh cho rằng em làm rất đúng, phải cho nó biết thái độ của em, cho nó một chút thời gian, cũng cho chính mình thời gian, suy nghĩ kỹ càng xem con đường tiếp theo nên đi như thế nào —— được không?”

Đôi mắt cô sưng phù, ngơ ngác gật đầu.

Hạng Phong lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, anh véo hai má cô, sau đó nói: “Ồ, hình như cũng không có gì đặc biệt...”

“?”

“Thật chẳng hiểu thằng nhóc kia tại sao thích véo má em như vậy, anh còn tưởng véo má em giống như là bánh bao ấy, bây giờ anh thấy càng giống bánh chiên không nhân hơn.”

Cô mỉm cười, cười đến ngơ ngẩn, nhưng cũng rất vui vẻ. Cô nắm mạnh anh một cái, khiến anh nhe răng trợn mắt.

Có đôi khi, trên con đường trưởng thành có thể có một người anh cả chân thành như vậy, là một chuyện may mắn biết bao...

Mấy ngày sau đó, Tử Mặc suy nghĩ rất lâu, cũng đấu tranh rất lâu, cuối cùng lấy dũng khí muốn tìm Hạng Tự nói chuyện lần nữa, nhưng anh ta luôn vắng nhà. Cô tưởng rằng anh ta đi thi đấu, nhưng Trần Tiềm lại nói không có; cô gọi điện cho anh ta, luôn là tiếng máy bận; cô nhấn lại vào hộp thư của anh ta, anh ta vẫn không trả lời; cô đến quán bar tìm, anh ta cũng chẳng ở đấy. Hạng Tự giống như bốc hơi khỏi nhân gian, không ai liên lạc được với anh ta, cũng chẳng có người nào tìm thấy.

Chiều thứ ba, cô bật tivi, đó là chuyện cô thường làm vào giờ này mỗi tuần —— xem chương trình cờ vây buồn tẻ và vô vị của Hạng Tự. Từ trước đến giờ anh ta chưa từng lộ diện trong chương trình, chỉ có âm thanh trầm thấp cùng với ngón tay thon dài, nhưng cô vẫn xem, tuần nào cũng xem, mặc dù cô chưa bao

giờ cho anh ta biết.

Chương trình vừa chiếu phần mở đầu, bắt đầu chèn quảng cáo, đợi khi quảng cáo chấm dứt, trên màn hình là một người dẫn chương trình thể thao nổi tiếng, anh ta dùng giọng điệu trầm bổng nói: “Xin chào các vị khán giả, bởi vì phía sản xuất nên chương trình ‘cờ vây’ tuần này tạm dừng phát sóng. Nhưng tiết mục đặc biệt ‘phỏng vấn độc quyền thể thao’ của chúng tôi đã mời được anh Hạng Tự vừa đánh bại rất nhiều tuyển thủ ưu tú mà đoạt giải quán quân tại giải thi đấu quốc tế, anh ấy sẽ là nhân vật chính trong buổi phỏng vấn độc quyền hôm nay.”

Tử Mặc kinh ngạc nhìn chằm chằm chữ “trực tiếp” trên góc trái màn hình tivi, chẳng lẽ, anh ta đang ở đài truyền hình?

Màn ảnh chuyển cảnh, khuôn mặt tuần tú mà lạnh lùng của Hạng Tự lập tức xuất hiện trước mặt cô.

“Chào buổi chiều.” Anh ta mặt không biểu cảm hơi khom người, hai tay đan vào một chỗ ngồi ở đằng kia, không nói gì.

“Được, vậy trước tiên nói về trận thi đấu lần này...”

Hạng Tự gầy rồi, xung quanh đôi mắt lại có một quầng đen nhàn nhạt, nụ cười như có như không tại khóe miệng đã biến mất, cho dù thỉnh thoảng lộ ra nụ cười, cũng là xuất phát từ sự lễ độ hoặc là khách khí, không giống như Hạng Tự tràn đầy sức quyến rũ.

Cô cứ thế ngồi ngơ ngác trước tivi nhìn anh ta, không biết anh ta nói những gì, chỉ cảm thấy rất muốn gặp anh ta, muốn hỏi anh ta rất nhiều, cũng muốn nói rất nhiều với anh ta.

Cô bỗng nhiên cầm ba lô và chìa khóa xe xông ra ngoài, cô muốn đến đài truyền hình, nếu anh ta đang ở đó, cô sẽ đi tìm anh ta, nói chuyện rõ ràng, cho dù thật sự muốn quên đi anh ta, cũng không thể không minh bạch như vậy.

May nhờ quan hệ công việc, cô vẫn quen biết với vài nhân viên của đài truyền hình, sau khi tới nơi nhanh chóng tìm được nơi ghi hình của chương trình kia. Cô đẩy cửa ra, có phần thở hổn hển, cô gắng sức lấy lại bình tĩnh, lướt qua mọi người dưới ánh đèn tìm kiếm bóng dáng của Hạng Tự. Rốt cuộc cô nhìn thấy anh ta, trông còn gầy hơn trên tivi một chút, nhưng sắc mặt không lạnh nhạt như vậy.

Cô đi qua, đứng bên cạnh máy quay, anh ta không nhìn thấy cô, còn đang trả lời câu hỏi của người dẫn chương trình.

“Được, tôi rất vui vì anh Hạng Tự đã chấp nhận buổi phỏng vấn ngày hôm nay, chúc anh giành được nhiều thắng lợi hơn trong sự nghiệp thi đấu sau này. Cảm ơn.”

“Cảm ơn.”

Buổi trực tiếp kết thúc, Hạng Tự sụp bả vai, cô biết, đó chính là anh ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Anh ta cầm nước khoáng trên bàn, ngửa đầu uống nước, mới uống mấy hớp, liền nhìn thấy cô đứng bên cạnh máy quay, anh ta bị sặc ngay.

“Khụ, khụ, khụ...”

Bên cạnh có hai nhân viên vội vàng đưa khăn giấy cho anh ta, anh ta lau miệng, sau đó nhúu chặt mày nhìn cô chăm chăm, giống như đang hỏi: em tới làm gì?

Cô gãi đầu, không biết nên nói từ đâu, tại hiện trường có đủ loại âm thanh chỉ huy, hơi ồn ào, họ yên lặng nhìn nhau, ngàn lời vạn chữ đều hóa thành một ánh mắt ầm ập.

Hạng Tự đứng lên, tháo ra microphone kẹp ở cổ áo, đi về phía cô.

Cô chợt cảm thấy nhịp tim mình đập rất mạnh, anh ta vẫn là Hạng Tự đó, Hạng Tự mà cô gặp lần đầu tiên vào buổi sáng sớm và đụng mạnh vào cô.

“Em ——” anh ta mới vươn tay về phía cô đã bị người khác ngắt ngang.

“—— anh Hạng Tự,” một vị phóng viên cầm bút ghi âm giơ lên trước mặt Hạng Tự, “Xin hỏi anh thật sự là em trai của Hạng Phong sao?”

“...” Hạng Tự nhúu mày nhìn người đàn ông kia, như là không định trả lời câu hỏi của anh ta.

“Hai anh em các anh một người là tiểu thuyết trinh thám gia nổi tiếng, một người là tuyển thủ cờ vây từng được ca tụng là ‘thiếu niên thiên tài’, quan hệ giữa hai người định nghĩa như thế nào? Anh cảm thấy so với anh trai mình, anh mạnh hơn hay là yếu hơn?”

Hạng Tự đẩy ra bút ghi âm của anh ta, cho anh ta ánh mắt tỏ vẻ chán ghét, muốn làm vậy hù dọa người kia rút lui.

“Tình cảm giữa anh và anh trai không tốt sao?”

“...”

“Hay là nói anh rất ghen tị với anh mình?”

“Anh đủ rồi...” Hạng Tự nhin không được thốt lên, giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

“Anh không muốn trả lời ư?”

“Đúng vậy.” Hạng Tự trừng anh ta.

“Vậy câu hỏi cuối cùng, đối với vụ scandal của anh Hạng Phong vừa đăng trên tạp chí giải trí hôm nay, anh có ý kiến gì không?”

“Không ý kiến.” Hạng Tự đã sắp tới ranh giới của sự nhẫn nại.

“Anh nói anh không ngại anh ta là một ‘đồng chí’ sao?”

() đồng chí: tiếng lóng chỉ người đồng tính*

Hạng Tự trừng to mắt, như là muốn cho người kia một đấm: “Anh đang nói bậy bạ gì đó?!”

“Anh chưa đọc sao, về scandal của Hạng Phong...” Nói xong, người đàn ông kia rất chuyên nghiệp lấy ra một quyển tạp chí tin đồn, trên trang bìa là một tấm ảnh mờ mờ, một người đàn ông có dáng dấp trông như Hạng Phong ôm một người thấp hơn anh một nửa.

Hạng Tự liếc đại một cái thì đã muốn mắng chửi, nhưng anh ta bỗng nhiên chớp mắt, ngạc nhiên nhìn tấm ảnh kia.

Vóc dáng cao lớn trong tấm ảnh đúng là Hạng Phong, đeo mắt kính, áo sơ mi trắng phối với giày Martin, cái loại phong cách chẳng ra gì này ngoài vị tiểu thuyết trinh thám gia quái đản kia thì chẳng có người nào thưởng thức... Nhưng người mà Hạng Phong ôm, mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc cùng quần bò rách mà Hạng Tự rất quen thuộc, trong làn gió đêm mái tóc ngắn hơi rối —— có lẽ rất nhiều người sẽ tưởng rằng đó là một chàng trai, nhưng anh ta biết không phải.

Đó là Tử Mặc, Thi Tử Mặc của anh ta.

16. Chương 16: Cự Giải (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạng Tự giật lấy quyển tạp chí, lạnh lùng cho Tử Mặc một ánh mắt rồi bỏ đi.

Trong phòng ghi hình người đến người đi, Tử Mặc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia có chút xa lạ, trong lòng không khỏi nghĩ ngợi. Cô vội vàng bám theo, trong phút chốc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, Hạng Tự đang giận sao? Giận cô ư?

Nhưng tại sao...

Cô đi qua chỗ rẽ, kính ngạc phát hiện mình bị bỏ mắt, cả hàng lang trống rỗng, chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu.

“Em qua đây cho anh.” Có người vịn cổ cô, ấn cô ở phía sau cửa.

Ánh đèn tại cầu thang sáng ngời, nhưng đôi mắt gần như muốn phun lửa kia của Hạng Tự còn khiến người ta choáng váng hơn cả đèn huỳnh quang.

“Tự em xem đi.” Anh ta giao tạp chí cho cô, khoanh tay, không nói gì nữa.

Tử Mặc cầm tạp chí nghiêm túc nhìn tấm ảnh trên đó, hai người trầm lặng hồi lâu, rốt cuộc Hạng Tự không nhận được nữa hỏi: “Em có gì muốn nói không?”

“Ừm...” Cô mấp máy môi, “Ánh sáng mờ quá, nếu có thêm đèn flash thì tốt rồi...”

“Thì Tử Mặc!” Ngữ khí Hạng Tự rất bình tĩnh, nhưng lông mày lại nhíu thật chặt.

“Được rồi,” cô đầu hàng, “Đó là em và Hạng Phong.”

“...” Sắc mặt Hạng Tự rất căng thẳng, như là sợ từ trong miệng cô nghe được chuyện mình không muốn nghe.

“Anh ấy chỉ đang an ủi em thôi.”

Hạng Tự trầm lặng, có lẽ đang suy tư gì đó, lông mày vẫn nhíu chặt, ngón tay bắt giắc sờ cằm, lúc này cô mới phát hiện, trên mặt anh ta đã mọc chút râu, ngắn mà cứng, lúc chạm vào má cô thì cảm thấy hơi đau. Thật ra, anh ta không chỉ thích véo má cô, cũng rất thích dùng râu để chạm vào cô...

“Này!...”

Cô lấy lại tinh thần, yên lặng nhìn Hạng Tự.

“Em tới tìm anh sao?”

“Ừm...”

“Chuyện gì?”

“Là...có chuyện muốn hỏi anh.”

“?”

Cô cúi đầu, nhìn mũi chân của mình, trên đầu đôi giày vải có một vệt bùn nho nhỏ, cô rất muốn khom người lau nó đi, nhưng cuối cùng nhận lại.

“Lúc em xảy ra tai nạn xe cộ, anh cũng...bị bệnh sao?”

“...”

Cô không nhìn mặt Hạng Tự, nhưng biết anh ta rít một hơi kính ngạc. Bọn họ quen thuộc lẫn nhau, nhưng càng ngày càng không hiểu đối phương.

“Hạng Phong nói với em?” Anh ta giận tái mặt, nhíu lông mày, không biết suy nghĩ gì.

“Ừm...” Cô gật đầu.

“...” Anh ta không nói, giống như đoạn đối thoại này kết thúc như vậy, vấn đề này không có đáp án.

Nhưng đây không phải là kết quả mà cô muốn: “Tại sao không nói cho em biết?”

Hạng Tự im lặng, nhìn lên ánh đèn chói lóa trên đầu, nheo mắt lại nói: “Lúc ấy em nằm trên giường bệnh, biết thì sao chứ...”

“Nhưng mà!” Cô hô lên, “Nhưng mà...nhưng mà...”

Không có vẻ sau, cô có hàng ngàn cái “nhưng mà”, thế mà lại không thể nói tiếp.

“Quên đi,” bàn tay thật to của anh ta đặt trên đầu cô, “Biết hay không biết, thì có thể thay đổi gì chứ?”

“...” Có lẽ chẳng thể thay đổi gì, nhưng có thể khiến cô dễ chịu một chút, khiến cô có thể chống đỡ lâu hơn.

Bọn họ cách nhau rất gần, khoảng cách chỉ bằng một nắm tay, trái tim cô đập hơi nhanh, bởi vì bàn tay Hạng Tự còn đặt trên đầu cô, anh ta đang dùng nụ cười mê hoặc người khác mà nhìn cô.

Rốt cuộc đã bao lâu rồi, hai người họ không im lặng đứng cùng nhau như vậy, chỉ là lẳng lặng nhìn đối phương, sau đó đều nghĩ đến tâm sự của riêng mình...

Một hồi chuông di động ngắt ngang sự yên lặng trong phút chốc, Hạng Tự có chút nổi nóng bắt máy, một giọng nữ chói tai xuyên qua sóng điện từ ồn ào mà lẫn quẩn trong không khí: “Này lần trước anh đã nói, muốn dẫn người ta ra ngoài chơi, khi nào thì mới thực hiện đây?”

Anh ta muốn tránh Tử Mặc, nhưng phát hiện không có chỗ để tránh, vì thế nói có lệ: “Bây giờ tôi không rảnh.”

“Khi nào thì anh rảnh?” Đối phương làm nũng nói.

“Không biết!”

“Ồ, sao anh có thể như vậy ——”

Điện thoại bị ngắt kết nối, anh ta lúng túng cầm di động, tựa như đứa trẻ đã làm chuyện sai nhưng vẫn giả vờ không có gì, ánh mắt cứ liếc về phía cô, không dám nhìn cô.

Tử Mặc bỗng nhiên cảm thấy mình rất ngốc... Có lẽ Hạng Tự nói đúng, có một số việc, biết hay không biết thì có thể thay đổi gì chứ?

Tất cả đều chỉ là cô lừa mình dối người thôi.

Anh ta ho một chút, giả vờ như chưa từng nhận cuộc điện thoại kia: “Anh nói này, em cách xa Hạng Phong một chút cho anh.”

Giọng điệu của anh ta, không giống như mệnh lệnh, cũng không như là thỉnh cầu. Anh ta vĩnh viễn coi cô là một con chim nhỏ ở trong lồng, tưởng rằng không có sự chấp thuận của anh ta, cô sẽ không bay đi.

Tử Mặc cụp mắt, nói: “Em cũng có tự do mà em muốn.”

“?”

“Hạng Phong sẽ không làm tổn thương em,” cô ngẩng đầu, không hề e ngại, “Ít nhất...sẽ không tổn thương em giống như anh.”

Hạng Tự kinh ngạc, giống như lời nói từ miệng cô là một câu thần chú. Anh ta không hề đoán được, con chim nhỏ trong lồng cuối cùng cũng có khoảnh khắc bay về trời xanh.

Cô xoay người muốn đi, nhưng bị Hạng Tự dè lại, cô biết anh ta cúi đầu sẽ hôn cô, thế là cô quay mặt qua chỗ khác, chiếc cằm bị anh ta bóp giữ đến đau đớn, bờ môi ấm áp mà cấu kính tiến đến gần, bắt lấy cô.

Nụ hôn trúc trắc vụng về, Hạng Tự liếm đầu lưỡi của cô, cô có thể ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt từ trong miệng anh ta, mùi vị quen thuộc đã cùng cô rất nhiều năm, lan tràn mỗi một ngõ ngách trên cơ thể, bờ môi, ngón tay cô, thậm chí trên áo phông của cô, không thể lau sạch.

Cô bỗng dưng cảm thấy nhục nhã, anh ta muốn chinh phục cô, gỡ mọi mảnh khóe để chinh phục cô —— nguyên nhân chỉ vì tấm ảnh Hạng Phong ôm cô. Anh ta là một người không có cảm giác an toàn, khi có người xâm phạm lãnh địa của anh ta, anh ta sẽ giận dữ phản kích, nhưng chưa bao giờ bằng lòng hứa hẹn điều gì.

Tử Mặc dùng hết sức lực mới đẩy Hạng Tự ra, hai người thở hồng hộc nhìn đối phương, trầm mặc vài giây, cô tông cửa xông ra, Hạng Tự đuổi theo trên hành lang, lúc sắp bắt được cô, phía cuối hành lang có nhân viên đang gọi anh ta. Cô chuồn vào thang máy, không đợi anh ta đuổi theo, cánh cửa đã khép lại.

Di động cô vang lên, là Hạng Tự gọi tới, cô bấm nút tắt ngay, anh ta lại gọi, anh vẫn bấm nút tắt. Sau mấy lần lặp đi lặp lại, cô rốt cuộc giận dữ tắt nguồn điện thoại luôn.

Không biết tại sao, cô chỉ muốn cho mình tùy hứng một lần, tùy hứng triệt để một lần.

Buổi tối trước khi ngủ, Hạng Tự đến gõ cửa phòng cô, anh ta nói: “Sư tử, anh biết em ở bên trong...”

Cô trốn phía sau cửa, nhìn anh ta qua mắt mèo, anh ta mím chặt môi, ánh mắt chăm chú. Cô không trả lời, bờ lưng tựa trên cửa, nhẹ giọng thở dài.

“Em đi ra đi, chúng ta nói chuyện.”

“Em không muốn...” Cô quật cường nói.

Bọn họ luôn bỏ qua cơ hội nói rõ mọi chuyện hết lần này đến lần khác, không vì cái gì, chỉ là vì sự bần khổ và quật cường của nhau. Con người mà, lúc càng muốn chứng minh thì càng cách đáp án xa hơn.

“Anh cam đoan sẽ không như hồi chiều...” Anh ta đập cửa nhẹ nhàng, rất bất đắc dĩ.

Tử Mặc cào tóc, mở di động, do dự một hồi mới gọi điện cho Hạng Tự.

Anh ta lập tức bắt máy, cô nói: “Có gì thì anh nói đi.”

“...Dạo này anh thật sự rất tệ hại.” Giọng anh ta trầm thấp mà khàn khàn.

“...” Cô rất muốn nói, cô cũng vậy.

“Luôn không có cách tập trung chú ý.”

“Không phải anh thắng Trần Tiềm sao?”

“Đó là ngoài ý muốn,” anh ta cười khổ, “Anh chỉ lơ đãng, lúc hồi phục tinh thần thể mà lại thắng...”

“Gạt người...”

“Anh không gạt em.”

“...”

“Nói đi, quái vật nhỏ, em muốn anh thế nào?” Anh ta thở dài, giống như hoàn toàn đầu hàng.

“...”

“Chỉ cần em đừng giận dữ nữa, cái gì cũng được hết...” Anh ta mệt mỏi tựa trên cửa, cùng cô đưa lưng về nhau, chính giữa cách một cánh cửa, nhưng tựa như cách xa ngàn dặm.

“Anh không biết em muốn cái gì sao?”

“...”

“Em ở bên anh nhiều năm như vậy anh còn không biết ư?”

Anh ta thở dài, thần thờ nói: “Sư tử, em đang ép anh sao?”

Cô không biết, thật sự không biết. Thậm chí cô bắt đầu không biết rốt cuộc mình muốn gì, là một thứ gọi là danh phận sao? Hay là ở bên người mình yêu, yêu anh ấy, thay đổi anh ấy, cũng thay đổi chính mình.

“Tạm biệt.” Nói xong câu này cô liền cúp máy, tháo pin ra, sau đó ngồi dưới đất bật khóc.

Cô không chắc chắn thay đổi bản thân, càng không chắc thay đổi Hạng Tự, cô rất muốn mở cửa đi ra ngoài, nhào vào lòng anh ta, hôn anh ta, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhìn anh ta cười véo mặt mình, sau đó tiếp tục mối quan hệ vướng mắc mà hỗn loạn này, cho đến khi trái tim đau đớn lần nữa, đau đến chết lặng... Nói vậy, cô có thể thật sự quên mau một chút không?

Nhưng cô biết mình không thể, nếu không mọi cố gắng của cô đều uổng phí.

Tối hôm nay thật sự rất im lặng, Tử Mặc nằm trên giường, không bật đèn, tầng ba mươi hai nằm trên cao tựa như một thành lũy, ngăn cách bọn họ với thế giới bên ngoài. Cô luôn cho rằng mình thông qua ống kính nhìn thấy thế giới hư ảo, nhưng thực ra cô dùng ánh mắt nhìn thế giới không hề chân thật.

Chiều hôm sau, Tử Mặc nhận được cuộc gọi của Cố Quân Nghi, báo với cô thứ bảy đến công ty làm việc. Cô có chút giật mình, trải qua biến cố mấy ngày nay, cô cảm thấy Cố Quân Nghi vốn thân thiết với cô như

người chị bỗng nhiên trở nên xa lạ, cô không đoán được ý nghĩ của chị ta, thậm chí cảm thấy khó hiểu —— Cổ Quân Nghi mà cô từng hâm mộ sùng bái đi đâu rồi?

Có phải một khi con người trưởng thành thì phải đối mặt với hiện thực khắc nghiệt hay không, cho dù còn chưa chuẩn bị tốt cũng phải ra đi, bởi vì thời gian chỉ biết trôi qua mà không chờ đợi. Cô rất sợ có một ngày, bỗng nhiên phát hiện những điều mà mình cố chấp, tin tưởng, tất cả đều không tồn tại, thế thì cô không biết vị trí của mình rốt cuộc là ở đâu, cũng chẳng biết nên đi phương hướng nào.

Nhưng sáng sớm thứ bảy Tử Mặc vẫn đi, giống như hồi trước vậy, đeo ba lô thật to, đi vào hành lang công ty, không ai chào hỏi cô, tất cả mọi người đều có việc bận của mình, không chú ý sự tồn tại của người khác.

Cô tiến vào studio, Cổ Quân Nghi đang họp với khách hàng, thế là cô lặng lẽ đến vị trí nhiếp ảnh gia, bắt đầu chuẩn bị dụng cụ.

Một lát sau, Cổ Quân Nghi đi tới nói: “Hôm nay chụp ảnh chân dung cho tạp chí, ý của biên tập viên là chụp sinh động một chút, tốt nhất là khai thác điểm khác biệt của nhân vật. Lát nữa chị phải đi qua phòng bên cạnh, một mình em không thành vấn đề chứ?”

Tử Mặc ngó ra, sau đó gật đầu.

Cổ Quân Nghi không nói thêm gì, mỉm cười rồi rời khỏi.

Tử Mặc khó nén nổi mất mát trong lòng, cách đây không lâu, chị Tiểu Cổ luôn ở bên cạnh cô, vừa là thầy vừa là bạn. Nhưng hiện tại, cô cảm thấy hình như mình bị vứt bỏ, không ai che chở cho cô nữa, cô chẳng qua là một cô bé thích hí hoáy máy ảnh, không biết làm sao mà thôi.

Trần Tiềm đi tới, tự nhiên ngồi trên chiếc ghế cao dưới đèn pha, không hề lúng túng.

“Bắt đầu được chưa?”

Tử Mặc kinh ngạc nhìn anh ta, tưởng rằng anh ta đi nhầm chỗ.

“Thế nào, bộ đồ này không thích hợp hả?” Anh ta đứng lên đánh giá mình từ trên xuống dưới.

“Sao anh lại ở đây?”

Anh ta nở nụ cười, cười đến hung dữ: “Quân Nghi không nói với em ư, anh là một trong những nhân vật chính hôm nay.”

Cô dùng sức lắc đầu.

“Cô ấy đó, mấy tuần nay vì chuyện của em mà bồn ba khắp nơi, nhưng hình như cũng không thuận lợi cho lắm. Sau khi biết có tạp chí làm số đặc biệt về bọn anh, cô ấy nhờ anh giúp em sắp xếp công việc,” lúc Trần Tiềm không cười ngược lại rất dịu dàng, “Đây chính là lần đầu tiên...”

“?”

“Bọn anh ở bên nhau lâu như vậy, lần đầu tiên cô ấy nói với anh ‘em có thể nhờ anh một việc không?’”

“...”

“Có thể thấy được, mặt mũi của em lớn thật đấy.” Anh ta nháy mắt, có vẻ nghịch ngợm không hề tương xứng với một người ba mươi lăm tuổi.

Tử Mặc thẳng thốt nhìn về phía cửa, Cổ Quân Nghi đã đi từ lâu, không giải thích gì, không oán trách gì, nhưng dùng cách thức đặc biệt của mình để giúp cô, cổ vũ cô, mà cô lại trách lầm chị ta...

Tử Mặc cúi đầu bắt đầu nghiêm túc điều chỉnh tiêu điểm, ánh mắt hơi lơ mơ, nhưng cô nhin xuống. Cô sẽ làm theo lời dặn của Cổ Quân Nghi, không hề hoài nghi, cũng không có mất mát —— à, nếu có thể, cô vẫn hy vọng mình có thể trở thành người xuất sắc giống như chị Tiểu Cổ vậy, kiên định làm chuyện mình muốn làm.

Ánh đèn trong studio chớp tắt, Tử Mặc và Trần Tiềm hỗ trợ lẫn nhau rất tốt, trong lúc thay đổi bối cảnh, biên tập viên của tạp chí xem ảnh xong thì gật đầu, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc cô nâng cao cái giá thì phía sau truyền đến tiếng xôn xao, cô không quay đầu lại, nhưng nghe được một âm thanh quen thuộc nói: “Này...”

Là Hạng Tự, từ bên ngoài đi vào, cũng đeo một chiếc ba lô giống như của cô, ngay cả đôi giày vải cũng cùng kiểu dáng với đôi giày mà cô đang mang.

Biên tập viên bảo anh ta mau chóng đi thay quần áo, anh ta gật đầu, lại nhìn cô một cách đầy hứng thú, sau đó vội vàng đi mất.

Tử Mặc cào tóc, hỏi: “Không phải...tập ảnh về Trần Tiềm sao?”

“Đúng vậy,” biên tập viên gật đầu, “Nhưng kì tiếp theo là về Hạng Tự, thế nên cùng chụp luôn, hơn nữa chúng tôi cũng muốn chụp một số ảnh chung của bọn họ.”

“À...” Cô rầu rĩ cất tiếng, cảm thấy da đầu tê dại.

Lúc Hạng Tự và Trần Tiềm thay đổi quần áo xong đi ra thì Tử Mặc bỗng nhiên cảm thấy trước mắt sáng ngời, hai người đều mặc âu phục, áo sơ mi, nhưng phía dưới lại là quần bò phối với giày thể thao, quan trọng nhất là kiểu tóc đều rất có cá tính, rất có loại phong cách yuppie thịnh hành vào những năm 80. Đúng vậy, cô chưa bao giờ thấy Trần Tiềm chải tóc qua một bên và...Hạng Tự buộc tóc đuôi ngựa.

(*) trào lưu sống của dân teen, thế hệ [Yuppie] chỉ chào đón bạn là thành viên của họ một khi: bạn trẻ (14 – 22 tuổi), bạn có tài, tự lập, không nương nhờ vào gia đình hoặc một ngoại lực nào đó khác; bạn luôn khát vọng làm giàu và tự chứng tỏ bản thân mình bằng những ưu điểm và phẩm chất riêng của chính bạn trong xã hội; “Trẻ thì phải biết chơi và chơi đến nơi đến chốn, “quây” hết mình để rồi học và làm cũng hết mình”, tổ hợp của những từ trong tiếng anh: Young (trẻ), Urban (sản phẩm của thành thị), Professional – Pro (có đẳng cấp), hipPIE (thích nổi loạn).

Cô hơi khom người nhìn họ trong ống kính, hóa ra tóc Hạng Tự đã dài như vậy rồi, vừa khéo có thể buộc được một đuôi ngựa nho nhỏ, nhưng phần tóc mái chẳng hề nghe lời, lén lút rơi xuống, che đi khóe mắt của anh ta, trông như ánh mắt anh ta rất động lòng người.

Cô bảo hai người cứ đứng tùy ý, nói chuyện với nhau, hoặc là dứt khoát tạo ra đủ loại biểu cảm mà nhìn ống kính, chụp một hồi, cô bỗng nhiên cười lên, lén cười trong lòng, không cho ai nhìn thấy.

“Trước tiên...dừng một chút.” Cô giơ tay ra hiệu, mời Trần Tiềm đến bên này nghỉ ngơi trước.

Tử Mặc đi tới bên cạnh Hạng Tự đang ngồi trên ghế cao, cô nhỏ giọng nói: “Có một vấn đề.”

“?”

“Tại sao tất cả biểu cảm của anh đều giống hệt nhau...”

Hạng Tự nhú mày, chẳng nói gì.

Có lẽ ngay cả bản thân anh ta cũng không biết, mỗi một biểu cảm của anh ta đều như là...con gà trống dùng hết kỹ xảo toàn thân muốn dụ dỗ con khác phái. Cô cào tóc, không muốn sử dụng từ hình dung trong lòng càng tệ hơn, chỉ thản nhiên nói với anh ta.

“Thả lỏng một chút, giống như lúc thường anh ở cùng Trần Tiềm ấy.”

Cô xoay người muốn đi, lại bị anh ta lén giữ chặt góc áo: “Nhưng mà, nơi này rõ ràng còn có em mà...”

Khi nói lời này, sắc mặt anh ta giống như đang oán trách, cũng như đang làm nũng.

Cô tưởng rằng mình sẽ đỏ mặt, nhưng cô không có, cô chỉ cười lạnh, không hề lúng túng mà hất tay anh ta ra.

“Tử Mặc,” Trần Tiềm đi tới, bên cạnh còn có biên tập viên đi theo, “Có thể chụp xong phần bọn anh trước không, anh vừa mới nhận điện thoại, lát nữa còn có việc.”

“Vâng...” Cô gật đầu, cảm thấy tay Hạng Tự lại duỗi ra.

“Còn nữa, tôi cảm thấy thế này...”

Biên tập viên nghiêm túc nói ra ý tưởng của mình, cô không nghe được gì hết, bởi vì bàn tay Hạng Tự làm càn ở sau lưng bên trong áo sơ mi của cô, lấy ngón tay vẽ vòng tròn trên bờ lưng mịn màng của cô.

“Này!” Tử Mặc bỗng nhiên kêu to, khiến những người khác đều nhìn sang đây.

Hạng Tự nhìn cô, rốt cuộc chậm rãi buông tay, sắc mặt nghiêm túc.

Cô trở về vị trí, chỉ huy hai người đứng trước đèn pha, lại bắt đầu nhấn nút chụp liên tục. Có lẽ Hạng Phong nói đúng, cô và Hạng Tự đi đến tình trạng ngày hôm nay, là vì cô quá chiều anh ta, nếu như một phía luôn lùi bước, thế thì phía kia nhất định muốn tiến bước. Khi lùi bước biến thành một thói quen, tiến bước cũng sẽ là chuyện đương nhiên thôi.

Cô tránh phía sau ống kính, trở nên trầm tĩnh lại, giống như có thể dùng ánh mắt bàng quan nhìn người đàn ông trước mắt này. Toàn thân anh ta đầy vàng sáng, nhưng anh ta cũng có một mặt dịu dàng, bắn khoăn, quật cường, yếu đuối, anh ta không phải “thiếu niên thiên tài” gì đó, anh ta chẳng qua là một cậu bé bị cô chiều hư mà thôi.

Lúc chụp ảnh xong xuôi thì đã bốn giờ chiều, Tử Mặc đói rã rời, thế là cô ngồi xuống uống một cốc nước, Hạng Tự ngồi cạnh cô, bắt chéo chân, trên chân là đôi giày vải có kiểu dáng giống cô.

“Đi thôi, đi ăn cơm.” Anh ta nói.

Cô ngẩng đầu nhìn anh ta, lắc đầu: “Em phải đi tìm chị Tiểu Cố.”

“Anh chờ em.”

“Không cần.”

Anh ta nheo mắt nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Sư tử?”

Cô vẫn lắc đầu. Có lẽ Hạng Tự sẽ không hiểu rốt cuộc cô suy nghĩ cái gì, cho tới giờ cũng không hiểu.

Anh ta cúi đầu nói bên tai cô: “Em muốn anh hôn em ở đây sao?”

Hô hấp của anh ta thổi tới mang tai cô, cô không khỏi cảm thấy ngứa ngáy, nhưng vẫn điềm tĩnh nói: “Nếu anh làm như vậy...”

“?”

“Em sẽ biến mất trước mặt anh.” Khuôn mặt cô không biểu cảm, ánh mắt kiên định.

Hạng Tự nhìn cô, nhìn cô thật lâu, nói không ra lời.

“Hai người quen biết sao?” Biên tập viên hỏi.

“Quen chứ,” Hạng Tự quay đầu, khuôn mặt vốn cứng đờ nay nhuốm ý cười nói, “Đương nhiên quen rồi. Cô ấy là bạn gái của tôi...”

Không chỉ biên tập viên, người bên cạnh nghe vậy cũng ngạc nhiên nhìn hai người họ, bầu không khí nhất thời trở nên gượng gạo.

“Đừng nói đùa,” Tử Mặc bỗng nhiên nói, “Chẳng buồn cười chút nào.”

Nói xong, cô chợt đứng dậy, cầm ba lô đi về phía cửa, Hạng Tự ở đằng sau hoảng hốt gọi tên cô, cô vẫy tay nói: “Hiện tại em thật sự có việc, khi nào rảnh thì sẽ tìm anh...”

Nói xong cô đi ra ngoài. Mọi người trên hành lang vẫn bận rộn, cô đẩy cửa văn phòng bình thường không có người của Cố Quân Nghi, đi vào, khép cửa lại, sau đó tựa lưng trên cửa thở phào một hơi.

“Xong rồi à?” Cố Quân Nghi bưng một tách trà ngồi trên ghế xoay sau chiếc bàn, sắc mặt mệt mỏi.

“Chị Tiểu Cố...”

Cố Quân Nghi cười cười, nói: “Haiz...thật muốn ngủ mê ba ngày ba đêm không tỉnh lại.”

Tử Mặc đặt ba lô lên bàn, cúi đầu, thành khẩn nói: “Chị Tiểu Cố, em xin lỗi...”

“Vì sao?”

“Ừm...bởi vì, em tùy hứng...còn có...”

“?”

“Còn có...em, em tưởng rằng chị...”

“Em tưởng rằng chị vứt bỏ em rồi?”

Đầu Tử Mặc càng cúi thấp hơn, không dám nhìn chị ta. Cô nhiều lần cho rằng chị ta đã vứt bỏ cô, thậm chí hèn hạ nghĩ rằng là bởi vì cô đã biết một số việc không nên biết nên mới bị chị ta vứt bỏ.

Cố Quân Nghi không để bụng nói: “Em đó, trải nghiệm quá ít...có đôi khi chị cảm thấy em luôn không thể rời khỏi chị, chị cũng phải chịu một phần trách nhiệm lớn.”

“?” Cô ngẩng đầu, khó hiểu nhìn chị ta.

“Lúc nào chị cũng suy nghĩ mọi thứ cho em, ngoài việc cầm máy ảnh ra thì em không bao giờ làm chuyện gì khác nữa —— chưa từng trải qua mưa gió, nên cũng không biết gian khổ ở trong đó.”

“Em xin lỗi...”

“Cô bé ngốc, sao lại bỗng nhiên trở nên cảm tính như vậy hả?” Nụ cười của Cố Quân Nghi mặc dù uể oải, nhưng khiến người ta tràn đầy sức lực.

Tử Mặc chợt nhớ tới cảnh tượng kia trong studio, cô muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc có phải như cô tưởng tượng không, nhưng nhìn thấy đôi mắt thẳng thắn thành khẩn của Cố Quân Nghi, cô bỗng nhiên cảm thấy mình đa nghi rồi.

Đúng vậy, có lẽ, đó là một người thân thích của Cố Quân Nghi, chẳng hạn như anh trai hoặc em trai, họ đã lâu không gặp, ôm nhau cũng không có gì lạ.

“Em có lời muốn nói sao?” Cố Quân Nghi nghiêng đầu hỏi cô, sắc mặt hòa nhã mà vô tội.

Cô vội vàng lắc đầu: “Không, không có gì.”

Văn phòng rất im lặng, tại góc tường có dựng một cái máy điều hòa, bởi vì mới mua năm nay cho nên tiếng thổi rất êm, ngoài cửa có đủ loại bước chân, phần lớn đều là vội vội vàng vàng, trên bàn đặt một chiếc đồng hồ điện tử kiểu cũ, mỗi lần qua mười lăm phút thì đồng hồ sẽ phát ra tiếng “bing”, cô cầm ba lô, muốn thành khẩn nói tiếng cảm ơn lần nữa, sau đó xoay người tạm biệt.

“Em không cần phải nói dối.”

“?”

Cố Quân Nghi ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén, giọng điệu lại cực kỳ bình thản: “Em đã thấy được, không phải sao? Tử Mặc...”

17. Chương 17: Cự Giải (trung)

Tử Mặc cảm thấy nhịp tim mình đập rất mạnh, hóa ra muốn lừa mình dối người, cũng chẳng hề dễ dàng như cô nghĩ.

Lần đầu tiên hai người nhìn thấy vẻ nghiêm nghị trong mắt nhau, vì thế đều lựa chọn im lặng, chờ đối phương lên tiếng.

Tử Mặc tưởng rằng Cố Quân Nghi sẽ lên tiếng trước, không ngờ lại là cô.

“Chị và Trần Tiềm...xảy ra vấn đề gì sao?”

“Không có.”

“...Vậy, chị không còn yêu anh ấy?”

“Không, yêu chứ.”

“ ... ”

Cố Quân Nghi bình thản nghiêm túc nói: “Chị vẫn yêu anh ấy, còn hơn cả trước đây, càng yêu anh ấy nhiều hơn.”

“Vậy thì tại sao...”

“...” Cố Quân Nghi im lặng, ánh mắt mang theo vẻ đau thương.

Đồng hồ điện tử kiểu cũ trên bàn vẫn phát ra tiếng mỗi khi đi qua một khoảng thời gian, giống như đang nhắc nhở mọi người phải đối mặt với sự thật.

“Chị Tiểu Cố, chị biết không,” Tử Mặc nói, “Bởi vì chị em mới quyết định làm nhiếp ảnh gia.”

“ ... ”

“Ở trong mắt em, chị luôn là một người dũng cảm, kiên định, những thứ chị có luôn khiến em hâm mộ, em rất cố gắng, cố gắng trở thành...một người phụ nữ giống như chị. Em thậm chí còn nghĩ rằng, chỉ cần giống như chị, em có thể nhận được hạnh phúc mà mình mong muốn.”

“Tử Mặc...”

“Mới ban nãy, em vẫn còn nghĩ như vậy, em cảm thấy xấu hổ vì sự nghi ngờ của mình, em muốn thuyết phục bản thân, chị vẫn là chị Tiểu Cố đáng yêu nhất trong lòng em —— nhưng, không phải! Không phải nữa rồi!” Cô cảm thấy hai má mình nóng lên, cô cảm thấy căm phẫn, nhưng chẳng biết làm sao.

Tử Mặc cầm ba lô, xoay người đi ra ngoài, tại chỗ rẽ dừng phải Hạng Tự đang đi tới, anh ta vươn tay muốn đỡ cô, nhưng cô né tránh, không chỉ dùng cơ thể, còn dùng ánh mắt lạnh như băng của mình.

Hạng Tự gọi tên cô, cô không đáp lại, chỉ đi tiếp, bước chân tăng tốc, sau đó chạy mất hút.

Cô chạy lao đảo tiến vào bãi đỗ xe, một chiếc xe bấm còi trước mặt cô.

“Tử Mặc?” Trần Tiềm hạ cửa kính xe xuống, nhìn cô.

Cô ngơ ngác đứng đó, nói không ra lời.

“Em có lái xe không?”

Cô gật đầu.

Trần Tiềm cũng gật đầu, sau đó vẫy tay định nói tạm biệt.

Cửa kính xe đang nâng lên, Tử Mặc bỗng giơ tay chặn lại, cửa kính xe lại hạ xuống, Trần Tiềm kinh ngạc nhìn cô: “Sao vậy?”

“Anh, anh vẫn suy nghĩ như vậy sao?”

“?”

“Nếu người anh yêu phản bội anh, anh cũng sẽ lựa chọn tha thứ cho cô ấy?”

Trong nháy mắt, ánh mắt Trần Tiềm hơi lấp lóe, anh ta cup mắt xuống, mấp máy môi, nhẹ giọng nói: “Ừm...”

Tử Mặc cúi đầu, thả bàn tay khỏi cửa kính xe, đứng thẳng tại chỗ. Buổi trưa của tháng tám, ánh nắng rọi trên đầu, khiến người ta khó thở.

“Em xin lỗi,” cô nói, “Không làm mất thời gian của anh nữa...Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Trần Tiềm nâng cửa kính xe lên, không nhìn cô, mau chóng chạy đi.

Cô nhìn bóng dáng kia, bắt đầu không biết làm sao, giống như thế giới này không còn là thế giới mà cô nhận biết.

Hóa ra, trong lúc cô thay đổi, thế giới này cũng đang thay đổi.

Quảng cáo đồng hồ do Đinh Thành làm người mẫu rất cuộc hoàn thành, đăng trên đủ loại tạp chí thời thượng, còn làm thêm mấy số đặc biệt.

Tử Mặc đến quán bida tìm Tử Sinh, anh ngâm điếu thuốc, một mình chơi bida tại chiếc bàn riêng của mình. Nhưng có điểm khác xưa là, xung quanh có mấy nữ sinh bao vây, khê thăm thì.

Tử Sinh dùng sức thực vào hòn bida màu trắng, nhưng lại đánh trật, cuối cùng anh thực hòn bida màu đen còn lại vào lỗ, sau đó dừng lại.

Xung quanh phá lên tiếng thở dài cực kỳ tiếc nuối, anh đứng thẳng dậy, trừng mắt bực bội nhìn những người vây quanh, ngay sau đó một trận thét chói tai vang lên.

Tử Mặc đứng đằng sau đám người nhìn anh, khuôn mặt tươi cười. Tử Sinh cũng thấy cô, anh dứt khoát đặt gậy bida xuống, hất đầu, ra hiệu cô đi vào trong phòng cùng anh.

Hai anh em đi vào “văn phòng” của Tử Sinh, bên trong là một làn khói lượn lờ, Tử Mặc chịu không nổi mở cửa sổ ra, rồi chỉnh điều hòa đến sức gió lớn nhất, sau đó bịt mũi ngồi xuống sofa.

“Em đến làm gì, không phải lại muốn anh cho mượn chỗ nữa chứ...” Tử Sinh ngồi trên ghế ông chủ sau bàn, bắt chéo chân, châm một điếu thuốc.

“Anh,” cô nói, “Anh có cảm thấy việc làm ăn ở đây dạo này trở nên tốt hơn không?”

Tử Sinh nhả khói, sau đó nhíu mày: “Vốn đã tốt rồi, chỉ là gần đây bỗng nhiên có thêm một số người chẳng biết đâu ra.”

“Chẳng biết đâu ra?”

Tử Sinh bực bội bắn tàn thuốc rơi xuống: “Ban này không phải em cũng thấy rồi sao, đám phụ nữ kia...”

Tử Mặc nhin cười, từ trong ba lô lấy ra mấy quyển tạp chí, đặt lên bàn trước mặt anh.

Trên tạp chí đăng ảnh quảng cáo đồng hồ của Đinh Thành, có điều ở phía sau lưng người đàn ông đô thị điển hình này, còn có một bóng dáng u ám chán chường, đó chính là Tử Sinh.

“Đây là cái gì?” Tử Sinh kinh ngạc.

“Em yêu cầu công ty in lên tên và địa chỉ quán của anh, chỗ anh sẽ mau chóng nổi tiếng thôi.”

“Cái con nhóc này...” Anh trừng mắt liếc cô, “Dám tự chủ trương hả.”

Tử Mặc cười hiền lành, sau đó nói ra mục đích đến của mình: “Anh hai, anh có thể thu nhận em một thời gian không?”

“Có ý gì?” Anh dập tắt điếu thuốc, nhìn thẳng cô.

“Em muốn ở lại chỗ anh một thời gian...”

Tử Sinh vẫn còn nhìn cô, không đồng ý cũng chẳng phản đối, chỉ hỏi: “Tại sao?”

“...” Cô mím môi, không trả lời.

“Tôi hạn thuê nhà rồi?”

Cô lắc đầu.

“Không có tiền trả tiền thuê nhà?”

Cô lắc đầu.

“Nhà có ma?” Giọng anh có phần gay gắt.

Cô vẫn lắc đầu.

“...Vậy thì là cãi nhau với thằng nhóc thối kia rồi.” Nói xong, anh lại châm một điếu thuốc.

Tử Mặc gãi đầu, im lặng không nói.

“Anh nói này, rốt cuộc hai đứa đang chơi trò gì hả?”

“...”

“Nếu em bị bắt nạt thì nói với anh,” Tử Sinh bỗng nhiên trầm giọng nói, ngữ khí cực kỳ giống đại ca xã hội đen, “Anh giúp em trừng phạt cậu ta.”

Tử Mặc lắc đầu, nói: “Nếu anh thật sự chịu giúp em, thì để em dọn đến chỗ anh đi.”

Tử Sinh nghĩ nghĩ, rốt cuộc gật đầu: “Được, nhưng anh có một điều kiện.”

“?”

“Không được phép đưa đàn ông về nhà.” Khi nói lời này, giọng điệu của anh giống y hệt ba.

“...Thì Tử Sinh!” Tử Mặc nghiêng răng nghiêng lợi.

Cuối tuần ấy, cô biết Hạng Tự lại ra ngoài thi đấu, thế là thu xếp một số hành lý đơn giản, dọn đến chỗ Tử Sinh. Nơi ở của Tử Sinh nằm gần quán bida, nhưng anh không thường xuyên ở nhà, phần lớn thời gian đều

ở tại quán, cũng ít khi ngủ tại nhà. Cô không biết chuyện này có cương quyết chứng tỏ rằng mình quyết định chia tay không, nhưng cô cảm thấy mình đã làm rất nhiều việc có thể làm, nếu anh ta vẫn cho rằng cô đang “giận dữ”, vậy chỉ có thể nói, anh ta hoàn toàn không hiểu cô.

Tối chủ nhật, cô đi tìm Tưởng Bách Liệt, anh ta vẫn hí hoáy với chiếc tủ lạnh mới mua kia, nhưng lại có chút ý tứ không muốn dừng.

“Cô cảm thấy cái này thế nào?” Anh ta lấy ngón tay xoa cằm, biểu cảm hư ảo.

Tử Mặc cúi đầu, nhìn thấy tay cầm của chiếc tủ lạnh nhỏ kia được người ta sơn màu bạc, trên lớp nước sơn còn có hoa văn ngọn lửa màu đỏ, thật là...lòe loẹt.

“Có phải ngẫu lắm không?” Trên mặt Tưởng Bách Liệt không hề che dấu vẻ đắc ý.

“À...ừm.” Cô chỉ đành gật đầu.

“Cô thật sự quyết định rời khỏi anh ta?”

Tử Mặc cười khổ, đối với cách nói chuyện không đầu không đuôi của bác sĩ Tưởng, cô đã luyện thành thói quen: “Thật mà.”

“Vậy,” anh ta vươn tay vỗ vai cô, “Chúc mừng cô, rất cuộc đi ra bước này.”

“Anh muốn tôi rời khỏi anh ấy sao?” Cô hỏi lại.

“Đương nhiên!” Tưởng Bách Liệt lấy ra chai nước khoáng ướp lạnh từ trong tủ lạnh rồi đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống sau chiếc bàn.

“Nhưng mà...anh chưa từng nói cho tôi biết.”

Anh ta ngẩng đầu mỉm cười: “Đó là cuộc sống của cô, quyết định của cô không phải sao? Tôi không có quyền bảo cô rời xa ai, yêu ai, bất cứ người nào cũng không có quyền này.”

Tử Mặc thản nhiên ngồi xuống ghế da màu đen, nói: “Vậy, bác sĩ tôi muốn hỏi anh, nếu người anh yêu phản bội anh, anh sẽ tha thứ cho cô ấy chứ?”

Tưởng Bách Liệt nghiêng đầu suy nghĩ vài giây, rồi nói: “Không, tuyệt đối không —— tại sao cô hỏi thế?”

Cô giấu diếm đây là chuyện của Cố Quân Nghi và Trần Tiềm, chỉ kể người vợ tuyên bố rằng vẫn yêu chồng

mình, nhưng lại ở bên ngoài ngoại tình. Cô hơi sợ hãi người khác biết được đó là ai, sợ rằng cảnh tượng hạnh phúc sẽ bị phá hoại — mặc dù sự phá hoại này là do chính họ mà không phải cô.

Tướng Bách Liệt huýt sáo một tiếng, lấy ra quyển sách khiến người ta không ưa kia, nghiêm túc hỏi: “Nam chính của chúng ta là cung gì?”

Tử Mặc cố gắng nhớ lại một lúc, nhớ ra tiệc sinh nhật của Trần Tiềm là vào tháng trước: “Đầu tháng 7.”

“À,” anh ta lật trang sách, “Thế thì là một anh bạn cung Cự Giải.”

“...”

“Cung Cự Giải là chòm sao rất cần tình yêu và sự ổn định. Tính cách nghi ngờ tình yêu khiến cho họ thiếu cảm giác an toàn khắp nơi trên con đường đời. Nhưng Cự Giải mang theo vầng hào quang của tình mẹ, cam tâm tình nguyện trả giá vì tình yêu — nói vậy, tôi cho rằng có lẽ trực giác của cô là đúng, anh bạn này có lẽ thật sự biết chuyện vợ mình ngoại tình.”

“...” Cô nhú mồm, loáng thoáng lo lắng.

“Người thuộc cung Cự Giải trời sinh có tràn đầy tình lực và cảm giác nhạy bén, ý thức đạo đức rất mạnh mẽ, đối với việc chạy theo sự ham muốn cũng biết dừng lại đúng lúc. Có khả năng nhìn rõ thấu đáo, lòng tự trọng cũng rất cao, đồng thời bản tính rộng rãi, cảm xúc phong phú, thích cảm giác được cần và được bảo vệ.

Đa số người thuộc cung Cự Giải tương đối hướng nội, rụt rè, tuy rằng họ thường dùng cách khoa trương để biểu hiện ra ngoài, tuy họ cảm thấy hứng thú với sự vật mới, nhưng thực ra cũng rất truyền thống, yêu đồ cũ xưa, trông như có tính cách kék; nếu nhìn ở một góc độ khác, sức cảm nhận cảm xúc của họ rất mạnh mẽ.

Cung Cự Giải là cung có bản năng người mẹ nhất trong mười hai cung, phái nam cũng vậy. Hiền lành, sẵn sóc, khoan dung không mang thù, rất tận tâm với người nhà và bạn thân. Trí nhớ tốt lắm, cũng rất tò mò, rất biết tuân thủ, sức tưởng tượng cũng vô cùng phong phú. Họ che giấu bản thân tốt lắm, hơn nữa không hề vứt bỏ thứ mình muốn.

Về tình cảm, họ sẽ như người mẹ hiền từ chăm sóc đối phương, đồng thời cũng cần người yêu che chở, làm hành động yêu thương và đảm bảo. Họ cần một cái tổ an toàn ấm áp, cùng một đôi tay kiên cường, còn phải khiến họ có cảm giác được yêu.”

“Nếu vì bảo vệ một gia đình, là có thể tha thứ cho sự phản bội của đối phương sao?” Tử Mặc không khỏi hỏi.

“Cô sai rồi,” Tướng Bách Liệt lắc đầu, “Có lẽ thứ anh ta muốn bảo vệ không phải là gia đình.”

“?”

“Mà là thứ anh ta cho rằng quan trọng nhất.”

“Là thứ quan trọng nhất?”

“Đúng vậy, anh ta có ngàn vạn lý do để tha thứ, để giải thích, chỉ cần bản thân anh ta nghĩ rằng những lý do đó quan trọng hơn nỗi đau khổ mà anh ta phải chịu.”

“...”

“Nếu tôi và Hạng Tự cùng rơi xuống nước, cô sẽ cứu ai trước? Trong vòng một giây trả lời ngay.”

“...Anh ấy.” Cô cảm thấy mình sắp cắn đầu lưỡi rồi.

Tưởng Bách Liệt bĩu môi, vẻ mặt có phần không vui.

“Nhưng tôi cũng sẽ cứu anh mà!” Cô nhin không được thanh minh.

“Nếu chỉ được cứu một người thì sao, cứu anh ta thì tôi nhất định phải chết đấy?” Sắc mặt Tưởng Bách Liệt vô cùng nghiêm túc.

“Tôi...tôi...” Cô không nói ra lời, bởi vì đáp án đã rõ ràng.

Tưởng Bách Liệt bỗng nhiên cười lên, khuôn mặt vốn nghiêm túc giờ đây tươi tắn khả ái: “Tôi hỏi như vậy, chỉ là muốn cho cô biết, cô vứt bỏ một thứ tất nhiên sẽ đau lòng, nhưng có thể bảo toàn một thứ khác —— cái này cũng là yêu, là một loại tình yêu. Đối với tôi, phẩm cách và tôn nghiêm của tình yêu càng quan trọng hơn, nhưng đối với anh bạn kia, có lẽ mãi mãi ở bên vợ mình mới là chuyện quan trọng nhất, đây là sự lựa chọn khác biệt của mỗi người mà thôi. Cơ mà, cô yên tâm...”

“?”

“Nếu cô hỏi tôi, tử lạnh và cô đồng thời rơi xuống nước, tôi sẽ cứu ai, câu trả lời của tôi nhất định là...tử lạnh. Thế nên cô đừng áy náy, chúng ta không ai thiếu nợ ai.”

“...” Tử Mặc bỗng nhiên rất muốn xem cảnh tượng chiếc tử lạnh này bị quăng xuống nước.

“Ồ...” Tưởng Bách Liệt lật trang sách, thì thào nói, “Trong sách nói, cung Song Ngư và Cự Giải rất xứng đôi đây...”

“!” Vậy...anh ta biết cô đang nói về ai với ai?

Anh ta ngẩng đầu, nháy mắt với cô: “Cho nên tục ngữ nói rất đúng, ngàn vạn lần đừng đắc tội với bác sĩ tâm lý...”

Tử Mặc nhìn Tưởng Bách Liệt, nhìn không được cười to, anh ta là một người rất thông minh, chẳng qua...

Cô đỏ khóc đỏ cười suy nghĩ: thật sự có một câu tục ngữ như vậy ư?

Trong phút chốc mở cửa nhà, Hạng Tự có ảo giác, hình như “Sư tử” bỗng nhiên xỏ dép lê, lạch cạch đi tới, lộ ra nụ cười chất phác, cứng nhắc nói: “À...anh về rồi...”

Anh ta rất thích nhìn cô như vậy, giống như cho dù trải qua bao lâu, cô vẫn là cô gái mười bảy tuổi ngược ngùng kia, luôn dùng ánh mắt say mê nhìn anh ta, khiến anh ta cảm thấy yên tâm.

“À, em về rồi...”

Anh ta trả lời nhìn qua, nhưng lại nhìn thấy Hạng Phong.

“Sao anh lại ở đây?” Hạng Tự cảm thấy trái tim mình có phần không tiếp nhận nổi sự khác biệt to lớn giữa phán đoán và sự thật.

Hạng Phong đeo tạp dề trên người, trong tay cầm một con dao thật dài, người không biết sẽ tưởng rằng anh vừa đi chợ về, nhưng Hạng Tự biết, anh chỉ là đang xất dừa hấu thôi.

“Tử Mặc bảo anh trả lại chìa khóa cho em, anh nghĩ tiện thể chờ em trở về cùng nhau ăn cơm luôn.”

Hạng Tự đặt hành lý cạnh bàn ăn, trầm mặc vài giây, rồi đột nhiên hỏi: “Cô ấy bảo anh cái gì?”

“Trả lại chìa khóa cho em,” nói xong, Hạng Phong chỉ chìa khóa màu bạc buộc con sư tử bằng nhựa nằm trên tủ lạnh.

Hạng Tự cảm thấy ngọt ngào, mở cửa đi ra ngoài, từ trong túi áo của mình anh ta lấy ra một chùm chìa khóa, tìm một chìa của Tử Mặc rồi mở cửa nhà của cô ra.

Đồ đạc bày đặt ngăn nắp, anh ta thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi vào phòng ngủ của cô, mở ra tủ quần áo, anh ta không khỏi nhíu mày kinh ngạc — trống không! Cô đi đâu rồi?!

“Yên tâm,” Hạng Phong không biết khi nào đã cởi tạp dề đặt dao xuống, anh khoanh tay dựa ở cửa, “Cô

ấy vẫn còn ở Thượng Hải, chỉ là tạm thời dọn đi mà thôi.”

“...Chuyện hồi nào?”

“Mấy hôm trước.”

Anh ta gỡ đầu, không muốn tỏ vẻ bức dọc trước mặt Hạng Phong, anh ta đóng cửa lại, về căn hộ của mình.

“Buổi tối muốn ăn gì?” Hạng Phong hỏi.

“Tùy tiện.” Hạng Tự bắt đầu cởi quần áo, đi vào phòng tắm, mở vòi nước ra, sau đó đóng sầm cửa lại, đem âm thanh đáng ghét kia —— cùng với tất cả mọi thứ, nhốt ở ngoài cửa.

Hạng Tự chống hai tay lên tường, nước ấm tạt trên lưng anh ta, có một loại sướng khoái quên đi tất cả. Anh ta muốn để mình tỉnh táo lại, hoặc là nói, thử khiến bản thân bình tĩnh. Anh ta nhớ tới đêm Tử Mặc nói chia tay, thực ra, tận sâu trong đáy lòng, anh ta không hề cảm thấy bất ngờ, ngược lại là...nằm trong dự kiến.

Anh ta biết sẽ có một ngày như vậy, cô sẽ rời xa anh ta, bởi vì cô xứng đáng có được người tốt hơn, tình yêu tốt hơn.

Có lẽ họ nên chia tay, thế thì không ai cảm thấy cô đơn nữa.

Hạng Tự buộc khăn tắm trên thắt lưng, tóc tai ướt sũng đi ra ngoài, Hạng Phong không biết biến đâu ra hai bát mì nóng hổi, đặt trên bàn ăn.

“Mau tới ăn đi.” Hạng Phong nói.

Hạng Tự lên tiếng trả lời, trở về phòng mặc quần thể thao, rồi quay trở ra.

“Lần này không bỏ vào rau chân vịt mà em không ăn.”

Hạng Tự cười gượng gạo, chẳng biết có nên nói cảm ơn không. Trên mặt mì còn có mấy cọng rau cải, một miếng thịt lợn rán, hai miếng gà chay cùng với mấy sợi khoai tây chiên, anh ta không khỏi cười rộ lên, cười trông đẹp lắm.

“?” Hạng Phong cho Hạng Tự một ánh mắt nghi ngờ.

“Không có gì,” Hạng Tự khoát tay, “Chỉ là cảm thấy hình tượng nhà tiểu thuyết trinh thám không hợp với

anh cho lắm, dạo này anh càng phát triển theo chiều hướng phụ nữ thời kỳ mãn kinh.”

Hạng Phong từ tốn trừng mắt lườm Hạng Tự, lấy dưa gắp mì lên ăn.

Hai anh em im lặng ăn mì, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn đối phương, như là so đo ai ăn nhanh hơn.

Bỗng nhiên Hạng Phong bật cười, Hạng Tự cũng cho anh một ánh mắt nghi ngờ.

“Không có gì,” Hạng Phong bắt chước em trai khoát tay, “Chỉ là chợt nhớ tới chuyện hồi nhỏ của em.”

“Chuyện gì?”

“Thì là hồi em học lớp năm tiểu học, có một ngày tan học về nhà, trên đường nhất định muốn anh mua kem cho em, còn quây nói, nếu không mua cho em, em sẽ ——”

“—— xin nói trọng điểm.” Anh ta không kiên nhẫn nhắc nhở.

Hạng Phong cười khả ái gật đầu: “Trọng điểm là, em vừa ăn kem vừa hỏi anh ‘anh hai, anh nói xem con gái vừa ngoan vừa diễm đạm tốt, hay là con gái vừa nghịch ngợm vừa hư hỏng tốt?’...”

“Em đâu có dùng giọng điệu ghê tởm như vậy nói chuyện với anh chứ!” Hạng Tự nhin không được cười theo.

“Anh nói,” Hạng Phong không để bụng, nói tiếp, “Con gái vừa ngoan vừa diễm đạm thì dễ hiểu hơn, nhưng con gái vừa hư lại nghịch ngợm thì thú vị hơn, vậy phải xem em thích loại nào. Em đoán xem em trả lời anh thế nào?”

“?”

“Em liếm kem, tỏ vẻ người lớn nói với anh, ‘anh, em cảm thấy, con gái vừa ngoan vừa diễm đạm nhưng cũng mang chút hư hỏng, mới là tốt nhất đấy!’...”

“Nói bừa...” Hạng Tự cười to phủ nhận, sắc mặt lại có chút nghịch ngợm như đứa trẻ.

“Em biết không, lúc ấy anh thật sự rất sốc, hóa ra em còn nhỏ vậy mà đã hiểu rõ phụ nữ như vậy!”

“...Anh đang khen em hay là chê em đây?” Anh ta dở khóc dở cười.

“Cũng không phải, chỉ là chợt nhớ tới chuyện này thôi, cảm thấy em rất —— rất tài ba!”

“Nhưng tại sao em nhìn thấy ánh mắt ghen tị nhỉ?” Anh ta cố ý nói.

“Được rồi,” Hạng Phong nhún vai, “Em thích nói thế nào cũng được, ý anh muốn nói là...”

“?”

Ánh mắt Hạng Phong trở nên nghiêm túc: “Em phải đưa ra một sự lựa chọn.”

“...”

“Nếu trên thế giới này không có cô gái vừa ngoan hiền điềm đạm lại có chút hư hỏng, thế thì em nhất định phải bỏ một bên, không thể đều cần cả hai.”

Hạng Tự thu lại khuôn mặt tươi cười, buông đũa xuống, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn.

Anh ta không muốn trả lời, vì thế im lặng. Anh ta hiểu được Hạng Phong quan tâm đến mình, hết lần này tới lần khác nhắc nhở anh ta, nhưng...anh ta làm sao không biết chứ.

Chiếc chìa khóa nằm lẳng lẳng trên tủ lạnh, anh ta biết nó có nghĩa gì, Tử Mặc dùng một loại cách thức quyết đoán rời khỏi anh ta, không để mình có cơ hội quay đầu lại, anh ta chưa từng thấy cô nghiêm túc kiên trì như vậy để làm một chuyện — ngoài việc yêu anh ta ra.

Cô kiên quyết yêu anh ta mười hai năm trời, hiện tại, lại kiên quyết rời bỏ anh ta.

Anh ta cup mắt nhìn bàn tay mình, giống như trên đó vẫn còn lưu lại độ ấm của cô, có lẽ đó chính là thứ duy nhất cô để lại cho anh ta...

“Tự,” Hạng Phong bỗng nhiên dùng giọng điệu nghiêm túc nói, “Em sẽ không đem chuyện rau chân vịt tưởng là thật chứ?”

18. Chương 18: Cự Giải (hạ)

“Anh có ý gì...” Trên khuôn mặt Hạng Tự vẫn là nụ cười quen thuộc khiến phụ nữ phát điên.

“Em đã nói, vào năm sinh nhật tám tuổi, em từng thề không ăn rau chân vịt, là vì để mẹ trở về, nhưng cuối cùng em vẫn ăn, bởi thế mẹ không về nữa.”

Anh ta nhúu mày, chẳng ừ hử gì cả.

“Thế nên,” Hạng Phong nhìn chăm chăm ánh mắt Hạng Tự, “Hôm sinh nhật mười chín tuổi, em lại thề gì rồi phải không?”

“...” Hạng Tự dời tầm mắt, nhìn chăm chăm va ly hành lý nằm cạnh bàn.

“Cũng chính là hôm Tử Mặc xảy ra tai nạn.”

Cả phòng rất im lặng, im lặng lạ thường, tựa như nơi này sắp biến thành chân không, không gì vào được cũng chẳng ra được.

“Em không biết anh nói cái gì ——” Hạng Tự đứng dậy muốn đi, nhưng bị Hạng Phong giữ chặt.

“—— em biết anh đang nói gì.”

“Anh tưởng rằng em ngu xuẩn vậy sao!” Anh ta hét to.

Hạng Phong vẫn không buông tay, bình tĩnh nói: “Thật đáng tiếc, thiếu niên thiên tài của chúng ta có đôi khi chính là ngu xuẩn như vậy.”

“...”

“Em biết không, anh luôn nghĩ rằng, tất cả đều tại anh ——”

“—— không liên quan tới anh!” Hạng Tự xoay mặt qua chỗ khác.

“Sao lại không liên quan tới anh, em là em trai anh, là đứa em ruột duy nhất, nhưng lúc em cần thì anh lại không vươn tay ra với em...” Trong mắt Hạng Phong là vẻ tự trách và áy náy.

“...”

“Anh biết, việc mẹ bỏ nhà đi là chuyện đả kích rất lớn đối với em, sau khi sinh em ra, mẹ mắc chứng uất ức, khi biết được chuyện này em luôn cảm thấy bức rứt, cho rằng là mình ép mẹ bỏ đi.”

“...”

“Còn có lời thề rau chân vịt nực cười kia —— nếu em thật sự cho rằng bởi vì em nuốt lời nên mới không thể

cứu vãn gia đình này, anh cũng chẳng cảm thấy khó hiểu — bởi vì em chính là người như vậy! Tự...em thường luôn cười châm biếm nói rằng Tử Mặc luôn sống trong thế giới của chính mình, nhưng em không giống chỗ nào chứ? Em sống trong thế giới của mình, có quy tắc làm việc của mình, từ chối tất cả con người và nhân tố khiến em bất an, thế nhưng em càng cảm thấy bất an thì càng muốn chiếm giữ, muốn chiếm giữ rất nhiều rất nhiều, sau đó khẳng định với bản thân cho dù mất đi cũng không cảm thấy hối tiếc.”

Hạng Tự cau mày, không nói gì.

“Nhưng em có từng nghĩ tới, chuyện kia không phải là lỗi của em!”

“Sao thế được...” Anh ta thì thào, “Mẹ là bởi vì em...”

“— không, không phải tại em!” Lần đầu tiên Hạng Phong hét to, “Em chỉ là một đứa trẻ, đó hoàn toàn không phải là lỗi của em, là lỗi của chính ba mẹ! Là ba không quan tâm tới chúng ta cũng được, là mẹ không đủ kiên cường cũng được, là anh thân làm anh trai lừa mình dối người trốn tránh sự thật cũng được, nhưng đó không hề là lỗi của em, không ai oán trách em, em cũng không nên oán trách chính mình!”

Hạng Tự ngơ ngác nhìn Hạng Phong, trong ánh mắt đầy vẻ khó tin.

“Tự, hãy quên lời thề rau chân vịt nực cười kia đi, cái nhà này không bởi vì em ăn mấy cọng rau mà tan vỡ — từ trước đến nay đều không phải! Bởi vậy... nếu em từng thề thốt điều gì khác, thì đừng sợ mình nuốt lời, sự cố chấp và quật cường của em làm tổn thương rất nhiều người, kể cả người em yêu, em không muốn nhìn thấy kết quả như vậy, không phải sao?”

Hạng Tự chán nản ngồi trên ghế, trên khuôn mặt tự tin mà anh tuần kia tràn đầy nghi hoặc. Ở trước mặt người khác, anh ta một con cừu kiêu ngạo, bề ngoài ngoan ngoãn, bên trong cuồng nhiệt; nhưng trước mặt Tử Mặc, anh ta là một con sư tử tự ti, đoạt lấy thứ anh ta muốn, sau đó xoay người bỏ đi, luôn để lại bóng lưng mơ hồ cho cô.

Hạng Tự bỗng nhiên phát hiện, anh ta rất nhân từ với người khác, nhưng lại tàn nhẫn với cô — mặc dù, anh ta sẵn sàng làm rất nhiều chuyện vì cô, bất cứ chuyện gì...

“Cô ấy...thật sự muốn rời khỏi em.” Sau khi im lặng một hồi lâu, Hạng Tự rốt cuộc lên tiếng.

“?”

“Cô ấy không cần em.” Khi nói câu này, trái tim anh ta rất đau, nhưng nụ cười trên mặt lại dịu dàng, thật giống như đó không phải là chuyện của anh ta, mà là của người khác, có lẽ chỉ có thế, anh ta mới cảm thấy dễ chịu một chút.

“Mặc dù anh muốn nói — em đáng lắm!” Hạng Phong dừng một chút, bàn tay dày rộng ấm áp đặt trên đầu Hạng Tự, “Nhưng mà, đi theo đuổi cô ấy trở về. Em đã muộn, nhưng còn chưa tính là quá muộn.”

Hạng Tự ngược mắt nhìn anh trai, khóe miệng là nụ cười khổ bất đắc dĩ, Hạng Phong thường trêu chọc anh ta, nhưng lại quan tâm tới anh ta hơn bất cứ ai khác.

“Đừng tưởng em không biết...” Hạng Tự trừng mắt nhìn Hạng Phong.

“Hả?”

“Cái tin đồn kia là do anh làm ra.”

“...” Hạng Phong kinh ngạc sờ mũi, qua một hồi lâu mới nói, “Sao em biết thế...”

“Nhà văn tiểu thuyết trinh thám vĩ đại, anh chụp những tấm ảnh đó đẹp lắm,” Hạng Tự phát ra tiếng “hừ” từ xoang mũi, “Tấm nào anh cũng tìm ống kính, giống như sợ rằng người khác không nhìn thấy khuôn mặt anh...”

“À...” Hạng Phong vỗ trán mình, rất có ý vô tình phạm sai lầm.

“Con người anh, tâm cơ nặng quá đi...”

“Này,” Hạng Phong cười khổ bất đắc dĩ, “Anh cũng không phải cố ý sắp đặt người ta chụp ảnh, đúng lúc hôm đó gặp được phóng viên quen biết tại toilet quán bar, anh ta nói đang chụp hình ngôi sao, anh mới bảo anh ta tiện thể chụp giúp anh.”

“Còn bảo anh ta tới tìm em, giả vờ phỏng vấn?”

“...Về điểm này, cá nhân anh cảm thấy, diễn xuất của anh ta rất tốt.”

“Anh đủ rồi,” Hạng Tự trợn mắt, “Em có ngu xuẩn đến đâu cũng biết anh và Tử Mặc hoàn toàn không có khả năng.”

“Tại sao?” Hạng Phong tỏ vẻ đầy hứng thú.

“Nếu anh muốn yêu cô ấy thì đã yêu từ lâu rồi, làm gì chờ tới bây giờ.”

“Có lẽ anh đang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn...”

“Không thể nào...” Hạng Tự nói khẳng định.

Thông thường nửa vế sau của câu này là “Anh không phải người như thế”, hơn nữa, ngay cả Hạng Phong cũng tưởng rằng Hạng Tự sẽ nói vậy, trên mặt anh đã lộ ra vẻ đắc ý. Thế nhưng Hạng Tự không nói vậy, bởi vì anh ta là Hạng Tự khó đoán —

“Bởi vì anh còn chưa ngu đến nỗi muốn chết.”

Hạng Phong nhú mày, bỗng nhiên hiểu được một điều rất rõ ràng, cái gì gọi là “nhắc đá đập chân mình”.

Tối nay, Hạng Tự thử gọi điện cho Tử Mặc, nhưng cô lại đem cuộc gọi chuyển đến hộp thư nói. Anh ta không thích nói chuyện với máy móc, thế là cúp máy trong thất vọng.

Hạng Tự biết cô không có chỗ nào đi được, chỉ là về nhà ba mẹ, đi tìm Tử Sinh hoặc là Viên Thế Vân. Anh ta nghĩ rằng khả năng đến chỗ Tử Sinh cao hơn, bởi vì không cần nhìn sắc mặt của mẹ, cũng không cần phải ứng phó câu hỏi như là ném bom. Anh ta bỗng cảm thấy mình vẫn hiểu cô, dù sao họ từng ở bên nhau rất nhiều năm, cô sẽ không cứ vậy mà vứt bỏ anh ta, anh ta còn có rất nhiều cơ hội.

Thế là Hạng Tự lại gọi cho Tử Sinh, Tử Sinh luôn luôn nói chuyện thẳng thừng thế mà có phần ấp úng, bởi vậy anh ta càng khẳng định hành tung của cô. Trái tim treo giữa chừng rốt cuộc bình thản rơi xuống.

Đã lâu rồi không có cảm giác như vậy, tựa như trong thấp thỏm mang theo chút hưng phấn, thế giới đột nhiên vì chút hưng phấn mà thay đổi. Trong đầu anh ta lặp đi lặp lại câu nói kia của Hạng Phong: “...Em đã muộn, nhưng còn chưa tính là quá muộn.”

Trưa hôm sau đến đài truyền hình thu xong tiết mục, Hạng Tự liền đi thẳng tới quán bida của Tử Sinh, lúc anh ta đến còn quá sớm, khách khứa không nhiều, Tử Sinh đang chơi bida tại chiếc bàn riêng của mình, phương pháp thành thạo, vẻ mặt nghiêm túc.

Hạng Tự đi qua tiện tay cầm một cây cơ bida, lấy phần chà đầu cơ, sau đó ôm cây cơ đứng bên cạnh.

Tử Sinh không nhìn Hạng Tự, vẫn chuyên tâm chơi bida, cho đến khi hòn bida “đen 8” cũng vào lỗ, anh mới đứng thẳng người, bữu môi ra hiệu người phục vụ xếp hòn bida.

Chờ hòn bida xếp xong, anh cũng không vội vã chơi ngay, mà dùng động tác tay “mời” với Hạng Tự, rồi ôm cây cơ dựa lên tường. Hạng Tự mở màn không hề nhân nhượng, đáng tiếc không hòn bida nào vào lỗ, thế là tới phiên Tử Sinh ra trận.

“Hai đứa đều cho rằng tôi rất rảnh rang phải không?” Tử Sinh khom lưng, dùng tư thế cực chuẩn thật cơ bida, một hòn bida liền rơi vào lỗ.

Hạng Tự nghe anh nói vậy, chỉ sờ mũi, đứng yên.

Tử Sinh lại đứng thẳng ở mép bàn, ánh mắt nhìn chăm chăm những hòn bida, cuối cùng lựa một hòn, đẩy nhẹ một cái, lại vào lỗ. Anh đứng dậy lấy phần chà đầu cơ, lúc chà xát động tác tay có phần đặc biệt, giống như chỉ chọn một điểm rất nhỏ, cái điểm đó bị anh dùi thật sâu, thậm chí ngay cả Hạng Tự cũng nghĩ rằng cục phần này sẽ gãy — nhưng anh lại đổi một điểm khác, tiếp tục dùi.

“Tôi nói này,” Tử Sinh cất tiếng, “Xin cậu đi tìm con bé đi, đừng đến làm phiền tôi, tôi không có hứng thú để ý chuyện hai đứa...”

“Anh có thể giúp em chuyển lời cho cô ấy không?” Hạng Tự nhìn anh, trông đúng mực.

Tử Sinh đẩy mạnh, hòn bida cạnh mục tiêu bật ra một chút, lăn vào lỗ: “Tôi không có hứng thú làm bà mai — nhưng tôi cảnh cáo cậu!”

Anh bỗng nhiên đứng thẳng hất cằm: “Nếu cậu ức hiếp em gái tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!”

Hạng Tự cười khổ: “Anh giúp em nói với cô ấy, mấy hôm nay em rất nghiêm túc suy nghĩ một số vấn đề, mặc dù còn chưa nghĩ thông suốt tất cả, nhưng em muốn nói chuyện với cô ấy, nói chuyện một cách đàng hoàng.”

“...” Tử Sinh mặt không biểu cảm, giống như đợi anh ta nói hết lời.

“Em sẽ không ép buộc cô ấy —”

“— cậu ép buộc con bé?!” Tử Sinh nắm áo Hạng Tự, ánh mắt rất đáng sợ.

“Ý em là,” Hạng Tự bất đắc dĩ đảo mắt, “Em sẽ không ép buộc cô ấy nghe lời em, hoặc là cứng rắn muốn cô ấy hiểu em.”

Tử Sinh nhú mày, buông anh ta ra.

“Em sẽ thử dùng cách thức mà cô ấy thích, để cô ấy hiểu em, tha thứ cho em. Em cũng sẽ thử thay đổi bản thân — đương nhiên hiện tại em còn chưa chắc chắn mình có thể thay đổi những gì — nhưng em sẽ cố hết sức! Em hy vọng cô ấy có thể lắng nghe em nói, sau đó hăng...đưa ra quyết định.”

“...”

“Em biết,” Hạng Tự cụp mắt, “Trước kia em quả thật...rất quá đáng, khi em nhận ra điều này thì có lẽ hơi muộn rồi, nhưng em nghĩ, có lẽ còn chưa tính là quá muộn...”

Anh ta ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt ngạo nhiên của Tử Sinh, giống như anh ta là...nam tước địa ngục,

hoặc là quái nhân nào đó.

Tử Sinh gãi sau gáy, trầm mặc hồi lâu mới thốt ra một câu: “Này, lời cậu...hình như không chỉ một câu nhỉ?”

“...”

“Có thể lặp lại lần nữa không, cậu cũng biết, trí nhớ của tôi không tốt lắm.”

“...” Hạng Tự nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không thể nổi giận. Chẳng qua có một điểm có thể xác nhận —— Tử Sinh không phải đang đùa giỡn với anh ta, nếu câu này đổi thành lời của Hạng Phong, anh ta đã nhào tới đánh từ lâu —— lần này anh ta dùng dũng khí của cả đời mới dám nói vậy trước mặt người khác!

“?”

“Anh chỉ cần nói với cô ấy,” Hạng Tự gần từng tiếng nói, “Nói em rất muốn gặp cô ấy, muốn nói chuyện đàng hoàng với cô ấy là được rồi.”

“Ồ...” Tử Sinh hiểu rõ gật đầu, “Cậu nói sớm chút đi, ban nãy nói một tràng như vậy, làm sao tôi nhớ hết.”

“...”

“À, có điều...”

“?”

“Tối nay nó tìm Hạng Phong ăn cơm, cậu bảo anh cậu chuyển lời thì nhanh hơn đấy.”

Cây cơ rút xuống đất, Tử Sinh kinh ngạc nhìn bóng lưng nổi giận đùng đùng của Hạng Tự bỏ đi, anh tỏ vẻ vô tội.

Được! Hạng Tự cảm hận suy nghĩ, Thi Tử Sinh, anh nhớ kỹ cho tôi!

Bốn giờ chiều, quang cảnh như năm giờ, giao thông tại Thượng Hải đã trở nên đông nghịt, xe ô tô trên đường cao tốc đều di chuyển chậm chạp, Hạng Tự sốt ruột lấy khớp ngón tay gõ cửa kính xe, thậm chí dùng sức ấn kèn, vẫn chẳng có gì khởi sắc.

Không biết tại sao, anh ta luôn luôn cảm thấy có bàn tay đùa bỡn của Hạng Phong nhúng vào, anh ta cười khổ, người anh trai mang tâm nhân* kia sẽ không nhân cơ hội này trêu chọc anh ta chứ, e rằng không hợp

lý cho lắm. Nhưng anh ta lại cam tâm tình nguyện, chỉ cần kết cục cuối cùng là tốt đẹp.

() nghĩa là ngoài hai mắt thật ra, còn có mắt của tâm.*

Anh ta chán nản tựa lưng vào ghế, bỗng nhiên rất muốn gặp “Sư tử” — muốn nhìn thấy khuôn mặt chất phác của cô, muốn nghe giọng nói cứng nhắc của cô, muốn hôn lên bờ môi cứng đờ kia.

Rất nhiều chuyện, anh ta còn chưa nghĩ thông suốt, nhưng anh ta biết rõ, mình không muốn mất đi cô, cảm giác này bỗng nhiên rất mãnh mẽ, tựa như nếu không lập tức nhìn thấy cô thì toàn thân anh ta sẽ nổ tung.

Xuống đường cao tốc, Hạng Tự dùng tốc độ nhanh như chớp lái xe đến ga ra dưới lầu của Hạng Phong, dạo một vòng, rốt cuộc nhìn thấy xe Tử Mặc, anh ta không khỏi mừng rỡ như điên, cảm xúc đông đầy đều là muốn nhìn thấy cô, nhìn thấy cô...

Thang máy tới tầng cao nhất, cửa nhà Hạng Phong dĩ nhiên rộng mở, anh ta nghe được bên trong đang có người nói chuyện, có lẽ còn có tiếng cười, anh ta có phần chùn bước, giống như đứa con nít muốn ăn kẹo sô-cô-la xé ra lớp giấy gói bên ngoài, nhưng lại do dự có nên cắn một miếng không.

Hạng Tự đi tới cửa, Hạng Phong và Tử Mặc đưa lưng về phía anh ta đang sắp xếp giá sách trong phòng khách, không biết Hạng Phong nói câu gì đó hài hước, khiến cho Tử Mặc cười khanh khách. Anh ta ngơ ngẩn nhìn bóng lưng hai người, lần đầu tiên cảm thấy, tiếng cười của Tử Mặc lại có sức cuốn hút đến vậy.

Anh ta vươn tay gõ hai cái trên cửa, hai người đồng thời quay đầu lại, biểu cảm trên mặt đầy kinh ngạc.

“Tự, là em à,” Hạng Phong nói, “Anh còn tưởng...”

Hạng Phong không nói thêm gì nữa, giống như anh ta là một người khách không mời mà đến.

Nhưng Hạng Tự cũng chẳng để ý, chỉ nhìn chằm chằm Tử Mặc đang đứng cạnh Hạng Phong, dùng một loại âm thanh lúng túng chỉ thường xuất hiện bên cạnh cô nói: “À. Em muốn nói...đúng lúc đi ngang qua, nên lên xem thử.”

Tử Mặc xoay người, tiếp tục sắp xếp giá sách, chẳng nói lời nào.

Hạng Tự nhú mào, nháy mắt với Hạng Phong, anh không khỏi tỏ vẻ hứng thú mà tránh đi.

“Ừm...này...” Anh ta đi đến đằng sau cô, hai tay đặt trên lưng cô không được tự nhiên, “Anh...anh có chuyện muốn nói với em...”

“?” Cô dùng khóe mắt liếc anh ta, ý bảo cô đang nghe.

“Anh muốn nói với em, từ khi em...nói muốn ‘chấm dứt’, anh đã nghĩ một chuyện, muốn nói với em.”

Cô không có phản ứng, vẫn cúi đầu không nói.

“Em có thể...” Lần đầu tiên anh ta dùng giọng điệu dè dặt nói với cô, “Có thể cho anh thêm một cơ hội nữa không... Ý anh là, chúng ta nói chuyện, chỉ hai chúng ta, bình tĩnh...nói chuyện.”

Tử Mặc buông sách trong tay, chậm chậm xoay người, ngẩng đầu nhìn anh ta. Ánh mắt cô không còn vẻ bi thương và bất an, chỉ là trong suốt, còn hình như mang theo chút hoang mang.

Anh ta rất muốn cứ thế mà ôm chầm lấy cô, hôn cô, nhưng anh ta không có, ánh mắt hơi do dự bất định, là sợ mình thật sự sẽ làm vậy.

“Em...”

Tử Mặc hé miệng muốn nói gì đó, nhưng bỗng nhiên ngơ ngác nhìn phía sau Hạng Tự.

Hạng Tự xoay người, một người đàn ông cao lớn đi vào, trong tay cầm bó hoa hồng đỏ tươi. Anh ta trông thấy Hạng Tự, ánh mắt thẳng thắn mang theo vẻ nghi vấn và đánh giá.

“Chào các vị!” Người đàn ông cao lớn nói.

Hạng Phong đi tới, cười nói: “Lão Vu, chỉ là mời anh ăn bữa cơm, anh không cần khách sáo như vậy, vả lại chỗ của tôi cũng không có bình hoa để cắm.”

“Hoa không phải tặng cho anh,” người đàn ông tươi cười thân thiện với Tử Mặc, “Là tặng cho cô gái xinh đẹp này.”

Nói xong, anh ta đi đến trước mặt cô, đưa hoa cho cô.

Tử Mặc nhận lấy, tỏ vẻ vừa mừng lại lo.

Nhưng “lão Vu” còn chê không khí chưa đủ sôi nổi, anh ta nhìn Tử Mặc, điềm tĩnh mà nghiêm túc nói: “Em có thể, làm bạn gái của tôi không?”

19. Chương 19: Sư Tử (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong lòng Hạng Tự có một loại cảm xúc có thể gọi là “phức tạp”, kinh ngạc, phấn nộ, bất an và chán chường thay phiên nhau xuất hiện, anh ta rất muốn đi lên cho người đàn ông một đấm, nhưng dốc sức nhịn xuống. Anh ta theo trực giác nhìn sang Hạng Phong, loại tình cảnh kịch tính như vậy e rằng chỉ có thể xuất hiện dưới ngòi bút của nhà văn tiểu thuyết trinh thám này, nhưng điều khiến anh ta nghi ngờ chính là Hạng Phong cũng tỏ vẻ kinh ngạc, giống như hoàn toàn không biết chuyện.

Anh ta nhếch miệng, cảm thấy chỉ có hai loại khả năng: một là diễn xuất của Hạng Phong rất tốt, hai là...người đàn ông trước mặt tự tìm cái chết!

“Anh...đang nói đùa à?” Tử Mặc hỏi.

Vu Nhâm Chi điềm đạm lắc đầu, nói: “Em cảm thấy tôi là người nói đùa với em như vậy sao?”

Tử Mặc lắc đầu, ánh mắt lấp lóe, trầm mặc vài giây, cô bình tĩnh nói: “Cám ơn...tạm thời tôi chưa thể tiếp nhận.”

“...” Vu Nhâm Chi hiểu rõ gật đầu, không tỏ vẻ bất mãn.

“Nhưng mà...” Cô nói tiếp.

“?”

“Tôi nghĩ sau khi thử tìm hiểu anh, rồi sau đó mới đưa ra quyết định.”

Lúc này Hạng Tự mới quay đầu nhìn Tử Mặc, mặt mày nhăn nhu, trong lúc hoảng hốt, anh ta cảm thấy hình như mình đã bỏ lỡ gì rồi.

“Anh có lời muốn nói với em —— ngay bây giờ!” Hạng Tự kéo mạnh cô sang một bên, dùng cơ thể mình ngăn cản người đàn ông phía sau đang nhìn chằm chằm vào mắt cô, “Có thể cho anh năm phút —— à không, mười phút được không?”

Anh ta cảm thấy ý nghĩ bộc phát, nếu không nói ra lời trong trái tim, có lẽ sẽ mất cô như vậy.

Nhưng Tử Mặc chỉ im lặng, rồi ngẩng đầu nói: “Nhưng bây giờ chúng ta phải ăn cơm, đây là chuyện đã hẹn trước, em không thích lỡ hẹn, cũng không muốn làm hỏng tâm tình tốt.”

Nói xong, cô cầm lấy bó hoa hồng đỏ tươi kia, muốn đi. Hạng Tự giữ cô lại, cảm thấy huyết thái dương của mình đang nhảy bần bật, nếu anh ta vẫn là Hạng Tự cố chấp, khẳng định làm theo ý mình kia, anh ta sẽ ném bó hoa kia trước tiên, sau đó cúi đầu hung hăng hôn cô, ôm cô vào lòng, sẽ nói không cho cô đi đâu cả!

Nhưng giờ phút này, khi Hạng Tự nhìn thấy ánh mắt cô, anh ta cảm thấy mình không thể làm như vậy —— hoặc là, anh ta không dám.

Từ trong ánh mắt cô, Hạng Tự thấy được sự dứt khoát và kiên quyết, điều đó khiến anh ta vô cùng sợ hãi, anh ta cảm nhận được một cách rất chân thật: cô muốn rời khỏi anh ta, hoàn toàn rời khỏi anh ta!

Ngay lúc Hạng Tự thất thần, Tử Mặc khẽ vùng vẫy vài cái, tránh không thoát, cô liền ngẩng đầu lạnh lùng nhìn anh ta.

Anh ta rút cuộc buông tay, thấp giọng nói: “Vậy...khi nào thì em bằng lòng nói chuyện với anh?”

Tử Mặc cụp mắt, im lặng vài giây: “Nếu thứ bảy trời mưa, em không cần đi làm...cho nên...”

Cô không nói thêm gì nữa, mà đi vòng qua người Hạng Tự, đến sofa lấy ba lô của mình, làm như không có việc gì nói: “Có thể đi chưa?”

Hạng Phong dùng vẻ mặt kinh ngạc mà Hạng Tự đã lớn vậy rồi vẫn chưa từng thấy mà nhìn sang mọi người, sau đó anh ho nhẹ một tiếng, tỏ vẻ điềm tĩnh nói: “À ừm...Tự, em muốn đi cùng bọn anh không?”

“Không muốn.” Nói xong, Hạng Tự nắm chặt quả đấm, không nói lời nào mà đi ra ngoài, thuận tiện đóng sầm cửa lại.

Thang máy dừng ở tầng cao nhất, Hạng Tự đi vào, đóng cửa lại, khoanh tay đứng ở một góc. Anh ta chưa từng chán nản thất bại như vậy, cho dù mỗi khi có người gọi anh ta là “thiếu niên thiên tài hết thời”, anh ta cũng có thể trưng ra nụ cười trông tự nhiên, như là chẳng hề để ý. Mà giờ phút này, ngay cả nụ cười cũng không nặn ra được, bởi vì anh ta vô cùng để ý!

Ngồi trên xe, Hạng Tự cảm thấy tâm tình của mình rơi xuống một thung lũng mà trước nay chưa từng có, anh ta bỗng nhiên có thể hiểu được nỗi bi thương khi Tử Mặc nhìn thấy anh ta ôm ấp những người phụ nữ khác... À! Nhưng chỉ ít, anh ta còn áy náy trong lòng mà đi tìm cô, ôm cô, hôn cô, như là muốn cho cô sự an ủi, dù rằng đó cũng là anh ta an ủi bản thân. Nhưng Thi Tử Mặc của ban này, khiến anh ta cảm thấy sợ hãi, ngay cả ngón tay cũng cảm thấy bất an, bởi vì ánh mắt cô nhìn anh ta hờ hững như vậy, không mang theo chút cảm tình, thật giống như —— họ là hai người xa lạ, người xa lạ chưa từng quen biết.

Anh ta khởi động xe, không đeo dây an toàn, đạp mạnh chân ga, chạy đi như bay.

Ánh đèn trên đầu đang xoay tròn, đang lập lòe, giống như nhìn quá nhiều sẽ khiến người ta choáng váng, bên tai là khúc nhạc pha lẫn tiếng người ồn ào, con số của hình chiếu trên tường biểu hiện thời gian hiện tại là “22:00”, cuộc sống của câu lạc bộ đêm vừa mới bắt đầu.

Hạng Tự cầm ly thủy tinh, lớp Wishkey nhàn nhạt nằm dưới đế ly, anh ta mặt không biểu cảm nhìn giây lát, sau đó ngửa đầu uống cạn.

“Này,” có người ở đằng sau vỗ vai Hạng Tự, “Đã lâu không thấy cậu ở đây.”

Anh ta quay đầu, người kia đã ngồi xuống bên cạnh anh ta, hóa ra là Trần Tiềm.

Trần Tiềm nhìn cái ly trước mặt Hạng Tự, ánh mắt hơi kinh ngạc: “Cậu...không sao chứ?”

Hạng Tự lắc đầu, gọi nhân viên pha rượu đưa tới một ly nữa, anh chàng kia tỏ vẻ khó xử, Trần Tiềm lập tức ngấm hiểu, thay Hạng Tự đổi một ly “Ovaltine”.

“Anh tự chủ trương gì hả,” Hạng Tự một tay nâng đầu tựa vào quầy bar, “Em không uống thứ đồ quỷ quái kia...”

Trần Tiềm thở dài một hơi, bộ dáng cười tươi hơi dữ tợn: “Vẫn biết xác láo, chứng tỏ tình hình chưa đến nỗi gay go, nói đi, sao lại thế này?”

“...Không biết anh đang nói gì.” Anh ta gục đầu xuống, biểu tình cự tuyệt người khác cách xa ngàn dặm.

“Hạng Tự, cậu chưa bao giờ uống rượu ở đây.” Trần Tiềm bắt đầu nói.

“Vậy thì thế nào...không thể uống sao?”

“Cậu uống đủ rồi!”

“...”

“Cậu có biết trên mặt mình đang viết hai chữ to đùng gì không?”

“?”

“Thất tình!”

Hạng Tự nằm bò trên quầy bar, cả khuôn mặt chôn trong khuỷu tay, bóng lưng chán chường.

Trần Tiềm vội vàng kéo cánh tay anh ta qua, anh ta chỉ đành ngẩng đầu, lớn tiếng nói: “Anh yên tâm, em không khóc!”

Trần Tiềm thở phào nhẹ nhõm, sức nhớ tới tại chỗ có hai ly “Ovaltine” lạnh và nóng mới được đưa tới, Trần Tiềm lấy một ly nóng đẩy qua trước mặt Hạng Tự, còn mình thì dùng ống hút đầy màu sắc uống ly lạnh như trẻ con.

“Này,” Trần Tiềm nói, “Anh luôn cho rằng cậu rất ghê gớm...”

Hạng Tự nhíu mày: “Anh chỉ phương diện nào?”

“Đương nhiên không chỉ cở vậy...”

“...”

“Phụ nữ đều bị cậu ăn trọn, nhất là Tử Mặc, cho dù cậu làm gì cũng sẽ bầm bụng chịu đựng.”

“Cám ơn anh khen ngợi...” Anh ta mỉm cười như là tự giễu.

“Nhưng hiện tại, tình huống lại thay đổi ——”

“—— không liên quan tới chuyện của anh!” Hạng Tự từ chối nói thêm nữa, còn tiếp tục anh ta sẽ phát điên.

Nhưng Trần Tiềm hoàn toàn không để ý, tự nói tiếp: “À...nhớ lại vẫn còn cảm thấy kinh ngạc, lần trước cô ấy lại nói với anh ‘tình yêu có điểm giới hạn’...”

Hạng Tự quay đầu, cau mày: “Cô ấy nói vậy với anh?”

“Đúng vậy, ngay tại nơi này, anh cũng gọi một ly ‘Ovaltine’ cho cô ấy.”

Hạng Tự rất muốn bóp cổ Trần Tiềm nói: trọng điểm không phải chỗ này, trọng điểm là rốt cuộc cô nói những gì?!

“Cô ấy hỏi anh, nếu bị người mình yêu phản bội, anh sẽ làm thế nào?”

Hạng Tự cảm thấy lồng ngực mình như bị đâm một quyền.

“Anh nói, anh sẽ tha thứ...” Khi nói lời này, ánh mắt Trần Tiềm hơi ảm đạm, nhưng lại giống như bình thường ngay lập tức nhún vai, “Có điều ý của Tử Mặc, hình như là không nên vậy. Giờ nhớ lại, cô ấy hình như đang thay đổi gì đó...”

Hạng Tự sụp bả vai, ủ rũ đến nỗi muốn đập bàn.

“À, xin lỗi, anh không cố ý...”

Trong hoàn cảnh âm ỉ, hai người đàn ông im lặng, đều nghĩ đến tâm sự riêng, thật lâu sau không nói gì.

Bỗng nhiên, Trần Tiềm quay đầu nhìn Hạng Tự: “Có thể hỏi cậu một câu không?”

“?”

“Rốt cuộc cậu...có coi là yêu cô ấy không?”

“...”

“Nếu đúng vậy,” Trần Tiềm nhìn Hạng Tự, “Cậu đã mang tâm trạng thế nào để tổn thương cô ấy? Hay là nói...cậu hoàn toàn không yêu cô ấy...”

Hạng Tự không biết tại sao Trần Tiềm đột nhiên hỏi câu này, từ trong mắt Trần Tiềm, anh ta nhìn thấy một tia nghiêm túc, nhưng cảm thấy, đáp án Trần Tiềm muốn biết không nằm ở chỗ mình.

Nhưng cho dù thế nào, anh ta cũng không trả lời, anh ta chỉ mong mỗi trong lòng —— cuối tuần trời hãy mưa.

Bầu trời ngoài cửa sổ ánh lên nắng chiều đỏ rực, Tử Mặc nằm bò tại cửa sổ, nhìn ngắm một lúc, rồi trở về phòng bếp nấu cơm. Thi Tử Sinh không thu tiền thuê nhà của cô, nhưng cô phải ở nhà làm trâu làm ngựa, giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn vệ sinh, không thiếu cái nào. Cô thường xuyên trốn mắt nhìn anh, anh lại luôn hồn nhiên không nhận ra, khuôn mặt mệt mỏi ngáp một cái, khoát tay nói: “Được rồi, cô bé lẹ lem, mau đi nấu cơm đi.”

Cô chỉ đành tức giận mà đi, muốn kiện cáo với ba mẹ, nhưng lại không có can đảm.

Từ lần trước chia tay trong buồn bã, lúc Tử Mặc gặp lại Cố Quân Nghi, hai người chỉ yên lặng nhìn đối phương, không nói gì cả. Công việc của cô dần dần nhiều hơn, cô nghĩ nhất định là công lao của Cố Quân Nghi, cô cũng muốn đi cảm ơn chị ta, nhưng lại cảm thấy mình không thể tha thứ cho chị ta.

Kỳ thật nói đến cùng, Cố Quân Nghi và Trần Tiềm như thế nào, không liên quan đến cô. Cô chỉ là một người đứng ngoài xem, một người xem cực kỳ bé nhỏ, không có tư cách và quyền lợi đi nói ai đúng ai sai, càng đừng nói đến vấn đề có tha thứ hay không.

Nhưng cô cảm thấy phần nộ, khổ sở, chị Tiểu Cố có được nhiều hạnh phúc như vậy, lại muốn tự tay phá hoại tất cả!

Cô không thể chấp nhận.

Trên bếp có một nồi canh giò heo, đang lấy lửa hầm từ từ, Tử Mặc kiểm tra một lần, rồi xoay người đến phòng khách, lấy ra máy ảnh và laptop trong ba lô, ngồi xuống sofa bắt đầu làm việc.

Trên màn hình nhảy ra một mớ ảnh, là Trần Tiềm và Hạng Tự. Một người mặt không biểu cảm, người còn lại thì mỉm cười rung động lòng người —— ơ! Tại sao cô vẫn còn dùng “mỉm cười rung động lòng người” để hình dung Hạng Tự chứ, cô đã thăm thề dưới đáy lòng từ lâu, sẽ không bị nụ cười của anh ta mê hoặc nữa.

Thế nhưng, cô vẫn nhin không được mà ngấm nhìn khuôn mặt tươi cười của Hạng Tự, giống như ngay cả ánh mắt cũng cười, nụ cười mê hoặc người khác.

Tóc mái rối bời rớt trên trán che khuất nửa con mắt của Hạng Tự, nhưng dáng vẻ nhìn ống kính của anh ta rất chuyên chú, không bao lâu trước đây cô cũng hy vọng anh ta có thể nhìn mình như vậy, nhưng sau đó cô phát hiện mình quá ngây thơ rồi, thậm chí còn có chút ngu xuẩn.

Cô xem từng tấm ảnh, trên màn hình có rất nhiều Hạng Tự, nhưng hình như chỉ có một, cô không phân biệt rõ ràng người nào mới là anh ta chân chính —— có lẽ tới giờ vẫn không phân biệt rõ ràng.

Trên di động báo tin, có người để lại lời nhắn trong hộp thư thoại của cô. Cô bấm nghe, thì ra là Vu Nhâm Chi, dùng giọng nói êm dịu của anh ta, nếu bằng lòng hãy gọi lại.

Tử Mặc thất thần tựa vào sofa, đối với lời tỏ tình đột ngột mấy hôm trước của vị tiên sinh kia cô cảm thấy rất khó hiểu, bởi vì trên thực tế, cô rõ ràng cảm nhận ra: kỳ thật anh ta không thực sự yêu cô! Khi cô nhìn ánh mắt anh ta, không thấy gợn sóng gì cả, nhưng anh ta không giống như người tùy tiện lấy chuyện này ra nói đùa, thế nên cô không rõ ý đồ của anh ta —— anh ta tựa như một bí ẩn chưa biết, khiến cô tràn đầy nghi hoặc.

Nghĩ nghĩ một chút, rốt cuộc cô gọi lại cho anh ta.

“A lô?” Cô nhút nhát nói, “Là tôi...”

“À,” anh ta luôn dùng tiếng “à” để bày tỏ sự tỉnh ngộ của mình, “Mấy hôm nay thế nào? Không bị tôi dọa chứ?”

“Không có...”

“Vậy tốt rồi, buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé?”

“Xin lỗi, tôi đã nấu cơm ở nhà, chờ anh tôi về ăn cùng.”

“Không sao, hoặc là ăn xong cũng được, tôi có một thứ muốn giao cho em.”

“...”

“Thế nào, suy nghĩ xong chưa?”

“...Vậy được rồi.” Có đôi khi cô cảm thấy, Vu Nhâm Chi cũng có tiềm chất làm nhà tiểu thuyết trinh thám, luôn thích thừa nước đục thả câu.

“Cần tôi đi đón em không?”

“Không cần.”

“Vậy đến phòng làm việc của tôi đi, là khu nhà bên cạnh Hạng Phong, nằm ở lầu ba.”

“Ờ...”

“Vậy lát nữa gặp, nếu tìm không được thì gọi vào di động của tôi.”

“Được.”

Cúp máy, Tử Mặc có chút đứng ngồi không yên, bởi vì bỗng nhiên nghĩ đến người đàn ông này coi như đang “theo đuổi” cô, mà cô cứ vậy tùy tiện đồng ý tới địa bàn của anh ta, có phải có chút...

Nhưng nghĩ lại, cô cảm thấy mình lo lắng quá nhiều, Vu Nhâm Chi là một người hào phóng đúng mực, cô nên dùng tư tưởng chín chắn tự nhiên để gặp gỡ anh ta. Thế là ăn xong bữa tối, cô một mình lái xe đi, khu nhà Hạng Phong ở cũng chỉ có hai tòa nhà mà thôi, cho nên cô mau chóng tìm được.

Vu Nhâm Chi tới mở cửa cho cô, mỉm cười mời cô vào, cô muốn tỏ vẻ phóng khoáng hài hước một chút, liền cố ý chế nhạo anh ta nói: “Lần trước anh còn nói không muốn tùy tiện tiết lộ địa chỉ của mình...”

Anh ta suy nghĩ một giây đồng hồ, rồi đáp: “Nhưng hiện tại chúng ta không giống vậy, tôi đang theo đuổi em mà.”

Anh ta nói tự nhiên như thế, Tử Mặc không khỏi lúng túng, rốt cuộc hiểu được cái gì là nhắc đá đập chân mình.

Phòng làm việc của anh ta rất trống trải, ở mép tường đặt một cái bàn thật dài, trên đó bày ra rất nhiều giấy và công cụ vẽ tranh, còn có một cái máy tính trông rất cao cấp, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sẽ không khó tưởng tượng anh ta làm việc gì.

“Cho em này.” Từ trên chiếc bàn bừa bộn, Vu Nhâm Chi lấy ra một tờ giấy cỡ tấm bưu thiếp, đưa tới trước mặt Tử Mặc.

Cô cầm lấy, vẫn là bức tranh đầy màu sắc, là cô đang cầm bó hoa hồng trông vừa mừng lại lo, mặc dù bức tranh không tỉ mỉ, nhưng lại vẽ ra biểu cảm của cô rất đúng.

“Em biết không,” anh ta che miệng hình như đang cười, “Tôi cảm thấy đáng vẻ bị dọa của em rất thú vị...”

Cô chun mũi, không biết nên vui hay buồn, cũng chẳng biết nên cảm ơn hay là nổi nóng tại chỗ.

“Vậy,” anh ta xòe tay ra, “Đối với môi trường làm việc của một nhà vẽ tranh minh họa, em có lời bình luận gì không?”

“Ừm...coi như...sạch sẽ.”

“Coi như thông qua sao?”

“Thông qua?”

“Đúng vậy, không phải em đã nói, muốn tìm hiểu tôi trước, rồi mới suy nghĩ lại sao?”

“Hả...chuyện này...” Cô có phần bối rối.

Vu Nhâm Chi tựa cạnh bàn, cười ha hả, tiếng cười rất sảng khoái: “Đừng khẩn trương, tôi cũng không phải dùng công việc để tăng điểm cho mình.”

Tử Mặc xấu hổ gục đầu, mím môi, bỗng nhiên nhìn thấy vài bức tranh đầy màu sắc dán trên tường của anh ta, đều là phong cảnh khắp nơi trên thế giới, vô cùng xinh đẹp, cô bèn hỏi ngay: “Đây là cái gì?”

“À, một trong những công việc mới đây của tôi, vẽ tranh minh họa cho một bộ ảnh du lịch, tác giả yêu cầu tôi vẽ lại toàn bộ những tấm ảnh chụp của anh ta thành tranh vẽ.”

“Đẹp quá...” Cô nhìn không được tán thưởng.

“Đúng vậy, tựa của quyển sách này là ‘Hành trình thế giới kỳ diệu’.”

“Hành trình kỳ diệu?”

“Ừm.”

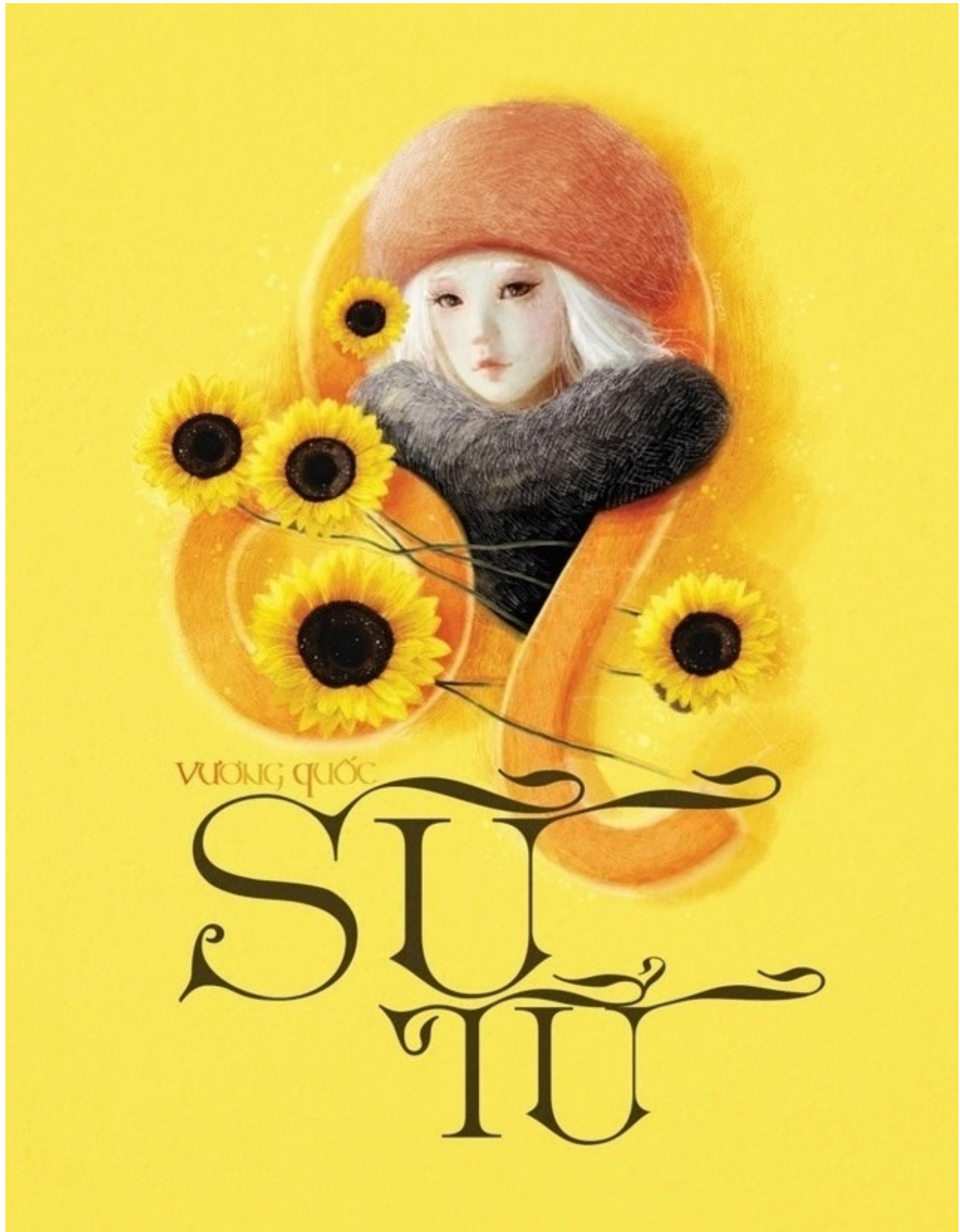
Cô ngơ ngác nhìn những bức tranh đó, nói: “‘Kỳ diệu’ là gì chứ? Là chỉ con người và sự việc không tầm thường sao? Hay là có ý nghĩa đặc biệt nào khác?”

Vu Nhâm Chi khoanh tay, lộ ra nụ cười dịu dàng đến mức hơi kỳ lạ, nói: “Kỳ diệu có lẽ là...chuyện người ta không lường trước được.”

Mấy hôm sau, ngày nào Tử Mặc cũng nằm sấp tại cửa sổ, ngắm nhìn bên ngoài, trời xanh và mây trắng chiếm lấy bầu trời Thượng Hải. Tối thứ sáu, cô vẫn ngắm nhìn bầu trời lấp kín nắng chiều kia, đáy lòng suy nghĩ: ngày mai nếu trời mưa thật, đó có phải là một chuyện kỳ diệu không?

Nhưng cô cười khổ, làm sao có thể chứ, nắng chiều rơi trên khuôn mặt mỗi người, tất cả đều sáng yên gió lặng. Những nhân viên bố trí ngoại cảnh hiện giờ nhất định vẫn còn làm việc, dựng một chiếc lều trắng tại khu vực xanh, còn có hoa bách hợp màu trắng nằm tại cổng —— ngày mai cô sẽ rất bận rộn, còn bận hơn cả tưởng tượng của mình.

Nhưng sáng sớm hôm sau, khi cô thức dậy kéo màn ra, lại phát hiện...chuyện kỳ diệu, thế mà đã xảy ra.

20. Chương 20: Sư Tử (trung)

Tử Mặc nằm trên giường, lo sợ bất an, trong lúc thần thờ lại ngủ thiếp đi. Đợi đến khi tỉnh lại, phát hiện trên di động có vài nhắc nhở lời nhắn trong hộp thư thoại, thế là cô lấy dũng khí bấm nghe, đều là lời nhắn của Hạng Tự:

“Gọi cho anh.”

“Trời mưa rồi, gọi cho anh.”

“Thì Tử Mặc! Em thức dậy cho anh! Trời mưa rồi!”

“Này, em sẽ không nuốt lời chứ?!”

“Anh không thích nói chuyện với máy móc, sau khi nghe được thì gọi cho anh!”

Cô có phần dở khóc dở cười, anh ta luôn luôn nóng vội như vậy, nghĩ tới cái gì thì sẽ làm liền, giống như anh ta là chúa tể của thế giới này — hoặc là, anh ta chỉ điều khiển thế giới của cô chăng?

Tử Mặc không ngủ được nữa, cô dứt khoát rời giường, đi rửa mặt đánh răng. Cửa phòng ngủ của Tử Sinh khép kín, hôm qua tới khuya anh mới về, nói vậy chưa đến trưa thì sẽ không thức dậy. Cô rửa mặt xong, thay quần áo, sau đó ngồi ở bệ cửa sổ, ngắm nhìn cơn mưa nhỏ tí tách bên ngoài. Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cô cầm di động, gọi cho Hạng Tự.

“A lô?” Mới vang lên vài giây, Hạng Tự liền bắt máy.

“Anh định thời gian và địa điểm đi.” Cô đi thẳng vào vấn đề.

Anh ta ở đầu dây bên kia ngẩn ra, rồi nói: “Chúng ta không thể nói chuyện ở nhà sao?”

Trong nháy mắt, Tử Mặc có một loại ảo giác, thật giống như hai người họ thật sự từng có một cái “nhà”, nhưng cái này có thể gọi là “nhà” sao? Nếu đúng vậy, thì tại sao cô có thể dễ dàng rời khỏi như vậy...

“Cứ ở bên ngoài đi.” Cô trả lời.

“...” Anh ta trầm mặc, không nghe được hơi thở, thế nên chẳng biết anh ta suy nghĩ cái gì.

“...”

“Vậy thì chúng ta đến quán bar thường tới xem đá banh, thế nào?”

“Được.”

“Bây giờ anh đi ngay, em chuẩn bị xong thì tới.”

“Ừm.”

Cúp máy, Tử Mặc cũng xuất phát, buổi sáng thứ bảy trời đổ mưa, trên đường có vẻ u ám mà vắng vẻ, lúc chờ đèn đỏ, cô trông thấy một cặp người yêu rúc vào nhau dưới ô che mưa, ngọt ngào đi qua trước mặt.

Cô bỗng nhiên cảm thấy, thật ra phụ nữ cũng không cần gì nhiều, chỉ là khi gió mưa sẽ có một người kiên định đứng bên cạnh dùng một chiếc ô chống chọi bầu trời cho cô ấy mà thôi. Nhưng mong muốn nhỏ bé như vậy, có đôi khi cũng là một loại xa xỉ.

Cô dừng xe tại ven đường ở con phố bên cạnh quán bar, cô bước xuống xe, mở ô, bước nhanh qua. Lúc sắp đến cửa, một bóng dáng màu đen chuyển động, sau đó cô nghe được một âm thanh quen thuộc gọi tên cô: “Tử Mặc!”

Cô dừng bước, đứng trong mưa nhìn thấy Hạng Tự ở trước mặt. Anh ta luôn không có thói quen mang ô theo, hôm nay cũng không ngoại lệ, chỉ mặc thêm áo khoác không thấm nước màu đen bên ngoài áo phông, nhưng toàn thân vẫn bị dội ướt, giọt mưa theo ngọn tóc của anh ta nhỏ xuống, hình dáng của anh ta lộ ra vẻ cô đơn khó tả.

Cô quên mất, đã bao lâu rồi anh ta không gọi cô như vậy, có lẽ là rất lâu rồi. Chỉ có lúc tức giận anh ta mới gọi cả tên lẫn họ của cô, bình thường anh ta chỉ gọi cô là “Sư tử”, hoặc cứ là “Này”. Cô không biết giờ phút này anh ta gọi mình như thế này là có ý gì, chẳng lẽ là vì bày tỏ sự tôn trọng ư?

Sao có thể...

“Anh không nghĩ tới, buổi sáng bọn họ không mở cửa.” Anh ta đút hai tay trong túi, cười ngượng ngùng trong cơn mưa phùn.

“...Anh nên quay về trên xe đợi.” Cô đứng tại chỗ, không có ý muốn tiến lên lấy ô che cho anh ta.

Nhưng anh ta tự đi tới, cúi đầu tiến vào chiếc ô của cô, nói: “Nhưng anh muốn để em biết anh ở ngay đây.”

“...”

Tử Mặc nhìn Hạng Tự, khoảng cách giữa bọn họ có lẽ chỉ có mấy cen-ti-mét, cô ngửi được mùi hương đặc

biệt trên người anh ta, nếu anh ta cúi đầu thì có thể hôn lên môi cô. Nhưng họ chỉ yên lặng nhìn nhau, chẳng nói gì cả, cũng không làm gì hết.

“Đi lên xe đi.” Tử Mặc rút cuộc lên tiếng.

“Ừm.” Hạng Tự mỉm cười gật đầu, ôm vai cô, đưa cô đến cạnh chiếc xe việt dã màu đen của anh ta, mở cửa ra, rồi nhét cô vào trong.

Tử Mặc cười khỏ, anh ta cũng không thật sự trở nên dịu dàng, trong tiềm thức anh ta vẫn quen chiếm giữ mọi thứ của cô.

Họ ngồi ở hàng ghế sau, mặt hướng về phía trước, đóng cửa xe, tiếng mưa tí tách tan biến, trong xe rất im lặng, thậm chí có chút ngột ngạt, chỉ nhìn thấy giọt nước tựa như tan chảy trượt trên cửa kính xe, không thấy rõ cảnh tượng bên ngoài. Cô cảm thấy họ giống như gián điệp đàm phán tại tiệm rửa xe trong phim điện ảnh, tại không gian nhỏ nhỏ này, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

“Em ở chỗ...Tử Sinh?” Hạng Tự sờ mũi, nói một câu mở đầu không mặn không nhạt.

“Ừm.” Cô gấp ô xong, đặt bên cạnh cửa kính xe.

“Trong thời gian em vắng nhà, anh suy nghĩ rất nhiều...” Nhưng câu tiếp theo, anh ta lại quay về vấn đề chính.

“ ... ”

“Em còn...nhớ mẹ anh không?”

“Nhớ chứ.” Năm cô mười bảy tuổi đã từng gặp một lần.

“Năm anh năm tuổi, bà bỏ nhà đi, bởi vì sau khi sinh xong bà mắc chứng uất ức, bà cảm thấy không thể nào sống tiếp ở cái nhà này nữa, thế nên bỏ đi.”

Ngữ khí của anh ta rất bình tĩnh, như là đang nói chuyện của người khác, cô lặng lẽ nhìn khuôn mặt nghiêng của anh ta, nghĩ rằng đây là một Hạng Tự mà cô chưa từng quen biết.

“Anh luôn cho rằng đó là lỗi của anh, nhưng Hạng Phong nói không phải.”

“Em cũng nghĩ không phải...” Cô nhẹ nhàng cất tiếng.

Hạng Tự cười ảm đạm: “Phải không, nhưng mà anh đã mang cảm giác tội lỗi này trải qua thời thơ ấu và niên thiếu. Vào năm sinh nhật năm tuổi, trong lòng anh đã thầm thề rằng, nếu mẹ có thể trở về, anh sẽ không ăn rau chân vịt mà mình thích nhất.”

“Rau chân vịt?...” Tử Mặc quay đầu, muốn cười, nhưng cảm thấy anh ta đang kể một câu chuyện bi thương như vậy, cô không nên cười.

Song, khuôn mặt Hạng Tự cũng nở nụ cười, chính là nụ cười thường xuyên khiến cô lúng túng.

“Hồi ấy, anh thật sự rất thích rau chân vịt —— đương nhiên cũng thương mẹ —— nhưng mà, anh vẫn không nhịn được mà ăn nó, sau đó phát hiện mẹ không quay về nữa.”

“...”

“Trẻ em trưởng thành sớm thật sự rất đáng sợ, không phải sao, mới năm tuổi đã biết thề thốt, biết được cái gì gọi là báo ứng, nhưng những bạn học của anh tại nhà trẻ ngay cả rau chân vịt và rau cải cũng chẳng phân biệt rõ ràng.”

Anh ta dừng một chút, khoanh tay rồi nói tiếp: “Lần thứ hai anh thề thốt, cũng là vào ngày sinh nhật, mùa hè năm mười chín tuổi.”

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh ta, một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu, sau đó, cô nghe anh ta nói.

“Hôm đó thật ra anh đã trở về sớm từ lớp huấn luyện, chẳng hề có tâm tư thi đấu buổi chiều, anh biết em đặt một chiếc bánh kem lạnh ——”

“—— anh biết?”

“Ừm,” anh ta gật đầu, khuôn mặt mỉm cười, “Một tuần trước, lúc anh về nhà đã nhìn thấy.”

“À...”

“Em ở trong tiệm bánh ngọt lặp đi lặp lại với nhân viên bán hàng, muốn loại kem lạnh, nhất thiết đừng lầm.” Anh ta nhìn cô một cái, nhãn mặt chun mũi nghịch ngợm, giống như đang nói, em còn có gì mà anh không biết chứ?

“Hóa ra anh biết rồi...” Cô bĩu môi.

“Anh chờ em tại một góc cách tiệm bánh ngọt bốn con phố, bởi vì anh biết em nhất định sẽ đi qua con đường này, nhưng cuối cùng... anh lại không đợi được.”

Anh ta nghiêng người, xoa trán cô, nơi đó có một vết sẹo đã bị mái tóc che lấp, ngay cả bản thân cô gần như quên mất.

“Tối hôm đó anh rất sợ hãi, sợ hãi hơn bất cứ lúc nào, anh ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, không dám ngẩng đầu nhìn ánh đèn màu đỏ phía trên, anh rất sợ khi đèn tắt, bác sĩ đi tới nói, ‘xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức’...” Anh ta có chút nghẹn ngào, không thể nói tiếp.

Lần đầu tiên Tử Mặc nhìn thấy bi thương trong mắt Hạng Tự, trong ấn tượng của cô về anh ta, vẻ mặt luôn bình tĩnh, không hề để ý, cô không đoán ra anh ta suy nghĩ cái gì, thế nên cô cứ cố chấp, không ngừng hỏi: đối với anh, em rốt cuộc là cái gì?

Mà anh ta lại chưa từng trả lời.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ gần như không nghe thấy nữa, Hạng Tự dùng giọng nói ung dung, giống như đang nói đùa: “Thế nên anh thề dưới đáy lòng, nếu em bình yên vô sự, anh có thể từ bỏ em.”

“Từ bỏ em?”

Anh ta gật đầu: “Đúng vậy, từ bỏ em, rời khỏi em, hoặc là dứt khoát nói tạm biệt với em, sau đó không bao giờ trở lại.”

“Nhưng...tại sao?” Cô nhìn anh ta, muốn biết đáp án.

Anh ta cười khổ, cười đến dịu dàng: “Tại sao? Bởi vì anh luôn cảm thấy mình là một người...không hoàn chỉnh, bởi vì sự ra đời của anh, ba mẹ bắt đầu thường xuyên cãi cọ, mẹ mắc chứng uất ức, ba không muốn về nhà, anh trai mất đi tình yêu thương của ba mẹ, anh cảm thấy tất cả đều là tại anh —— vì thế ở bên anh, sẽ không có kết quả tốt.”

Tử Mặc im lặng, quay đầu sang chỗ khác nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn anh ta.

“Còn nữa, lời Hạng Phong nói là thật...”

“?”

“Tối hôm đó bệnh hen suyễn của anh lại tái phát, rất nặng, gần như không thở nổi, anh nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi vài ngày mới hồi phục lại.”

“Anh từng tới thăm em,” cô nói, “Lúc nửa đêm.”

“...Làm sao em biết?” Anh ta kinh ngạc.

Cô nhìn giọt mưa trên cửa kính xe, chỉ khẽ nói: “Em cũng không phải người sống đời sống thực vật...”

“Dáng vẻ của em trông...rất đáng sợ, giống như là thiếu chút nữa sẽ rời khỏi thế giới này,” ngón tay thô ráp của anh ta lướt qua má cô, tựa như đang quyến luyến gì đó, “Cả đời anh cũng không quên được...”

“ ... ”

“Anh muốn đối xử lạnh nhạt với em, hoặc là nói anh đã muốn thử làm vậy, nhưng cuối cùng anh nhận ra, anh không làm được. Anh đã từng thử rất nhiều cách, anh ở cùng phụ nữ khác, nghĩ rằng có thể từ từ quên đi, nhưng mỗi lần em đứng trước mặt anh, anh đều không kiềm chế được mà muốn hôn em. Anh cũng từng suy nghĩ, nếu em bị anh tổn thương hết lần này tới lần khác, có lẽ em sẽ rời khỏi anh, thế thì anh rốt cuộc có thể thuyết phục bản thân —— nhưng em không làm thế, em vẫn đứng xa phía sau, khi anh ngoảnh đầu lại, em còn cười ngây ngô với anh.”

Tử Mặc quay mặt qua chỗ khác, cảm thấy không chịu nổi bản thân mình như vậy.

“Dần dần, yêu em, tổn thương em, biến thành một vòng tuần hoàn không có điểm cuối, anh thân bất do kỷ. Anh thậm chí không hiểu, coi đó là một loại thói quen, hay là nói, chúng ta đã tê dại từ lâu...”

Nói xong, Hạng Tự khẽ thở dài, lấy ngón tay xoay mặt cô qua, im lặng thật lâu, bỗng nhiên dùng một ánh mắt nghiêm túc mà trước nay chưa từng có để nhìn cô, rồi nói:

“Nhưng mà Tử Mặc, cho dù là lúc nào, anh cũng biết rõ ràng —— anh yêu em.”

“ ... ” Cô ngơ ngác, nói không nên lời. Câu cô luôn muốn nghe, rốt cuộc đã nghe được từ miệng của anh ta, nhưng cô lại chẳng vui vẻ chút nào.

Ngón tay anh ta dịu dàng mà kiên định, giống như không cho phép cô dời tầm mắt, chỉ có thể nhìn thấy anh ta, nhìn ánh mắt anh ta, nhìn đến trong lòng anh ta.

Bên cạnh có xe chạy qua, bắn lên bọt nước, loáng thoáng nghe được tiếng lốp xe ma sát với mặt đất đan xen với tiếng mưa, tựa như có gì đó bị xé ra.

Tử Mặc tưởng rằng mình sẽ rơi nước mắt, hoặc là giống như phát điên đắm anh ta, nhưng cô không có. Cô chỉ chớp mắt, dùng giọng nói bình tĩnh đến mức gần như có thể gọi là phần nộ:

“Đây là cái cố của anh sao?”

“ ... ”

“Có lẽ anh yêu em,” cô dừng một chút, “Nhưng em không cảm nhận được.”

“Tử Mặc...”

“Em chỉ có thể hiểu được sự ích kỷ và nổi bất an của anh, anh hoàn toàn không hiểu ‘yêu’ là cái gì —— hoàn toàn không hiểu!”

Nói xong câu cuối cùng, cô hét to, mang theo chút cuồng loạn chưa bao giờ có, thật giống như trước mặt không phải Hạng Tự, mà là một con quỷ.

Hạng Tự buông tay ra, ánh mắt hoảng sợ ngạc nhiên, có lẽ anh ta tưởng rằng chỉ cần nói thẳng ra, chỉ cần nói ra lời ở đáy lòng, cô sẽ nhào vào lòng anh ta, nói cô cũng yêu anh ta, không hề rời khỏi anh ta...

“Anh cho rằng một câu ‘anh yêu em’ là có thể xóa bỏ mọi tổn thương mà em đã từng chịu đựng ư? Không đâu...giống như anh đã nói, cả đời này em cũng không quên được!”

Nói xong, cô mở cửa xe, nhảy xuống, đội mưa đi mất. Cô không cầm theo chiếc ô kia, có lẽ là quên, hoặc là lười lấy, có lẽ là muốn để lại cho anh ta, nói với anh ta, khi trời mưa, chúng ta chỉ cần một chiếc ô bình thường kia, mà không cần áo khoác chống thấm nước hào nhoáng gì đó.

Cô cảm thấy mình không mở mắt ra được, nhưng vẫn đi về phía trước. Cô biết tầm mắt mơ hồ không phải vì cơn mưa từ bầu trời rơi xuống, mà là...nước mắt chảy ra từ hốc mắt của cô.

Tối nay sau khi về nhà, Tử Mặc liền ngã bệnh. Cô nằm trong phòng dành cho khách nho nhỏ mà Tử Sinh cho cô, cảm thấy chóng mặt.

Nửa đêm Tử Sinh mới về nhà, cô mệt mỏi kêu anh một tiếng, anh đi tới, đặt bàn tay lên trán cô, sợ tới mức kêu lên: “Anh đưa em đi bệnh viện!”

Nhưng cô không chịu, rất có một loại nghị lực liệt sĩ cách mạng thà chết không chịu khuất phục.

Dưới ngọn đèn mờ nhạt, Tử Sinh lo lắng nhìn cô, tỏ vẻ người anh cả.

Thật ra cô hơi muốn cười, bởi vì anh không thường lộ ra biểu cảm như vậy, nhưng cô âm thầm cười, chỉ nắm tay anh nói: “Cho em một bát cháo...thêm một viên thuốc, ngày mai, em sẽ khỏe thôi...”

Tử Sinh rút cuộc đứng lên, định đi nấu cháo cho cô, trong lúc ngần ngại, cô nghe được mình nói: “Anh đừng nói với Hạng Tự...nhất thiết đừng nói...bằng không em liều mạng với anh...”

“Em yên tâm, anh sẽ không nói với cậu ta,” Tử Sinh nói, “Nếu anh nói với cậu ta em sốt thành như vậy

cũng không đưa em đi bệnh viện, người sẽ liều mạng với anh chính là cậu ta...”

Hình như Tử Sinh còn nói thêm gì đó, nhưng Tử Mặc đã không còn nghe được, cô cảm thấy mình ngủ thiếp đi, hoặc là ở trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh, cô bị cột trong một chùm bong bóng đầy màu sắc, theo bong bóng bay lượn trên bầu trời, dưới chân là nóc nhà màu xanh hoặc màu xám, trên nóc nhà có rất nhiều người, ngẩng đầu nhìn cô, không biết là hâm mộ hay là lo lắng, cô sẽ theo bong bóng càng bay càng xa, rất cuộc, rất cuộc không nhìn thấy nửa bóng người, thậm chí cả nóc nhà cũng không thấy nữa...

Cô suy nghĩ, cô nhất định phải ghi nhớ giấc mộng này, rồi đi hỏi Tưởng Bách Liệt, cái này có coi như là một gợi ý không, nếu đúng vậy thì đang gợi ý điều gì?

Cô cảm thấy lạnh lẽo, vô cùng lạnh lẽo, cô bất giác cuộn người ngồi dậy, ngón tay đang phát run.

Trong bóng đêm, có một vòng tay ấm áp ôm lấy cô, nắm tay cô, chiếc cảm đầy râu tì lên cái trán nóng hổi của cô, cô không mở mắt ra được, sau đó cô nghe được giọng nói mơ hồ: “Không được, hay là đến bệnh viện...”

Cô rất khó chịu, toàn thân không còn sức lực, nhin không được rên rỉ vài câu, nhưng vẫn quật cường nói: “Em không đi...”

Cô chẳng biết rốt cuộc là người nào thắng, bởi vì cô mất đi một chút ý thức cuối cùng, trước mắt là một mảnh tối đen, bóng đêm vô biên.

Đợi đến khi tỉnh lại, Tử Mặc phát hiện mình nằm trong phòng bệnh tại bệnh viện, một bên giường được bức màn vây quanh, phía bên kia có một cái ghế trống rỗng — nhưng cô bỗng nhiên cảm thấy, có người ngồi ở cái ghế này, ở cùng cô cả đêm.

“Ồ, em tỉnh rồi.” Tử Sinh xuất hiện trước mắt cô, trong tay xách theo một cái bình giữ nhiệt.

“Ừm...” Cô ho nhẹ mấy cái, cảm thấy giọng mình khàn đến đáng sợ, “Em không phải đã nói không đến bệnh viện sao...”

Tử Sinh khó xử gãi đầu: “Nhưng tối qua em thật sự sốt rất cao, không đến không được.”

Tử Mặc nhìn ống kim truyền dịch trên mu bàn tay mình, cô cẩn thận dùng bàn tay còn lại chống người ngồi dậy, Tử Sinh vội vàng đi qua dìu cô. Cô ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện bầu trời vẫn đen, vì thế cô hỏi: “Em ngủ bao lâu rồi?”

“Cả ngày, bây giờ đã là tối ngày hôm sau.”

“Lâu vậy à...”

“Đúng vậy,” Tử Sinh ngồi trên cái ghế kia, “Tôi qua thật sự là dọa chết người mà, nếu em có chuyện thật, anh sẽ hết đường chối cãi.”

“?”

“Nếu để ba mẹ biết thi thể của em nằm trong nhà anh, họ sẽ giết anh.”

“...”

“Đói không, ăn chút gì đi.”

Cô gật đầu.

Tử Sinh mở bình giữ nhiệt, múc ra một bát cháo, đưa tới trước mặt cô: “Ăn đi. Tự ăn hay là muốn anh đút? Nếu muốn anh đút thì anh không đảm bảo sẽ không đút vào trong lỗ mũi em đâu, cho nên em nghĩ kỹ đi.”

“...Tự em ăn.” Cô ra hiệu bảo anh đặt bát lên cái tủ ở đầu giường, dùng bàn tay không cầm ống truyền dịch cầm thìa lên ăn một miếng.

“Thế nào, cũng không tệ lắm nhỉ.” Tử Sinh cười kỳ lạ.

“Anh nói với anh ấy?” Tử Mặc vừa ăn, vừa bình tĩnh hỏi.

“Cái gì...” Anh trai kinh ngạc nhìn cô, giống như cậu bé làm chuyện xấu bị phát hiện.

“Thì Tử Sinh,” cô buồn cười nói, “Có đánh chết anh cũng không nấu ra được bát cháo như vậy.”

“Ngày hôm qua là anh ấy đưa em đến bệnh viện?”

“Còn anh nữa...”

“Cuối cùng anh cũng còn một chút lương tâm.”

“Này!” Tử Sinh bắt mãn lườm cô, “Ngay từ đầu anh đã nói muốn đưa em đi rồi, tối qua rốt cuộc là ai thà chết cũng không chịu đi hử!”

“Ý em là, anh không ném em cho anh ấy...”

“ ... ”

Hai anh em im lặng một lúc, anh trai rút cuộc không nhịn được cất tiếng: “Hai đứa...bây giờ tính sao đây? Tra tấn lẫn nhau hả? Hiện tại còn thịnh hành kiểu này à...”

“Thế thì hiện tại đang thịnh hành kiểu nào đây?” Em gái hỏi lại.

“Anh không biết,” Tử Sinh lấy ra một điều thuốc, không châm lửa, chỉ là ngậm trong miệng, “Anh lại không thích loại phim tình yêu này.”

Tử Mặc đỡ khóc đỡ cười, thì ra trong cái nhìn của anh, tình yêu chỉ là một vở diễn.

“Có điều, anh nhìn thấy được, cậu ta rất lo lắng cho em...” Như là để chứng minh kết quả, anh lại bổ sung một câu, “Còn lo lắng hơn cả anh.”

“Cám ơn, bây giờ em đã biết tình nghĩa anh em của chúng ta thâm sâu đến mức độ nào rồi...”

“Anh nói này,” Tử Sinh có ba nếp nhăn trên trán, mỗi lần hút thuốc nhứu mày đều nhìn thấy rõ ràng, “Em không phải đã làm gì với thằng nhóc Hạng Tự kia chứ?”

“ ... ”

“Em biết không, anh cảm thấy cậu ta...thay đổi. Hoặc là nói, quan hệ giữa hai đứa đã thay đổi, cậu ta hình như thật sự lo lắng cho em.”

“Nói vậy trước kia đều là giả sao?” Tử Mặc cười khỏ.

“Không phải ý này, anh không hiểu ân ân oán oán của hai đứa, anh chỉ biết em luôn thích thằng nhóc kia, nhưng cậu ta không hề đặt em trong lòng...” Tử Sinh sờ mũi, như là sợ mình nói trúng nỗi đau của em gái, “Nhưng đêm qua, anh gọi điện cho cậu ta, hỏi em bình thường uống thuốc gì, cậu ta liền chạy tới ngay. Mặc dù không nói gì hết, nhưng anh nhìn thấy rõ ràng sắc mặt của cậu ta.”

“Vấn đề này nên là em hỏi anh chứ,” giọng cô vẫn khàn khàn như vậy, “Rút cuộc anh ấy đã làm gì với anh, anh nói giúp anh ấy đến vậy...”

“Sao lại thế chứ,” Tử Sinh nghiêm túc nói, “Nói đến cùng, anh chỉ là không muốn nhìn thấy em đau khổ thôi.”

Tử Mặc nhìn anh trai, chợt cảm thấy có lẽ anh không ngờ vực như cô nghĩ, có lẽ anh luôn lặng lẽ dùng cách thức của mình để quan tâm người nhà, có lẽ, anh chỉ là loại anh cả vì cô mà sẵn lòng làm rất nhiều

chuyện.

Cô cũng chẳng nói cảm ơn gì, chỉ mỉm cười, Tử Sinh lại vì bầu không khí đột nhiên trở nên ảm áp mà tỏ vẻ xấu hổ. Anh ho nhẹ một tiếng, đứng lên nói: “Anh đi qua cầu thang hút thuốc. Em ăn cháo đi.”

Sáng sớm hôm sau Tử Mặc xuất viện, vẫn không nhìn thấy Hạng Tự. Anh ta chưa từng đến bệnh viện thăm cô, không nấu cháo cho cô nữa, cũng không nhắn lại trong hộp thư thoại của cô.

Hạng Tự thật giống như là thành linh biến mất khỏi cuộc sống của cô.

21. Chương 21: Sư Tử (hạ)

Ngón tay Tưởng Bách Liệt gõ nhịp nhàn trên mặt bàn, thường thường nhìn về phía cửa sổ, trong lòng đã mất kiên nhẫn từ lâu, nhưng không hề biểu hiện trên mặt. Trên chiếc ghế da màu đen của anh ta có một người đang ngồi, có lẽ anh ta nên ăn mừng một trận, bởi vì anh ta chào đón bệnh nhân phái nam đầu tiên từ trước đến nay — nếu người kia bằng lòng gọi mình là “bệnh nhân”.

“Thế nên, anh để cô ấy ở bệnh viện, còn mình thì chạy tới chỗ tôi cần nhả?”

“...Có thể nói vậy.” Hạng Tự thấp giọng đưa ra tổng kết.

“Anh và Tử Mặc đều giống nhau, đều là ‘kẻ kì dị!’”

“Kì dị?”

“Thì ý là ‘người lập dị’ ấy.”

“Tôi nói này, mỗi lần trước khi anh bắt đầu trị liệu đều phải kéo đồng kéo tây, lãng phí thời gian sao?”

“Được rồi, nghe đây,” Tưởng Bách Liệt nhíu mày, kiềm chế cơn giận trong lòng, “Trước hết tôi hy vọng anh có thể hiểu rõ một việc: anh là một tên khốn nạn, tên khốn nạn không hơn không kém!”

“...” Biểu cảm trên mặt Hạng Tự có phần nguy hiểm.

“Nếu anh chấp nhận sự thật này, việc điều trị mới có thể tiếp tục.”

“Tôi không cần anh điều trị.”

“Anh cũng có thể coi như là một sự giúp đỡ, tôi giúp anh, đương nhiên sự giúp đỡ của tôi không bao giờ không có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Tướng Bách Liệt tựa lưng vào ghế, lộ ra nụ cười mờ ám: “Anh nói đi?”

“Anh ‘giúp’ Tử Mặc cũng có điều kiện?” Âm thanh Hạng Tự rất lạnh, tại buổi trưa mùa hè oi bức này, quả thực khiến người ta không rét mà run.

Tướng Bách Liệt xòe hai tay, bắt đắc dĩ bập môi: “Được rồi được rồi, tôi chỉ đùa chút thôi, hy vọng anh hiểu được, đối với phụ nữ tôi rất có kiên nhẫn, tốt tính, nhưng đối với đàn ông thì sẽ không như vậy.”

“...” Anh vẫn lạnh lùng nhìn anh ta.

Tướng Bách Liệt phát ra tiếng cảm thán từ dưới đáy lòng: rốt cuộc, tại sao mình lại giúp đỡ “tên khốn nạn” trước mắt này hả?!

“Sinh nhật của anh là?”

“?”

“Tôi hỏi anh sinh nhật ngày nào!”

“Hôm qua...”

Tướng Bách Liệt không khỏi dừng động tác lật sách, nhìn anh, nửa thật nửa đùa nói: “À, lại là một ngày sinh nhật khó quên...”

Hạng Tự ngoài trợn mắt nhú mày thì không còn biểu cảm gì khác.

“Chả trách...” Tướng Bách Liệt cười ho nhẹ hai tiếng, sau đó tiếp tục lật sách.

“Chả trách cái gì?”

“Không có gì...” Anh ta ngẩng đầu, phát hiện Hạng Tự đang trợn mắt, thế là Tướng Bách Liệt trầm ngâm vài giây rồi nói tiếp, “Chả trách, Tử Mặc nói ‘đừng nói với anh’.”

“?”

“Có lẽ cô ấy sợ anh bị nhốt trong lời nguyện sinh nhật này.”

“...” Hạng Tự nhú mào, dường như trở nên phiền não.

“À, ở đây,” anh ta đầy hứng thú nói, “‘Sư Tử’ chúng ta là vua rừng rậm, đương nhiên thích người khác vây quanh, có phần không chịu được nỗi cô đơn. Họ bốc đồng, tuy rằng cầu thả, nhưng tính cách có nghĩa khí, cũng rất có nhân duyên.”

“Ở trong mười hai cung, cung Sư Tử là cung có cảm giác uy quyền và chi phối năng lực nhất. Thường thường có hơi hướng quý tộc hoặc là tác phong vua chúa. Được người khác tôn trọng, làm việc khá độc lập, biết làm thế nào sử dụng năng lực và mảnh khảnh để đạt được mục đích.

Bản chất của cung Sư Tử là cương quyết, chuyên chế, có sức sống tựa như thái dương, hào phóng, lạc quan, thiên về biển, quang minh lỗi lạc, không câu nệ tiểu tiết, lòng dạ cởi mở, cơ mà cũng sẽ có một mặt ngoan cố, ngạo mạn, độc tài. Đối với kẻ yếu thì có lòng từ bi và đồng cảm, rất có lòng tin với bản thân, là một người thuộc phái hành động.

Sư Tử thỉnh thoảng cũng rất lãng mạn, thích thứ xinh đẹp và thích khoe khoang, phô trương và được người xung quanh khen ngợi. Họ sống nhiệt tình, rất hướng lạc, dũng cảm, giữ vững nguyên tắc và tư tưởng. Cá tính âm áp, thân thiện, sẵn sàng, hướng ngoại, rộng rãi hào phóng đối với người khác, rất dễ kết bạn, nhân duyên đương nhiên cũng rất tốt —— trời ơi,” Tưởng Bách Liệt không nhịn được mà nói xen vào, “Lần đầu tiên tôi cảm thấy quyển sách này vô lý!”

“...”

“Người thuộc cung Sư Tử rất tự tin, thậm chí vẻ ngoài trông rất trẻ con, vô cùng tự phụ. Thái độ đối với tình yêu cũng vậy. Trong lúc yêu đương, họ thích nắm giữ mọi thứ về người mình yêu một cách ngang ngược. Ngoài ra, bề ngoài mặc dù họ giống như một người đàn ông hoặc phụ nữ trưởng thành mạnh mẽ, nhưng ngược lại trong lòng lại cô độc yếu đuối tựa như con mèo, rất dễ bị tổn thương! Đừng bị thái độ lạc quan tự phụ của họ đánh lừa; sau khi chờ bạn rời khỏi, họ có thể sẽ mau chóng tìm chỗ lén lút liếm vết thương, rất thâm hiểm —— ừm, cái này coi như chính xác.”

Hạng Tự lấy tay xoa mũi, rốt cuộc nhịn không được hỏi: “Tưởng Bách Liệt, vừa rồi anh đọc một mớ dong dài kia, rốt cuộc là muốn chứng minh cái gì?”

“...”

“Tôi chỉ muốn tới hỏi anh, tôi nên làm gì bây giờ?” Lần đầu tiên, anh nhìn ánh mắt Tưởng Bách Liệt, không hề chán ghét, cũng không có bức dọc, mà là phát ra sự nghi hoặc từ nội tâm.

Tướng Bách Liệt cười diềm đậm, khép sách lại, nói: “Tại sao anh cho rằng tôi sẽ biết anh nên làm như thế nào?”

“Bởi vì anh hiểu cô ấy...” Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng anh vẫn nói, “Anh hiểu cô ấy hơn tôi nhiều.”

Tại khoảnh khắc này, bác sĩ Tướng bỗng nhiên nhận được một loại cảm xúc thỏa mãn mãnh liệt nhất từ trước tới nay. Oh! Không có gì khiến người ta đầy thỏa mãn hơn việc Hạng Tự xụ mặt đến “đau khổ cầu xin”!

“Trên cơ bản,” Tướng Bách Liệt ho nhẹ hai tiếng, vẻ mặt kiêu ngạo, “Tôi cho rằng anh là một người luôn sống trong thế giới của mình, anh có nguyên tắc của anh, anh chưa bao giờ quan tâm người khác sẽ thấy anh thế nào, hơn nữa anh nghĩ rằng những người không thể thích ứng với nguyên tắc của anh đều rất ngu xuẩn —— anh không cần phủ nhận, anh chính là người như vậy.”

Hạng Tự trợn mắt một cái, rồi sụp bả vai ngồi trên ghế da.

“Anh tự cho mình rất cao, quen nắm giữ mọi thứ về mình cùng người bên cạnh trong lòng bàn tay, có lẽ anh may mắn, những người xung quanh anh một là tình thương quá nhiều, không so đo với anh, hai là giống Tử Mặc bởi vì yêu anh cho nên nhiều lần dung túng anh, mới khiến anh trở nên không kiêng nể gì cả. Tôi thấy Tử Mặc nói rất đúng, cô ấy không hiểu được “tình yêu” của anh, cái cô ấy cảm nhận được chính là sự tổn thương, an ủi, rồi lại tổn thương, rồi lại an ủi, đó là do sự ích kỷ và bất an của anh gây ra.”

Sắc mặt Hạng Tự nghiêm túc, không nói gì.

“Nói đến cùng, anh không phải sợ hãi ngày nào đó mất đi cô ấy bởi vì lời thề nực cười kia, mà là anh căn bản không thể lấy được khí đổi mặt với sự thật vĩnh viễn mất đi cô ấy. Bởi vì lần tai nạn đó, anh rốt cuộc nhận ra sự yếu đuối của bản thân, anh tưởng rằng cô ấy không có anh là không được, nhưng anh không ngờ mình cũng giống như cô ấy. Thế nên anh chẳng qua đang ích kỷ trốn tránh sự thật mà thôi, cô ấy nói không sai, anh không biết yêu là gì.”

“Thế thì anh hãy nói cho tôi biết ‘yêu’ là gì, tôi nên làm thế nào?”

Tướng Bách Liệt nghĩ nghĩ, rồi nói: “Tôi không có cách nào nói với anh ‘yêu’ là gì, tình yêu rất phức tạp, không ai có thể nói rõ, nhưng tôi tin tưởng đến một ngày khi anh thật sự cảm nhận được cảm xúc này tại đáy lòng mình, anh sẽ hiểu rõ.”

“...”

“Về phần nói, anh nên làm thế này, cái này không nên hỏi tôi, mà là hỏi chính trái tim của anh.”

“...Nói cách khác,” Hạng Tự trưng ra khuôn mặt u ám, “Anh căn bản không giúp tôi giải quyết được vấn đề

gì cả?”

“Sao thế được! Ít nhất tôi đã cho anh biết, trên thế giới này còn có người ủng hộ anh.”

“Ủng hộ tôi...” Anh kinh ngạc. Có lẽ anh chưa từng nghĩ tới, nghe được câu này từ miệng của Tưởng Bách Liệt.

“Cho nên nói, con người và sự việc không thể chỉ nhìn bề ngoài,” Tưởng Bách Liệt đứng lên, đi đến cạnh giá sách, chỉ vào một tấm bảng dán đầy giấy nháp, mỉm cười nói, “Anh thấy đây là cái gì?”

Hạng Tự khoanh tay, nheo mắt lại: “Bảng ghi chú à?”

Tưởng Bách Liệt đắc ý nhìn anh, đột nhiên kéo ra tấm bảng kia, bên trong là...bia, nước khoáng và sữa.

“Anh cảm thấy rất bất ngờ phải không,” trên mặt bác sĩ Tưởng là vẻ đắc ý khiến người ta khó hiểu, “Cái này lại là một cái tủ lạnh!”

Trong một phút đồng hồ tiếp theo, cả căn phòng đứng yên, người im lặng, không khí tĩnh lặng, thậm chí biểu cảm trên khuôn mặt cũng bất động, chỉ có tiếng đồng hồ treo tường chuyển động, điều hòa thổi gió xình xịch, và cái tủ lạnh đang vận hành kia.

Hạng Tự bỗng nhiên đứng lên, vừa đi về phía cửa, vừa nói: “Cám ơn ‘sự ủng hộ’ của anh, tôi phải đi.”

Lúc nói xong câu đó, anh đã mở cửa đi ra ngoài, Tưởng Bách Liệt ở sau lưng anh cất tiếng: “Này, có chuyện quên nói với anh ——”

Nhưng anh đã biến mất tại cánh cửa, căn phòng yên tĩnh lại, Tưởng Bách Liệt chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của mình.

Bác sĩ Tưởng nhún vai, từ trong tủ lạnh cầm lấy một lon bia ướp lạnh, ngồi trên ghế bắt đầu uống.

“Quên nói với anh, cái gọi là ‘ủng hộ’, chính là không nguyên rửa sau lưng anh thôi...”

Tử Mặc ngồi trong xe, chờ đèn đỏ trước mặt biến thành đèn xanh, chiều thứ ba, rốt cuộc trời ngừng mưa, thay bằng thời tiết sáng sủa, tâm trạng con người cũng thông thoáng hơn.

Cô mở radio, bên trong truyền đến giọng nói ôn hòa và truyền cảm của một người đàn ông: “Xin chào buổi chiều các vị thánh giả, các bạn đang lắng nghe tiết mục ‘Hướng dẫn dạo chơi địa cầu’ đang được phát sóng trực tiếp, thời gian trực tiếp của chúng tôi là vào mỗi chiều thứ ba từ ba giờ đến sáu giờ, thời gian phát lại là mỗi tối thứ bảy từ chín giờ đến mười hai giờ. Tôi là người dẫn chương trình Ngạn Bằng, bắt đầu từ tuần

trước, tiết mục của chúng ta có thêm hai vị khách mời, là Hạng Phong và Kiến Phi.”

Tử Mặc hơi kinh ngạc, tăng lớn âm lượng của radio, muốn nghe rõ một chút.

Có lẽ hai vị khách mời đang khách sáo với nhau, muốn mời đối phương nói tên trước, thế nên sau vài giây im lặng trên sóng điện từ, mới truyền đến lời chào của Lương Kiến Phi: “Chào buổi chiều các vị thính giả, tôi là Kiến Phi...”

Lại là một hồi trầm lặng, cho đến khi Hạng Phong dùng âm thanh tràn đầy từ tính của anh nói trước micro: “Ừm, các bạn...ở sao hỏa có nghe được không? Đây là ‘hướng dẫn dạo chơi địa cầu’, sau khi tiết mục của chúng tôi phát sóng tuần trước, có một vài bạn ở sao hỏa gửi email nói rằng tín hiệu không rõ cho lắm...”

Trong phòng thu âm trực tiếp truyền đến tiếng cười phá lên, thậm chí ngay cả bản thân Tử Mặc cũng không nhịn được mà cười to.

Nhưng Hạng Phong vẫn nghiêm chỉnh nói: “Thế nên tuần này chúng tôi tiến hành thử nghiệm điều chỉnh sóng âm, xin các bạn ở sao hỏa tiếp tục gửi thư nói rõ tình hình nghe đài với chúng tôi, để chúng tôi cải thiện, cảm ơn.”

“...Được,” âm thanh Ngạn Bằng còn mang theo ý cười, “Thế thì trước tiên chúng ta hãy nói về một số tin tức thú vị của địa cầu trong tuần này đi.”

“Được,” giọng điệu của Kiến Phi rất bình thản, “Sắp tới, các nhà khoa học tại Anh thông qua sự nghiên cứu không ngừng mà đưa ra kết quả: những người sáng tác tiểu thuyết trinh thám trong thời gian dài, tỷ lệ mắc bệnh tim gấp 32 lần người thường, tỷ lệ mắc bệnh đục tinh thể gấp 58 lần người thường, tỷ lệ mắc bệnh thần kinh gấp 94 lần người thường, tỷ lệ mắc bệnh Alzheimer sớm gấp 108 lần người thường.”

“Các chuyên gia hôn nhân tại Mỹ cho hay,” Hạng Phong dùng giọng điệu bình thản y chang mà tiếp lời, “Phụ nữ từng ly hôn tỷ lệ tìm được tình yêu chân thật là 50% so với phụ nữ chưa từng kết hôn, phụ nữ đã từng ly hôn tính tình cổ chấp, tỷ lệ tìm được tình yêu chân thật là 35%, phụ nữ đã từng ly hôn tính tình cổ chấp có thành kiến đối với đàn ông, tỷ lệ tìm được tình yêu chân thật là 20%, phụ nữ đã từng ly hôn tính tình cổ chấp có thành kiến đối với đàn ông nhưng lại đánh chết cũng không chịu thừa nhận, tỷ lệ tìm được tình yêu chân thật là 5%... Cho nên, các bạn bè ở sao hỏa, nếu các bạn xui xẻo đến địa cầu, nhất thiết đừng bị phụ nữ địa cầu đã từng ly hôn mê hoặc.”

Kiến Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Thật là làm phiền anh đọc hết thông tin khó đọc như vậy.”

“Đâu có đâu có,” Hạng Phong cũng cười lạnh, “Như nhau thôi.”

Sóng điện từ lại im thin thít, ngay cả đầu óc Tử Mặc cũng trống rỗng.

Tuy nhiên, Hạng Phong lại điềm nhiên như không nói tiếp: “Trên đây là tin tức giả nhằm để thử nghiệm

sóng điện từ của bạn bè ở sao hỏa, hoàn toàn là bịa đặt, sau bài hát chúng tôi sẽ quay lại, đừng chuyển đài nhé.”

Tử Mặc ngơ ngác nhìn đèn đỏ trước mắt nhảy vài cái biến thành đèn vàng, cuối cùng biến thành đèn xanh, cô thả bộ thẳng xe, đạp xuống chân ga, không khỏi lau mồ hôi trên trán. Chẳng biết vì sao, khi nghe tiết mục này sẽ có một cảm giác nằm bên cạnh nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Xem ra, tiết mục này có thể sẽ nổi tiếng...

Bài hát còn chưa phát xong thì đã tới công ty rồi. Tử Mặc đeo chiếc ba lô thật to của mình, bước chân nặng nề đi lên lầu, cô nghe được tiếng Cổ Quân Nghi ở hành lang đang căn dặn nhân viên, bỗng nhiên cô nhớ tới hai người từng đi qua những ngày tháng này, giống như theo bước chân của cô, dần dần đi xa.

Cổ Quân Nghi nhìn thấy cô, chỉ nhẹ nhàng gật đầu rồi xoay người bỏ đi.

Tử Mặc khẽ hô một tiếng “chị Tiểu Cố”, nhưng bóng dáng của Cổ Quân Nghi đã sớm biến mất. Cô đứng trong hành lang không khỏi phiền muộn, khẽ nhịu đầu lông mày. Bệnh của cô còn chưa khỏi hẳn, mặc dù đã giảm sốt, nhưng vẫn ho khan, cổ họng đau đớn, chảy nước mắt nước mũi, những triệu chứng cảm cúm vẫn y chang không thiếu cái nào.

“Này!” Đinh Thành đứng đằng sau cô, ăn mặc quái dị, sắc mặt dường như không vui cho lắm.

“Sao anh...ăn mặc thế này...” Tử Mặc suy nghĩ, biểu cảm trên mặt mình có thể gọi là “khoa trương”.

“Cô có biết tôi đóng vai gì không?” Đinh Thành lạnh lùng cất tiếng.

“Ai thế?” Bọn họ đôi khi cũng sẽ nhận công việc có chủ đề, thường đóng đủ loại vai diễn, cái gì cũng có.

“Là Jack ở trong ‘Jack và cây đậu thần’...”

“Ồ...” Cô không biết nên an ủi anh ta thế nào, chỉ đành nói, “May mà bọn họ không bảo anh đóng vai cây đậu...”

“Cô đang cười nhạo tôi sao?” Đinh Thành nheo mắt lại.

“Không, không phải...”

Anh ta thở dài, tiếp tục phàn nàn: “Tôi làm việc từ chín giờ sáng tới bây giờ.”

“Tôi còn tưởng hôm nay tới chụp anh chứ.” Cô mở to mắt.

“Thế thì tôi chỉ có thể nói, cô rất may mắn.”

Lúc này, Cố Quân Nghi đi ra, gọi Đinh Thành tiến vào một phòng chụp khác, sau đó đi tới nói với cô: “Em tới vị trí của mình đợi một chút, Hạng Tự nói cậu ấy sắp đến rồi.”

Tử Mặc chớp mắt, giữ chặt cánh tay Cố Quân Nghi: “Gì cơ...Hạng Tự?”

“Cậu ấy không nói với em sao? Ảnh chụp lần trước bên phía tạp chí không hài lòng, thế nên phải chụp lại lần nữa.”

“Sao lại...” Cô đứng tại chỗ, cảm thấy ngạc nhiên.

Cố Quân Nghi cắn môi, do dự vài giây, mới nói: “Chuyện này chị vốn không nên hỏi, nhưng mà...hai đứa rốt cuộc sao thế?”

Cô cười khổ, lắc đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Cố Quân Nghi lộ ra nụ cười điềm đạm, vỗ vai cô rồi bỏ đi.

Cô đi tới vị trí mà mình thường xuyên làm việc, vừa hí hoáy với dụng cụ vừa chờ đợi. Cô đặt máy ảnh lên cái giá ba chân, cúi đầu, xuyên qua cái hộp nho nhỏ kia nhìn thế giới bên kia qua ống kính, chỉ là nhìn một điểm nào đó, lẳng lặng không nháy mắt. Sau đó, trái tim vốn đập không ngừng bỗng nhiên trở nên bình tĩnh, cái này như là một loại nghi thức, mỗi khi cô cảm thấy áp lực, cô hay dùng phương pháp này khiến mình phần chần trở lại.

Có một người đi vào ống kính của cô, ngồi trên chiếc ghế cao trước màn sân khấu, đường nét rõ rệt, biểu cảm mơ hồ. Tóc mái trên trán anh rơi xuống, che khuất nửa con mắt, nhưng cô biết, khi cô xuyên qua ống kính nhìn anh, anh cũng nhìn cô.

“Hạng Tự, nhân viên trang điểm đang đợi cậu.” Cố Quân Nghi đi vào nói.

“Không cần, cứ chụp vậy đi.” Anh vươn tay ra hiệu.

Anh nhìn thẳng ống kính — hoặc là nhìn cô — không cười, chỉ là hơi mím môi, biểu cảm thả lỏng.

Thế là cô nhấn nút chụp. Không có đèn, không có cảnh nền, cũng không trao đổi gì cả.

Họ chỉ là một đôi người chụp và người được chụp thuần túy, không còn gì khác.

Cô nghe được Đinh Thành ở đằng sau nói với Cố Quân Nghi: “Tôi cũng muốn chụp như vậy, không thích lúc nào cũng có người nhắc nhở tiếp theo tôi nên làm gì trước ống kính.”

Cô vẫn đang nhấn nút chụp, dường như đã bắt giữ được gì đó, nhưng lại như là không có, Hạng Tự trước ống kính, chân thật mà tùy ý, tựa như một thiếu niên mười bảy tuổi.

Tử Mặc đứng thẳng người, cup mắt, nhìn ảnh đang hiện trên màn hình máy ảnh, cô nhẹ giọng nói: “Xong rồi.”

“Cám ơn.” Hạng Tự lịch sự trả lời, từ trên ghế đứng lên, đi vài bước, tới trước mặt cô, chìa tay ra dừng giữa không trung.

Cô nhìn cái tay kia, không hiểu nên nhú mào, chẳng lẽ là anh muốn bắt tay với cô sao?

“Xin chào,” anh vẫn vươn tay ra, cho dù cô không có chút ý tứ muốn bắt lấy.

“?”

“Năm mười sáu tuổi chúng ta quen nhau, sau đó trải qua rất nhiều phức tạp, anh đã tổn thương em, nói không chừng em đã tuyệt vọng đối với anh, nói không chừng chẳng còn nữa... Nhưng mà, nếu được, em có thể xóa bỏ tất cả kỷ ức ban đầu về anh hay không, sau đó, làm quen với anh một lần nữa?”

“...” Cô thẳng thốt nhìn anh, phát hiện anh rất nghiêm túc.

Có lẽ bởi vì cô chậm chạp không vươn tay, cho nên Hạng Tự hơi xấu hổ rút tay về đút vào trong túi, dùng giọng điệu tỏ vẻ thoải mái nói: “Thử xem, được không...coi như anh xin em.”

Cô không trả lời, không đồng ý, cũng chẳng từ chối. Cô chỉ là cứng đờ, không biết nên làm gì đây!

Bỗng nhiên, Hạng Tự lấy dũng khí, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ lại ngại ngùng, nói: “Anh rất vui được làm quen với em, anh tên là Hạng Tự. Nếu anh nói, anh ‘vừa gặp đã yêu’ đối với em, ngay lúc này... em có tin không?”

22. Chương 22: Xử Nữ (thượng)

Tử Mặc ngồi ở bệ cửa sổ, ngẩng đầu nhìn sao trời bên ngoài, căn hộ của Tử Sinh nằm ở lầu ba, so với tòa nhà ba mươi hai tầng cao cao tại thượng kia, có vẻ thấp như vậy, cô giống như từ đám mây ngã xuống mặt đất. Mọi thứ, từ hư ảo trở nên chân thật.

Cô nhớ tới mấy hôm trước Hạng Tự nói với mình, cô không khỏi quay lại phân cảnh này lần nữa dưới đáy lòng.

Cuối cùng của ngày hôm đó, cô chỉ thản nhiên kéo khóa miệng, sau đó xoay người bỏ đi.

Cô thể mà trở nên dửng dưng cảm như vậy, đến mức...không hề chùn bước. Anh nhất định cảm giác được, cô dứt khoát kiên quyết muốn rời khỏi anh?

Thế thì anh có sợ không? Sợ sự thay đổi này trong cuộc sống. Hay là nói, anh thật sự giống như lời anh nói...

Cô không thể nào phân biệt, cho nên lựa chọn bỏ đi trước.

Thế Phân nhấn lại trong hộp thư thoại của cô, hẹn cô đến phòng trà lần trước, cô vốn định nói đổi chỗ khác, nhưng ma xui quỷ khiến vẫn đồng ý.

Cô đậu xe tại vị trí mình thường hay đậu ở ga ra ngầm chung cư, vị trí bên cạnh của Hạng Tự vẫn trống rỗng.

Trong vài phút, cô cứ cân nhắc, nếu ăn xong trở về, nhìn thấy Hạng Tự ở chỗ này chờ cô, cô nên làm gì đây. Nhưng khi xuống xe, đóng cửa xe, cô lại suy nghĩ lạc quan, có lẽ khi ấy anh còn chưa trở về.

Nhưng mới đi được vài bước, Tử Mặc liền nhìn thấy Hạng Tự lái chiếc xe việt dã màu đen của anh, dừng thẳng trước mặt cô.

“Sư tử,” anh từ cửa kính lộ đầu ra, sắc mặt không nói rõ là ngạc nhiên hay vui sướng, “Em dọn về hả?”

Cô lắc đầu, không nói lời nào.

“...Em chờ anh một chút.” Anh đi đổ xe, như là có gì muốn nói với cô.

Cô lùi hai bước, bỗng nhiên xoay người sải bước chạy đi, đã lâu rồi cô không chạy như vậy, từ sau khi tốt nghiệp đại học. Đằng sau là tiếng gào của Hạng Tự: “Này! Đứng đi!”

Nhưng cô chạy càng nhanh hơn, ra khỏi ga ra, không để ý đèn xanh đèn đỏ trên vỉa hè, lập tức chạy vào phòng trà kia.

Khi cô ngồi xuống chỗ, vẫn còn thở hổn hển, Thế Phân và Kiến Phi kinh ngạc nhìn cô, nói đùa rằng cho dù cô đến muộn một tiếng cũng không bắt cô thanh toán, cô chỉ có thể cười xấu hổ.

“Cậu biết không,” Thế Phân vừa nói, vừa đẩy ly trà chanh đá đến trước mặt Tử Mặc, “Ban nãy bọn tớ nói về Hạng Phong, tiết mục radio do anh ấy và Kiến Phi dẫn chương trình hiện tại đã trở thành tiết mục đạt tỉ suất nghe đài cao nhất toàn bộ hệ mặt trời, bởi vậy tớ nghĩ rằng có lẽ anh ấy vì hiệu quả của tiết mục nên mới đổi đầu gay gắt, cậu nói xem?”

“Anh ấy sẽ không,” Tử Mặc lắc đầu, thở dốc, “Quan tâm đến hiệu quả của tiết mục.”

“Tớ nói rồi,” Kiến Phi gật đầu, “Anh ta căn bản là một người mang chủ nghĩa đàn ông lòng dạ hẹp hòi!”

Tử Mặc lại lắc đầu, uống một hớp trà, nói: “Anh ấy cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi.”

“...”

“Tớ nghĩ có lẽ giữa hai người có sự hiểu lầm nào đó.” Cô chỉ đành cười khổ giải thích.

“Hiểu lầm giữa tớ và anh ta rất sâu.” Kiến Phi mặt không biểu cảm.

“Đàn ông thường thường là vậy, khiến người khác không thể đoán được...”

Tử Mặc nói xong câu đó thì đột nhiên trầm tư, đến khi lấy lại tinh thần cô mới phát hiện Thế Phân và Kiến Phi đều tỏ vẻ tò mò nhìn cô.

Nhưng ánh mắt của hai cô mau chóng bị thứ khác thu hút, cô không khỏi nhìn theo tầm mắt của hai cô, lại trông thấy một cặp mắt mang theo ý cười.

“Sao ăn uống ở đây mà không gọi tớ.” Hạng Phong ngồi xuống bên cạnh Tử Mặc, sắc mặt tự nhiên.

Cô bất giác muốn lùi về sau, nhưng phát hiện đằng sau là một vách tường, cô bị anh chặn ở bên trong ghế, không có đường trốn.

“Đây là Women’s Talking tại phòng trà ven đường, không thích hợp với cậu.” Thế Phân một tay chống cằm, cười khanh khách nhìn Tử Mặc, rồi nhìn Hạng Tự, cuối cùng trao đổi ánh mắt với Kiến Phi.

“Sao thế chứ,” Hạng Tự cũng cười, dáng vẻ nhiệt tình hiềm thấy, “Tớ rất sẵn lòng lắng nghe các cậu nói chuyện.”

Tử Mặc còn chưa kịp ngăn cản, Thế Phân đã nói: “Bọn tớ đang nói về anh trai cậu Hạng Phong.”

“Ồ...” Hạng Tự vừa tròn miệng thành hình chữ O, vừa lặng lẽ đặt cánh tay lên sau lưng ghế của Tử Mặc, “Lương Kiến Phi, cậu thực sự bạo gan, từ khi tớ sinh ra đời đến nay cậu là người phụ nữ đầu tiên có thể chọc anh tớ phát cáu.”

“Rốt cuộc tớ đã làm gì chứ?!” Kiến Phi trừng mắt nhìn, tỏ vẻ vô tội.

Hạng Tự nhún vai: “Anh ấy là một người rất quái đản —— nếu không cũng sẽ chẳng đi viết loại tiểu thuyết trinh thám quỷ dị này —— cho nên đừng dùng tư tưởng của người thường để đánh giá anh ấy, lúc cậu cho rằng anh ấy sẽ tức giận thì anh ấy cố tình không để ý, lúc cậu cho rằng anh ấy sẽ không để ý thì trong lòng anh ấy đã sớm tức giận muốn chết rồi. Nhưng có một điểm tớ cảm thấy khó tin...”

“?”

“Hạng Phong là một tên đa mưu túc trí, anh ấy sẽ không biểu lộ hỉ nộ ái ố trên mặt, nếu anh ấy ghét cậu, anh ấy vẫn sẽ đối tốt với cậu, lịch thiệp, có phong độ, sau đó nhân cơ hội nào đó sẽ ung dung thản nhiên diệt trừ cậu, mà sẽ không như bây giờ ở trước công chúng tranh cãi với cậu.”

“Cho nên tớ đã nói,” Thế Phân tỏ vẻ khẳng định, “Anh ấy là vì hiệu quả của tiết mục mà.”

Hạng Tự hươ hươ ngón trỏ: “Anh ấy không quan tâm đến hiệu quả của tiết mục đâu.”

Thế Phân và Kiến Phi ngẩn người, sau đó cười ha ha, không hện mà cùng nói: “Lời của cậu, y chang Tử Mặc vừa nói ban nãy...”

Hạng Tự quay đầu nhìn Tử Mặc, nụ cười trên mặt dịu dàng lại kỳ lạ, thật giống như dưới cảm xúc kín đáo này cất giấu một trái tim cảm động.

“Này,” Thế Phân nhện không được nói, “Cậu đừng tùy tiện đem chiêu thức tán gái của cậu dùng trên người Tử Mặc của bọn tớ.”

“Tại sao?” Anh quay đầu, trên mặt vẫn còn giữ nụ cười, nhưng sắc mặt lại rất nghiêm túc, “Tớ đang theo đuổi cô ấy.”

Hai người ở đối diện lắng tai nghe đương sự thừa nhận, ngược lại kinh ngạc nói không nên lời.

Một lát sau, Thế Phân mới cười nói: “Chẳng buồn cười tí nào, trò đùa của cậu không vui chút nào.”

“?”

“‘Trình độ’ của cậu cao như vậy, Tử Mặc của bọn tớ hoàn toàn không phải đối thủ của cậu.”

“Ai nói,” Hạng Tự cup mắt, nhìn lát chanh màu vàng nổi bông bênh trong ly nước trà màu nâu, nụ cười trên mặt đã mất đi một nửa, dùng giọng điệu nửa thật nửa đùa nói: “Cô ấy rất khó theo đuổi, là nan đề hóc búa nhất trong cả đời tớ...”

Tử Mặc có phần mất tự nhiên quay mặt qua chỗ khác, không biết nên nói gì mới tốt.

Có lẽ giống như Thế Phân nói —— cô hoàn toàn không phải đối thủ của anh.

Bữa ăn trôi qua trong tiếng cười nói, đối với người khác có lẽ là một hồi ức tốt đẹp, nhưng đối với Tử Mặc lại giống như một loại cực hình.

Nhưng Hạng Tự không hề chạm vào cô, cũng không thốt ra lời khiến cô lúng túng, bọn họ giống như bạn bè bình thường duy trì khoảng cách nhất định, thế nhưng ánh mắt anh nhìn cô, lại nhiệt tình gấp mấy lần so với bạn bè bình thường.

Ra khỏi phòng trà, tạm biệt Thế Phân và Kiến Phi ở cửa, Tử Mặc suy nghĩ, vẫn quyết định cùng Hạng Tự quay về ga ra lấy xe.

“Em có thể dừng dùng hộp thư thoại được không? Anh không thích nói chuyện với máy móc.” Hạng Tự đút hai tay vào túi, cúi đầu, giống như đứa trẻ đá hòn đá nhỏ trên mặt đất.

“...Nhưng có một số cuộc gọi em không muốn nhận.” Tử Mặc lấy dũng khí nói.

“...Thế thì hãy hứa với anh, nếu anh gọi cho em, em không bắt máy thì anh sẽ không gọi nữa.”

“...” Cô xoay đầu, nhìn ngọn đèn ở phía xa xa, không có trả lời.

Bỗng nhiên, bước chân cô đạp trúng khoảng không, trước mắt là vằn đường đi bộ sáng trưng, cô cảm thấy mình sẽ ngã xuống giữa đường, khóe mắt nhìn thấy ánh đèn không ngừng lấp lóe, cô hơi mù mờ, như là không có tri giác, cô nhớ đến cảnh tượng mình bị đụng xe nhiều năm về trước, hồi ấy cô không hề cảm thấy đau đớn, chỉ lo nhìn hộp bánh kem lạnh bay trong không trung, muốn bắt lấy như không được, bắt lực như vậy...

Có người nắm lấy tay cô từ phía sau, kéo cô trở về, một chiếc xe gầm rú chạy qua trước mặt, cô cảm thấy

tóc mái bị thổi mạnh bay tứ tung, sau đó cô đã được một vòng tay ấm áp và run rẩy vây quanh, cô còn chưa lấy lại tinh thần, chỉ theo trực giác rụt bả vai, xung quanh là hơi thở mà cô quá quen thuộc.

Chiếc cảm có râu của Hạng Tự tì trên đỉnh đầu cô, cô không cần chăm chú lắng nghe vẫn có thể cảm giác được nhịp tim anh đập thật mạnh.

Cô muốn khóc, nhưng nước mắt lại không rơi xuống.

“Sau này đừng như vậy nữa...” Hạng Tự thấp giọng nói, còn tựa như chưa thoát khỏi sự hoảng sợ ban nãy, “Anh biết anh không có tư cách yêu cầu em điều gì, nhưng mà...anh không muốn trải qua cơn ác mộng kia nữa, không ai muốn cả!”

“Thế nhưng...” Trong sự yên tĩnh của tiếng ồn ào, cô nghe được âm thanh của mình, “Em đã từng trải qua rất nhiều cơn ác mộng. Nhiều đến nỗi...bản thân em cũng không nhớ rõ. Mỗi lần tỉnh lại, nhìn thấy gương mặt anh ở bên cạnh em, em tưởng rằng ác mộng sẽ qua đi, nhưng thật ra không có.”

Anh ôm chặt cô, không nói gì, cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng cảm giác được ngón tay anh đang run rẩy.

“Bởi vậy, ác mộng sẽ khiến người ta trưởng thành,” cô dùng giọng điệu nhẹ nhàng đến nỗi mình cũng không ngờ, “Thỉnh thoảng mơ thấy ác mộng cũng không có hại.”

Nói xong, cô thử đẩy anh ra, nhưng làm sao cũng không giã ra được. Đợi đến khi cô không vùng vẫy nữa, anh ngược lại nói lỏng tay.

À... Đời người, chính là tràn ngập sự ngoài ý muốn.

Người thầy giúp đỡ Tưởng Bách Liệt thoát khỏi ý nghĩ tự vẫn, cuối cùng lựa chọn chấm dứt cuộc sống của mình; Tử Mặc vì sùng bái và hâm mộ Cố Quân Nghi mà trở thành nhà nhiếp ảnh, nhưng bản thân Cố Quân Nghi lại từ bỏ; Kiến Phi và Hạng Phong khi đang trực tiếp thì tranh cãi một trận, không ngờ tiết mục lại có tỉ suất nghe đài cao nhất; Đinh Thành luôn tỏ vẻ hòa nhã trước ống kính, trên thực tế tính tình rất tệ, khiến người ta chán ghét, nhưng đôi khi anh ta sẽ có một mặt trẻ con hoặc thẳng thắn thành khẩn; Trần Tiềm khi thi đấu không hề nhẹ tay với đối thủ lại có thể tha thứ mọi việc mà người anh ta yêu làm ra, kể cả phản bội và tổn thương; Tử Sinh luôn gây rối hồi thiếu niên, sau khi trưởng thành lại trở nên đáng tin cậy như vậy, có thể làm chỗ dựa; còn có Vu Nhâm Chi khiến người ta không thể nắm bắt, cô thấy anh ta càng giống một bậc trưởng bối, mà không phải là một người theo đuổi.

Có lẽ mỗi người đều trải qua sự ngoài ý muốn thế này hay thế khác, mà sự ngoài ý muốn của cô, đều vì Hạng Tự mà bắt đầu, cũng vì anh mà chấm dứt. Có đôi khi cô sẽ cảm thấy mình là một vật phụ thuộc, thế nên anh chưa bao giờ để ý.

“Em đi đây, tạm biệt...” Câu nói tạm biệt còn chưa nói xong, đèn đỏ của vắn đường đi bộ cũng đã biến thành đèn xanh, Tử Mặc xoay người, sải một bước, nhưng bị Hạng Tự nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay.

Họ nhìn nhau, tựa như muốn nhìn thấy gì đó từ đáy mắt đối phương, cuối cùng, anh chẳng nói lời nào chỉ nắm tay cô, đi qua vắn đường đi bộ thật dài, đến dưới lầu chung cư.

“Nhớ đừng dùng hộp thư thoại nữa,” Hạng Tự dừng bước, buông tay ra, “Lái xe cẩn thận.”

Nói xong, anh kéo ra một nụ cười thản nhiên, xoay người đi lên lầu.

Thì ra...anh chỉ dắt cô qua đường mà thôi.

Cô bỗng nhiên có một ảo giác, bọn họ trở về năm mười bảy tuổi, hình như cô nhìn thấy một bóng lưng quật cường mà cô độc, rất nhiều lần cô đi theo sau anh, đi qua một ngã tư đường một vắn đường đi bộ, cô hy vọng anh có thể nắm tay mình biết bao, nhưng anh không có.

Thế nên, anh đang bù đắp sao?

Hay là, người nắm tay cô ban nãy, thật ra là một Hạng Tự khác.

“À, rốt cuộc không cần nhấn lại cho em nữa, sau đó chỉ âm thầm chờ trả lời,” trong điện thoại, Vu Nhâm Chi nói, “Nhưng kỳ thật tôi ngầm hưởng thụ quá trình này một chút.”

“?”

“Giống như trở về thời sử dụng máy nhắn tin, sẽ khiến tôi cảm thấy mình trẻ lại.”

Tử Mặc bật cười, cô đã cài đặt di động trở lại như cũ, người đầu tiên gọi tới là Vu Nhâm Chi.

“Tôi không biết hành động nhỏ bé này lại có tác dụng lớn đến vậy.”

“Tối nay em rảnh không?” Anh ta đột nhiên hỏi.

“Có...”

“Có thể cùng tôi ra ngoài hẹn hò không?”

“...”

“Này, đừng từ chối một người lớn tuổi cố lấy dũng khí để hẹn hò với em, điều này sẽ khiến anh ta rất đau lòng.”

Cô vẫn cười, có điều lúc này có phần dở khóc dở cười: “Vây được rồi...”

“Buổi tối tôi tới đón em.”

Cúp máy, Tử Mặc ngồi ở bệ cửa sổ thần thờ, Tử Sinh mang dép lê đi lạch cạch qua lại trong phòng khách, còn đánh răng nữa. Bình thường anh ít khi ở nhà, nhưng từ sau lần trước cô ngã bệnh phát sốt, cô thường nhìn thấy anh ở nhà, có lẽ anh thật sự sợ cô xảy ra chuyện mà không thể ăn nói.

Bởi vì ba mẹ đột ngột đi du lịch, đã lâu rồi không triệu kiến hai anh em, cô bỗng nhiên rất thích cuộc sống hiện tại, mặc dù vẫn nặng nề, nhưng tự do tự tại.

“Mặc Mặc,” Tử Sinh đứng ở cửa, hai má và cằm dính đầy bột, “Anh nghe Hạng Phong nói, có người tặng hoa cho em?”

Tử Mặc cười gượng hai tiếng, muốn cho qua chuyện.

“Không phải là thằng nhóc chụp hình lần trước chứ?”

“Không phải.”

“Vây là ai?” Anh nhướn mày.

“Anh không biết đâu.” Cô nháy mắt.

Tử Sinh nhếch khóe miệng: “Mặc Mặc, anh cảm thấy em thay đổi rồi.”

“?”

Anh khoanh tay, quan sát cô kỹ càng, ánh mắt giống như ba, qua thật lâu, anh mới cười nói: “Có điều, thay đổi tốt lắm.”

Vào lúc năm giờ chiều, Tử Mặc ở ngã tư đường đợi Vu Nhâm Chi, anh ta từ xe taxi bước xuống, bảo cô lên ngồi trước, sau đó mình mới vào ngồi, rồi đóng cửa lại.

Tử Mặc cảm thấy Vu Nhâm Chi không giống với những phái nam mà cô từng tiếp xúc trong quá khứ, anh ta rất có phong độ, có tài hoa, nhưng lại gần như cứng nhắc, làm chuyện gì cũng có thứ tự.

Cho nên khi xe taxi dừng tại một cửa nhà hàng tối om, Tử Mặc không khỏi có phần kinh ngạc.

Vu Nhâm Chi trả tiền xong, xuống xe, trên mặt là vẻ bất đắc dĩ mang theo ý tự giễu: “Với trí tuệ của một người lớn tuổi, có thể nghĩ ra cách bắt ngờ như vậy coi như không tệ rồi.”

“Cách bắt ngờ?”

“Đúng vậy.” Anh ta gật đầu, sau đó đi đến cửa nhà hàng trước để đặt chỗ.

Người phục vụ mù nói quy tắc ăn uống của nhà hàng với họ, sau đó dẫn họ đi lên lầu, trước khi bước vào cánh cửa tối đen kia, Vu Nhâm Chi hào phóng lịch lãm vươn tay ra, nói với Tử Mặc: “Có thể chứ?”

Tử Mặc nghĩ nghĩ, có chút vụng về khoát tay trên vai anh ta, anh ta mỉm cười không để tâm, chậm chậm xoay người dẫn cô đi vào.

Mặc dù mờ to mắt, nhưng tầm mắt chỉ là một mảnh tối om, người phục vụ đi tuốt đằng trước, Vu Nhâm Chi và Tử Mặc ở phía sau, bọn họ đi rất chậm, sợ bị ngã trong bóng đêm.

Lảo đảo ngồi xuống ghế, Tử Mặc nghe được mình và Vu Nhâm Chi đồng thời thở phào nhẹ nhõm, bởi vì không nhìn thấy, cho nên cũng không cần gọi món ăn, nhà hàng sắp đặt món ăn giống nhau cho mỗi vị khách, hai người ngồi song song, nhất thời có phần không biết làm sao.

“Tôi nói này,” Vu Nhâm Chi tìm gì đó trong túi, “Hay là nhắm mắt lại đi.”

“?”

“Dù sao có mờ to mắt cũng không nhìn thấy, nhắm lại chắc thoải mái hơn.”

Cô làm theo, cảm xúc dần dần dịu xuống. Bỗng nhiên, có thứ gì đó rơi xuống đất phát ra tiếng vang trong trẻo, cô bất giác vươn tay nắm lấy cánh tay Vu Nhâm Chi, anh ta khẽ cười một tiếng, hình như khom người xuống lần mò, một lúc sau mới nghe được tiếng anh ta đem thứ gì đó đặt lại trên bàn.

“Tôi xin lỗi, không cẩn thận làm rớt hộp thuốc lá.” Anh ta vỗ tay cô, trong âm thanh có loại ma lực khiến người ta có thể yên tâm ngay lập tức.

“À, không sao...” Tử Mặc vội vàng buông tay ra, lúng túng gãi đầu.

“Em sợ không?”

“...Có một chút.”

“Lúc sợ hãi bình thường em sẽ làm gì?”

“Không nhớ nữa,” cô dừng một chút, “Trùm mình trong chăn, hoặc là...”

Cô không nói tiếp, thâm thở dài dưới đáy lòng trong bóng đêm.

“Hoặc là tìm một người làm cho mình không sợ nữa phải không?” Anh ta giúp cô nói tiếp, hình như chẳng hề có ý trách móc.

“...Anh thật sự phục trách việc vẽ tranh minh họa ư, chưa từng kết hợp với Hạng Phong viết tiểu thuyết trinh thám sao?” Cô khẽ cười khổ.

“Người già có trí tuệ của người già.”

“Anh già bao nhiêu?”

“Tôi nghĩ có lẽ...hồi em học tiểu học tôi đã không còn là trai tân.” Anh ta nói pha chút hài hước.

“...”

Lúc này người phục vụ lần mò bưng đồ ăn lên, đều là kiểu Tây, trước mặt mỗi người một đĩa, mặc dù vậy, ăn uống vẫn rất tốn công.

“Không phải tôi có người cạnh tranh đấy chứ?” Lúc ăn được một nửa, Vu Nhâm Chi đột nhiên hỏi.

Trong cổ họng Tử Mặc còn hai miếng bông cải xanh chưa nuốt xuống hết, cứ thế mà nghẹn tại chỗ, cô ho mạnh mấy cái, cái loại cảm giác thống khổ này mới biến mất.

“Đừng khấn trương như vậy,” Vu Nhâm Chi cầm tay cô lên, đặt ly nước vào trong tay cô, “Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, không có ý muốn em chịu trách nhiệm với tôi.”

“Tin tức của anh nhanh thật đấy.” Cô bất đắc dĩ.

“Tôi chỉ là mạnh dạn thăm dò thôi.”

Tử Mặc không nhìn thấy biểu cảm của Vu Nhâm Chi, nhưng cô cảm thấy anh ta đang cười.

“Đều là Hạng Phong nói cho tôi biết —— rất nhiều chuyện về em.”

“ ... ”

“Nhưng thật ra Hạng Phong rất thương em trai của mình.”

“Nếu anh nói những lời này trước mặt hai anh em họ chắc chắn sẽ bị giẫm chết đó.”

Anh ta không để tâm nói tiếp: “Thế nên tôi luôn có cảm giác bị lợi dụng.”

“?”

“Hạng Phong cho tôi biết nhiều như vậy, thật ra là muốn mượn tay tôi làm gì đó —— trên thực tế tôi còn chưa biết rõ rốt cuộc anh ta muốn chia rẽ hai người, hay là ngược lại. Nhưng từ trong miêu tả của anh ta tôi càng có thể khẳng định, em là một người rất thú vị.”

“Thú vị chỗ nào?”

“Thú vị ở chỗ...em thường làm ra một số chuyện khiến người khác không ngờ tới.”

“?”

“Lần đầu tiên tôi biết em ở Ô Trấn, tôi tưởng rằng mình đã nhìn thấu em, cho rằng em chỉ là một cô gái hướng nội, đơn giản. Nhưng càng hiểu biết nhiều về em, tôi lại càng cảm thấy, thật ra em không hề đơn giản như chúng tôi đã nghĩ, trong cơ thể em giống như ẩn chứa mạch nước ngầm, sẽ bùng nổ bất cứ lúc nào.”

“Nghe anh nói vậy, tôi không biết nên vui hay buồn...”

Vu Nhâm Chi khẽ cười một tiếng: “Tôi có thể coi câu vừa rồi là lời khen ngợi không, tôi rất ít khi khen ngợi con gái.”

“...Cám ơn.”

“Vậy thì,” anh ta dừng một chút, hình như là cố ý, “Hiện tại em còn nghi ngờ tôi không?”

“?”

Trong bóng đêm, Vu Nhâm Chi kề sát tai Tử Mặc, thấp giọng nói: “Em vẫn cho rằng tôi không thật sự muốn theo đuổi em —— không phải sao?”

Tử Mặc cảm giác được hơi thở ấm áp của anh ta, cô bắt giác rụt vai.

Vu Nhâm Chi không nói nữa, chỉ im lặng ăn đồ ăn trong đĩa của mình, cả phòng ăn chỉ nghe tiếng mọi người thăm thì và tiếng bộ đồ ăn va chạm.

Tử Mặc nhanh chóng ăn xong phần của mình, chỉ hy vọng bữa tối tối tăm này mau chấm dứt.

Lúc xuống lầu, cô vẫn đặt tay lên vai Vu Nhâm Chi, mặc dù cũng là một trước một sau, nhưng loại cảm giác này hoàn toàn không giống như lúc được Hạng Tự nắm tay.

Trở về thế giới sáng sủa, Tử Mặc cảm thấy mình quả thật mừng rỡ đến mức muốn hét to, ngược lại biểu cảm của Vu Nhâm Chi lại không thay đổi gì quá lớn, có lẽ cho tới giờ anh ta chính là người không hề lộ ra vui giận trên khuôn mặt, khiến người ta khó nắm bắt. Bọn họ ở lầu một sáng ngời của nhà hàng uống một ly thức uống rồi mới tính tiền rồi đi, xe taxi chở họ về phía nhà Tử Sinh, dọc đường hai người rất ít nói chuyện với nhau, nhưng không cảm thấy gượng gạo chút nào. Tử Mặc đang nghĩ tới câu nói của Vu Nhâm Chi, hóa ra, anh ta biết sự nghi ngờ của cô, như vậy... anh ta khẳng định hay là phủ định đây?

Vu Nhâm Chi bảo xe taxi dừng trước một giao lộ, kéo Tử Mặc xuống xe, cùng nhau đi chậm chậm đến dưới lầu căn hộ của Tử Sinh. Anh ta đút hai tay vào túi, bước đi rất chậm, như là có chuyện muốn nói với cô.

“Mặc kệ em tin hay không, mối tình cuối cùng của tôi đã là mười năm về trước rồi.”

“ ... ”

“Thật ra tôi cũng từng là một người giống như Hạng Tự... em hiểu ý tôi chứ? À, có điều đương nhiên người và người khác nhau, con người làm cùng một việc có lẽ bởi vì lý do hoàn toàn khác nhau, dù vậy, chúng tôi cũng không thể phủ nhận chuyện mình đã làm tổn thương người khác.”

“ ... ”

“Sau đó có một ngày, tôi ngừng lại, tôi cũng không biết là vì cái gì, nói ghét cũng được, áy náy cũng được, chỉ là cảm thấy không muốn làm thế nữa. Muốn tìm một người mình thích, nhận thức cuộc sống bình thản. Nhưng mà, người kia chưa từng xuất hiện, hoặc là thật ra đã xuất hiện từ sớm, nhưng tôi không nắm giữ cơ hội duy nhất đó.”

“Vậy...anh nói cho tôi biết những điều này, là muốn chứng minh điều gì?” Tử Mặc lấy dũng khí hỏi.

“Là muốn nói với em...” Anh ta nhìn cô, lúc đầu ánh mắt rất ôn hòa, tựa như một người anh cả, sau đó dần dần trở nên sắc bén, giống như một người đàn ông đầy dã tâm, nhưng loại sắc bén và dã tâm này lại càng như mang theo ý trò đùa dai hơn.

“?”

Anh ta đứng trước mặt cô, có vẻ cao lớn hơn, cúi người xuống, kề sát tai cô nói: “Là muốn nói với em —— thế giới của người lớn tuổi, còn phức tạp hơn em tưởng tượng nhiều.”

Nói xong, anh ta tiến đến gần cô, bờ môi dường như muốn chạm vào má cô.

Tử Mặc theo bản năng lùi ra sau một bước, trong lúc sửng sốt cô không đứng vững, trông thấy mình sắp ngã xuống, phía sau lại có hơi thở quen thuộc nhào sang đây —— chính xác là, có người ở đằng sau ôm cô.

Vu Nhâm Chi bị đẩy ra, thân hình cao lớn của anh ta lao đảo vài bước, đèn đường lơ mơ rọi trên khuôn mặt anh ta, loáng thoáng có ý cười lướt qua.

“Đừng chạm vào cô ấy...” Hạng Tự đứng sau Tử Mặc, lạnh lùng cất tiếng.

23. Chương 23: Xử Nữ (trung)

Có một giây đồng hồ, Tử Mặc tưởng rằng Vu Nhâm Chi đang cười trộm, nhưng giây tiếp theo, sắc mặt anh ta lại trở nên ôn hòa, nhìn Tử Mặc nói: “À, người cạnh tranh xuất hiện rồi.”

Hạng Tự phớt lờ anh ta, cúi đầu nhìn Tử Mặc: “...Em không sao chứ?”

Tử Mặc lắc đầu, lặng lẽ vùng vẫy, đứng ở một bên, bỗng nhiên cô cảm thấy đau đầu.

Vu Nhâm Chi nhún vai, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì: “Hôm nay đưa em tới đây thôi, có một số con đường vẫn phải để em tự đi.”

“Ồ...” Cô nhìn anh ta, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng chẳng thốt ra lời nào.

Vu Nhâm Chi vẫy tay tạm biệt, nhanh chóng trở về xe taxi. Tử Mặc có một cảm giác bị vứt bỏ, nhưng nghĩ lại cho dù Vu Nhâm Chi có ở đây hay không, cô vẫn phải đối mặt với người đàn ông trước mắt này.

“Nếu...” Hạng Tự có chút khó khăn nói, “Lần sau gặp tình huống như vậy nữa...nhớ lớn tiếng cự tuyệt.”

“...Đàn ông sẽ nghiêm túc đối với sự cự tuyệt của phụ nữ sao?” Cô nhìn anh, nhớ tới chuyện trước kia, ánh mắt quật cường trước nay chưa từng có.

Hạng Tự xoay mặt qua chỗ khác, nhìn ngọn đèn cách đó không xa, im lặng. Qua thật lâu, anh mới quay đầu lại, vươn tay nhẹ nhàng véo má cô, trên mặt là nụ cười rung động lòng người: “Được rồi, sư tử, đừng dùng ánh mắt này nhìn anh, anh sẽ áy náy...”

Tử Mặc trừng anh, tức tối hất tay anh ra, cô xoay người bước đi thật nhanh. Sao cô lại nghĩ anh sẽ thay đổi chứ, không, anh vẫn là Hạng Tự tự phụ đáng ghét kia, cho rằng một nụ cười, một câu nói hoặc là một nụ hôn, là có thể xoay chuyển trái tim của phụ nữ.

Anh đuổi theo ở phía sau, mấy lần định kéo cô lại, nhưng đều không thành công. Cuối cùng, anh bước nhanh đến trước mặt cô, chặn đường đi của cô.

“Nếu...” Anh sờ mũi, ăn nói khép nép, “Nếu anh nói sai cái gì...anh có thể xin lỗi.”

“...”

“Anh xin lỗi.”

Tử Mặc khẽ nhú mày, không hề nhìn anh: “Sao anh lại ở đây...”

“Anh...muốn cho em xem một thứ...” Anh bỗng nhiên trở nên ngại ngùng, không phải Hạng Tự quyến luyến cuộc sống hộp đêm, mà như là chàng trai lần đầu biết yêu.

“?”

“Em chờ —— ở đây chờ anh.”

Nói xong, anh vội chạy đến cạnh chiếc xe đậu ở ven đường, cầm một cái thùng giấy, ôm trong lòng đi về phía cô.

“Chính là...thứ này.”

Tử Mặc nhìn vào thùng giấy, thế mà là một chú cún con có vết đốm.

Giọng điệu Hạng Tự mang theo chút dè dặt: “Có phải rất giống Tiểu Bạch không?”

“...” Cô nói không nên lời.

“Lần đầu tiên anh nhìn thấy nó, liền cảm thấy nó rất giống Tiểu Bạch, ngay cả vết đốm trên lỗ tai cũng giống, nhưng cái đuôi của nó ngắn hơn Tiểu Bạch rất nhiều, không biết sau này lớn lên có dài thêm chút

nữa không.” Khi nói những lời này, trên mặt Hạng Tự có vẻ dụi dãi hiểm thấy.

“ ... ”

“ ... ”

“Hồi nhỏ Tiểu Bạch cũng ngắn như vậy...”

“Hà?” Anh vốn đang dần dần nản lòng, trong mắt bỗng dấy lên một tia hy vọng.

“Ý em là hồi nhỏ đuôi của Tiểu Bạch cũng ngắn như vậy, lớn rồi sẽ dài ra.” Cô nhin không được vươn tay vuốt ve sống lưng chú cún con.

“Anh bắt nó đặt trong phòng tắm, trải tờ báo trên mặt đất, nhưng nó cứ luôn làm bẩn chỗ khác, cho nên...em có thể giúp anh không?”

“?”

“Chỉ có mình anh nuôi dưỡng, hơn nữa anh thường xuyên ra ngoài thi đấu, em có thể giúp anh dạy dỗ nó không?” Nói xong, anh vươn tay đặt trước mặt cô, trong lòng bàn tay là một chiếc chìa khóa màu bạc —— chính là chìa khóa cô nhờ Hạng Phong trả lại cho anh.

Cún con đi lòng vòng trong thùng giấy, cứ liếm móng vuốt của mình, vô tội nhìn bọn họ, giống như không phân biệt rõ ai là chủ nhân của nó.

Tử Mặc mím môi, nói: “Nó rất giống Tiểu Bạch... nhưng nó không phải Tiểu Bạch, vĩnh viễn cũng không phải.”

“ ... ” Ánh mắt anh dường như mờ dần.

“Thật giống như những tổn thương anh từng gây ra cho em, vĩnh viễn sẽ lưu lại dưới đáy lòng em.” Khi nói lời này, Tử Mặc không hề nhìn Hạng Tự, tựa như đây không phải là lời trách cứ, mà là cảm giác nản lòng.

Cô sờ cún con, nói tiếp: “Nếu nó không nghe lời thì anh vỗ nhẹ đầu nó, nó sẽ biết thôi.”

Nói xong, cô nhìn anh một cái thật sâu, rồi xoay người đi về phía trước.

Hạng Tự không đuổi theo, nhưng ở phía sau lớn tiếng nói: “Có lẽ nó vĩnh viễn không phải là Tiểu Bạch, nhưng nó rất cố gắng muốn cho em một số hồi ức hạnh phúc mới, nói không chừng, nó sẽ khiến em vui vẻ,

sẽ khiến em cảm thấy, đáng để biết nó...chỉ cần em cho nó một cơ hội.”

Tử Mặc bước nhanh, đi tới dưới lầu nhà Tử Sinh, cô không vào thang máy, mà đi lên cầu thang. Khi cô thở hồng hộc mở cửa ra, Tử Sinh đang ở trong phòng khách vừa uống rượu vừa chỉ vào tivi cười to.

“Em về rồi à,” Tử Sinh nói, “Muốn uống một ly không?”

Tử Mặc đi qua ngồi cạnh anh, không nói tiếng nào cầm lấy cái ly rót đầy rượu trên bàn giữa đầu uống ngay.

“Xảy ra chuyện gì?” Tử Sinh tỏ vẻ kinh ngạc.

“Không có gì.” Cô cầm lấy chai rượu trong tay anh, rót đầy ly nữa, lại giữa đầu uống tiếp.

“Này!” Tử Sinh rút cuộc cảnh giác giành lại cái chai, vỗ trán em gái, “Em điên rồi hả?!”

“Anh không phải mời em uống sao?” Cô buồn bực trừng anh.

“Bây giờ anh thay đổi chủ ý.”

“Quý hẹp hòi...”

“Rốt cuộc em sao vậy?”

“...” Cô im lặng không nói gì.

“Lại là Hạng Tự?”

“...”

“Hai đứa tha cho anh đi, giày vò nhiều năm như vậy còn chưa đủ sao?”

“...Anh cũng biết?” Tử Mặc đặt ly xuống, trong khoang miệng giống như muốn thiêu cháy.

“Sao lại không biết, em cho mọi người đều là kẻ ngốc hết à?” Tử Sinh cầm chai rượu đặt ở phía trên cùng của cái giá đựng đồ lật vật trong phòng bếp, sau đó anh trở về sofa ngồi, châm một điếu thuốc.

“Ba mẹ sẽ không biết chứ...” Cô ngã lưng trên sofa, ngửa đầu, cảm thấy tâm tình tệ hại.

“Về điểm này, anh chưa từng thảo luận với ba mẹ,” lúc Tử Sinh hí mắt, nhăn nhó mặt mày, trông anh rất hung dữ, “Cơ mà anh tin ba mẹ nhạy cảm hơn anh.”

“...Nhưng tại sao mọi người không nói gì cả?”

“Bởi vì chính hai đứa cũng không nói.”

“ ... ”

“Em biết không, ba mẹ thật ra là loại người thế này.”

“?”

“Chính là, nếu em không nói, họ sẽ lặng lẽ dõi theo em, cho đến khi em chống không nổi nữa cần họ giúp đỡ.” Khi nói những lời này, biểu cảm trên mặt Tử Sinh là sự bùi ngùi của hư vô.

“ ... ”

“Có đôi khi anh cảm thấy tính cách của chúng ta rất giống nhau, có chuyện đều thích giữ kín trong lòng, chẳng muốn nói ra, giống như là nói ra tâm sự của mình với người khác là chuyện đáng sợ cỡ nào —— đừng phủ nhận, em cũng là người như vậy!” Anh gạt tàn thuốc trong đồ gạt tàn trên bàn, “Em còn nhớ không, hồi nhỏ anh thường gây rắc rối.”

“Đương nhiên nhớ rồi,” Tử Mặc nhếch khóe miệng, “Mỗi lần bạn học nói ở trường lại có người đánh nhau, em rất sợ hãi, bởi vì buổi tối trở về ba mẹ khẳng định lại muốn phạt anh, anh cãi lại ba mẹ, thế là trong nhà không ai được yên.”

“Nhưng có một lần, anh gây chuyện rất phiền toái, không phải đánh nhau đơn giản vậy thôi. Thật ra trong lòng anh rất sợ hãi, nhưng lại chẳng dám nói với ai, ba mẹ đã nhìn ra sự khác lạ của anh, nhưng họ không hỏi, họ vẫn luôn cho rằng, mặc dù là con cái, nhưng mỗi người luôn có chuyện riêng trong lòng mình, nếu không muốn để người khác biết, thế thì hãy để bí mật này được giữ kín.

Sau đó có một buổi tối, anh không dám về nhà, cảm thấy mình không thể đối mặt với người nhà, thế là anh co ro ngủ ở góc đường. Đợi đến khi tỉnh lại, ba mẹ đã đứng bên cạnh anh, yên lặng không nói gì cả, mẹ cúi đầu khóc, ánh mắt của ba...cả đời anh chưa bao giờ nhìn thấy. Sau đó...anh liền kể hết mọi chuyện.” Trước mặt Tử Sinh là làn khói lượn lờ, không thấy rõ biểu cảm trên mặt.

“Ba mẹ nói thế nào?”

“Họ lắng nghe anh nói xong, rồi đưa anh về nhà, sau đó làm rất nhiều chuyện cho anh, rất nhiều... Anh không chắc sau này khi anh làm ba thì có thể làm được chuyện gì cho con anh không. Sau đó ba mẹ nói với anh, sợ dĩ họ không hỏi là vì họ tin rằng mỗi người đều phải có trách nhiệm với hành vi của chính mình, nếu em muốn nhận được sự giúp đỡ, thì phải nói ra lời trong lòng của mình trước, nếu không người khác không có cách nào giúp đỡ em.”

“ ... ”

“Thế nên, Mặc Mặc, nếu em muốn nhận sự giúp đỡ, nhất định phải nói ra.”

“...” Cô gật đầu, nghĩ tới Tưởng Bách Liệt và căn phòng nho nhỏ kia, theo một trình độ nào đó mà nói, đó cũng là “Nhà” của cô, cô có thể bày tỏ trọn vẹn quan điểm của mình.

“Cũng vậy,” Tử Sinh lại nói tiếp, “Nếu em gặp được một người, bằng lòng nói ra lời trong lòng của anh ta với em, thế thì anh ta nhất định hy vọng nhận được sự giúp đỡ, em tốt nhất lắng nghe anh ta nói, rồi hãy đưa ra quyết định có nên giúp anh ta chuyện này không.”

Trước mắt Tử Mặc hiện lên Hạng Tự đang cầm cái thùng giấy đựng con cún con, anh dè dặt nói: “...Em có thể giúp anh dạy dỗ nó không?”

Đã bao lâu rồi cô chưa nhìn thấy biểu tình như vậy của anh?

Có lẽ rất lâu, lâu đến nỗi chính cô cũng quên, quên đi bọn họ đã từng trải qua khoảng thời gian ngây ngô kia, chẳng qua có lẽ ngay từ đầu bọn họ đã không thẳng thắn bày tỏ chính mình với đối phương, thế nên những năm về sau bọn họ cãi vã, chiến tranh lạnh, trách móc lẫn nhau, nhưng không ai chịu nói ra lời trong lòng.

“Anh...” Tử Mặc nhìn Tử Sinh, “Ban nãy anh nói anh gây ra phiền toái lớn...”

“?”

“Không phải là làm lớn bụng người ta chứ?”

Tử Sinh đứng dậy, vỗ trán cô một cái, sau đó ngậm điều thuốc đi về phòng mình: “Đừng nói vớ vẩn, ông anh của em hồi ấy vẫn là trai tân đó...”

Sáng thứ năm, Tử Mặc có một công việc chụp quảng cáo, cô đi sớm, muốn xem thử Cố Quân Nghi có rảnh hay không, nếu rảnh cô định ngồi xuống nói chuyện. Có lẽ giống như Tử Sinh đã nói, mỗi người đều phải có trách nhiệm đối với hành vi của mình, cô từng nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ Cố Quân Nghi, cô cũng nên vì “chị Tiểu Cố” đối với mình rất quan trọng mà làm chút gì, cho dù chỉ là lặng lẽ lộ ra một nụ cười cũng tốt.

Nhưng tới công ty, lại phát hiện nơi làm việc hỗn loạn, Cố Quân Nghi ở góc tường gọi điện thoại, nhân viên chạy vạy khắp nơi, dường như có gì đó quan trọng bị đánh mất.

Tử Mặc ngồi trên cái ghế mình thường ngồi, mở ba lô lấy ra dụng cụ chụp ảnh, Cố Quân Nghi đi tới vỗ vai cô, năn lòng nói: “Hôm nay không cần chụp, Đinh Thành đùa giỡn với chúng ta —— chơi trò mất tích!”

“?”

“Khóa di động, gọi tới nhà anh ta thì không có ai bắt máy, không ai tìm được anh ta, chị sắp bị anh ta làm tức điên rồi.”

“Tại sao lại vậy...”

“Ai biết!” Cố Quân Nghi thở dài, “Nếu em còn chưa ăn sáng thì có thể đến nơi gần đây ăn một chút, nhưng đừng đi xa, nói không chừng đại thiếu gia chơi đủ rồi sẽ trở về.”

Nói xong, Cố Quân Nghi lại tới góc tường nhận điện thoại, biểu cảm trên mặt rất bất đắc dĩ.

Tử Mặc ngồi trên ghế nghĩ nghĩ, bỗng nhiên xách ba lô xông ra ngoài.

Có lẽ, cô biết anh ta đang ở đâu, nếu có thể cô muốn mang anh ta trở về!

Quán bida vào buổi sáng luôn có vẻ quanh quẽ, thế nên khi Tử Mặc xông lên tầng hai, liếc một cái là trông thấy Đinh Thành đang ở một góc hết sức chuyên tâm chơi bida.

Đầu cơ bida khê va chạm, hòn bida màu đen theo đó rớt xuống lỗ, trên mặt Đinh Thành là biểu cảm vui sướng hiếm thấy.

“Anh có biết bây giờ mọi người vì tìm anh mà bận tới mày tới mặt hay không?” Tử Mặc khoanh tay, bất đắc dĩ trừng anh ta.

“Tôi không quan tâm.” Đinh Thành cầm phấn chà mấy cái trên đầu cơ bida, ra hiệu nhân viên phục vụ xếp hòn bida.

“Anh không thể không có trách nhiệm như vậy! Chuyện đã đồng ý thì phải làm chứ.”

“Ai đồng ý hả?” Anh ta nhú mày, “Tôi chưa từng đồng ý.”

“...”

Anh ta cụp mắt, vẫn không ngừng chà đầu cơ bida: “Tôi chán ghét, tôi chán ghét làm ‘hoàng tử’ gì đó! Đó hoàn toàn không phải là tôi, nhưng bọn họ cứ muốn tôi lộ ra khuôn mặt tươi cười giả dối — tôi thật sự chịu đủ rồi!”

“ ... ”

“Tôi không thích giống như một con rối gỗ bị người ta điều khiển, tôi thích đánh bida sọc, nhưng bọn họ càng ép tôi đánh bida trơn, cho nên tôi không muốn đánh.”

Đinh Thành tỏ vẻ quật cường, giống như đứa trẻ giận dữ người lớn, Tử Mặc nhớ tới buổi tối anh ta đưa mình về nhà, đã từng nói: tôi cũng không phải ghét cô, tôi chỉ là ghét việc xem mắt mà thôi — bất cứ người nào — không chỉ cô thôi.

Có lẽ anh ta là một người thẳng thắn, cũng là một người sẵn lòng nói ra lời từ đáy lòng.

“Vậy đi nói với bọn họ!” Tử Mặc đi qua, giành lấy cây cơ bida của anh ta, “Nếu không thích làm ‘hoàng tử’, nếu không thích cười giả dối, anh hãy nói với bọn họ, nói với mọi người — nhưng mà đừng trốn ở đây.”

Đinh Thành nhìn cô, nhú mày, không nói lời nào.

“Còn nhớ anh từng nói với tôi không, anh nói nếu tôi không chủ động không cố gắng thì sẽ không nhận được công việc, thế nên tôi mở miệng xin anh giúp tôi, anh liền thật sự giúp tôi,” cô nhìn anh ta, ánh mắt kiên định, “Tôi rất biết ơn anh, không chỉ vì cơ hội nhận được công việc, mà là anh nói với tôi phải biết nói ra, nên tích cực một chút.”

“ ... ”

“Cho nên tại sao anh không nói với mình chứ, tại sao không tự đi nói với bọn họ, anh không muốn như vậy, anh muốn làm chính mình.”

Biểu tình trên mặt Đinh Thành vẫn là phần nộ, không vui, khó tin... Nhưng dần dần, những cảm xúc hậm hực trong mắt anh ta biến mất, chỉ còn lại một chút ngỡ ngàng chẳng biết làm sao của một thằng bé.

“Được rồi...” Anh ta cụp mắt, “Tôi về với cô.”

Tử Mặc cười rộ lên, vẫn cứng nhắc như vậy, nhưng có thêm mấy phần tự tin.

Ngày hôm nay, bọn họ làm việc đến tối, cô không như trước kia đứng sau máy chụp ảnh nói với Đinh Thành nên làm thế nào, mà là chính lớn âm thanh trong phòng chụp, lặng lẽ nhìn anh ta ở bên kia ống kính, ghi lại mỗi một biểu cảm và ánh mắt, đồng thời cũng tiếp nhận thông điệp mà anh ta muốn chuyển tới.

Sau khi chụp hình xong, cô thấy Đinh Thành và người đại diện của anh ta cùng nhau rời khỏi, trước khi đi, anh ta cho cô một ánh mắt cảm ơn — mặc dù ánh mắt kia vẫn trông kiêu ngạo khiến người ta chán ghét — nhưng cô không hề để ý, chỉ gật đầu mỉm cười.

Lúc về nhà, cô lái xe chạy ngang qua cửa hàng thú nuôi, suy nghĩ vài giây, vẫn đỗ xe ở ven đường.

Cô mua mấy bao thức ăn chó, lại mua chút đồ linh tinh, sau đó nhờ nhân viên cửa hàng đưa đến nhà Hạng Tự.

Mặc dù nó không phải Tiểu Bạch, nhưng nó là một sinh mệnh khác, một sinh mệnh...cũng đáng quý trọng.

24. Chương 24: Xử Nữ (hạ)

Chiều thứ bảy, Tử Mặc lại đến phòng khám bệnh của Tướng Bách Liệt, thời tiết không nóng lắm, thế nên không cần bật chiếc máy điều hòa luôn phát ra âm thanh rất lớn kia, mở ra hết cửa sổ xung quanh cùng với quạt máy, lập tức liền cảm thấy mát mẻ.

“Một tuần nay cô tốt chứ?” Tướng Bách Liệt ngồi sau bàn, sắc mặt trông hơi nặng nề.

“Khá tốt.” Tử Mặc mỉm cười.

Anh ta ngẩng đầu nhìn cô, trên khuôn mặt cứng nhắc dần dần lộ ra nụ cười: “Ồ, hình như cô từ từ hiểu ra ‘nguyên tắc mỉm cười’.”

“Là gì?”

“Chính là dùng hết khả năng mỉm cười với thế giới này, như vậy bản thân cô cũng sẽ cảm thấy vui vẻ một chút. Bị cho là kẻ lập dị cũng không có gì xấu, bị cho là kẻ lập dị không biết cười, mới thật sự là chuyện đáng sợ.”

Tướng Bách Liệt có rất nhiều lý luận quái lạ, Tử Mặc có phần đỏ khóc đỏ cười.

“Vây,” anh ta hỏi tiếp, “Anh Hạng Tự của chúng ta có làm hành động nào khiến người ta cảm thấy vui vẻ không?”

“Anh ấy...không biết từ đâu tìm ra một chú cún con, bộ dạng rất giống Tiểu Bạch.”

“...Mặc dù cá nhân tôi cho rằng quá cũ rích, cơ mà có lẽ hữu dụng đối với con gái — vậy nên, anh ta có

“khiến cô cảm động không?”

Tử Mặc lắc đầu: “Đương nhiên không có.”

“Bởi vì...”

“Bởi vì đó không phải là Tiểu Bạch mà.” Lý do thoái thác của cô có vẻ ngớ ngẩn.

“Đối với cô, Tiểu Bạch rất quan trọng sao, nó chỉ là một con chó.”

“Có lẽ đối với người khác nó chỉ là một con chó, nhưng đối với tôi, lại là người bạn đồng hành rất quan trọng hồi bé.”

“?”

“Lúc tôi nhặt nó về, nó rất còn nhỏ, luôn bị người ta bắt nạt ở ven đường ...giống như tôi vậy.” Tử Mặc chớp mắt, không có chút đau khổ, tựa như đứa trẻ bị bài xích từ nhỏ kia không phải cô, mà là ai khác.

“Ồ...chó lập dị cũng là kẻ lập dị.”

“À không, nó không hề quái gở, tính tình nó rất ngoan ngoãn, chỉ là thỉnh thoảng tham ăn mà thôi...” Nhớ tới dáng vẻ của Tiểu Bạch, cô không khỏi mỉm cười, “Bác sĩ, anh biết không, nó thuộc cung Xử Nữ.”

Tưởng Bách Liệt lập tức theo phản xạ tìm kiếm quyển sách có phần hơi tả tơi vì bị anh ta lật đi lật lại nhiều lần: “Ồ đây...ồ, đây là một chòm sao kén chọn lại theo đuổi sự hoàn mỹ. Bọn họ thường hay thiếu hụt niềm tin, ở trong tiềm thức oán trách bản thân không đủ tốt đẹp; nhưng ưu điểm trời sinh của họ chính là thoải mái.”

“Bác, bác sĩ,” Tử Mặc nói chen vào, “Tôi không bảo anh ——”

“—— đặc tính của cung Xử Nữ là có kiến thức phong phú, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, có tinh thần phê phán mạnh mẽ, là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Bọn họ cho dù tuổi tác lớn hay nhỏ thì đều có một tấm lòng son, tràn đầy hoài ức của quá khứ và mơ ước cho tương lai —— Tiểu Bạch là như vậy sao?” Anh ta ngừng đầu nhìn cô.

“Thật ra, nó ——”

“—— cung Xử Nữ chú trọng tính hoàn chỉnh, không thích bỏ dở nửa chừng, đối với bất cứ chuyện gì cũng có kế hoạch kỹ lưỡng, sau đó áp dụng từng bước một đồng thời nắm vững toàn bộ. Làm chuyện gì cũng rất tập trung tinh thần, hơn nữa ham học, tò mò, có khát vọng mạnh mẽ đối với kiến thức —— nó rất thích

chạy ra ngoài, đi tiểu dưới thân cây khác nhau hoặc là bạo dạn ném thử đồ ăn mới?”

“Đúng vậy, nhưng mà ——”

“—— nhưng mà bọn họ trời sinh rõ ràng hướng nội, nhút nhát và cô đơn; nhưng chỉ cần khi bản thân có thể khẳng định, họ sẽ trở nên mạnh dạn hơn.” Tưởng Bách Liệt hài lòng khép sách lại, rốt cuộc không cho Tử Mặc chen vào một câu hoàn chỉnh nào.

“...”

“Nói vậy,” anh ta hé miệng, “Tiểu Bạch thật sự là một con chó thần kỳ đấy!”

“...Bác sĩ Tưởng!” Tử Mặc khóc không ra nước mắt.

“Được rồi được rồi,” Tưởng Bách Liệt thay bộ mặt nghiêm túc, “Vừa rồi cô nói cô từ chối con chó kia phải không?”

“...Không phải chó mà!”

“Tôi xin lỗi, tôi muốn nói là Hạng Tự —— thế nên cô từ chối Hạng Tự sử dụng con chó để lấy lòng cô, sự thật là cô muốn nói với anh ta, có rất nhiều chuyện không thể văn hồi phải không?”

“Cũng...không thể nói vậy. Tôi chỉ cảm thấy giống như một miếng xương cá vướng trong cổ họng, sau khi lấy ra thì nên vứt bỏ, mà không phải đổi một miếng xương khác không vướng víu bỏ vào cổ họng. Thế nên anh hỏi tôi anh ấy có làm chuyện khiến người ta vui vẻ không...” Tử Mặc dừng một chút, bỗng nhiên khẽ cười nói, “Nghĩ kỹ lại, anh ấy không khiến tôi cảm thấy khó chịu, thì đó chính là chuyện khiến người ta vui vẻ.”

Tưởng Bách Liệt kinh ngạc nhìn cô, mắt kính nằm trên chóp mũi, bộ dáng rất buồn cười: “Những lời này thốt ra từ miệng cô có vẻ rất khác lạ.”

“?”

“Cô thật sự có chút trở nên lạc quan,” anh ta đẩy mắt kính, cúi đầu viết gì đó trên cuốn sổ, “Nên biết rằng ‘lạc quan’ không phải là hiểu biết hưởng thụ niềm hạnh phúc, mà là khi gặp buồn phiền và đau khổ, vẫn giữ một trái tim tích cực, dũng cảm đi đối mặt.”

“Kỳ thật...” Tử Mặc vén phần tóc bị gió thổi bay ra sau tai, “Tôi nghĩ rằng cho dù là tôi, hay anh ấy, chúng tôi vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của ‘yêu’.”

“Ồ...” Tưởng Bách Liệt lấy ngón tay thon dài của mình chống cằm, tiếng cảm thán này tựa như đồng ý, cũng như là bừng tỉnh hiểu ra, “Bây giờ cô có thể xác định bản thân mình muốn gì không?”

“Tôi...” Cô nhìn anh ta, hơi chần chừ.

“Con người thường thường sẽ đánh mất bản thân, giống như nổi lơ lửng trong biển cả, cảm thấy bản thân sắp chìm xuống, vì thế liều mạng bơi tới phao cứu cứu bên cạnh, thế nhưng khi tính mạng không còn nguy hiểm thì sẽ muốn thứ khác; hoặc là nói, khi phao cứu cứu, tấm gỗ và ván lướt sóng đồng thời xuất hiện trước mặt cô, cô không biết nên ôm lấy cái nào. Sợ nhất là, cuối cùng chẳng bắt được cái nào cả, chỉ là nước chảy bèo trôi trên biển cả.”

“Bác sĩ, thật ra nước chảy bèo trôi cũng không có gì xấu, nếu đó thật sự là lựa chọn của bản thân.”

“Vậy Tử Mặc, cô hãy cho tôi biết, bây giờ cô còn tin tưởng ‘tình yêu’ không?” Anh ta nhìn cô, sắc mặt dịu dàng, độ cong khóe miệng nho nhỏ mà điềm tĩnh.

Tử Mặc cup mắt, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ, khi ngẩng đầu lên, trong mắt là một hồ nước yên ả: “Bác sĩ, nếu tôi nói tôi còn tin tưởng, anh có thấy tôi khờ không...”

Tưởng Bách Liệt mỉm cười, nói: “Không, đương nhiên không rồi! Ngược lại tôi thấy rất cảm động...”

“?”

“Tôi thật giống như là...” Anh ta hình như thật sự bị cảm động, nhất thời nghẹn lời, “Nhìn thấy chậu cây do mình vun trồng, rốt cuộc nảy mầm, thành hình...”

Tử Mặc bĩu môi, có phần bất đắc dĩ: “Đây là phép ẩn dụ gì hả...”

“Tóm lại khi tôi đau lòng, an ủi tôi một chút.”

“Đau lòng?” Cô ngạc nhiên nhìn anh ta.

“Đúng vậy...”

“Vì cái gì?”

Bầu không khí tựa như ngưng kết, ánh mắt Tưởng Bách Liệt dần dần lắng đọng, im lặng, giống như trong lòng có lời không nói ra thì sẽ khó chịu, nhưng lại chẳng thể thốt nên lời.

“Bác sĩ...anh sao vậy?” Tử Mặc lo lắng nhíu mày, đây là lần đầu tiên cô thấy anh ta như vậy, một bác sĩ Tưởng rầu rĩ không vui.

Tưởng Bách Liệt cười khở, trong mắt có nỗi đau khó mà diễn tả: “Thấm thoát ba ngày đã trôi qua...”

“?”

“Cô biết không,” anh ta ngẩng đầu, quay đầu nhìn về phía sân bóng cách đó không xa, dùng âm thanh trầm thấp khàn khàn nói, “Đã ba ngày rồi...bọn họ vẫn chưa điều tra ra tại sao tủ lạnh của tôi khi mở cửa ra, đèn điện bên trong lại không phát sáng.”

“...”

Hạng Tự đẩy ra cánh cửa nặng trĩu, đèn màu rực rỡ tại hộp đêm lập tức chiếu vào tầm mắt, chẳng qua thời gian còn sớm, nơi này chưa tới thời điểm điên cuồng nhất. Anh lập tức đi về phía quầy bar, trong góc quầy bar có hai người đàn ông đang ngồi uống rượu, Bàn Tử để đầu húi cua là ông chủ ở đây.

“Cho cậu.” Hạng Tự lấy phong thư trong tay đặt lên bàn, ngồi trên ghế cao, hỏi nhân viên pha rượu gọi một ly nước gừng.

Bàn Tử mở thư ra, lấy tấm ảnh ra nhìn, gật đầu cảm ơn.

“Là gì đó?” Một người khác hỏi.

“Ảnh có chữ ký...”

“Ảnh có chữ ký?!”

Hạng Tự cười gượng một cái, nói: “Sau này đừng bảo tôi đi làm loại chuyện này nữa, mất mặt quá đấy...”

Ông chủ dặn dò nhân viên pha rượu không cần tính tiền ly nước gừng, sau đó xoay người hỏi Hạng Tự: “Dạo này sao ít đến thế?”

“...Không rảnh.” Biểu cảm trên mặt anh rất bình thản.

“Cậu không phải hoàn lương rồi chứ.”

Hạng Tự nhin không được cười rộ lên, nhưng chẳng nói gì cả, anh cầm một cái ống hút không biết màu sắc gì cắm trong ly thủy tinh.

Có một người phụ nữ mang giày cao gót đi tới trước mặt Hạng Tự, cô ta đánh mắt rất đậm, lông mi dày đặc, con ngươi rực rỡ tựa như kính vạn hoa. Anh lặng lẽ nhìn đôi mắt của cô ta, nghĩ thầm: đây là một loại kính sát trùng mới sao?

“Đi theo tôi.” Người phụ nữ bắt lấy cánh tay anh, đi đến sofa hình tròn đối diện.

Hạng Tự không giãy dụa, chỉ nghe tiếng bước chân trong trẻo mà nhịp nhàng, có ảo giác như từng quen biết.

Bọn họ đi tới trước sofa, một đám phụ nữ quyến rũ mà chói mắt ngẩng đầu nhìn bọn họ, trong mắt là vẻ khó tin.

Người phụ nữ mang giày cao gót vẫn đang kéo cánh tay anh, cô ta nhón chân kề sát tai anh nói: “Giúp tôi một việc.”

“?” Anh nhìn ánh mắt cô ta lần nữa, rốt cuộc nhận ra người phụ nữ trước mặt là Vu Lệ Na.

“Đây là bạn trai tôi.” Âm thanh của Vu Lệ Na nghe ra kiêu ngạo không ai sánh bằng.

Hạng Tự mím môi, nhịn xuống nỗi xung động muốn trợn mắt, anh phối hợp lộ ra nụ cười mà phụ nữ nhìn thấy sẽ phát điên.

Những người phụ nữ trên sofa quả nhiên đều nhìn ngây ngốc, Vu Lệ Na cười đắc ý, tuyên bố: “Hôm nay tới đây thôi, chúng tôi phải đi về —— đi thôi, anh yêu?”

Nói xong, cô ta dùng một tư thế khêu gợi xoay người, kéo Hạng Tự đi.

“Wow! Thật đã quá đi!” Vừa đi ra khỏi cửa, Vu Lệ Na hưng phấn kêu to.

“Thật chẳng hiểu phụ nữ các người...” Anh chẳng đồng ý lắc đầu.

“Đối với phụ nữ, lòng hư vinh quan trọng như sĩ diện đối với đàn ông.” Dưới đèn đường lơ mờ, lông mi dày đặc của Vu Lệ Na để lại cái bóng trên khuôn mặt, ánh mắt cô ta trông sâu sắc khác thường.

“Được rồi,” Hạng Tự lấy ra hộp thuốc lá từ trong túi, châm một điếu thuốc, tiếng “cách” của cái bật lửa kia nghe ra trong trẻo tựa như tiếng bước chân của cô ta, “Thế thì chúng ta không ai nợ ai.”

“?”

“Lần trước tâm trạng tôi không tốt, đuổi cô đi.” Anh xấu hổ chun mũi, chính là...tối hôm Tử Mặc đi xem mắt.

Vu Lệ Na đến gần một bước, ngẩng đầu nhìn kỹ ánh mắt anh, nửa thật nửa đùa nói: “Nếu nói vậy, anh còn nợ tôi rất nhiều đấy.”

“...”

“Cả đời anh không biết cho tôi leo cây bao nhiêu lần rồi.”

“Tôi không nhớ.” Hạng Tự bình tĩnh nhả làn khói ra, dưới ngọn đèn lơ mờ, hình ảnh tựa như bị dừng lại.

Vu Lệ Na mỉm cười: “Tôi đã sớm biết anh là người như vậy, chuyện không để ý đến thì hoàn toàn không đặt trong lòng. Nếu người đứng trước mặt anh đổi thành Thi Tử Mặc, anh sẽ không nói vậy đâu nhỉ.”

“...” Anh vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, chỉ quay mặt qua chỗ khác không nhìn cô ta.

“Sau đó thì sao?”

“?”

“Anh và cô ấy, sau đó thế nào?”

“Không liên quan đến cô...”

“Ha,” lông mi thật dài của cô ta lay động, “Rốt cuộc anh cũng có lúc nếm mùi thất bại —— vui quá đi!”

“...Tạm biệt.” Hạng Tự hút mạnh một hơi, dập tắt điếu thuốc, rồi vứt vào thùng rác ven đường, sau đó xoay người đi về phía bãi đỗ xe.

Con đường yên ắng, chỉ nghe được tiếng bước chân trầm thấp của anh, anh không hề quay đầu nhìn người ở đằng sau, có lẽ giống như cô ta nói, con người hoặc sự việc anh không để ý tới, anh hoàn toàn không đặt trong lòng.

“Này!” Âm thanh của Vu Lệ Na vang lên.

Anh dừng bước, xoay người, không có biểu cảm gì.

“Nếu...” Cô ta đứng trong cái bóng dưới đèn đường, “Tôi nói là nếu!”

“?”

“Nếu anh thật sự, thật sự yêu cô ấy...thì đối xử tốt với cô ấy một chút, hai người ở bên nhau hạnh phúc, trải qua những ngày tháng bình thản —— như thế tốt lắm, người khác hâm mộ còn không kịp đấy!”

Anh nheo mắt, chăm chú nhìn bóng dáng dưới đèn đường, nhưng chỉ nhìn thấy bờ môi mỉm cười kia, không nhìn thấy ánh mắt.

Vu Lệ Na vẫy tay, xoay người đi về phía khác. Bước chân của cô ta rất nhanh, cho dù mang giày cao gót cũng còn nhanh như vậy...

Nhanh đến nỗi ngay cả một câu “cám ơn” hoặc “xin lỗi”, anh cũng chưa kịp nói với cô ta.

“Anh thật sự muốn đi nước cờ này à?”

Hạng Tự sững sờ nhìn chằm chằm Trần Tiềm ở phía đối diện bàn cờ, trong đầu chỉ có một nghi vấn: anh ấy sao vậy?

Gian phòng của câu lạc bộ rất yên lặng, yên lặng đến đáng sợ.

Trần Tiềm nhìn chằm chằm quân cờ trắng đen chằng chịt trên bàn cờ, thật lâu chẳng nói lời nào, cuối cùng, anh ta nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: “Anh đầu hàng.”

Hạng Tự đan hai tay tựa vào lưng ghế, đáy mắt là vẻ ung dung cho dù thua vẫn cứ giữ bình tĩnh: “Có người cho anh một khoản lớn bảo anh giao ra vị trí thứ nhất thiên hạ sao?”

“Nếu có, anh nghĩ anh sẽ tiếp nhận.” Trần Tiềm dụi mắt, sắc mặt cô đơn.

Hạng Tự trầm mặc nhìn anh ta, một lúc sau mới nói: “Đi, đến nhà em uống rượu.”

“?”

Hạng Tự không hỏi Trần Tiềm có đồng ý hay là từ chối, anh tự đứng dậy cầm lấy di động và chìa khóa xe trên bàn, tỏ vẻ muốn đi. Trần Tiềm cười khổ một cái, cũng đứng dậy theo, chỉ là động tác có chút chần chừ.

Chiếc xe việt dã màu đen chạy trên đường cao tốc, hoàng hôn cuối tháng tám trong u ám hơn tháng bảy

nhiều. Đèn đường hai bên đã mở lên, nhưng hoàn toàn chẳng có tác dụng phát sáng, Hạng Tự nhìn không trung nói: “Hè năm nay hiếm khi nhìn thấy mặt trời và ánh trăng, mỗi lần ngẩng đầu chỉ có một mảng mây đen, tâm trạng sa sút ngay.”

Trần Tiềm nhíu mày, có chút dở khóc dở cười: “Khi nào thì cậu trở nên đa sầu đa cảm như vậy hả?”

“Vào lúc anh lơ đãng đấy.”

“Rõ ràng thế sao,” Trần Tiềm xấu hổ nói, “Chuyện anh lơ đãng...”

“Có chút...”

“Thật ra đánh cờ là môn thể thao thích hợp với việc lơ đãng nhất, các kỳ thủ ít nhiều gì cũng lấy mình làm trung tâm, sống trong thế giới của mình ——”

“—— em cũng bị người ta nói sống trong thế giới của mình, thế thì coi như là xấu hay tốt đây?”

Trần Tiềm nhún vai: “Chưa nói tới tốt hoặc xấu, nhưng có lẽ sẽ mang đến phiền toái cho bản thân hoặc là người bên cạnh.”

“Vậy sao?” Hạng Tự nhíu mày.

“Ít hoặc nhiều...”

“Cho nên dạo này anh thường xuyên lơ đãng chính là đang phiền não về chuyện này?”

Trần Tiềm đảo mắt: “Mỗi lần nói chuyện với cậu vượt quá năm phút đồng hồ, anh luôn có nỗi xung động muốn khâu miệng cậu lại.”

Hạng Tự không biết sống chết mà huyết sáo một tiếng vang dội: “Em thừa nhận thế giới của thiên tài là nơi mà những người thường như anh rất khó tiến vào.”

“...”

Xe mau chóng chạy vào ga ra ngầm dưới lầu chung cư, dừng xe xong, Hạng Tự ở cốp xe phía sau tìm ra chai rượu, Trần Tiềm đứng ở vị trí đầu xe trống rỗng thuộc về Tử Mặc, nói:

“Chiến tranh giữa cậu và nha đầu kia đã kết thúc chưa?”

Hạng Tự nhìn anh ta một cái, cúi đầu ôm lấy hộp giấy đựng rượu và mì ăn liền, đi thẳng về phía thang máy.

Trần Tiềm theo sau, hai người cùng đi vào thang máy, im lặng tựa trên tường, đều nghĩ đến tâm sự riêng.

“Em bỗng nhiên nghĩ đến một câu.” Hạng Tự nói.

“?”

“Lòng phụ nữ như kim dưới đáy biển.”

“...”

“Em tự cho là rất hiểu biết phụ nữ, nhưng cuối cùng lại phát hiện —— các cô ấy hoàn toàn không phải như em nghĩ.”

Trần Tiềm tỏ vẻ dở khóc dở cười: “Điểm này chứng minh cậu trở nên chín chắn rồi.”

“Anh đang phiền não chuyện gì hả?” Theo tiếng “đình” vang lên, Hạng Tự đi ra thang máy, từ trong túi lấy ra chìa khóa, mở cửa phòng, “Chẳng lẽ cũng là vì phụ nữ?... Ô!”

“?”

Hạng Tự đưa mặt đến gần Trần Tiềm, còn nghiêm túc nhìn chăm chăm ánh mắt thường xuyên khiến người ta sợ run trong ván cờ, nhìn một hồi lâu, anh mới nói: “Anh không phải —— đang ngoại tình chứ?”

Nhưng mà ngênh đón anh, không hề nghi ngờ gì chính là một đôi mắt xem thường.

Anh xoay người đi vào phòng khách, “Tiểu Bạch” từ trong toilet nhẹ nhàng chạy ra, hành động hơi vụng về, nó vây quanh bên chân anh, không ngừng lớn vồn.

“Giỏi lắm, bé ngoan,” anh dùng âm thanh dỗ dành nói, “Ba về rồi này.”

Hạng Tự đi đến phòng bếp, từ trong ngăn tủ lấy ra một bao thức ăn chó lớn đổ vào trong bát ăn cho chó, những thứ này đều do Tử Mặc nhờ cửa hàng thú nuôi đưa tới, anh trừng mắt nhìn “Tiểu Bạch” trông có vẻ lo lắng ở trên mặt đất, anh cảm hận suy nghĩ: bây giờ cô đối với chó, còn tốt hơn đối với anh nhiều...

“Đừng dùng giọng điệu buồn nôn này nói chuyện,” Trần Tiềm ngồi trên sofa, “Anh cảm thấy mắc ói.”

“Anh tạm chấp nhận đi,” Hạng Tự lo cho cún con xong, bắt đầu rửa tay khui nắp chai rượu, “Em có tìm ra đường sống hay không, tất cả đều dựa vào nó.”

Anh cầm chai rượu và ly tới đối diện Trần Tiềm, chất lỏng màu đỏ tía chảy vào ly thủy tinh trong suốt, khiến người ta có ham muốn lập tức uống nó ngay.

“Không cần cụng ly,” Hạng Tự nói, “Dù sao chúng ta cũng không có chuyện đáng chúc mừng.”

Nói xong, anh cầm ly uống trước, Trần Tiềm cười khổ một cái, cũng uống rượu theo.

“Anh và Cố Quân Nghi xảy ra vấn đề à?”

“...” Trần Tiềm nâng ly trầm lặng trong phút chốc, mới nói, “Cậu có sợ hãi một ngày nào đó người cậu yêu không còn yêu cậu không?”

Hạng Tự không trả lời vấn đề này, chỉ nói: “Em tưởng rằng đàn ông kết hôn rồi sẽ không quan tâm đến thứ gọi là ‘yêu’...”

“Tại sao?!”

“Không có tại sao, em luôn cảm thấy một khi đã kết hôn đàn ông dần dần không quý trọng phụ nữ nữa.”

“Đây chỉ là thành kiến ngây thơ của cậu thôi,” Trần Tiềm nói, “Có lẽ thời gian kéo dài, loại tình cảm nồng nhiệt không còn nữa, nhưng lòng dạ vẫn bận tâm đến đối phương, cô ấy đã là một phần trong cuộc sống cậu.”

“Anh sợ Cố Quân Nghi không yêu anh?”

Trần Tiềm nghĩ nghĩ, rút cuộc thận trọng gật đầu.

“Hóa ra,” Hạng Tự nhếch khóe miệng, “Vấn đề của chúng ta giống nhau.”

“...” Biểu cảm của Trần Tiềm dường như đang nói, hoàn toàn không giống.

“Anh muốn khiến chị ấy yêu anh lần nữa?”

“Có lẽ...”

“Nếu chị ấy thật sự không yêu thì sao?” Vấn đề này của Hạng Tự như là đang hỏi người đối diện, cũng như đang hỏi chính mình.

“VẬY...CHÚC CÔ ẤY HẠNH PHÚC.”

Hạng Tự nhướn mày, bất mãn nói: “Anh làm vậy cũng coi như là yêu sao?”

“ ... ”

“Yêu là phải tranh thủ, muốn ở bên cô ấy chứ!”

Trần Tiềm nâng ly, uống một ngụm nhỏ, trong mắt có nỗi đau buồn nhàn nhạt, nhưng cũng mang theo nét dịu dàng: “Có lẽ bây giờ cậu không hiểu được, nhưng có một ngày cậu sẽ hiểu... đó là một loại yêu khác.”

Hạng Tự nhíu mày, giống như đang nói: em sẽ không hiểu.

Ngoài cửa sổ đã hoàn toàn tối tăm, Hạng Tự bật đèn, đi đến trước cửa sổ, loáng thoáng thấy được vì sao trên bầu trời u tối. Thật ra vì sao và ánh trăng đều ở đây, chỉ là mỗi khi màn đêm tối, lúc mặt trời chói mắt lùi bước, chúng nó mới chậm rãi hiện lên.

Anh bỗng nhiên nhớ tới lời của Tử Mặc, cô nói, những tổn thương anh từng gây ra cho cô đều vĩnh viễn còn đó, lẽ nào, tựa như những vì sao và ánh trăng trên bầu trời đêm?

Thế thì, anh phải làm sao, mới có thể khiến chúng nó hoàn toàn biến mất chứ?

Tối nay, sau khi Trần Tiềm rời khỏi, Hạng Tự nhịn không được gọi điện thoại cho Tử Mặc, tiếng vang thật lâu, ngay khi anh tưởng là cô sẽ không bắt máy thì cô lại bắt máy.

“ ... ”

Đầu dây bên kia im lặng, cô đang nghe, nhưng chẳng nói gì.

“Này,” anh cười khỏ, “Đừng lạnh nhạt với anh như thế...”

Anh nhớ tới rất nhiều ban đêm, khi anh ôm lấy cô, cô cười ha ha gọi tên anh, hoặc là lấy ngón tay vẽ vòng tròn trên vai anh... Cảm xúc phiền muộn lan tràn dưới đáy lòng, nếu thời gian quay lại, anh nên vì cô làm thật nhiều chuyện, sau đó nhìn ánh mắt cô, nói ra tất cả những gì chôn giấu dưới đáy lòng. Thế thì, khuôn mặt cứng nhắc của cô có thể trở nên mềm dịu chăng, không còn đau khổ?

“...Anh nhận được thức ăn chó chưa?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, nhóc kia ăn rất ngon lành.” Anh cúi đầu nhìn chú cún con bên chân, trong mắt hiện lên một tia hàm mộ.

“Đừng cho nó ăn nhiều quá.”

“À, nhưng nó không nghe lời anh thì làm sao đây?”

“...Vậy đánh đầu nó, dạy dỗ nó một chút, nhưng đừng ra tay quá nặng.”

“Nhưng anh không chăm sóc tốt cho nó,” anh ngồi trên bệ cửa sổ, nhìn ánh đèn neon của bảng hiệu không ngừng lấp lóe ở phía xa xa, “Ngay cả em anh cũng không chăm sóc tốt...”

“...” Đầu dây bên kia im lặng thật lâu.

Anh chẳng biết mình nói sai gì rồi, hay là nói, từ đầu đến đuôi anh không nói đúng câu nào.

“Hạng Tự,” Tử Mặc nói, “Đây là chiêu tán gái của anh sao?”

Anh sờ mũi, bờ môi bướng bỉnh mím thành một đường thẳng tắp, không muốn thừa nhận mình bị tấn công: “Thế nào?”

“So với Vu Nhâm Chi, trình độ của anh còn kém xa.”

25. Chương 25: Thiên Bình(thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đầu dây bên kia đầu tiên im lặng một hồi, sau đó bộp một tiếng, điện thoại ngắt máy.

Tử Mặc ngạc nhiên nhìn màn hình di động, nói không ra lời. Cuối cùng, cô vò tóc, nằm ngả trên giường, hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà trắng bám bụi.

Có người lấy khớp ngón tay gõ cánh cửa, cô quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông ngang trước mắt —— có điều nói đúng ra, người kia đang đứng.

“Tại sao phải nói những lời đó với Hạng Tự?” Tử Sinh dựa vào cửa, ánh mắt sắc bén.

“Em tưởng anh không ở nhà.” Cô không trả lời anh, trên thực tế, cô hơi sợ Tử Sinh như vậy, mặc dù thường tỏ ra thờ ơ, nhưng lại quan sát rõ mọi việc.

“Hai đứa vẫn là con nít sao, tìm đủ mọi cách làm một số chuyện khiến đối phương tức giận, chỉ vì chứng minh mình quan trọng bao nhiêu? Hay nói đây là ‘trò chơi mập mờ’ thịnh hành nhất hiện nay? Đừng làm những chuyện ngây thơ đó nữa được không!”

“...” Cô ngồi dậy, nhúu mày trầm mặc một lúc, mới nói, “Không phải giống như anh nói...”

“Vậy là thế nào, Thi Tử Mặc?”

“...”

“Anh tưởng việc em dọn đi, ít nhất chứng minh rốt cuộc em bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề này —— vấn đề giữa em và Hạng Tự —— cái thứ gọi là ‘như gần như xa’, anh tưởng rằng em muốn giải quyết nó, anh thật sự nghĩ rằng em đã hạ quyết tâm nào đó. Nhưng anh nghĩ sai rồi, em không có...”

“Em có!”

“Em không có!”

Hai anh em thành linh bắt đầu một cuộc chiến tranh lạnh nhất thời và khó hiểu, trong những năm về trước, họ coi nhau là một người có quan hệ máu mủ, nhưng bỗng nhiên trong thời gian ấy, khi một người nhận ra một vấn đề tồn tại ở một người khác, điều này trở thành chiến tranh hết sức căng thẳng.

“Em không biết ba mẹ lo cho em bao nhiêu đâu,” âm thanh Tử Sinh bình tĩnh khác thường, “Dù sao em cũng là một đứa con gái...”

“...” Tử Mặc bật dậy, đứng thẳng quật cường, không nói lời nào.

“Hay là em hoàn toàn không quan tâm?!”

“...Em quan tâm, đương nhiên quan tâm rồi! Nhưng chuyện này không liên quan đến anh!”

Tử Sinh nhướn mày, cô biết, anh thật sự tức giận.

“Nghe này,” anh nói, “Em hoặc là kết hôn với Hạng Tự, hoặc là thẳng thừng rời khỏi người đàn ông này cho anh!”

Tử Mặc hít sâu một hơi: “Mọi người có thể dùng năm lần bảy lượt áp đặt ý nghĩ của mình trên người khác không? Em nên làm thế nào, em phải đi một con đường ra sao, để tự em quyết định được không? Cho dù em thỉnh thoảng tùy hứng, đó cũng là chuyện của em...”

“Thỉnh thoảng tùy hứng?” Tử Sinh khoanh tay, “Bắt đầu từ ngày em quyết định ở bên cậu ta, thì em đã tùy hứng khiến người khác lo lắng rồi!”

“Em...” Cô thật không ngờ anh sẽ nói vậy, nhưng nhớ lại mọi chuyện trong quá khứ, cô bỗng nhiên cảm thấy mình không thể phản bác anh, cho dù một câu phủ nhận khê khàng như vậy.

Bọn họ lại trở nên im lặng, giờ đây không phải chiến tranh lạnh, mà là đều tự suy nghĩ về những lời đối phương đã nói ban nãy.

“Mặc,” Tử Sinh đi tới, bàn tay anh đặt trên đầu cô, tựa như một đám mây ấm áp bao phủ cô, “Có lẽ mọi người cố chấp muốn đặt ý nghĩ của mình trên người em, có lẽ mọi người thật sự khăng khăng làm theo ý mình...”

“...”

“Em có thể không tiếp nhận, có thể làm theo ý mình, vậy cũng chẳng có vấn đề gì,” anh dừng một chút, nhìn ánh mắt cô, “Nhưng mà trước khi em đưa ra quyết định gì, có thể ngẫm lại tại sao mọi người muốn em làm như vậy không. Em nên biết rằng, mọi người chưa bao giờ muốn nhìn thấy một Thi Tử Mặc đau khổ, chỉ muốn nhìn thấy em...mặc dù cười rất ngây ngô, nhưng lại vui vẻ.”

Nói xong, Tử Sinh lộ ra nụ cười chua xót nhưng cũng dịu dàng.

“Anh...” Cô xấu hổ cụp mắt xuống, nói không nên lời.

Tử Sinh nói đúng, có lẽ sự cố chấp áp đặt của mọi người đều do chính cô tạo thành. Nếu cô có thể nhìn xa trông rộng một chút, dừng cảm một chút, thế thì sẽ không khiến người thân của cô đau khổ vì cô.

Một tràng gõ cửa dồn dập vang lên, hai anh em đồng thời nhú mào, thoáng nhìn nhau một cái, Tử Sinh mới xoay người đi mở cửa.

“Xin chào.” Hạng Tự lộ ra nụ cười quái dị, chỉ dừng trên mặt một giây đồng hồ, sau đó anh liền đẩy ra Tử Sinh đang chặn trước cửa, rồi lập tức đi về phía Tử Mặc.

“Anh...” Cô nhìn anh đi về phía mình, từng bước một, vừa tiến vào phòng anh đồng thời trở tay đóng sầm cửa lại.

Cô kinh ngạc, cái người hai mươi phút trước vừa ngắt ngang cuộc gọi của cô, giờ phút này đứng trước mặt cô, không có biểu cảm, chẳng nói câu nào.

Cô nghe được Tử Sinh ở ngoài cửa mắng một câu, nhưng không nghe rõ lắm, bởi vì Hạng Tự bỗng nhiên nắm mạnh cầm cô, sau đó bờ môi ấm áp bao phủ.

Anh bỗng nhiên biến thành người đàn ông bá đạo kia, ngón tay dùng sức, nắm đến mức khiến cô đau, nhưng khi hôn lại rất cẩn thận, từng tắc một, ghi lại từng chút hơi thở của cô.

Không biết qua bao lâu, Tử Mặc vươn tay, dùng sức đẩy anh ra, cô thở hổn hển, có chút luống cuống.

“Anh nói rồi,” Hạng Tự nhìn cô chằm chằm, khóe miệng có một nụ cười mang theo sự tự giễu, “Chúng ta cần quen biết lần nữa. Thế nên, hiện tại em có biết điểm giới hạn của anh là chỗ nào không?”

“...”

Cô ngơ ngác đứng đó, anh vươn tay xoa môi cô, nhẹ giọng nói: “Em có thể từ chối anh, nhưng nhất thiết đừng ở trước mặt anh nhắc đến đàn ông khác, anh là một người có lòng ghen tị rất mạnh.”

“Lòng ghen tị...” Cô lặng lẽ quay mặt qua chỗ khác, né tránh ngón tay anh, “Con người biết ghen, là bởi vì yêu?”

“Đúng vậy.” Anh nhìn cô, ánh mắt kiên định.

Cô nhìn anh, lộ ra nụ cười khổ.

“?”

“Em biết cái gì gọi là ghen tị,” Tử Mặc xoay người đi tới trước cửa sổ, trên cánh cửa kính mưa bụi không hề giáng mờ, cô vươn ngón tay, theo hướng dòng nước trượt xuống, “Em đương nhiên biết, bởi vì em cũng từng yêu. Khi nhìn thấy người mình thích ôm người khác, em ghen đến độ muốn phát điên.”

“Tử Mặc...”

“Nhưng em không làm gì hết, bởi vì ghen tị là thứ khó coi, xấu xí nhất trong lòng người... Hóa ra thứ xấu xí nhất lại xuất phát từ thứ xinh đẹp nhất,” một giọt mưa trên cửa sổ bằng kính rớt cuộc rơi xuống tường xi-măng, tan biến không hề nhìn thấy nữa, sau đó giọt mưa mới lại chảy xuống, cứ thế không ngừng.

“Anh xin lỗi,” Hạng Tự đi đến phía sau cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, cầm đặt bên gò má cô, âm thanh trầm thấp, “Anh biết anh đã làm rất nhiều chuyện tổn thương đến em, anh biết anh rất khổ nạn, nhưng em có thể tha thứ cho anh lần nữa không, một lần cuối cùng?”

“...”

“...”

“Hạng Tự,” cô giấy khỏi anh, xoay người, ngược mắt lên nhìn anh, “Thật ra từ trước đến giờ trong lòng anh đều cho rằng em thuộc về anh, em tức giận, phản nộ, em nói muốn chia tay, em muốn rời khỏi anh... Ở cái nhìn của anh, chẳng qua đều là một loại trút ra cảm xúc, trên thực tế, anh hoàn toàn không coi em như là một cá thể độc lập giống như anh.”

“?”

“Em ở trong mắt anh, trước hết là một người phụ nữ, một người phụ nữ có mối quan hệ chặt chẽ với anh. Em phải làm chuyện anh thích, không được phép làm chuyện anh không thích, em nhất định phải hiểu anh, hiểu được ánh mắt của anh, hàm nghĩa trong từng lời nói của anh, nhưng anh chỉ hiểu em như những gì anh giả định.”

“...” Anh khẽ nhú mào, chẳng nói lời nào.

“Em có thể không khéo ăn nói, nhưng không thể thờ ơ tình cảm đối với anh, em có thể ghen anh có người phụ nữ khác, nhưng không thể ra ngoài hẹn hò với bất cứ người đàn ông nào. Em là một người vĩnh viễn yên lặng chờ đợi phía sau anh, chờ anh có một ngày tỉnh ngộ chạy qua đây, phát hiện bản thân làm ra nhiều chuyện khiến em đau lòng như vậy, tới lúc ấy, anh sẽ lãng tử hồi đầu —— à, anh đương nhiên sẽ thế rồi! Em là người phụ nữ đáng thương cỡ nào, đáng yêu biết bao, đáng được anh thật lòng theo đuổi lần nữa cỡ nào, thế nên anh sẵn lòng làm rất nhiều chuyện cho em, bởi vậy em có tư cách nổi nóng, có tư cách từ chối lời tỏ tình của anh —— nhưng điều kiện trước tiên là thật ra trong lòng em vẫn yêu anh.”

“...”

“Đây là em trong mắt anh, đúng không?”

Cô nhìn anh, không hề lùi bước, giờ đây, anh chậm chậm sụp mắt xuống.

“Có lẽ anh yêu em,” giọng điệu cô sắc bén, ánh mắt lại mang theo chút phiền muộn, “Em không phủ nhận điểm này, nhưng anh hoàn toàn không hiểu làm thế nào để yêu. Tình yêu của anh lại là sự chiếm hữu, ở trong lòng anh, em là một người phụ nữ anh yêu, mà không phải ‘Thi Tử Mặc’.”

“Em cũng biết anh yêu em, không phải thế là đủ rồi sao?” Hạng Tự bắt lấy tay cô.

Tử Mặc nở nụ cười, lần đầu tiên mỉm cười vào tối nay, hồn nhiên mà ấm áp: “Điều này có thể thỏa mãn lòng hư vinh của em, nhưng không đủ để em tìm lại dũng khí và tin tưởng lần nữa để trở lại bên cạnh anh.”

Hạng Tự giật mình nhìn cô, giống như giờ phút này người trước mặt anh không phải là Thi Tử Mặc mà anh quen biết —— có lẽ như cô đã nói —— không phải là người phụ nữ kia anh yêu.

Cô im lặng đứng đó, tưởng rằng anh sẽ tức giận, sẽ gào thét, có lẽ sẽ hung hăng hôn cô lần nữa.

Nhưng không ngờ, sự phẫn nộ trên người đã tan biến, còn lại trong đôi mắt kia tràn ngập vẻ thất vọng cô độc. Anh nhẹ nhàng khom người, tỉa trán lên vai cô, nói: “Được rồi, anh sẽ học làm một người đàn ông hiểu được làm thế nào để yêu... Nhưng mà, trước khi anh còn chưa học xong, em có thể tạm thời dừng trao trái tim của mình cho người khác không?”

“...” Cô có thể cảm nhận được sức nặng trên vai, còn nặng nề hơn so với tưởng tượng của cô.

Cơn mưa vẫn còn rơi ngoài cửa sổ, cả phòng im ắng, thậm chí ngay cả tiếng tích tách của đồng hồ báo thức nằm ở đầu giường cô cũng không nghe được.

Chẳng biết tại sao, có lẽ anh đã từng nói rất nhiều lời tình tứ với cô, nhưng chúng đều chẳng bằng một câu này, vô tình chạm vào nơi sâu thẳm dưới đáy lòng cô.

Mấy ngày sau hôm đó, Tử Mặc vẫn chưa gặp lại Hạng Tự, anh đi thi đấu, rời khỏi thành phố này, rời khỏi cô, trở lại một mình. Mỗi ngày cô đều nhận được điện thoại của anh, bình thường đều là sau bữa tối, anh dùng âm thanh hơi mệt nói “chào em” hoặc là “ngủ ngon” với cô.

Cô không biết nên trả lời ra sao, cũng chẳng hỏi tình hình thi đấu, chỉ ngồi ngẩn người ở bên cửa sổ.

Cô chợt cảm thấy, họ luôn luôn theo đuổi lẫn nhau, từng muốn chiếm lấy đối phương, không chỉ anh, cũng kể cả cô. Nhưng thứ họ cần nhất, có lẽ chính là một không gian, không gian có thể khiến bản thân trầm tĩnh lại.

Sáng thứ ba, Tử Mặc được báo đến công ty họp, Cố Quân Nghi nói, một công ty rất nổi tiếng sau khi nhìn thấy ảnh chụp quảng cáo đồng hồ của cô, thì chỉ đích danh muốn cô đến chụp một bộ quảng cáo lớn.

Tử Mặc có phần vừa mừng lại lo, cảm thấy không quá chân thật, bởi vì một tháng trước cô vì đột nhiên mất tích mà không có công việc, cuộc sống gặp phải bế tắc, hy vọng xen lẫn tuyệt vọng. Nhưng hiện tại,

hình như cô rớt cuộc chậm chậm leo lên từ đáy cốc, lại bỗng nhiên có người ném một cái thang dây cho cô, nói có thể đưa cô một bước lên trời, khiến người ta không biết làm sao.

“Em đến phòng họp trước đi,” Cố Quân Nghi vĩnh viễn là đáng vẻ bận rộn, “Người phụ trách sáng tạo quảng cáo đã tới rồi.”

Nói xong, chị ta liền biến mất trong hành lang.

Tử Mặc bắt đầu xoay người, cô vẫn muốn tìm Cố Quân Nghi nói chuyện, nhưng trước sau không có cơ hội, thậm chí cô còn loáng thoáng cảm thấy chị ta đang né tránh cô.

Đẩy cửa phòng họp ra, quả nhiên có một quý cô đang ngồi cạnh bàn họp, chăm chú lật xem một xấp bản thảo. Cô ta mặc áo sơ mi trắng rộng rãi thoải mái, mái tóc dài đen nhánh xõa trên vai, trên mũi là chiếc mắt kính màu hổ phách, ánh mắt có vẻ hơi khắt khe.

“Xin chào.” Tử Mặc chủ động nói.

“Chào cô.” Cô gái kia ngẩng đầu, cho cô một nụ cười thân thiện, rồi tiếp tục xem bản thảo trên bàn. Trước ngực cô ta có một sợi dây chuyền bằng vàng, trên đó treo một tấm kim loại đúc thành chữ “Susan”.

Thế thì cô ta tên là Susan rồi?

Tử Mặc ngồi xuống chỗ đối diện, nhìn xung quanh một vòng, rốt cuộc tầm mắt cô dừng tại Susan và xấp bản thảo kia.

Bỗng nhiên cô khẽ khàng “A” một tiếng, nói: “Đây là...tranh của Vu Nhâm Chi phải không?”

“Sao cô biết, cô quen anh ta ư?” Đối phương cũng khá kinh ngạc.

“Ừm, tôi là...bạn anh ấy,” Tử Mặc dừng một chút, “Tôi từng nhìn thấy bức tranh hòn đảo Santorini trên tay cô tại phòng làm việc, cho nên nhận ra. Anh ấy nói, tác giả của quyển sách nhờ anh ấy vẽ tranh cho toàn bộ ảnh chụp.”

“Đúng vậy,” ánh mắt khắt khe dần dần hiện ra tia sáng, “Đó là tôi. Có điều nói đúng ra, không có công ty nào muốn xuất bản quyển sách này, chỉ là suy nghĩ của bản thân tôi thôi, tôi rất thích du lịch, hơn nữa trong chuyến đi tôi luôn viết ra rất nhiều cảm nhận của mình, có người khuyến khích tôi đem ảnh và lời văn làm thành một quyển sách, bởi thế tôi thật sự bắt đầu làm...có phải rất điên cuồng hay không?”

“...Không, không đâu.” Đối mặt với người nói không ngớt, Tử Mặc luôn không thể lấy dũng khí tạt nước lạnh vào bọn họ.

“À, cô biết không, lúc Vu Nhâm Chi nghe được tôi nói những lời kia, anh ta cũng có phản ứng giống như cô.”

“?”

“Chính là biểu tình ‘cô cũng thật biết gây sức ép’ trên khuôn mặt.”

“...” Tử Mặc xấu hổ lau mồ hôi trên trán, cô nhếch môi cố hết sức lộ ra nụ cười thân thiện.

“Nói mới nhớ, muốn mời Vu Nhâm Chi vẽ tranh giúp tôi, cũng thật chẳng phải chuyện dễ dàng gì — nhưng anh ta chịu đưa ra điều kiện trao đổi tôi cảm thấy đó đã là kỳ tích rồi.”

“Điều kiện...trao đổi?” Trong đầu Tử Mặc tưởng tượng Vu Nhâm Chi đưa ra biểu tình lạnh lùng để mặc cả với người khác, nhưng cho dù thế nào cũng cảm thấy khó khăn, bởi vì anh ta luôn dịu dàng ôn tồn với cô, giống như giúp gì cũng được hết.

“Đúng vậy, tôi dùng hết sức, thuyết phục công ty đem nhà nhiếp ảnh của một bộ quảng cáo đổi thành bạn của anh ta — có điều, nhìn những bức tranh này, tôi cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.” Susan cúi đầu, trong mắt tràn ngập vui sướng.

Tử Mặc kinh ngạc nhìn những bức tranh đầy màu sắc trên bàn, nhớ tới người đã tạo ra chúng nó, thật lâu không nói nên lời.

“...Tôi còn tưởng rằng,” cô khẽ nhún mày, “Đó đều là Đinh Thành giúp tôi giành lấy.”

“ ... ”

Sức gió của máy điều hòa kiểu đứng nằm ở góc tường mở đến mức cao nhất, lạnh đến nỗi khiến người ta nổi da gà. Tử Mặc nhìn Susan ở đối diện chầm chậm hé miệng, muốn nói gì đó, nhưng chỉ có thể phát ra mấy tiếng đứt quãng:

“Cô...cô...cô chính là...”

Tử Mặc gật đầu, bỗng nhiên rất muốn cười.

“Trời ơi...” Susan bắt giác cắn ngón tay, “Vu Nhâm Chi sẽ giết tôi mất, tôi dám nói ra chuyện này...”

“...Không nghiêm trọng vậy chứ,” Tử Mặc dờ khóc dờ cười, “Đây là chuyện tốt mà không phải chuyện xấu.”

“Nhưng...anh ta đã cảnh cáo tôi nhất thiết không được phép nói ra ngoài, bởi vì anh ta không muốn cho cô biết.”

“Tại sao?”

“Tôi không biết,” cô ta nhún vai, “Tư duy của Vu Nhâm Chi luôn luôn chẳng giống người thường.”

“VẬY...chuyện này Đinh Thành biết không?”

“Biết, nhưng đây chỉ là một sự trùng hợp.”

“?”

Susan bĩu môi, nói: “Đinh Thành tới tìm tôi, muốn tôi tìm một công việc quảng cáo cho cô, tôi nói với anh ta, một người bạn khác cũng nhờ tôi cùng một chuyện, nhưng không muốn cho cô biết, thế nên tôi nhờ Đinh Thành đi tìm cô, coi như là anh ta giúp cô tìm được việc này — trên cơ bản về điểm này tôi cũng dùng miệng lưỡi nhiều lắm, bởi vì cô hiểu mà, Đinh Thành là loại người kiêu ngạo đến nỗi ngay cả thuận nước giong thuyền cũng không bằng lòng đưa đi.”

“Chẳng lẽ cô không lo lắng tôi không làm tốt công việc này sao?”

“Lo chứ, đương nhiên lo rồi.”

“ ... ”

“Thế nên trước đó tôi tìm xem những tác phẩm cô đã chụp, rồi mới bằng lòng Vu Nhâm Chi giúp anh ta chuyện này.”

Tử Mặc không khỏi cười rộ lên, cảm thấy cô ta hình như cũng không để lại ấn tượng đầu tiên khắt khe cho người khác đến vậy.

“Tôi có thể nhờ cô một việc không?” Susan tỏ vẻ cầu xin.

“?”

“Có thể đừng nói với Vu Nhâm Chi cô biết chuyện này không?”

Tử Mặc suy nghĩ vài giây, cười khổ lắc đầu.

“Thế thì có thể giúp tôi cầu xin anh ta không, nói tôi không cố ý nuốt lời?”

Tử Mặc gật đầu.

“Cám ơn.”

“Không,” Tử Mặc nói, “Người nên nói cảm ơn phải là tôi. Cảm ơn cô đã giúp đỡ trong lúc tôi cần, đã làm nhiều chuyện cho tôi như vậy, cảm ơn!”

Cả buổi sáng, Tử Mặc đều suy nghĩ chuyện này, lúc cuộc họp chấm dứt, cô không nói tạm biệt với ai cả, liền vội vàng xông ra ngoài.

Cô bỗng nhiên rất muốn gặp Vu Nhâm Chi, muốn nói cảm ơn anh ta, muốn nhìn anh ta điềm tĩnh mỉm cười lắc đầu, nói “Không cần cảm ơn”. Hoặc là thật ra, cô còn muốn biết vì sao anh ta giúp cô, nhưng lại không muốn nói với cô.

Chiếc xe chạy như bay trên đường cao tốc, Tử Mặc liên tục tự hỏi trong lòng: Vu Nhâm Chi, rốt cuộc là một người như thế nào?

THIÊN BÌNH

duyên dáng

26. Chương 26: Thiên Bình (trung)

“Ồ,” Vu Nhâm Chi mở cửa ra, dùng giọng điệu không quá kinh ngạc nói, “Sao em lại tới đây.”

“Tôi...anh có rảnh không?”

“?”

“Tôi mời anh ăn bữa trưa.” Tử Mặc hơi mất tự nhiên nói.

Anh ta nhíu mày, như là thật sự có phần kinh ngạc, cuối cùng để cửa mở, nói: “Vào đây trước đã, tôi đang chờ một bản fax.”

Tử Mặc bước vào phòng làm việc của anh ta, trên chiếc bàn nằm sát tường vẫn đang trải ra một loạt tranh vẽ, có cái màu sắc rực rỡ, cũng có trắng đen, đều là đủ loại nhân vật, mặt mũi khác nhau.

“Ồ,” cô cố ý dùng giọng điệu nghi hoặc hỏi, “Những bức tranh phong cảnh xinh đẹp lần trước đâu rồi?”

“Những bức đó đã hoàn thành giao đi rồi.” Vu Nhâm Chi đứng cạnh máy fax, nhìn đèn xanh trên máy chớp tắt, ngón tay liên tục ấn đủ thứ nút, không biết đang làm gì.

“Khi nào quyển sách xuất bản? Tôi muốn mua xem.”

“Sách?” Anh ta nhìn thấy tờ giấy từ từ chạy ra máy fax, mới yên tâm quay đầu lại.

“Đúng vậy, không phải anh đã nói, tên sách là ‘hành trình thế giới kỳ diệu’ ư?”

Anh ta ngó ra vài giây, sau đó cười ha ha: “Cái đó tôi tùy tiện đặt thôi, hoàn toàn không phải tên sách.”

“Thế tên sách thật sự là gì?”

Vu Nhâm Chi âm thầm quan sát cô một lát, nói: “Bây giờ còn chưa quyết định, nếu sách xuất bản, tôi sẽ bảo tác giả tặng em một quyển —— em cảm thấy rất hứng thú sao?”

“Một chút.” Tử Mặc dùng giọng điệu giả hoạt giống như anh ta trả lời.

Theo tiếng “đô” lớn tiếng vang lên, bản fax gửi xong, Vu Nhâm Chi cúi đầu xem một lúc, rồi cầm chìa khóa trên bàn, nói: “Đi thôi, xuống dưới lầu ăn cơm.”

Năm phút sau, bọn họ ngồi đối diện nhau tại một góc trong tiệm vắn thẩn, quạt trần xoay chậm chậm, trước mặt mỗi người đều đặt một chai nước ngọt ướp lạnh kiểu cũ, rất có một chút ý hoài niệm.

“Tôi biết cách đây hai con phố có một quán ăn ngon lắm.” Tử Mặc thấp giọng nói khẽ.

“Ồ đây cũng ngon lắm.” Vu Nhâm Chi dùng âm thanh trầm thấp như cô trả lời, biểu cảm trên mặt mang theo chút nghịch ngợm không hề tương xứng với tuổi tác của anh ta.

“Anh luôn khiến người ta khó đoán.”

“Cám ơn.”

Tử Mặc đỡ khóc đỡ cười, có lẽ giống như Susan nói, không ai biết anh ta suy nghĩ cái gì.

“Được rồi,” anh ta nói, “Có vấn đề gì thì hỏi đi.”

“?”

“Từ lúc em đi vào phòng làm việc, trong mắt em đã tràn ngập dấu chấm hỏi.” Khóe miệng anh ta mỉm cười như có như không.

“...Anh nói vậy, tôi không biết nên nói tiếp thế nào,” cô vò tóc, cố lấy dũng khí nói, “Tôi muốn hỏi anh, tại sao muốn giúp tôi?”

Vu Nhâm Chi không trả lời, mà lấy ống hút màu trắng mảnh khảnh uống nước ngọt trong chai thủy tinh, cho đến khi cái chai gần hết nước, anh ta mới dừng lại, nói: “Như vậy...Susan nói hết cho em rồi?”

“Đúng vậy, nhưng cô ấy không cố ý làm thế, cô ấy cũng không cố tình nuốt lời.”

“Điều này tôi biết, có cho cô ấy cũng không dám,” sắc mặt anh ta có phần chắc chắn, “Bây giờ em muốn biết cái gì? Tại sao tôi giúp em?”

“Đúng vậy.”

“Rất đơn giản, tôi thích em.”

Mặc dù đã biết sẽ nhận được một đáp án như thế này, nhưng khi nghe những lời này thật sự thốt ra từ miệng Vu Nhâm Chi, Tử Mặc vẫn không khỏi ngẩn người, cô lúng túng ho nhẹ một chút, nói: “Thế vì sao lại không cho tôi biết?”

Anh ta nháy mắt, cười nói: “Đây là ‘thầm mên’ mà.”

Cô nhìn anh ta, trong mắt đầy hoang mang.

“Em không tin lời tôi ư?” Anh ta cũng nhìn cô, “Không tin một người bày tỏ thẳng thừng vậy sao?”

“Một chút...”

“Thế em tin cái gì?”

“Biểu cảm...và ánh mắt.”

Anh ta tiếp tục uống tiếp nước ngọt trong chai, mau chóng uống hết, sau đó lại gọi thêm chai nữa.

“Biểu cảm và ánh mắt của tôi nói gì với em?”

“...Tôi chỉ cảm thấy, anh không thích tôi,” cô dừng một chút, lại bổ sung, “Ý tôi là, không phải loại thích giữa nam nữ.”

Anh ta không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận, chỉ hỏi: “Tại sao tôi phải giả vờ thích em?”

Cô vò tóc, nói: “Tôi không biết.”

Vu Nhâm Chi bỗng cười rộ lên, vươn ngón trỏ nhẹ nhàng ngoéo một cái.

Tử Mặc chần chừ tiến lại gần, anh ta khom người, khẽ khàng thổi hơi bên tai cô, một cảm giác kỳ lạ truyền khắp cơ thể, cô giống như bị điện giật mà đứng bật dậy, che lỗ tai lại, sắc mặt đỏ bừng.

Hai bát vằn thắn nóng hổi được bưng lên, Vu Nhâm Chi cụp mắt, rắc chút tiêu vào bát, sau đó lấy thìa khuấy.

Anh ta không nhìn cô, chỉ nhẹ giọng nói: “Tôi đã từng nói với em, thế giới của người già rất phức tạp. Thế nên, em đừng thử chọc giận một người già, đó là chuyện rất nguy hiểm, hiểu không?”

Tám giờ tối nay, Tử Mặc và Tử Sinh đi dạo tại siêu thị cỡ lớn nằm gần nhà, hoặc nói đúng ra, là Tử Sinh đi dạo, mà Tử Mặc chỉ ngán người...thôi.

“A!” Tử Sinh đẩy xe hàng, vừa kêu to vừa xông về phía quầy hàng đông lạnh.

“?”

“Cuối cùng nhập vào loại mực viên này rồi!” Anh đứng trước quầy hàng, cố sức quét gọn hàng hóa vào trong xe hàng.

Tử Mặc nhìn quầy hàng rộng tuếch, bất đắc dĩ nhếch miệng: “Anh, anh ít nhiều gì cũng nên để lại một chút cho người khác chứ...”

Tử Sinh nghĩ nghĩ, sắc mặt đau khổ lấy ra một bao từ trong xe hàng, rồi đặt trở về quầy hàng.

“...Đi thôi.” Cô vội vàng kéo anh bỏ đi.

“Mực viên này ăn ngon lắm,” Tử Sinh thỏa mãn nói, “Vì em là em gái ruột của anh, sau khi trở về anh chia một bao cho em.”

“Cám ơn,” cô nhin không được đảo mắt, “Nhưng anh cứ tự mình giữ ăn đi.”

“Đừng mà, thật sự ăn ngon lắm,” một cánh tay Tử Sinh choàng lên vai cô, trên mặt tràn ngập tia sáng hạnh phúc, “Gần như có thể nói là mực viên ngon nhất thế giới.”

“Cho dù có ăn ngon cỡ nào, nó cũng chỉ là một viên mực viên thôi...”

“...” Tử Sinh trừng cô, tỏ vẻ hung dữ.

Điện thoại vang lên, Tử Mặc nhìn thấy cái tên nhảy trên màn hình, cô chột dạ tránh vài bước rồi mới bắt máy.

“A lô?... ”

“...Em ở siêu thị?” Âm thanh Hạng Tự nghe ra càng mệt mỏi hơn mấy hôm trước.

“Ừm, sao anh biết...”

“Anh nghe được tiếng loa phát thanh rao hàng thịt bò.”

“Ồ...”

“Em...” Anh chần chờ một chút, vẫn hỏi, “Một mình sao?”

“Không phải.” Cô trả lời chắc chắn.

“...” Đầu dây bên kia là một hồi trầm lặng đáng nghi.

“?”

“...Với ai?” Anh hình như cố gắng khiến mình nghe ra như đang nói chuyện bình thường, mà không phải khởi bình hỏi tội.

“Ừm...” Cô nhin ý cười, suy tư nên trả lời thế nào.

“Thôi đi, em không cần nói với anh,” âm thanh của anh có chút bực dọc, “Dù sao anh cũng không muốn biết...”

“Ồ.”

Đầu dây bên kia lại là một hồi trầm lặng, cho đến khi Hạng Tự cắn răng hỏi: “....Rốt cuộc là ai?”

“Anh chẳng phải không muốn biết sao?”

“Bây giờ anh thay đổi chủ ý.” Có lẽ bản thân anh cũng hiểu được cái cớ này rất vụng về, thế nên anh ho nhẹ hai tiếng che giấu.

Tử Sinh sốt ruột kéo Tử Mặc đi về phía trước, nói: “Anh muốn mua một cái bàn chải đánh răng chạy điện.”

“À,” Hạng Tự ở đầu dây bên kia nói, “Bây giờ em không cần trả lời.”

“...”

“Ngày mai anh sẽ trở lại.”

“Ồ.”

“Cho dù hiện tại chúng ta chỉ là ‘bạn bè bình thường’, em cũng nên tỉnh táo tỏ vẻ quan tâm anh một chút chứ?” Anh nhin không được oán trách.

“Thuận buồm xuôi gió.”

“...Anh muốn mắng người, thế nên anh phải cúp máy đây.”

“Tạm biệt.”

Anh “hừ” một tiếng nặng nề, muốn biểu đạt sự bất mãn của mình, nhưng sợ để cô biết.

“Ồ, đúng rồi...” Tử Mặc nói.

“...”

“Mấy hôm nay anh vắng nhà, cún con làm sao hả?”

“Anh gửi người khác.”

“Ai?”

“...Ngoài Hạng Phong ra thì còn ai vào đây.”

“Ồ,” cô nói, “Thế em yên tâm rồi.”

“Này,” anh tức giận bất bình, “Con chó kia còn quan trọng hơn anh sao?”

“Theo trình độ nào đó mà nói, đúng vậy. Ít nhất anh biết chăm sóc bản thân, nó thì không.”

Cô tưởng rằng anh thật sự muốn mắng người, nhưng anh không có, chỉ là im lặng một lúc, mới nói: “Vậy ngày mai em có thể đến thăm nó không, anh cảm thấy nó càng ngày càng giống Tiểu Bạch rồi.”

Tử Mặc không khỏi bật cười: “Sao chiêu trò của anh vẫn cũ rích như vậy.”

“...Thì Tử Mặc!”

“Ngày mai em sẽ đi thăm nó.”

Lửa giận được dập tắt, Hạng Tự cười nói: “Em không được đổi ý.”

“Ồ.”

“Thế mai gặp.”

“Tạm biệt.”

Nói xong, cô khép di động, quay người lại, Tử Sinh đang nhìn cô với vẻ nghi ngờ.

“Gì hả?”

“Hạng Tự gọi tới?” Trong xe hàng của Tử Sinh không biết hồi nào có thêm một cái bàn chải đánh răng chạy điện.

“Ừm...”

“Có đôi khi anh thật không hiểu, rốt cuộc em không trốn thoát hắc phong trận của cậu ta, hay là cậu ta không thoát khỏi ngũ chỉ sơn của em?”

“Có cái gì khác nhau sao?”

“Có chứ,” trên mặt Tử Sinh tràn đầy vẻ nghiêm túc, “Khác ở chỗ một cái là ma một cái là phật.”

“...”

“Được rồi,” anh xòe hai tay, “Anh sẽ không dài dòng giống mẹ, nhưng nhớ kỹ những lời anh đã nói với em, hửm?”

“Vâng,” Tử Mặc mỉm cười gật đầu, “Nếu anh không đi tính tiền, mực viên sẽ tan chảy đó.”

Hai anh em đi về phía quầy thu ngân, người trong siêu thị cũng không nhiều, phần lớn đều tụ tập trước quầy hàng giảm giá, trong loa phát thanh liên tục truyền tin bán hàng đặc biệt, lúc sắp đi tới lối ra, Tử Mặc bỗng nhiên dừng bước, nhú mày nhìn về một phía nào đó.

“Sao thế?” Tử Sinh hỏi.

“Anh đi tính tiền trước đi, lát nữa em sẽ ra...” Nói xong, cô lập tức đi qua hành lang, bước nhanh đi mất.

Tử Sinh nghi hoặc nhìn bóng lưng của cô, cho đến khi cô đi vào khu vật dụng hàng ngày, anh mới sờ mũi, vừa đẩy xe vừa lẩm bẩm: “Hóa ra là mua cái kia à...”

Tử Mặc thả nhẹ bước chân, nhìn xung quanh, sau đó đi qua bắt lấy cái tay không ngừng lấy đồ bỏ vào trong ba lô, cô thấp giọng nói: “Cô đang làm gì hả?!”

“...” Vu Lệ Na ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt lơ mờ.

Cô bất đắc dĩ thở dài: “Đặt lại những thứ trong ba lô đi.”

Bàn tay Vu Lệ Na cứng ngắc, lộ ra nụ cười đặc thù sau khi uống say, cô ta nắm chặt ba lô, nói: “...Không muốn, những thứ này tôi rất vất vả mới trộm được đấy...”

Tử Mặc mím môi, nắm cánh tay cô ta đi về phía quầy thu ngân.

“A...tôi còn chưa trộm xong đâu...”

Tử Mặc không để ý tới ánh mắt của người qua đường, đi thẳng tới trước quầy thu ngân, giành lấy ba lô của cô ta, mở kéo ra, đổ ra hết toàn bộ mọi thứ lên mặt bàn, lấy ra số tiền cần phải trả, tiền thừa lại thì nhét về trong ba lô.

“Cô làm gì...” Vu Lệ Na nói năng không rõ ràng, hai tay quật cường nắm thành quyền.

Tử Mặc thanh toán tiền xong, một tay cầm ba lô và túi mua sắm, một tay túm cánh tay cô ta đi về phía lối ra.

Tử Sinh đang đứng đợi ở đó, nhìn thấy hai người, anh kinh ngạc nói không nên lời.

“Đây là...bạn em,” Tử Mặc nói, “Bọn em còn chút chuyện, anh về trước đi.”

Vu Lệ Na vẫn giãy dụa lung tung, Tử Mặc cảm thấy hình như mình không giữ được cô ta, Tử Sinh cho cô ánh mắt “tự em bảo trọng” rồi xoay người bỏ đi.

“Cô bình tĩnh một chút cho tôi!” Đối mặt với phụ nữ say rượu, Tử Mặc nhin không được muốn phát cáu.

Có lẽ là bị giọng điệu của cô hù dọa, Vu Lệ Na ngơ ngác nhìn sàn nhà, biểu tình đờ đẫn.

Tử Mặc cười khở, kéo cô ta đến tiệm cà phê tại cổng siêu thị.

“Xin hỏi, các anh có thứ gì làm tỉnh rượu không?” Tử Mặc đứng trước quầy, luôn nhìn cô nàng say rượu ngồi trong góc, cô hỏi nhân viên phục vụ.

“Ý cô là...một thùng nước lạnh sao?” Sắc mặt của nhân viên phục vụ rất nghiêm túc.

“...Không, đương nhiên không phải,” Tử Mặc vò tóc, “Ý tôi là đồ uống, có đồ uống nào làm tỉnh rượu không?”

Nhân viên phục vụ ngẩng đầu nhìn bảng giá trên đầu, nói: “Không có.”

“...Được rồi, vậy cho tôi hai tách cà phê latte.”

Cô thanh toán tiền, ngồi xuống chỗ đối diện Vu Lệ Na, bỗng nhiên có phần không hiểu nổi tại sao mình phải xen vào việc của người khác —— dù sao, hai người cũng từng coi là “tình địch”.

“Ừm...cái đó, thời gian cô uống say cũng sớm quá đi.” Cô nhìn đồng hồ trên tường, không biết nên tiếp tục cuộc đối thoại này như thế nào.

Vu Lệ Na không để ý tới cô, chỉ đang tìm kiếm gì đó trong ba lô.

“Phương thức phát tiết có thể có rất nhiều loại, cô làm vậy rất dễ dàng gây phiền toái, cô có biết...nếu bị người khác nhìn thấy, nói không chừng sẽ gây lớn chuyện...”

“ ... ”

“Cô...bây giờ cảm thấy khỏe hơn chưa? Hoặc là, đợi uống cà phê xong tôi đưa cô về ——”

“Đừng giả mù sa mưa.” Vu Lệ Na bỗng nhiên nói.

“?”

“Tôi không cần cô tới thương xót tôi.” Nói xong, cô ta giương mắt nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng, không còn dấu hiệu say rượu.

“ ... ”

Vu Lệ Na lấy ra một hộp thuốc lá và một hộp kẹo cao su từ trong ba lô, do dự nhiều lần, vẫn chọn cái sau. Nhân viên phục vụ bưng lên hai tách cà phê, hai người không ai vươn tay cầm tách, chỉ im lặng ngồi đó.

Tử Mặc ghen một hơi trong lòng, cô đứng dậy muốn đi, nhưng bị giữ lại.

“Này!...”

“ ... ”

“...Cô giận à?” Vu Lệ Na cắn môi, không tình nguyện hỏi.

Cô rút cuộc chậm chậm ngồi xuống, khoanh tay lại, quay đầu nhìn chỗ khác, chẳng nói lời nào.

“...Cám ơn.”

“?”

Vu Lệ Na lấy tay che má, âm thanh nặng nề: “Cám ơn cô ngăn cản tôi làm một chuyện điên cuồng.”

“ ... ”

“Thật đó, tôi nghĩ tôi đã hết cách không chế bản thân mình, lúc ấy trong đầu tôi chỉ tràn ngập ý nghĩa điên cuồng... Tôi, tôi không biết mình làm sao.”

“Như vậy,” Tử Mặc dùng giọng điệu bình tĩnh nói, “Rốt cuộc cô có say hay không?”

“Tôi cũng không biết...”

Hai người lại im lặng, lúc này đây, hai người không hẹn mà cùng cầm lấy tách cà phê trước mặt uống.

“Ừm, mùi vị không tệ,” Vu Lệ Na nói từ đáy lòng, “Tôi chợt phát hiện, phẩm vị của chúng ta rất tương tự...”

“ ... ” Tương tự ở chỗ nào? Giày cao gót sao?

“Cà phê cũng phải, đàn ông cũng phải...”

Tử Mặc nhíu mày, dường như hơi dăm chiêu: “Cô...thích anh ấy điểm nào?”

“Ai? Hạng Tự?”

Tử Mặc cho một ánh mắt “không thì là ai”, rồi cúi đầu tiếp tục uống cà phê.

“Trên thực tế...tôi cũng không biết. Có đôi khi, tôi cảm thấy, tôi chỉ muốn chinh phục anh ấy...”

“ ... ”

“Chẳng lẽ cô không có cảm giác này sao? Anh ấy giống như một con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, khiến người ta rất muốn nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của anh ấy.”

“...Tôi không phát biểu ý kiến.” Trong đầu cô hiện lên một người nào đó nằm bên cạnh, mượn ánh trăng dịu dàng mà cười với cô.

Vu Lệ Na neho mắt nhìn Tử Mặc, nói: “Cô rất gian trá!”

“?”

“Cô trông dịu dàng, nhưng nội tâm rất quật cường, còn tôi hoàn toàn ngược lại, trông kiên cường, nội tâm lại yếu đuối... bởi vậy, ngay từ đầu tôi đã thua.”

Tử Mặc nhin không được đảo mắt: “Có lẽ cô hoàn toàn không nên bắt đầu.”

“...Cô thế này coi như được lợi còn khoe mã sao?”

“Không,” cô cười khở, “Những lời này cũng là nói cho chính tôi nghe, chúng ta không có ai thắng cả.”

Vu Lệ Na ngơ ngác thở ra một hơi, rốt cuộc bùng tỉnh hiểu ra.

Đêm đã khuya, trong tiệm cà phê chỉ còn vài bàn khách lác rác, các nhân viên ung dung lau chùi vết bẩn trên máy cà phê, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói vài câu với nhau, chờ đợi tan ca.

Tử Mặc bỗng nhiên cảm thấy, mùa hè sắp trôi qua này đã xảy ra rất nhiều chuyện, cô đánh mất một ít, nhận được một ít, hoang mang, cũng hiểu rõ. Có lẽ cô nên làm từ sớm, nhưng giống như Tưởng Bách Liệt đã nói, cho dù là lúc nào, khi cô cố lấy dũng khí muốn thay đổi bản thân thì không bao giờ muộn.

Cô rốt cuộc có thể dùng một góc độ khác để nhìn tình yêu và cuộc sống của mình, đồng thời cũng khách quan nhìn kỹ bản thân.

“Tôi muốn đến một nơi rất xa,” không biết qua bao lâu, Vu Lệ Na nhẹ giọng nói, “Thật ra, tôi nên làm vậy từ lâu...”

“ ... ”

“Đừng hiểu lầm, không phải vì Hạng Tự, anh ấy chỉ là...một ví dụ trong số những người tôi từng gặp, anh ấy không tốt nhất trong số đó, nhưng vĩnh viễn sẽ không là tệ nhất,” Vu Lệ Na vẫn đang nhai kẹo cao su, ánh mắt trở nên thông suốt, “Chỉ là có một buổi tối, khi tôi nhớ lại quá khứ của nhiều năm về trước, phát hiện mình ngu dại theo đuổi một số thứ không biết gọi là gì, còn có một ý nghĩ mãnh liệt sinh ra trong lòng tôi.”

“?”

“Tôi muốn làm lại từ đầu.”

Tử Mặc không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng, cô nhớ tới Hạng Tự, nhớ anh từng nói: “Nếu được, em có thể xóa bỏ tất cả ký ức ban đầu về anh hay không, sau đó, làm quen với anh một lần nữa?”

Có thể không, anh cũng giống như cô gái ngồi đối diện này, đấu tranh, bàng hoàng, cuối cùng lấy ra dũng khí đối mặt với bản thân?

Tối nay, tạm biệt Vu Lệ Na, Tử Mặc gửi một tin nhắn cho người ở nơi xa xăm.

“Nếu có một ngày, em yêu người khác, anh sẽ làm thế nào?”

Anh cũng sẽ bỏ đi sao, giống như Vu Lệ Na...

Câu trả lời bất ngờ tới rất nhanh: “Em nhất định muốn anh mất ngủ trong lúc vất vả lắm mới có thể ngủ một giấc yên ổn sao?”

“Em chỉ nói là nếu.” Cô nhắc nhở.

Lần này, cách mấy phút anh mới trả lời cô: “Không biết, anh chưa từng nghĩ tới điểm này... Nhưng mà, anh sẽ không để chuyện này xảy ra!”

Oh!

Cô thở dài dưới đáy lòng, hóa ra, anh vẫn cứ là...Hạng Tự kiêu ngạo mà tự phụ kia!

Cứ như vậy, mới mẻ trong trí nhớ của cô, làm thế nào cũng không xóa sạch.

27. Chương 27: Thiên Bình (hạ)

Sáng sớm hôm sau, Tử Mặc thực hiện lời hứa của mình, đến chỗ Hạng Phong thăm “Tiểu Bạch” — trước khi một tên tự phụ nào đó còn chưa trở về.

Lúc Hạng Phong vội tới mở cửa cho cô, cảm anh mọc râu, sắc mặt tiều tụy: “Động vật nhỏ giống như phụ nữ khiến anh đau đầu nhức óc.”

Trong đầu Tử Mặc hiện lên cảnh tượng Hạng Phong và Kiến Phi ở trước micro chế nhạo nhau, cô không khỏi cảm thấy buồn cười.

Anh nhướn mày: “Tại sao anh cảm thấy bộ mặt hiện giờ của em có thêm mấy biểu cảm, là hệ thống nội bộ đổi mới sao?”

“Có lẽ.” Cô khẽ cười.

“Anh có một dự cảm,” giọng điệu của anh mang theo chút hả hê, “Thằng nhóc Hạng Tự kia sắp bắt đầu xúi quẩy rồi.”

“?”

“Sau khi sự tử thức tỉnh, cừu không còn nơi ẩn trốn.”

“Lời nói của nhà tiểu thuyết trinh thám luôn quá phức tạp, không thích hợp với em...”

Hạng Phong không để tâm, anh tự nói tiếp: “Hai đứa hòa thuận rồi à?”

“Đương nhiên không rồi.”

“Anh cũng đoán thế...vậy tiếp tục tra tấn nó, cho đến khi nó đầu hàng mới thôi.”

Tử Mặc cười khỏ, không biết làm thế nào mới coi như là “đầu hàng”.

“Anh là mẹ kế mang trái tim người anh.” Cô có kết luận.

“Đúng vậy đúng vậy,” Hạng Phong tỏ vẻ đắc ý, “Đáng tiếc ‘cô bé lọ lem’ của chúng ta không hề nhận ra điểm này.”

Tử Mặc ngồi xổm xuống vuốt ve “Tiểu Bạch”, nó đang tập trung ăn đồ ăn trong bát, Hạng Tự nói rất

đúng, nó thật sự càng ngày càng giống Tiểu Bạch.

“Có thể giúp anh một chuyện không?” Hạng Phong nói.

“?”

“Anh thích nhìn em như hiện tại, giữ nguyên vậy nhé.”

Cô cúi đầu, ngượng ngùng vò tóc, sau đó ngẩng đầu cho anh một nụ cười tươi rói.

Vào lúc chập tối, Tử Mặc nhận được điện thoại của Hạng Tự, âm thanh anh vẫn khàn khàn.

“Em gạt anh!”

“...”

“Em hứa với anh đến thăm ‘Tiểu Bạch’.”

“Em qua hồi sáng mà...” Cô nhin không được biện bạch.

“Nhưng khi ấy anh còn chưa về!”

“Ai quy định nhất định phải tới khi anh có mặt chứ?”

“...” Anh giận dữ im lặng, cuối cùng rầu rĩ nói, “Anh quy định!”

“Ai quản anh...”

“Thì Tử Mặc!” Hạng Tự nhe răng hét to một tiếng, sau đó cúp máy ngay.

Tử Mặc không khỏi cảm thấy, nếu hiện tại anh ở ngay trước mặt cô, có lẽ anh sẽ vươn tay véo mạnh má cô, cho đến khi cô chịu đau cầu xin mới thôi.

Nhưng cô lại lạc quan suy nghĩ, may mà, may mà anh không ở trước mặt cô...

Điện thoại lại vang lên lần nữa, cô bắt máy, nghênh đón cô vẫn là một âm thanh nặng nề: “Tại sao em không gọi lại...”

“...”

“Thi Tử Mặc...”

“?”

“Em...coi như quyết ăn anh đúng không?”

“Anh có ý gì?”

“...Không có gì,” âm thanh của anh trở nên mơ hồ, như là đi vào một không gian kín kẽ, “Anh cảm thấy em càng ngày càng xảo quyệt, không phải ‘sư tử’ ban đầu của anh.”

Cô không trả lời, nhưng trong lòng thầm nghĩ: có lẽ cô vốn là vậy, chỉ là tình yêu che đậy ánh mắt cô, mặc anh muốn làm gì thì làm.

“Có thể mau tới mở cửa cho anh không?”

“!”

Anh cười nhẹ: “Bây giờ em trốn cũng không kịp rồi.”

Tử Mặc mang tâm trạng lo sợ nghi hoặc đi tới cửa, nhón chân nhìn qua mắt mèo mà nhìn ra ngoài cửa —— anh quả nhiên ở nơi này, khuôn mặt mỗi một, nhưng tươi cười khả ái.

“Em không ở nhà.” Cô sắp chết vẫn còn giãy dụa.

“Em muốn cho cả tòa lầu này biết có một cô gái tên là ‘Thi Tử Mặc’ ở nơi này sao?”

“...”

Đóng điện thoại lại, cô bực dọc đi qua đi lại trong phòng khách một lúc, rồi mới lấy dũng khí đi mở cửa.

Tại sao mỗi một chuyện về anh, cô đều phải lấy dũng khí để hoàn thành?!

Hạng Tự ở ngoài cửa xách một va ly hành lý, trông mệt mỏi, khoảnh khắc nhìn thấy cô, ánh mắt anh trở nên dịu dàng: “Cố Quân Nghi vẫn còn cấm cửa em à?”

“Không có,” cô chun mũi, vẫn đứng chặn cửa, “Đúng lúc hôm nay không có công việc.”

Anh chen vào — dùng phương thức cứng rắn — sau đó trở tay đóng cửa lại, anh đứng trong phòng khách quan sát cô tỉ mỉ. Họ gần như quên mất, đã bao lâu rồi không im lặng nhìn nhau như vậy, không có oán trách, không có bất mãn, không có chiến tranh lạnh, không có cãi vã, đương nhiên, cũng không có sự chiếm hữu mãnh liệt đến nỗi gần như bị méo mó.

Họ giống như một đôi bạn thân bình thường, mang tâm trạng “đã lâu không gặp” nhìn đối phương chăm chú, không cần lời nói, chỉ cần một nụ cười nhẹ.

“Lúc anh không ở đây, em có đi gặp tình địch của anh không?” Lần đầu tiên Hạng Tự dùng giọng điệu tự giễu thừa nhận tình cảnh trước mắt.

Tử Mặc suy nghĩ một giây, liền trả lời: “Có.”

Anh nhú mày cười khở, trong lòng mất đi cảm xúc: “...Em không thể gạt anh nói không có sao?”

Cô nghi hoặc mím môi, không rõ tại sao mình phải làm như vậy.

“Đừng nhìn anh như vậy.”

“?”

“Anh sẽ muốn hôn em.”

“...” Thế là cô ngoan ngoãn quay đầu đi chỗ khác, không nhìn anh nữa.

“Em biết không,” Hạng Tự dở khóc dở cười, “Tính tình của anh thật ra cũng không hư hỏng, chỉ là lần nào em cũng có thể khiến anh phát điên.”

Nói xong, anh tới gần cô, ánh mắt lấp lóe.

“Đừng quên,” Tử Mặc lùi về sau mấy bước, “Bây giờ chúng ta chỉ là bạn bè bình thường.”

Hạng Tự bắt đắ dĩ thở dài, khoanh tay lại: “Được rồi, anh sẽ không chạm vào em, nhưng điều kiện là em cũng không thể cho người khác chạm vào em.”

Cô bỗng nhớ tới tiệm văn thần trang bị quạt trần, cùng với Vu Nhâm Chi ngồi đối diện cô uống nước ngọt ướp lạnh, à, đương nhiên, còn có cô đỏ mặt tía tai... Cô bất giác vươn tay sờ lỗ tai mình, chợt dạ không

ngẩng đầu nhìn anh.

Nhưng anh luôn nhạy cảm vẫn phát giác ra gì đó, sắc mặt trầm xuống hỏi: “Em có việc gạt anh phải không?”

“Không có...”

Anh nhướn mày: “Anh ta làm gì với em?”

“...” Cô theo bản năng cắn môi, chẳng biết nên trả lời thế nào. Hành động kia của Vu Nhâm Chi có thể gọi là thân mật, nhưng khiến người ta không đoán ra dụng ý của anh ta, cô không biết đó là đùa giỡn, hay là phản bác.

Tử Mặc ngẩng đầu, nhìn thấy một Hạng Tự ghen tị dữ dội, anh vẫn đang khoanh tay, giống như sợ mình nói lỏng tay sẽ không nhận được mà tiến lên bóp lấy cô. Trong mờ tối, ánh mắt anh chưa bao giờ sâu thẳm như lúc này, khiến người ta bất giác run rẩy.

Anh đứng trước mặt cô, cái trán nặng nề tì lên trán cô, gõ một cái khiến cô đau đớn, nhưng đôi mắt tràn ngập phần nộ này, nhìn cô chằm chằm đến nỗi rất muốn lập tức đi qua hôn cô tới bất tỉnh nhân sự.

“Anh ta hôn em?!” Âm thanh Hạng Tự trầm thấp đến đáng sợ.

“Không có.” Cô nói như đinh đóng cột.

Mày anh càng nhíu càng sâu, như là muốn từ trong mắt cô nhìn ra chút gì, cô chỉ đành nhìn thẳng anh, bởi vì chỉ có vậy, anh mới thật sự tin tưởng.

Cuối cùng, Hạng Tự chậm rãi ngẩng đầu, lấy râu trên cằm cạ vào cô, cô rất sợ anh như vậy, vì thế nhe răng trợn mắt, nhưng anh lại làm như không thấy, còn vươn tay bắt lấy cổ tay cô, không cho cô lộn xộn.

“Su tử,” anh nói, “Em đừng gặp mặt anh ta nữa, hửm?!”

Trên mặt tình cảm, cô muốn phản bác, nhưng lý trí nói với cô tốt nhất đừng chọc giận con “cừu” trước mắt này nữa.

“Nếu không, anh không bảo đảm mình sẽ làm ra chuyện gì.” Giọng điệu anh chán chường, phần nộ, cũng bắt đầu dịu và thất bại.

Cô không nhìn thấy sắc mặt anh, nhưng có thể thông qua cửa sổ kính nhìn thấy biểu cảm của mình — đó lại là một khuôn mặt thoáng mang theo nụ cười tại khóe miệng.

“Thì Tử Mặc,” Tử Sinh đẩy cửa tiến vào, “Sao em không khóa cửa —— A! Tôi xin lỗi, đi nhầm!”

Cánh cửa nặng nề đóng lại, nhưng mấy giây sau lại bị người ta dùng chìa khóa mở ra. Tử Sinh mang về mặt kinh ngạc nhìn Hạng Tự đã bị Tử Mặc đẩy ra, anh hơi xấu hổ mỉm cười với Tử Sinh, còn rất tự nhiên chào hỏi Tử Sinh.

“Chào anh.”

“Vừa rồi hai đứa làm gì trong nhà anh?!” Tử Sinh hét to.

Tử Mặc lúng túng vò tóc, rất muốn đi lên bóp cổ anh trai, để anh đừng nói ra những lời khiến người ta lúng túng nữa.

“Thì Tử Mặc, em đã hứa với anh không dẫn đàn ông về nhà!” Sắc mặt Tử Sinh đầy vẻ căm phẫn dâng trào.

Hạng Tự xoay người lục lọi một lúc trong hành lý, rồi lấy ra một cái túi to đưa cho Tử Sinh.

“Cái gì đây?” Anh vẫn đang trợn trừng mắt.

“Hộp đựng phấn. Là kiểu Higgins dùng, lần trước khi xem truyền hình trực tiếp, anh nói muốn mua.”

“Cậu tưởng làm vậy có thể mua chuộc tôi sao?” Tử Sinh mặt không biểu cảm nhận lấy cái túi to, anh cúi đầu xem, sau đó dùng giọng điệu máy móc vô cùng nghiêm túc, “Cậu ở lại ăn tối đi, hôm qua mới mua mực viên siêu ngon.”

Tử Mặc bỗng nhiên cảm thấy, vừa rồi không tiến lên bóp cổ anh, thật là hối hận không kịp.

“Thế là, Hạng Tự ở lại ăn bữa tối?” Tưởng Bách Liệt nhìn ngoài cửa sổ, biểu cảm trên mặt mang theo vẻ hư ảo.

“Ừm,” nhớ đến những viên mực trắng trẻo kia, Tử Mặc không khỏi cảm thấy chán ngán, “Anh tôi không chỉ là một kẻ lập dị, còn là một kẻ lập dị không có lập trường.”

“...Trên cơ bản, nếu là tôi, tôi cũng làm vậy.”

“Bác sĩ!”

“Được rồi được rồi,” Tưởng Bách Liệt bất đắc dĩ xòe tay ra, “Coi như tôi nói đùa.”

“ ... ”

“ ... ”

“Bác sĩ, hiện tại anh rất ít hỏi về tôi.”

“Bởi vì tôi đã hoàn toàn mất đi hứng thú đối với cô.” Tưởng Bách Liệt cắn ống hút, sắc mặt không nghiêm túc.

Tử Mặc nhếch miệng mất kiên nhẫn, bày tỏ bộ dạng của anh trông rất đáng ghét.

“Lừa cô thôi,” anh ta cười đến dịu dàng, “Thật ra là vì cô đã trở thành...chậu hoa không cần tôi dùng hết sức lực chăm nom nữa.”

Thì ra, cô vẫn là một cái “chậu hoa” à...

“Thế nên,” anh ta còn nói, “Không cần hỏi, cũng biết được đáp án tôi muốn.”

“Vậy bác sĩ, tôi có thể hỏi anh không?”

“Đương nhiên có thể.”

“Anh nghĩ rằng Vu Lệ Na...có thể bắt đầu lại cuộc sống lần nữa, tìm được hạnh phúc của mình không?”

“Được, tại sao không được chứ? Chỉ cần cô ta hạ quyết tâm —— nói mới nhớ, cô rất nhân từ với tình địch.”

“ ... ”

“Tôi chính là vì phạm phải sai lầm này, mới bị bại trận.”

Khi Tưởng Bách Liệt nói những lời này, biểu tình trên mặt nửa thật nửa giả, khiến người ta có phần dễ khóc dễ cười.

“Thật ra tôi cũng từng ghét cô ta, có lẽ vì cô ta là cô gái đầu tiên hẹn hò với Hạng Tự,” hôm nay Tử Mặc không ngồi trên chiếc ghế da màu đen mà cô thường ngồi trước kia, mà là cuộn người ở trước cửa sổ, co chân lên, cầm đặt lên đầu gối, “Nhưng khi tôi biết cô ta cũng bị tổn thương, rốt cuộc tôi không ghét cô ta nổi nữa.”

“Cô biết không,” Tưởng Bách Liệt nhắm mắt, không hề có ý mời cô ngồi trên ghế, “Tôi cảm thấy tình địch của cô rất giống cung Thiên Bình.”

“Ồ!” Tử Mặc chôn vùi khuôn mặt, rầu rĩ nói, “Tôi xin anh...”

Nhưng Tưởng Bách Liệt vẫn cứ làm theo ý mình mở ra quyển sách trông tồi tàn kia: “Cung Thiên Bình thích chưng diện lại sợ hư không, dựa vào bản lĩnh giao tiếp bên ngoài trời sinh, chu toàn đủ loại nhân vật; nhưng có khi cũng bởi vì quá lo lắng đến sự chu đáo, mà khiến bản thân cố hết sức không làm mất lòng —— à, đây là nguyên nhân cô ta thường gặp những người xa lạ sao?”

“...Tôi không biết.”

“Cung Thiên Bình thích cái đẹp và sự hài hòa, cũng khá nhân từ và có trái tim đầy thông cảm, bản tính hiền lành ôn hòa, quan tâm. Bọn họ có khả năng thông hiểu xuất sắc và năng lực thưởng thức nghệ thuật, nhưng thường xuyên sẽ coi bất cứ sự việc nào cũng là nghệ thuật và trò chơi. Đây cũng là chòm sao có nhiều trai xinh gái đẹp nhất, bọn họ có góc nhìn khách quan đối với sự vật, thường đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ, bình thường cũng có góc hướng ngoại, cảm xúc phong phú, coi tình yêu là tất cả, nhưng đôi khi cũng tỏ ra đa sầu đa cảm. Đồng thời bọn họ cũng là người có thể giữ bí mật nhất, tựa như bọn họ có thể trao ra trái tim dâng trào nhiệt tình cũng như che giấu rất kín trong lòng.”

“Bác sĩ...”

Tưởng Bách Liệt đóng đưa ngón tay, tỏ vẻ không muốn bị quấy rầy, đọc tiếp: “Người thuộc cung Thiên Bình trời sinh hai tính cách có chủ nghĩa lý tưởng và chủ nghĩa hiện thực, vô cùng mâu thuẫn, hòa lẫn thất thường; bọn họ là sứ giả hòa bình cũng là chiến sĩ, là người có đủ cả cảm tính và lý tính.”

“Có một số anh nói không đúng.”

“?”

“Cô ta không phải là tình địch của tôi.”

“Trên cơ bản, tôi cho rằng một ngày là tình địch, cả đời sẽ là tình địch.”

“Vậy anh với tình địch của anh thì sao?”

“Cô nói người nào?”

“...Gần đây nhất.” Tử Mặc nhin xuống xung động muốn trợn mắt.

“Anh ta bị tôi đánh bại vô số lần,” Tưởng Bách Liệt dừng một chút, lại bổ sung, “Ý tôi là trong đầu tôi.”

Tử Mặc chẳng nói gì, cơ mà có lẽ muốn làm một người bác sĩ tâm lý đúng quy cách, phải lạc quan giống như anh ta vậy, nếu không thì chẳng thể dẫn dắt bệnh nhân thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn.

“Tôi có thể hỏi một câu nữa không?”

Tưởng Bách Liệt dùng tay ra hiệu “mời”.

“Anh cảm thấy...rất cuộc Vu Nhâm Chi là sao?”

“Anh ta à...” Bác sĩ nheo mắt, lộ ra biểu tình hư ảo lần nữa, “Anh ta là một người rất thông minh, thật không biết cô có vận cứt chó gì mà gặp được anh ta.”

“Cái này coi như nghĩa tốt...hay nghĩa xấu đây?”

“Đều không phải. Tôi không thể nào nói được rất cuộc anh ta có thật sự thích cô không, nhưng tôi cảm thấy anh ta có một trái tim chân thành, chỉ vậy thôi.”

Nói xong, Tưởng Bách Liệt đứng lên, đi qua đi lại, giống như muốn nói lại thôi.

Tử Mặc tưởng rằng anh ta muốn phân tích một Vu Nhâm Chi mà cô không nghĩ ra, nhưng anh ta chỉ nhìn cô, hơi nhăn nhó hỏi: “Cô...chẳng lẽ không cảm thấy hôm nay trong phòng này có gì đó là lạ sao?”

“...Có,” cô nện cái trán lên đầu gối của mình, giữ vững thần kinh tọa hay bị kích thích của cô, “Tủ lạnh đã về rồi.”

“Cô nhìn thấy rồi ư?!” Cảm xúc hưng phấn của Tưởng Bách Liệt đầy tràn trong lời nói.

“Sao không nhìn thấy được...”

Bởi vì, nó được bung qua đặt trên chiếc ghế da màu đen vốn thuộc về cô, phía trên trải một tấm vải bố màu xanh da trời, trên cửa tủ dán đủ loại tờ giấy nhắn, tay nắm cửa được sơn thành màu bạc, nằm trên họa tiết ngọn lửa đỏ tươi — hơn nữa, bác sĩ Tưởng đáng yêu của chúng ta còn lột thêm tấm đệm da cừu thoải mái ở bên dưới...

Chủ nhật, Tử Mặc được Hạng Phong mời ăn bữa tối, cô do dự nhiều lần trong điện thoại, hỏi: “Hạng Tự cũng tới ă?”

“Anh nhất định phải nói thật —— đúng vậy, anh cũng mời nó.”

“ ... ”

“Nhưng mà, em độ lượng chút được không? Hai đứa cũng chẳng phải kẻ thù, coi như chỉ cho chính mình thêm một cơ hội để hiểu nó, em mới có thể biết bản thân mình rốt cuộc có cảm giác gì đối với nó.”

“...Em không thể không nói, anh thật biết lừa người ta.”

“Quá khen quá khen,” Hạng Phong có chút ý tứ việc đáng làm thì phải làm, “Anh còn mời một người nữa.”

“Ai?”

“Thế Phân.”

“...” Cô cảm thấy kinh ngạc, mặc dù bốn người bọn họ từng cùng nhau ăn cơm, nhưng cô không nghĩ ra Hạng Phong có lý do gì muốn mời Thế Phân.

“Anh coi như em đồng ý rồi. Buổi tối gặp —— còn nữa, quên nói với em, ăn mặc trang trọng.” Nói xong, anh thừa dịp cô vẫn còn bàng hoàng, không hề do dự cúp máy ngay.

Từ Mặc sững sốt hồi lâu, cảm thấy bữa cơm tối này từ đầu đến đuôi đều khiến người ta kinh ngạc, nhưng suy nghĩ một lúc, cô lại bắt đầu tìm kiếm quần áo thích hợp trong tủ quần áo. Có lẽ như lời Hạng Phong nói, cô và Hạng Tự không phải kẻ thù, đây chỉ là một bữa cơm bình thường thôi.

Trong góc tủ quần áo có treo một chiếc váy màu xanh nhạt, là Hạng Tự tặng cho cô, tối hôm cô từ Ô Trần trở về thì nhìn thấy nó nằm lẳng lẳng trên giường —— để thay thế cho một chiếc váy khác đã bị anh xé rách —— có điều, từ sau hôm đó cô không có cơ hội mặc vào.

Từ trong va ly hành lý cô lấy ra một cái túi trang điểm ít khi dùng tới, ngồi ngay ngắn trước gương. Lúc này, ngay cả cô cũng hiểu được mình thay đổi, mặt mũi trở nên rõ rệt, cô thử lộ ra một nụ cười, bỗng nhiên phát hiện biểu tình của mình lại sinh động đến vậy.

Cô không biết, sự thay đổi này đối với một người lập dị rốt cuộc là chuyện tốt...hay là chuyện xấu?

Giao thông vào tối chủ nhật vẫn khiến người ta nhức đầu, Từ Mặc chạy trên đường cao tốc, mở cửa sổ xe ra một chút, bởi vì tốc độ xe từ tốn, thế nên cơn gió thổi tới cũng trở nên êm dịu. Cô lại nhìn thấy bảng quảng cáo Ô Trần thật to kia, ánh mắt Trà sữa đen láy mà sáng ngời, tựa như tràn ngập sự cố chấp không muốn người khác biết.

(*) Tên tiếng Anh của Lưu Nhược Anh là Rene, từ “ne” phát âm gần giống với chữ sữa trong tiếng Phúc Kiến. Trà sữa trở thành biệt danh của Lưu Nhược Anh.

Nói không chừng, vận mệnh của cô, chính là thay đổi tại Ô Trấn.

Những cây cầu nhỏ dòng nước con người trong bức ảnh kia, khiến cô lại nảy sinh lòng khoan dung và sự khát vọng lần nữa đối với cuộc sống, khiến cô sửa chữa lại sự yếu đuối và nhút nhát của mình.

Trong ga ra dưới lầu nhà Hạng Phong, Tử Mặc gặp Thế Phân, hai cô kinh ngạc nhìn đối phương đang cầm chai rượu trong tay, rồi lại nhìn mình, sau đó không hẹn mà cùng cười ha ha.

“Tớ chẳng nhận ra cậu nữa,” trong thang máy, Thế Phân đánh giá Tử Mặc từ trên xuống dưới, “Cậu mặc vậy đẹp lắm!”

“Cám ơn.” Cô lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Cậu biết không, tớ và Kiến Phi đều cảm thấy cậu chín chắn hơn hồi trước, giống như bên trong có sức mạnh gì đó đang thúc đẩy cậu.”

“Con người luôn phải trưởng thành —— đây là lời của Tưởng Bách Liệt.”

Thế Phân cong khóe miệng, cho cô một nụ cười, giống như đang nói: thôi, được rồi.

Cửa thang máy mở ra, Tử Mặc đi ra trước, bấm chuông cửa nhà Hạng Phong, không ai đến trả lời, cô bấm lần nữa, cho đến khi cô gần như mất bình tĩnh mà đá cửa, mới nghe được tiếng bước chân thông thả, cùng với âm thanh của Hạng Phong cách cánh cửa rất dày.

“Ai đó?”

“Còn ai vào đây...” Tử Mặc đứng trước mắt mèo, nhú mày.

Cửa được mở ra một nửa, bên trong cánh cửa ánh đèn mờ mờ, Hạng Phong lộ ra gương mặt trước tiên, sau khi dùng ánh mắt lướt qua hai cô một lần, anh mới hài lòng mở cửa ra: “Mời vào, quý cô.”

Tử Mặc và Thế Phân liếc mắt nhìn nhau, không ai bước vào cả, giống như sợ có cạm bẫy gì đó.

Hạng Phong bĩu môi, cảm thấy hai cô buồn cười: “Được rồi, vào đi, anh sẽ không ăn hai em đâu.”

Nói xong, anh tự đi trước xoay người lại biến mất trong cánh cửa. Tử Mặc ló đầu nhìn xung quanh, phát

hiện sở dĩ ánh đèn tối om, là bởi vì anh không bật đèn, chỉ châm lửa mấy ngọn nến trên bàn ăn.

“Ồ,” Tử Mặc đi tới cạnh bàn ăn, nói với Hạng Phong đã không còn nhìn thấy hình dáng trong bóng đêm, “Anh muốn một mình kiêm làm quản lý, đầu bếp và nhân viên phục vụ của nhà hàng năm sao ư?”

“Còn có khách khứa và thợ rửa chén.” Thế Phân ở phía sau cô đóng cửa lại, bổ sung.

“Hai em không cảm thấy điều này rất thú vị sao?” Âm thanh của Hạng Phong từ phòng bếp truyền ra.

“Không cảm thấy...” Tử Mặc và Thế Phân lại lần nữa không hẹn mà cùng nói.

“Như vậy,” Hạng Phong không khỏi cảm thán, “Phụ nữ thật đúng là đáng sợ, động vật không hiểu phong tình.”

Anh bưng mấy đĩa đựng thức ăn đặt lên bàn, không hề khách khí nhận lấy món quà trên tay hai cô, sau đó lại biến mất ở phòng bếp.

Bỗng nhiên, chuông cửa vang lên, Hạng Phong bảo Tử Mặc đi mở, cô chỉ đành nghe theo.

Cô lần mò mở cửa ra, bóng người đứng dưới ngọn đèn cảm ứng âm thanh không phải ai khác, là Hạng Tự.

Anh đút hai tay vào túi, khoảnh khắc nhìn thấy cô anh trông rất ngạc nhiên —— nhất là nhìn thấy trên người cô mặc chiếc váy màu xanh nhạt kia.

“Anh có thể vào không?” Anh tỏ vẻ lịch lãm.

“Đương nhiên có thể.”

Cô nhường đường cho anh bước vào, anh không đi vào ngay, mà là cúi đầu khẽ nói bên tai cô: “Hôm nay em rất đẹp.”

“Cám ơn...” Cô cup mắt, không nhìn anh.

“Được rồi, mọi người đã đến đông đủ.” Hạng Phong chẳng biết từ đâu nhảy ra, trong tay cầm một chai rượu và bốn cái ly để cao.

Tử Mặc đóng cửa lại, ánh sáng trong phòng khách đều tụ tập trên bàn ăn, cô bỗng nhiên phát hiện tất cả mọi người đều làm như Hạng Phong thông báo, ăn mặc trang trọng.

Hai quý ông mặc âu phục màu đen vừa người cùng áo sơ mi trắng, Hạng Phong thậm chí còn thắt nơ rất chuyên nghiệp, khiến người ta không phân biệt rõ ràng rốt cuộc anh là quản lý hay là nhân viên phục vụ. Thế Phân thì mặc chiếc đầm lấp lánh, mặc dù không đeo trang sức, ở bên cạnh ánh nến mờ nhạt, vẫn có cảm giác lóa mắt nói không nên lời. Về phần cô, e rằng ngoài lần đi xem mắt với Đình Thành ra, thì chẳng có thời khắc long trọng nào như đêm nay.

“Các vị mời ngồi.” Hạng Phong đặt ly thủy tinh ở bốn góc bàn ăn, giống như nhân viên phục vụ của nhà hàng năm sao khom lưng đến một góc tiêu chuẩn, thành thạo rót rượu vào ly. Sau đó, anh xoay người biến mất.

Sau khi Hạng Tự giúp Thế Phân kéo ghế ra, anh mới chuyển sang phía Tử Mặc, sắp đặt cô ngồi xuống, hơi thở như vô tình lại cố tình lướt qua khuôn mặt mẫn cảm của cô.

“Có thể bắt đầu rồi,” Hạng Phong lại chẳng biết từ đâu nhảy ra, ở bên cạnh Tử Mặc, ngồi xuống đối diện Hạng Tự, anh nâng ly rượu lên, nói năng như là chủ nhân buổi tiệc, “Cụng ly!”

Tất cả mọi người đều tỏ vẻ ngỡ ngàng, chẳng biết tại sao lại tiến vào trình tự này.

“Cái này cũng đột ngột quá đi,” Hạng Tự nhin không được nói, “Anh cũng chưa nói cho bọn em biết vì sao lại cụng ly.”

“Các em không xem tin tức à?” Trong mờ tối, không thấy được biểu tình của Hạng Phong.

“?”

“Đương nhiên là chúc mừng sách mới của anh bán hết rồi...” Anh gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“...À, chúc mừng!” Tiếng chúc mừng tới chậm chạp khiến cho việc nâng ly chúc mừng có vẻ càng đột ngột hơn.

“Nhưng tại sao anh muốn mời Thế Phân?” Hạng Tự lại đặt câu hỏi.

“...Bởi vì quyển sách mới xuất bản này của anh, linh cảm là từ trên người em ấy, đây là một câu chuyện về một cặp sinh đôi.”

“Hóa ra là vậy.” Thế Phân thở phào một hơi, cầm ly rượu uống một ngụm nhỏ, “Nói thật, sau khi nhận được cú điện thoại kỳ lạ của anh, em thấp thỏm một hồi, giờ yên tâm rồi...”

“Bây giờ các em có thể ngậm miệng bắt đầu chuyên tâm ăn tối rồi, bằng không anh sợ mình sẽ không nhận được mà đá mẩy đưa ra ngoài hết.”

Tử Mặc cười rộ lên, Thế Phân và Hạng Tự cũng cười theo, nhà tiểu thuyết trinh thám luôn luôn bình tĩnh chẳng chặc, hóa ra cũng có một mặt con nít.

Bọn họ đặt ly rượu xuống, thật sự bắt đầu ăn thức ăn trên đĩa trước mặt mỗi người, có một miếng sườn lợn rán nhỏ, một ít cà rốt thịt bò, một ít rau cải, cùng với khoai tây tán tự làm, Tử Mặc nhin không được khen ngợi Hạng Phong: “Tay nghề của anh cũng không tệ lắm.”

“Cám ơn.” Hạng Phong trả lời cứng ngắc.

“Được rồi,” Thế Phân ăn đến nỗi quai hàm phồng lên, còn không quên xin anh tha thứ, “Em sẽ đến tiệm sách mua sách mới của anh.”

“Em cũng vậy.” Tử Mặc thuận miệng hòa theo.

Trong ánh nến, hai cô hình như nhìn thấy Hạng Phong bắt đắc dĩ đảo mắt, nói: “Hai đứa tinh ranh này... Được rồi, nếu hai em không để lại đồ ăn thừa, anh liền tha thứ cho hai em.”

“Em thì sao?” Hạng Tự hỏi.

“Em ăn xong thì rửa chén đĩa cho anh... Cô bé lọ lem!”

“...”

Tử Mặc và Thế Phân không khỏi cười ha ha, thế là bầu không khí của bữa tối rất cuộc trở nên vui vẻ, cho dù ánh nến lắt lư khiến người ta hoa mắt, cho dù bởi vì ăn mặc trang trọng thế nên phải duy trì tư thế cứng nhắc, cho dù trong mờ tối bọn họ rất khó nhìn thấy biểu tình của người khác.

Bọn họ tán gẫu rất nhiều chuyện, Tử Mặc bỗng nhiên cảm thấy khi đối mặt với Hạng Tự, cô không còn lúng túng, bọn họ cũng có thể giống như bạn bè lâu năm trêu chọc đối phương, hoặc là hợp lại cười nhạo những người khác. Anh không hề bá đạo tự phụ, cô cũng không chậm chạp kiêu lời nữa, bọn họ chỉ là một đôi nam nữ bình thường trên tinh cầu cô đơn này, có yêu hận tình thù dứt khoát nhất, cũng có thăng trầm chân thật nhất.

“Em còn có một vấn đề.” Khi bữa tối sắp đến hồi kết thúc, Hạng Tự bỗng giơ tay đặt câu hỏi.

“Nói.” Giọng điệu Hạng Phong mang theo chút dung túng.

“Anh cứ nói thẳng chúc mừng sách mới bán chạy muốn mời bọn em ăn cơm là được rồi, sao còn muốn bọn em xuất hiện trang trọng, anh nên biết bộ quần áo trên người em phải tạm thời đem tới tiệm giặt ủi hồi trưa, làm em tốn năm mươi tệ phí khẩn cấp...”

Tử Mặc và Thế Phân mặc dù không nói gì, nhưng cũng đều nghi hoặc quay đầu nhìn Hạng Phong.

“Ồ, chuyện này à,” nhà tiểu thuyết trinh thám ung dung cất tiếng, “Anh chỉ làm một thí nghiệm mà thôi.”

“Thí nghiệm?”

“Ừm,” anh gật đầu, “Là tình tiết mà anh đang viết trong một câu chuyện.”

“...”

“Hai nam hai nữ được mời đến biệt thự vùng ngoại ô tham dự tiệc tối, sau đó phát hiện bọn họ rất trùng hợp đều nhằm thời gian. Ban đêm tới, bão tố bắt đầu tàn phá, bọn họ tạm thời không thể rời khỏi, sau đó biệt thự bỗng nhiên ngắt điện, bọn họ quyết định chịu đựng một đêm trước, sáng sớm hôm sau nghĩ cách rời khỏi. Thế là bọn họ ở phòng bếp tìm ra đèn cầy và đồ ăn, ngồi trước bàn vừa bắt đầu ăn, vừa nói chuyện với nhau, trong lúc trò chuyện có một số chuyện lạ lùng đã xảy ra...”

Tử Mặc có chút mất tự nhiên xoa cánh tay, câu chuyện này của Hạng Phong giống như là xuất hiện thật sự trước mắt, khiến người ta sởn tóc gáy.

“Vậy kết quả của cái anh gọi là thí nghiệm kia thế nào?” Hạng Tự nhú mày.

“Trên thực tế,” Hạng Phong lấy khăn ăn lau miệng, “Thí nghiệm còn chưa bắt đầu...”

“Gi cơ...?!”

Hạng Phong mỉm cười, nói: “Các vị, đã chuẩn bị xong chưa? Bây giờ bắt đầu.”

Lời còn chưa dứt, anh bỗng chốc thổi tắt bốn ngọn nến trên bàn, cả phòng lập tức chìm vào bóng tối.

Tử Mặc bị biến cố bất thành linh dọa tới ngất người, cô nghe được chút âm thanh ồn ào, như là có người đụng ngã cái gì đó, cùng với tiếng thét của phụ nữ —— cô đoán chắc là Thế Phân.

Cô cũng muốn hét to, nhưng không kêu được, cô cảm thấy sợ hãi, nhưng trong lòng đã có cảm giác an toàn nói không nên lời.

Bỗng nhiên, cả phòng khách sáng lên, ánh đèn sáng choang thậm chí hơi chói mắt...

Hạng Phong dựa trên tường, trong tay là công tắc đèn điện, khóe miệng hiện lên nụ cười trộm mơ hồ, khiến người ta cảm thấy rất tức giận.

Thế Phân ngồi trên ghế, một tay nắm chặt lưng ghế, tay kia thì cầm cái nĩa màu bạc.

“À,” Hạng Phong nói, “Thí nghiệm đã kết thúc.”

Tử Mặc ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt trầm tĩnh của Hạng Tự, anh ít khi nhìn cô như vậy, giống như phản chiếu trong con người của cô chính là một Hạng Tự khác...

Tử Mặc mím môi, sững sốt một giây, cô mới phát hiện —— bàn tay họ nắm chặt lấy nhau —— từ khoảnh khắc ánh nến chợt tắt.

28. Chương 28: Bộ Cạp (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạng Tự theo bản năng nắm chặt bàn tay “Sư tử” muốn rút về, cô giãy dụa, trông thấy ánh mắt anh mang theo một chút bi thương —— thế là, anh thả tay cô ra, mặc dù trái tim bất giác đập lỗ nhịp, nhưng vẫn buông tay ra.

“Thế Phân,” Hạng Phong không biết từ đâu lấy ra một cái máy ảnh kỹ thuật số, “Duy trì tư thế này đừng cử động, tốt nhất là trên khuôn mặt tỏ ra hoảng sợ hơn một chút.”

“Tại sao giọng điệu của anh giống như là chụp hình bìa ‘Penthouse’...” Mặc dù Thế Phân oán trách, nhưng vẫn làm theo.

(*) Penthouse là một tạp chí dành cho đàn ông, do Bob Guccione sáng lập, là một tích hợp của các bài viết về lối sống đô thị, tranh ảnh khiêu dâm thậm chí ở mức nặng hơn cả tờ Playboy.

Hạng Tự không để ý đến họ, anh cúi đầu, nhớ lại chuyện đã xảy ra trong một phút đồng hồ ngắn ngủi ban nãy, cùng với khoảnh khắc đèn sáng kia, biểu tình trên mặt Tử Mặc.

Đối với anh tất cả đều xuất phát từ bản năng.

Trong bóng đêm, mọi giác quan của anh đều trở nên nhạy cảm. Lúc Hạng Phong đứng dậy bắt cần đá ngã chai rượu đặt dưới chân, còn suýt nữa bị vấp ngã. Thế Phân hét lớn, không hề vang dội, lắng nghe tiếng kêu của cô trong tai không cảm thấy sợ hãi chút nào, chỉ có kinh ngạc. Về phần Tử Mặc... cô không phát ra tiếng nào, nhưng anh lại có thể cảm giác được nỗi sợ hãi của cô, hoặc là thật ra cô vốn nhất gan như vậy, chẳng qua gần đây muốn giả vờ không thèm quan tâm đến điều gì mà thôi.

Anh vươn tay về phía cô, bất ngờ cô cũng làm như thế, khoảnh khắc ngón tay họ chạm vào nhau giữa không trung, anh biết rằng —— có lẽ cô không bài xích anh trông như vẻ ngoài của cô.

Anh nắm chặt tay cô, dùng nhiệt độ cơ thể nói với cô đừng sợ hãi, đây chỉ là một trò đùa dai của Hạng Phong, không ai sẽ làm tổn thương cô nữa, gồm cả anh...

Nhà tiểu thuyết trinh thám đặt máy ảnh xuống, ngồi xuống ghế, bốn người vẫn ngồi vây quanh bàn như trước, chỉ là lúc này, đèn được sáng trưng.

“Á!” Thế Phân nhìn cái đĩa của mình, “Anh lại còn bỏ bông cải xanh vào! May mà vừa rồi em không ăn, nếu không ngày mai cả người em sẽ nổi sỏi...”

Hạng Phong cười gượng hai tiếng, lại bắt đầu đề tài mới, thật giống như họ không hề phát hiện Tử Mặc và Hạng Tự nắm tay nhau ban nãy.

Nhưng thật ra họ đều biết, chỉ là không ai nói gì.

Lúc sắp tạm biệt, bởi vì mọi người đều uống rượu, không thể lái xe, thế nên Hạng Phong căn dặn Hạng Tự tiễn hai quý cô trở về.

“Không cần,” Thế Phân vừa nhận điện thoại vừa nói tạm biệt với họ, “Có người tới đón em.”

Hạng Phong huýt sáo, nói: “Vậy thì chú em có thể tiết kiệm một khoản phí taxi rồi.”

Hạng Tự quay đầu nhìn Tử Mặc, biểu tình vốn rất cứng nhắc của cô rốt cuộc dịu xuống, anh không biết nên mừng hay giận, bởi vì anh phát hiện mình càng thích nhìn thấy cô lúng túng hơn.

Đối với lời đề nghị của Hạng Phong, Tử Mặc không hề phản đối, chỉ im lặng đứng bên cạnh anh, hình như đang suy tư về điều gì đó.

Hai người ở dưới lầu chờ xe, từng chiếc taxi đầy khách chạy qua trước mặt họ, gió đêm cuối hạ đầu thu thổi nhẹ nhàng trên khuôn mặt, khiến tâm trạng người ta cũng không kiềm được mà tốt lên.

“Không thì ngồi xe buýt đi,” Tử Mặc bỗng nhiên cất tiếng, “Em biết có một chuyến xe đi thẳng...”

“Được.” Anh nhìn cô, gạt đầu đồng ý.

Cô xoay người, dọc theo cây xanh hai bên ngã tư đường đi về phía trước, anh vội vàng theo sau, ở bên cạnh cô, như hình với bóng.

“Anh đừng như vậy,” cô ngắc đầu, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, mặc dù chân mang đôi giày đế bằng, đi trên đường vẫn để lại tiếng bước chân trong trẻo, “Em sẽ cảm thấy đây không phải là anh.”

“?”

Cô quay đầu nhìn anh, lộ ra nụ cười thần nhiên: “Hạng Tự chẳng lẽ không phải là...vĩnh viễn mang theo nụ cười thần bí mà có sức hấp dẫn, sắc mặt điềm tĩnh, ánh mắt sắc bén sao?”

“...” Anh nhú mày, đợi cô nói tiếp.

Bước chân của cô không nhanh không chậm, giống như ngoài cô ra thì không ai biết trạm xe buýt ở đâu: “Hạng Tự sẽ không dè dặt, sẽ không sợ hãi, sẽ không để ý ánh mắt của người khác, cũng sẽ không...để ý mình tổn thương ai.”

Giọng điệu của cô vẫn nhẹ nhàng, tựa như làn gió đêm lướt trên khuôn mặt. Nhưng chẳng biết tại sao, khi hai người họ không hẹn mà dừng bước chân, anh nhìn thấy bên trong nụ cười thần nhiên của cô, lại mang theo một chút ưu thương nhàn nhạt.

“Thế nên,” cô vẫn nhìn anh, “Anh là ai?”

Hạng Tự nhìn chăm chú khuôn mặt cô ửng vàng dưới ánh đèn đường, anh nghiêm túc bình thần: “...Anh đã nói rồi, từ khi anh quyết định thay đổi, hãy coi anh như là một người đàn ông khác, quên đi quá khứ, chỉ nhớ hiện tại.”

“Em suýt nữa sẽ làm như vậy...” Cô xoay người tiếp tục đi về phía trước, để lại một câu mang ý sâu xa này.

Trạm xe ở ngay trước mắt, vừa lúc có một chiếc xe buýt dừng tại trạm, cô vội vàng nhanh bước đi qua, anh theo sau cô lên xe.

Trong xe rất ít hành khách, Tử Mặc sực nhớ ra lúc mình ra ngoài không có mang tiền, thế là cô ngơ ngác nhìn Hạng Tự.

Hạng Tự lấy ra bốn đồng xu trong túi áo ném vào trong hộp tiền, sau đó đẩy cô ngồi xuống hàng ghế cuối cùng trong xe.

“Em nợ anh hai đồng xu.” Anh ngồi ở chính giữa, ngăn chặn lối đi của cô.

“Lát nữa em trả lại cho anh.” Cô quay mặt qua chỗ khác không nhìn anh.

“Không cần,” anh nói, “Anh muốn em làm hai chuyện cho anh.”

“Chuyện gì?” Cô nhin không được quay đầu nhìn anh.

“Tạm thời còn chưa nghĩ ra.” Anh nhún vai.

“Thế thì hai đồng xu này của anh giá trị quá cao rồi.”

Anh nhìn cô chăm chú, cười trông đẹp lắm: “Không biết tại sao, anh cảm thấy mình...”

“?”

“Còn thích em hơn hồi trước.”

Tử Mặc sững sốt vài giây, sau đó mắt tự nhiên dời tầm mắt, giống như vẫn là cô gái mười bảy tuổi ngượng ngùng kia.

Ngọn đèn ngoài cửa sổ chiếu rọi trên khuôn mặt họ, trong khoảng thời gian ngắn, không thể thấy rõ biểu tình của nhau. Nhưng họ mơ hồ cảm giác được đối phương đang mỉm cười, nụ cười nhàn nhạt nhưng khiến người ta động lòng.

Xe buýt chạy ngang qua quán bida Tử Sinh mở, cô bỗng nhiên quay đầu, hỏi: “Thám tử tư lần trước...sau đó thế nào?”

“Một tay giao tiền, một tay giao hàng, mua bán sòng phẳng.” Anh nhấp môi.

“Hàng? Hàng gì?”

“...Em đừng hỏi, đều qua rồi.” Anh không muốn nói thêm lời nào.

Hai người lại trở nên trầm lặng, anh tưởng rằng cô đang giận dữ, muốn dỗ dành cô mấy câu, nhưng lại chẳng biết nên làm thế nào. Có lẽ giống như cô nói, ở trước mặt cô, anh bắt đầu trở nên dè dặt, sẽ sợ hãi, sẽ để ý ánh mắt của cô, đương nhiên, sợ nhất là mình không cẩn thận làm tổn thương cô.

“Có thể hỏi anh một vấn đề không,” không ngờ cô lại tỏ vẻ bình tĩnh, “Sau đó anh không thuê người theo dõi Đinh Thành nữa ư?”

“Không có.”

“Tại sao?”

Hạng Tự cười khở một chút, thành thật trả lời: “Bởi vì cuối cùng anh biết được, anh ta không phải mẫu người của em —— đương nhiên em cũng không phải mục tiêu của anh ta.”

“Anh từ đâu biết được?” Cô nheo mắt.

“Ánh mắt của em.”

“?”

“Đừng quên,” anh nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng mang theo nụ cười, “Anh biết khi em thích một người ánh mắt sẽ như thế nào...anh đã nhìn rất nhiều năm rồi.”

Tử Mặc trợn mắt, khoanh tay lại, giống như đang giận dữ.

Anh nhin không được bật cười sờ tóc cô, cô trở tay hất tay anh ra, giống như đang nói: đừng làm phiền em!

Anh lại thử vài lần, đều không thành công, thế nên ngoan ngoãn đút tay vào túi, nói:

“Này, ‘Tiểu Bạch’ gần đây trở nên nghe lời. Nó đã học biết đi ị trên tờ báo trong phòng tắm, cũng biết đòi giày da Ý của anh không thể tùy tiện cắn —— mặc dù thỉnh thoảng anh phát hiện gót chân còn có dấu răng.”

“Đó là bởi vì nó trưởng thành.” Cô trầm mặc một chút, rồi mới nhẹ giọng nói.

“Em có nhớ Tiểu Bạch không —— ý anh là, Tiểu Bạch của em.”

Cô nhìn ngoài cửa sổ, gật đầu.

“Anh cũng nhớ nó.”

“?” Cô quay đầu lại, lộ ra ánh mắt hoài nghi.

Anh không trả lời, chỉ cười đến mức như muốn bị ăn đòn.

À, đúng vậy, có đôi khi anh cũng sẽ nhớ Tiểu Bạch, bởi vì rất nhiều năm về trước, nó là...sinh vật đầu tiên trên thế giới này biết họ yêu nhau.

Sáng thứ hai, Tử Mặc ngủ mê man, cô mơ một giấc mộng, mơ thấy mình cùng Tiểu Bạch ở nhà chơi trốn tìm, lúc đến phiên Tiểu Bạch đi trốn, cô tìm rất lâu cũng chẳng tìm ra, cuối cùng cô hiểu được, Tiểu Bạch đi rồi, vĩnh viễn rời khỏi cô, đến một nơi rất xa, bỏ cô lại tình cầu cô đơn này.

Cô thở dài trong mộng, sau đó nghe mẹ nói: “Con than thở gì đó, người nên thở dài là mẹ chứ...”

Cô trở mình, trong đầu trống rỗng.

Bỗng chốc, Tử Mặc bật dậy, có một người đang ngồi trước mắt — không phải ai khác, chính là mẹ!

Cô kinh ngạc há to miệng, nói không ra lời.

“Thứ sáu tuần trước mẹ nhận được điện thoại của nhân viên quản lý dưới lầu, nói anh con sống cùng một người phụ nữ... Sáng nay mẹ vô cùng kích động tới nơi, kết quả...” Giọng nói mẹ cứ nhắc, “Uổng công vui mừng một trận!”

“...Anh đâu ạ?” Tử Mặc nghẹn hồi lâu mới thốt ra một câu như vậy.

“Đến quán rồi.”

Cô vò tóc, nghĩ thầm: bình thường ông anh không phải chưa đến trưa thì không thức dậy sao, thế mà hôm nay chịu khó vậy!

“Con dùng một câu ngắn gọn nhất giải thích cho mẹ ngay, tại sao con không ở căn hộ mình thuê, phải chuyển đến ở cùng Tử Sinh?”

Tử Mặc đắn đo vài giây, rốt cuộc quyết định nói ra tất cả: “...Bởi vì chia tay.”

Mẹ chắc là không nghĩ tới cô thẳng thắn như vậy, bà sững sốt một lúc, mới lúng ta lúng túng nói: “Như vậy con và thằng bé Hạng Tự kia là thật sự...”

“...Mẹ chỉ phương diện nào?” Cô không sợ hỏi tới cùng.

Mẹ giơ tay đánh lưng cô một cái: “Con tưởng là con không nói thì chúng ta không biết sao?! Mẹ luôn muốn nói chuyện này với con, nhưng ba con nói để tự con giải quyết, bây giờ tốt rồi, không lãng phí nhiều năm thanh xuân nữa...”

“...”

“Haiz... có điều nghĩ lại, vậy cũng tốt.” Cái “nghĩ lại” của mẹ luôn vừa nhanh lại hết hồn.

“?”

“Bây giờ tìm người khác, cũng không tính là quá muộn.”

“Nhưng mà...”

Cô không biết nên mở lời thế nào, nói Hạng Tự đang theo đuổi cô...nói ra nhất định sẽ bị mắng đến chảy máu đầu. Nhưng mỗi khi nhớ tới ánh mắt nghiêm túc của anh, cùng với khóe miệng mang nụ cười lơ đãng kia, cô liền cảm thấy trái tim mình vẫn đập như xưa hết thuốc chữa.

Chiều nay, vất vả lắm mới tiễn mẹ đi, Tử Mặc quyết định đến dưới lầu nhà Hạng Phong lấy xe.

Cô bỗng nhiên cảm thấy Hạng Phong là một người rất đáng sợ — nói đúng ra — trước kia cô chỉ biết anh rất đáng sợ, nhưng không ngờ anh đáng sợ như vậy!

Từ xe taxi bước xuống, mới đi được mấy bước thì có người ôm lấy cổ cô từ phía sau, nói: “Thí nghiệm tới qua tiến hành thế nào?”

Tử Mặc ngẩng đầu, phát hiện là Vu Nhâm Chi, cô sững sốt hồi lâu mới nói: “Sao anh biết...”

“Hạng Phong nói với tôi về ý tưởng của câu chuyện, hỏi tôi người bình thường tại tình huống như vậy sẽ có phản ứng ra sao, tôi nói làm thí nghiệm thì biết.”

“...” Hóa ra người đáng sợ nhất là Vu Nhâm Chi!

“Anh ta vốn mời tôi nữa —— em có thể đoán được mưu đồ của tên kia rồi —— thế nên tôi không muốn để anh ta thực hiện được, nên từ chối,” khi nói lời này, trên khuôn mặt Vu Nhâm Chi loáng thoáng lộ ra vẻ đắc ý, “Cuối cùng có xảy ra chuyện gì thú vị không?”

“Không có,” Tử Mặc trưng ra khuôn mặt lạnh lùng, “Nếu anh tới, nói không chừng sẽ có chuyện ‘thú vị’ xảy ra...”

Vu Nhâm Chi quan sát cô một lúc, cuối cùng đưa ra kết luận: “May mà tôi không đi, em nên biết người già không chịu nổi những trò giày vò của bọn con nít các em.”

“...”

“Đi lên ngồi một lúc không?”

Bây giờ Tử Mặc mới nhớ tới phòng làm việc của Vu Nhâm Chi nằm ngay bên cạnh tòa nhà này, chẳng qua là chữ “không” còn chưa nói ra thì cô đã bị anh ta bắt đi lên lầu.

“Anh biết không,” Tử Mặc đến gần bàn làm việc của Vu Nhâm Chi, cầm lấy bức tranh của anh ta trên đó, “Thời gian tiếp xúc với anh càng dài, tôi càng cảm thấy anh là một ác ma.”

Vu Nhâm Chi không để ý cười mấy tiếng, từ phòng bếp lấy ra một chai nước khoáng đưa tới trước mặt cô: “Ý em là, so với tôi, Hạng Tự quả thật là thiên thần?”

“Tôi không hề nói vậy...” Cô cầm chai nước khoáng, chun mũi, không nhìn anh ta.

“Con người đều như vậy, lúc không so sánh, chẳng biết người kia là tốt hay xấu, nhưng dùng sự trả giá và nhận được của mình để cân nhắc có đáng hay không.”

“...”

“Nhưng thật ra thì sao, đáng hay không đáng quan trọng vậy ư? Ban đầu loài người được tạo ra, sứ mệnh là trả giá và dâng hiến, mà không phải tính toán chi li hẹp hòi.”

“Ồ, thưa cha,” Tử Mặc làm động tác sấm hối, “Xin tha thứ cho sự nông cạn và vô tri của chúng con.”

“Đừng quây nữa,” Vu Nhâm Chi bị cô chọc cười, vươn tay sờ tóc cô, “Có lúc tôi thật muốn bỏ đầu em ra để xem bên trong chứa những gì...”

Tử Mặc nhìn anh ta, tâm trạng hơi phức tạp, anh ta vậy mà tự nhiên sờ tóc cô như thế —— giống như Hạng Tự thường xuyên làm vậy. Nhưng ánh mắt của hai người họ không hề giống nhau, có lẽ Hạng Tự nói đúng, có phải mẫu người hay không, chỉ liếc một cái là biết ngay.

“Vu Nhâm Chi,” cô bỗng nhiên nói, “Tại sao anh đối tốt với tôi như vậy?”

“...”

“Tôi không phải khiến anh nhớ tới ai chứ, hay là...” Cô khẽ cười, “Tôi rất giống thú nuôi nào đó của anh hồi trước?”

Mặc dù anh ta kinh ngạc với sự thẳng thắn của cô, nhưng vẫn cười lắc đầu, nói: “Không phải, hoàn toàn không phải... tôi bị em cuốn hút.”

“Cuốn hút?”

“Đúng vậy,” anh ta đi tới trước mặt cô, dựa cạnh bàn, “Em trông rất chất phác, rất ngốc nghếch... Nhưng bên trong có một nghị lực không hề chịu thua. Tôi nghĩ đây là điểm hấp dẫn nhất của em.”

“...” Tử Mặc xấu hổ sờ mũi, vốn định tấn công anh ta trở tay không kịp, không ngờ cuối cùng lại bị anh ta phản công.

“Cô bé,” anh ta bỗng nhiên đưa mặt đến trước mặt cô, chớp mũi gần như chạm vào chớp mũi cô, “Em suy nghĩ xong chưa?”

“?” Cô theo bản năng lùi ra sau một bước, nhưng bị anh ta bắt lấy cánh tay, không thể động đậy.

“Chuyện làm bạn gái tôi, em không phải đã hứa sẽ suy nghĩ sao?”

Bờ môi anh ta hé ra rồi khép lại, khiến cô không thể suy nghĩ.

“Hay là,” âm thanh của anh ta bỗng nhiên tràn đầy sức hấp dẫn, “Để tôi giúp em đưa ra quyết định.”

Nói xong, ánh mắt anh ta trở nên sắc bén, giống như đặt trước mặt anh ta chính là một con mồi đã nhòm ngó hồi lâu.

“Này,” Hạng Phong không biết từ đâu xuất hiện, trong tay cầm hai tờ bản thảo, đối chiếu nghiêm túc, “Nếu tôi là anh, tôi sẽ không hôn thật đâu.”

“?”

Vu Nhâm Chi đứng thẳng người, biểu tình trên mặt khôi phục lại vẻ ôn hòa như trước.

Hạng Phong vẫn không nhìn bọn họ, tự lấy tờ giấy trên máy fax: “Nếu như bị em trai tôi biết được, anh đừng hòng trải qua những ngày tốt đẹp — con người nó phát điên lên rồi, ngay cả tôi cũng sợ.”

Vu Nhâm Chi nhìn Tử Mặc, buông cô ra, khoanh tay lại, nói: “Cậu ta không ở đây, sao biết được chứ?”

“Nhưng tôi ở đây — thuận tiện nói một câu, tôi tìm ra bản phác họa rồi, hẳn là không thành vấn đề.” Hạng Phong rút cuộc ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

Vu Nhâm Chi nhún vai: “Được rồi, anh có thể đi rồi.”

“Ồ đúng vậy, đúng vậy,” Hạng Phong giơ lên tờ giấy trong tay, đi đến trước mặt bọn họ, “Thế nên, bây giờ chúng tôi đi đây.”

Nói xong, anh đẩy Tử Mặc về phía cửa.

“Này...” Vu Nhâm Chi như là đang giữ cô lại, nhưng chẳng hề tích cực.

“Tạm biệt.” Hạng Phong tươi cười kéo Tử Mặc biến mất trong tầm mắt Vu Nhâm Chi.

Thang máy phát ra tiếng “ding”, Tử Mặc theo sau Hạng Phong đi vào, cúi đầu im lặng không nói.

“Em tới lấy xe?” Hạng Phong hỏi.

“Vâng...” Cô mím môi, ngẩng đầu nhìn anh, “Em xin lỗi...”

“?”

“Hại anh vì em mà cãi nhau với Vu Nhâm Chi...”

“Ồ,” Hạng Phong dờ khóc dờ cười, “Cái này không thể tính là cãi nhau, lúc bọn anh thật sự tranh cãi gần như muốn động tới dao kéo.”

“Sao lại...” Cô kinh ngạc.

“Bởi vì anh ta tự chủ trương vẽ thêm một gợi ý nho nhỏ trong tranh minh họa cho tiểu thuyết của anh, một số độc giả thông minh lập tức có thể đoán ra hung thủ là ai.”

“Việc này...” Phải dùng tới dao kéo sao?

“Dùng chứ,” Hạng Phong dường như nhìn thấu ý nghĩ của cô, “Chuyện này đối với tác giả mà nói quả thật là một trò đùa dai xấu xa nhất.”

“Thế tại sao anh còn muốn tìm anh ta vẽ tranh minh họa...” Cô yếu ớt hỏi.

Hạng Phong im lặng một lúc, khi cửa thang máy mở ra, anh mới nói: “Cũng không thể nói không bỏ được tranh minh họa của anh ta, mà là bạn bè quen nhau nhiều năm, có đôi khi anh ta sẽ làm chút chuyện ngang bướng, khiến người ta cảm thấy tức giận, nhưng...chẳng biết tại sao, cuối cùng đều tha thứ cho anh ta.

Chúng ta ai mà không như vậy chứ? Thỉnh thoảng làm một số chuyện khiến người khác chán ghét, nhưng nhiều lần nhận được sự thông cảm khoan dung...”

Tử Mặc nghĩ nghĩ, lộ ra nụ cười chất phác.

Hạng Phong cũng đành cười theo, đi ra thang máy, anh nói: “Em đó, nếu không thật sự yêu lão Vu, thì đừng làm những chuyện khiến ‘bình dấm chua’ nổi điên nữa.”

“...”

“Nếu em yêu thật thì sao?” Cô tò mò hỏi.

Hạng Phong bỗng nhiên dừng bước, nghiêm túc nhìn mắt cô, qua một hồi lâu, anh mới tươi cười khả ái nói: “Nếu là thật, anh sẽ chúc phúc cho hai người, so với việc làm cho thằng nhóc thối kia đau lòng, anh càng hy vọng nhà đầu gối em hạnh phúc —— dù sao, người nên hối tiếc không kịp là nó.”

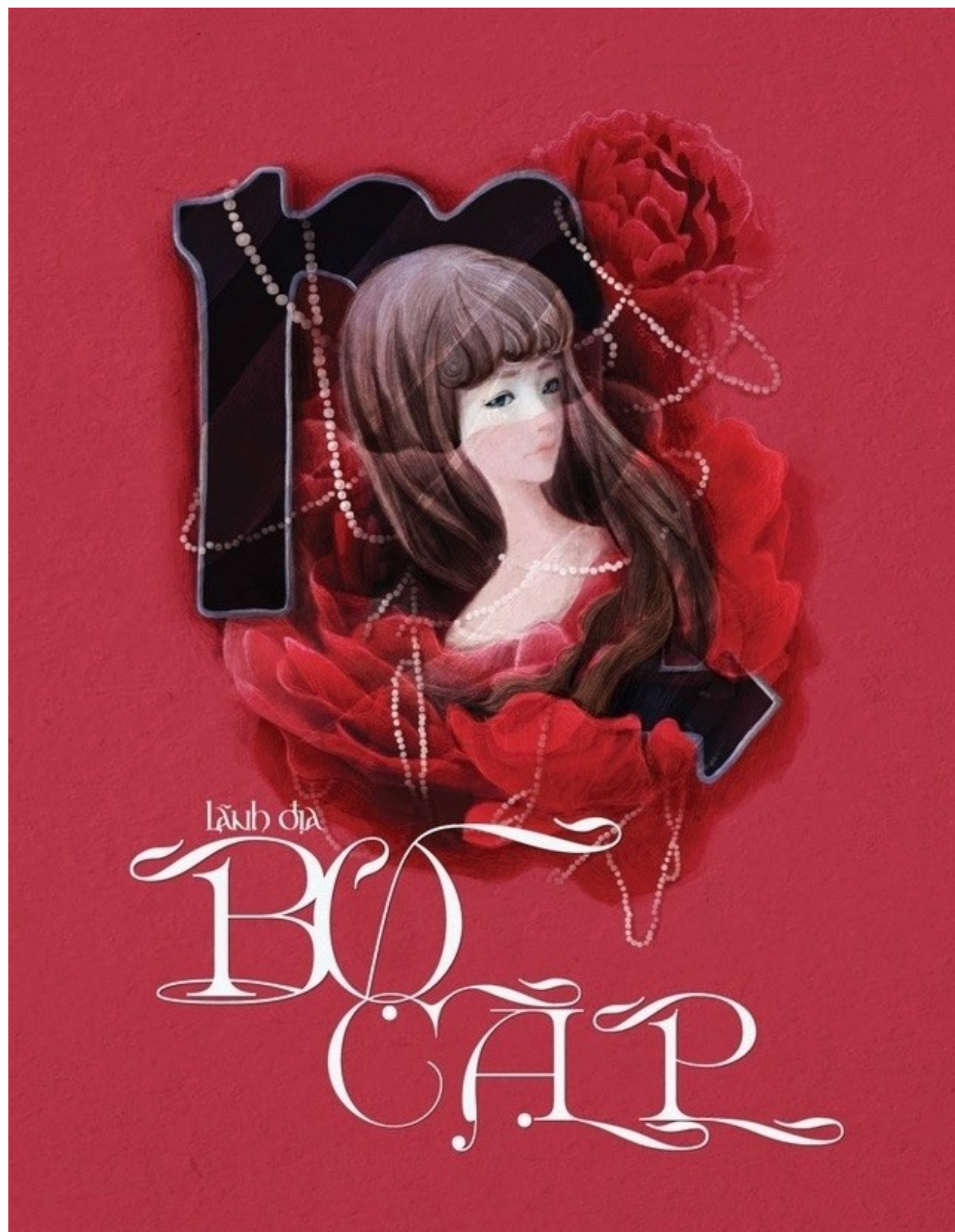
Tử Mặc cảm động trong lòng, mím môi, nhưng một câu cảm ơn cũng không nói nên lời.

“Nhưng mà,” anh bổ sung, “Có nên yêu lão Vu hay không, em phải suy nghĩ kỹ càng, anh ta không phải là một người đơn giản —— mặc dù trái tim anh ta đơn thuần.”

“?”

Hạng Phong sờ cằm, đưa ra vẻ mặt bí hiểm của nhà tiểu thuyết trinh thám.

“Em nên biết rằng, Hạng Tự là ‘người trong suốt’, cái tốt của nó, cái xấu của nó, tất cả đều viết rõ ràng trên mặt, anh không nói gạt em đâu, khi em nhìn nó, em muốn lừa bản thân mình cũng rất khó. Nhưng Vu Nhân Chi lại là loại người thế này...anh ta lừa em bản thân cũng không biết.”

29. Chương 29: Bọ Cạp(trung)

“Bác sĩ,” Tử Mặc đứng trước cửa sổ, ngơ ngác nhìn mọi người chơi đá bóng trên sân thể dục ở phía xa xa, “Anh nói xem, tại sao Hạng Phong lại nói như vậy? Vu Nhâm Chi thật là một người rất đáng sợ sao?”

“Ừm...” Tưởng Bách Liệt trầm ngâm chốc lát, mới trả lời, “Tôi không khẳng định Hạng Phong đã biết những gì, có lẽ là toàn bộ, có lẽ hoàn toàn chẳng biết gì, nhưng anh ta có bản năng hiểu rõ mọi thứ, xúc giác của anh ta luôn rất nhạy bén, giống như trời sinh biết nên làm gì không nên làm gì. Thế nên, Tử Mặc...”

“...”

“Tôi nghĩ rằng cô nên nghe lời anh ta, nếu cô thật sự định yêu Vu Nhâm Chi, nhất thiết phải suy nghĩ kỹ càng.”

Sắc mặt Tưởng Bách Liệt nghiêm túc, Tử Mặc cảm thấy nếu lúc này mình phản bác nói hoàn toàn không có dự định yêu người nào, thì sẽ là một việc rất cụt hứng, vì thế cô lựa chọn duy trì sự im lặng.

“Có điều tôi lại rất có hứng thú đối với thí nghiệm kia của Hạng Phong.” Anh ta chà tay tỏ vẻ hăm hở.

“...Bác sĩ, tại sao dạo này tôi thường cảm thấy anh chỉ sợ thiên hạ không loạn?”

“Sao thế chứ! Tôi chỉ nghĩ rằng, con người nếu không trải qua một việc thì không thể nhận rõ thế giới, cũng chẳng thể nhận rõ bản thân. Có một số con đường nhất định phải trải qua, đừng vì sợ hãi mà có ý định tránh né.”

“...Có lẽ nào, Hạng Phong cũng nghĩ vậy?” Cô gần như lẩm bẩm nói.

“Thật ra,” Tưởng Bách Liệt neho mắt, “Cá nhân tôi cảm thấy, Hạng Phong là một người đàn ông không tệ...”

Tử Mặc quay đầu nhìn anh ta, ánh mắt phức tạp: “Bác sĩ Tưởng...theo tôi được biết, Hạng đại ca mặc dù không có thiện cảm với phụ nữ, nhưng...càng không thích đàn ông.”

“Này!” Tưởng Bách Liệt nhú mày, “Gần đây cô rất thích diễn xuất!”

Cô nhin không được cười rộ lên, cảm nhận được niềm vui sướng trên chọc người khác.

“Được rồi,” Tưởng Bách Liệt bỗng nhiên nói, “Hạng Phong thuộc chòm sao nào?”

“Trời ơi, lại nữa rồi...” Tử Mặc một tay che mặt, tâm trạng bất đắc dĩ, nhưng vẫn trả lời, “Anh ấy là Bọ

Cạp, Bọ Cạp điển hình...”

“Đây là một chòm sao thần bí gian xảo, khiến người ta tốn sức suy đoán,” trên tay bác sĩ không biết khi nào có thêm một quyển sách, “Bọn họ có thể rất cố chấp, cũng có thể rất hư hỏng; trong mảnh đất tình yêu đen trắng rõ ràng, không có màu xám. Bọn họ tương đối rõ ràng đối với mục tiêu của mình, một khi đã thiết lập thì đi về phía trước.”

“Ừm, anh ấy luôn bày tỏ rõ ràng cảm giác của mình đối với phụ nữ, ghét, thích, hoặc là không ghét cũng chẳng thích... có điều,” Tử Mặc nghĩ tới Kiến Phi, “Ngoại trừ một người.”

“Người thuộc cung Bọ Cạp có giác quan thứ sáu rất mạnh mẽ, khả năng quan sát thần bí cùng với sức thu hút, thường làm việc bằng trực giác; mặc dù có năng lực quan sát nhạy bén, nhưng thường luôn dựa vào cảm giác để quyết định mọi thứ. Cung Bọ Cạp tính tình quả quyết mà không nhượng bộ, cũng rất hiếu thắng, đây là một loại tự đòi hỏi tự khắc phục, dùng sự không ngừng bổ sung cho ham muốn tận sâu trong lòng.

Về mặt tình cảm, bọn họ là mẫu người nhạy bén đa sầu đa cảm, nhưng lại lấy mình làm trung tâm, đối với quan điểm của người khác hoàn toàn không đáng để ý. Bình thường bọn họ thâm tình còn giàu tình cảm, tuy rằng bề ngoài trông rất bình tĩnh, tao nhã ôn hòa, nhưng bên trong là sóng cả mãnh liệt. Khi bọn họ quyết định hành động thì sẽ thể hiện ra sự dũng cảm tích cực, thuộc loại dám yêu dám hận.”

Tử Mặc ngơ ngác nhìn Tưởng Bách Liệt, nhưng đối với đoạn miêu tả về tình cảm kia, cô thật sự không tưởng tượng ra nổi...

“Tóm lại, cung Bọ Cạp là một cung có ý thức trách nhiệm mạnh mẽ, ý chí kiên cường, ham muốn chi phối mạnh mẽ, có bản năng giải thích độc đáo về bí ẩn của sinh mệnh, hơn nữa luôn luôn có ‘thể hỗn hợp’ phức tạp tế nhị tràn đầy sinh lực.”

Tưởng Bách Liệt khép sách lại, không khỏi cảm thán: “Bây giờ, tôi càng cảm thấy Hạng Phong là một người đàn ông không tệ —— cô chưa từng suy nghĩ lựa chọn anh ta sao?”

“Không có!” Tử Mặc thẳng thốt trừng to mắt, “Đối với tôi, Hạng Phong giống như...giống như Tử Sinh vậy, là anh tôi, một người anh cả, tôi làm sao có tình cảm khác đối với anh ấy ngoài tình anh em chứ?”

“Được rồi được rồi, tôi chỉ nói thôi, nhìn hai anh em họ Hạng, tôi thiên về lựa chọn người anh.”

“...Tôi sẽ giúp anh chuyển lời cho Hạng Phong.”

“...Xin miễn. Nhưng cô có từng nghĩ tới không, nếu năm mười bảy tuổi người cô yêu không phải Hạng Tự, mà là Hạng Phong, cảnh tượng bây giờ sẽ như thế nào?”

“Tôi, từ trước đến nay, chưa từng nghĩ tới!”

Nhưng Tưởng Bách Liệt vẫn cứ lẩm bẩm: “Nói không chừng, con của hai người đã lên tiểu học rồi...”

“Tôi không thể nào yêu anh ấy!”

“Tại sao?” Anh ta rút cuộc từ trong ảo tưởng trở về hiện thực.

“Bởi vì...bởi vì...hoàn toàn không có khả năng.”

“Ừm...” Tưởng Bách Liệt trầm ngâm, không ép hỏi cô, mà nói tiếp, “Thế tại sao bây giờ không yêu anh ta?”

“...Bác sĩ, yêu một người không phải là chuyện dễ dàng.”

“Vậy hiện tại cô đang yêu ai?”

“...”

“Hoặc là nói, hiện tại cô ‘vẫn còn’ yêu ai?” Trong ánh mắt anh ta lướt qua chút ương bướng và sắc bén.

“...” Tử Mặc hé miệng, muốn nói chút gì đó khiến mình dễ chịu, nhưng khi cô nhìn ánh mắt bác sĩ, lại cảm thấy chỉ có im lặng mới có thể chấm dứt sự khó xử của mình.

Tưởng Bách Liệt thu hồi ánh mắt sắc bén, một tay chống cằm, khóe miệng là nụ cười ôn hòa mà thản nhiên: “Tử Mặc, còn nhớ tôi từng hỏi cô, hiện tại cô cần cái gì không?”

“Nhớ...”

“Cô không cần trả lời tôi, cũng không cần trả lời bất cứ ai, chỉ cần bản thân cô biết là được rồi,” trong mắt anh ta là sự kiên định chân thật đáng tin, “Không bất cứ người nào có thể thay cô đi trên con đường mà cô nên đi, bởi thế, lời khuyên của tôi là: đừng sợ hãi, một khi hạ quyết tâm, thì hãy tự mình bước đi.”

“...”

Chiều nay, khi Tử Mặc quyết định tạm biệt, cô sực nhớ tới gì đó mà nhìn Tưởng Bách Liệt.

“?”

“Bác sĩ...anh có quên cái gì không?”

“Quên gì cơ?” Anh ta tỏ vẻ nghi hoặc.

“...Tủ lạnh của anh đó!”

“À...” Trong nháy mắt, ánh mắt Tưởng Bách Liệt trở nên u buồn, thấy mà đau lòng, “Nó bị giáo sư mượn đi rồi —— làm đạo cụ diễn thuyết.”

“Đạo cụ?”

“Ừm...”

“Vấn đề diễn thuyết là gì?”

“Sự hấp dẫn khó mở lời —— bàn về hình thức tôn thờ và cách trị tận gốc.”

Một tuần sau đó, Tử Mặc vì công việc nên chưa gặp lại Hạng Tự. Anh gọi điện thoại hẹn cô ăn cơm, cô luôn trả lời không rảnh, sau đó vội vàng cúp máy. Cô bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ phụ nữ coi tình yêu rất nặng, nhưng tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống, khi cô hết sức chuyên tâm làm một việc nào đó, những yêu hận tình thù giữa cô và Hạng Tự đều tùy tiện bị ném ra sau đầu, trong đầu cô chỉ có một câu

Anh rốt cuộc làm sao vậy —— Đinh Thành?!

“Có thể cho tôi một nụ cười dịu dàng không...” Tử Mặc thử dẫn dắt anh ta trước ống kính, mà Đinh Thành hồi trước không cần cô tốn nhiều sức lực như vậy, chỉ cần cô đưa ra gợi ý, thậm chí làm động tác tay, anh ta có thể bày ra biểu tình và động tác mà cô muốn.

Nhưng mà, Đinh Thành vẫn lạnh mặt, chẳng thèm nhìn ai cả.

“Dừng một chút trước.”

Tử Mặc đứng thẳng lưng, khó hiểu nhìn người đàn ông trước mắt, cô nhìn xung quanh, chị Tiểu Cố không ở đây, thế là cô trầm tư vài giây, tự mình tiến lên.

“Anh muốn nói chuyện với tôi không?”

Anh ta quay mặt qua chỗ khác, dường như tâm trạng không tốt.

“Thế hôm nào chụp lại?”

“Ngại quá,” trợ lý của anh ta dè dặt nói, “Nội trong một tuần lịch làm việc kín hết rồi...”

“Đình Thành,” Tử Mặc thấp giọng nói, “Tôi không biết anh đã xảy ra chuyện gì, nhưng đây là công việc hiểu không, công việc!”

“Tôi không cần cô tới dạy tôi nên làm thế nào...” Anh ta rút cuộc dời tầm mắt về phía cô, gần từng tiếng trả lời.

Bọn họ nhìn nhau một lúc, Tử Mặc dè nén lửa giận trong lòng, đi đến trước ống kính, khiến mình bình tĩnh trở lại. Cô nhìn anh ta từ phía xa xa, có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của anh ta, giống như là sự phẫn nộ khi bị tổn thương, thế là cô bỗng nhiên không giận nữa.

Hạng Phong nói: chúng ta ai mà không như vậy chứ? Thỉnh thoảng làm một số chuyện khiến người khác chán ghét, nhưng nhiều lần nhận được sự thông cảm khoan dung...

Có lẽ, điều cô phải làm, điều duy nhất cô phải làm, cũng chỉ có những cái này thôi.

“Bị phụ nữ lừa sao?” Tử Mặc cúi đầu, xuyên qua ống kính máy ảnh nhìn Đình Thành.

Anh ta bỗng nhiên đứng lên, trợn mắt nhìn cô, ánh mắt khiến người ta sợ hãi.

Cô vừa bấm nút chụp vừa nói tiếp: “Thật ra cũng không có gì ghê gớm, đừng tưởng rằng anh trẻ tuổi, đẹp trai, phụ nữ phải quỳ gối dưới sức hấp dẫn của anh. Trên thực tế, phụ nữ là động vật rất phức tạp...”

“Cô im miệng!” Anh ta gầm nhẹ.

“Phụ nữ chẳng phải là công cụ sinh động nhất khi các anh muốn phát tiết, cô ấy có tư tưởng của riêng mình, đương nhiên cũng có đủ loại cảm xúc,” cô dừng một chút, đối diện với khuôn mặt hung hãn của Đình Thành chụp một hồi, rồi mới nói tiếp, “Phụ nữ có thể đối xử lạnh nhạt với anh một giây, giây tiếp theo lại yêu anh hết thuốc chữa; đương nhiên, phụ nữ cũng có thể tại một giây còn luôn miệng nói yêu anh, giây tiếp theo lại quyết định vĩnh viễn rời khỏi anh. Phụ nữ một khi yêu anh, có thể sống vì anh, chết vì anh, cũng có thể lặng lẽ đứng sau lưng anh, cho dù anh không nghe thấy, nhưng vẫn nhiệt tình kể ra tâm sự của mình —— nhưng đàn ông làm sao chưa từng ném trái chứ.”

Đình Thành nhú mày, thất thần nhìn ống kính, hình như có rất nhiều cảm xúc, lại không thể nói ra.

“Thế nên đừng xem thường phụ nữ, họ là động vật phức tạp giống như đàn ông —— cũng là động vật giống như đàn ông khiến người ta vừa yêu vừa hận.”

Đình Thành nhìn cô chằm chằm trong chốc lát, bỗng nhiên nản lòng cười khổ, gục đầu xuống, hít sâu một hơi, nói: “Thì Tử Mặc, thật là thua cho cô rồi...”

Tử Mặc ngẩng đầu, cắn môi, cười bất đắc dĩ: “Anh biết không, lúc nói những lời vừa rồi tôi rất lo lắng...”

“?”

“Tôi lo lắng cho anh thật ra là một người đàn ông đau lòng như vậy...”

Đinh Thành đảo mắt, khoanh tay: “Được rồi tôi nghĩ cô đạt được mục đích rồi, tôi sẽ phối hợp với cô, chỉ cần cô đừng nói những lời vô nghĩa nữa!”

“À,” cô khẽ cười nháy mắt mấy cái, “Bây giờ tôi lại thay đổi chủ ý, anh hãy làm động tác biểu tình mà anh muốn, tôi muốn thấy một Đinh Thành chân thật.”

“...Hiện tại? Ở đây?” Anh ta tỏ vẻ nghi hoặc.

“Chẳng lẽ anh muốn vĩnh viễn mệt mỏi vậy sao?” Cô nhìn anh ta, “Mỗi ngày từ khoảnh khắc anh bước ra ngoài thì đã đóng vai một người khác, chẳng lẽ anh không lo lắng có một ngày anh sẽ quên mất dáng vẻ ban đầu của mình sao?”

“...” Đinh Thành dường như đăm chiêu cúi đầu bước đi thong thả vài bước, lúc nhìn về ống kính, vẻ mặt anh ta trở nên nghiêm túc, “Cô lại thắng rồi...”

“Như vậy,” Tử Mặc cúi đầu, giống như nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp, dùng giọng điệu nghe ra rất thành khẩn, “Hôm nay anh rất chán nản à?”

“Đúng vậy...”

“Anh không muốn an ủi chính mình sao?”

Đinh Thành nhướn mày, nói: “Ý cô là...tự an ủi*.”

(*) cũng có nghĩa là thủ dâm

Nhân viên bên cạnh nhin không được cười rộ lên.

Tử Mặc đứng thẳng trừng mắt liếc anh ta một cái, rồi cúi đầu: “Không! Ý tôi là an ủi chính mình, khiến bản thân trở nên vui vẻ một chút.”

“Tôi không biết nên làm như thế nào.” Anh ta thẳng thắn thành khẩn lắc đầu.

“Nhớ lại thời gian hạnh phúc khi hai người ở bên nhau —— đừng quan tâm mình đang ở đâu hoặc là đang làm gì, tha hồ lơ đãng là tốt rồi.”

“Có lẽ những ngày tháng đó đối với tôi là hạnh phúc, nhưng đối với cô ấy thì chẳng hề đáng kể thì sao?”

“Anh cần gì phải suy đoán tâm tư của cô ấy? Làm thế chỉ sẽ khiến anh rơi vào bất an và bực dọc vô cùng vô tận, thế nên anh chỉ cần đặt tay lên ngực tự hỏi là được rồi.”

Đình Thành nhú mào, vẫn làm theo lời cô. Dần dần, sắc mặt anh ta trở nên dịu dàng, đường nét không còn cứng rắn, tựa như một con nhím thu gai của mình lại.

Tử Mặc nhấn nút chụp, bình thản nói: “Anh có từng nghĩ tới, bất cứ một mối quan hệ nào cũng có hạnh phúc, cũng có đau khổ. Xác suất là năm mươi năm mươi đấy, thế nên sẽ cảm thấy đau khổ cũng là chuyện rất tự nhiên, nhưng tương tự, anh cũng từ đó nhận được sự hạnh phúc, vậy là đủ rồi. Tại sao muốn lãng phí thời gian làm chuyện khiến bản thân không vui chứ, hãy để những thời gian đó trở nên vui vẻ không phải rất tốt sao?”

Đình Thành đắm chìm trong suy nghĩ của mình thật lâu, không có gì quấy rầy được. Có lẽ giờ phút này, mỗi người ở đây đều bất giác nhớ lại một câu chuyện cũ nào đó, hoặc chỉ là một mẩu chuyện nho nhỏ, một phân đoạn, thậm chí là một gương mặt, chúng nó đại diện cho con đường đã từng đi qua, không phải hiện tại, cũng chẳng phải tương lai.

“Có lẽ hồi ức đau khổ không thể xóa bỏ, nhưng chúng ta ít nhất nên thử khiến bản thân nhớ lại, hãy mang theo tâm tình khoan dung, thông cảm, thế thì đau khổ có lẽ sẽ ít một chút, đừng khí đối mặt với tương lai sẽ nhiều một chút.”

Bỗng nhiên, Đình Thành ngẩng đầu, lộ ra một biểu tình hơi ảm đạm, nhưng có thể gọi là tươi cười: “Có lẽ, cô nói đúng...”

Chiều nay, áp suất thấp giăng co mấy hôm nay rốt cuộc biến mất tại phòng chụp, khi kết thúc công việc, Đình Thành đặc biệt đi sang, nhẹ giọng nói sau lưng cô câu “Cám ơn”.

Cô hí hoáy với máy chụp ảnh, lơ đãng vẩy tay với anh ta, cho đến khi anh ta đi rồi, cô mới ngẩng đầu nhìn bóng lưng của anh ta, trong lòng chợt thổn thức một hồi.

Bắt đầu từ khi nào, cô đã học đóng vai của Tưởng Bách Liệt?

Những lời cô nói cho Đình Thành nghe, có lẽ nào cũng là cô luôn muốn nói với chính mình, chẳng qua chưa từng có cơ hội?

Cô cất tất cả dụng cụ chụp ảnh vào trong ba lô, dọn dẹp một chút, sau đó lê bước mỗi một rời khỏi. Đã mấy tuần rồi cô chưa gặp Cố Quân Nghi, cô thường nhận được tin nhắn thông báo công việc, ngay cả gọi

điện thoại cũng không có. Cô chưa từng oán trách Cố Quân Nghi, bởi vì cô chợt hiểu được một đạo lý: bất luận có bao nhiêu lý do khiến người ta khó hiểu, nhưng đây không phải là cuộc sống của cô, cũng không phải ở một bên đứng từ xa nhìn thấy cuộc sống của mọi người — đây là cuộc sống của chính Cố Quân Nghi. Đau lòng cũng được, thương tiếc cũng được, mỗi người cuối cùng đều có sự lựa chọn của chính mình.

Ra khỏi tòa lầu, ánh đèn rực rỡ vừa phát sáng, tại thành phố này có một loại xinh đẹp mông lung, khiến cô muốn mình ẩn náu tại một góc nào đó, lẳng lặng ngắm ngơ.

“Tử Mặc.”

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Hạng Tự hai tay đút túi, đi về phía cô.

“Xong việc rồi?”

Cô ngơ ngác gật đầu.

“Em ăn tối chưa?”

Cô ngơ ngác lắc đầu.

Hạng Tự cười rộ lên, biểu tình lộ ra vẻ hồn nhiên chẳng hề hợp với tuổi tác: “Anh mời em ăn cơm, nhưng sau khi ăn xong em phải đưa anh về nhà.”

“...Nếu em nói với anh em hẹn người khác rồi?”

“Ai?” Anh tưởng rằng cô đang nói đùa, lơ đãng hỏi, trên mặt còn lộ ra nụ cười tinh nghịch.

“Tôi.”

Vu Nhâm Chi xuất hiện ở phía sau Tử Mặc, sắc mặt bình tĩnh, giống như hoàn toàn không đặt đối thủ vào trong mắt. Tử Mặc không ngờ anh ta xuất hiện nhanh như vậy, thế nên cô lão đảo một bước, anh ta vội vàng vươn tay đỡ lấy cô, lặng lẽ liếc nhìn Hạng Tự một cái.

Sắc mặt Hạng Tự chợt trầm xuống, trong mắt hiện lên chút vẻ không vui, anh kéo Tử Mặc đến góc tường, thấp giọng nói: “Em thật sự có hẹn với anh ta?”

“Ừ...” Cô gật đầu.

Anh nhíu mày, cup mắt, dùng giọng điệu gần như khẩn cầu nói với cô: “...Có thể đừng đi không?”

“Hả?”

Hạng Tự nhếch khóe miệng, không tình nguyện lặp lại lần nữa: “Anh nói...có thể đừng đi không?”

Cô nhìn anh chăm chăm, ánh mắt nhìn thế nào cũng giống như đang cười trộm: “Không được, em và anh ấy đã lâu không gặp, hẹn nhau từ trước rồi.”

Hạng Tự cứng họng, tức giận lại không muốn phát tác: “Chúng ta cũng đã lâu không gặp...”

“Nhưng dù sao cũng phải có thứ tự trước sau chứ?” Vu Nhâm Chi vẫn giữ nụ cười.

Hạng Tự quay đầu lại trừng anh ta, trong mắt là địch ý chẳng hề che giấu.

“Ngày mai chúng ta lại hẹn gặp. Tạm biệt.” Tử Mặc nhẹ giọng nói với Hạng Tự. Sau đó cô đi đến bên cạnh Vu Nhâm Chi, lộ ra nụ cười, hai người cùng sánh vai rời đi.

Cô cảm thấy bước chân nặng nề, là bởi vì máy ảnh trong ba lô ư? Hay là ánh mắt đằng sau thiêu cháy người khác?

Cô rất muốn quay đầu nhìn anh, nhìn biểu tình trên mặt anh, còn có cặp mắt kia, bên trong sẽ có cái gì? Ghen ghét, nản lòng, bất an, phẫn nộ, hay là bi thương?

Cô muốn nhìn thấy Hạng Tự đó, Hạng Tự tại giờ phút này, đứng sau lưng cô.

“Đừng quay đầu lại,” Vu Nhâm Chi vươn tay choàng qua vai cô, “Bằng không em sẽ thua...”

“Thì Tử Mặc!” Âm thanh Hạng Tự vang lên phía sau, “Còn nhớ em nợ anh hai đồng xu không, em đã hứa làm hai việc cho anh, bây giờ anh đã nghĩ ra một việc —— đi với anh, ngay bây giờ!”

30. Chương 30: Bọ Cạp (hạ)

“Cậu cho là vẫn còn mười tám tuổi sao?” Ngay lúc Tử Mặc do dự có nên quay đầu lại không thì Vu Nhâm Chi đè vai cô, xoay người hét to với Hạng Tự.

Cô không khỏi hoảng sợ, nhìn khuôn mặt nghiêng của anh ta, nói không ra lời.

“Cậu cho là thế giới vẫn đơn giản chỉ cần cậu lên tiếng sẽ thay đổi ư? Không ai muốn làm bất cứ chuyện

gì cho người khác, trừ phi là cam tâm tình nguyện —— thế nên xin cậu thu lại khuôn khổ kia đi, trái đất không phải vì cậu mới xoay chuyển.”

Tử Mặc bỗng nhiên có một cảm giác không thể nói rõ đối với Vu Nhâm Chi, anh ta thường làm chuyện khiến cô khó hiểu, nhưng mỗi chuyện đều khiến cô cảm động. Cô bắt đầu hoài nghi trực giác, hoài nghi người đàn ông trước mắt có thể thật sự yêu mình hay không...

“Đi thôi.” Vu Nhâm Chi quay người lại, đẩy cô đi tiếp. Cô không hề ngoảnh đầu lại, bởi vì giống như anh ta nói, quay đầu lại cô sẽ thua.

Hạng Tự ở sau lưng yên lặng nhìn bọn họ chăm chú, cô không biết trên khuôn mặt anh tuần kia sẽ có biểu cảm gì, nhưng cô quyết định không suy nghĩ nữa.

Bọn họ lên xe taxi, xuyên qua thành phố chật chội. Có lẽ tình yêu không thể dùng thắng thua để cân nhắc, nhưng giữa trái tim và trái tim lại không nhận được mà so đo. Trong mối quan hệ này, cô vẫn thua, thua hoàn toàn, thế nên cô ít nhất muốn thắng một lần, cho dù chỉ một lần cũng được.

“Em hối hận không?” Vu Nhâm Chi một tay chống đầu, thông dong nhìn cô.

“?”

“—— tìm tôi giúp đỡ.”

Tử Mặc mỉm cười, lắc đầu như trống bỏi, khiến Vu Nhâm Chi dở khóc dở cười.

Là cô nhờ anh ta tới, là cô nhờ anh ta giúp một việc, ở trong điện thoại cô nghiêm túc nói với anh ta: “Mặc dù tôi cảm thấy anh không thích tôi, nhưng tôi vẫn phải trịnh trọng nói, nếu anh không muốn giúp tôi, hoặc là tôi làm chuyện gì cũng sẽ tổn thương đến anh, xin anh hãy lập tức ngừng lại, tôi không muốn đánh mất một người bạn.”

Nhưng anh ta chỉ cười nhẹ một tiếng ở đầu dây bên kia, bình thản nói: “Tôi rất sẵn lòng giúp em chuyện này.”

Xe taxi dừng tại trước cửa một quán ăn chay, Vu Nhâm Chi thanh toán tiền, xuống xe trước. Tại cửa quán có khách đang xếp hàng, may mà anh ta đặt chỗ trước sớm, thế nên không cần chờ.

“Khẩu vị của anh...cách xa vạn dặm.” Tử Mặc đưa ra kết luận.

Từ quán ăn trấn nhỏ, phòng trà, nhà hàng tối om, tiệm văn thần, cho đến quán đồ chay, Vu Nhâm Chi tựa như một mỹ thực gia, luôn có thể khám phá ra nơi ăn uống đặc biệt.

“Con người cần thử nghiệm nhiều thứ, mới biết được cái gì thích hợp với mình.” Anh ta không để tâm nhún vai, sau đó bắt đầu gọi món.

“Bây giờ tôi đã tin chuyện xưa mà anh kể.” Chờ nhân viên phục vụ rời đi, Tử Mặc lập tức nói thêm.

“Chuyện xưa?”

“Anh đã kể, hồi anh còn trẻ cũng là loại người...tung hoành trong bụi hoa.”

“Không sao,” anh ta cười rộ lên, “Ý em muốn nói là ‘lãng tử’ phải không? Tôi không ngại đâu.”

“...”

“Mười năm trước, tôi còn ‘con trời’ hơn cả Hạng Tự, cho dù làm gì cũng đều thuận buồm xuôi gió.”

“Sau đó xảy ra chuyện gì?”

Anh ta nheo mắt, lặng lẽ nhếch khóe miệng: “Đã xảy ra một chuyện khiến tôi cảnh tỉnh.”

“Bị người ta vứt bỏ ư?” Sau khi hỏi xong, Tử Mặc cảm thấy quá đường đột. Vu Nhâm Chi chẳng phải Đinh Thành, anh ta kiên cường hơn, nhưng cũng tinh tế hơn.

“Có thể nói vậy...” Anh ta cầm tách uống một ngụm trà.

“Rất khó tưởng tượng...có người sẽ vứt bỏ anh...”

“Em không phải cũng vứt bỏ tôi sao?” Anh ta cười như không cười, “Thờ ơ với sự theo đuổi của tôi, lại còn muốn tôi giúp một việc quá lớn...”

“Tôi nói rồi, anh có thể dừng bất cứ lúc nào ——”

“—— chỉ đùa một chút, đừng tưởng thật.”

Nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên, miếng “thịt” dùng đậu chế thành trông rất sáng bóng, khiến người ta có khẩu vị.

“Em đoán cậu ta đang làm gì?” Lúc ăn được một nửa, Vu Nhâm Chi chợt hỏi.

“Hạng Tự?”

“Ừm...”

Tử Mặc nhai miếng “thịt bò” dai, dang trí: “Có lẽ đi tìm Hạng Phong kể khổ...”

“Tôi ngược lại không cho là vậy...”

“Hạng Phong căn bản không hiểu phụ nữ, cốt truyện tình cảm nam nữ trong những tác phẩm của anh ta chỉ có học sinh tiểu học mới tin.”

Tử Mặc dở khóc dở cười: “Nhưng sách của anh ấy đều bán rất chạy.”

“Tôi thừa nhận, tại phương diện thu hút người khác anh ta rất thành công, nhưng nói đến quan hệ nam nữ, trên cơ bản tôi cảm thấy anh ta chỉ là một thằng ngốc.”

“...Uổng công Hạng đại ca luôn coi anh là bạn.” Cô chun mũi, tiếp tục tranh đấu với “thịt bò”.

“Để tôi đoán xem anh ta nói về tôi thế nào,” Vu Nhâm Chi đặt đĩa xuống, khoanh tay tựa lưng vào ghế, “Anh ta nhất định cho rằng tôi rất tùy hứng.”

Tử Mặc nhìn anh ta một cái, không hề phản bác.

“Nhất định nói tôi luôn gây phiền toái cho anh ta, nhất là chuyện tôi tiết lộ trong tranh minh họa —— anh ta giống như cung nữ lải nhải trong ‘Ngàn lẻ một đêm’, không bỏ qua bất cứ cơ hội nào.”

Như vậy, Tử Mặc suy nghĩ, là thật có chuyện như thế?

“Cuối cùng, có phải tên kia còn nói bằng lòng làm bạn với tôi không, tôi không gì ngoài mặt ác tâm thiện, nếu đã ở cùng tôi nhiều năm như vậy, dứt khoát chấp nhận tiếp tục thôi.”

“Tại sao cùng một cuộc trò chuyện thốt ra từ miệng anh lại hoàn toàn không giống vậy...”

“À,” Vu Nhâm Chi cười nói, “Bởi vậy nhà văn vẫn có điểm hơn người của anh ta —— chính là có thể sử dụng phương thức khen ngợi để mắng chửi người.”

Tử Mặc bỗng nhiên cảm thấy Vu Nhâm Chi cũng không phức tạp như vậy, thậm chí đôi khi anh ta cũng có một mặt đáng yêu, khi anh ta thẳng thắn bộc lộ bản thân trước mặt người khác, ngược lại có tính trẻ con cởi mở.

“Tôi cảm thấy Hạng Phong cũng không nói đúng hết...” Cô nhịn không được nói.

“?”

“Anh ấy nói anh không biểu hiện hỉ nộ ái ố ra bên ngoài,” cô dừng một chút, suy nghĩ có nên đem những lời Hạng Phong nói kể lại cho anh ta, nhưng cuối cùng vẫn lấy dũng khí nói, “Anh ấy nói có lẽ anh sẽ lừa người khác bản thân cũng không biết —— nhưng tôi cho rằng anh chưa hẳn đáng sợ đến vậy.”

Vu Nhâm Chi lắng nghe lời nói của cô, không hề tức giận, chỉ thần thờ nhìn đủ loại đồ ăn thịt chế biến từ đậu trên bàn, im lặng không nói lời nào.

Không biết qua bao lâu, anh ta bỗng nhiên tươi cười khả ái nhìn Tử Mặc, dịu dàng nói: “Thật ra tôi cảm thấy...Hạng Phong nói đúng.”

Sau khi chia tay với Vu Nhâm Chi tại cửa quán ăn, Tử Mặc quay về dưới lầu công ty lấy xe, chín giờ chính là giờ cao điểm của xe taxi, cô đợi mười lăm phút, cuối cùng vẫn quyết định đi bộ.

Thật ra đoạn đường cũng không xa, chỉ cách hai ba khúc đường, người đi đường rất ít, gió thổi trên khuôn mặt, tâm trạng cô ngẩn ngơ, không khỏi bắt đầu suy nghĩ tâm sự.

Tướng Bách Liệt thường hỏi cô một vấn đề thế này: Tử Mặc, cô muốn cái gì?

Cô không trả lời, nhưng trong lòng đã có đáp án từ lâu. Tính cách cô yếu đuối, sẽ vì một chút việc nhỏ mà cảm động, ý chí của cô không kiên định, thường thay đổi kế hoạch giữa chừng, cô chỉ nhớ điểm tốt của người khác, quên mất điểm xấu của họ, cô không giỏi truyền đạt cảm xúc trong lòng mình, cũng không để ý bị người ta hiểu lầm.

Trong quá trình trưởng thành, cô đã từng từ bỏ rất nhiều thứ, hoặc là, cô gần như chưa từng đi tranh thủ, bởi vì cô không cần. Chỉ có một chuyện cô kiên trì, chính là Hạng Tự —— người đàn ông khiến người ta yêu hận đan xen, người đàn ông tưởng rằng cô muốn thay lòng.

Nhưng thật ra...cô chưa bao giờ từ bỏ.

Cô vẫn muốn thay đổi tình huống hiện tại, nhưng không có cách nào lấy dũng khí, cho đến khi đêm đó anh xé rách chiếc váy của cô, cô mới ý thức được, nếu cô không làm chút gì đó, có lẽ cô vĩnh viễn không thoát khỏi câu thần chú này —— có lẽ cả đời đều phải làm “vật cưng” của anh.

Cô bỏ nhà đi, đề nghị chia tay, hoặc dọn đến nhà Tử Sinh, tất cả mọi chuyện không phải bởi vì cô quyết định từ bỏ Hạng Tự —— mà là, cô không thể vứt bỏ bản thân.

Cô không muốn làm “vật cưng” của anh nữa, “Sự tử” sẽ không khuất phục làm “vật cưng” của “Cừu”.

Cô thành công...ít nhất tạm thời xem ra là thành công. Nhưng cô không hề cảm thấy vui sướng, ngược lại bắt đầu tự hỏi. Rốt cuộc “yêu” là cái gì chứ?

Cô luôn cảm thấy, sự dung túng, tự trấn áp, quật cường độc đoán của cô, cũng tạo thành đầu sỏ gây nên mọi chuyện. Tình yêu của cô khiến người ta lún sâu, cũng khiến người ta ngạt thở.

Lần đầu tiên, cô không phân biệt rõ ràng mình làm vậy là đúng hay sai, rốt cuộc có nên tiếp tục hay không.

Gió thu đêm phả vào cổ, khiến người ta không khỏi rụt vai. Tử Mặc ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời u ám, một cảm giác buồn bã tự nhiên nảy sinh.

Phía sau có tiếng bước chân dứt quãng, cô không để ý, cho đến khi cô vì đuổi kịp đèn xanh mà chạy qua, mới phát hiện người kia vẫn đi theo cô, cô đi nhanh, người đó cũng đi nhanh, cô đi chậm, người đó cũng đi chậm.

Tử Mặc lấy làm kinh hãi, trái tim đập mạnh, cô vốn muốn đi đường tắt nên chọn con đường nhỏ vắng vẻ này, lúc này đèn đường lờ mờ, bên cạnh ngoại trừ thỉnh thoảng có xe chạy qua thì gần như không thấy bóng người. Vĩa hè và nhà lầu xung quanh cách nhau một vành đai xanh thật to, cô không tìm thấy bất cứ con đường nào gần nhất có đèn, cô chỉ đành nhanh bước hướng về khúc đường náo nhiệt.

“Cô ơi,” bỗng nhiên, người phía sau dừng bước chân, sau đó lại đuổi theo, “Cô ơi...”

Tử Mặc sợ đến mức chạy nhanh, cô đã nhìn thấy tòa nhà của công ty, hầu như có thể nói là gần trong gang tấc, chẳng qua vẫn cách mấy con đường.

“Cô ơi!” Đó là một người đàn ông, âm thanh hùng hồn, nhìn thấy cô chạy nhanh, người đó cũng chạy theo.

Cô chạy qua con đường yên tĩnh, dần dần lực bất tòng tâm, trái tim đập dồn dập, tay chân cũng bủn rủn mất sức.

Trong mờ tối, cô chạy đến cửa sau bãi đỗ xe, có một người tựa vào tường hút thuốc, nhìn thấy cô từ xa chạy tới, kinh ngạc kêu một tiếng: “Su tử!”

Anh tiến một bước về phía trước, đứng dưới đèn đường, cau mày, như là nghi hoặc rốt cuộc có phải là cô không?

Tiếng bước chân phía sau vẫn đuổi sát theo sau, trong tình thế cấp bách, Tử Mặc kêu to: “Có người đuổi theo em!”

Sau đó, cô không biết lấy sức lực từ đâu, bước chân tăng tốc, chạy cực nhanh không hề do dự nhào vào lòng Hạng Tự, nước mắt tràn mi.

Đầu tiên Hạng Tự gần như ôm chặt lấy cô, anh nghiêng người, quay đầu nhìn người đuổi theo, giống như tỏ vẻ chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Cô ơi...cô ơi...” Người kia cũng dừng bước, vừa thở hổn hển vừa nói, “Cô làm rớt chìa khóa xe...”

“?!” Tử Mặc kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về mặt chất phác của người đàn ông, rồi lại nhìn Hạng Tự, hai má đầy nước mắt trông chậm chạp mà cứng ngắt.

Hạng Tự thở ra một hơi, buông cô ra, đi qua cầm lấy chìa khóa xe trong tay người kia, sau khi mãi nói cảm ơn thì mới xoay người trở lại trước mặt cô.

“Này,” anh dở khóc dở cười vươn tay lau nước mắt cho cô, “‘Lão già’ kia không biết phát huy phong độ quý ông sao? Lại để em đi về một mình!”

“...Là em bảo anh ấy không cần đưa về.” Trái tim cô vẫn đập rất mạnh.

Anh ôm lấy khuôn mặt cô, cúi đầu nhìn cô kỹ càng, nói: “Nghe này, cho dù em ra ngoài với ai cũng được, nhưng đừng làm chuyện khiến anh lo lắng được không?”

Có vài giây như vậy, cô không nói ra lời, dưới ngọn đèn sáng choang, sắc mặt anh nghiêm túc như vậy, tựa như mắt thấy người yêu dấu rời khỏi nhưng lại là hoàng tử ếch không thể tránh được.

Cô nhớ tới Thế Phân nói một câu với cô: trước khi gặp được hoàng tử chân chính, phụ nữ không biết phải hôn bao nhiêu con ếch.

Cô chưa từng hôn con ếch nào, bởi vì, ngay từ lần đầu tiên cô đã gặp được hoàng tử...mặc dù là một hoàng tử xấu xa.

“Bây giờ anh rất muốn hôn em...” Hạng Tự bỗng nhiên nói, “Được không?”

Tử Mặc dùng sức lực rất lớn mới đem động tác “gật đầu” đổi thành “quay mặt qua chỗ khác”. Ngón tay anh cứng đờ, vẫn chậm chậm buông ra.

Cô cup mắt, theo bản năng cảm thấy rằng, còn chưa phải lúc.

“Đồ ngốc,” anh sờ đầu cô, âm thanh hơi chua chát, “Đi thôi, anh đưa em về, xe em ngày mai tự em lại đến lấy.”

“Ồ...” Cô hít mũi, cầm lấy chìa khóa xe, bỏ vào ba lô.

Cách lâu như vậy, ngồi tại vị trí phó lái trên xe anh lần nữa, Tử Mặc có ảo giác dường như đã mấy đời. Tầm đêm vốn luôn tràn ngập mùi nước hoa khác nhau đã bị lấy đi, chỉ có lớp da màu đen bên ngoài, trong xe là mùi thuốc lá hòa lẫn với mùi nước hoa Hạng Tự chuyên dùng, khiến cô không khỏi ngẩn người.

Xe chạy trên đường cao tốc, Tử Mặc bỗng nhiên có phần muốn khóc, cô liền quay đầu hạ cửa kính xe xuống, nhìn ra bên ngoài.

“Em thật sự thích anh ta ư?” Không biết qua bao lâu, Hạng Tự cất tiếng cứng nhắc, “Ý anh là, ‘lão già’ kia...”

Cô bĩu môi, nhịn không được nói: “Anh thật không lễ phép, ‘lão già’ gì hả...”

“Trọng điểm không phải chỗ này.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Thế thì, trọng điểm ở “Em thật sự thích anh ta ư”?

“Bây giờ em không muốn trả lời vấn đề này.” Tử Mặc lặng lẽ lau ánh mắt.

“...Anh ta rốt cuộc tốt chỗ nào?” Hạng Tự có phần không vui.

“Chuyện này không có quan hệ đến tốt hoặc xấu, yêu một người không cần lý do nào cả.” Cô luận bàn.

Hạng Tự im lặng, qua một hồi lâu mới thốt ra một câu: “Như vậy em thật sự yêu anh ta?”

Tử Mặc bất đắc dĩ đảo mắt khinh thường, không muốn tiếp tục chủ đề chẳng có ý nghĩa này nữa, thế là cô chăm chú nhìn phong cảnh hai bên đường cao tốc, điều chỉnh cảm xúc của chính mình.

Xe mau chóng chạy đến dưới lầu nhà Tử Sinh, Tử Mặc nhớ tới sự cố đêm nay, nhớ mình nhào vào trong lòng Hạng Tự khóc lóc, cô không khỏi lúng túng, mau chóng cởi dây an toàn, nói tiếng “Tạm biệt”, xoay người muốn xuống xe.

“Này!” Hạng Tự bỗng nhiên túm lấy cánh tay cô, chân chờ mà hung hăng nói, “...Việc anh ta có thể làm vì em, anh cũng làm được —— bởi vậy, để anh ta gặp quỷ đi!”

Tử Mặc buồn cười thở dài, giã khỏi tay anh: “Em tưởng rằng anh ít nhiều có phần thay đổi, không ngờ vẫn như xưa...”

Nói xong, cô không cho anh bất cứ cơ hội phản bác nào, cô trực tiếp xuống xe, đi vào tòa nhà.

Có thể nào anh vẫn coi cô như là “vật cứng” không, chẳng qua, là một con vật cứng rất có khả năng về nhà người khác mà thôi?

Đôi khi cô rất muốn bỏ đầu Hạng Tự ra, nhìn xem trong đó rốt cuộc có những gì?

Dựa theo lịch trình, mấy ngày tiếp theo Tử Mặc không có công việc, nhưng sáng hôm sau cô vẫn đến công ty, bởi vì xe đỗ ở dưới lầu công ty. Từ đằng xa, cô nhìn thấy Cố Quân Nghi đi vào tòa nhà, đắn đo nhiều lần, cô vẫn theo lên.

Người đến người đi trong hành lang, Tử Mặc gọi tên Cố Quân Nghi, nhưng chị ta không hề phản ứng, tự mình đi vào văn phòng. Tử Mặc bước nhanh qua, gõ cửa, không ai trả lời, cô gõ lần nữa, vẫn không trả lời, thế là cô nhịn không được đẩy cửa vào, Cố Quân Nghi đứng trước cửa sổ, một mình lặng lẽ hút thuốc, hình như suy nghĩ tâm sự.

Tử Mặc đứng đó, không biết có nên làm phiền chị ta không, nhưng trong lòng lại có một âm thanh nói: nói chuyện với chị ấy đi...

“Đóng cửa lại đi.” Cố Quân Nghi không quay đầu lại.

“Ồ?”

“Chị nói đóng cửa.”

Tử Mặc vội vàng trở tay đóng cửa lại, âm thanh ồn ào biến mất, cả phòng im lặng đến đáng sợ.

“Em không ghét chị sao...” Cố Quân Nghi vẫn không quay đầu lại, chỉ là hút thuốc liên tục.

“Em không ghét chị...” Tử Mặc lúng túng cúi đầu, “Ngay từ đầu em...cảm thấy không thể nào chấp nhận được, bởi vì em cho rằng chị rất hạnh phúc, không nên phụ lòng Trần Tiềm...”

“Thế hiện tại thì sao?”

“Hiện tại...em vẫn cảm thấy, chị không nên phụ lòng Trần Tiềm, nhưng mà...” Cô dừng một chút, “Em cũng biết, mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của chính mình, cho nên em không có tư cách nhận xét về chị...”

Cố Quân Nghi dập tắt điếu thuốc, xoay người, mỉm cười dịu dàng: “Tử Mặc, em rất lương thiện.”

“...”

“Chị đã chia tay với anh ta.”

“?”

“Cái người đàn ông mà em từng nhìn thấy bọn chị ôm nhau.”

“A...” Trong lòng Tử Mặc thổn thức, lại không biết nên nói những gì.

“Rất bất ngờ sao?”

“Không, không phải...” Cô cúi đầu, mím môi, dè dặt hỏi, “Nhưng mà, chị có yêu anh ta không?”

“...Chị nghĩ, chị không yêu anh ta.” Khi nói lời này, biểu tình trên mặt Cố Quân Nghi là vẻ bất đắc dĩ và áy náy nhàn nhạt.

“Thế tại sao...”

Cố Quân Nghi chẳng nói gì, chỉ là vội vàng châm một điếu thuốc khác, ngón tay hơi run rẩy. Qua một hồi lâu, chị ta mới bình tĩnh nói: “Chị rất ích kỷ, chị chỉ là...muốn tìm về loại cảm giác kia thôi.”

“?”

“Loại cảm giác ‘mình vẫn còn rất quan trọng.’”

“Nhưng tại sao, Trần Tiềm chẳng phải rất yêu chị ư?”

“Đúng vậy, đúng vậy, chị cũng rất yêu anh ấy.” Ngón tay Cố Quân Nghi run rẩy dữ dội, trong mắt tràn đầy nước mắt, nhưng vẫn không chảy xuống.

“...”

“Nhưng mà Tử Mặc, khi em cùng một người yêu nhau mười mấy năm trời, rất nhiều lúc đã không còn loại cảm giác rung động. Hai người chỉ im lặng nhìn nhau, mặc dù có một loại hạnh phúc đầy tràn, nhưng chẳng có rung động gì cả.”

“Nhưng chị làm vậy tổn thương đến hai người... Nếu như bọn họ đều yêu chị.”

“Đúng vậy, có lẽ...” Cố Quân Nghi vươn tay lau nước mắt.

“...”

“Em có biết anh ta là ai không?” Cố Quân Nghi đột nhiên hỏi.

Tử Mặc nhíu mày, trong đầu cô chỉ có một bóng dáng, bóng dáng mơ hồ. Buổi chiều đó, ở trong mờ tối cô chỉ kịp nhìn thấy khuôn mặt của Cố Quân Nghi, cô không biết đó là ai, cô chỉ có thể khẳng định —— đó không phải Trần Tiềm!

Nhưng trong đầu cô lại bỗng nhiên thoáng hiện một người, sự quật cường bá đạo thẳng thắn thành khẩn và yếu đuối của anh ta...

“Là Đinh Thành?” Cô gần như thốt ra.

Ngón tay Cố Quân Nghi vẫn run rẩy, nhưng khóe miệng đã có nụ cười khổ bất đắc dĩ: “Đúng rồi...”

“A...” Lúc này, Tử Mặc lại không nghĩ đến Đinh Thành, mà là Hạng Tự.

Cô chỉ thỉnh thoảng nhớ tới Hạng Tự từng nói với cô: bởi vì cuối cùng anh biết được, anh ta không phải mẫu người của em —— em cũng chưa bao giờ là mục tiêu của anh ta.

31. Chương 31: Nhân Mã(thượng)

“Nếu em cảm thấy khó mà tưởng tượng thì hãy quên chuyện này đi...” Cố Quân Nghi dập tắt điều thuốc thứ hai, khoanh tay đứng trước cửa sổ. Dáng vẻ của chị ta vẫn rất bình tĩnh, chỉ là ánh mắt trống rỗng, suy nghĩ không biết bay đi đâu.

“Trần Tiềm...biết không?” Tử Mặc ngồi trên ghế, bản thân nhất thời chưa thể bình tĩnh.

“Biết...”

“?”

“Trên thực tế,” Cố Quân Nghi cắn môi, nói một cách khó khăn, “Tôi qua anh ấy rút cuộc bỏ đi, để lại tờ giấy cho chị, nói quyết định ly hôn.”

“!”

“Em không phải suy nghĩ, chị làm sao để chính mình đi đến bước này ư?”

“...Em không nghĩ gì cả.” Tử Mặc tỏ vẻ thản nhiên.

“Không, em nhất định cảm thấy chị rất ích kỷ, chị ngu xuẩn, chị là một người phụ nữ hết thuốc chữa!” Cố Quân Nghi ôm mặt, âm thầm khóc. Tử Mặc chưa từng thấy chị ta như vậy, chị Tiểu Cố luôn đầy tự tin kia giờ phút này lại trở nên vô cùng yếu đuối, giống như chỉ cần một câu nói thôi cũng có thể khiến chị ta sụp đổ.

Ngoài cửa là hành lang huyên náo, người đến người đi, bên trong cánh cửa là một thế giới khác, yên tĩnh đến mức khiến người ta ngạt thở.

Trong im lặng, lần thứ hai Tử Mặc dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Cho dù chị tin hay không, trong đầu em hiện lên hình ảnh hai người của rất nhiều năm về trước.”

“?” Cố Quân Nghi quay đầu, vẻ mặt đầy nước mắt.

“Em còn nhớ, lần đầu tiên nhìn thấy anh chị là ở trong chương trình tivi, gần như là chuyện của...tám năm trước.”

“ ... ”

“Có một hôm, em và Hạng Tự đang xem tivi, anh ấy tập trung nhìn màn hình, dùng một giọng điệu tự hào nói, ‘đây là sự huynh của anh’. Khi ấy anh chị vừa mới kết hôn, lúc người dẫn chương trình mời chị lên sân khấu, ánh mắt Trần Tiềm gần như chưa từng rời khỏi chị một khắc. Chị xuất hiện trước màn ảnh, cùng anh ấy nhìn nhau cười, sau đó tự tin mỉm cười với mọi người, anh chị có vàng sáng giống nhau, rực rỡ như nhau. Em nghĩ...chính là vào khoảnh khắc ấy, em quyết định muốn trở thành người như chị.”

“Tại sao...”

Tử Mặc cười khổ: “Bởi vì em cho rằng chỉ có như vậy mới xứng đôi với Hạng Tự... Phụ nữ nhất định phải đủ xuất sắc mới có thể chinh phục một người đàn ông ưu tú, đó chính là ý tưởng hồi ấy của em.”

Cố Quân Nghi không biết nên nói gì, chị ta lau hai má, quay đầu đi chỗ khác nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Thế nên em luôn rất cố gắng muốn trở thành chị,” cô dừng một chút, lấy ngón tay vuốt ve máy ảnh trên bàn, “Vẫn luôn...”

“Không, đừng trở thành chị! Chị không đáng để em làm như vậy...” Cố Quân Nghi cắn môi, nước mắt theo hai má chảy xuống, âm thầm lặng lẽ.

Tử Mặc bỗng đứng lên, hét lớn: “Tại sao! Tại sao chị không cầm máy ảnh, tại sao phản bội người chị yêu, tại sao không nói thật với mọi người!”

“Tử Mặc...”

“...”

Bỗng nhiên, Cố Quân Nghi chậm rãi vươn tay ra, cổ tay và ngón tay run rẩy kịch liệt: “Em nhìn thấy rồi phải không...đây là nguyên nhân chị không thể nào tiếp tục nữa...”

Tử Mặc kinh ngạc mở to hai mắt, trong thoáng chốc, cô hiểu ra tất cả.

“Bác sĩ nói, đây là bệnh di truyền, nó sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của chị, nhưng khi chị phát hiện mình không thể nào dựa vào bàn tay để chụp ra bức ảnh rõ nét, chị biết mình không thể tiếp tục nữa.”

“Nhưng tại sao chị...”

“Tại sao không nói?”

Tử Mặc gật đầu.

“Bởi vì,” Cố Quân Nghi cười khổ một cái, “Chị chính là một người có lòng tự trọng mạnh mẽ đến hết thuốc chữa, chị không nói với ai hết —— kể cả Trần Tiềm.”

“...”

“Em nói rất đúng, Tử Mặc...”

“?”

“Tám năm trước, bọn chị quả thật là hai người xuất sắc, nhưng hiện tại chỉ còn lại một người. Anh ấy vẫn hào quang đầy người, nhưng chị thì đã gãy cánh, chị chỉ là một người phụ nữ bình thường, bình thường đến mức không có gì bình thường hơn nữa, mỗi ngày nói nhiều chuyện với đủ loại người, nhưng đây không phải là chị. Chị không còn thiên phú nào đáng nói, chị không thể nào dùng máy ảnh ghi lại thế giới trong mắt chị —— cho nên Tử Mặc, người nên hâm mộ là chị, không phải em.”

Cố Quân Nghi xoay người qua chỗ khác, nhỏ giọng thở dài, nước mắt biến mất trên khuôn mặt, thần thờ nhìn tháp truyền hình cách đó không xa, giống như người phụ nữ vừa rồi có phần điên loạn không phải chị ta, mà là một người khác...

Tử Mặc ngơ ngẩn đứng tại chỗ, không biết nên nói những gì, có lẽ cô vốn không nên can thiệp vào cuộc sống của người khác — nếu cô không thể làm được gì cho đối phương cả.

Cánh cửa phía sau bị mở ra, có người tiến vào, sau đó đóng cửa lại, nhẹ giọng nói: “Những điều đó đều là cái cố.”

“?!” Cố Quân Nghi và Tử Mặc đồng thời nhìn anh ta, có lẽ không có cảnh tượng nào sẽ khiến người ta kinh ngạc bằng cảnh nam chính đã đi rồi trở lại.

“Cái gì cuộc sống không còn đam mê, muốn bản thân tìm về cảm giác được coi trọng, tất cả chỉ là cái cố của em mà thôi,” khi nói những lời này, giọng điệu Trần Tiềm hẳn là phẫn nộ và nghiêm khắc, nhưng khóe miệng anh ta vẫn lộ ra nụ cười, chỉ là loại nụ cười dữ tợn này, khiến người ta cảm thấy đáng sợ, “Em đang trả thù, trả thù anh người đầy hào quang.”

Trong phòng lại là sự yên tĩnh đáng sợ, Cố Quân Nghi và Trần Tiềm nhìn nhau chăm chăm, Tử Mặc cảm thấy mình gần như có thể lắng nghe rõ ràng nhịp tim của bọn họ.

“Em xin lỗi,” Cố Quân Nghi cụp mắt xuống, nhìn ngón tay của mình, “Em chỉ nghĩ rằng, chúng ta không còn đi chung một con đường, có lẽ có một ngày anh không cần em nữa, nhưng đến lúc đó em lại không thể nào rời khỏi anh... Em sợ một ngày...”

“Sao có thể như vậy chứ!” Trần Tiềm không hề do dự nói.

“?”

“Chẳng lẽ cái anh yêu là một chiếc máy ảnh ư? Hay là một tấm ảnh? Hay là một ngón tay?”

“?”

“Cái anh yêu chính là con người em,” anh ta thu hồi nụ cười, ngược lại khiến người ta cảm thấy ảm áp, “Có lẽ ban đầu khi chúng ta gặp nhau, em là một nhà nhiếp ảnh xuất sắc, nhưng cái anh yêu không phải nghề nghiệp của em, cũng không phải hào quang của em — mà là Cố Quân Nghi khi tươi cười luôn có thể cuốn hút người khác!”

“...”

“Nếu có một ngày anh không thể chơi cờ nữa, em sẽ không yêu anh sao?”

Cố Quân Nghi đứng trước cửa sổ, che miệng lại, lắc đầu.

Trần Tiềm đi tới trước mặt chị ta, không nói gì cả, chỉ là nhìn chị ta chăm chú, giống như lần đầu tiên Tử Mặc nhìn thấy trên tivi.

Tử Mặc cầm ba lô, lén lút rời khỏi phòng. Cô đóng cửa lại, trong hành lang vẫn ồn ào, người đến người đi. Cô bỗng trở lại thế giới hiện thực này, thế giới ồn ào đến nỗi có thể che giấu tiếng lòng của cô.

Cô không biết cuối cùng Trần Tiềm có thể tha thứ cho Cố Quân Nghi không, thật ra cũng chẳng quan trọng, bởi vì đó không phải là cuộc sống của cô. Nhưng ít nhất cô hiểu ra một điểm: không ai sẽ hoàn toàn hiểu được một người khác, cho dù họ yêu nhau, cho dù họ sớm chiều ở bên nhau rất nhiều năm. Thế nên, một chữ, một câu, một động tác, một tấm ảnh... Tất cả những điều này có thể nói lên cảm xúc trong lòng chúng ta, là hết sức quan trọng cỡ nào. Chúng ta thường xuyên bởi vì keo kiệt sự bày tỏ nho nhỏ này, mà bỏ lỡ rất nhiều thời gian.

Tử Mặc lái xe, chạy trên đường cao tốc, ánh nắng chói chang chiếu vào trong xe, nhưng không chiếu vào trong lòng cô.

Cô nhớ tới Tưởng Bách Liệt, Hạng Phong, Tử Sinh cùng với tất cả mọi người biết câu chuyện của cô, họ đều hỏi một vấn đề: rốt cuộc em yêu Hạng Tự cái gì?

Cô bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ chính mình cũng không có tư cách trả lời vấn đề này.

Tối thứ sáu, Tử Mặc nhận được điện thoại của Hạng Tự, hẹn cô ra ngoài ăn bữa tối, cô không hề do dự quá lâu mà đồng ý ngay. Vào lúc năm rưỡi, Hạng Tự tới đón cô, cô mặc chiếc váy mà anh tặng, thay một đôi giày cao gót mới mua không lâu, ung dung thông thả đi xuống lầu.

Hạng Tự ngồi trong xe, một tay đỡ cái cổ, khi nhìn thấy cô, ánh mắt anh lấp lóe, nhưng chỉ khẽ cười với cô, không nói câu nào. Cô ngồi trên vị trí phó lái, đeo dây an toàn, sau đó nghiêng đầu hỏi: “Đi đâu?”

“Một chỗ cũ.” Nói xong, anh liền khởi động xe lái đi.

Bọn họ đi qua phố lớn ngõ nhỏ, rất nhiều nơi từng nằm trong hồi ức của bọn họ, cuối cùng, xe dừng lại một ven đường tĩnh lặng. Hạng Tự kéo phanh tay, nói: “Tới rồi.”

Bọn họ xuống xe, đi qua một con đường chữ “T”, địa điểm ở ngay trước mắt — là quán bar mà anh, cô và Hạng Phong thường đến xem đá banh.

Tử Mặc đi theo Hạng Tự đẩy cửa vào, chuông gió treo trên khung cửa kính đang rung lên kêu leng keng, ông chủ quán ở phía sau quầy bar nhô đầu ra nhìn bọn họ, lộ ra nụ cười thân thiện như trước.

“Này!” Hạng Phong ngồi tại vị trí sát cửa sổ vẫy tay với bọn họ.

Tử Mặc sững sờ, ngạc nhiên dừng bước, Hạng Tự lại giống như mọi ngày lập tức đi qua ngồi xuống, sau đó quay đầu nhìn cô, mỉm cười nói: “Này, em còn không mau đi tới.”

Cô sai bước chân, bỗng nhiên cảm thấy đỡ khóc đỡ cười đối với đôi giày cao gót dưới chân mình.

“Wow...” Hạng Phong huyết sáo, “Hôm nay em lại khiến anh kinh ngạc lần nữa, nếu lần trước chúng ta bị chụp ảnh ở đây em cũng ăn mặc thế này, anh nghĩ sẽ không ai dám cười anh là ‘đồng chí’.”

“...”

“Cơ mà,” Hạng Phong xoa cằm nói, “Anh tưởng rằng phụ nữ sẽ không mặc một chiếc váy hai lần xuất hiện trước mặt đàn ông.”

Tử Mặc ngồi xuống bên cạnh Hạng Tự, nhin không được đảo mắt: “Trước tiên, em muốn sửa lại ý gốc của lời này của anh.”

“?”

“Phải là phụ nữ sẽ không mặc một chiếc váy hai lần xuất hiện trước mặt người đàn ông ‘rất quan trọng đối với cô ấy’.”

“...”

“Tiếp theo,” cô mím môi, “Em cũng chỉ có một chiếc váy này, rốt cuộc không tìm ra chiếc thứ hai.”

Hạng Phong cười cười, dịu dàng nói: “Mặc Mặc, anh cảm thấy em trở nên rất tự tin.”

Tử Mặc mang theo chút lúng túng nhìn chăm chăm Hạng Phong, không biết là anh khen ngợi hay chê bai đây, nhưng cuối cùng cô vẫn hào phóng nói câu: “Cảm ơn!”

“Nhà văn luôn có thể dùng một hai câu nói là khiến phụ nữ vui vẻ sao,” Hạng Tự không cam lòng hỏi, “Cho dù chỉ là một nhà tiểu thuyết trinh thám hạng ba?”

“Anh không biết,” Hạng Phong tỏ vẻ vô tội, bỏ đầu phụng vào trong miệng, “Bởi vì anh không phải phụ nữ. Có lẽ miệng mềm và cán bút quả là pháp bảo của nhà văn, nhưng phụ nữ cũng thường xuyên không bị lôi kéo.”

“Ừm,” Hạng Tự uống một ngụm nước đá trước mặt, tỏ vẻ bình thản nói, “Điểm này em đồng ý, cho nên kỳ thủ bọn em cũng có pháp bảo khiến phụ nữ vui sướng.”

“?” Hạng Phong và Tử Mặc không hện mà cùng nhìn anh.

“Chính là...ngón tay đó!” Nói xong, anh còn đắc ý cười to hai tiếng, tuy nhiên hai người khác hoàn toàn thờ ơ đối với “truyện cười lạnh màu vàng” của anh.

“Hay là gọi món đi.” Hạng Phong nói.

“Vâng.” Tử Mặc gật đầu.

Buổi tối này trải qua rất yên ả, họ dường như nhớ tới thời gian đã qua, trò chuyện, xem đá banh hoặc là nhận xét một người nào đó, bình luận một sự việc nào đó, Hạng Phong thường đem ra hết sở trường châm chọc, khiến Tử Mặc và Hạng Tự cười ha ha, cuối cùng bản thân anh lại nhẹ nhàng nói một câu “Đùa thôi”, rồi chấm dứt đề tài.

Tử Mặc vẫn là người im lặng ít lời nhất, nhưng cô lại chẳng hề keo kiệt nụ cười của mình, thậm chí Hạng Tự nhịn không được mà vươn tay véo má cô, cô vẫn cười ngây ngô đáp lại anh.

Lúc trận banh nghỉ giữa giờ, Hạng Phong vốn đang kể chuyện thú vị xảy ra tại buổi ký sách mới của mình thì bỗng nhiên ngừng lại, anh nhìn ngoài cửa sổ không nói gì.

Tiếng chuông gió lại vang lên leng keng, Tử Mặc và Hạng Tự đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa, trông thấy Vu Nhâm Chi ôm một cô gái đi vào, vừa cười vừa nói, trông rất thân mật.

Lúc đi qua trước mặt bọn họ, Hạng Phong gọi anh ta, anh ta mới dừng bước, ngạc nhiên nhìn bọn họ.

Tầm mắt Vu Nhâm Chi đảo qua mỗi người, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt lạnh lùng của Hạng Tự, anh ta cười lịch sự nói: “Chào buổi tối, không ngờ lại gặp mọi người ở đây.”

Hạng Phong tùy ý lên tiếng, rồi một tay chống cằm, im lặng không nói gì.

Tử Mặc còn chưa lấy lại tinh thần từ bầu không khí kỳ lạ này, Hạng Tự ở bên cạnh bỗng đứng dậy, lướt qua cô đi tới trước mặt Vu Nhâm Chi, thản nhiên nói: “Tôi có lời muốn nói với anh, bây giờ, một mình.”

Anh gần như gần từng tiếng, sau đó dứt hai tay trong túi đi thẳng đến trước cửa nhà vệ sinh, chờ anh ta tại hành lang thừa thốt bóng người.

Vu Nhâm Chi bảo cô gái tìm một chỗ ngồi xuống ở cách đó không xa, sau đó bước đi thông thả đến bên cạnh Hạng Tự, hai người bắt đầu nói thì thầm —— à, có lẽ cũng không phải thì thầm, bởi vì Tử Mặc ngẫu nhiên nghe được một hai âm cuối, nhưng hoàn toàn không hiểu bọn họ cụ thể đã nói những gì.

Cô nhúu mày nhìn bọn họ, vẻ mặt nghi ngờ, lơ đãng liếc nhìn khuôn mặt Hạng Phong, cô dưng ánh mắt, hỏi: “Tại sao em cảm thấy anh như là đang cười trộm?”

“Hả?” Hạng Phong xòe hai tay, trong nháy mắt biểu tình trở nên vô tội, “Sao có thể...”

Tử Mặc vừa xoay đầu, Hạng Tự đã đi về phía cô, giọng điệu mang theo vẻ mất kiên nhẫn: “Anh ta có chuyện muốn nói với em.”

“?”

Cô nửa tin nửa ngờ đứng dậy đi qua, Vu Nhâm Chi hơi tựa vào vách tường dưới ngón đèn lơ mờ, biểu tình khiến người ta khó mà lần ra ý nghĩ.

“Được rồi,” lúc nói chuyện, anh ta luôn có vẻ thông dong nhàn nhạt, “Bây giờ tôi nói gì thì em làm đó.”

“?”

“Nghe lời...”

“Ồ.” Tử Mặc gật đầu, nhưng chẳng hiểu ý của anh ta.

“Kéo áo sơ mi của tôi, tốt nhất là ở ngay chỗ khuy áo thứ hai.”

“Kéo thế nào...” Cô há hốc mồm.

Vu Nhâm Chi trông như đang cố gắng nhịn xuống nỗi xung động muốn trợn mắt: “Cô à, cô không xem phim bộ trên truyền hình sao?”

“Hả?”

“...Được rồi, không cần nữa, trực tiếp hôn tôi đi.”

“Ồ?! A?!”

“Mau đi...” Vu Nhâm Chi vẫn duy trì nụ cười.

Tử Mặc chân chừ nhón chân lên, tiến đến gần anh ta, còn chưa tới gần đã bị anh ta đẩy ra.

“Bây giờ khóc đi.”

“...” Cô hoàn toàn đầu hàng, vừa xua tay vừa xoay người muốn đi, cô thật sự không hiểu nổi rốt cuộc Vu Nhâm Chi đang diễn trò gì, có lẽ Hạng Phong biết, không thì ban nãy anh đã chẳng một mình cười trộm rồi.

Vu Nhâm Chi vươn tay nhẹ nhàng túm lấy cô, nói: “Tôi nói rồi, phải nghe lời.”

“Nhưng mà, tôi, tôi cũng không phải diễn viên, làm sao có thể nói khóc là khóc ngay chứ...”

Trên mặt anh ta vẫn là nụ cười tao nhã, chỉ là ánh mắt trầm xuống, sức lực trên tay phút chốc gia tăng, gần như muốn kéo ra một lớp da của cô.

“Á...” Tử Mặc đau đớn khó chịu kêu một tiếng, nước mắt lập tức chảy xuống.

“Good girl! Rất tốt.” Vu Nhâm Chi cho cô một nụ cười tán dương, sau đó xoay người bỏ đi, cô còn chưa lấy lại tinh thần thì anh ta đã đưa cô gái kia đi ra cửa.

“Này...” Hạng Tự bước nhanh tới, sắc mặt nặng nề, nhìn ánh mắt cô, anh vừa lo lắng cũng đau lòng.

Anh lấy ngón cái lau nước mắt của cô, trầm thấp nói: “Mặc kệ tên khốn nạn kia nói gì với em, cũng không đáng để em rơi nước mắt vì anh ta...”

“?” Cô ngược mắt, trên cổ tay còn hơi đau nhói, trong mờ tối, cô lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt quan tâm kia, bỗng nhiên cái mũi cay cay, nước mắt lại chảy xuống.

Hạng Tự duỗi cánh tay ôm lấy cô, chiếc cằm bóng loáng tì lên trán cô, bàn tay thật to khẽ vỗ về mái tóc cô, anh dùng giọng điệu dỗ dành nói: “Được rồi, đừng khóc, anh ta không đáng để em như vậy...”

“...Vậy thì ai đáng chứ? Anh ư?” Cô nhớ tới đủ chuyện quá khứ, nhin không được khóc hỏi.

“À...anh cũng không đáng để em từng chảy nước mắt vì anh,” âm thanh của anh nghe ra rất chua chát, gần từng tiếng nói một cách khó khăn như vậy, “Nhưng mà, nếu em thật sự yêu anh ta...anh có thể giúp em đi đe dọa anh ta, dụ dỗ anh ta, hoặc làm bất cứ chuyện gì anh có thể làm...”

“...”

“Còn nữa...”

“?” Cô không nhìn thấy khuôn mặt anh, cảm thấy trên trán hơi ươn ướt ẩm áp, chảy vào đáy lòng cô.

“Đừng quên, cho dù anh ta không yêu em, còn có anh cái lớp dự phòng này...” Anh cười rơi lệ, “Hạng Tự độc nhất trên trời dưới đất mãi mãi làm lớp dự phòng cho em được rồi chứ?”

Giờ phút này, Tử Mặc không biết tại quán bar nho nhỏ này có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn bọn họ chăm chú, có lẽ rất nhiều, có lẽ cũng không có cặp mắt nào, nhưng cô không quan tâm, tuyệt đối không quan tâm.

Có lẽ từ đầu đến cuối, cái cô quan tâm, chỉ là người đàn ông trước mắt này mà thôi.

32. Chương 32: Nhân Mã (trung)

Tối nay, lúc Hạng Tự đưa Tử Mặc trở về, không ai nói gì cả. Sự im lặng cũng không hề đáng sợ, nhưng mang theo chút mập mờ do dự.

Có lẽ họ đều mong chờ điều gì đó, cũng đều sợ hãi cái gì đó, vì thế lựa chọn sự im lặng, chỉ dùng tiếng hát êm dịu của Duffy lấp đầy chiếc xe.

I get a feeling deep down inside

Something just ain't right

I get a feeling that tells me I know

Baby you never show...

How you really feel for me

Tell me, can we ever be

Serious? Serious in love?

Xe dừng lại dưới lầu nhà Tử Sinh, họ vẫn trầm lặng như trước, cho đến khi Tử Mặc khẽ thở dài một hơi, nói: “Em không có yêu Vu Nhân Chi...”

“?”

“Nói chính xác, chưa bao giờ cả.” Cô không nhìn anh, sợ rằng nếu mình nhìn anh chăm chăm, thì sẽ có gì đó từ trong mắt nhau hiện ra.

“ ... ”

“Hơn nữa em tin anh ấy cũng chưa từng yêu em, mặc dù...anh ấy từng nói muốn theo đuổi em.”

“Thế thì anh không phải lớp dự phòng rồi?” Hạng Tự xoay người, im lặng nhìn chăm chú khuôn mặt nghiêng của cô.

“...Ừm.” Cô cắn môi, vẫn không nhìn anh.

Hạng Tự lộ ra khuôn mặt tươi cười như con nít, nắm tay cô, không chịu buông ra.

Tử Mặc dùng sức rút tay về, tỏ vẻ bình tĩnh chế nhạo: “Trên thực tế, anh cũng không tính là lớp xe, sao lại xem là lớp dự phòng.”

“Tử Mặc!” Anh gọi tên cô, mang theo chút cầu xin và làm nũng.

“Em nên đi lên rồi.”

Cô mím môi, vươn tay kéo cửa xe, nhưng bị anh dè lại.

Cô trừng anh, không có hiệu quả gì. Anh dè cô tại chỗ ngồi, khuôn mặt anh tuần gằn trong gang tấc, cô thậm chí cụp mắt xuống là có thể nhìn thấy lông mi mơ hồ mà kích động của anh.

Tử Mặc rất nghi ngờ, nếu trên xe anh có một cái nút có thể đem vị trí lưng tựa của ghế phó lái ngã xuống, giây tiếp theo anh sẽ nhào tới...

“Cộc cộc cộc!” Có người dùng sức gõ cửa kính, các đốt ngón tay cứng ngắc có vẻ rất không kiên nhẫn.

Hai người đồng thời kinh ngạc quay đầu, đập vào tầm mắt chính là Tử Sinh đang ngậm điều thuốc —— anh nheo mắt nửa dựa vào cửa kính xe, từng đợt khói lan rộng, lộ ra bộ mặt dữ tợn.

Hạng Tự vươn tay ấn nút hạ cửa sổ xe xuống, chẳng biết tại sao, anh vẫn không có ý thả Tử Mặc ra, chỉ là nhú mày với Tử Mặc, giống như đang nói: gì đây?!

“Thời gian thăm tù đã hết, anh à, lần sau lại đến.”

“Lần sau?...” Hạng Tự nghi ngờ trừng mắt với anh, không hề buông tay.

Tử Sinh mở cửa xe ra, túm lấy em gái từ trong tay Hạng Tự, chột nhả ra một làn khói, rồi mới điềm tĩnh nói: “Đúng vậy, một tháng một lần, tháng sau cậu lại đến đi.”

Nói xong, anh kéo Tử Mặc nghiêng ngả lão đảo xoay người đi về phía tòa nhà.

“Này!” Hạng Tự thất bại rống to với hai bóng lưng kia.

Nhưng mà, không ai để ý tới anh, một người cũng không...

“Nói đi, sao lại thế này?” Về đến nhà, Tử Sinh thả tay Tử Mặc ra, như là không vui cho lắm.

“Cái gì mà sao lại thế này...” Cô rút cuộc có thể cởi đôi giày cao gót này, đứng trên mảnh đất bằng phẳng.

“Đừng giả khờ với anh,” Tử Sinh chọc tàn thuốc trong gạt tàn, mới nói tiếp, “Em và thằng nhóc kia bây giờ coi như là sao hả?”

“...Vừa rồi dưới sự giúp đỡ của anh, bọn em miễn cưỡng duy trì quan hệ bạn bè bình thường.”

Tử Sinh thở dài thật sâu, anh day day huyết thái dương, nói: “Em tốt nhất khẳng định lần này cậu ta nghiêm túc, bằng không anh không còn kiên nhẫn như vậy đâu.”

“Anh...” Tử Mặc kêu lên, “Bây giờ rốt cuộc là em lựa chọn cuộc sống của em, hay là anh lựa chọn cuộc sống của em.”

Tử Sinh sững sờ, giống như bỗng nhiên có người nói một câu rất nặng với anh, nặng đến mức khiến anh không cảm thấy trái tim bị thương vẫn treo cao rốt cuộc thả xuống.

“...Được thôi.” Anh lại châm một điếu thuốc, không nói nữa.

“Anh yên tâm đi,” cô sụp bả vai, vươn tay nắm chặt góc áo của anh, giống như hồi bé, “Em sẽ đưa ra một sự lựa chọn chính xác.”

“Anh chỉ hy vọng thế...” Tử Sinh cho cô một nụ cười, nụ cười đầy bất đắc dĩ nhưng cũng vui mừng.

Tử Mặc đợi sau khi Tử Sinh quay về phòng ngủ thì mới nhẹ nhàng đi vào phòng tắm, mở vòi nước, thả nước ấm trong bồn tắm lớn, bắt đầu tắm rửa.

Cô có một bộ đồ dùng tắm rửa, toàn bộ đặt trong một cái túi, từ bàn chải bồn tắm, chất lỏng khử trùng đến bông tắm màu xanh, bột tắm tạo bọt... Trong cái túi thật to kia thậm chí còn giữ mấy con vịt cao su đồ chơi hồi nhỏ, khi những con vịt màu vàng bơi lội trên bọt nước màu trắng, cô cảm thấy mình giống như chúng nó tìm được hạnh phúc đơn thuần mà đẹp đẽ.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã không còn dùng tới những thứ trong túi, mỗi lần khi được nước ấm cọ rửa cơ thể mình, mục đích là muốn rửa sạch dơ bẩn trên người, nhưng không rửa được bụi bặm của tâm hồn. Cô lo lắng tìm kiếm những đáp án chưa biết, nhưng đã quên mất cái gì mới là quan trọng nhất — đó chính là làm một người biết vui vẻ, biết hạnh phúc.

Cô nằm trong bồn tắm lớn, hai chân duỗi thẳng, nhắm mắt lại, cảm thấy mình gần như muốn nổi lên.

Cứ ngâm như vậy trong chốc lát, di động bỗng vang lên, cô mở mắt, lấy khăn lau tay, sau đó bắt máy.

“A lô?” Âm thanh Hạng Tự cho dù là lúc nào cũng đều nghe ra sức hấp dẫn.

“Anh vẫn chưa ngủ...” Cô hình như thật sự đang trò chuyện cùng bạn cũ nhiều năm.

“Không ngủ được.”

“Đếm cừu đi.”

“Anh tình nguyện đếm sư tử...”

“...Vậy cũng được.”

“Em cũng không ngủ được à?”

“Ừm...” Cô nhìn con vịt màu vàng bơi trước ngực mình, nhin không được lơ đãng.

“Tại sao?”

“Không có gì...” Cô nhẹ giọng nói, “Chỉ là đang suy nghĩ sự việc.”

“À...”

“Đúng rồi,” cô bỗng nhiên hình như nhớ tới gì đó hồi, “Anh có biết chuyện Cố Quân Nghi và...Đinh Thành?”

“Ừm,” Hạng Tự chần chờ một chút, mới nói, “Người theo dõi anh ta cho anh xem ảnh chụp của anh ta cùng Cố Quân Nghi, anh mới biết được...đương nhiên, anh bảo bọn họ đừng theo nữa.”

“Anh không nói với Trần Tiềm?”

“Không có.”

“...Anh làm đúng lắm.”

“Nhưng anh cảm thấy thật ra anh ấy đã biết từ trước.”

“Em cũng vậy...”

Đầu dây bên kia, Hạng Tự cười nhẹ một tiếng, nói: “Em hãy suy nghĩ chuyện của mình đi, vấn đề của bọn họ, không liên quan đến chúng ta.”

“Anh không cảm thấy Trần Tiềm rất vĩ đại sao, nếu anh ấy lựa chọn tha thứ cho Cố Quân Nghi.”

“Không cảm thấy.”

“Tại sao, nếu em phản bội anh, anh nhất định sẽ không tha thứ cho em.”

“Có lẽ anh thật sự sẽ không làm vậy,” anh dừng một chút, “Nhưng anh không hề cảm thấy Trần Tiềm vĩ đại.”

“?”

“Cách thức yêu người khác của mỗi người không hề giống nhau, tha thứ cũng được, không tha thứ cũng được, đó đều là một cách yêu mà thôi, thế nên không ai vĩ đại hơn ai cả.”

“Anh trở nên biết ngụy biện.” Tử Mặc nhìn trần nhà, bất đắc dĩ nói.

“Nói không chừng, trên người anh còn có rất nhiều thay đổi, chỉ là em chưa kịp tới kiểm tra thôi...”

Cô không nhìn thấy khuôn mặt anh, nhưng có thể cảm nhận được ý cười của anh: “Chuyện cười lạnh màu vàng này thật sự rất lạnh, em đang tắm rửa, sợ cảm mạo, anh đi đếm cừu đi — hoặc là đếm gì mà anh có thể đếm được — ngủ ngon.”

Nói xong, cô không cho anh cơ hội trả lời, liền bấm nút tắt máy.

Có một số người, lúc tâm trạng tốt thích gọi bạn bè, một số khác lại chỉ thích ở một mình, Tử Mặc cảm thấy mình thuộc loại sau. Nghỉ ngơi liên tục mấy ngày, cô không đi đâu cả, mỗi buổi trưa sau khi chờ Tử Sinh đi rồi, cô liền một mình quét dọn vệ sinh, sau đó cuộn mình trên sofa xem tivi.

Cô thử gọi điện cho Vu Nhâm Chi, nhưng điện thoại luôn không nối máy. Cô cảm thấy Hạng Phong nhất định biết chút gì đó, nhưng cô không có ý định truy hỏi, nhà tiểu thuyết trinh thám này thuộc loại như vậy... Nếu anh không muốn nói, một chữ cũng không lộ ra, đương nhiên tương tự, nếu anh muốn nói, cho dù không ai muốn nghe, anh cũng nhất định nói ra.

Đàn ông nhà họ Hạng cực kỳ cố chấp, đã quen xây dựng một thế giới, hơn nữa thống trị nó.

Hạng Tự lại ra nước ngoài thi đấu, thế thì ít nhất trong vòng một tuần, bọn họ vẫn có thể duy trì quan hệ “bạn bè bình thường”. Cô phát hiện mình không hề vội vàng muốn truy tới cùng cô và anh rốt cuộc là cái gì...

Có lẽ rất quan trọng, có lẽ không như vậy, nhưng cho dù là gì, cô vẫn là cô, Thi Tử Mặc chất phác mà đơn thuần, điểm này, chưa bao giờ thay đổi.

Điện thoại không dây trên bàn trà vang lên, cô dự một lúc, vẫn bắt máy: “A lô?”

“Em đến quán bida một chuyến đi.” Tử Sinh nói.

“Chuyện gì?”

“Đến thì biết.” Nói xong, anh cúp máy.

Tử Mặc đỏ khòc đỏ cười, phát hiện mình sinh sống trong một đám người chuyên quyền độc đoán. Nhưng cô vẫn đi, năm phút sau khi Tử Sinh cúp máy.

Buổi chiều người chơi bida không nhiều lắm, Tử Mặc đẩy cửa quán ra, lập tức lên lầu hai, Tử Sinh đứng trước bàn bida ở trong góc, chán nản xoay đầu, giống như đánh Thái Cực quyền.

“Anh...” Cô đi qua, không rõ ý đồ anh gọi mình tới.

Tử Sinh quay đầu, tránh người qua một bên, có một người ngồi trong góc, ánh mắt lạnh lùng, không nói lời nào.

“Đinh Thành...” Bước chân Tử Mặc khựng lại, sau đó vẫn đi qua.

Đình Thành nhìn cô một cái, mím môi, trên mặt vẫn không có biểu cảm.

“Anh rất nghi ngờ cậu ta không phải trúng độc cần, từ lúc anh vào đến giờ cậu ta chưa nói câu nào.” Tử Sinh khoanh tay, dựa nửa người trên tường.

“...Anh mới trúng độc cần.” Đình Thành thình lình cất tiếng.

Tử Sinh trừng mắt liếc anh ta một cái, ôm cây cơ bida đến bên kia.

“Chúng ta đánh cuộc nhé?” Tử Mặc đột nhiên hỏi.

“?”

“Anh với anh tôi đấu một trận, tôi cá là anh ấy thắng.”

Đình Thành nhú mồm, ánh mắt trở nên kiêu ngạo: “Anh ta? Một người chỉ đánh kiểu Mỹ?”

Tử Sinh không nói tiếp lời, mà bắt đầu tự bày đặt bida.

“Thua thì tính thế nào?”

Tử Mặc mỉm cười: “Người thua phải làm một việc cho người thắng.”

Đình Thành im lặng một lát, rồi gật đầu.

Ván bida bắt đầu, Tử Sinh đánh trước, không hòn bi nào vào lỗ. Thế là đến phiên Đình Thành, anh ta thoải mái đánh vào một hòn bi màu đỏ, tiếp theo là màu đen, rồi lại một hòn bi màu đỏ.

Từ trong túi Tử Mặc lấy ra hòn bida màu đen, cẩn thận đặt nó ở vị trí nên ở, sau đó đưa tay ra sau đứng một bên.

“Anh sắp thua rồi.” Đình Thành lấy phấn chà đầu cây cơ một cách thành thạo.

Anh ta đi qua lại hai bên cái bàn, mỗi một lần đều đánh vừa nhanh vừa chuẩn, cho đến sau khi hòn bi màu đen rơi vào lỗ lần thứ tám, tiếp theo hòn bi màu đỏ bị thực tới miệng lỗ, thực mấy lần thì dừng lại.

Anh ta cười lạnh một tiếng, ôm cây cơ ngồi trên sofa, Tử Mặc nói: “Sáu mươi bốn.”

Tử Sinh nhỏ giọng huýt sáo, khom lưng bắt đầu nhấm: “Em định bảo cậu ta làm gì?”

“Tạm thời còn chưa nghĩ tới.” Tử Mặc trả lời.

“Không thừa nhiều thời gian để suy nghĩ đâu.” Nói xong, Tử Sinh đánh thẳng tấp, hòn bi theo đó rớt vào lỗ.

“Một điểm...” Đinh Thành nhin không được nhắc nhở.

Tử Sinh chẳng hề để ý tới anh ta, tự mình đánh tiếp, cho đến khi toàn bộ bida trên mặt bàn đều rớt vào lỗ hết.

“...” Đinh Thành cắn răng, nói không nên lời.

“Thế nào, nghĩ xong chưa?” Người thắng không hề có chút kiêu ngạo hay đắc ý, chỉ là đem cây cơ bida thả lại vào cái thùng chuyên dùng của anh, sau đó thay đổi một cây kiếu Mỹ.

“Là anh thắng,” Tử Mặc nói, “Cho nên yêu cầu này hẳn là để anh đưa ra.”

Đinh Thành kinh ngạc nhìn Tử Mặc, rồi nhìn Tử Sinh, không rõ trong hồ lô của hai anh em này bán cái gì.

“Nhìn thấy cô gái bên kia không?” Tử Sinh chỉ vào một bàn cách đó không xa.

“Ừm...”

“Cậu đi qua, nếu trong một phút đồng hồ cậu có thể chọc cô ấy cười, cậu liền hoàn thành nhiệm vụ.”

“...Chỉ đơn giản như vậy.” Đinh Thành chỉ tin một nửa.

“Đúng vậy.”

Đinh Thành đi về phía cô gái kia, lúc này Tử Mặc mới nhìn thấy rõ ràng, cô gái nhú chặt mày, vẻ mặt buồn bực, nói không chừng gặp chuyện gì không vui, thế nên chơi bida phát tiết.

Đinh Thành dùng ngón tay gõ bàn, không biết nói những gì với cô gái kia, cô gái thật sự lộ ra nụ cười.

Đinh Thành xoay người trở về, khóe miệng có một tia đắc ý, nhìn Tử Sinh với vẻ khiêu khích: “Anh coi thường tôi quá đi.”

“Không, tôi không có,” Tử Sinh ngậm điều thuốc, đi đến chiếc bàn bida kiểu Mỹ thường dùng của mình, đã có người xếp sẵn bida cho anh, “Chỉ là muốn nói với cậu một đạo lý.”

“?”

“Làm chuyện mình nên làm, những cái khác đều là chó má.”

“...” Biểu tình đặc ý của Đinh Thành biến mất, thay vào đó là vẻ khuất phục trông hơi u ám.

Tử Sinh khom lưng, bắt đầu chuyên tâm chơi bida. Ánh mắt anh nhìn hòn bi chủ màu trắng, cùng với các hòn bi đủ màu sắc nằm sau hòn bi chủ, giống như trong phút chốc, trên thế giới này không có chuyện gì quan trọng hơn.

Đinh Thành lặng lẽ lấy một cây cơ, đứng bên cạnh, không còn vẻ lạnh lùng khi mới đến, như là một chú chó trượt tuyết cuối cùng bị thuần phục.

Tử Mặc thản nhiên lộ ra nụ cười, xoay người đi xuống lầu.

Nói không chừng, Đinh Thành chỉ cần một cái cơ có thể khiến bản thân phấn chấn lần nữa, một cái là được rồi.

Chiều thứ bảy, Tử Mặc theo thường lệ đến phòng khám bệnh, từ đằng xa cô nhìn thấy Tưởng Bách Liệt ở dưới lầu trò chuyện với một cô gái, chưa nói được vài câu thì hai người đã tạm biệt. Cô đứng dưới tầng cây ngô đồng, nhìn cô gái đi về phía cô, sau đó đi ngang qua.

Cô nhận ra cô ấy, ở trong tấm ảnh nằm trên bàn Tưởng Bách Liệt.

Tử Mặc ở dưới lầu ngây người một lúc, sau đó mới đi lên, đẩy cửa ra, Tưởng Bách Liệt đang lấy giẻ lau kỹ càng cái tủ lạnh nhỏ đã bị giầy vò đến mức hoàn toàn thay đổi bộ mặt.

“Bác sĩ,” cô do dự cất tiếng, “Vừa rồi...cô gái kia chính là người anh từng thích phải không?”

Tưởng Bách Liệt ngẩng đầu nhìn cô một cái, không hề kinh ngạc, cũng chẳng bất an —— có lẽ hai loại biểu cảm này chưa bao giờ xuất hiện trên khuôn mặt anh ta.

“À, cô nói Nhã Văn.”

“Cô ấy là...một người thế nào?” Cô hỏi rất dè dặt, rất sợ mình bất cẩn đập trúng chỗ đau của người khác.

Tưởng Bách Liệt ngẩng đầu nhìn cô một cái, cười rộ lên: “Tôi nhìn ra được, cô luôn tò mò về cô ấy.”

“...Ừm.” Nếu không thể phủ nhận, cho nên chỉ đành thừa nhận.

“Cô ấy là một người bình thường,” anh ta đứng lên, đến bồn nước rửa giẻ lau, “Giống như tôi và cô, một người hết sức bình thường.”

“...”

“Cô không tin?” Anh ta lau khô tay, ngoảnh đầu lại nhìn cô.

“Không phải.” Chẳng qua...người bác sĩ Tưởng thích, hẳn là không bình thường.

“Chỉ có một điểm không bình thường, cô ấy yêu người anh trai không cùng quan hệ huyết thống —— đương nhiên tên kia cũng rất yêu cô ấy.”

Tử Mặc trầm lặng ngồi trên ghế, nhìn thấy Tưởng Bách Liệt mở tủ lạnh lấy sữa ra, xoay người đến chỗ ngồi của mình, ngồi xuống cái “phịch”, sau đó ngơ ngẩn nhìn khung hình trên bàn.

“Bác sĩ...” Cô vẫn do dự một lúc, mới cất tiếng, “Anh sẽ không thỉnh thoảng...cũng sẽ tưởng tượng nếu người ở bên cô ấy là mình chứ?”

Lời cô hơi lấp bắp, ngữ pháp có phần không khéo léo, Tưởng Bách Liệt bỗng ngẩng đầu nhìn ánh mắt cô chăm chú, cười tự giễu, thu hồi bác sĩ Tưởng luôn điềm tĩnh kia: “Có lẽ vậy, có lẽ còn chút tiếc nuối, nhưng không hề hối hận.”

“Nhưng mà, tôi luôn cảm thấy yêu anh trai...là một chuyện rất kỳ lạ.”

Tưởng Bách Liệt mỉm cười gác chân trên bàn, tựa vào lưng ghế: “Tôi tưởng rằng mỗi một cô em gái hồi bé đều sẽ coi anh trai là anh hùng trong lòng.”

“Tôi không có,” cô lắc đầu, “Bởi vì từ nhỏ ba mẹ đã nói với tôi, đừng học theo anh hai.”

“...Tôi nghĩ có lẽ anh ta rất nghịch ngợm.”

Tử Mặc nhớ lại một lúc, mới gật đầu: “Anh ấy là loại con cái khiến ba mẹ đau đầu nhất.”

“Thể hiện tại thì sao?”

“Hiện tại...” Cô đắm chìm trong suy nghĩ của mình lần nữa, “Anh ấy là một...người anh và đứa con trai rất tốt —— cơ mà có lẽ ba mẹ tôi không nghĩ vậy.”

“Cô yêu anh ta không?”

“?!”

“Ý tôi là cảm tình, không phải tình yêu. Đối với cô, anh trai là người rất quan trọng sao?”

“Quan trọng.” Cô không cần nghĩ ngợi mà trả lời ngay, không biết bắt đầu từ khi nào, trở nên quan trọng, giống như ba mẹ vậy.

“Anh ta đã làm gì khiến cô cảm thấy anh ta quan trọng?”

“...Hoàn toàn ngược lại.”

“?”

“Là bởi vì anh ấy không làm gì hết.”

“Sao lại thế?”

“Thật ra, hồi bé tôi cũng giống như anh nói vậy, coi anh hai là anh hùng,” cô dừng một chút, nhớ lại chuyện xưa, biểu tình trên mặt không biết vui hay buồn, “Anh ấy là anh trai tốt, nhưng không phải là đứa con ngoan. Sau khi lên cao trung, anh ấy trở nên nổi loạn, mỗi ngày trốn học, đánh nhau, thậm chí một tuần không trở về nhà, ba mẹ luôn hung hăng mắng anh ấy trước mặt tôi, dần dần, tôi hình như bắt đầu trở nên ghét anh ấy...”

“Ghét anh ta?”

“Ừm... Có một đứa con trai khiến người ta đau lòng như vậy, ba mẹ đương nhiên gửi gắm hy vọng trên người con gái, hơn nữa thường lấy anh ấy làm ví dụ xấu, cho nên tôi không thích anh ấy, tuyệt đối không thích. Tôi nhớ có một ngày anh ấy về nhà, đi ngang qua cửa phòng tôi, nói đùa cho tôi một món quà, hôm đó tâm trạng của tôi rất tệ, tôi vừa làm bài tập vừa không quay đầu mà hét với anh ấy: em không cần quà của anh, để em yên tĩnh chút đi! Anh ấy thật sự lập tức im lặng, nhưng vẫn không đi, tôi rất tức giận, thế là đi qua tới trước mặt anh ấy rồi hung hăng đóng sầm cửa lại. Khoảnh khắc cánh cửa khép lại, tôi nhìn thấy trên mặt anh ấy có một...nụ cười rất bất đắc dĩ, không biết làm sao, tôi nghĩ cả đời này tôi không quên được.”

“...”

“Anh ấy không làm gì hết, lúc ăn tối, coi như tôi hoàn toàn không đóng sầm cửa trước mặt anh ấy, nói với tôi chuyện trong trường của anh ấy. Sáng sớm hôm sau, tôi phát hiện ở cửa phòng có một trái cầu thủy tinh — chính là cái loại, khi anh đảo ngược nó sẽ rớt xuống vụn trắng, đảo ngược lần nữa, những mảnh vụn đó tựa như bông tuyết bay trong chất lỏng của trái cầu thủy tinh — rất thịnh hành đối với học sinh thời ấy.” Khi nói những lời này, Tử Mặc khoả tay múa chân, giống như sự cảm động mang theo chút hối hận vẫn rõ ràng nằm dưới đáy lòng cô.

“Ồ...” Tưởng Bách Liệt không biết có thật sự hiểu được cô nói tới cái gì không, chỉ là biểu tình trông rất “bình tĩnh hiểu ra”.

“Đó là...” Cô bỗng nhiên nghẹn ngào, “Là quà sinh nhật của tôi.”

“À...”

“Trên cái đế của trái cầu thủy tinh kia viết ‘chúc mừng sinh nhật’, mặc dù trên thực tế sinh nhật tôi là vào tháng trước... Nhưng tôi lại, làm ra chuyện quá đáng đối với anh ấy...”

“Rất nhiều lúc, người nhà tựa như một ngọn hải đăng bình thường không đặc sắc, cô bảo họ đứng đó,” anh ta ra dấu, “Ngay tại chỗ cô có thể nhìn thấy, cô không hề để ý, thậm chí cảm thấy chướng mắt. Nhưng khi cô lạc đường trong bóng đêm, ngọn đèn hải đăng yếu ớt chiếu rọi lên người, cô mới cảm thấy nó quan trọng cỡ nào.”

Tử Mặc gật đầu, nghĩ đến người nhà của mình, không khỏi có phần xuất thần.

“Anh cô sinh vào ngày nào?”

“Ngày mười tháng mười hai.”

“Hóa ra là cung Nhân Mã phong lưu...”

Tử Mặc muốn lên tiếng phản bác anh ta, nhưng cô chợt dừng lại, đánh mất ý nghĩ trong đầu.

Quyển sách về chòm sao Tưởng Bách Liệt lúc này trông nhàu nát, anh ta tùy ý lật mở, nói: “Tính tình Nhân Mã không thích bị ràng buộc, rất sợ gò bó, bản tính đa tình cũng khiến bọn họ tìm kiếm con mồi xung quanh; tính nét ngây ngô, thường sẽ tổn thương người khác mà không nhận ra.”

“Người thuộc cung Nhân Mã tôn trọng sự tự do, không trói buộc cùng với cảm giác theo đuổi tốc độ, trời sinh lạc quan, nhiệt tình, là người theo chủ nghĩa hưởng lạc — hình như tôi bỗng nhiên có thể tưởng tượng anh cô là một người như thế nào. Anh ta giống cô đều thích trầm lặng sao?”

“Gần như vậy... sau khi trưởng thành, trong ấn tượng của tôi anh ấy nói chuyện rất trực tiếp, nhưng ít khi

nói chuyện nhàm chán, hoặc là nói thế này, anh ấy không hề cảm tính...” Tử Mặc suy nghĩ nghiêm túc, cảm thấy rất khó bày tỏ rõ ràng ý tứ của mình, vì thế nhìn bác sĩ Tưởng tỏ vẻ cần giúp đỡ.

“À...tôi hiểu rồi, anh ta là một người không dễ gần gũi.”

“...Có một chút.”

Tưởng Bách Liệt nhún vai, đọc tiếp: “Bọn họ hài hước, chính trực thẳng thắn, quan điểm về nhân sinh đầy tính triết học, cũng hy vọng có thể đem sức sống nhiệt huyết cùng với sự sáng khoái do tự mình phát ra, cuốn hút người khác. Bọn họ vĩnh viễn không thể bị trói buộc, không chịu thỏa hiệp, đồng thời có thể dùng nhân tính và dã tính, sinh lực dồi dào sức hoạt động mạnh mẽ, bọn họ luôn theo đuổi một hoàn cảnh sinh hoạt có thể hoàn toàn thuộc về chính mình.”

Tử Mặc theo những lời thốt ra từ miệng anh ta, cô nhớ lại từng chút một về mình và Tử Sinh. Có lẽ, Thi Tử Sinh không làm gì cả, cái anh có thể làm cho cô, chỉ là một chút quan tâm chân thành, mặc dù có đôi khi anh ngang ngược, đôi khi lại không nắm bắt được trọng điểm, nhưng anh khiến cô cảm thấy yên tâm, ấm áp.

“Này!” Trước khi đi, Tưởng Bách Liệt gọi cô lại, “Tôi nghĩ, mặc dù cô từng làm ra chuyện quá đáng đối với anh ta... Nhưng anh ta vẫn rất yêu cô, giống như cô yêu ba mẹ cô vậy, cũng như...cô yêu anh ta.”

“...Cám ơn.”

“Còn có một câu, tôi đã muốn nói với cô từ rất lâu.”

“?”

“Cho dù gặp được chuyện gì, hãy nhớ trước khi còn chưa xảy ra, đừng bị bản thân dọa trước.”

33. Chương 33: Nhân Mã (hạ)

Sáng thứ hai, Tử Mặc đến công ty làm việc như thường lệ, lúc kẹt xe trên đường cao tốc, cô lo lắng nghĩ đến lát nữa phải làm thế nào để điềm nhiên như không chào hỏi với Cố Quân Nghi, nhưng sự thật là, chuyện cô lo lắng không hề xảy ra, bởi vì Cố Quân Nghi không tới, nghe nói xin nghỉ hai tuần, mọi người vẫn bận rộn như mọi khi, giống như từ đầu đến cuối không có một người tên là Cố Quân Nghi làm việc tại đây.

Người mẫu cao gầy đứng trước tấm phong màu xám trắng, dù rằng khuôn mặt trang điểm đậm mà lờ lợt, nhưng không thể che giấu khuôn mặt trẻ trung và đầy tính trẻ con. Tử Mặc cúi đầu điều chỉnh tiêu cự xong, sau đó ngẩng đầu, nói với cô gái trước ống kính: “Cười đi, hoặc là thể hiện ra bất cứ biểu cảm gì mà cô cảm thấy vui vẻ.”

Lúc ăn trưa, Tử Mặc nhận được điện thoại của Hạng Tự.

“Chuyến bay của anh vào tám giờ tối.” Anh lại phải đi thi đấu, rời khỏi thành phố này, chẳng biết tại sao, lần đầu tiên cô nghe được chút thương cảm trong giọng của anh.

“À...”

“...”

Hai người đều im lặng, cứ im lặng như vậy. Một lát sau, Hạng Tự bỗng nhiên thấp giọng nói: “Em...có thể đến tiễn anh không?”

“...” Cô gơ tay nhìn đồng hồ trên cổ tay, chẳng nói gì.

“Thật ra...”

“...”

Anh như là do dự vài giây, mới nói tiếp: “Anh đã muốn nói những lời này với em từ lâu...bắt đầu từ rất lâu trước kia.”

Tử Mặc cắn môi, nghĩ thầm: nhưng anh chưa bao giờ nói...

“Có thể chứ?” Anh dè dặt hỏi, “Anh nghĩ đây là một thỉnh cầu nhỏ bé, không phải rất khó làm...”

“...Được rồi.” Cô lại gơ tay nhìn đồng hồ, đồng ý.

“Sáu giờ anh ở sân bay đợi em.” Giọng anh nghe ra rất hưng phấn, nhưng không muốn để cô phát hiện.

“Ờ.”

Cúp máy, Tử Mặc ngẩn ngơ một hồi lâu, khi lấy lại tinh thần thì phát hiện trong túi giấy mua đồ ăn bên ngoài nằm trước mặt mình còn hai cánh gà rán. Cô qua loa nhét vào miệng, ném túi giấy vào thùng rác, rồi đứng dậy cất tiếng không rõ ràng lắm: “Tiếp tục thôi! Thời gian của chúng ta rất gấp...”

Cả buổi chiều, Tử Mặc không ngừng hối thúc mọi người bên cạnh, lúc chờ đợi có thời gian trống, cô cảm thấy mình hơi giống Cố Quân Nghi, thế là cô chợt nhận ra, mấy năm qua mình luôn nằm dưới vây cánh của chị ta, làm chuyện muốn làm, mà chị ta thì sao, mất đi giấc mộng, nhưng vẫn phải tiếp tục thẳng lưng, mỉm cười với cuộc sống.

Là một người đứng ngoài, Tử Mặc không thể tán thành hành động phản bội hôn nhân của Cố Quân Nghi, thế nhưng là một người bạn, tự đáy lòng cô cảm kích vì những gì chị ta đã làm cho mình.

Cô có một ý tưởng, không biết nên dùng từ ngữ thế nào để bày tỏ, có lẽ cả đời cũng sẽ không nói với Cố Quân Nghi, nhưng ở đáy lòng cô, cô sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì mình có thể làm cho chị ta.

Người mẫu trở lại trước ống kính lần nữa, bởi vì công việc quá tải, cảm xúc cô ta không tốt, Tử Mặc tiến đến sau cửa, dùng giọng điệu an ủi ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra mà nói: “Tiếp theo, hét lớn lên. Dùng hết sức lực của cô, bởi vì đây là bộ cuối cùng rồi.”

Đồng hồ trên tường biểu thị hiện tại là bốn giờ rưỡi, Tử Mặc vừa thu xếp ba lô của mình, vừa luôn ngẩng đầu xác nhận thời gian. Nếu không kẹt xe, cô chỉ cần 45 phút chạy tới sân bay Hồng Kiều, nhưng giao thông tại Thượng Hải thường xuyên khiến người ta cảm thấy nhưức đầu, thế nên cô chừa ra nửa tiếng trên đường cao tốc.

Cô đeo ba lô, chào từng nhân viên trong phòng chụp, cô người mẫu trẻ vừa tháo trang sức vừa vẫy tay với cô, cô đáp lại dùng nụ cười cảm ơn, rồi xoay người bước nhanh ra ngoài.

Cô không nghĩ tới Hạng Tự sẽ nói thế, anh vậy mà nói với cô: em có thể đến tiễn anh không?

Có lẽ đây chỉ là một câu hỏi quá đỗi bình thường, nhưng...không biết tại sao, khi cô nghe được anh nói như vậy, bỗng nhiên dưới đáy lòng dâng lên cảm xúc rung động.

Cô biết trên thực tế anh muốn nói là...anh cần em.

Cô rất muốn gặp anh, cả buổi chiều ý nghĩ này xuất hiện điên cuồng trong đầu cô, cô muốn dùng toàn bộ sinh lực chế ngự nó, nói với mình nhất định phải hoàn thành công việc mới có thể đi làm chuyện này. Cô lấy ra chìa khóa xe từ trong túi, cầm trong lòng bàn tay, bàn tay nắm lại đỏ lên, nhưng cô lại không biết. Cô bước nhanh, gần như muốn chạy, nhưng cô lại kiềm chế nỗi xung động muốn chạy đi của mình, thật giống như muốn kiềm chế bản thân không muốn gặp được anh.

Bỗng nhiên, Tử Mặc dừng bước, chậm chậm xoay người, lướt qua đám người bận rộn, cô nhìn thấy bóng dáng kia ở cuối hành lang, thế là nhẹn không được kêu lên: “Cố Quân Nghi!”

Cố Quân Nghi ngoảnh đầu lại, tìm được ánh mắt cô, lộ ra một nụ cười.

Chị ta đã từng cho cô rất nhiều nụ cười, thường xuyên vào những lúc cô băn khoăn khuyến khích cô tiếp tục đi về phía trước, nhưng giờ đây, nụ cười của Cố Quân Nghi yếu ớt như vậy, đến nỗi cô không thể thuyết phục chính mình cứ thế mà rời khỏi.

Tử Mặc đi qua, tới trước mặt Cố Quân Nghi, chân chừ một chút, nhẹ giọng hỏi: “Chị Tiểu Cố...chị khỏe không?”

Cố Quân Nghi làm ra vẻ nghĩ ngợi, rồi cười gật đầu.

“Muốn vào uống tách trà không?” Chị ta vừa nói vừa mở cửa văn phòng, “Chị xin nghỉ hai tuần, vốn không định tới, nhưng sáng nay lục tung cả nhà tìm hũ trà hoa hồng chị thích nhất, là do một người bạn ở Anh mua về tặng chị, chị nhớ còn hơn một nửa, nhưng lại chẳng tìm thấy đâu.”

Cố Quân Nghi đi vào văn phòng, Tử Mặc dừng một chút, vẫn theo vào, trở tay đóng cửa lại.

Cố Quân Nghi bắt đầu tìm kiếm trong ngăn kéo của bàn làm việc, chưa đến một lúc thì tìm được, đó là một cái hũ sắt màu xanh đậm, phía trên in hình vẽ đầy màu sắc, màu sắc tươi sáng khó mà tưởng tượng, thậm chí có thể khoa trương nói rằng, bất cứ ai nhìn thấy hình vẽ này cũng có thể xốc lại tinh thần.

“Ồ trong này!” Chị ta như là tìm được bảo tàng của cướp biển vùng Caribbean, “Trời ơi, chị đã nói mà, còn hơn một nửa lận. Em biết không, ngay từ đầu chị còn tưởng bị Trần Tiềm vớt đi rồi ——”

Chị ta bỗng nhiên im bặt, ngơ ngác nhìn hũ sắt trong tay, như là không thể tin ban nãy mình vừa nói những gì...

Tử Mặc bỏ ba lô xuống, muốn đi qua an ủi chị ta, nhưng không biết có thể nói gì, vì thế dưới đáy lòng dần dần cảm thấy căm ghét bản thân.

Cố Quân Nghi khoát tay với cô, cố gắng lộ ra một nụ cười, nhưng nụ cười này còn yếu ớt hơn vừa rồi, thậm chí âm thanh của chị ta đã nghẹn ngào: “Bọn chị...nói không chừng thật sự chia tay như vậy. Nhưng chị không sao...”

Tử Mặc thở dài dưới đáy lòng, lặng lẽ bước đến trước mặt chị ta, vươn tay ra nhẹ nhàng đặt lên đầu vai chị ta, nói: “Ừm, em biết...chị không sao...”

Cố Quân Nghi bỗng nhiên lấy tay che miệng lại, nức nở khê khàng, dường như người phụ nữ kiên cường cỡ nào, độc lập tới đâu, cũng có một mặt yếu đuối nhất, khiến người ta thấy đau lòng.

Tử Mặc vươn tay, thử ôm Cố Quân Nghi vào trong lòng. Cô chưa bao giờ quen có động tác cảm tính nào, ví dụ như ôm, dựa vào hoặc là bắt tay, nhưng nếu làm vậy sẽ làm cho Cố Quân Nghi dễ chịu một chút, cô liền sẵn lòng làm ngay. Cô nhẹ nhàng vỗ lưng chị ta, lẩm bẩm: “Yên tâm đi...sẽ tốt lên thôi...tất cả sẽ tốt lên thôi...”

Cô không biết Cố Quân Nghi có tin lời cô hay không, có lẽ cô cũng chẳng biết mình có tin những lời này hay không, nhưng cô rất kiên trì tin tưởng rằng, câu chuyện có bi thương đến thế nào đi chăng nữa, cuối cùng sẽ có một ngày kết thúc, cho dù quá trình ở giữa phải dùng thời gian bao lâu —— có lẽ rất lâu, nhưng mà, nó lại có quan hệ gì chứ?

Cuộc sống là một liều chữa lành vết thương, thang thuốc tốt nhất.

Nắng chiều đã gần như hạ xuống hết, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường: năm giờ rưỡi.

Hạng Tự đang làm gì nhỉ? Ăn mặc chỉnh tề, kéo va ly chờ đợi tại sảnh sân bay sao? Anh nhất định mặt mang nụ cười, giống như Hạng Phong nói, nụ cười mà bất cứ phụ nữ nào nhìn thấy cũng sẽ nổi điên. Cô chưa từng nói với anh, cô cũng từng ngốc nghếch như những người phụ nữ đó, chỉ cần anh lộ ra nụ cười như vậy, là có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì.

Trên thực tế, hiện tại cô vẫn như vậy. Mỗi lần anh cười đưa khuôn mặt tiến đến gần, cô phải dùng rất nhiều sức lực mới có thể khiến mình tập trung tinh thần.

Cô vẫn cứ sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì cho anh — nhưng, cô cúi đầu nhìn Cổ Quân Nghi — bây giờ không được.

Buổi tối khi về đến nhà, Tử Mặc giơ tay xem đồng hồ, chín giờ rưỡi. Lúc này, Hạng Tự hẳn là xuống máy bay rồi?

Cô mở di động, có một tin nhắn, là Tử Sinh gửi tới, nói buổi tối có chút việc, không trở về, dặn dò cô khóa cửa rồi hăng ngủ. Cô đặt ba lô xuống, đến phòng bếp rót một ly nước ấm, ngồi trên sofa phòng khách từ từ uống nước. Chẳng biết qua bao lâu, tiếng đàn dương cầm du dương vang lên, cô cầm di động, nhìn thấy một dãy số hiện trên màn hình, cô bấm nút nhận cuộc gọi.

“...A lô?” Giọng Hạng Tự như là thổi phào nhẹ nhõm.

“Anh tới rồi?”

“Ừm,” anh không vui cho lắm, “Ban nãy tại sao tắt máy?”

“Có việc.”

“...”

Cô bắt đầu dĩ xoa mũi: “Không phải như anh nghĩ đâu, là Cổ Quân Nghi.”

Anh im lặng vài giây, nói: “Em làm sao biết anh nghĩ cái gì?”

“...Em biết mà.” Cô có mấy phần quật cường và khăng khăng.

Anh ở đầu dây bên kia thở dài: “Cô nhóc này, làm sao sợ muốn chết...”

Cô chẳng nói gì, anh cũng không. Bình thường lúc này đã là một ngõ cụt, nếu Hạng Tự bằng lòng chấm dứt đề tài này, thế thì tất cả liền kết thúc, nếu anh còn muốn tiếp tục, cuối cùng không có gì bất ngờ mà chia tay trong buồn bã. Nhưng giờ đây, Tử Mặc lại bỗng nhiên dùng giọng điệu chần chừ, nhẹ nhàng nói: “Này, anh tưởng em ở cùng Vu Nhâm Chi ư?”

“ ... ”

“Anh cho rằng em từ bỏ quyết định không đến?”

“ ... ”

“?”

“Anh không muốn nghĩ như vậy, nhưng anh...nhịn không được.” Âm thanh Hạng Tự trầm thấp mà cô đơn.

Tử Mặc nằm trên sofa, lấy tay che miệng, không có ý gì đặc biệt, chỉ là sợ mình sẽ đột ngột nói ra những lời nào đó.

“Sư tử,” anh vậy mà cũng trở nên cảm tính, “Hãy nói với anh, em không phải thật sự không cần anh...”

Cô vẫn đang che miệng, không để mình phát ra bất cứ âm thanh nào.

“Anh chưa từng có...một buổi tối chán nản giống như hôm nay,” anh nói, “Nếu mục đích của em là muốn đả kích anh, thế thì em thành công rồi, ở trên máy bay anh không nói câu nào, một chữ cũng không thốt nên lời.”

“Em...em thật ra muốn đến,” cô cố gắng khiến âm thanh mình nghe ra bình tĩnh, “Nhưng Cố Quân Nghi chị ấy cần em...”

“—— em ít nhất gọi điện thoại cho anh, hoặc là đừng tắt máy.”

Tử Mặc mím môi, im lặng trong chốc lát, từ đáy lòng nói: “Em xin lỗi.”

“Không, anh không phải muốn em nói câu này, anh chỉ là...” Anh dừng một chút, “Anh chỉ hy vọng sau này em đừng như thế nữa. Anh thà rằng em mắng anh, từ chối anh, nhưng đừng không để lại lời giải thích nào cho anh mà biến mất.”

“ ... ”

“...”

“...Nhưng anh lúc đó chẳng phải cũng thế ư?” Cô lẳng lẳng lắng nghe, bỗng nhiên cất tiếng.

“?”

“Trong mười hai năm qua, anh cũng thường luôn không hề có lời giải thích nào mà vứt em sang một bên.”

“Anh...”

“Thế nên, nếu bản thân anh không làm được, thì đừng yêu cầu người khác như vậy.” Cô gần như có chút nói năng lộn xộn.

Đầu dây bên kia là sự im lặng thật dài.

“...Được,” anh nhượng bộ, nhưng trong giọng nói còn có vẻ cô đơn giận dữ không thể xóa đi, “Em thắng rồi.”

Cô đột ngột bấm nút tắt máy, cầm lấy ly nước trong tay giữa đầu uống hết.

Đi chết đi! Cô tức giận suy nghĩ, đây căn bản không phải là vấn đề ai thắng ai thua!

Đây chính là vấn đề về...một người đàn ông rốt cuộc có quan tâm đến một người phụ nữ hay không!

Trải qua lần chia tay buồn bã trong lễ phải ngoài dự đoán đó, Tử Mặc và Hạng Tự chưa từng gọi điện thoại lẫn nhau, cô không biết anh đã trở về chưa, cô cũng chẳng muốn biết. Cố Quân Nghi vẫn đang nghỉ phép, cô thỉnh thoảng sẽ gửi tin nhắn thăm hỏi chị ta, chị ta trả lời nói rất tốt, bảo cô đừng lo lắng. Mẹ lại bắt đầu hết sức tích cực giúp cô sắp xếp việc xem mắt, mặc dù từ đầu đến cuối cô đều cho leo cây, nhưng hình như mẹ không hề có ý định từ bỏ, việc hôn nhân của cô và anh trai đã trở thành một sự nghiệp lớn lao của mẹ sau khi về hưu.

Tối thứ sáu, Tử Mặc bất ngờ nhìn thấy một người ở dưới lầu công ty, bóng dáng cao lớn của anh ta rất bắt mắt, khiến người ta khó mà không để ý.

“Này,” Vu Nhâm Chi giơ tay lên, “Mời em ăn tối.”

Mặc dù Tử Mặc cảm thấy ngạc nhiên, nhưng cô vẫn đồng ý. Lần này anh ta dẫn cô đến một tiệm lẩu, vừa vào cửa liền có nhân viên phục vụ niềm nở đưa họ đến chỗ ngồi đã đặt trước, trong vòng mười giây đồng hồ, nước trà ấm áp, khăn mặt sạch sẽ, món ăn nhẹ tinh tế, tất cả đều đặt lên theo thứ tự ở tại chỗ bàn tay cô có thể chạm tới. Vừa ngừng đầu, nhân viên phục vụ mỉm cười niềm nở với cô, thế là cô cũng nhõm

miệng cười.

Vu Nhâm Chi mau chóng gọi đồ ăn, nhân viên phục vụ luôn hỏi còn cần gì giúp đỡ không, sau khi nhận được câu trả lời phủ định, mới nhanh bước đi chuẩn bị.

“Cái đó...” Tử Mặc mở to mắt, “Bọn họ cũng...được đào tạo quá đi...”

Vu Nhâm Chi cười nhẹ một tiếng, nói: “Khiến em cảm thấy không được tự nhiên?”

“...Có chút.”

“Tôi cảm thấy rất buồn cười.”

“?”

“Sau khi chúng ta quen bị người khác đối xử lạnh nhạt, ngược lại bối rối với sự nhiệt tình, điều này không phải rất buồn cười sao?”

“...Hoàn toàn chính xác.” Cô sờ mũi, Vu Nhâm Chi thường thường có thể đứng ở một địa điểm khá cao quan sát người phía dưới.

“Dạo này em tốt chứ?”

Tử Mặc nhìn khuôn mặt cười như không cười của Vu Nhâm Chi, cô thốt ra: “Tối hôm đó, anh cố tình hả?”

Vu Nhâm Chi nhướn lông mày, không trả lời câu hỏi của cô, mà nói: “Thật ra, cô gái tối hôm đó là cháu gái của tôi.”

“...Anh không cần phải giải thích với tôi.”

“Em không muốn biết hôm đó tại sao con bé tới tìm tôi ư?”

Tử Mặc đầu hàng thở dài, nếu không nghe theo anh ta, cuộc đối thoại này rất khó tiếp tục tiến hành: “Như vậy, vì sao cô ấy tới tìm anh.”

“Mẹ con bé, cũng chính là chị tôi, ngã bệnh.”

“...”

“Cả dòng họ tôi đều sống tại Ô Trấn, tôi nhớ lần trước em đã gặp một hai người rồi.”

Tử Mặc gật đầu.

“Tôi cũng lớn lên ở đó, hồi còn bé thường xuyên chạy trên con đường đá thật dài phủ đầy rêu xanh, từ đầu trấn đến cuối trấn, gần như mỗi một hộ gia đình đều biết tôi, hoặc là họ hàng, không thì là bạn bè, em bảo nói ra tên của từng đứa trẻ, bọn họ cũng có thể nói ra được cho em biết.” Vu Nhâm Chi cầm tách trà màu trắng, uống một hớp.

“...Trẻ em giống như tôi sinh sống ở thành phố rất khó tưởng tượng được.”

Anh ta mỉm cười: “Đúng vậy, đúng vậy. Nhưng sau đó những người chúng tôi sống tại trấn nhỏ lại đều hướng tới cuộc sống thành thị, tôi rất nỗ lực học hành, thi đậu đại học, rồi cuộc đi vào thành phố lớn, sau đó dùng năng lực của chính mình nhận được một chút thành tựu, tôi tưởng rằng cuộc sống như vậy sẽ khiến người ta hài lòng.”

“...Chẳng lẽ, anh không hài lòng sao?”

Vu Nhâm Chi đưa ra biểu tình từ chối cho ý kiến, những miếng thịt sống, thịt viên và rau cải được đặt trong cái đĩa màu trắng bưng lên bàn, anh ta nghiêm túc phân loại từng thứ bỏ vào nồi, thậm chí cầm lấy đồng hồ cát ở góc bàn, tính toán thời gian thịt sống sẽ chín.

“Mỗi lần ăn cơm với anh, tôi luôn cảm thấy mình sinh sống tại xã hội nguyên thủy...” Tử Mặc nhin không được nói.

“À,” anh ta đưa ra biểu tình nho nhã lại khoa trương, “Tôi rất vui, ở cùng tôi khiến em có thể nhận ra nhiều vấn đề như vậy, nhất là...”

“?”

Anh ta nhìn cô một cái, sau đó từ trong nồi vớt thịt cừu ra, bỏ vào cái đĩa nằm trước mặt cô: “Em trở nên càng ngày càng hóm hỉnh, thế thì cuộc sống mới có thể trở nên thú vị.”

Tử Mặc khê khàng nói lời cảm ơn, sau đó bắt đầu ăn.

“Em biết không,” anh ta nói tiếp, “Tôi thường hay suy nghĩ, bản thân mình muốn cái gì.”

“...”

“Sau đó tôi nghĩ ra rồi,” anh ta nháy mắt giống như đứa trẻ, “Là tự do.”

“Có lẽ mỗi người đàn ông đều muốn có được nó...” Cô không khỏi nói.

“Này, này, bây giờ chúng ta đang nói về tôi, đừng kéo người khác vào chứ, lại càng không nên một gây đánh đổ cả thuyền người. Đàn ông không thể bị phụ nữ đơn giản quy về một loại nào đó.”

“Được rồi.” Cô cười khỏ.

Vu Nhâm Chi lại bắt đầu thả thịt sống vào, tiếp tục hí hoáy với đồng hồ cát: “Tôi nghĩ tôi đã nhận được thứ tôi muốn, bắt đầu từ rất lâu trước kia. Thế nên, giờ tôi nên trả lại...”

“?” Cô nhìn anh ta, không rõ lý do.

“Sau khi tôi rời khỏi thị trấn nhỏ, chị tôi luôn quản lý sản nghiệp của dòng họ, em cũng biết, đó là một số căn nhà cũ. Sau khi bị quy hoạch làm khu du lịch, chị ấy đem phần lớn căn nhà cho thuê, chỉ để lại hai căn dùng để kinh doanh khách sạn. Nhưng mà, bây giờ chị ấy ngã bệnh.”

Anh ta nhìn chiếc đồng hồ cát nho nhỏ kia, không biết suy nghĩ cái gì. Tử Mặc cảm thấy kinh ngạc, cô chưa từng thấy Vu Nhâm Chi như vậy, như là...đang tạm biệt với quá khứ.

Anh ta ngẩng đầu, nhìn cô, chậm rãi nói: “Thế nên, tôi phải trở về, đi làm chuyện tôi nên làm.”

“...Anh muốn rời khỏi?”

“Phải. Có điều nói đúng ra, là tôi phải về nhà.”

“...Khi nào?”

“Không biết, có lẽ là cuối tuần.”

Tử Mặc cào tóc, không biết nên nói những gì, bởi vì trên thực tế, cô vẫn còn chưa rõ ràng người đàn ông trước mặt đối với mình rốt cuộc xem như là gì —— bạn bè ư? Nhưng anh ta thường xuyên làm ra chuyện khiến cô cảm động; người yêu sao? Nhưng cô hoàn toàn không yêu anh ta; người xa lạ? Không, bọn họ không phải là người xa lạ.

“Em thích Ô Trấn không?” Vu Nhâm Chi đột nhiên hỏi.

Cô ngơ ngác gật đầu.

“Thế thì...” Anh ta nhìn ánh mắt cô, nghiêm túc mà chân thành, “Em sẽ bằng lòng cùng tôi trở về không?”

“A...” Dù thế nào cô cũng thật không ngờ anh ta sẽ hỏi như vậy, thế nên sửng sốt không biết làm sao.

Anh ta cười cười, từ trong nôi vớt ra thịt cừu đã nấu chín, sắc mặt vẫn ung dung: “Em gái à, tôi không phải muốn em đêm nay đi cùng tôi, tôi chỉ nói với em, nếu em muốn rời khỏi nơi này, tôi sẵn lòng giúp em.”

“...Nhưng tại sao tôi có cảm giác cừu vào miệng cạp thế?”

“Đó là ảo giác.” Anh ta mỉm cười vô tội.

Trong thời gian ăn tiếp bữa cơm này, Tử Mặc ăn uống không yên lòng, cô cảm thấy Vu Nhâm Chi thật sự muốn tạm biệt cô, anh ta còn chưa đến nỗi lấy việc này ra đùa giỡn, nhưng cô không đoán ra ý đồ của anh ta —— giống như cô chưa bao giờ cho rằng anh ta thật sự muốn theo đuổi mình.

Anh ta vẫn là một người đàn ông...phức tạp.

Trên đường về nhà, hai người không nói câu nào, trong xe kèm theo tiếng nhạc jazz phát ra từ radio thì tràn ngập bầu không khí trầm tư hơi buồn bã. Có lẽ bọn họ đều đang suy đoán tâm tư của đối phương, có lẽ cũng không phải.

Lúc Vu Nhâm Chi xuống xe, anh ta quay đầu nói với Tử Mặc: “Trước khi đi tôi sẽ gọi điện thoại cho em, chuyện vừa rồi tôi hỏi em, không phải nói đùa.”

Nói xong, anh ta xuống xe đi mất.

Nhất thời Tử Mặc hơi thất thần, bởi vì lần đầu tiên từ trong mắt anh ta cô nhìn thấy được một số thứ không giống như trước, nhưng đầu óc cô rất hỗn loạn, cô không thể nói ra đó là cái gì.

Cô lái xe quay về khu nhà của Tử Sinh, dừng xe lại, kéo tay phanh. Trong phút chốc, cô cảm thấy âu sầu. Không phải bởi vì Vu Nhâm Chi sắp rời khỏi, mà là vừa rồi anh ta nhắc tới “Nhà”. Anh ta sắp về nhà, nhưng nhà của cô thì ở đâu?

Tử Mặc im lặng ngồi trong xe, rất lâu rất lâu, bỗng nhiên cô khởi động xe lần nữa, chạy nhanh như chớp trên mặt đường. Mỗi người đều có “Nhà”, hồi bé có “Nhà” của ba mẹ và anh trai, sau khi trưởng thành...thì chính là nơi cô từng gửi gắm yêu thương.

Cô gấp gấp muốn trở về nhìn xem, thậm chí cô còn bắt đầu điên cuồng nhớ tới mỗi một vật trong căn hộ, bót đi giày nằm trên kệ giày, bao tay màu trắng nằm trên lò vi sóng trong phòng bếp, chiếc điều khiển từ xa của tivi luôn rơi xuống một góc sofa không thể tìm ra, đồng hồ báo thức ở đầu giường thường xuyên ỉu xìu, còn có...bản thân cô đã yêu sâu sắc một người nào đó tại căn hộ này.

Tất cả mọi thứ đều trở nên đáng để nhớ nhưng.

Cô chạy trên con đường cao tốc quen thuộc, từ giao lộ bao giờ cũng kẹt cứng vào thời gian cao điểm tan tằm đi xuống, quẹo vào, thẳng lại, người gác cổng đầu tiên từ trong phòng bảo vệ đứng dậy, vừa thấy biển số xe của cô liền yên tâm ngồi xuống. Cô chạy vào ga ra ngầm, đậu lại vị trí xe của cô, bỗng nhiên có nỗi xúc động muốn khóc.

Cô đi vào thang máy, lục lọi trong ba lô tìm chìa khóa, thế mà tìm thấy ngay. Cô cầm trong tay, không thể nói rõ hiện tại trong lòng rốt cuộc có cảm xúc thế nào, cô chỉ là muốn về nơi mình từng ở rất nhiều năm, có gì khấn trương vậy chứ?

Hạng Tự có lẽ thi đấu còn chưa trở về, trong khe cửa căn hộ của anh không nhìn thấy tia sáng nào. Cô nhẹ nhàng thở ra, vặn mở cửa phòng mình. Khoảnh khắc đó, cô ngừng thở, tưởng rằng sẽ xuất hiện chuyện gì không ngờ tới...nhưng không hề, không có gì cả.

Cô đi vào, trở tay đóng cửa lại, trong phòng tối tăm mà yên lặng. Cô tựa lưng trên cánh cửa, chậm chậm vươn tay lần mò trên tường bật đèn — mọi thứ, tựa như khi cô rời khỏi, chẳng hề thay đổi.

Bớt đi giày vẫn nằm nghiêng ngả trên kệ giày, bao tay màu trắng trên lò vi sóng dính một vết bẩn màu vàng đậm, điều khiển từ xa vẫn rơi ở góc nào đó của sofa... Cô có một loại ảo giác, mình bỏ đi không quá lâu, những chuyện gọi là yêu hận tình thù, chẳng qua xảy ra vào ngày hôm qua mà thôi.

Cô đứng giữa phòng khách nhìn xung quanh, cuối cùng đi về phía phòng ngủ, cô cố chấp muốn đi xác nhận cái đồng hồ báo thức ỉu xìu kia có nằm yên trên tủ đầu giường không, nếu đúng vậy, mọi thứ thật sự không hề thay đổi.

Cô đẩy ra cửa phòng ngủ, tối tăm bên trong được ánh đèn phía sau cô chiếu sáng.

Đồng hồ báo thức còn đó, nhưng bị đẩy ngã, mà người đẩy ngã nó...thì nằm trên giường của cô.

Hạng Tự chống người ngồi dậy, giơ một cánh tay lên che trước mắt, dùng một loại âm thanh ngữ ngàng mà gọi cảm nói: “Sư tử...em đã trở về?”

34. Chương 34: Ma Kết (thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Có khoảnh khắc thế này, Tử Mặc tưởng rằng trước mắt là một ảo giác, hoặc rõ ràng là một giấc mơ. Cô không có lý do gì trở lại nơi cô đã từng vứt bỏ, mà anh cũng không thể ở đây chờ cô, thế nên giải thích duy nhất chính là: đây chẳng qua là một giấc mơ mà thôi.

Nhưng anh ở ngay trước mặt cô, chân thật như vậy, ngay cả khi anh dụi mắt mấy nếp nhăn mỏng manh đều trông rõ rệt như thế. Giọng anh mang vẻ khàn khàn và nghi hoặc hiếm thấy, khiến cô không khỏi nói không nên lời.

“Sư tử, là em à?...”

“Ừm...” Giọng cô đến từ nơi sâu nhất của cổ họng, “Sao...sao anh ở đây?”

Hạng Tự nheo mắt, không biết là bởi vì còn chưa thích ứng với ánh đèn sau lưng cô, hoặc là chỉ đang tự hỏi: “Anh luôn ở đây, bắt đầu từ ngày em bỏ đi.”

“...”

“Em có thể bỏ đi,” anh nhìn cô, trong âm thanh có vẻ kiên định khó mà diễn tả, “Nhưng anh không thể.”

“...” Thế nhưng, là anh ép cô bỏ đi mà!

“Nếu ngay cả anh cũng đi,” hai tay anh chống phía sau, biểu cảm cõi mở sáng sủa, “Vậy thì em sẽ không quay về nữa.”

“Có lẽ em thật sự sẽ không trở lại.” Cô cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nói.

Hạng Tự mỉm cười, nụ cười này có chút không giống anh, tựa như một đứa nhỏ hồn nhiên: “Em sẽ trở về, chỉ cần anh còn ở đây.”

Cô nheo mắt lại, thỉnh linh xoay người. Anh dựa vào gì cho rằng cô sẽ khuất phục? Chỉ vì anh có sức hấp dẫn sao, bởi vì nụ cười của anh có thể khiến cho rất nhiều phụ nữ nổi điên?!

Cô nghe được phía sau vang lên tiếng rung chuyển, chắc là anh vội vàng từ trên giường nhảy xuống đuổi theo, nên cô mới bước nhanh hơn, nhưng cơ thể đã bị người ta ôm lấy, trong sức lực mạnh mẽ kia mang theo chút dịu dàng, thậm chí cô còn cảm thấy anh đang làm nũng.

“Không được đi,” bàn chân trần của anh nằm ngay bên người cô, vây lấy toàn thân cô, “Nếu đã trở về thì không được phép đi!”

Từ Mặc cúi đầu nhìn bàn chân của anh, dường như có thể cảm nhận được, tại ban đêm đầu đông này, sàn nhà và không khí lạnh lẽo cỡ nào, cô vẫn tưởng rằng mình sẽ không bị cảm hóa nữa, nhưng khi cô bị anh vây quanh, trái tim cô nhện không được mà đập mạnh —— vì anh mà đập.

“Sư tử...” Anh thì thào hôn lỗ tai cô, tựa như cậu thiếu niên đã mất đi thứ quan trọng nay được lấy về, “Từ tối hôm đó sau khi em tắt máy, anh suy nghĩ rất nhiều, về em, về anh, về chúng ta...”

Mặc dù cô không thể động đây, nhưng hơi nghiêng mặt, muốn tách khỏi bờ môi phiền phức của anh, nhưng anh hiển nhiên không định để cô thành công.

“Hãy nghe anh nói,” âm thanh trầm thấp của anh ở ngay bên tai cô, “Anh biết mình rất ngu xuẩn... Trên thực tế, tất cả đều bởi vì anh không có cảm giác an toàn. Mười năm trước lần tai nạn xe cộ đó... Anh cảm thấy mình gần như muốn sụp đổ, anh chợt nhận ra mình không thể nào rời khỏi em, thế nên anh rất sợ hãi...”

“Sợ...hãi?”

“Anh sợ có một ngày em sẽ rời khỏi anh...giống như mẹ anh vậy.” Anh nói khó khăn.

“...”

“Bởi vậy anh nghĩ, anh không được sợ, cái anh có thể làm chính là khiến bản thân không quan tâm đến em. Thứ anh gọi là thề thốt kia, nói không chừng chỉ là một cái cố, cái cố để anh cách xa em một chút... thế thì, tổn thương anh phải chịu sẽ ít lại một chút.”

“Nhưng mà ——” nhưng mà, người bị tổn thương là cô!

“—— anh biết, anh biết,” anh không khỏi rụt lại khuỷu tay, “Anh ích kỷ như vậy, kết quả người đau lòng nhất, khó xử nhất chính là em.”

“...”

“Bởi thế...” Anh bỗng nhiên do dự.

“...”

“Anh có thể mặt dày xin em một thứ không?”

“?”

Cô tưởng rằng anh sẽ nói “trái tim em”, nhưng anh lại nhẹ giọng khẽ nói bên tai cô.

“Một cơ hội.”

“?”

“Em hãy xóa bỏ những thứ dơ bẩn của anh, hoặc là nói, xóa hết một mặt không tốt của anh, cho anh một cơ hội thay đổi quá khứ.”

Cô đưa lưng về phía anh, vẫn không nhúc nhích, khẽ nhíu mày, hình như suy nghĩ gì đó. Nếu Hạng Tự nhìn thấy biểu tình của cô, không biết sẽ có phản ứng gì, lo lắng, khấn trương, hoặc là bối rối?

À, cô nghĩ anh sẽ không đâu. Nói đến cùng, anh là Hạng Tự, mặc dù sẽ vì giữ lại cô mà khiêm nhường, nhưng cũng sẽ không vì cô mà có bất cứ chần chừ sợ sệt nào. Nói không chừng, ngay từ đầu anh đã nhìn thấu cô — có thể vì tôn nghiêm kiên quyết rời khỏi, nhưng không thể nào ngừng yêu anh.

Nhưng cô thì sao? Cứ tiếp tục như vậy ư? Hay là...nghe theo trái tim mình, làm một Thi Tử Mặc không hề che giấu?

“Anh quá tham lam rồi,” cô nghe được âm thanh của mình vang vọng trên sàn nhà lạnh như băng, “Quá khứ không thể nào thay đổi.”

Hạng Tự vốn dùng râu mới mọc trên cằm vuốt ve má cô, nghe cô nói vậy anh không khỏi ngẩn người.

“Thế nên...thứ anh có thể thay đổi, chỉ có tương lai.”

Anh đột nhiên kéo cánh tay cô, để cô thay đổi phương hướng đối diện với mình, ánh đèn trong phòng khách vẫn chưa đủ sáng, hoặc là vì anh cách cô quá gần, bởi vậy không thấy rõ biểu cảm của anh. Hai tay anh thả xuống hai bên người, nhẹ nhàng nắm tay cô, ngón cái vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay cô. Anh tì trán mình lên trán cô, lúc lông mi chuyển động thì chạm vào mí mắt cô, hơi ngứa ngứa, bờ môi anh gần trong gang tấc, nhưng không hôn cô — bởi vì anh đang cười — cô biết, anh đang mỉm cười.

“Sư tử...” Anh dùng âm thanh rung động lòng người nói, “Anh có thể hôn em không?”

Cô có một loại ảo giác, tựa như bọn họ chưa từng trải qua sự phức tạp ở giữa của rất nhiều năm, bọn họ chỉ là một đôi thiếu niên, mới tình đầu, yên ả bình thản.

Cô không trả lời, chỉ ngẩng đầu lên dùng đầu lưỡi ẩm áp liếm bờ môi khô khốc của anh, có lẽ anh đang ngơ ngác, không có phản ứng gì, thế là cô hôn anh lần nữa, bắt chước anh lấy răng cắn nhẹ — giống như buổi tối kia lần đầu tiên cô hôn anh.

“Tử Mặc...” Trong âm thanh của anh hàm chứa nỗi dục vọng đè nén rất lâu, anh không nói thêm gì nữa, mà ôm chặt lấy cô, hôn cô, không cho cô bất cứ cơ hội nào để tạm nghỉ.

Anh bỗng nhiên bồng cô lên, xoay người đi vào phòng ngủ của cô, đặt cô trên giường, sau đó tiếp tục hôn cô.

Anh luồn tay vào trong áo cô, vuốt ve nơi mẫn cảm nhất trên người cô mà anh đã biết từ lâu, cô cảm thấy bàn tay anh rất nóng, chắc hẳn mình cũng vậy, cô loáng thoáng nhận ra tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, thế là cô dùng một tia lý trí cuối cùng của mình đẩy anh ra, nói: “Không được...”

Anh thở hổn hển nhìn cô, mượn ngọn đèn trong phòng khách, như là muốn nhìn rõ trái tim cô.

Cô tưởng rằng anh sẽ tiếp tục hôn cô, cho đến khi cô đầu hàng mới thôi, nhưng anh không có, mà là cúi đầu nắm tay cô, dùng âm thanh khàn khàn gần như không thể nhận ra, nói: “Được... nhưng em có thể ở lại không? Anh cam đoan sẽ không làm gì với em...”

Cô nhìn anh, gật đầu.

Anh lộ ra nụ cười vui vẻ, như là rất dễ dàng nhận được sự thỏa mãn. Anh nằm bên cạnh cô, lấy chăn bao bọc cơ thể của hai người, hôn lên trán cô rồi nói: “...Cảm ơn em.”

Cô chợt cảm thấy anh không phải là Hạng Tự của trước kia, anh đã thay đổi rất nhiều.

Đêm nay, Tử Mặc ngủ thiếp đi rất nhanh, cô mơ một giấc mộng, cô vẫn bị bong bóng đầy màu sắc vây quanh, chúng nó mang cô dạo chơi trên nóc nhà thành phố, cô thấy hai chân mình cách mặt đất càng ngày càng gần, rốt cuộc cô được thả xuống. Cuối cùng cô giẫm chân trên mảnh đất quá quen thuộc mà lại chứa đầy tất cả niềm vui và đau buồn của cô...

“A lô,” âm thanh Tử Sinh truyền đến từ đầu dây bên kia, “Đêm qua em không về nhà?”

“Ừm...em trở về lấy đồ đạc, muộn quá sợ đánh thức anh, cho nên liền...” Tử Mặc trả lời ấp úng.

Tử Sinh im lặng một lúc, không thể đoán ra anh có tin lời cô hay không, cuối cùng anh thở dài, hỏi: “Vậy đêm nay em còn trở về không?”

“...Đương nhiên!”

“Thì Tử Mặc,” anh hai dùng giọng điệu nghiêm túc nói, “Tự em cảnh giác...”

Anh chẳng nói thêm gì nữa, cúp máy ngay lập tức, Tử Mặc không khỏi suy đoán anh có tức giận hay không.

“Điện thoại của ai đó?” Hạng Tự vừa đánh răng vừa lộ đầu hỏi.

“Một người đàn ông...” Cô bỏ đi động vào ba lô.

Động tác đánh răng của anh dừng lại, nhưng vẫn tỏ vẻ điềm nhiên như không, phun bọt kem trong miệng ra, uống một ngụm nước, phun ra, rồi lại uống, phun ra nữa, giống như anh chưa từng hỏi, mà cô cũng không trả lời.

“Là ai?” Rốt cuộc, anh đặt xuống bàn chải đánh răng và cốc nước, hai tay chống trên bồn rửa mặt, rầu rĩ hỏi.

Tử Mặc mím môi, cố tình xoay lưng, không nhìn bóng lưng động lòng người của anh: “À, em phải đi, bằng không sẽ muộn.”

“Anh đưa em đi.” Anh kéo khăn mặt xuống lau qua loa vài cái, rồi mặc áo khoác chuẩn bị xuất phát.

“Không cần, em lái xe.”

“Nhưng anh muốn đưa em đi.” Theo trình độ nào đó mà nói, anh vẫn là anh, vẫn cố chấp như vậy.

“Được rồi.” Cô không biết là vì cam chịu số phận hay là thói quen, cô nhún vai, bắt đầu mặc áo khoác mang giày đeo ba lô trên lưng.

Dọc đường đi, hai người chẳng nói bao nhiêu, mặc dù đã trải qua việc đêm qua, nhưng giữa bọn họ như là còn có gì đó cách trở, không thể nhìn thẳng vào nhau.

“Hôm nay anh không có công việc sao?” Tử Mặc hỏi.

“Ừm, cuối tuần này được nghỉ ngơi.”

Sáng thứ bảy, trên đường cao tốc vẫn có dòng xe cộ rất lớn, xe chạy tốc độ 40 km/h, cô nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, phát hiện anh có phần mất kiên nhẫn.

“Thật ra, anh không cần đưa em đi...”

“Anh muốn đưa đi.” Anh nhìn phía trước, sự cố chấp trong giọng nói khiến người ta khó hiểu.

“...Tại sao?” Cô nhin không được hỏi.

Hạng Tự sờ mũi, im lặng một lúc mới trả lời: “Nếu có người ở đó chờ em...anh có thể nói rõ ràng với anh ta.”

“?” Tử Mặc kinh ngạc nhìn anh, phát hiện cho dù trải qua nhiều năm như vậy, có đôi khi cô vẫn không thể dễ dàng hiểu ra logic của anh.

“Hoặc là ít nhất,” anh bổ sung, tỏ vẻ háo hức, “Cho những người muốn tiếp cận em biết, em là một cô gái có người đưa tiễn, em được trông coi rất chặt.”

Tử Mặc cảm thấy mình muốn cười ra, nhưng cô vẫn nhịn xuống, bình tĩnh nói: “Đầu tiên, em không phải cô gái, tiếp theo, cũng không có ai muốn tiếp cận em.”

Trước tiên Hạng Tự không nói lời nào, sau đó nhẹ giọng nói: “Thế cái tên họ Vu kia thì sao?”

“...” Cô trầm lặng, bởi vì nói xong câu kia, trong đầu cô đồng thời hiện lên khuôn mặt của Vu Nhâm Chi. Cô vẫn không thể tin anh ta thật sự thích cô, thế nhưng cô lại cảm thấy anh ta có chút khác với người thường.

“Ban nãy em...không phải nói điện thoại với anh ta chứ?” Thấy cô chẳng nói gì, anh rút cuộc nhịn không được hỏi.

“...” Cô đỏ khốc đỏ cười, hóa ra anh vẫn còn nhớ cú điện thoại kia, “Không phải.”

“...” Anh tỏ vẻ bình tĩnh, giống như đang giận dỗi.

Thế là cô đành đầu hàng: “Là anh hai em.”

Anh ném qua một ánh mắt ngạc nhiên, sau đó không thể không quay đầu nhìn phía trước: “Nhưng em nói là một người đàn ông...”

“Anh em không phải đàn ông ư?”

“...Sư tử!” Anh thấp giọng gào lên, “Sau này đừng đùa như vậy với anh nữa, chẳng buồn cười chút nào!”

Cô quay đầu đi chỗ khác nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, cong khóe miệng, nghĩ thầm: em cảm thấy buồn cười là được rồi...

Hạng Tự dừng xe trước tòa lầu công ty của Tử Mặc, cô cúi đầu muốn tháo dây an toàn, nhưng bị anh giữ lại.

“?”

Anh đưa mặt tiến đến trước mặt cô, lưỡng lự một chút rồi nói: “Này...nếu em cho anh cơ hội, thì đừng cho những người đàn ông khác cơ hội, hiểu không?”

Cô nhìn anh chằm chằm vài giây, dùng giọng điệu vô cùng vững vàng thận trọng ngay cả bản thân cũng không ngờ tới: “Ồ trong mắt anh, em vẫn là cô bé mười tám tuổi kia sao?”

Anh giật mình, không nói gì.

Cô vẫn tháo dây an toàn, anh vươn tay trái giữ lấy khuôn mặt cô, hôn lên một cách bá đạo. Đầu lưỡi anh có vị bạc hà của kem đánh răng, cô nhịn không được liếm vài cái, anh hừ một tiếng nặng nề, thả cô ra: “...Xem ra, em thật sự không phải là cô bé. Là cái lão họ Vu kia dạy em hả?”

Cô vươn nắm tay nắm một cái trước ngực anh, anh nhăn nhó mặt mũi, cô thừa dịp anh phân tâm tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe.

“Này!” Anh hơi khấn trương nghiêng người giữ cô lại, “Anh chỉ đùa chút thôi.”

Cô ngoảnh đầu lại trừng anh, bỗng nhiên nói: “Em đã ngủ với anh ấy.”

Sắc mặt Hạng Tự lập tức thay đổi, ngạc nhiên, phẫn nộ, hối hận, bối rối, tất cả đan vào nhau, Tử Mặc dám nói trong mười mấy năm qua cô chưa bao giờ thấy trên mặt anh đồng thời có nhiều biểu cảm như vậy.

“Thế...” Anh thấp giọng ho một tiếng, mặc dù sắc mặt rất khó coi, nhưng vẫn nói, “Thế cũng không sao...chỉ cần sau này em chỉ ở bên anh là được...”

Cô nhìn gương mặt anh, còn có bàn tay nắm lấy cô, các đốt ngón tay của anh đã trở nên trắng bệch, cô bình tĩnh bắt chước giọng điệu của anh: “Em chỉ đùa chút thôi.”

Hạng Tự mở to mắt, muốn túm cô về trong xe, nhưng bị cô giẫy ra. Cô thả nhẹ bước chân, vừa lùi về phía sau vừa vẫy tay với anh, sau đó xoay người đi vào công ty.

Cả một ngày, Tử Mặc cảm thấy mình đều ở trong trạng thái phấn khích nhưng lại mơ màng, cô rút cuộc dừng cảm tiến một bước về phía trước, niềm vui dưới đáy lòng không thể che giấu, nhưng bất an cũng vây quanh cô. Họ có thể ở bên nhau lần nữa sao? Thật sự có thể tiếp tục yêu nhau?

Rất nhiều người đã nói, đi qua rồi khó có thể quay đầu lại, cô nghĩ cái này ít nhiều gì cũng có một ít đạo lý. Ít nhất, không phải mỗi một tấm gương vỡ, đều có thể lành lặn.

Cô miên man suy nghĩ, nghĩ lại bọn họ thời thiếu niên, nghĩ đến vụ tai nạn xe cộ kia, nghĩ đến sau đó mọi loại tổn thương anh đối với cô, nghĩ đến sự thay đổi của mình, nhưng mà cô càng nghĩ nhiều đến tình yêu của anh dành cho cô, mang theo hạnh phúc, mang theo đau thương, cũng mang theo nụ cười và nước mắt.

Cô có một trực giác, nếu có thể làm lại từ đầu, cô vẫn sẽ lựa chọn yêu thương anh.

Tan tầm ra khỏi tòa lầu, xe Hạng Tự không hề bất ngờ mà đỗ trước cửa, anh đang hút thuốc, vừa thấy cô đến anh vội vàng dập tắt ngay.

Cô do dự một chút, vẫn đi qua, lên xe: “Đưa em trở về lấy xe, em phải về chỗ Tử Sinh.”

Anh nhìn cô, gật đầu.

Xem chạy từ tốn trên đường cao tốc, Hạng Tự im lặng một lúc rồi nói: “Anh có một cảm giác...hỗ thẹn.”

“?”

“Sáng nay, khi em nói với anh, em cùng người đàn ông kia...anh suýt nữa muốn phát điên.”

“Đó là đùa thôi ——”

“—— anh biết,” anh khẽ nhúm mày, nhìn về phía trước, “Nhưng anh chỉ tưởng tượng đến em thân thiết với người khác, ôm người khác, anh đã rất khó chịu, anh thậm chí không có cách nào cho phép trong đầu mình xuất hiện hình ảnh em ân ái với người khác...”

“...”

“Tuy nhiên, em chỉ nói đùa, nhưng anh thì không phải...”

“?”

“Anh đã từng thật sự...làm những điều đó, không hề kiêng kị đối với em.”

Tử Mặc quay đầu đi chỗ khác, mặc dù tâm trạng đau khổ đã dần dần tan biến từ sớm, nhưng khi những lời này thốt ra từ miệng anh, cô lại có một tâm tình khác.

“Anh xin lỗi.” Anh vươn tay phải ra, vuốt mái tóc cô, dịu dàng mà nặng nề.

Cô không động đậy, cũng không nhìn anh.

“Giống như em đã nói, anh không có cách nào thay đổi quá khứ, nhưng anh...” Anh lại hơi nghẹn ngào, không nói thêm gì nữa.

Ngoài cửa sổ, bảng quảng cáo của “Trà sữa” nằm dưới màn đêm có vẻ ảm đạm nhưng ấm áp, ngọn đèn mỏng manh chiếu vào ánh mắt cô, khiến người ta không khỏi muốn thưởng thức trong mắt cô một cuộc có cái gì, sự cố chấp và chờ đợi khó mà diễn tả, một cuộc có đáng giá hay không?

Thế nhưng, Tử Mặc nghĩ rằng, điều đó có lẽ không liên quan đến hai chữ “đáng giá”, đó chẳng qua là thái độ của người phụ nữ đối với giấc mộng mà thôi. Cô tin tưởng tình yêu, tin tưởng sự thông hiểu của mình về tình yêu, thế thì âm thầm cố chấp và chờ đợi, chỉ là cách sống của cô mà thôi.

Tử Mặc chợt hiểu được từ trước đến nay mình khó vứt bỏ điều gì, chính là tâm trạng yêu một người hết thuốc chữa. Cho dù khi người đó cho cô hạnh phúc, cũng mang đến bi thương, nhưng cô không thể dừng lại, lúc cô nhìn vào mắt anh, cô biết rằng mình không thể dừng lại.

“‘Tiểu Bạch’ đâu?” Lúc tạm biệt dưới lầu khu nhà, cô hỏi.

“Ở chỗ anh hai anh,” Hạng Tự đút hai tay vào túi, trong mắt có vẻ cô đơn tựa như thiếu niên, “Tên kia nói ghét động vật nhỏ, nhưng bây giờ lại không nỡ trả ‘Tiểu Bạch’ cho anh.”

Cô nghĩ nghĩ, cười rộ lên, điểm này quả thật có phần phù hợp với cá tính ngoài dự liệu của Hạng Phong.

“Này...” Anh nắm tay cô, “Em dọn về được không? Anh sống một mình...không tốt lắm.”

Cô lắc đầu, nửa nói giỡn: “Anh hai em không thích em ở cùng anh.”

Anh trầm mặc gục đầu xuống, bất đắc dĩ nói: “Em nói với anh ấy, anh sẽ sửa chữa không được sao...”

Cô cười cười: “Nếu anh ấy đồng ý, em sẽ dọn về.”

Hạng Tự nhú mào, trông hoài nghi nhìn chằm chằm mắt cô vài giây, nói: “Anh thấy là em muốn trừng phạt anh...”

“Tùy anh nghĩ thôi.” Cô lườm anh, muốn rút tay nhưng bị anh nắm chặt, làm thế nào cũng không rút ra được.

“Ngày mai cùng anh ăn cơm được không?” Anh đến gần một bước, tì lên trán cô hỏi.

“Được, nếu em rảnh.”

“Không được phép không rảnh.” Tính nết bá đạo của anh lại bắt đầu phát tác.

Cô nhếch khóe miệng, chỉ đành gật đầu.

Cô tạm biệt anh, không tránh khỏi một hồi hôn môi khiến người ta choáng váng, cô bỗng nhiên cảm thấy họ tựa như một cặp thiếu niên mới nếm thử tình yêu, trong lòng tuôn trào nỗi xúc động ầm ập.

Cô vất vả lắm mới giã khỏi anh, ngồi vào trong xe, anh đứng cạnh cửa xe, hai tay đút túi, nhìn cô từ trên cao xuống: “Trên đường cẩn thận.”

“Ừm.” Cô đeo dây an toàn, khởi động xe.

“Này...” Anh nhìn cô.

“?”

“Có một số sẽ thay đổi, nhưng một số khác...vẫn không thay đổi. Em hiểu ý anh chứ?”

Nói xong câu đó, anh có chút không được tự nhiên nhếch khóe miệng, như là cho cô một nụ cười, nhưng lại cười chẳng đẹp, không hề giống Hạng Tự có phong độ kia.

Tử Mặc mím môi, gật đầu, không muốn để anh nhìn thấy mình đang cười anh, cô kéo cửa kính lên, vẫy tay, lên đường ngay lập tức.

35. Chương 35: Ma Kết (trung)

Tử Mặc vốn tưởng rằng sau khi về nhà mình sẽ lọt vào vòng tra hỏi của Tử Sinh, nhưng anh trai chỉ hỏi câu “Em có biết mình đang làm gì không?”, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của cô, anh không nói thêm câu nào nữa.

Cô nghĩ, anh ít nhiều gì cũng có chút tức giận, giận cô em gái này không biết hăng hái, đàn ông thiên hạ nhiều như vậy, tại sao vẫn cứ một mực lựa chọn Hạng Tự chứ? Nhưng cô lại cảm thấy, thật ra anh đã an tâm, dù sao đó là cuộc sống của cô.

“Nghe này,” Tử Sinh vừa hút thuốc vừa nói, “Nếu cậu ta còn ức hiếp em nữa, thì nói cho anh biết, anh lập tức đi đòi công bằng, anh còn phải để Hạng Phong hối hận có một người em trai như vậy.”

Anh làm một động tác rất ngẫu, khiến Tử Mặc bỗng nhiên muốn nhìn bộ dạng Hạng Tự bị anh hai đòi công bằng sẽ ra sao.

Tối chủ nhật, Hạng Tự tới đón cô ra ngoài ăn tối, cô hỏi anh đi đâu, anh chỉ cười, không trả lời. Cuối cùng xe dừng lại dưới lầu khu nhà của Hạng Phong, Tử Mặc không khỏi suy nghĩ, thật ra Hạng Phong đã sớm hối hận có một người em trai như vậy rồi...

“Ha,” Hạng Phong đeo tạp dề, cầm xà lách đã trộn được một nửa trong tay xuất hiện tại cửa, “Anh đoán em sẽ mang em ấy tới.”

“Tại sao?” Hạng Tự buồn bực.

“Bởi vì giọng em trong điện thoại có vẻ rối loạn nói không nên lời.”

“...” Anh trừng mắt liếc anh trai, để Tử Mặc tiến vào, sau đó đóng cửa lại.

“Tiểu Bạch” từ toilet chạy ra, quấy đuôi với Tử Mặc, cô ngồi xổm xuống bồng nó lên, đặt nó lên sofa sờ hàm dưới của nó.

“Tại sao em nuôi nó lâu như vậy, nó nhìn thấy em chẳng hề thân thiết tí nào...” Hạng Tự lại dùng mắt trừng “Tiểu Bạch”.

“Bởi vì em không thật tình đối với nó, nó chỉ là công cụ tán gái của em mà thôi.” Hạng Phong ở phòng bếp nói.

“Làm cơm của anh đi!”

Hạng Phong nhún vai, chẳng hề để ý.

“Đúng rồi,” anh đồ xà lách vào trong đĩa, “Anh còn gọi một người nữa.”

“Ai?” Hạng Tự lấy một trái cà chua nằm trên bàn, cắn một miếng lớn.

“Lão Vu.”

Anh vừa nói xong, Tử Mặc và Hạng Tự đồng thời kinh ngạc ngẩng đầu.

“Cuối tuần này anh ta đi, chỉ có hôm nay rảnh rỗi, hai đứa sẽ không để ý chứ.” Tuy đây là một câu hỏi, nhưng chẳng nghe ra giọng điệu hỏi han.

“Anh làm cái quỷ gì hả...” Hạng Tự nhin không được trách mắng.

Đang nói còn chưa hết thì chuông cửa đã vang lên.

Hạng Tự điềm nhiên mời em trai ra mở cửa, Hạng Tự cau mày trừng mắt nhìn anh một lát, rồi cuộc vẫn đi mở.

Trong tay Vu Nhâm Chi bưng một thùng giấy thật to, thậm chí gần như che khuất ánh mắt của anh ta: “Giúp một cái.”

Không đợi Hạng Tự trả lời, anh ta liền đem một nửa trọng lượng của thùng giấy đè lên người Hạng Tự, hai người cùng đặt thùng giấy xuống một góc đằng sau sofa phòng khách.

Vu Nhâm Chi đứng dậy, phủi tay, nói với Hạng Phong ở phòng bếp: “Những quyển sách này tôi không định mang về, anh được lời rồi.”

“Anh coi tôi là người thu đồ cũ à?” Hạng Phong hỏi ngược lại.

Vu Nhâm Chi không bác bỏ lời anh, quay đầu nhìn thấy Tử Mặc ngồi trên sofa, anh ta không khỏi sững sờ: “À, em cũng ở đây...”

“Ừm.” Tử Mặc kéo ra một nụ cười, thứ sáu sau khi ăn cơm với anh ta, đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng cô vẫn không dám nhớ lại ánh mắt của anh ta khi tạm biệt.

Vu Nhâm Chi thản nhiên nhìn cô, cô đã có chút không được tự nhiên.

“Anh không cần đi rửa tay trước sao?” Âm thanh của Hạng Tự có phần nhạt nhẽo.

“Ồ, được.” Anh ta gạt đầu, đi vào toilet.

Đạo này hình như Hạng Phong thích một quyển sách nấu ăn nào đó, rất có hứng thú với nấu nướng, trên bàn bày ra gần mười món ăn, Tử Mặc rót rượu cho bốn ly rượu, Hạng Tự và Vu Nhâm Chi ngồi đối diện, không ai nói gì. Hạng Phong dọn xong dụng cụ làm bếp, tháo tạp dề, ngồi vào bàn ăn, không để ý tới sự im lặng của ba người kia, anh nâng ly lên, nói: “Cụng ly đi!”

“Cụng ly...” Tử Mặc hòa theo.

“Cụng ly vì cái gì nhỉ...” Hạng Phong nhướn lông mày, “Như vậy đi, chúc lão Vu sau khi trở về nhà mọi việc sẽ thuận lợi.”

“Cám ơn.” Vu Nhâm Chi rất lịch sự cụng ly với anh, sau đó chuyển sang Tử Mặc.

Tử Mặc vội vàng đón nhận, nhẹ giọng nói: “Chúc thuận lợi.”

Về phần Hạng Tự, hình như hai phía đều không có ý cụng ly, thế nên Vu Nhâm Chi trực tiếp uống ly rượu này.

“Như vậy,” Hạng Phong vừa ném thữ “kiệt tác” của mình, vừa hỏi, “Nếu sau này tôi đến Ô Trấn, anh sẽ tiếp đãi tôi chứ?”

“Đương nhiên,” Vu Nhâm Chi cười trả lời, “Mọi người phải đến thăm tôi đó.”

“Mùa đông tại trấn nhỏ chắc là lạnh lắm nhỉ?”

“Ừm, có điều mùa đông cũng có cảnh sắc của mùa đông, nhất là khi ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, khiến người ta cảm thấy ấm áp dào dạt, chẳng muốn động dậy.”

“Anh nói vậy, ngày mai tôi muốn đi ngay.” Hạng Phong vừa ăn vừa nói, đều rất thích thú đối với việc ăn uống và nói chuyện.

“Các người có thể đến vào dịp lễ Giáng Sinh, tôi mời các người ăn bánh ngọt tự tay tôi làm.”

“Anh còn biết làm bánh ngọt?” Hạng Phong hết sức ngạc nhiên mở to hai mắt.

“Ừm, là bánh ngọt kết hợp từ truyền thống quê nhà tôi pha trộn với công nghệ hiện đại mà làm thành.”

“Trên cơ bản,” Hạng Phong dừng một chút, “Nghe anh nói vậy tôi đã biết mùi vị chẳng ra gì.”

“Đừng nói thế,” Vu Nhâm Chi cười to, “Đừng quá khắc nghiệt với bánh sinh nhật.”

“Sinh nhật?”

“Tôi sinh vào đêm Bình An.”

“Nguyện Chúa phù hộ anh cả đời bình an.” Hạng Phong tỏ vẻ thành kính, khiến người khác không khỏi cười rộ lên.

“Đúng rồi,” Vu Nhâm Chi bỗng nhiên quay đầu, nhìn thẳng Tử Mặc, “Chuyện tôi nói, em đã suy nghĩ chưa?”

Cô kinh ngạc há hốc mồm, ngay cả chữ “A” cũng chưa kịp nói, Hạng Tự liền giành hỏi trước: “Chuyện gì?”

Vu Nhâm Chi cách một bàn đầy đồ ăn, nhìn Hạng Tự, mỉm cười: “Đây là bí mật giữa chúng tôi.”

Hạng Tự bị anh ta cầm đi một quân, sắc mặt xụ xuống, không nói nữa.

Nhưng Vu Nhâm Chi hình như thay đổi chủ ý, nói: “Tôi phải trở về, tôi hỏi cô ấy, có bằng lòng cùng tôi trở về không?”

Hạng Tự cau mày, lạnh lùng trừng anh ta: “Cô ấy sẽ không đi theo anh.”

Vu Nhâm Chi cười cười, không nói gì.

Tử Mặc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn anh ta, nói: “Tôi xin lỗi, có lẽ khiến anh cảm thấy khó xử, nhưng anh đã hỏi tôi, tôi phải trả lời, tôi sẽ không rời khỏi nơi này.”

“Được.” Nụ cười của anh ta vẫn ấm áp, chưa từng thay đổi.

Không biết những người khác thế nào, dù sao bữa cơm này Tử Mặc cảm thấy rất nhạt nhẽo, cô lén liếc nhìn Hạng Tự, anh vẫn điềm tĩnh, hình như không vì cô từ chối Vu Nhâm Chi mà vui vẻ.

Ăn xong, Hạng Tự lập tức kéo cô tạm biệt, Vu Nhâm Chi bày tỏ sẽ gọi điện thoại cho cô, cô gật đầu, nhưng không khẳng định anh ta có thấy hay không, bởi vì Hạng Tự đã kéo cô vào trong thang máy.

Trên đường trở về, trong xe lại là sự im lặng đáng sợ, cô quay đầu trông thấy khuôn mặt nghiêng lạnh lùng của anh, nhin không được hỏi: “Không phải em đã từ chối anh ấy rồi ư, anh còn giận gì chứ?”

“...Anh giận bản thân anh.”

“?”

“...Khi anh nói với anh ta em sẽ không đi, thật ra trong lòng anh rất sợ hãi, sợ em bỗng nhiên nói, em muốn đi cùng anh ta.”

“ ... ”

“Anh vốn không nên nghĩ vậy, em vốn không nên để anh ta có cơ hội hỏi như vậy, chúng ta vốn nên ở bên nhau hạnh phúc... Nhưng mọi thứ đều bị anh phá vỡ,” anh bực dọc cào tóc, “Anh sợ em đi mất, nhưng lại ép em bỏ đi —— anh rất khốn nạn, phải không?”

Cô nhìn anh, thế mà lại muốn cười, không có nguyên nhân và lý do, chỉ là chợt cảm thấy anh rất đáng yêu.

“Tử Mặc,” anh nắm tay cô, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, “Tại sao trải qua nhiều lần như vậy, em vẫn không rời khỏi một gã vô cùng tùy hứng như anh?”

Cô cũng nhìn phía trước, thành phố dưới màn đêm mang theo một vầng sáng kỳ diệu, tựa như mỗi một người ở dưới bầu trời sao này đều được vầng sáng bao phủ, tỏa ra tia sáng ấm áp.

“Giờ anh còn hỏi sao, bởi vì em yêu anh.” Cô nghe được âm thanh của mình bình thản cất tiếng.

Hạng Tự dừng xe gấp, Tử Mặc hoảng hốt cầm lấy nắm cửa, phía sau truyền đến tiếng thảng lại chói tai cùng với tiếng còi bất mãn. Anh quay đầu nhìn cô, đẩy cần đỗ xe, kéo tay phanh, lẳng lặng nhìn cô chăm chú.

Anh bỗng nhiên nghiêng người qua, hai tay ôm lấy khuôn mặt cô, hôn cô một cách vội vã mà dịu dàng, cô hơi thất thần, anh chưa từng như vậy, trong ánh mắt lóe ra tia sáng bị cảm động, tựa như cô là một bảo bối quý báu cỡ nào.

Cô nhắm mắt lại, tiếng loa vẫn không dứt bên tai, có xe chạy đến bên cạnh bọn họ, lớn tiếng mắng “Đồ điên!”, nhưng bọn họ chẳng hề để ý. Anh vừa hôn, vừa cười rộ lên, hai người đều cười lên.

Anh cười đến vành mắt ửng đỏ: “Em cái đồ hũ nút này, sao lại bỗng nhiên nói vậy...”

Rất đột ngột sao? Nhưng đây là sự thật mà, chẳng qua anh không hỏi, nên cô không đáp thôi.

“Có đôi khi anh cảm thấy cá tính hũ nút của em rất đáng ghét, cơ mà nghĩ kỹ lại, nếu em không im lìm như vậy, có thể sẽ có rất nhiều đàn ông theo đuổi em hay không?”

Tử Mặc lắc đầu: “Nếu em không trầm lặng, thì sẽ càng mất mặt hơn.”

Anh ôm lấy cô, không nói gì hết, trong tiếng còi và mắng chửi, anh lại cảm thấy chưa bao giờ bình tĩnh như bây giờ.

“Hôm nay em đừng trở về chỗ Tử Sinh được không?” Anh như làm nũng hỏi.

“Không được...” Câu trả lời của cô lại chẳng hề kiên định.

Có lẽ anh nghe ra gì đó, anh cười hân hạnh lên trán cô, chạy xe lần nữa. Lúc này, anh chạy rất nhanh, cô không khỏi kinh ngạc giữ chặt nắm cửa. Anh dừng xe xong, kéo cô đi xuống, tiến vào thang máy, khoảnh khắc cửa thang máy khép lại anh cúi đầu hôn cô nồng nàn. Sự nhiệt tình của anh khiến cô choáng váng, nhưng cô không đẩy anh ra, chỉ là vịn thắt lưng của anh, làm cho mình đứng vững.

Anh gần như bồng cô vào phòng, sau đó khi cô còn chưa thấy rõ ràng rốt cuộc là ở đâu thì đã bị đặt trên giường.

Anh đứng trước giường, bắt đầu cởi quần áo, dáng vẻ rất giống sắc lang trong phim truyền hình, cô kinh ngạc hé miệng nói: “Hạng Tự, em muốn đi về...”

Anh nhú mày, hiển nhiên đang đấu tranh có nên thả cô đi không.

“Em nói đùa đấy...” Cô phát ra hai tiếng cười chất phác.

Hạng Tự nheo mắt, bỗng dè cô nằm trên đầu giường, gần từng tiếng nói: “Người không biết nói đùa tốt nhất hãy ngậm miệng.”

Anh bắt đầu cởi quần áo cô ra, biểu tình thô bạo, nhưng ngón tay lại dịu dàng. Anh cúi người hôn trước ngực cô, cô bị anh làm ngứa ngáy, bật cười bảo anh tránh ra, có điều anh hoàn toàn không lắng nghe cô nói. Anh bắt đầu cởi nút quần bò của cô, cô nhăn nhó không chịu để anh cởi, anh cười hân hạnh lộ tai của cô, khiến cô giãy dụa một trận.

Bỗng nhiên, Tử Mặc đẩy Hạng Tự ra, chớp mắt, nghiêm túc nói: “Em quên mất, hôm nay em ...cái kia đến.”

“Anh nói rồi,” Hạng Tự ngồi trên người cô, vừa cởi áo sơ mi, vừa ung dung trừng cô, “Người không biết nói đùa tốt nhất hãy ngậm miệng.”

Cô muốn nói mình không nói đùa, nhưng Hạng Tự phớt lờ cô, ném đi áo sơ mi, vẻ mặt đắc ý cởi quần bò của cô.

“...” Anh sửng sốt vài giây, như là không thể tin được, “Em...em sao không nói sớm...”

“Em vừa mới nói rồi, em quên mất...” Cô cắn môi, nhin cười.

Hạng Tự cắn răng, thất bại nói: “Trời ơi, em...”

Buổi chiều nào đó của một tuần sau, Tử Mặc nhận được điện thoại của Tử Sinh.

“Nếu em cứ hai ba ngày không trở lại thì về đó luôn đi, anh không thích chờ cửa người khác.”

“Anh...” Cô nẩy lòng áy náy.

“Nhưng em phải gọi điện thoại cho mẹ, bằng không em xảy ra chuyện gì, mẹ lấy anh ra tế tổ.” Giọng điệu Tử Sinh tuy rằng hung dữ, nhưng hiển nhiên đã dự định buông tha cô.

“Anh...”

“Đừng gọi buồn nôn như vậy, lần này nếu em còn dám khóc lóc sụt sùi trở về, anh trừng trị cậu ta xong thì sẽ trừng trị em...vậy đi.” Nói xong, anh cúp máy.

Tử Mặc nhìn di động, tuy rằng biểu thị “chấm dứt cuộc gọi”, nhưng trên màn hình vẫn còn lưu lại tấm ảnh Tử Sinh ngậm thuốc, đó là hình đại diện cuộc gọi cô âm thầm thiết lập.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, ba giờ chiều, hôm nay cô không có công việc, Hạng Tự đến truyền hình quay chương trình, bọn họ tựa như khôi phục lại cuộc sống ban đầu.

Có điều, khác với trước kia.

Giờ đây, bọn họ giống một đôi bạn trai bạn gái chân chính —— hoặc là thật ra phải nói, bọn họ là một đôi nam nữ thật sự yêu nhau.

Dưới lầu có người bấm chuông cửa, cô mở video liên lạc, một nhân viên chuyển phát nhanh tỏ ý có một kiện hàng của cô. Cô mở cửa, anh ta mau chóng dùng thang máy đi lên, kiện hàng dùng giấy dai màu vàng đất bọc lại, cô ký tên xong, lại phát hiện tại cột người gửi không có tên, cô muốn hỏi nhân viên chuyển phát nhanh, nhưng anh ta đã dùng thang máy đi xuống.

Cô trở lại phòng khách, cắt sợi dây và giấy mở bao ra, bên trong là một quyển sách, nói chính xác ra, là một bộ tranh minh họa —— tựa là “Hành trình thế giới kỳ diệu”.

Cô kinh ngạc há hốc miệng, là bộ tranh minh họa của Vu Nhâm Chi đây mà!

Còn có một lá thư, đặt trong bì thư màu vàng nhạt, kẹp ở chính giữa quyển sách. Cô lưỡng lự một chút, vẫn mở ra đọc ——

Thi Tử Mặc:

Em khỏe không? Có phải rất ngạc nhiên khi nhận được món quà này không?

Bản thảo của bộ tranh minh họa này tôi đã giao cho một người bạn nhờ tôi vẽ ra, nhưng lần trước thấy em rất có hứng thú đối với nó, tôi liền quyết định làm một bản sao chép cho em, giữ làm kỷ niệm.

Tôi đang ở tại quê nhà Ô Trấn, giống như Hạng Phong nói, mùa đông ở đây rất lạnh, cơ mà tôi vẫn kiên trì, mùa đông tại Ô Trấn cũng có một vẻ phong tình khác. mấy ngày qua, tôi thử quản lý nhà trọ và quán cơm, thử hòa nhập với cuộc sống trấn nhỏ lần nữa, tôi mới phát hiện người nhà của tôi, nhất là chị tôi, nhiều năm qua không thay đổi bao nhiêu. Thật ra lúc em từ chối tôi, tôi cũng đã muốn gọi điện cho em, nhưng mà trước khi gọi tôi lại thiếu dũng khí, vì thế tôi quyết định viết lá thư này, nói hết tất cả với em.

Còn nhớ cảnh tượng của mấy tháng trước lần đầu chúng ta gặp ở thị trấn không? Tôi nhặt được giấy chứng minh mà em đánh mất, em không phải rất kinh ngạc đối với ánh mắt tôi nhìn em rất kỳ lạ sao? Thật ra, lúc tôi nhặt được tờ giấy chứng minh kia, người kinh ngạc nhất chính là bản thân tôi. Tôi vốn có thể giao nó cho ông chủ nhà trọ, bảo ông ta trả lại cho em, nhưng tôi không có, tôi không thể làm vậy, bởi vì tôi muốn xem thử —— tôi muốn xác nhận, có phải là em không.

Tôi muốn xác nhận, mười năm trước cô bé bị tôi đụng phải, hiện tại rốt cuộc trở nên thế nào.

Tử Mặc, đọc đến đây, có phải em đã che miệng, không thể tin phải không? Tên của em, từng là một ác mộng của tôi, rất nhiều lần, tôi chỉ mơ thấy tên em, trống rỗng, phía trên là lỗ hổng màu đen.

Buổi tối đó của mười năm trước, tôi như mọi khi uống rượu tại phòng làm việc, lái xe đi tham gia một buổi tụ họp gần đó, khi chạy qua giao lộ, tôi muốn hút thuốc, thế là vươn tay đi lấy, chờ khi tôi quay đầu lại thì em đã từ trên mui xe của tôi lặn xuống. Tôi vô cùng sợ hãi, gần như không hề suy nghĩ, đạp chân ga chạy đi mất.

Tôi không đến tham gia buổi tụ họp kia, mà là lái xe trở về nhà, trên xe gần như không có một chút dấu vết, chỉ có chút vết lốm nhốm bé, lúc ấy tôi thậm chí vì thế mà vui mừng một trận. Ngày hôm sau, báo chí và tivi đưa tin về vụ tai nạn này, tôi biết em chưa chết, tôi biết em ở bệnh viện nào, nhưng vẫn do dự mấy hôm mới đến bệnh viện thăm em —— à không, đó hoàn toàn không thể xem như là thăm hỏi, mà là một người trẻ tuổi đạo đức hèn hạ bởi vì chỉ còn tồn tại một chút lòng trắc ẩn, hoặc đơn giản là vì để lương tâm của anh ta dễ chịu, mà đi hỏi thăm tin tức của em. Tôi tốn rất nhiều công sức mới tìm được tên của em, tôi nghe y tá nói em làm phẫu thuật, vì thế rời khỏi trong tâm trạng lo lắng. Tôi hèn nhát không dám gặp em, không dám gánh chịu hậu quả do tôi tạo ra.

Nhưng dù thế nào tôi cũng không thể ngờ, một ngày của mười năm sau, tôi lại nhặt được giấy chứng minh của em trên mặt đất, khi tôi nhìn thấy tên em, tôi gần như muốn cười rộ lên, đây hình như là ông trời đùa giỡn với tôi.

Tôi nghĩ tôi nhất định phải làm gì đó cho em, làm chuyện tôi có thể làm —— mặc dù tôi biết điều đó không thể bù lại hành vi phạm tội mà tôi từng phạm phải. Thế nên, tha thứ cho “biểu diễn” vụng về của tôi, tha thứ cho việc gọi là “thổ lộ” kia, khi em nói em không tin tôi yêu em, tôi mới biết mình ngu xuẩn cỡ nào, nhưng tôi vẫn sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì cho em.

Tôi không tiện nói thêm lời nào nữa, nhưng tôi hy vọng em biết được, nếu cuối cùng em thật sự đồng ý cùng tôi trở lại Ô Trấn, điều đó sẽ là may mắn lớn nhất của cả đời tôi.

Còn nhớ tôi từng hỏi em, điều kỳ diệu là cái gì sao?

Tôi nói rằng điều kỳ diệu chính là chuyện không nên xảy ra, cuối cùng lại xảy ra. Nhưng mà nếu, chỉ là nếu, sau khi trải qua thất vọng, phản bội, ly biệt và bỏ cuộc, em vẫn cứ tràn đầy dũng khí, vẫn cứ bằng lòng tin tưởng người khác, vẫn có một trái tim hồn nhiên mà lương thiện, vẫn cứ tin tưởng tình yêu là điều tốt đẹp nhất trên thế giới này... Như vậy, như vậy tôi nghĩ rằng, điều kỳ diệu đã xảy ra.

Bởi vậy Tử Mặc, điều kỳ diệu nhất, chính là bản thân em.

Nếu có một ngày, em bằng lòng đến Ô Trấn lần nữa thì hãy tìm tôi. Tôi không phải cầu nhỏ sông nước con người trong quang cảnh, nhưng tôi là một người đàn ông chỉ mong em hạnh phúc vui vẻ, hơn nữa có mong ước xa vời nhận được sự tha thứ của em.

Chỉ thế thôi.

Vu Nhâm Chi.

36. Chương 36: Ma Kết (hạ)

“Như vậy,” Tưởng Bách Liệt đặt xuống bức thư trong tay, hai chân gác lên bàn, dáng vẻ nhàn nhã, “Mặc dù cả mùa đông chúng ta không có gặp mặt, nhưng vì cảm ơn sự tín nhiệm của cô, tôi cũng muốn hỏi thẳng cô, cô tha thứ cho anh ta không?”

Tử Mặc nghĩ nghĩ, vẫn mù mờ lắc đầu: “Tôi không biết. Tôi...tôi cảm thấy quá đột ngột, hình như tôi đã quên mất vụ tai nạn đó, nhưng anh ấy lại bỗng nhiên xuất hiện, nói mình là thủ phạm, tôi cũng không biết mình nên nghĩ như thế nào.”

“Cô hận anh ta không?”

Cô mím môi, lắc đầu: “Không hận.”

“Vậy đợi sau này, tìm thời gian đến Ô Trấn, tự mình nói với anh ta.”

“Anh thật nghĩ như vậy?”

“Đúng vậy, đương nhiên,” Tưởng Bách Liệt nheo mắt, biểu tình tựa như con mèo Garfield, “Chờ gặp mặt rồi, cô có thể biết mình có tha thứ cho anh ta hay không?”

“...”

“Cơ mà, tiếc là tình bạn này không có đầu đuôi.”

“?”

“Anh ta thổ lộ với cô không phải sao?” Anh ta nhướn mày.

“Đâu có,” Tử Mặc ngạc nhiên, “Chính anh ấy cũng nói, thổ lộ của anh ấy rất vụng về...”

Tưởng Bách Liệt day day huyết thái dương, nói: “Đây là một người đàn ông cung Ma Kết điển hình.”

“...” Tử Mặc rất muốn nói cô không bao giờ muốn nghe nhận xét về bất cứ chòm sao nào nữa, nhưng chợt nhớ tới đây là chòm sao cuối cùng, thế là cô quyết định để bác sĩ Tưởng làm tới nơi tới chốn.

Quyển sách về chòm sao của anh ta gần như muốn rách ra từng mảnh, nhưng anh ta vẫn cầm nó một cách cẩn thận, biểu tình như là thuật sĩ giang hồ thấy được thiên cơ: “Cung Ma Kết của chúng ta là một cung nghiêm khắc cứng nhắc, chững chạc từng trải. Tuy rằng luôn cho người khác ấn tượng khô khan, nhưng người khô khan nói chung không đùa bỡn thủ đoạn; cho dù là sự nghiệp hay tình yêu, bọn họ đều dùng phong cách đặc thù này để giành chiến thắng.”

“Cung Ma Kết giống như con sơn dương đi trên vách núi cheo leo một cách vững vàng kiên định, sẽ thật cẩn thận vượt qua tình cảnh khốn khó. Thông thường đều rất cường tráng, có sức chịu đựng phi thường, ý chí kiên quyết, có quan niệm về thời gian, có cảm giác trách nhiệm, xem trọng uy tín và thanh danh.

Giống như những cung thuộc thổ khác, là thuộc loại hướng nội, hơi u buồn, tự xét mình, cô độc, bảo thủ, hoài cổ, tiêu cực, không có cảm giác an toàn, cũng thiếu sự hài hước, thường sẽ tỏ ra vẻ cao cao tại thượng hoặc là nghiêm khắc, dùng để che giấu sự yếu đuối bên trong ——”

“—— tôi có thể ngắt ngang một chút không, tôi cảm thấy những điểm này không đúng.”

“Ủm hử?” Tưởng Bách Liệt làm động tác tay “mời”.

“Vu Nhâm Chi mà tôi quen biết, cởi mở, tự suy ngẫm, tích cực, rất hài hước.”

“Có lẽ đây chỉ là một loại tư tưởng.” Câu nói đầu tiên của anh ta phản bác cô.

Cô chỉ đành im miệng, chờ anh ta đọc xong.

“Thông thường bọn họ hiếm khi là một thiên tài, nhưng mà lòng mang chí lớn, trải qua quá trình rèn luyện chồng chất, đến thời trung niên mới có thể dần dần có được thanh danh và thành công. Một mặt là vì bọn họ có hoài bão vững vàng và nghị lực kiên định, hơn nữa am hiểu tri thức và tích lũy kinh nghiệm, như thế mới từng chút một đạt tới mục tiêu. Mặc dù có khi vì hoàn thành mục tiêu này cũng sẽ dùng chút sách lược tàn nhẫn vô tình, nhưng Ma Kết coi như có tinh thần trọng nghĩa. Bọn họ có sở trường về ngoại giao, hiểu động, dồi dào sức sống, xác định mục tiêu; có năng lực lý giải tôn giáo hoặc là thần bí học cùng với quan niệm logic của khoa học xã hội, thuộc mẫu người có tài nhưng thành đạt muộn.”

Tưởng Bách Liệt nhìn cô một cái, ngay lúc cô muốn chen vào anh ta liền đọc tiếp.

“Cung Ma Kết giỏi ngụy trang, cho dù gặp gỡ đối tượng ngưỡng mộ trong lòng, cũng sẽ nghiêm khắc không chế sức tưởng tượng về sự lãng mạn, để phòng ngừa tình cảm lan tràn. Bọn họ cũng rất thực tế, thích quyền uy, bảo đảm và địa vị, bọn họ tin tưởng hôn nhân vững chắc và gia đình hoàn chỉnh, là điều kiện cần thiết của sự thành công, cũng là trách nhiệm và yêu cầu của bản thân. Mà yêu cầu của bọn họ đối với bản thân thường rất cao, thế nên đối với người khác cũng vậy.”

“...”

“Cho nên,” Tưởng Bách Liệt khép sách lại, nhìn cô nói, “Trên thực tế anh ta là một người đàn ông...có chút mâu thuẫn.”

“?”

“Cho dù có ngàn lời vạn nói, nhưng với cô chỉ nói một câu,” anh ta lại cảm bức thư lướt qua mấy lần, “Anh ta chính là người như vậy, không muốn tạo ra bất cứ gánh nặng nào cho cô hoặc là chính anh ta, bởi vậy không nói gì hết, hoặc là có lẽ bản thân anh ta không hề nhận ra trái tim mình đang thay đổi, đợi đến khi phát hiện thì không muốn nói nhiều thêm một câu —— anh ta là cổ nhân ư? Tính cách của anh ta còn nặng nề hơn cả cô.”

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì...”

“Được rồi, vậy thì đừng hiểu,” anh ta giơ tay đầu hàng, “Anh chàng Hạng Tự thì sao?”

“Gì cơ?”

“Cô có cho anh ta xem lá thư không?”

“Không có! Tôi làm sao dám!” Cô ngạc nhiên, “Ngoài anh ra, tôi không cho bất cứ người nào xem qua.”

“Tại sao?”

“Nếu anh ấy biết Vu Nhâm Chi là người đụng tôi, chỉ sợ sẽ giết chết người ta.”

“Cũng phải, dù sao người kia nhất định là kẻ thù của anh ta —— bất cứ phương diện nào cũng phải.”

“Tôi nghĩ đợi sau khi anh đọc xong sẽ đốt nó đi.”

“...Tôi đề nghị cô dùng máy cắt giấy.” Lần này đổi sang Tưởng Bách Liệt ngạc nhiên.

“Ồ.”

“Vậy, chị Tiểu Cố kia thì sao?”

“Chị ấy...” Tử Mặc dừng một chút, ánh mắt hơi ảm đạm, “Bọn họ hình như thật sự ly hôn.”

“Nhưng mà, tuyển thủ cờ vây không phải nói bằng lòng tha thứ cho cô ta sao?”

“Anh ấy nói anh ấy có thể tha thứ cho chị ấy, nhưng mỗi người đều phải chịu trách nhiệm cho việc mình đã làm, thế nên...bọn họ vẫn chia tay.”

Tưởng Bách Liệt nhíu mày: “Trên cơ bản, tôi không hiểu được ý nghĩ của những người đánh cờ vây.”

Tử Mặc thở dài, tràn đầy đồng cảm.

“Tôi không biết, nếu anh ta thật sự tha thứ cho vợ mình, tại sao còn muốn vứt bỏ cuộc hôn nhân này?”

Cô nheo mắt lại, nhìn sân thể dục ngoài cửa sổ cách đó không xa: “Bác sĩ, có thể có một tình huống thế này không...”

“?”

“Chính là,” cô quay người lại nhìn anh ta, “Anh thật sự có thể tha thứ những hành vi của người này, nhưng anh không hề yêu họ?”

Tướng Bách Liệt xoa cằm suy tư, trầm ngâm một phen nói: “Có khả năng, hoàn toàn bởi vì không yêu nên có thể tha thứ... Nhưng điểm này lại có chút tự mâu thuẫn, rốt cuộc khi yêu một người thì càng khoan dung hơn, hay là khi không yêu thì khoan dung hơn?”

Tử Mặc cười rộ lên, dáng vẻ rất hoạt bát: “Bác sĩ, không phải anh đã từng nói, con người rất phức tạp sao?”

Anh ta nhíu mày suy nghĩ, cuối cùng nhún vai tỏ vẻ đồng ý: “Được rồi, có lẽ vấn đề này căn bản không có đáp án.”

“Thật ra, tôi cho rằng Trần Tiềm không thật sự như lời anh ấy nói, có thể dễ dàng khoan dung bất cứ chuyện gì của Cố Quân Nghi, thậm chí còn tha thứ cho chị ấy.”

“Tại sao?”

Cô nhếch khóe miệng, lắc đầu: “Tôi hiểu được tâm trạng của anh ấy.”

“...”

“Nếu anh ấy không thuyết phục bản thân đi tha thứ cho chị ấy, thế thì cuộc hôn nhân này, gia đình bọn họ coi như kết thúc...”

“Nhưng cuối cùng anh ta vẫn lựa chọn ly hôn.”

“Ừm...bởi vì anh ấy lựa chọn đối diện thẳng với chính mình.”

Tướng Bách Liệt nhìn cô, nụ cười tại khóe miệng tựa như một làn gió xuân trong đầu đông: “Tử Mặc, nói cho tôi biết, từ lần đầu tiên cô xuất hiện tại cửa cho đến bây giờ, cô có phát hiện sự thay đổi của mình không?”

“...Đương nhiên, tôi đương nhiên thay đổi.” Cô cũng mỉm cười.

“Tôi rất vui —— tôi rất vui nhìn thấy cô có chuyển biến tốt như vậy.”

“Đó đều là công lao của anh, bác sĩ.”

“Tôi?” Anh ta cười khỏ, “Cũng chỉ biết đọc một số thứ gọi là giải mã chòm sao cho cô nghe thôi mà.”

“Ồ! Bác sĩ, anh...tôi tưởng anh thật sự tin những điều đó...”

“Sao thế được!” Anh ta cười ha hả.

“Chẳng lẽ không đúng ư...” Có đôi khi, Tử Mặc cảm thấy người phức tạp nhất là chính Tướng Bách Liệt.

“Không, Tử Mặc, tôi không tin, tôi chưa bao giờ tin cả!” Anh ta cầm sách lên, tùy tiện lật trang sách, “Quyển sách này căn bản là đồ vứt đi! Những điều gọi là giải mã đó, chẳng qua là tổng kết của một số người đối với những người khác, nhưng con người đang thay đổi, giống như cô.”

“Nhưng anh... kiên trì đọc hết mười hai chương...”

“Ồ, đúng là bởi vì tôi đọc hết mười hai chương này, mới càng làm sâu sắc tín niệm của tôi —— tất cả những điều đó đều không thể tin được. Điều duy nhất con người có thể tin tưởng, chính là mỗi một ngày trên thế giới này đều đang thay đổi.”

Cô ngơ ngác nhìn anh ta, không biết nên tiếp tục thế nào.

“Đúng rồi bác sĩ,” qua thật lâu, cô bỗng nhiên nói, “Tủ lạnh của anh đâu rồi? Lần trước tôi tới đã muốn hỏi anh như vậy.”

“À...” Tướng Bách Liệt trầm lặng với thái độ khác thường, một lát sau mới nói: “Tôi tặng nó cho giáo sư.”

“?”

“Bất cứ một người nào, hoặc là một thứ đồ nào, đều có giá trị của chính mình, có lẽ khi cô yêu anh ấy / cô ấy / nó, cô sẽ không nhìn thấy những giá trị này, nhưng điều đó cũng không đại diện giá trị kia không tồn tại.”

“ ... ”

“Nếu diễn thuyết của giáo sư, bởi vì có nó mà trở nên sinh động hơn, hoặc là bởi vì nó xuất hiện tại buổi diễn thuyết mà nhận được nhiều sự chú ý hơn, thế thì tôi bằng lòng bỏ đi thứ mình yêu thích.”

Tuy rằng Tử Mặc không hiểu hết lời nói của bác sĩ, nhưng cô vẫn cố gắng suy nghĩ: “...Không phải anh muốn nói, giống như Trần Tiềm vậy ngoại trừ là một người chồng, vẫn là một tuyến thủ cờ vây, hoặc là Cố Quân Nghi ngoại trừ là một người vợ, cũng là một nhà nhiếp ảnh?”

“...Theo trình độ nào đó, có thể nói vậy,” Tưởng Bách Liệt nghĩ nghĩ, “Có lẽ bởi vì Cố Quân Nghi chính là vì không thực hiện được giá trị của bản thân, cho nên bóp méo thế giới quan của cô ta.”

Tử Mặc trầm mặc trong chốc lát, nói: “Nhưng hiện tại chị ấy là một nhà nhiếp ảnh.”

“?”

Cô nhớ lại khi Cố Quân Nghi tạm biệt với cô, ở trong điện thoại âm thanh kia tràn đầy dịu dàng, cô không khỏi mỉm cười: “Chị ấy đi rồi, mang theo giá đỡ đi làm một nhà nhiếp ảnh du lịch.”

“...Mặc dù tôi cho rằng đây là một cách thức trốn tránh cuộc sống của cô ta, nhưng đây vẫn có thể xem là một cách tốt, con người dù sao cũng cần dùng năng lực của chính mình đứng thẳng dậy từ trong đau khổ, có đôi khi loại năng lực này cũng biểu hiện là sự chạy trốn.”

Anh ta trầm mặc một lúc, bỗng thốt ra một câu: “Nói không chừng, đây là Trần Tiềm dùng một cách thức khác đang yêu cô ta.”

“Bác sĩ, hình như anh luôn có thể dùng một câu chứng minh bản chất của bất cứ sự việc nào —— ít nhất trông như là bản chất.”

Tưởng Bách Liệt đứng lên, nhún vai: “Tôi không biết đây là khen ngợi hay là chê bai.”

Cô hé miệng muốn giải thích, nhưng bị anh ta ngắt lời: “Cô không cần trả lời tôi, hãy để trong lòng tôi mang theo một nghi vấn như vậy, trong lòng người lúc nào cũng cần nghi vấn.”

“...” Thật vậy chẳng? Con người cần nghi vấn, cho dù nghi vấn này không có đáp án?

“Chính là bởi vì tràn ngập nghi vấn,” anh ta như là đang trả lời cô, “Thế giới này mới trở nên thú vị.”

Đồng hồ trên tường phát ra tiếng tích tắc, vang vọng, trong vòi nước trên bồn nước kia dù thế nào cũng không đóng chặt luôn chảy ra giọt nước, Tưởng Bách Liệt đi tới bên cạnh Tử Mặc, khoanh tay giống như cô nhìn ra ngoài cửa sổ, dùng một giọng điệu cảm tính hiếm thấy nói: “À, thẩm thoát đã sắp hai năm. Hôm nay sẽ rời khỏi nơi này, thật đúng là có chút luyến tiếc.”

“...” Trong mắt Tử Mặc có chút thương cảm, nhưng cô không muốn bị anh ta nhìn thấy.

“Chờ văn phòng mới của tôi bố trí xong xuôi, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

“Được.”

“Tử Mặc,” anh ta xoay người, nhìn cô, dịu dàng nói, “Tôi nghĩ, lần sau khi cô tới, không còn dùng thân phận một bệnh nhân, mà là...một người bạn.”

Cô kinh ngạc nhìn anh ta, nói vậy...cô đã tốt nghiệp từ phòng khám tâm lý này?

Đôi mắt phượng mê hoặc người của anh ta chớp chớp đầy phong tình, cô không khỏi cười rộ lên: “Bác sĩ, tôi còn tưởng rằng, chúng ta đã là bạn bè từ lâu.”

Tiếng gõ cửa vang lên, Tưởng Bách Liệt đi qua mở cánh cửa màu trắng ngà kia, nhân viên của công ty vận chuyển đứng ở cửa, tỏ vẻ chuẩn bị làm việc. Tử Mặc nhìn xung quanh, giống như đều lưu luyến mỗi một thứ ở đây, nhưng lại như là chờ mong nhìn thấy chúng nó lần nữa xuất hiện trong văn phòng mới của bác sĩ Tưởng.

Cô đi tới trước chiếc ghế da màu đen ở cùng cô gần hai năm, cô xách lấy ba lô, vồ nhẹ nhàng, sau đó xoay người tạm biệt Tưởng Bách Liệt.

Đi đến dưới lầu, cô nhìn thấy chiếc xe tải của công ty vận chuyển đậu trước cổng chính, trên thân xe sơn logo màu đỏ, vô cùng bắt mắt. Cô mỉm cười, điều này đối với bác sĩ cũng là một loại thay đổi, cô theo bản năng lẩm nhẩm trong lòng lời anh ta vừa nói: điều duy nhất con người có thể tin tưởng, chính là mỗi một ngày trên thế giới này đều đang thay đổi.

Cô vòng qua xe tải, mới đi vài bước, trông thấy chiếc xe màu đen đậu dưới tàng cây ngô đồng, Hạng Tự đang chờ cô, không hút thuốc, anh nhìn cô đi sang đây, khuôn mặt tươi cười ngoắc ngón tay với cô. Cô có chút đỏ khóc đỏ cười đi qua, rồi lên xe.

“Em lạnh không?” Anh hỏi. Mùa đông năm nay đặc biệt rét lạnh, mặc dù mùa xuân sắp đến, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy sự lạnh lẽo thấu qua xương cốt.

Cô lắc đầu, chỉ là cái mũi bị gió thổi trúng mà nửa đỏ nửa trắng, anh vươn tay véo má cô, ngón tay hơi thô ráp, nhưng lại chẳng giống như hồi trước.

Cô dời ý nghĩ, hỏi: “Anh cai thuốc lá ư?”

“Anh vốn không hút nhiều lắm.” Anh như là không trả lời trọng điểm của câu hỏi.

“...”

“Huống chi,” anh mím môi, biểu tình có chút không được tự nhiên, “Hút thuốc không tốt cho đứa bé...”

“Anh...” Tử Mặc theo bản năng vươn tay xoa bụng mình, mở to hai mắt, nói không ra lời.

Hạng Tự quay đầu nhìn cô, thản nhiên nhếch khóe miệng: “Em muốn giấu anh tới khi nào?”

“...Em cũng mới phát hiện thôi.” Cô có chút không dám nhìn anh.

Anh kéo tay cô qua: “Hai tuần gọi là ‘mới phát hiện’ hửm?”

“...”

“Em đang do dự sao?” Anh nheo mắt lại.

Cô không thể trả lời.

“Do dự điều gì? Em không muốn sao...” Nói xong lời cuối cùng, giọng anh trở nên khàn khàn.

“Không phải.” Cô quả quyết phủ nhận.

“?”

“Em chỉ là...” Cô cúi đầu, “Không khẳng định anh có chuẩn bị tốt không?”

“Nếu anh nói không muốn, em cũng không muốn sao?” Anh nhìn cô chăm chăm, không hề chớp mắt.

“Không đâu...” Cô cảm thấy trong cổ họng hơi đắng, “Em chỉ nghĩ...nếu anh thật sự không muốn, em cũng cần có thời gian suy nghĩ biện pháp, làm thế nào đối với đứa bé là tốt nhất.”

Anh trầm lặng, trầm lặng thật lâu, cho đến khi cô nhin không được ngẩng đầu nhìn anh, mới phát hiện hốc mắt anh đỏ ngầu.

Hạng Tự duỗi cánh tay ra ôm cô thật chặt, thấp giọng nói: “Trên thế giới này còn có người phụ nữ nào ngốc hơn em không?”

“...” Cô không thể trả lời, nhưng cô theo trực giác suy nghĩ, khẳng định là có.

“Đôi khi anh cảm thấy rất sợ hãi...”

“?”

“Em tốt như vậy, rốt cuộc tại sao yêu anh, anh có cái gì đáng để em yêu chứ?”

Cô không khỏi cười rộ lên, cho dù bị anh ôm chặt hơi đau, nhưng cô chẳng hề để ý. Thật ra, không chỉ anh, Tưởng Bách Liệt và Hạng Phong đều từng hỏi cùng vấn đề...

“Anh còn nhớ Tiểu Bạch của em không?” Cô nói.

“Ừm.”

“Nó là một con chó lang thang, từ lần đầu tiên em nhìn thấy nó, em cảm thấy nó rất giống em. Ánh mắt nó ngơ ngác giống như em, thường thường bị mấy đứa trẻ lân cận bắt nạt, nhưng lần nào em cũng trốn ở một bên nhìn, không dám đi lên giúp nó.”

“...”

“Có một buổi tối, khi mấy đứa trẻ kia đi qua bắt nạt nó, anh đã xuất hiện, anh đuổi đi những đứa trẻ kia, trả lại miếng bánh bích quy cho nó ăn. Tiểu Bạch rất vui, ánh mắt nó trở nên khác lạ, nó quẫy đuôi với anh, bộ dáng rất đáng yêu. Là anh cứu nó, thế nên bắt đầu từ ngày đó, em đã yêu anh...”

Hạng Tự buông cô ra, nhìn ánh mắt cô kỹ càng, như là muốn xác nhận cô không có lừa anh: “Là vì...chuyện này?”

“Ừm...” Cô gật đầu.

Anh cào tóc, vẻ mặt hoang mang: “Em vì một chuyện...anh hoàn toàn không nhớ rõ, thế nên yêu anh?”

“...Bằng không anh cho là khuôn mặt điển trai hoặc là dáng người đẹp của anh sao?” Cô bỗng nhiên có tâm tình nói đùa với anh.

“...” Anh trừng cô, không nói gì.

“Như vậy...trên thực tế, việc này...” Cô theo bản năng nhìn bụng mình, “Rốt cuộc anh muốn hay không?”

Hạng Tự nhú mào, giúp cô đeo dây an toàn, lạnh lùng nói: “Em hỏi loại vấn đề này là muốn anh trả mặt à.”

Anh khởi động xe lên đường, bầu không khí trong xe thê mà hơi gượng gạo, có lẽ bị ngữ khí vừa rồi của Hạng Tự hù dọa, hay là chỉ đang suy nghĩ sự việc, Tử Mặc quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không nói lời nào.

“Không bằng ngày mai đến cục dân chính đi,” Hạng Tự bỗng nhiên nói, sau đó cười ngây ngô, “...Tiện thể trên đường về nhà có thể đi mua một chiếc xe đấy.”

Cô rất muốn trách anh khoa trương quá rồi, nhưng cuối cùng, cô vẫn điềm tĩnh gật đầu, nói: “Được.”

Bức thư của Vu Nhâm Chi nằm trong ba lô của cô, trong lúc lơ đãng, cô không muốn đốt nó hoặc là nghe theo đề nghị của Tưởng Bách Liệt dùng máy cắt giấy cắt vụn nó ra, bởi vì cô bắt đầu tin tưởng, cũng bắt đầu thích câu nói kia của Vu Nhâm Chi.

“Nếu, sau khi trải qua thất vọng, phản bội, ly biệt và bỏ cuộc, em vẫn cứ tràn đầy dũng khí, vẫn cứ bằng lòng tin tưởng người khác, vẫn có một trái tim hồn nhiên mà lương thiện, vẫn cứ tin tưởng tình yêu là điều tốt đẹp nhất trên thế giới này... Như vậy, điều kỳ diệu đã xảy ra.”

– Hoàn chính văn –

37. Chương 37: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cậu có biết ‘Con chó săn của dòng họ Baskerville’ không?” Một người đàn ông vóc dáng lực lưỡng nhưng thân hình không cao đang châm điếu thuốc trong hẻm nhỏ tối tăm, anh ta dùng diêm quẹt, thế nên khoảnh khắc ánh lửa bốc cháy, cả khuôn mặt đều chiếu sáng. Anh ta trông chừng ba mươi mấy tuổi, khóe mắt đã có nếp nhăn rõ rệt.

“...Chó gì?” Chàng thanh niên cao gầy chợt gãi đầu, cậu ta trẻ tuổi hơn, dáng vẻ có phần lỗ mãng.

“Ồ đàn,” người đàn ông lực lưỡng mắng một tiếng, “Bảo cậu đọc sách nhiều chút, kết quả cả ngày chỉ biết tán gái —— anh Sinh đã từng nói, phụ nữ là loài vật rất nguy hiểm! Rốt cuộc cậu có nghe vào không hả?”

“À...” Người bị dạy bảo lên tiếng lấy lệ, không trả lời nữa.

“Thanh niên bây giờ...”

“—— được rồi, rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

Người đàn ông kia sững sờ, rồi mới nói tiếp: “Ý tôi là, anh Sinh giống như loại chó săn nói đến trong quyển sách này.”

“?”

“Trông rất ngẫu, nhưng trên thực tế không đáng sợ như vậy, chỉ là một con chó săn bình thường mà thôi —— nhưng ngay vào lúc cậu cho là anh ấy không đáng sợ, anh ấy sẽ lộ ra một mặt đáng sợ...”

“Thâm quá đi,” cậu thanh niên lại dùng sức gãi đầu, “Nếu em không hiểu sai...”

“?”

“Ý anh là, ông chủ là một con chó?”

“Đương nhiên không phải!” Người đàn ông lực lưỡng lấy tay vỗ sau lưng cậu thanh niên một cái, “Tôi muốn nói với cậu, bắt đầu từ ngày đầu tiên tôi đi theo anh Sinh, tôi biết anh ấy là một người không đơn giản.”

“...”

“Số bảy, số tám! Đi làm, tới giờ rồi!”

Từ một đầu khác của hẻm nhỏ truyền đến tiếng gào thét, hai người vội vàng hút một hơi thuốc, sau đó dập tắt đầu mẩu thuốc lá rồi ném vào thùng rác, chạy nhanh vào một tòa nhà. Tòa nhà kia có ba tầng, là một quán bida náo nhiệt, ánh đèn neon tại đây nhấp nháy trên đường coi như là điểm mốc.

Việc làm ăn tại đây rất tốt, thường kín người hết chỗ, lúc thời tiết tốt, khách khứa được sắp xếp tại ghế dài ngoài trời ở lối vào lầu một chờ đợi, khi thời tiết không tốt, chỉ có thể đứng chen chúc bên trong khu chờ đợi. Dù vậy, đến buổi tối cuối tuần, mọi người từ nhà hàng xung quanh vẫn lựa chọn đến đây, trải qua một đêm vui vẻ hoặc là không vui vẻ.

Lầu hai ngược lại là nơi yên lặng nhất, bởi vì ở đây chỉ mở ra một nửa khu vực cho bên ngoài, còn lại đều là khu văn phòng, một chiếc bàn bida kiểu Mỹ trải tấm vải nhung màu xanh đặt ngay tại cửa khu văn phòng, cho dù dưới lầu xếp hàng tới sông Hoàng Phố, chiếc bàn này vẫn luôn lặng lẽ bảo vệ nơi đây, ngọn đèn trên bàn lơ lửng, cho đến khi một người đàn ông nào đó ngậm điếu thuốc mặt không biểu cảm cầm cây cơ bida xuất hiện — người đàn ông này, chính là Thi Tử Sinh.

“Anh Sinh!” Người đàn ông lực lưỡng vừa rời ở hẻm sau mới chạy vào đại sảnh lầu một, trông thấy Tử Sinh ngậm điếu thuốc từ cửa chính đi vào, thế là vội vàng dừng bước đi lên chào hỏi.

“Ừm.” Thi Tử Sinh cup mắt nhìn bảng tên trên ngực anh ta, trên đó khắc “Số tám”.

“Ông chủ...” Lúc này cậu thanh niên cũng tiến theo vào, ngẩn ngơ, vò tóc có chút bối rối.

Thi Tử Sinh gật đầu, bước đi lên lầu. Anh không có thiên phú về phương diện đặt tên, nhưng lại rất nhạy cảm với con số, thế nên bao giờ cũng quen đặt chữ số cho người khác, để thay thế cho chữ nghĩa khiến anh cảm thấy bất lực.

Có hai người dựa trên vách tường khu văn phòng ở lầu hai, một người tên là A Khổng, một người tên là Bao Vĩ, bọn họ không phải chủ nơi này, nhưng kỳ lạ là, các nhân viên đều rất nghe lời bọn họ.

Tên của A Khổng ít có người biết được, có lẽ anh ta từng nói, nhưng dù sao Tử Sinh cũng không nhớ được. Mỗi ngày anh ta đều ăn mặc rất chính thức, tựa như là viên chức tại bàn làm việc vách ngăn, anh ta cho người ta ấn tượng đầu tiên là nhạt nhẽo, hoặc rõ ràng không có ấn tượng gì. Nhưng khi bạn bị anh ta tính kế, nhìn vào ánh mắt anh ta lần nữa, sẽ phát hiện nơi đó cất giấu một linh hồn đặc biệt xảo quyệt.

Bao Vĩ cho dù lúc nào cũng cho người ta ấn tượng sâu sắc, bởi vì sẽ không ai bỏ qua một người đàn ông vạm vỡ, có vết sẹo tại góc lông mày, trên mặt viết chữ “người lạ chớ đến gần”. Nhưng người đàn ông trông hung hãn này, lại có một trái tim tựa như trẻ con, thường khiến người ta dễ khóc dễ cười.

“Sao giờ cậu mới đến.” A Khổng.

“?” Tử Sinh nhướn lông mày, theo tầm mắt anh ta quay đầu nhìn sang, tại cái bàn bida nằm sát cửa sổ có một cô gái mặc áo phông màu vàng tươi đang chăm chú đánh bida, cánh tay cô co lại, hòn bi chủ màu trắng đánh thẳng tới hòn bi đen ở góc xéo phía trên, hòn bi đen lặn vào lỗ, hòn bi trắng bị thực dừng tại giữa bàn.

Hay lắm... Tử Sinh nhịn không được nói trong lòng.

Cô gái đứng thẳng dậy, nhún vai với người đàn ông bên cạnh, mặc dù sắc mặt người đàn ông không tốt, nhưng vẫn lập tức lấy ra một xấp tiền đặt trên mặt bàn, sau đó ôm cây cơ đi xuống lầu.

Tử Sinh nhìn người đàn ông kia đi vòng qua mình, rồi biến mất tại đầu cầu thang, anh nhận ra anh ta, thường xuyên chơi bida ở đây, kỹ năng không tầm thường, coi như có chút danh tiếng.

“Người phụ nữ này đêm nay thắng khoảng ba ngàn tệ,” A Khổng huýt sáo, “Cộng thêm hôm qua và hôm kia, đã tới một vạn ba rồi.”

“...” Bao Vĩ nhướn lông mày, biểu tình vẫn nghiêm túc trước sau như một.

Tử Sinh nheo mắt lại: “Ý các cậu là, cô ta đã ở đây vài hôm rồi?”

“Đúng vậy...” A Khổng đầy vẻ oán trách nhìn mắt anh.

Tử Sinh suy nghĩ vài giây, nhả ra một ngụm khói, rồi xoay người đi về phía cô gái kia. Cô đang kiểm tiền, tâm trạng rất tốt, thế nên khi vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy anh đầy khí thế khiến người ta sợ hãi, cô không khỏi ngơ ngác nói không nên lời.

“Cô à,” Tử Sinh lấy ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy điều thuốc từ lúc bắt đầu vẫn luôn ngậm trong miệng, “Ồ đây nghiêm cấm đánh bạc, hiểu không?”

Cô nhìn anh, không gạt đầu cũng chẳng lắc đầu.

“Hiểu rồi thì đi đi, sau này đừng đến đây nữa.” Đối với người có thể gây phiền toái cho anh, anh luôn không hề khách sáo.

“Anh là ai?” Ánh mắt cô đầy vẻ hoài nghi.

“Tôi ——”

Tử Sinh vừa mới cất tiếng, đã bị A Khổng ở đằng sau ngắt lời: “Cô à, không bằng cô cùng anh ấy so một ván, cơ mà chúng tôi không cược tiền.”

“?”

“Cược cái này.” Anh ta không biết lấy đâu ra một chai rượu ngoại, đặt lên bàn.

Tử Sinh hút một ngụm thuốc, mặt mày hơi nhăn nhú, có vài nếp nhăn trên trán trông khắc sâu: “Cậu làm gì hả?”

Nhưng A Khổng phớt lờ anh, chỉ giơ tay nâng gọng kính trên mũi, lịch sự hỏi: “Cô à, thế nào?”

Cô gái mặc áo phong màu vàng đặt cây cơ xuống, không chút hoang mang: “Anh ta dựa vào gì mà đấu với tôi?”

“Dựa vào anh ấy là ông chủ ở đây. Nếu cô không dám thì lập tức biến khỏi nơi này, hoặc là chúng tôi có thể tiễn cô một đoạn cũng được.”

Khi A Khổng nói những lời này, sắc mặt vẫn bình thản như thường, nhưng cô gái hiển nhiên bị anh ta hù dọa, một lát sau cô mới cứng nhắc trả lời: “Ai nói tôi không dám...”

“Được,” A Khổng tươi cười khả ái, “Chúng ta đến cái bàn kia.”

Anh ta chỉ vào chiếc bàn chuyên dùng của Tử Sinh, thoát đầu cô gái hơi chùn bước, nhưng cuối cùng vẫn ôm lấy cây cơ.

“Này,” Tử Sinh giữ chặt cánh tay A Khổng, trừng mắt, “Đừng nói lời thừa với tôi, để cô ta cút đi...”

A Khổng ra hiệu Bao Vĩ dẫn cô gái đến chiếc bàn bida kia trước, anh ta làm theo, ngay sau đó A Khổng quay đầu cười mỉm với Tử Sinh: “Chẳng lẽ nói, người thật sự không dám đấu chính là cậu?”

“...”

“Vừa rồi nhìn thấy cô ta đánh bida, tôi cảm thấy cô ta rất khá, cậu...” Anh ta tới gần bên tai Tử Sinh nói, “Không phải cậu sợ rồi chứ?”

Tử Sinh mặt không biểu cảm nhả ra một làn khói, dùng ngón trỏ kẹp điều thuốc chọc trên xương sườn anh ta nói: “Được, tôi đấu. Nhưng cậu nhớ kỹ cho tôi, tôi không phải vì phép khích tướng ngu xuẩn của cậu mới đi.”

Nói xong, Tử Sinh tiện tay ném điều thuốc vào trong gạt tàn nằm bên cạnh, xoay người tìm cây cơ bida.

A Khổng bước đi thong thả đến chiếc bàn chuyên dùng kia, đợi khi Tử Sinh cầm cây cơ đi qua, anh ta mới chậm rãi thả xuống tấm màn vải xung quanh.

“Nghe này, quy tắc là vậy —— bất cứ mỗi hòn bida của phía nào rơi vào lỗ, người còn lại phạt uống một ly rượu,” anh ta lại không biết lấy từ đâu ra hai cái cốc sứ trắng dùng uống rượu để mà hươu hươu trong tay, “Năm ván thắng ba ván, nếu Tử Sinh thắng, cô nhất định từ nay về sau biến khỏi nơi này.”

Anh ta nhìn cô gái kia, nói tiếp: “Nếu cô thắng...xin lỗi, cô tên gì?”

“...5169.”

“Cái gì?”

Cô gái bĩu môi, như là hơi ngượng ngùng.

“Tùy tiện gọi gì cũng được, dù sao cũng chỉ là một danh hiệu mà thôi.” Tử Sinh mất kiên nhẫn phát tay.

“Ừm...” Bao Vĩ xoa cằm, lẩm bẩm, “‘tôi muốn 69’...”

A Khổng mím môi, nói tiếp: “Được rồi, nếu cô ‘5169’ thắng, thế thì Tử Sinh không được đuổi cô ấy đi nữa. Ngoài ra, nếu trước khi ván bida kết thúc mà có người say thật, thì tính là thua. Hiểu chưa?”

Hai phía đương sự hình như đều không thiện cảm với “trọng tài”, tự mình lấy phần chà đầu cơ, tỏ vẻ chuẩn bị thi đấu.

A Khổng cười khở lắc đầu, đặt hai hòn bi trắng trên vạch trắng, nói: “Bắt đầu đi.”

Tử Sinh và “5169” đồng thời khom lưng, đánh hòn bi trắng về phía đường biên, hai hòn bi thực nhẹ, chậm rãi lăn về phía chính giữa, cuối cùng, hòn bi của Tử Sinh ngừng lại trước.

Bao Vĩ nghiêm túc đặt hòn bi trắng về vị trí bắt đầu, lấy về hòn bi còn lại, sau đó khoanh tay đứng một bên.

Tử Sinh khởi đầu mạnh mẽ, những hòn bi đủ màu sắc trên bàn lăn đi mọi hướng, cuối cùng, một hòn bi đủ màu lăn vào lỗ.

A Khổng huyết sáo, giơ cốc đưa cho “5169”, cô cầm lấy, do dự vài giây, vẫn cau mày uống hết.

Tử Sinh không để ý đến bọn họ, khom lưng quan sát đường bóng của mình, ngay sau đó đánh vào hai hòn bida.

Cô gái lại uống hai cốc nữa, sắc mặt hơi ửng đỏ.

Tử Sinh chà đầu cơ, tập trung tinh thần nhắm vào, dùng sức thực một cái, một hòn bi đủ màu rớt vào lỗ, nhưng đồng thời cũng đánh vào một hòn bi nữa màu.

“Ha,” trọng tài đem hai cốc rượu rót đầy đưa cho hai người họ, “Tôi nhớ ban nãy tôi đã nói rồi, bất cứ hòn bida của phía nào rơi vào lỗ, phía còn lại phải uống, hiện tại...à, hòn bida của cô “5169” vào lỗ, cho nên cậu cũng phải uống.”

Tử Sinh không nói lời thừa, trực tiếp cầm cốc uống cạn, rồi tiếp tục nghiên cứu đường bóng của mình. Nhưng cô gái này lại uống có vẻ miễn cưỡng.

Sau khi hai hòn bida sát đường biên bị thực vào lỗ một cách thành thạo, ngay sau đó trên bàn chỉ còn lại một hòn bi nữa màu và một hòn bi màu đen, lúc này Tử Sinh mới đứng thẳng dậy, thâm đắc ý chà đầu cơ một chút, lơ đãng liếc nhìn cô gái một cái, anh phát hiện sắc mặt cô không bình thường, thế là anh nhú mày, khom lưng, mặc dù có chút thương hại đối với đối thủ không biết trời cao đất rộng, nhưng anh vẫn thực hòn bi đen vào lỗ một cách chính xác.

A Khổng và Bao Vĩ không như mọi khi lịch sự vỗ tay, mà ánh mắt nhất trí nhìn về một phía nào đó, Tử Sinh theo tầm mắt của bọn họ nhìn qua, “5169” đã ngã trên ghế bất tỉnh nhân sự.

Anh đặt cây cơ lên bàn, đứng thẳng dậy, bức bối nói: “Xem đi, phiền toái càng làm càng lớn, tôi mặc kệ, hai cậu phụ trách đuổi cô ta đi, tôi không muốn nhìn thấy cô ta ở đây nữa!”

“Buổi tối tôi có việc.” Hai người kia trảm miệng một lời, sau khi nói xong đồng thời tỏ vẻ hèn mọn nhìn đối phương.

Thì Tử Sinh nheo mắt lại, thông thường chứng tỏ anh đã không còn bao nhiêu kiên nhẫn.

“Tôi đi trước.” A Khổng và Bao Vĩ đồng thời đứng dậy, vén tấm màn vải lên, trong vòng hai giây biến mất tiêu không còn bóng dáng.

Thi Tử Sinh tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng chỉ có thể trừng mắt nhìn cô gái uống say ngã ngổ trên ghế, ngoài việc đó, anh không làm được gì cả.

Chính giữa sân khấu của quán bar có một ban nhạc rock đang biểu diễn hết mình, giọng ca chính đội tóc giả màu xanh, khiến người ta không thể phân biệt rõ ràng là nam hay nữ, tương tự, tiếng gào khàn cả giọng kia cũng chẳng thể phân rõ nam nữ. Khán giả dưới sân khấu rất điên cuồng, nhảy nhót theo âm nhạc, hò hét, tựa như giờ phút này, cả thế giới chỉ là một sân khấu nho nhỏ như thế này mà thôi.

Thi Tử Sinh vẫn ngậm điều thuốc, khi hút vào nhả ra, nếp nhăn trên trán lại hiện ra, tự có sức hấp dẫn trầm lắng. Nhân viên pha rượu đặt một cái ly trên quầy bar ở trước mặt anh, anh móc lỗ tai, rồi ngửa đầu nâng ly uống chất lỏng màu đỏ nâu bên trong vào bụng.

Bao Vĩ đứng ở góc tường điềm tĩnh nhìn biểu diễn trên sân khấu, trên mặt không có biểu cảm, chẳng hề thích hợp với bầu không khí ở đây, nhưng điều thú vị là, trùng hợp anh ta là ông chủ của quán bar này, ông chủ quán bar trên mặt viết chữ “người lạ chờ đến gần”.

“Tôi nghe nói...” Nhân viên pha rượu tiến đến gần lỗ tai Tử Sinh hô to, nhưng âm thanh vẫn bị tiếng ồn ào trên sân khấu nhấn chìm.

“?”

“Trước kia anh ấy cũng chơi cái này...” Nhân viên pha rượu chỉ Bao Vĩ cách đó không xa, biểu cảm trên mặt không thể nói là sùng bái hay buồn cười.

Tử Sinh quay đầu nhìn Bao Vĩ đứng đó giống như người gỗ, anh lộ ra nụ cười nhẹ. Anh nhớ tới một số việc, một số việc thời còn trẻ của anh, A Khổng và Bao Vĩ. Hồi ấy bọn họ cho rằng cuộc đời chẳng qua là một trò chơi nổi loạn mà thôi. Trốn học, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau... tất cả mọi chuyện chỉ là một phần của trò chơi, bọn họ tùy tiện hoang phí, cho đến một sáng tỉnh lại, phát hiện bản thân trong gương không còn kiên cường như trong tưởng tượng, vì thế cuộc sống lại thay đổi lần nữa.

Âm nhạc chợt dừng lại, quán bar mờ tối bị ánh đèn sáng trưng chiếu rọi, có người dùng loa phóng thanh nói: “Xin mọi người đứng yên tại chỗ, chuẩn bị sẵn sàng giấy chứng minh của mình, cảnh sát sẽ kiểm tra từng người.”

Đám người lập tức hoảng loạn, cảnh sát nói rất nhiều lần “Xin bình tĩnh”, hiện trường mới yên tĩnh lại. Tử Sinh nhìn về phía Bao Vĩ, anh ta đã biến mất.

Tử Sinh rất bình tĩnh nhìn xung quanh một vòng, phát hiện bóng dáng Bao Vĩ biến mất tại hành lang thông đến lối thoát hiểm, thế là anh thông thả đứng dậy, ở trong đám người hoảng sợ chạy về phía kia.

Ngọn đèn trong hành lang vẫn lơ mờ, lúc Tử Sinh đi qua phòng chứa đồ và phòng điều chỉnh nguồn điện, anh đều dừng bước kiểm tra một chút, cuối cùng, rốt cuộc ở toilet nam anh nhìn thấy Bao Vĩ — anh ta đang đánh một chàng trai trông khoảng hai mươi tuổi.

“Lão Bao!” Tử Sinh đi vào trở tay đóng cửa lại, “Cậu điên rồi à? Bây giờ cảnh sát ở ngay bên ngoài, cậu muốn dạy bảo ai thì cũng đừng chọn vào lúc này...”

Anh kéo ra chàng trai đang thoi thóp từ trong tay Bao Vĩ, kéo tới một vách ngăn bồn cầu trong toilet, xác nhận chàng trai không ngắt xiú, sau đó anh nhìn thẳng Bao Vĩ.

“Tôi thấy nó vứt cái này trong toilet...” Bao Vĩ vứt một cái túi nhỏ chứa bột màu trắng xuống đất.

“?”

“Nó cố ý, có người bảo nó làm vậy.”

Tử Sinh cúi đầu nhìn chàng trai, ánh mắt sợ hãi của cậu ta đã nói rõ tất cả.

“Cậu đi ra ngoài trước đi,” Tử Sinh nhặt lên cái túi trên mặt đất, xé mở túi ra, đem toàn bộ bột trong đó đổ vào bồn cầu, nhấn nước, sau đó dùng vòi nước súc sạch sẽ cái túi, ném vào thùng rác, “Cậu là ông chủ, phải ở bên ngoài, nơi này để tôi đối phó.”

Bao Vĩ nhìn anh một cái, xoay người mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài.

“Các anh làm gì trong này?” Một cảnh sát trẻ tuổi mặc đồng phục đứng ở cửa toilet.

“Ồ trong này còn có thể làm gì chứ...” Nói xong, Bao Vĩ trợn mắt, không hề quay đầu đi ra ngoài.

“Này! Này! Anh...” Vị cảnh sát trẻ tuổi hình như chưa từng gặp qua tình huống này, nhất thời chẳng nói nên lời.

“Yên tâm đi, cậu ta không chạy trốn,” Tử Sinh mỉm cười nói, “Cậu ta đi gặp sếp của các người.”

Anh cúi đầu lấy ra giấy chứng minh từ trong ví, đưa qua, sau đó tự mình hút thuốc.

Lúc này, chàng trai trong vách ngăn rên rỉ một chút, cảnh sát ngạc nhiên đi qua, vừa xem xét tình hình vừa hỏi: “Chuyện gì đây?”

“Tôi không biết,” Tử Sinh vẫn ngậm điếu thuốc, ăn nói đúng mực, “Lúc tôi tới cậu ta đã như vậy, không tin tự anh hỏi cậu ấy đi.”

Không đợi cảnh sát hỏi, chàng trai liền thấp giọng nói: “Là tự tôi...không cần thận vấp ngã...”

“Xảy ra chuyện gì?” Phía sau có một âm thanh bình tĩnh chất vấn.

“Sự tỷ,” biểu tình của vị cảnh sát trẻ tuổi như là nhìn thấy cứu tinh, “Tôi phát hiện một anh chàng ngã dưới đất trong này, anh ta nói tự mình ngã, nhưng tôi nghi ngờ là bị người khác đánh.”

Tử Sinh tựa vào mép bồn rửa tay, lấy ngón trỏ và ngón giữa kẹp điếu thuốc, dáng vẻ nhả khói như là không thêm quan tâm.

Anh quay đầu, nhìn sang nữ cảnh sát đứng ở cửa toilet nam, trong làn khói lượn lờ anh còn chưa trông thấy rõ ràng gương mặt của cô, nhưng anh thấy được một tấm thẻ màu bạc cài trước ngực người kia, trên đó viết: 845169.

38. Chương 38: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 2

Bầu không khí hơi đình trệ, cho dù là chàng trai ngã trên mặt đất, hay là anh chàng cảnh sát vừa mới tốt nghiệp không bao lâu, bọn họ đều cảm thấy được trong không khí có cái gì đó trở nên khác lạ.

Ngón tay kẹp điều thuốc của Thi Tử Sinh trông hơi cứng đờ, như là đang muốn đưa tới miệng, nhưng lại dừng tại chỗ.

Nữ cảnh sát ho nhẹ hai tiếng, bình tĩnh nói: “Cậu mang anh chàng kia ra ngoài, xem thử có sao không, nơi này giao cho tôi.”

“Vâng...” Anh chàng cảnh sát kéo dậy chàng trai trên mặt đất, cầm giấy chứng minh Tử Sinh vừa đưa cho cậu ta giao cho nữ cảnh sát, do dự một lát, vẫn ra ngoài.

Tàn thuốc rơi xuống đất, lúc này Tử Sinh mới lấy lại tinh thần, anh không nói gì cả, chỉ lặng lẽ hút thuốc.

Tầm thê trước ngực nữ cảnh sát loáng thoáng phát sáng dưới ngọn đèn, cô cup mắt xuống, mặc bầu không khí gượng gạo, một lúc sau mới nói: “Là anh.”

“Ừm...” Âm thanh như là vọng lại từ trong xoang mũi của anh, “Đây là quán của Bao Vĩ, là...bạn của tôi.”

“Ừm...” Cô lúng túng quay đầu đi chỗ khác, “Vừa rồi tôi nhìn thấy anh ta...”

Hai người lại im lặng, tại một chỗ khác của hành lang, mọi người hưng phấn, sợ hãi, phần nộ, chết lặng, đó là một thế giới vô biên. Nhưng tại chỗ của bọn họ, thời gian như là bị giam cầm trong chiếc đồng hồ cát nhỏ bé, từng phút từng giây có vẻ dài lâu như vậy.

“Tối hôm đó...tôi xin lỗi.” Sau thời gian dài trầm mặc, bọn họ ăn ý đồng thanh.

Tử Sinh ngẩn người, anh chưa bao giờ biết phải làm sao mở miệng nói xin lỗi với phụ nữ, càng không nghĩ tới, người phụ nữ này lại giành lời thoại với anh.

Trong lòng anh lập tức trở nên khó chịu, như là có bàn tay bóp chặt trái tim anh.

“Không ngờ...em là cảnh sát.” Anh nheo mắt lại, quan sát người phụ nữ trước mắt.

Cô mặc vào đồng phục, hoàn toàn khác với cô gái kia khi chơi bida gây sự, bình tĩnh, nghiêm túc, thậm chí không có biểu cảm gì. Chỉ trong khoảnh khắc nhìn thấy rõ ràng gương mặt của anh, cô mới hiện ra một tia kinh hoàng.

Đương nhiên, cô và “khi đó” cũng không hề giống nhau...

“Ừm.” Cô dường như biết anh suy nghĩ cái gì, liền quay đầu đi chỗ khác, dáng vẻ vô cùng xấu hổ.

Trong đầu anh bỗng nhiên xuất hiện dáng vẻ cười thoải mái của cô sau khi uống say, còn có đường cong mềm mại của cô trong bóng đêm... Trong tiềm thức của anh, mọi thứ về cô đều rất mơ hồ, cô là một cô gái mang theo tâm sự, thể thôi. Có lẽ tại một buổi tối như thế, cô ôm chặt anh gọi tên người đàn ông khác, anh cũng không để ý, nhưng khi cô tỉnh táo thể này, hơi cảnh giác đứng trước mặt anh, anh ngược lại nảy sinh cảm giác tò mò trước nay chưa từng có đối với cô.

“Em định xử lý tôi thế nào?”

Nữ cảnh sát nhìn anh, hỏi thẳng: “Là anh đánh cậu ta thành như vậy sao?”

“Không phải.”

Cô trả lại giấy chứng minh cho anh, nhẹ giọng nói: “Anh có thể đi rồi.”

“Tại sao?” Khóe miệng anh cong lên nụ cười, “Bởi vì chúng ta là...loại quan hệ này.”

Nữ cảnh sát trừng mắt nhìn anh một cái, cứng nhắc nói: “Thứ nhất, tôi và anh không có quan hệ gì; thứ hai, vừa rồi tôi rất nghiêm túc hỏi anh, hơn nữa anh cũng nghiêm túc trả lời tôi, bởi vậy tôi tin tưởng không phải do anh làm.”

Tử Sinh cầm lấy giấy chứng minh, bỏ vào bóp da, vòng qua người cô đi ra ngoài, đi được vài bước, anh bỗng nhiên như là nhớ tới gì đó hỏi: “Em tên gì?”

Nữ cảnh sát khẽ nhú lông mày, khi anh tưởng rằng cô sẽ không trả lời, cô nhẹ giọng nói: “Chung Trinh.”

“?” Anh nhướn mày, như là không tưởng tượng nổi.

Người phụ nữ từng có tình một đêm với anh, vậy mà tên là “Trung Trinh”?

“Anh có thể rút đi...” Cô khoanh tay, tức tối nói.

Anh nhếch khóe miệng, không cười, đứng trong góc mờ tối: “Tôi tên là Thi Tử Sinh.”

“Tôi biết...”

“?”

“Trên giấy chứng minh của anh viết rất rõ ràng —— không phải sao?”

Việc lục soát tối nay rốt cuộc trải qua yên ổn, chàng trai bị Bao Vĩ đánh ngã xuống đất vẫn quả quyết mình té ngã bị thương, Bao Vĩ ở đằng xa lạnh lùng nhìn cậu ta, nhưng không có cơ hội vặn hỏi về túi bột kia.

Tử Sinh ở lại đến cuối cùng khi xong việc, xác định không có việc gì, anh mới đứng dậy rời khỏi.

Trước khi đi, Bao Vĩ cười như không cười nói: “Có phải ‘tôi muốn 69’, hửm?”

Tử Sinh không nói lời nào, vỗ vai anh ta rồi bỏ đi.

Chuyện này chẳng qua là một phần đệm nho nhỏ, mau chóng bị Tử Sinh quăng ra sau đầu, cho đến một buổi tối của một tháng sau, anh ở chỗ rẽ ngõ hẻm phía sau quán của Bao Vĩ, lại gặp được nữ cảnh sát tên là “Trung Trinh” này.

“Giấy phạt này tôi không nhận,” người đàn ông vốc dáng lực lưỡng ngồi trong xe tỏ vẻ ngang ngược, “Tôi quen biết đội trưởng của các người ——”

“—— tiên sinh, anh từ chối nhận phải không? Thế thì tôi ký tên ở cột ghi chú, nhưng tôi phải nhắc nhở anh, điều này không ảnh hưởng đến hiệu lực của việc xử phạt.” Nói xong, cô viết giấy phạt đưa tới trước mặt người đàn ông.

Người đàn ông cầm lấy giấy phạt rồi ném mạnh lên mặt cô, đóng cửa kính xe chạy nhanh mất hút.

Chung Trinh đứng tại chỗ sững sốt một lúc, rồi mới khom lưng nhặt giấy phạt lên, kẹp trên giấy bìa cứng, mu bàn tay khẽ lướt qua đôi má, dưới ngọn đèn mờ không thấy rõ biểu cảm trên mặt cô, nhưng Tử Sinh đoán rằng, cô lúc này nhất định tỏ vẻ quật cường —— có điều, là quật cường của yếu ớt nhất.

Anh dứt hai tay vào túi, lững thững đi qua, mới đi vài bước, cô liền xoay người sang chỗ khác, nói: “Đừng tới đây!”

“...” Anh dừng bước.

Cô liên tục lấy tay lau hai má, nhỏ giọng nức nở, Tử Sinh nói không nên lời rốt cuộc cô động lòng người chỗ nào, nhưng bất ngờ chạm vào sợi dây ở đáy lòng anh.

Anh đi qua, vươn tay đặt lên vai cô, nói: “Đi thôi, tôi mời em uống một ly.”

“Tôi không cần,” trong giọng nói của cô mang theo nước nỡ, “Tôi đang thi hành nhiệm vụ...”

“Thế thì đợi sau khi em tan tầm.” Có đôi khi anh cũng rất ngoan cố.

Cô lấy lòng bàn tay lau khô hai má, xoay người lại, mượn ánh đèn mờ tối nhìn anh, cuối cùng cười khổ nói: “Đợi nửa tiếng nữa, đồng nghiệp của tôi sẽ giao ca.”

“Tôi ngồi trong xe chờ,” anh chỉ bãi đỗ xe cách đó không xa, “Hy vọng không đến mức trái quy luật giao thông.”

Bốn mươi phút sau, Chung Trinh lại xuất hiện trước mặt Tử Sinh, ngoại trừ đôi mắt hơi sưng, rốt cuộc không nhìn thấy dấu vết đã khóc. Anh mời cô ngồi trong xe, hạ cửa kính xe xuống, gió đêm mùa thu thổi vào, hơi lạnh lạnh mang chút ẩm áp.

“Không phải nói mời tôi uống một ly sao?”

Từ trong hộp tay vịn Tử Sinh lấy ra một lon bia, đưa tới trước mặt cô.

Cô cầm lấy, khui ra lẳng lẽ uống, cho đến khi sắp tới đáy cô mới chợt nói: “Anh thế này tôi có thể tố cáo anh lái xe sau khi uống say.”

“Tôi chỉ nói mời em uống một ly, tôi không có uống.” Anh giơ lên chai nước suối trong tay, như là chứng tỏ sự trong sạch.

Cô cười rộ lên, cười rất vui vẻ: “Đàn ông có phải đều rất xảo quyệt không?”

“Trên cơ bản, đúng vậy.”

Cô dần dần thu lại nụ cười, lại lẳng lẽ uống tiếp, cho đến khi cái lon trống rỗng.

“Sao em lại làm cảnh sát?” Tử Sinh hỏi.

“...Tốt nghiệp trường cảnh sát, không làm cảnh sát thì làm cái gì?”

“Thế thì tại sao cảnh sát lại đánh cược với người ta ở quán bida?”

“...” Cô chậm rãi đặt lon bia trong tay xuống, sắc mặt nặng nề.

“Không muốn nói thì thôi.” Anh luôn không thích miễn cưỡng người khác.

Chung Trinh cụp mắt xuống, không nhìn anh, qua rất lâu mới nói: “Bởi vì tôi cần tiền.”

“ ... ”

“Rất vớ vẩn sao?”

“Một chút...” Anh châm một điếu thuốc, không nghĩ tới cô trả lời thẳng như vậy.

“Tôi cần tiền mua vé máy bay khứ hồi đi Melbourne.”

“?”

“Bạn trai...của tôi ở đó, anh ấy đi du học.”

Tử Sinh hơi kinh ngạc, nhưng vẫn rất bình tĩnh.

“Anh ấy vốn dùng hai năm học thạc sĩ, sau khi học xong thạc sĩ nói muốn học tiến sĩ, năm ngoài anh ấy tốt nghiệp tiến sĩ, tôi tưởng rằng anh ấy sẽ trở về, nhưng anh ấy lại muốn ở đó tìm công việc.”

“ ... ”

“Anh có biết đồng hồ cát không?”

“?” Anh nhướn mày, chờ cô nói tiếp.

“Cổ chai đồng hồ cát rất nhỏ bé, mỗi lần có rất ít hạt cát có thể chảy qua, tác dụng của nó thà nói là tính toán thời gian, còn không bằng nói là khiến thời gian chờ đợi không nhạt nhẽo. Có lẽ khi anh im lặng nhìn cái chai thủy tinh trong suốt óng ánh kia, anh sẽ cảm thấy thứ trượt đi từ trong khe hở, không phải là thanh xuân của anh, mà chỉ là mấy hạt cát mà thôi.”

Tử Sinh nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, trước khi cô quay đầu nhìn anh, anh đã dời tầm mắt.

“Bố mẹ rất phản đối việc chúng tôi ở bên nhau, tôi nhớ anh ấy, nhưng thẻ tiền lương đều ở chỗ bố mẹ, cho nên...”

“Vậy cuối cùng em có đi không?” Tử Sinh ngậm điếu thuốc, nhìn đèn đường ở phía xa, điềm tính hỏi.

“...Đi.”

“...Sau đó thì sao?”

“Anh nhất định muốn tôi trả lời ư?” Chung Trinh cũng nhìn ngọn đèn đường kia, so với những ánh đèn neon trên đường lấp lóe, ngọn đèn kia trông càng cô độc hơn.

“Ừm,” anh nói, “Ít nhất tiền vé máy bay của em là thắng được tại quán bida của tôi.”

“Nhưng sau đó anh đuổi tôi đi mà ——”

“Đó là do kỹ năng của em không bằng người khác.”

Cô thở dài một hơi, cuối cùng như là hạ quyết tâm, dùng giọng điệu tỏ ra thoải mái nhất nói: “Được rồi, sau đó...sau đó thì sao, tôi đến Melbourne, gặp được anh ấy, nhưng mà...”

“?”

“Bên cạnh anh ấy có người phụ nữ khác.”

Tử Sinh huyết sáo, không có bất cứ ý gì.

“Tôi ở dưới lầu nhà trọ của anh ấy nhìn thấy anh ấy ôm một người phụ nữ, bọn họ từ nơi nào đó mua thức ăn trở về, dùng đồ tôi gửi cho anh ấy, cái túi xách màu xanh in tên viết tắt của tôi mà đựng đồ bọn họ mua về...” Cô khẽ cười một cái, “Tôi không nghĩ tới, cái túi kia lại có thể chứa nhiều thứ như vậy...chỉ không chứa được một thứ, chính là vọng tưởng của tôi mà thôi.”

“Sau đó em trở về?”

“Ừm...tôi trở lại sân bay, ngồi chuyến máy bay đầu tiên trở về.”

Khóe miệng Tử Sinh kéo ra một nụ cười: “Vậy thì số tiền dùng mua vé máy bay rất đáng giá.”

“?”

“—— cho em nhận rõ hiện thực.”

“...Nhưng mà, anh không cảm thấy hiện thực rất khắc nghiệt sao?”

Anh nheo mắt cười rộ lên, vô tâm nói: “Em chẳng qua bị một người đàn ông vứt bỏ mà thôi, việc này so với việc có người cầm dao kề cổ em thì khắc nghiệt hơn ư?”

Chung Trinh cụp mắt nhìn cái lon trên tay... Một lát sau, cô bỗng nhiên cười rộ lên, quay đầu nhìn anh nói: “Này, anh thật sự tin câu chuyện vừa rồi tôi kể sao?”

“Em cũng thật sự tin rằng tôi sẽ tin câu chuyện của em ư?”

Cô không nói gì, anh cũng không. Anh lại châm một điếu thuốc khác, nhô nửa đầu ra cửa kính xe, dáng vẻ hút khói nhả khói khiến người ta khó nắm bắt.

“Tại sao em muốn xin lỗi tôi?” Có lẽ, đây mới là việc anh để ý nhất.

Chung Trinh kinh ngạc nhìn anh một cái, mới nói: “Bởi vì...bởi vì...tôi không yêu anh...”

Tử Sinh cười cười, có lẽ nụ cười trong một năm của anh cũng không nhiều như hôm nay: “Em nói cái gì?”

“...Rất buồn cười ư?”

Anh không trả lời, chỉ cười.

“Tôi phải đi về.” Cô tức tối giật nắm cửa của cửa xe, nhưng bị anh vươn tay đè lại.

“Vấn đề cuối cùng.”

“?”

“Em đã nói xin lỗi như vậy với bao nhiêu người đàn ông?”

Trong nháy mắt, Chung Trinh bị chọc giận, ánh mắt cô trở nên sắc bén, như là một con dao kề cổ anh.

Nhưng cuối cùng, cô thu lại ánh mắt này, quay đầu đi chỗ khác, nhẹ nhàng nói một câu: “Chỉ có một mình anh...”

Nói xong, cô đẩy tay anh ra, mở cửa xe bước xuống.

Tử Sinh vẫn ngồi trong xe hút thuốc, ngọn đèn đường cô đơn cách đó không xa lấp lóe mấy cái, bỗng nhiên lụi tắt.

Buổi tối cuối tuần, A Khổng và Bao Vĩ lại đến quán bida, một mình Tử Sinh chơi bida, nhìn thấy bọn họ đến anh cũng không có ý tứ chào hỏi.

“Bọn tôi tìm được thằng nhóc kia rồi.” A Khổng vừa kéo cà-vạt vừa nói.

Tử Sinh cho anh ta một ánh mắt hỏi dò, sau đó tiếp tục nhắm hờn bida trước mắt.

“Cái thằng nhóc làm chuyện trong quán lão Bao đấy.”

“Sau đó thì sao?”

“Bọn tôi ép buộc nó nói ra, cậu đoán xem là ai?”

Tử Sinh ngậm điếu thuốc, hất cằm, cất tiếng có phần không rõ ràng: “Cái này còn cần đoán sao? Khổng định là ‘đầu trọc’...”

A Khổng nhìn anh, lại nhìn Bao Vĩ, anh ta cũng cúi đầu châm điếu thuốc.

“Tôi muốn biết, tại sao hấn muốn cài tôi.” Bao Vĩ nói.

Tử Sinh liếc nhìn A Khổng một cái, ý bảo loại chuyện này tốt nhất để anh ta giải thích, A Khổng mỉm cười, nhả ra làn khói trắng bồng bềnh, nói: “Hấn không phải muốn cài cậu, hấn chỉ là sợ thiên hạ không loạn.”

“?”

“Càng loạn thì càng dễ dàng tiến hành một số âm mưu.”

“Âm mưu gì?”

A Khổng lấy ngón cái gãi mũi: “Đó là một số chuyện với chỉ số thông minh của cậu khó mà hiểu được, thế nên đừng hỏi nhiều.”

“Cậu,” Tử Sinh chỉ vào Bao Vĩ, “Dạo này cẩn thận một chút.”

“Cậu,” anh lại chỉ vào A Khổng, “Tốt nhất mau đi tìm hiểu rõ hấn muốn làm gì.”

“Không biết tại sao,” A Khổng dùng giọng điệu đầy sâu xa nói, “Tôi luôn cảm thấy đầu trọc đang lấy chúng ta làm bàn đạp.”

Tử Sinh thực hồn bi đen cuối cùng vào lỗ, sau đó đặt cây cơ xuống, hai tay chống tại mép bàn bida: “Làm bàn đập không có gì không tốt, hấn không coi cậu là kẻ thù chân chính cậu nên vui mừng. Hơn nữa, miếng bàn đập này có đập tốt hay không, bây giờ còn chưa biết.”

“Tạo nghiệp chương mà...” A Khổng thở dài.

“?” Tử Sinh và Bao Vĩ cùng ném ra ánh mắt hỏi dò.

“Tôi nói đầu trọc —— tìm bàn đập như chúng ta.”

A Khổng hút thuốc, bỗng nhiên nghĩ đến gì đó mà chỉ Tử Sinh: “Đúng rồi, mấy hôm trước tôi ở cửa quán của lão Bao nhìn thấy cô nàng kia.”

“...”

“Chính là nữ cảnh sát kia đó, lần trước lão Bao bị điều tra cũng tới, sao cô ta lại chuyển làm cảnh sát giao thông?”

“...Liên quan gì đến cậu.” Tử Sinh xếp bida lại lần nữa, dùng phần chà đầu cơ.

A Khổng kinh ngạc mở to mắt, đã quên nhả ra làn khói hít vào trong phổi, vì thế bị sặc, không ngừng ho khan.

Bao Vĩ mặt không biểu cảm vỗ lưng A Khổng, nói: “Đó là một số chuyện với chỉ số thông minh của cậu khó mà hiểu được, thế nên đừng hỏi nhiều.”

39. Chương 39: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 3

Thi Tử Sinh và cảnh sát Chung gặp nhau lần thứ tư, chuyện xảy ra tại một buổi chiều hoàng hôn trời trong của hai tuần sau. Tử Sinh hẹn em gái ăn cơm, lúc ra ngoài anh ngẩng đầu nhìn bầu trời, ráng chiều nằm trên cao, chiếu rọi trên tầng mây, giống như một miếng cá nướng chín.

Thi Tử Mặc đã đặt chỗ tại nhà hàng Nhật, nếu anh đã nói mời khách, cô nhóc kia nhất định sẽ không tiết kiệm tiền cho anh.

Anh có thói quen đến sớm, lúc đi vào đại sảnh chỉ có lác đác hai ba bàn khách, nhân viên phục vụ đưa anh đến chỗ sát cửa sổ nằm trên tầng xéo, anh ngồi xuống, tiện tay lật xem thực đơn, cười khổ phát hiện —— Thi Tử Mặc tận dụng lợi thế thật là chẳng nường tay chút nào.

Anh điềm tĩnh đặt thực đơn xuống, hỏi nhân viên phục vụ cần một đồ gạt tàn, rồi lặng lẽ hút thuốc.

Một đôi nam nữ ngồi dưới lầu, gần như ở ngay phía dưới chỗ anh, người nam ho nhẹ một tiếng, nói: “Không nghĩ tới, cô trông không hề giống...như ba tôi nói.”

Người phụ nữ khẽ cười một tiếng, không trả lời.

“Cô tốt nghiệp mấy năm rồi?” Người đàn ông hỏi tiếp.

“Bốn, năm năm.”

“Ồ...”

“...”

“Thật ra, ba tôi rất hy vọng tôi làm cùng nghề với ông ấy,” người đàn ông dùng giọng điệu điềm tĩnh nói, “Nhưng tôi không có hứng thú, thế nên ông ấy bỏ cuộc mà mong mỗi thứ khác, luôn muốn giới thiệu cấp dưới cho tôi, giống như nếu tôi thật sự kết hôn với một người trong các cô, thì có thể thỏa mãn mọi kỳ vọng của ông ấy đối với tôi.”

“Thế à.” Giọng nói của người phụ nữ rất dịu dàng, còn mang theo chút ngọt ngào.

Người đàn ông nhìn cô, bỗng nhiên nói: “Cô thật sự không giống với những nữ cảnh sát mà tôi quen biết hồi trước.”

Tử Sinh không biết người phụ nữ kia nghe lời nói như vậy có phản ứng gì, nhưng anh bỗng nhiên đầy hứng thú nghiêm túc quan sát bọn họ.

Người đàn ông ngồi đưa lưng về phía anh, trông tao nhã có lẽ độ; người phụ nữ mặc chiếc váy màu xám bạc, ngồi trên chiếc ghế gỗ cứng, sống lưng thẳng tắp, khuôn mặt trang điểm nhẹ và nụ cười dịu dàng, tóc không buộc thành đuôi ngựa, cũng không vén ra sau, mà để tự nhiên xoa trên bờ vai —— cho dù từ góc độ nào, chẳng hề giống Chung Trinh mà anh quen biết.

Nhưng mà, khoảng cách không xa không gần, Thi Tử Sinh lại có thể tuyệt đối khẳng định —— chính là cô!

“Như vậy,” Chung Trinh dùng âm thanh dịu dàng ngọt ngào mà Tử Sinh chưa bao giờ nghe thấy, “Nữ cảnh sát mà anh quen biết hồi trước có dáng vẻ thế nào?”

Người đàn ông như là suy nghĩ vài giây, mới nói: “Bình tĩnh, thông minh, đối với rất nhiều sự việc và con người có thể nhanh chóng tiếp nhận cũng nhanh chóng từ bỏ, quan trọng nhất là...”

“?”

“Các cô ấy đều rất mạnh mẽ.”

“...Mạnh mẽ?”

“À, không phải nói ngoại hình, mà là về tâm lý. Đàn ông ở trong mắt họ chỉ là một loại sự vật trên thế giới, các cô ấy có yêu cầu...mãnh liệt và mong muốn bình đẳng.”

“ ... ”

“Nói đúng hơn, họ bình thường cảm thấy mình và đàn ông ngoài trừ ngoại hình thì không có khác biệt quá lớn, cái đàn ông có thể làm các cô ấy cũng làm được.”

Sắc mặt Chung Trinh hơi khó coi, nhưng nét mặt vẫn dịu dàng, dịu dàng đến mức...Tử Sinh nhin không được cười rộ lên.

“À,” cô vươn tay vén làn tóc xoắn trên vai, tư thế hơi thô lỗ, “Như thế à...”

“Nhưng cô không giống vậy, cô rất dịu dàng, cũng rất thực nữ.” Người đàn ông khen ngợi nói.

Chung Trinh hơi cúi đầu, mím môi khẽ cười, khi ngẩng đầu lên, trong mắt còn có vẻ đắc ý khó mà che giấu, nhưng sự đắc ý hơi thoáng qua này khi đối diện với đôi mắt hơi châm biếm kia của Tử Sinh, thì chợt dừng lại.

Cô chớp mắt, như là xác định mình có nhìn lầm hay không, Tử Sinh giơ tay làm động tác chào, xem như chào hỏi. Cô hít sâu một hơi, nét mặt vẫn còn duy trì nụ cười đáng vẻ dịu dàng kia khiến người ta buồn cười, chẳng qua đường cong của khóe miệng trở nên cứng đờ.

Lúc này, di động của người đàn ông vang lên, anh ta đứng dậy nói câu “Xin lỗi”, bước đến hành lang dài bên ngoài bắt máy.

Chung Trinh đột ngột tựa lưng vào ghế, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tử Sinh, chậm rãi vươn ngón trỏ, huơ mấy cái —— ý là, đừng gây phiền phức cho tôi.

Tử Sinh mỉm cười, lặng lẽ tiếp tục hút thuốc, không nhìn cô.

Người đàn ông nhận điện thoại xong trở về, Tử Sinh dập tắt điều thuốc, bình tĩnh đứng dậy, xuống lầu, đi về phía bọn họ.

Lúc này Chung Trinh vẫn đang ngồi thẳng như vừa rồi, chẳng qua ban nãy là cố ý, mà hiện tại là vì cơ thể cứng đờ không động đậy được. Cô dè dặt nhìn anh chăm chú, không biết anh sẽ làm những gì, chỉ biết là mình gặp xui xẻo lớn rồi...

Người đàn ông đang muốn nói gì đó, Thi Tử Sinh đã lặng lẽ đi tới bên cạnh bọn họ, Chung Trinh rút cuộc đành phải ngẩng đầu, ánh mắt cảnh giác.

Người đàn ông ngoảnh đầu nhìn thấy Tử Sinh, anh ta ngạc nhiên mà nghi hoặc, có lẽ còn có chút khấn trương. Bởi vì anh dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ, tầm mắt chuyển qua chuyển lại, trên mặt lại chẳng có biểu cảm gì, khiến người ta sợ hãi.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí trở nên ngưng đọng, bọn họ bị cơn lốc xoáy thâm lặng vây quanh, như là sắp sửa bùng nổ một trận chiến tranh.

Bỗng nhiên, Tử Sinh dùng ánh mắt tại Chung Trinh, lộ ra một nụ cười —— là nụ cười xinh đẹp mà đơn thuần nhất trên thế giới này —— cho dù ai nhìn thấy, cũng sẽ bị nụ cười này thu hút.

“Cho dù vậy...buổi tối anh vẫn đợi em về nhà, cho dù đợi đến bình minh...cũng không sao.”

Nói xong, anh rút hai tay vào túi, điềm tĩnh tự nhiên đi về phía cửa nhà hàng. Anh không nhìn thấy biểu tình của hai người ở sau lưng, nhưng anh có một trực giác: lúc này Chung Trinh đang chết lặng nhìn theo bóng lưng anh, không biết nên cười hay khóc.

Tại hành lang cửa nhà hàng, anh gặp mặt em gái ở phía đối diện, anh thu lại biểu tình sau khi thực hiện được trò đùa dai, không giải thích gì cả, túm lấy cô em đang kinh ngạc đi ra ngoài.

Anh lấy ra hộp thuốc lá, một tay rút ra điếu thuốc, ngậm trong miệng, châm lửa, sau đó hít sâu một hơi rồi nhả ra, dùng âm thanh mơ hồ không rõ nói: “Đi thôi, tới chỗ lão Bao...”

Trong quán rất im lặng, trên tường có máy chiếu phát ra mấy con số thật to: 18:07. Nhìn xung quanh quán, gần như không có mấy người khách, ngọn đèn cũng sáng hơn so với lúc tối, có điều đương nhiên so với nhà hàng bình thường thì vẫn trông u ám hơn. Trên sân khấu dành cho ban nhạc biểu diễn lúc này trống không, chùm ánh sáng màu trắng chiếu trên đó có vẻ âm u đáng sợ. Nơi này càng giống một quán trà sắp sập tiệm, mà không phải câu lạc bộ đêm nhiệt huyết dâng trào.

Lúc Thi Tử Sinh từ toilet đi ra, anh chàng pha rượu mới tới bắt chuyện với Thi Tử Mặc đang ăn khoai tây chiên nguội lạnh, anh đi qua, ngồi trên ghế cao, nói: “Đừng trêu chọc con bé, đây là em gái tôi.”

Biểu tình trên mặt anh chàng kia thoáng cái xấu hổ ngay, anh ta cười ngượng ngùng, xoay người đi lấy ly rượu.

Tử Mặc vẫn còn gặm khoai tây chiên, hình như rất đói bụng, anh không thấy rõ biểu cảm của cô, thế là

lấy chân đá ghế của cô, dùng giọng điệu dỗ dành người khác hiếm thấy: “Được rồi, lần sau anh mời lại.”

Một lát sau, Tử Mặc mới quay đầu nhìn anh, như là mới tỉnh từ trong mộng: “Gì cơ?”

Tử Sinh khẩy tàn thuốc, sáp lại gần nhìn kỹ ánh mắt em gái, nói: “Sao vậy, lại cãi cò với thằng nhóc kia à?”

Tính nết hai anh em tương tự, nhưng tính khí lại hoàn toàn trái ngược. Anh không thể chịu đựng được một chút uất ức, nhưng cô lại coi đây là một phần của cuộc sống.

Anh chưa từng nghĩ tới thay đổi cô, thật giống như anh cũng không muốn thay đổi chính mình.

Đề tài cứ thế mà chấm dứt, bởi vì anh nhìn thấy Bao Vĩ ở hành lang vẫy tay, thế là anh vỗ vai Tử Mặc, đi qua đó. Bao Vĩ dẫn anh đi qua hàng lang dài ngoằn ngoèo, tiến vào một văn phòng, A Khổng ngồi trên ghế ông chủ xoay vòng sau bàn làm việc, anh đi theo vào, trở tay đóng cửa lại, ngồi trên sofa, chăm chú lắng nghe.

“Nghe này, tôi điều tra được mấy chuyện,” A Khổng nói, “Đạo này tất cả những nơi có chút bối cảnh ở khu vực chúng ta đều bị báo cảnh sát, mỗi lần cảnh sát tới, đều có người của đầu trọc xuất hiện.”

“Hắn muốn thiên hạ đại loạn à?” Tử Sinh nghiêng đầu nhả khói, như là không hề quan tâm đến chuyện này.

“Có thể nói vậy, nhưng...”

“?”

“Ngoại trừ chỗ của ai đó.”

A Khổng tiếp tục xoay vòng, Bao Vĩ rút cuộc nhện không được gờ chân đá anh ta một cái: “Đừng xoay nữa, tôi nhìn đến choáng váng rồi.”

Anh ta dừng lại, nhìn Tử Sinh, cho đến khi Tử Sinh cũng giương mắt nhìn anh ta, tỉnh bơ thốt ra một câu: “Của tôi?”

A Khổng mím môi, gật đầu.

“Tôi không hiểu.” Bao Vĩ cau mày, khoanh tay tựa trên tường, giống như hai người kia đang nói chuyện xảy ra trên sao Hỏa.

“Rất đơn giản,” A Khổng ngẩng đầu nói, “Hắn muốn khiến thiên hạ đại loạn, còn muốn đổ trách nhiệm này lên người Tử Sinh.”

“Tại sao?” Lòng mày Bao Vĩ càng nhíu sâu hơn.

A Khổng nhún vai, tỏ vẻ không thể đưa ra một đáp án chính xác.

Tử Sinh hút thuốc hết hơi này đến hơi khác, như là không dứt, bỗng nhiên, anh ném đầu mẩu thuốc lá vào trong gạt tàn, vẻ mặt bình tĩnh: “Hắn muốn mọi người mất đi lòng tin nhiệm đối với tôi.”

“Tại sao?” Theo trình độ nào đó mà nói, Bao Vĩ là một người không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Bởi vì đầu trục cho rằng cậu là người có khả năng kế thừa vị trí lão đại nhất?” A Khổng bưng tỉnh hiểu ra.

Tử Sinh mặt không biểu cảm, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, giống như vừa rồi anh chưa nói gì, cũng giống như chuyện đó không hề liên quan tới anh.

“Đầu trục coi cậu là cái đinh trong mắt, nhưng cậu hoàn toàn không muốn tham dự đến vũng nước bùn này nữa.” A Khổng nhìn anh, tự hỏi tự đáp.

Tử Sinh nháy mắt, rút cuộc gạt đầu: “Nhưng mà tên kia chẳng hề tin tôi không có dã tâm gì.”

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên nặng nề, ba người đều tự suy nghĩ, không ai nói ra suy nghĩ của mình, cũng không ai muốn biết người khác suy nghĩ cái gì, hay hoặc là, trực giác bọn họ nghĩ rằng, ý tưởng bên kia cũng vậy, thế nên không cần lấy ra thảo luận nữa.

A Khổng vắt chân lên bàn, hắng cổ họng, nói: “Đúng rồi, tôi còn điều tra được một chuyện thú vị...về cô nàng cảnh sát kia.”

“?” Tử Sinh ngẩng đầu nhìn anh ta, không nói gì.

“Tối hôm đó cô ta uống say, cách đó hai con phố cảnh sát bắt được một tên bán thuốc, theo luồng tin này phá được một công xưởng lớn, cái gã bán thuốc kia thường đến chỗ cậu chơi bida.”

“...”

“Còn nữa, cô ta không phải cảnh sát giao thông, cô ta chỉ là đối ca giúp người khác mà thôi —— đương nhiên, chuyện này trái quy định.”

“ ... ”

A Khổng thấy Tử Sinh này giờ chẳng nói gì, anh ta nhin không được hỏi: “Tối hôm đó hai người rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thế nhưng anh vẫn im lặng, chẳng qua biểu tình trên mặt, không thể kiềm nén mà trở nên dịu dàng.

“Cậu xong đời rồi!” A Khổng trừng to mắt, chỉ vào anh, “Dính ai không dính, đi dính vào nữ cảnh sát.”

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Bao Vĩ đi qua thấp giọng hỏi ai, nhân viên pha rượu khó xử nói, bên ngoài có người tìm Thi Tử Sinh.

Ba người đều cảm thấy bất ngờ, nhìn nhau mấy lần, sau đó Tử Sinh đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

Bên trong quán đèn vẫn không đủ sáng, chiếu rọi bóng người thấp thoáng, cạnh quầy bar có hai người phụ nữ, một người là Thi Tử Mặc, người còn lại chính là cảnh sát Chung hưng hằng.

Trên đầu cô vẫn là mái tóc xoăn mềm mại, chiếc váy màu xám bạc trên người được ngọn đèn chiếu rọi phát ra tia sáng nhàn nhạt, chân cô mang đôi giày cao gót có dây cài màu bạc, có lẽ vì mang không quen, tư thế đứng của cô rất không tự nhiên, trên tay còn có một chiếc túi xách màu đen chẳng hề xứng với toàn thân cô — Tử Sinh mím môi, anh quyết định thu về lời nói ban nãy, cho dù nhìn từ góc độ nào, cô vẫn là Chung Trinh, cô gái kỳ lạ...lại thú vị kia.

Anh đi về phía cô, cô vốn không kiên nhẫn nhìn xung quanh rốt cuộc dưới ánh đèn mờ thấy rõ ràng khuôn mặt anh, cô nhú mày, thỉnh linh cưỡi ra đôi giày cao gót không được tự nhiên kia, đi về phía anh.

“Thi Tử Sinh! ——” hai tay cô cầm giày, tức tối trừng anh, nhưng không có ý tứ công kích.

Tử Sinh bình thần nhìn cô một cái, nói: “Xem ra, tôi còn chưa đợi đến bình minh thì em đã về rồi.”

Chung Trinh cắn răng, gần như muốn hét to, nhưng dù sao cô cũng là cảnh sát, cô hít sâu mấy hơi, bình tĩnh trở lại, chỉ trừng mắt, thấp giọng nói: “Tại sao phải đối với tôi như vậy?”

Anh nhìn chằm chằm hai mắt quật cường của cô, bỗng nhiên phát hiện mình bị hỏi ngược lại.

Đúng vậy, cô và việc hôn nhân của cô, anh cần gì phải xen vào...đây không phải là tác phong cố định của anh.

“Chuyện đêm đó, tôi đã ——” cô cảnh giác dừng một chút, hạ giọng nói tiếp, “Tôi đã nói xin lỗi với anh, anh...anh còn muốn tôi phải thế nào hả?”

Nhắc tới “lời xin lỗi” kia, tâm trạng Tử Sinh trở nên sa sút, anh bất giác nhíu mày, lạnh lùng hỏi lại: “Em cho là một câu xin lỗi có thể bù đắp tổn thất của tôi sao?”

“Tổn thất?!” Chung Trinh mở to mắt, cố sức đè nén nỗi xung động lấy giày cao gót đánh anh.

“Đúng vậy,” anh nhíu mày, cúi đầu tiến đến gần thắm nói bên tai cô, “Đó là lần đầu tiên của tôi, tổn thất này, em định bù đắp thế nào?”

Cô nhướn mày nhìn ánh mắt anh, như là nghiêm túc suy nghĩ về lời nói của anh, nửa tin nửa ngờ. Cho dù dưới ngọn đèn mờ, anh cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt cô lúc trắng lúc đỏ, hình như đang xoắn xuýt chuyện gì đó, cuối cùng, cô chậm rãi ngẩng đầu, như là tin thật, lúng ta lúng túng: “...Thật sao?”

Tử Sinh nhìn cô, dùng tất cả nỗ lực lớn nhất của mình, nhưng vẫn không nhịn được mà cười rộ lên. Nụ cười của anh không hề giống như hồi chiều đơn thuần mà xinh đẹp, nhưng chân thật đến nỗi không hề che giấu chút gì, anh không chỉ là Thi Tử Sinh thường xuyên khiến người ta sợ hãi, anh cũng là một người đàn ông bình thường thỉnh thoảng sẽ muốn nói đùa.

Chung Trinh hiểu được tất cả ở trong tiếng cười của anh, cô gục đầu xuống, trầm lặng.

Tử Sinh vẫn còn cười, sắp gần tai cô khẽ nói: “Em thật sự tin tưởng à? Sao có thể là lần đầu tiên, chẳng lẽ em là lần đầu tiên sao?”

Cô càng cúi đầu thấp hơn, hai tay cầm giày cao gót cứng đờ, lặng im tựa như một pho tượng sáp.

Anh dần dần thu hồi nụ cười, trong đầu có một sợi dây cót, trong khoảng trống bỗng nhiên đứt đoạn.

“Em là?... Nhưng, em không có...”

Tượng sáp vẫn lặng im, cơ thể không chịu nổi mà khẽ run.

Anh kinh ngạc mở to mắt, hy vọng cô sẽ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cũng phát ra nụ cười sáng khoái của một người sau khi thực hiện được trò đùa dai, nháy mắt nói: “Anh bị lừa rồi.”

Anh nhìn cô, đợi cô làm như vậy, nhưng mà...cô không có.

Cô chỉ xoay người lại, mang theo chiếc túi xách không hợp với mình, cùng với đôi giày cao gót phát sáng lấp lánh, giẫm trên sàn nhà đá cẩm thạch lạnh lẽo đi về phía cửa.

Cho đến khi cô biến mất, anh cũng không đợi được câu kia: anh bị lừa rồi.

40. Chương 40: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 4

“Phụ nữ là một sinh vật...rất đặc biệt trên địa cầu,” bên trong xe đang phát một tiết mục radio, một giọng đàn ông mang theo chút châm biếm nói, “Các cô ấy thường xuyên làm ra một số chuyện bất ngờ, nhưng đáng sợ nhất là — các cô ấy là thế này...trong ngoài không đồng nhất.”

“Đàn ông chẳng lẽ cũng không như thế sao?” Giọng nữ tỏ vẻ hơi bất bình hỏi lại.

“Phụ nữ quá cảm xúc, tin tưởng trực giác của mình hơn là thực tế, có đôi khi họ sẽ giả dạng bản thân rất tinh xảo, giả vờ mình là thuần khiết, cao thượng — loại giả vờ này không biết là cho người khác xem hay là cho họ tự xem — nhưng trong xương cốt, các cô ấy biết mình không nên ngây thơ như bề ngoài, như vậy sẽ gặp họa lớn.” Giọng nam nói tiếp.

“Đàn ông rất lạnh nhạt, tin tưởng bằng chứng của thực tế còn hơn là trực giác chính xác của mình, họ thường khiến bản thân trở nên rất ngẫu, giả vờ mình lạnh trí, bình tĩnh cỡ nào — giống như chỉ có vậy họ mới tự tin đi ra ngoài — nhưng trong xương cốt, họ tựa như một đứa trẻ, cho rằng quy luật xoay chuyển trên thế giới này là do họ lập ra, không có họ, địa cầu không thể xoay được...” Giọng nữ nói tiếp.

“...Nhưng dù sao cũng phải nói, đàn ông và phụ nữ là sinh vật không thể thiếu trên thế giới này, ha ha... Đây là ‘Hướng dẫn dạo chơi địa cầu’, tiếp theo mời mọi người lắng nghe một ca khúc.”

Thi Tử Sinh cảm thấy sống lưng ứa ra một lớp mồ hôi lạnh, tiết mục này khiến người ta lắng nghe cảm thấy bất an, nhưng lại muốn ngừng mà không được, giống như hai người ở một đầu sóng điện từ khác bất cứ lúc nào cũng sẽ tranh cãi, nhưng may mà lần nào họ cũng có thể dừng lại đúng lúc.

Anh quen biết giọng nam kia, là Hạng Phong, hàng xóm của anh hồi nhỏ, một nhà tiểu thuyết trinh thám khiến người ta không thể lẩn ra ý nghĩ. Thật ra bọn họ không qua lại gì nhiều, hai cậu bé tuổi xấp xỉ nhau sống ở nhà đối diện, một là quan hệ anh em rất tốt, hai là kẻ địch kiêng nể lẫn nhau — anh và Hạng Phong hiển nhiên thuộc loại thứ hai.

Có điều thật ra bọn họ cũng không thể coi là kẻ địch, gặp mặt cũng sẽ gật đầu chào hỏi, nhưng hai bên đều không có hứng thú làm sâu sắc thêm mối quan hệ này. Có đôi khi bọn họ sẽ nhìn thấy khát vọng của mình trên người đối phương, chính là loại hăm mộ lướt qua trong thoáng chốc, có lẽ bọn họ kín đáo so sánh với đối phương, chính là loại lấy sở trường của mình so với sở đoản của người kia, thế nên người cuối cùng thắng lợi là chính mình — thế thì lần tiếp theo gặp mặt, bọn họ còn có ý định chào hỏi đối phương.

Có lẽ, không chỉ phụ nữ, đàn ông cũng là một loại sinh vật...rất đặc biệt trên địa cầu.

Thi Tử Sinh đỗ xe tại một mảnh đất trống nằm cạnh cửa sau quán bida, nơi này đã coi như ngầm thừa nhận là bãi đỗ xe, nhưng thật ra nó không phải là gì cả.

Chỗ đỗ xe cách cửa sau rất gần, nhưng anh không có thói quen đi vào từ cửa sau, lần nào cũng vòng qua vách tường gạch màu xám, theo cửa chính rộng mở tiến vào trong quán. Nhân viên nhìn thấy anh đều sẽ rất chủ động chào hỏi, không chỉ vì anh là ông chủ, còn bởi vì...bọn họ đều hơi sợ anh.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi châm một liều thuốc, ngâm trong miệng. Thật ra bộ dạng của anh không đáng sợ, thậm chí chẳng đáng sợ chút nào, làn da anh ngăm đen, nhưng ngũ quan tinh xảo, vào một ít thời điểm chụp ảnh, anh là một chàng trai trắng nõn tuấn tú mong manh. Nhưng hiện tại nhìn lại anh, thành phần mong manh này không biết đã chạy đi đâu mất rồi, cho dù lông mày giãn ra cũng loáng thoáng hiện ra chút sát khí. Trên cơ bản, anh luôn rất trầm lặng, chỉ là khi anh muốn bày tỏ thì sẽ không hề do dự.

Anh không cảm thấy mình đáng sợ, nhưng bọn họ lại sợ anh.

Thi Tử Sinh đi vào cửa chính, nhân viên tại bàn thu ngân đang tính phí, nhóm nhân viên phục vụ thì bận bịu, nhìn thấy anh tới, tất cả đều ngừng công việc, chào hỏi anh. Anh gạt đầu, ngâm liều thuốc đi lên lầu hai, A Khổng và Bao Vĩ đã ở tại chiếc bàn chuyên dụng của anh chơi bida.

“Cậu tới muộn.” A Khổng nói.

“Ồ,” anh gạt đầu, không nói thêm gì, mà nhìn sang Bao Vĩ, “Cậu không đi trông quán à?”

Bao Vĩ nhìn anh một cái, tiếp tục nhắm hờn bida trước mắt: “Mới vừa bị điều tra, có thể yên bình một thời gian.”

“Mấy hôm nay đầu trục không có tiếng động, chẳng biết đang làm cái quỷ gì.” A Khổng đẩy mắt kính trên mũi, động tác tao nhã, độ cong khóe miệng cứ như là dùng thước đo đạc, chính xác mà độc đáo.

Hôm nay anh ta mặc bộ âu phục màu đen cắt may vô cùng tinh xảo, tôn lên dáng người đẹp của anh ta, cà-vạt trước ngực có loại hoa văn khiến người ta nhìn kỹ sẽ cảm thấy choáng váng đầu óc, thế nên Tử Sinh chỉ liếc nhìn một cái thì quay đầu qua chỗ khác. A Khổng nhận được rất nhiều hoan nghênh từ những cô nhân viên văn phòng, anh ta nói mình đi theo “con đường giới trẻ đầy hoài bão”, nhưng mỗi lần Tử Sinh nhìn thấy anh ta, chỉ nghĩ đến bốn chữ: mặt người dạ thú.

Đồng hồ trên tường biểu thị thời gian hiện tại là 9:50 tối, Tử Sinh lại giơ tay nhìn đồng hồ của mình, muộn vài phút, anh đang muốn tháo ra chỉnh lại thời gian, dưới lầu vang lên tiếng động, như là có một số người đến, quản lý giẫm trên bậc thang bằng gạch đỏ mau chóng chạy lên: “Ông chủ, cảnh sát tới lục soát.”

Bao Vĩ nhướn lông mày, A Khổng huyết sáo, nhưng Tử Sinh lại không hề có chút biểu tình kinh ngạc hoặc bất ngờ, chỉ nhẹ nhàng khẩy tàn thuốc, nói: “Ồ, tôi biết rồi.”

Quản lý vốn hoang mang sau khi nghe lời nói của anh thì chợt như uống một liều thuốc an thần, sắc mặt bình tĩnh trở lại, gạt đầu, lại giẫm trên bậc thang gạch đỏ đi xuống lầu.

A Khổng và Bao Vĩ tiếp tục chơi bida, Tử Sinh tựa trên vách tường, hút từng hơi thuốc, mấy vị cảnh sát đi lên lầu, người dẫn đầu gật đầu với Tử Sinh coi như chào hỏi, sau đó theo thường lệ lớn tiếng nói rõ quy tắc, bắt đầu kiểm tra giấy chứng minh của từng người. Có một cậu trai trẻ hoảng hốt bỏ chạy, cuối cùng vẫn bị bắt được, sau khi kiểm chứng, hóa ra hắn ta trộm cắp tại khu này, hậm hực bị giải đi xuống lầu.

Tử Sinh dập tắt điếu thuốc, vẫn dựa trên tường, không nói gì, cho đến khi tiếng bước chân quen thuộc từ trên bậc thang truyền đến, anh mới lặng lẽ quay đầu nhìn chủ nhân của tiếng bước chân kia — không ngoài dự đoán, là Chung Trinh.

Hôm nay cô mặc đồng phục cảnh sát, trước ngực vẫn đeo con số thú vị kia: 845169. Cô như là không hề tình nguyện đi lên, vừa ngẩng đầu liền chạm ngay vào ánh mắt Tử Sinh, cô lập tức dời tầm mắt về phía khác.

Nhưng Tử Sinh lại nhìn cô chằm chằm, sau đó châm một điếu thuốc nữa.

“Cảnh trưởng, phía dưới kiểm tra xong rồi.” Chung Trinh chậm rãi cất tiếng, liếc nhìn Tử Sinh một cái, phát hiện anh vẫn còn nhìn mình, cô vội vàng thu tầm mắt lại.

“Ồ,” cảnh trưởng gật đầu, nhìn về phía Tử Sinh, “Còn có lầu ba sao?”

“Có,” anh nói, “Nhưng mấy hôm nay đang thay bàn, không mở cửa.”

Cảnh trưởng lại gật đầu, nói với Chung Trinh: “Cô cùng anh ta đi lên xem thử.”

“Tôi?” Âm thanh Chung Trinh lộ ra vẻ kinh ngạc, cảnh trưởng nghi hoặc nhìn cô, cuối cùng, cô vẫn ngơ ngác gật đầu.

Ngón tay thon dài của Tử Sinh kẹp điếu thuốc, mặt không biểu cảm đặt rào chắn lối vào lầu ba vào góc tường, bật công tắc đèn lớn trên tường, đi lên trước.

Anh có thể cảm giác được người ở sau lưng do dự một chút, nhưng vẫn đi theo lên.

Cầu thang sáng sủa, nhưng đại sảnh lầu ba lại mờ tối, anh đứng đó đưa lưng về phía cô, không hề động đậy. Cô cũng đứng đó, cho đến khi rốt cuộc nhin không được cất tiếng, nói: “Sao anh không bật đèn?”

“...Tôi quên công tắc nằm chỗ nào.” Anh nhàn nhã.

Chung Trinh biết anh cố ý, vì thế cô khoanh tay, cảnh giác đứng đó, không nói gì, cũng không yêu cầu anh bật đèn nữa.

“Này,” Tử Sinh bồn chồn hút mấy hơi thuốc, “Lần trước em nói...là thật sao?”

Trên mặt cô hơi bối rối, quay đầu đi chỗ khác: “Tôi không biết anh đang nói cái gì.”

Trong khoảng thời gian ngắn bầu không khí hơi nặng nề, anh có một cảm giác: hai người họ chưa từng thân mật.

Nói không chừng, giống như vừa rồi Hạng Phong thảo luận trên radio, phụ nữ là một sinh vật rất đặc biệt, một giây trước vẫn là con mèo nhỏ ngoan ngoãn, giây tiếp theo lại biến thành con cọp người lạ chớ đụng vào. Anh nhớ tới đêm đó cô khóc lóc, cô nói với anh rất nhiều chuyện — mặc dù hơn phân nửa là do cô bịa đặt — nhưng lúc ấy anh nghĩ rằng, cô tin tưởng anh.

Nguyên nhân bên trong rắc rối phức tạp, nhưng dù sao bọn họ...từng có một đoạn tình duyên, cho dù là tình duyên mong manh ngắn ngủi, bọn họ cũng từng “thân mật khắng khít” tại một khoảnh khắc.

Anh luôn cảm thấy phụ nữ có cũng được không có cũng chẳng sao, có rất nhiều người sẽ đưa tới cửa, như vậy anh liền chấp nhận, không hứa hẹn, không có trách nhiệm, cũng không bắn khoăn. Giữa đàn ông và phụ nữ, có đôi khi sẽ là loại quan hệ...chiến hữu. Cùng nhau làm “một chuyện nào đó”, cảm thấy vui sướng, thoải mái, sau đó chấm dứt không liên quan đến nhau.

Nhưng khi anh nhìn thấy cô ở nhà hàng — cô gái từng là “chiến hữu” này — ngồi đối diện một người đàn ông, mỉm cười dịu dàng, anh chợt cảm thấy tại một nơi nào đó tại đáy lòng co rút lại. Anh không phải là người thích lo chuyện bao đồng, thậm chí là một người chưa bao giờ biết trêu chọc người khác, nhưng hôm đó anh như là một đứa trẻ mất đi sự tự chủ, đi tới trước mặt cô, diễn một trò như vậy, ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy kinh ngạc.

Anh bắt đầu cảm thấy không hiểu chính mình, hoặc là không hiểu như anh nghĩ vậy. Có thứ gì đó đang thay đổi, nhưng anh làm thế nào cũng không tìm được, rốt cuộc là thay đổi chỗ nào.

Bỗng nhiên, Tử Sinh vươn tay nắm cầm Chung Trinh, nói: “Em biết.”

Sau đó, anh liền cúi đầu hôn cô. Anh cảm thấy mình đã không còn nhớ hôn lên môi cô rốt cuộc có cảm giác thế nào, bởi vậy anh phải thử một lần, nhưng khi chạm vào bờ môi mềm mại hoảng hốt kia, tất cả hồi ức tựa như thủy triều trào dâng trong đầu anh.

Anh đẩy cô lên tường, cạy mở hàm răng của cô, khe khàng ngậm lấy chiếc lưỡi của cô còn chưa kịp chạy trốn, có điều đương nhiên cũng không có chỗ để trốn, anh giống như một chàng trai vừa ném thử trái cấm, hôn cô một cách điên cuồng.

Hai tay cô đẩy anh một cách bất lực, bị một tay anh bắt được, anh có một ý nghĩ trực tiếp mà cấp bách — đó chính là chinh phục cô!

Chung Trinh rên một tiếng, dưới lầu truyền đến âm thanh của cảnh trưởng: “Tiểu Chung, không có việc gì chứ?”

Cô ra sức đẩy anh, bình tĩnh một lúc, trả lời quyết đoán: “Không có gì, bắt cần đụng trúng chân thôi...”

“À.”

Trong mờ tối, hai người nhìn nhau, điều thuốc còn kẹp trong ngón tay Tử Sinh vẫn bốc cháy, tàn thuốc rơi xuống đất, anh không hề hay biết.

Cô muốn đi, anh vẫn lẩn qua đẩy cô lên tường, thấp giọng nói: “Tôi hỏi lần nữa, chuyện đó...có phải là thật không?”

Cô lại thử đẩy anh vài lần, thất bại mới thở dài: “Tôi trả lời thì anh để tôi đi chứ?”

Anh nghĩ nghĩ, rồi nói: “Ừm.”

Chung Trinh thắm hít một hơi, cổ lấy dũng khí nhìn ánh mắt anh, nhẹ giọng trả lời: “Là thật.”

Trong nháy mắt, Thi Tử Sinh có một nỗi xung động muốn cười, nhưng chẳng biết tại sao, anh vẫn nhịn xuống, chỉ nhú mày không nói gì.

Chung Trinh quay đầu đi chỗ khác, hỏi: “Tôi đi được chưa?”

Tử Sinh nhìn cô một lúc, mới gạt đầu. Cô như nhận được đại xá đi xuống, anh bỗng kéo cô trở lại, giận tái mặt nói: “Nhưng tôi cảnh cáo em, sau này đừng có như vậy.”

Chung Trinh có phần không hiểu “Như vậy” mà anh nói rốt cuộc là sao, nhưng cô vẫn lạnh lợi gạt đầu, giống như một con chuột biết nghe lời không dễ gì được con mèo thả đi.

Anh lại cúi đầu hôn cô một cái mới buông cô ra, đợi cô giống như chạy trốn mà xuống lầu, anh vừa hút thuốc, vừa thanh thần bước xuống bậc thang.

Trên cơ bản, quán bida coi như mọi việc bình thường, trước khi đi, cảnh trưởng dặn dò Tử Sinh nếu nhìn thấy có người khả nghi, có thể lập tức liên lạc sở cảnh sát khu vực, bọn họ sẽ phái người tới.

Cảnh sát đi rồi, Tử Sinh gọi quản lý tới, tuyên bố mỗi bàn miễn thu phí một tiếng đồng hồ, thế là nơi này trở lại bình thường.

“Trên lầu có thứ gì cần kiểm tra lâu vậy?” A Khổng cười hỏi.

“Không liên quan đến cậu.”

Chơi được nửa ván, Tử Sinh nhận được một cú điện thoại, anh bèn cùng A Khổng và Bao Vĩ xuống lầu, ba người đi qua ngõ tắt nhỏ ở cửa sau, đến một cánh cửa gỗ, bước xuống tầng hầm, hai chàng trai mặc đồng phục nhân viên phục vụ của quán bida gật đầu với bọn họ, mở ra cửa sắt để bọn họ tiến vào.

Phía sau cửa sắt thật ra là một hầm rượu, diện tích không lớn, trên cái giá bốn phía đặt đầy chai rượu màu nâu sậm, trên chính giữa trần hầm rượu là một ngọn đèn sáng trưng, lúc này ở phía dưới ngọn đèn có một chiếc ghế, có người ngồi trên đó, hoặc là nói chính xác cậu ta bị trói trên ghế.

Người kia trông chừng hai mươi tuổi, cao cao gầy gầy, trên đầu nhuộm một nhúm tóc vàng nhạt, khuyên tai hột đá bám trên lỗ tai có vẻ lấp lánh dưới ngọn đèn. Cậu ta cũng mặc đồng phục của quán bida, trước ngực có một tấm thẻ, trên mặt kim loại khắc chữ màu đen “Số 7”.

Thi Tử Sinh đi qua túm lấy mớ tóc vàng nhạt của chàng trai, để khuôn mặt cậu ta ngẩng lên đối diện ánh đèn trên đầu. Chàng trai nhìn thấy anh, sợ tới mức nói không nên lời, khóe miệng và cánh mũi bị thương, hiển nhiên đã bị ăn đòn.

“Vừa rồi cậu gọi điện thoại cho ai, hửm?” Tử Sinh từ người khác nhận lấy một chiếc di động, cầm trên tay hươ hươ.

“Không...không...không có ai.”

Tử Sinh mỉm cười, nhắc chân lấy đầu gối thúc cậu ta một cái, chàng trai lập tức nôn khan một trận.

Tử Sinh buông cậu ta ra, nói: “Tôi hỏi cậu, có phải đầu trọc hay không, cậu chỉ cần trả lời tôi ‘phải’ hoặc ‘không phải’, tôi không thích nghe những lời khác từ miệng cậu.”

Chàng trai ngẩng mặt lên nhìn anh, do dự thật lâu, rốt cuộc nhẹ giọng nói: “...Phải.”

“Ngay từ đầu cậu được hấn phái tới, hay là hấn mua chuộc cậu?”

“Ngay từ đầu...”

“Đây là cái gì?” Trong tay Tử Sinh không biết khi nào có thêm một túi bột màu trắng.

“Ừm...anh ta bảo tôi giấu đi...”

“Giấu chỗ nào?”

“Văn phòng anh...”

Tử Sinh lộ ra nụ cười thản nhiên, anh hút một hơi thuốc, hỏi tiếp: “Cho nên hôm nay cậu nhìn thấy cảnh sát đột nhiên tới lục soát, liền gọi điện thoại cho đầu trọc?”

“Ừm...”

“Cậu nói gì với hắn?”

“Tôi...tôi...tôi nói, việc lục soát sao lại đột nhiên xảy ra trước thời hạn...”

“Kế hoạch ban đầu của hắn là vào lúc nào?”

“...Tuần sau.”

Tử Sinh bỏ đi động vào túi áo chàng trai, vỗ vỗ khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ của cậu ta, xoay người đi ra ngoài, trước khi đi anh căn dặn mấy người kia: “Thả nó đi.”

Tử Sinh đi qua một bồn nước cũ, tháo túi bột kia ra đổ vào, lấy nước dội đi.

“Báo cảnh sát nói trong quán mình có vấn đề, dẫn cảnh sát tới lục soát, chiều này có quá mạo hiểm không vậy?” A Khổng cười hỏi.

Tử Sinh nhún vai: “Chỗ tôi vốn không có gì, không sợ lục soát.”

“Đầu trọc nhận được điện thoại hỏi tại sao cảnh sát đến trước thời hạn, đoán chừng hắn cũng không hiểu đầu đuôi nhỉ?”

“Hắn vẫn chưa đối phó với tôi, không phải không muốn đối phó với tôi, mà là muốn giữ lại cuối cùng mới là tốt nhất.”

Ba người đi ra cửa gỗ, dọc theo ngõ tắt trở lại quán bida, trong đại sảnh còn có rất nhiều khách khứa đang chờ đợi, trông rất náo nhiệt. Bọn họ lên lầu, trở lại bàn bida, Tử Sinh lấy ra cây cơ của mình, bắt đầu lấy phần chà đầu cơ.

“Thủ đoạn của hắn cũng quá cũ kỹ,” Bao Vĩ luôn trầm lặng bỗng nhiên nói, “Không phải đã dùng ở quán tôi rồi à.”

Tử Sinh lắc đầu: “Thủ đoạn của hần là không đủ khôn khéo, nhưng có một điểm cậu nói sai rồi, thằng nhóc tại quán cậu chỉ là ngoài ý muốn.”

“?”

“Tôi bảo A Khổng đi thăm dò những quán khác, đều không có người dùng cách này, tôi tin thủ đoạn mà hần dùng với tôi khẳng định không giống người khác, thế nên hần không cần thiết rút dây động rừng. Ai cũng biết quan hệ của tôi và cậu.”

“VẬY...thằng nhóc kia...”

“Nó quả thật là người của đầu trọc, nhưng hôm đó nó chỉ trùng hợp ở chỗ cậu, cũng trùng hợp mang theo thứ kia, nhìn thấy cảnh sát tới lục soát, nó luống cuống nên đến toilet muốn đổ đi.”

“...”

“Nhưng tôi không nghĩ vậy, hần gài một người lâu như vậy, chỉ muốn làm chuyện mờ ám ngu xuẩn như vậy.”

Ba người im lặng chơi bida, không thảo luận chuyện xảy ra tối nay nữa, giống như đây chỉ là một buổi tối yên bình, không hề xảy ra chuyện gì.

Trưa hôm sau, Thi Tử Sinh quay về nhà ba mẹ ăn cơm, mẹ theo thường lệ lại hung hăng quở trách hai anh em đã gần ba mươi mà vẫn chưa có tin tức một trận, anh cúi đầu nghiêm túc ăn cơm, cảm thấy mình vẫn chưa có tài cán làm được gì cho ba mẹ, thế nên điều duy nhất có thể làm, cũng chỉ có im lặng lắng nghe họ nói hết lời.

Anh biết mình là loại con cái mà ba mẹ nhìn thấy là nhức đầu, hồi niên thiếu tính cách anh nổi loạn, thường xuyên gây chuyện phiền toái. Khi đó ba mẹ gần như mỗi tháng đều phải đến trường xin lỗi, thậm chí giúp anh trả chi phí bồi thường, tiền thuốc men. Anh cũng từng áy náy, có điều cảm giác này tồn tại trong lòng anh không được bao lâu, cái anh hướng về là sự tự do rộng lớn hơn.

Mãi cho đến một ngày, anh phát hiện nếp nhăn trên mặt ba mẹ ngày càng sâu, mái tóc biến thành màu trắng hoặc là nâu nhạt, anh chợt cảm thấy: có lẽ có một ngày anh cũng sẽ có con, nhưng đối với con mình, anh nhất định sẽ không làm tốt bằng ba mẹ mình.

Anh trở nên trầm tĩnh, bắt đầu suy nghĩ một số vấn đề mà trước kia anh chưa từng nghĩ tới, sự tự do mà anh từng coi như sinh mệnh dần dần mơ hồ, hạn chế và ràng buộc trở thành thứ anh vui vẻ đón nhận. Anh quay đầu nhìn mẹ, bà vừa cảm rằm vừa gấp hai đùi gà trong tô canh bỏ vào bát của anh và của em gái, anh nghe được bà nói:

“Tử Sinh, mỗi lần mẹ hỏi con, con đều nói không đi xem mắt, nhưng bảo con dẫn về một cô gái đang hoàng

thì con lại không thực hiện lần nào, con bảo mẹ nói gì với con mới được đây?”

“ ... ”

“Thật ra mấy hôm trước mẹ con nói với mẹ, con gái bên nhà hàng xóm của mẹ ấy mới du học trở về, hỏi con có hứng thú không. Nghe nói, con bé tốt lắm, với lại ——”

“Không có hứng thú,” anh cup mắt nghiêm túc gặm đùi gà, không chút nghĩ ngợi trả lời ngay, “Con có phụ nữ rồi.”

41. Chương 41: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 5

“Em thấy anh đã làm một chuyện ngu xuẩn.” Lúc xuống lầu, Tử Mặc nói với Tử Sinh.

“?” Tử Sinh nhú mày, ngoảnh đầu nhìn cô một cái, không dừng bước chân.

“Cho dù không chịu nổi bị mẹ ném bom liên tục, anh cũng không cần nói như thế.”

Tử Sinh hơi kinh ngạc, giống như vừa rồi em gái nói tiếng sao Hỏa kỳ quái.

“Đừng nhìn thấy mẹ tỉnh bơ, thật ra nghe anh nói vậy, trong lòng mẹ không biết hứng khởi cỡ nào đâu. Em nghĩ không qua bao lâu, mẹ sẽ khẳng khẳng bảo anh đưa bạn gái về nhà gặp mặt.”

Bọn họ đi ra cửa tòa nhà, tiến về phía xe của mình.

Thì Tử Sinh mở cửa xe, dừng một chút, quay đầu nhìn em gái: “Anh không nói dối.”

Lúc này đến phiên Tử Mặc kinh ngạc —— quả thật hết sức kinh ngạc —— bởi vì cô vừa nhìn anh chăm chăm, vừa vươn tay đi mở cửa xe của người khác. Đương nhiên, cho dù kéo thế nào cũng không mở ra.

Tử Sinh cảm thấy sắc mặt của em gái rất thú vị, anh cười cười nhìn cô một cái, rồi lên xe chạy đi.

Anh không về nhà, cũng không đến quán bida, mà là chạy đến một con đường cách quán bida không xa, đỗ xe tại ven đường, tắt máy, mở cửa sổ xe, lấy thuốc ra hút.

Khi hút thuốc anh luôn quen nhú mày, trên trán hiện rõ ba nếp nhăn, mày nhú rất chặt. Có lẽ biểu tình này trông như đang tức giận, thế nên người khác đều rất sợ anh, nhưng thật ra anh chỉ đang hút thuốc

—— chỉ là hút thuốc thôi.

Tại chỗ ngoặt có một người đi tới, buộc tóc đuôi ngựa, khiến người ta rất khó tưởng tượng dáng vẻ khi cô xõa xuống mái tóc uốn xoắn, dáng người cô khá cao, mặc áo gió và giày đế bằng, lúc đi đường gần như không phát ra âm thanh, cô nhìn lên ngẩng đầu nhìn thẳng phía trước, nhưng ánh mắt luôn bắt giắc đảo qua góc nào đó bên cạnh, thế nên khi tầm mắt cô dừng ở trong mắt Tử Sinh, anh điềm tĩnh giơ tay lên, coi như chào hỏi.

Chung Trinh ngạc nhiên dừng bước, ngoài năm mét cách kính chắn gió đầy bụi bặm, cô cảnh giác nhìn Tử Sinh. Anh ngoắc tay về phía cô, cô do dự một lúc, nhìn xung quanh, rồi cuộc vẫn chậm rãi đi tới.

“Lên xe,” Tử Sinh dùng ngón tay kẹp điếu thuốc, “Chúng ta nói chuyện.”

Nắng chiều rơi vào mắt Chung Trinh, cô nheo mắt lại, không tình nguyện mở cửa xe, ngồi vào trong.

“Làm sao anh biết bây giờ tôi tan tầm?” Trước khi bọn họ còn chưa bắt đầu cuộc trò chuyện, cô muốn biết rõ vấn đề này đầu tiên.

Tử Sinh nhún vai: “Tôi tự có cách.”

Hiển nhiên, câu trả lời của anh không khiến cô hài lòng, có điều cô không định truy hỏi tới cùng, chỉ hơi bĩu môi, chờ đợi.

Tử Sinh ngậm điếu thuốc, từ trong hộp tay vịn lấy ra một cái túi giấy dai, giao cho cô, không nói lời nào.

Chung Trinh nhú mày, cho anh một ánh mắt mang theo bất an và nghi ngờ, cô chậm rãi mở túi giấy ra, lấy ra thứ bên trong: một cuốn sổ thật dày, một ít văn kiện, một bản sao giấy phép kinh doanh cùng với một tờ chứng nhận bất động sản.

“Đây là cái gì?” Cô chớp mắt, quả thật càng kinh ngạc hơn Tử Mặc khi nghe câu “Anh không nói dối”.

“Hợp đồng công ty, điều lệ, sổ tài vụ, hợp đồng thuê, giấy phép kinh doanh và bản quyền bất động sản của căn hộ tôi hiện đang ở.” Anh giải thích.

“...Anh cho tôi xem những thứ này làm gì?” Cô không thấy thoải mái, ngược lại càng kinh ngạc hơn vừa rồi.

Tử Sinh hút mạnh một hơi thuốc, ném đầu mẩu thuốc lá vào khay rác trong xe, nói: “Tôi muốn cho em biết, những việc tôi làm hiện tại đều chính đáng, không hề trái với quy định pháp luật.”

“...Vậy thì thế nào, anh cho rằng tôi đang điều tra anh?” Cô dừng một chút, giơ hai tay lên, “Tôi thề tôi

không có, ít nhất cho tới giờ không có.”

“Tôi không phải ý này...” Tử Sinh sờ mũi, không nói thêm gì nữa.

“Vậy ý anh là gì?”

Bầu không khí trong xe hơi kỳ lạ, sau khi Chung Trinh hỏi xong câu kia, hai người liền im lặng, sự trầm lặng thành linh xảy ra nằm ngoài dự liệu của Tử Sinh, bởi vì anh không biết nên trả lời thế nào. Cuối cùng anh ho nhẹ một tiếng, vẫn điềm tĩnh như trước hỏi:

“Chẳng lẽ...em không nghĩ tới, cần cái gì đó bảo đảm sao?”

“Bảo đảm?”

“Chúng ta...sau này.”

Chung Trinh đầu tiên nhìn anh với vẻ khó hiểu, sau đó chợt hiểu ra anh đang nói gì, biểu tình trên mặt lập tức trở nên xấu hổ, cô bồn chồn khoanh tay lại, xoay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

“Tôi không cần anh chịu trách nhiệm... tôi chưa từng nghĩ tới...”

“Tại sao?” Tử Sinh nheo mắt lại.

“Tôi ——” cô muốn nói gì đó, nhưng bị anh nắm lấy chiếc cằm, kiên quyết xoay mặt cô qua.

“—— tôi không thích người ta nhìn chỗ khác khi nói chuyện với tôi.” Ít nhất, anh muốn xem sắc mặt của cô.

Chung Trinh đối diện ánh mắt Tử Sinh, khuôn mặt đỏ lên, không biết nên đặt tầm mắt ở đâu.

Anh bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, anh đã từng thấy sự bạo dạn của cô, nhiệt tình của cô, còn có ngang bướng của cô —— nhưng anh chưa từng nhìn thấy biểu cảm thẹn thùng của cô —— thật cuộc, cô có bao nhiêu thứ mà anh không biết?

“Tiếp tục.” Anh buông tay ra, trên ngón tay vẫn còn mùi thuốc lá.

“Tôi...tôi muốn nói là...” Cô hơi bối rối, nhưng vẫn cố lấy dũng khí nói tiếp, “Tôi không cần anh chịu trách nhiệm, tuyệt đối không cần.”

Hình như vì để anh hiểu được ý tứ của mình, hai chữ “tuyệt đối” kia cô nói rất lớn, rất nặng nề, khiến anh chẳng vui chút nào: “Tại sao?”

“...Không có tại sao, tôi...tôi chỉ là không cần...” Cô càng nói càng khê, dường như ngay cả bản thân cô cũng không cách nào tin tưởng lý do này.

“Không cần?” Anh nhìn cô, thản nhiên hỏi.

“Ừm...tôi không cần,” cô vẫn không nhịn được quay đầu đi chỗ khác, “Nói không chừng tôi chính là một người phụ nữ tùy tiện...”

“Em không phải.” Anh phản bác.

Cô ngoảnh đầu nhìn anh một cái, biểu cảm trên mặt thả lỏng, nhưng mà bản thân cô cũng không nhận ra điểm này, vẫn mạnh miệng nói: “Sao anh biết được...”

“Trực giác.” Anh trả lời rất rõ ràng.

Hạng Phong đã nói sai, đàn ông có đôi khi cũng sẽ tin tưởng trực giác.

Chung Trinh nuốt nước bọt, ngẩng đầu nhìn anh, tuy rằng còn có chút đề phòng, nhưng ánh mắt đã trở nên dịu dàng.

“Khoan đã,” cô bỗng nhiên nói, “Anh không phải là...đang theo đuổi tôi chứ?”

“Hừ...” Âm thanh của Tử Sinh từ trong khoang họng vọng lại, giống như những lời này của Chung Trinh nực cười cỡ nào, cảm anh hơi lệch, có lẽ là do tức giận cắn răng, lông mày bên trái nhướn lên, trong ánh mắt tràn đầy bốn chữ: sao lại có thể.

Ngay khi Chung Trinh xác thực trong đáy lòng mình cảm thấy vấn đề ban nãy của mình là ngu xuẩn và không đúng lúc cỡ nào, anh bỗng nhiên tỉnh bơ ho nhẹ một tiếng, dùng giọng điệu không tự nhiên cho lắm nói: “...Coi như vậy đi.”

Đầu tiên cô ngỡ ngàng nhìn anh, sau đó mở to mắt, bất giác hé miệng la lên: “Hả...hả?!”

Chiều thứ ba, bình thường là ngày có ít khách nhất trong tuần, Tử Sinh một mình chơi bida tại chiếc bàn chuyên dùng của mình ở lầu hai. Anh hiếm khi đánh bida cùng người khác, phần lớn thời gian đều là anh đấu với chính mình.

Chập tối hôm qua, khi anh đưa Chung Trinh về nhà, bầu không khí trong xe rất gượng gạo. Từ trước đến

giờ anh chưa từng mất tự nhiên như vậy trước mặt một người phụ nữ, anh không thể nói ra cô có chỗ nào đặc biệt, nhưng anh luôn cảm thấy cô không giống với những người phụ nữ khác, anh không thể quy cô về một loại người nào đó, chẳng thể dự đoán lần sau khi cô xuất hiện trước mặt anh, sẽ là dáng vẻ gì nữa.

Lúc cô xuống xe, anh kiên trì hỏi số điện thoại của cô, cô chần chừ một lát, anh nói cho dù cô không cho, anh cũng sẽ có cách lấy được, thế nên cô đành chịu cho anh số điện thoại.

Thỉnh thoảng, anh cảm thấy một bộ phận nào đó trên người cô rất giống anh, nhưng cụ thể là bộ phận nào, anh lại không trả lời được.

Hòn bida số tám màu đen lặn lòng vòng tại miệng lỗ, rồi dừng lại. Nhân viên phục vụ xếp bida đứng cách đó không xa nhìn thấy mà lo sợ, bởi vì hôm nay hình như ông chủ không tập trung, chẳng biết có phải vì tâm trạng tệ hại không...

Tử Sinh đứng thẳng dậy, thói quen lấy phấn chà đầu cơ, lại khom lưng nghiêm túc nhắm, lần này rốt cuộc đánh vào hòn bi đen, nhưng hòn bi chủ màu trắng cũng theo vào lỗ, anh nhin không được lớn tiếng mắng chửi.

Nhân viên phục vụ vội chạy tới xếp bida, anh ngồi trên sofa đơn bên cạnh, châm một điếu thuốc rồi hút, cho đến khi những hòn bi nhanh chóng xếp xong, anh cũng không có ý định tiếp tục ván sau.

Anh im lặng hút thuốc một lúc, lấy ra di động tìm một dãy số điện thoại, bấm gọi. Chuông điện thoại vang rất lâu mới được bắt máy. Cô không lên tiếng, anh cũng không, giống như một bên là người khởi xướng trò đùa dai, bên kia là người nhìn thấu trò đùa dai.

“Tại sao em không lên tiếng?” Tử Sinh rốt cuộc nhin không được hỏi.

“...Không biết nói gì.” Âm thanh của cô hơi nặng nề, như là bị nghẹt mũi.

“Khi nào thì tan tâm?”

“...”

“...”

“...Anh không phải có cách biết được ư?” Câu hỏi lại của cô có phần giống trách cứ, cũng có phần như là làm nũng, cho nên khi nói ra miệng, bản thân cô không khỏi ngẩn ra.

Anh cười một cái, không cười ra tiếng, chỉ là khóe miệng bất giác cong lên: “Em bị cảm?”

“...Ừm.”

“Sau khi tan tầm tôi đưa em đến một chỗ, có thể chữa khỏi bệnh của em.”

“Chỗ nào?” Tính cảnh giác của cô rất cao.

“Đi thì biết.”

“...”

“Tám giờ tôi qua đợi em.”

“Anh...anh thật sự biết giờ tôi tan tầm ư?” Cô kinh ngạc.

Tử Sinh không trả lời vấn đề này, chỉ là khẽ cười một cái, rồi cúp máy —— à, anh còn có một thói quen kỳ lạ, đó chính là không nói tạm biệt với người ta ở trong điện thoại.

Tám giờ tối, Thi Tử Sinh đỗ xe ở chỗ ngày hôm qua, nếu Chung Trinh cố tình muốn trốn anh, nhất định sẽ vòng qua con đường này, nhưng anh cảm thấy cô sẽ không làm thế, dựa vào trực giác của người đàn ông.

Vào lúc tám giờ hai mươi lăm, cô quả nhiên lê bước chân chậm chậm đi tới, anh dập tắt điều thuốc, diêm tĩnh ngồi tại chỗ nhìn cô chăm chú. Cô đương nhiên cũng nhìn thấy anh, bối rối lo lắng một trận, vẫn đi tới, nhưng không lên xe, chỉ là đứng trước cửa xe, dựa vào ánh trăng cùng anh nhìn lẫn nhau.

“Lên xe.” Anh nói.

“Anh hãy nói đi đâu trước đã.”

“Lên xe.” Anh có thói quen ra lệnh, cho rằng mình không cần giải thích với bất cứ ai.

Chung Trinh lưỡng lự, cuối cùng vẫn lên xe. Anh vươn tay giúp cô đeo dây an toàn, khiến cô ngẩn người không biết làm sao, anh cười một cái, đeo dây an toàn của mình, khởi động chạy xe.

Trong xe vẫn là một mảnh tĩnh lặng, Tử Sinh đã hình thành thói quen trầm lặng từ lâu. Nhưng Chung Trinh không chịu được, sau khi thay đổi vài tư thế ngồi, cô rốt cuộc cất tiếng: “Anh là một người quái lạ.”

“?” Anh cho cô một ánh mắt nghi vấn, tiếp tục nhìn đường phía trước.

“Anh hình như...trông có phần không giống anh.”

Em cũng vậy, anh nói trong lòng.

Chung Trinh khịt khịt mũi, giọng mũi càng nặng hơn trong điện thoại: “Anh giống như loại trong sách nói đến, ngoài lạnh trong nóng...”

Tử Sinh nhướn mày: “À. Sách gì?”

“ ... ”

Xe dừng tại một đầu hẻm mờ tối, anh kéo tay thắng, quay đầu nói: “Tới rồi.”

Chung Trinh xuống xe, gió lạnh của đêm mùa thu thổi cổ áo gió của cô, cô theo bản năng rụt cổ lại.

Tử Sinh dẫn cô băng qua một con đường, đi tới cửa một quán ăn nhỏ ven đường, bên ngoài đặt hơn mười cái bàn, bên trong chỉ có vài cái, một người trông như ông chủ đi tới chào anh, hỏi: “Tới rồi à. Ngồi bên ngoài hay bên trong?”

Tử Sinh quay đầu nhìn Chung Trinh, nói: “Bên trong.”

Ông chủ gạt đầu, bảo nhân viên phục vụ thu dọn cái bàn vừa trống, lại hỏi: “Vẫn như cũ hả?”

“Ừm.” Tử Sinh gạt đầu, kéo Chung Trinh đi vào ngồi.

“Nơi này...” Chung Trinh nhìn xung quanh, “Ăn gì?”

“Cháo.”

Một lát sau, nhân viên phục vụ bưng lên một cái nồi lớn đựng cháo, Tử Sinh dùng cái muôi riêng khuấy một chút, múc ra hai bát đặt trên bàn. Có lẽ Chung Trinh hơi đói bụng, vì thế cô vươn tay cầm lấy, nhưng bị Tử Sinh hất tay ra: “Còn chưa mang lên đây đủ.”

Nhân viên phục vụ lại bưng lên một tô hoành thánh lớn, Tử Sinh múc hoành thánh vào trong bát cháo, đẩy qua trước mặt cô, ý bảo ăn được rồi. Cô lập tức ăn ngay, mặc dù hơi nóng, nhưng vẫn ăn rất nhanh, khiến người ta không khỏi cảm thấy buồn cười.

Anh rút ra mấy tờ khăn giấy đưa tới trước mặt cô: “Cầm lấy...”

“?”

“Lau nước mũi của em, sẽ chảy vào trong bát đó.”

Chung Trinh vội cầm lấy, bịt mũi lại, mặt cô hơi đỏ, không biết là bởi vì nóng, hay là vì câu nói kia của Tử Sinh.

Anh nhìn cô, chợt cảm thấy hồi trước tới đây ăn, không có gì bằng một bát cháo nóng hổi, nhưng giờ phút này, đã có...cô thu hút anh hơn là bát cháo.

Bữa ăn này vẫn trầm lặng như trước, anh nhớ lại tối đó cô uống say, cùng với trước mắt quả thật như là hai người khác nhau, không phải anh không nghĩ tới chúc rượu cô, chỉ là nghĩ đến bệnh cảm của cô, thế nên từ bỏ.

Lúc ngồi gần cạnh, khăn giấy trước mặt Chung Trinh đã xếp chồng thật cao, cô thở phào một hơi, nói: “A...cái mũi rất cuộc thông rồi...”

Anh mỉm cười, anh thích cô như vậy, không hề cảnh giác.

“Đi thôi.”

Tính tiền xong, Tử Sinh đẩy Chung Trinh đi ra cửa quán, gió thu vẫn mạnh mẽ. Lúc chờ đèn đỏ ở đầu đường, Chung Trinh kéo cổ áo gió, rút cổ lại, bỗng nhiên cảm giác ấm áp vây quanh cô, cô ngẩn người, hóa ra Tử Sinh ôm cô từ đằng sau, bao bọc cô trong chiếc áo khoác rộng thùng thình của anh, má anh kề sát má cô, thậm chí có thể thoáng cảm giác được râu mọc lởm chởm trên cằm anh.

“Biết cảm mạo còn không mặc nhiều một chút.” Giọng nói của anh điềm tĩnh mà tự nhiên, mặc dù âm thanh hơi run run.

Đèn xanh sáng, anh thả cô ra, chỉ là nắm cánh tay cô bước nhanh qua đường đối diện. Đi chưa được mấy bước thì tới chỗ đỗ xe, anh mở cửa xe để cô đi lên, sau đó mình mới vòng qua bên kia lên xe. Xe lại gào thét chạy đi, anh không nhìn cô, cũng không nói gì với cô, ngoài cửa sổ ánh đèn lấp lóe, khiến người ta có một loại ảo giác, giống như không biết đang ở đâu.

“Dừng ở đây đi.” Chung Trinh rụt rè cất tiếng.

Tử Sinh dừng xe lại, quay đầu nhìn cô, ánh trăng rơi lên khuôn mặt bọn họ, trước mắt hơi mơ hồ.

“Cám ơn.” Cô lại cụp mắt xuống, không nhìn anh.

“Tôi đã nói rồi tôi không thích người ta nhìn chỗ khác khi nói chuyện với tôi.”

Cô ngẩng đầu, ánh mắt quật cường, như là đang nói: tôi không phải sợ anh!

Tử Sinh mỉm cười, nói: “Tốt lắm.”

Sau đó anh liền cúi đầu hôn cô, giống như mỗi người đàn ông trong lúc yêu đương, cho dù cô giãy dụa, cho dù cô dọa dẫm nói rằng sẽ lấy bệnh cảm, anh vẫn không chịu dừng lại.

42. Chương 42: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 6

Chiều hôm sau, khi Tử Sinh theo cầu thang lót gạch đỏ bước lên lầu hai quán bida, nhân viên phục vụ ở đối diện cho anh một ánh mắt kinh ngạc, xoay người đứng phải chậu hoa ở góc tường.

“Cậu sao vậy...”

A Không trông mắt nhìn anh, Bao Vĩ nhú mày, giống như người trước mặt không phải Thi Tử Sinh, mà là một...người sao Hỏa.

“Không có gì.” Giọng anh truyền tới từ sau khẩu trang, mang theo giọng mũi dày đặc. Nhưng không chỉ vậy, đôi mắt anh hơi thâm đen, như là tối qua bận làm chuyện gì đó không ngủ được, ánh mắt nhấp nháy, khiến người ta có cảm giác khác thường, còn có cơ mặt bất giác biến thành đường cong, bất cứ ai nhìn thấy anh cũng sẽ nghĩ rằng: trên người anh rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Tôi chỉ là...bị cảm.” Tử Sinh ho nhẹ mấy tiếng, ngồi xuống sofa đơn, kêu người rót cho anh một ly nước ấm, sau đó im lặng ngẩn ngơ.

A Không quay đầu nói với Bao Vĩ: “Cậu đâm tôi một cái đi.”

“?”

“Tôi muốn xác định mình không phải đang nằm mơ.”

Bao Vĩ nhướn lông mày, thản nhiên nói: “Tôi đâm thật đó.”

“Hay là thôi đi...” A Không đẩy Bao Vĩ ra vòng qua bàn bida, đi tới trước mặt Tử Sinh, chìa tay hươ hươ trước mặt anh, “Này, cậu đừng làm tôi sợ!”

“...” Anh dùng ánh mắt hồ hững trả lời.

“Cậu...” A Khổng muốn nói lại thôi, có lẽ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn thôi.

“Đạo này có biến động nhỏ gì không?”

“Không có, nhưng tôi có cảm giác ‘gió thổi báo giông tố sắp tới’.”

“Là ý gì...” Bao Vĩ nhin không được xen vào.

“...Ý là sắp sửa có chuyện gì đó xảy ra,” A Khổng tựa trên trường, rút ra một điều thuốc từ trong hộp thuốc nằm trên bàn, châm lửa, điềm tĩnh hút một ngụm, “Có lẽ, những người nào đó dừng tay như vậy, cơ mà cũng rất có khả năng ngày một thậm tệ hơn.”

“...” Tử Sinh và Bao Vĩ im lặng suy tư về lời nói của anh ta, bầu không khí lập tức trở nên ngưng đọng.

“Con người thường xuyên đặc biệt đề phòng đối với những việc còn chưa xảy ra, nhưng khi thật sự xảy ra thì lại hoàn toàn không như mình nghĩ. Thế là sau đó, khi sắp nảy sinh vấn đề thì sẽ càng đề phòng hơn.”

Tử Sinh và Bao Vĩ nhìn anh ta một cái, tiếp tục trầm mặc.

“Tuy nhiên, sự việc luôn có tính hai mặt của nó,” đáng vẻ cười rộ lên của A Khổng không hề có sức công kích, “Nghĩ tới phương diện xấu, đồng thời cũng có thể nghĩ tới phương diện tốt một chút, có lẽ sẽ bớt đi phiền não, cho nên việc sẽ tới thì để nó tới đi.”

“Tôi nói này,” Tử Sinh còn chưa kịp lên tiếng, Bao Vĩ đã không nhin được, “Tôi hỏi một câu cậu có thể đáp một câu hay không, mỗi lần tôi hỏi cậu một câu thì cậu sẽ đáp mười câu, còn toàn là lời thừa thãi.”

“...Đồng ý.” Cách lớp khẩu trang thật dày, Tử Sinh dùng giọng khàn khàn hòa theo.

“Hai cậu...” A Khổng nhíu mày, buồn rầu, “Hai cậu liên kết ức hiếp tôi...”

Nói xong, anh ta khịt khịt mũi, vẻ mặt đau lòng muốn chết.

“Cút.” Tử Sinh và Bao Vĩ hiếm khi nhất trí trùng to mắt.

Lần bệnh này của Tử Sinh kéo dài cả tuần cũng chỉ khỏe được một nửa, cuối tuần thời tiết sáng sủa, mặc dù sắp tiến vào tháng mười một, nhưng trong không khí vẫn mang theo hương vị mùa hè ấm áp, A Khổng chẳng hề so đo lần trước Tử Sinh và Bao Vĩ chế nhạo mình, lúc sẩm tối anh ta mua một phần cháo, hẹn

Bao Vĩ cùng đến thăm người bệnh gần như không còn bị ốm kia.

Anh ta tính đúng thời gian dừng xe dưới lầu nhà Tử Sinh, Bao Vĩ cũng đi theo tới, từ cốp xe sau lấy ra một giỏ trái cây bao bọc sang trọng — sở dĩ gọi là “sang trọng”, bởi vì ở tay xách của giỏ trái cây có buộc một cái nơ bướm màu hồng nhạt rất khoa trương.

“Tôi bảo cậu đến thăm bệnh,” A Khổng khóa cửa xe, bắt đầu nhìn nơ bướm lờ lợc kia, “Không phải bảo cậu đến tảo mộ.”

“Nếu tảo mộ thì tôi chẳng thèm mua giỏ trái cây.” Bao Vĩ cho anh ta một câu trả lời rất ngẫu, sau đó đi vào cổng chung cư.

“ ... ”

Bởi vì muốn cho người bệnh một bất ngờ, thế nên A Khổng không gọi điện thoại trước cho Tử Sinh, ở trong ấn tượng của anh ta, nếu Tử Sinh không ở quán bida, thì nhất định ở nhà, trước khi đi anh ta gọi điện đến quán bida xác nhận rồi mới tới thẳng đây. Đi vào chỗ chờ thang máy, A Khổng ngạc nhiên phát hiện một bóng lưng quen thuộc, anh ta vỗ Bao Vĩ, Bao Vĩ hiển nhiên cũng để ý tới, bèn nhú lông mày.

“Cảnh sát Chung.” A Khổng xách theo bình giữ nhiệt, nhanh nhẹn tiến lên, lộ ra nụ cười dịu dàng.

Chung Trinh không hề che giấu — cũng chẳng thể che giấu — vẻ thẳng thốt và kinh ngạc của mình, cô đứng cứng đờ, không biết nên nói gì mới được.

Trong lòng A Khổng cảm thấy buồn cười, mèo thế mà cũng sợ chuột?

Thang máy phát ra tiếng “đỉnh”, cửa lùi qua hai bên, Chung Trinh dùng khước mắt liếc nhìn hai người kia, bọn họ đang đứng lịch sự đằng sau cô, thế là cô chỉ đành đi vào.

Trong tay cô xách tay hai túi đồ ăn rất nặng, giờ phút này cô lại bất giác muốn bỏ lại hai cái túi to lao ra ngoài, nhưng cuối cùng cô không làm vậy. A Khổng vừa tiến vào liền bấm nút, chờ cửa thang máy khép lại, anh ta mới quay đầu hỏi cô: “Cô đến lầu mấy?”

Chung Trinh lúng túng, dùng âm thanh run rẩy nói: “...Trùng hợp quá, là, là cùng lầu.”

Giờ đây, cô cảm thấy ông chủ quán bar kia thường ngày chẳng nói câu nào, anh ta nhin không được mà nhìn cô thêm mấy cái.

“Ồ, thế thật là trùng hợp quá.” A Khổng thân thiện nói.

“...Đúng, đúng vậy.” Cô muốn giơ tay lên lau mồ hôi, nhưng phát hiện hai tay đều rách túi.

“Cô cũng ở đây?”

“...Không phải.”

“Đi thăm bạn à?” Nhưng A Khổng hình như không bỏ qua cho cô.

“Ừm.”

“Bạn nào thế?”

“...Bạn, bạn bè bình thường.” Cô không biết làm sao mình còn cười được, nhưng chắc hẳn nụ cười kia nhất định rất cứng ngắt.

Tử Sinh ở không cao lắm, thang máy chạy chưa đến vài giây, tiếng “đỉnh” kia vang lên lần nữa tựa như tuyên án, hai người đàn ông đi ra trước, sau đó ăn ý lấy tay chặn hai bên cửa, giống như đang chào đón cô.

Chung Trinh dùng sức lực rất lớn mới kéo khoe miệng mình, đi ra nửa bước một cách khó khăn, bỗng nhiên, một cánh cửa sắt thật dày được người bên trong mở ra, Thi Tử Sinh đi chân trần mặc quần thun dài màu đen xuất hiện ở cửa. Anh để trần thân trên, làn da ứa mồ hôi, trong tay nâng một cái tạ tay, nhìn thấy A Khổng và Bao Vĩ, anh gật đầu nói: “Sao hai cậu đến đây, mang gì cho tôi thế?”

“Không có gì, tôi mua cháo mà cậu thích nhất, lão Bao thì lại mang giỏ trái cây quá lèo lẹt.”

Tử Sinh đánh giá từ trên xuống dưới một lần, mới nói: “Có chút lèo lẹt.”

Bao Vĩ chẳng hề để tâm đến nhận xét của bọn họ, thậm chí ngay cả bờ vai cũng lười nhúc nhích.

“Vào đi.” Tử Sinh mở rộng cửa, để A Khổng và Bao Vĩ tiến vào, còn giống như một chủ nhà hiếu khách vừa ngăn lại để bọn họ đổi giày, vừa lấy ra hai đôi dép kiểu nam từ trong tủ giày dép.

Ngay khi Chung Trinh tưởng rằng Tử Sinh muốn đóng cửa, anh lại bỗng nhiên tỏ vẻ điềm nhiên như không nói với cô: “Này, em còn không mau tiến vào, sao đi lâu vậy, em đi xem canh giò heo trong phòng bếp trước, anh thấy sắp được rồi.”

A Khổng và Bao Vĩ đồng thời quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt hai người chẳng hề kinh ngạc, tuy nhiên ít nhiều có chút tò mò. Chung Trinh có một cảm giác, từ khi gặp nhau ở dưới lầu, bọn họ đã biết tại sao cô xuất hiện ở đây, chỉ là không nói gì lộ chân tướng thôi.

“Ồ, ờ...” Chung Trinh cúi đầu, đi qua đặt hai túi to trên mặt đất, thay giày, vội vàng chui vào phòng bếp.

Canh giò heo quả thật sắp xong rồi, cô giảm lửa xuống, bỏ vào cái trống đã chuẩn bị từ trước, đập nấp lại, sau đó thận trọng lắng nghe âm thanh trong phòng khách. Không biết là vì bọn họ nói chuyện quá nhỏ tiếng, hay là tiếng tivi quá lớn, cô chẳng nghe được gì cả, thế là đành phải một mình ngẩn ngơ.

Khi Tử Sinh xuất hiện trước mặt cô lần nữa, anh đã mặc vào chiếc áo cộc tay cotton màu trắng, anh đi qua hôn cô một cái trước, như là an ủi cô, sau đó lấy mấy lon bia trong tủ lạnh, cười cười đi ra ngoài.

Chung Trinh lập tức cảm thấy đầu óc mình hơi hỗn loạn, nhớ lại một đêm nào đó của mấy tháng trước, cô được phái đi làm một nhiệm vụ, đến một quán bida điều tra một người bị tình nghi, sở dĩ bảo cô đi là vì tại đại hội thể thao năm ngoái cô lấy được giải nhất khi thi đấu bida.

Nhiệm vụ mà cảnh trưởng giao cho cô là cố gắng khoa trương, thu hút sự chú ý của người khác, vì thế cô tìm người đánh cuộc khắp nơi, cho đến buổi tối nọ, một người đàn ông trông lạnh nhạt đứng trước mặt cô, bảo cô rời khỏi. Cô vốn không muốn để ý tới anh, nhưng một người khác tiến lên nói anh là ông chủ, nếu không đồng ý đánh cuộc thì cô phải đi. Cô thăm liếc nhìn cảnh trưởng ngồi ở góc tường, ông ta khẽ gật đầu, ý bảo cô chơi tiếp, vì thế cô làm theo, nghĩ thầm cùng lắm là đánh cuộc một ván, khả năng thua là phân nửa.

Nhưng cô không nghĩ tới, lần thua này, là thua cả người.

Nửa đêm khi mơ màng, cô loáng thoáng nhớ lại chút ít, anh hôn cô, cô cũng hôn anh, cô ít khi uống rượu, không biết sau khi say mình lại biến thành một người khác. Khi anh thở hổn hển tiến vào cơ thể cô, cô chợt tỉnh táo trong chớp mắt — đầu óc cô như là cuộn băng đang tua lại một lần khiến người ta buồn ngủ, rốt cuộc tại một phút nào đó, chợt dừng lại.

Cô rất muốn hét to, bởi vì cô có thể cảm nhận rõ ràng anh ở trong cơ thể cô, đó là...lần đầu tiên của cô.

Cô cảm thấy mình hét thật, chẳng qua khi giọng cô còn chưa thốt ra thì đã bị anh chặn miệng lại. Sau đó mỗi khi cô nhìn thấy Tử Sinh, cô đều rất khó tin anh là người đàn ông điên cuồng như vậy ở trên giường... À, cô bất giác sờ khuôn mặt mình đang nóng lên, có lẽ người càng điên cuồng hơn là chính cô chẳng.

Có lẽ, cô còn muốn đẩy anh ra, muốn đá anh một cước xuống giường, thậm chí muốn tìm một con dao thiến anh — thế thì cảm giác xấu hổ của cô đồng thời dâng tràn theo tiếng rên rỉ sẽ giảm bớt một chút. Nhưng cô không làm vậy, bởi vì cô chẳng thể suy nghĩ, đầu óc cô trống rỗng, tựa như khoảnh khắc đó không phải là chính mình, thứ gì đó kiềm nén dưới đáy lòng cô đi theo nụ hôn của anh, tiếng thở dốc của anh, mỗi một ngón tay anh lướt qua cơ thể cô, nó được phóng thích ra ngoài.

Cô đầu hàng, không biết vì sao, cô đầu hàng đối với người đàn ông này.

“Này...”

Chung Trinh nghe được giọng nói, mới ngoảnh đầu trông thấy Thi Tử Sinh đứng ở cửa phòng bếp, khóe miệng anh mỉm cười, thấp giọng nói: “Em suy nghĩ gì đó? Anh gọi em mấy tiếng rồi.”

“Không, không có gì.” Cô cúi đầu, cầm lấy nắp nồi, dùng đũa lơ đãng chọc cải trắng.

“Em lấy chút đá ra, được không?”

Cô vội vàng mở tủ lạnh, tìm được khay đá bỏ vào tối qua, lấy ra đưa cho anh.

“Em lấy hết ra, đặt trong bát, đưa đến phòng khách đi.”

“Thôi.” Từ trong ngăn tủ cô lấy ra một cái bát, nhanh nhẹn đổ đá vào trong, rồi đưa bát cho anh, trước sau vẫn không chịu bước ra phòng bếp.

Tử Sinh nhận lấy bát, nhướn mày, nói: “Em sẽ không định tối nay ăn cơm ở trong này chứ? Nếu bọn họ không đi, em còn định ngủ ở phòng bếp?”

Cô cúi đầu, tiếp tục chọc cải trắng, không nói gì, nhưng có chút ý ngầm thừa nhận.

“Cảnh sát Chung...”

Cái này coi như...biệt danh anh đặt cho cô sao?

Anh cầm bát đặt lên bàn, đi tới phía sau cô, không có ôm cô, chỉ lấy cằm tì lên đầu cô, nói: “Rất khó khăn với em sao?”

“?”

“Thừa nhận quan hệ của chúng ta.”

Cô vẫn không nói gì, người đàn ông ở đằng sau bèn xoay người bỏ đi, quên lấy bát đá trên bàn.

Cô ở phòng bếp thần thờ mấy phút, mặc dù hơi chán nản, nhưng rốt cuộc vẫn lau tay, bưng đá đi ra ngoài.

Tối nay, Thi Tử Sinh không tránh khỏi muốn trừng phạt cô ở trên giường, cô cảm thấy uất ức, bởi vì mình đã nhượng bộ, cô bưng đá ra ngoài, tươi cười ngồi bên cạnh anh trông lạnh nhạt, chẳng phải là nhượng bộ lớn nhất sao? Anh còn muốn thế nào?

“Em khiến anh cảm thấy khó chịu.” Anh nhìn ánh mắt cô, nói thẳng thừng.

Thế là cô lại mềm lòng, so với sự thẳng thắn thành khẩn của anh, cô cảm thấy mình hèn mọn, anh thẳng thắn bộc lộ mình trọn vẹn trước mặt cô, nhưng cô thì không có.

Rất nhiều lúc, cô thiếu hụt loại dũng khí trên người anh, thế nên luôn cảm thấy mình nợ anh gì đó.

Ngủ thẳng tới nửa đêm, di động cô vang lên, là điện thoại của sở cảnh sát gọi tới, nói có nhiệm vụ tạm thời. Thế là cô lần mò mặc quần áo, rửa mặt, cô nhìn mình trong gương, bỗng nhiên chẳng có cách nào nhận ra mình rốt cuộc đang ở đâu.

Khuôn mặt của Thi Tử Sinh xuất hiện đằng sau cô, anh dụi mắt hỏi: “Cần anh đưa em đi không?”

Cô ngơ ngàng lắc đầu.

“Vậy tự em cẩn thận.”

Trong nháy mắt, cô biết được mình đang ở đâu, thế là cách tấm gương lộ ra nụ cười ngọt ngào với anh.

Tháng mười một năm nay cảm thấy trôi qua rất dài, nhưng lại đặc biệt...ấm áp.

Mỗi một buổi sáng vào ngày nghỉ, Chung Trinh mở mắt ra là có thể nhìn thấy Thi Tử Sinh, anh là một người ngủ rất say, cô thử sờ lỗ tai anh, tóc anh, nhưng anh hoàn toàn không phát giác, vẫn ngủ say giấc.

Cô chợt có một cảm giác rất kỳ lạ: anh là một người đặc biệt, ít nhất, đối với cô là một người rất đặc biệt, mỗi lần nhìn ánh mắt anh, cô sẽ không thể dời chuyển tầm mắt của mình. Đương nhiên, anh cũng như vậy.

Cô không nói quan hệ của bọn họ với đồng nghiệp, nhưng cô đã quyết định, nếu có người hỏi thì cô nhất định sẽ thành thật trả lời; khi về nhà ăn cơm cô cho ba mẹ biết, đã có đối tượng qua lại; thậm chí, lúc trò chuyện trên mạng, cô đã thừa nhận với bạn thân nhất có lẽ mình đã yêu một người.

Nhưng tất cả mọi việc đều có một nhân tố không thể xác định, nhân tố kia tựa như cuộn từ cảm nhỏ bé trên bảng mạch tích hợp, thường bị người ta coi nhẹ, nhưng một khi xảy ra vấn đề, cả bảng mạch điện sẽ có nguy cơ ngừng trệ.

Nhưng cô lại không dám nghĩ kỹ đến nhân tố kia, cô chỉ loáng thoáng nhận ra, cô muốn duy trì tình trạng hiện tại, cùng anh duy trì tình trạng hiện tại.

Thi Tử Sinh trở người, đối diện cô, vẫn đang nhắm mắt.

Tóc trên trán và đỉnh đầu anh khá dài, hai bên cạnh lại cắt rất ngắn, cô không biết tại sao anh lại để kiểu tóc như vậy, là một ư? Hay là vì để lộ ra góc cạnh rõ ràng trên khuôn mặt anh, để người khác sợ anh?

Từ khi ở bên cô, anh ít khi cạo râu trên cằm, nhiều nhất là cắt tỉa một chút, có một lần cô nhin không được hỏi anh tại sao phải để râu, anh vừa đánh răng vừa bình thản trả lời: “Bởi vì anh chẳng chặc.”

.....

À, còn có phẩm vị vụng về của anh, ngoài lúc tập thể hình và ở trên giường, anh luôn mặc đủ loại áo cộc tay, anh không mặc áo sơ mi, trong tủ quần áo cũng chẳng có bộ âu phục nào, thỉnh thoảng cô sẽ đặt giả thuyết, nếu anh là dân đi làm bình thường, thế thì sẽ có cảnh tượng thế nào, nhưng dù sao chẳng nữa cũng không tưởng tượng ra được, bởi vì anh chính là anh, một người đàn ông tên là Thi Tử Sinh.

Có đôi khi cô cũng sẽ hỏi chính mình, buổi tối say rượu kia, tại sao cô muốn lên giường với anh?

Thoạt đầu cô khó mà trả lời, nhưng có một ngày, cô bỗng nhiên cảm thấy, nói không chừng chính là vì bị hấp dẫn bởi khuôn mặt tập trung của anh khi chơi bida. Anh rất dễ chuyển tâm đối với một sự việc nào đó, tựa như bây giờ anh thường dùng ánh mắt chuyên chú nhìn cô, nói không chừng cô hồi đó, trong tiềm thức hy vọng chính mình thay thế những hòn bida đủ màu sắc này, trở thành một tiêu điểm, cho nên mới...

Ngoài cửa sổ mưa phùn rơi mịt mù, cô nghĩ nhất định rất lạnh. Cô vươn tay ra từ trong ổ chăn, từ bờ vai anh trượt đến khớp tay to lớn, sau đó, cổ tay cô bị túm lấy.

“Đừng quay...” Anh ậm ừ lẩm bẩm một câu.

Bàn tay anh túm tay cô không hề dùng sức, thế nên cô giãy một cái là tránh khỏi, anh cũng không bắt cô lại, chỉ là vùi mặt trong gối ngủ tiếp.

Chung Trinh bỗng nhiên đứng dậy, quần chần dang hai tay ra, nhào thẳng tới Tử Sinh, miệng kêu to: “Batman đến đây!”

Thi Tử Sinh thốt ra tiếng thét, ngũ quan méo mó nhăn nhú lại, cô cười rộ lên, đầu tiên là cười ha ha ngây ngô, sau đó là cười như điên, tựa như từng phút từng giây ở bên anh đều là hạnh phúc, một loại hạnh phúc không cần nghĩ ngợi.

Cô mau chóng bị trừng phạt, nhưng cô chẳng quan tâm, bởi vì cô phát hiện, ngay cả khi anh trợn mắt hung hăng nhìn cô, trong ánh mắt vẫn chuyên chú như vậy.

Thế nên, đó không phải là trừng phạt, đó chỉ là vì...anh yêu cô.

43. Chương 43: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 7

Chung Trinh mau chóng thích ứng với cuộc sống ở cùng Thi Tử Sinh, cô lật tấm lịch trên bàn, phát hiện thời gian chỉ một tháng ngắn ngủi, nhưng dường như họ đã ở bên nhau rất lâu rồi.

Có một buổi chiều, cô buồn ngủ, thế là xin cảnh trưởng nghỉ một ngày, trở về nghỉ ngơi sớm. Cô đi siêu thị mua đồ ăn bán thành phẩm, định về nhà nấu cơm ăn cùng Tử Sinh. Cô mở cửa phòng ra, phát hiện trước kệ giày ở cửa đặt một đôi giày da bóng kiêu nam, nhưng mà...nhỏ hơn số của Tử Sinh rất nhiều. Cô nhúu mày, đặt túi to trên kệ giày, cảnh giác nhìn xung quanh.

Một cô gái bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô, để mái tóc ngắn, đang ngạc nhiên nhìn cô.

Nhưng mà...cô suy nghĩ, người nên kinh ngạc là cô chứ.

Cô suy đoán một số khả năng, là bạn gái trước của anh? Nhưng mà, làm thế nào lại có chìa khóa? Vậy thì bọn họ từng sống cùng nhau? Cô nhớ trong tủ quần áo của mình ở phòng khách từng phát hiện một cái thùng giấy, một vài thứ bên trong trông chẳng giống đồ đạc Thi Tử Sinh sẽ dùng đến, đương nhiên, không phải tất cả đều là vật dụng của phái nữ, nhưng cô chỉ theo trực giác suy nghĩ, là của một người phụ nữ nào đó để lại. Cô đi hỏi anh, anh vẫn còn ngáy ngủ, chỉ nói qua loa: không có bạn gái trước nào cả...

Lúc ấy cô không hỏi nữa, cảm thấy hỏi nhiều cũng chẳng có lợi, thế nên đóng cửa tủ, quên đi chuyện này.

Nhưng giờ đây, trong đầu cô lại tái diễn rõ ràng cảnh tượng khi ấy, thế là cô càng nghi ngờ, gã Thi Tử Sinh kia đang diễn trò với cô.

“Cô...cô là ai...” Cô gái trông hơi quen mắt, hình như vẫn còn chưa hết kinh ngạc, khẩu khí nói chuyện mơ hồ bất định.

Chung Trinh phồng má nói: “Dù sao cũng không phải người xấu.”

Cô gái nhìn cô, chậm chạp gật đầu: “Ờ...”

Cô suy nghĩ, gã Thi Tử Sinh kia hóa ra cũng thích con gái chậm chạp, lẽ nào chính là vì từng lên giường với một người quá chậm chạp, cho nên lần này mới tìm người lanh lợi như cô.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi có phần tức giận, nhưng mà giận cái gì, cô vẫn chưa nói được.

“Ừm...việc này...tôi tới lấy đồ...” Cô gái gãi đầu, trông chất phác.

Thế là Chung Trinh xụ mặt đến phát giận, thời gian trôi qua, người ta tới lấy đồ bao giờ cũng đi.

Cô gái xoay người trở lại phòng khách, trông thật sự rất quen thuộc đối với nơi này.

Chung Trinh bỏ đồ ăn vào trong tủ lạnh, khi ấy cô rất muốn gọi điện thoại kêu Tử Sinh trở về, sau đó dùng sức véo hai má anh, tra hỏi anh rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nhưng cuối cùng cô không làm vậy, chỉ là rầu rĩ lấy giẻ lau toàn bộ vết nước trên bàn, lần này đến lần khác, cho đến khi cô gái kia bưng thùng giấy ở sau lưng cô nhẹ giọng nói: “Ừm... cái giẻ này không thấm nước tốt lắm, cái màu trắng vắt trên bồn nước kia dùng tốt hơn, cô có thể thử xem.”

“...Được, tôi biết rồi.” Chung Trinh cảm thấy mình quả thật đang cần rằng nói chuyện.

Cô gái ho nhẹ một tiếng, cung kính nói: “Vậy tôi đi trước, lần sau lại đến thăm hỏi.”

Chung Trinh nhìn cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, cô có một nỗi xung động muốn tiến lên phá nát cánh cửa. Nhưng cô vẫn dùng cái giẻ “không thấm nước tốt lắm” kia lau bàn hết lần này đến lần khác, về phần cái giẻ màu trắng dùng tốt vắt trên bồn nước kia, cô quyết định ném nó vào thùng rác! À, không đúng, nên là cái trên tay mình chứ!

Chín giờ tối, Thi Tử Sinh mở cửa tiến vào, trông thấy Chung Trinh ngồi trên sofa phòng khách, đầu tiên anh sững sờ, sau đó mỉm cười nói: “Hôm nay em tan tầm sớm à?”

“Ừm...” Cô dùng giọng mũi trả lời.

Tử Sinh lập tức cảm thấy có gì đó bất thường, thế là anh khó hiểu nhìn cô chằm chằm một lúc, cuối cùng dứt khoát nắm lấy cằm cô hỏi: “Sao vậy? Hôm nay cãi nhau với ai ư?”

“...Không có.” Cô không nhìn anh, vẫn nhìn tivi chằm chằm.

Anh nheo mắt lại, cúi đầu muốn hôn cô, nhưng bị cô né tránh, anh khẽ nhíu mày, thấp giọng hỏi: “Em giận ai??”

“ ... ”

“Anh sao?” Anh hình như luôn có thể lập tức nắm bắt điểm chính của vấn đề.

“...” Cô vẫn tỏ vẻ bức bối, lén nhìn biểu tình của mình trên phản chiếu của cửa tủ kính, thế mà phát hiện ngay cả miệng cũng méo đi.

“Anh làm cái gì?” Anh khom người, nhìn thẳng hai mắt cô, vẻ mặt thản nhiên.

Nhưng anh càng như vậy, cô càng cảm thấy tức giận, rõ ràng còn có phụ nữ khác từng sống ở đây, anh lại qua loa phủ nhận, cô cảm thấy buồn, rất khó chịu...

Chỉ một giây đồng hồ, hốc mắt đỏ ngầu, giây tiếp theo, nước mắt đã chảy xuống. Biểu tình của Tử Sinh từ nghi hoặc trở nên kinh ngạc, giống như cô gái hồi chiều.

Anh ngồi xổm xuống nắm hai tay cô, tì trán mình lên trán cô, hỏi: “Rốt cuộc là sao? Anh đã làm gì? Nói cho anh biết...khóc không thể giải quyết vấn đề.”

Cô càng khóc dữ dội hơn, Thi Tử Sinh dần dần trở nên lúng túng, anh hôn má cô, trên đó đều là nước mắt mặn mặn của cô, cô tức tối suy nghĩ, tại sao anh không hôn môi cô chứ, trên đó có nước mũi của cô...

Anh ôm cô vào lòng, khẽ khàng vỗ lưng cô: “Được rồi, cho dù anh làm cái gì, em có thể đừng khóc không...”

“...” Cô vẫn khóc.

“...Coi như anh xin em.” Lần đầu tiên, anh ăn nói khép nép ở trước mặt cô.

Cô rốt cuộc không khóc nữa, là bởi vì cô quyết định bắt đầu hỏi tội anh. Cô lấy áo anh lau mặt, nhớ tới hai cái giẻ lau hồi chiều, không khỏi có chút đau buồn.

“Em hỏi anh lần nữa,” cô khịt khịt mũi chất vấn, “Trước kia anh có từng đưa phụ nữ về ở cùng không?”

Thi Tử Sinh có phần không chắc về dụng ý của cô, nhưng anh vẫn thẳng thắn thành khẩn trả lời: “Vậy phải xem định nghĩa của em về ‘ở cùng’.”

“...”

“Qua đêm ư... khẳng định có.” Anh sờ mũi, dè dặt.

“Vậy có giống ở cùng như chúng ta không?”

“Không có.” Anh rất quyết đoán, dường như không cần suy nghĩ.

“...Đồ lừa đảo!” Cô trừng anh, quả thật giống như đang trợn mắt nhìn kẻ thù.

Tử Sinh có phần bị làm cho hồ đồ, anh thật sự không hiểu rốt cuộc cô đang hờn dỗi cái gì, một số chuyện hoàn toàn chưa xảy ra? Cho dù anh muốn xin lỗi, cũng phải là anh thật sự đã làm mới được chứ...

“Em nói cho anh biết,” cô lại bắt đầu lau nước mắt, vì anh không thành thật, “Chiều nay có một người phụ nữ tới lấy đồ đạc, chính là cái thùng đặt trong tủ quần áo ở phòng khách!”

“...” Anh nhìn cô, giờ đây biểu tình đổi thành ngạc nhiên.

“Anh không phản đối nữa chứ?”

“...Anh không phản đối.” Thi Tử Sinh cắn răng.

“?”

“Đó là em gái anh, Thi Tử Mặc.”

Một trò hề đi tới hồi kết.

Chung Trinh thấy Thi Tử Sinh đứng lên, nhìn xuống cô, trong ánh mắt mang theo bất đắc dĩ và tức giận, cô xấu hổ cào tóc, nhớ tới anh quả thật từng nhắc đến em gái đã ở đây một khoảng thời gian, vì thế cô cúi đầu.

Đồng hồ quả lắc ở góc tường phòng khách lắc lư rất nhanh, Chung Trinh luôn cảm thấy nếu mắt nhìn chăm chăm sẽ lập tức choáng váng, cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ quả lắc kia, bởi vì cô cho rằng nếu bây giờ choáng váng thì tình cảnh sẽ đỡ hơn chút...

“À,” cô ngẩng đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói, “Thảo nào em cảm thấy trông cô ấy quen mắt như vậy, thì ra là em gái anh...”

Khóe miệng cô cong lên hơi cứng đờ, vốn tưởng rằng biểu tình đủ vui sướng này vừa xuất hiện, Thi Tử Sinh sẽ nhịn không được nở nụ cười, nhưng anh không có, vẫn xụ mặt, cuối cùng không nói lời nào xoay người trở về phòng tắm rửa.

Cô lau khô nước mắt trên mặt, còn uống một cốc nước lớn, rồi mới lặng lẽ vào phòng, định xông vào phòng tắm. Thế nhưng, khiến cô cảm thấy bất ngờ là Thi Tử Sinh dám khóa cửa.

Cô hơi hoảng hốt, ngồi trên giường, không biết nên làm gì mới tốt.

Giờ đổi thành anh giận rồi? Giận cô cố tình gây sự? Hay là cô tự dưng dựng chuyện hoài nghi? Có lẽ đều là tất cả.

Trước lúc ban nãy, cô luôn cho rằng mình không phải là người phụ nữ như vậy, cô sẽ không giống nữ chính phim giờ vàng bởi vì một chút việc nhỏ mà mất đi lý trí, nhưng giờ phút này thật sự đã đến, cô rớt cuộc

hiếu được mình không hề ngoại lệ, vẫn là một người phụ nữ...nhỏ mọn.

Cô bắt đầu tự kiểm điểm, cho dù bởi vì cô yêu anh, nhưng cô có lý do gì làm vậy chứ? Anh luôn thẳng thắn với cô...người không thẳng thắn là cô mới đúng.

Thi Tử Sinh tắm xong từ phòng tắm đi ra, thân trên để trần, chỉ quấn một cái khăn lông, Chung Trinh cầm lấy cái khăn đặt trên giường, đi qua nhẹ nhàng lau bờ lưng cho anh, thấp giọng nói: “Em xin lỗi.”

Cô tưởng rằng anh phớt lờ cô, tưởng rằng anh vẫn sẽ trưng ra bộ mặt hồ hững, nhưng anh lại nhỏ nhẹ thở dài một hơi, chờ cô lau khô giọt nước lưu lại trên người anh, anh liền xoay người, nắm lấy cầm cô, nói: “Thôi đi, em đang ghen tuông...anh tạm tha cho em.”

Đôi mắt cô vẫn sưng đỏ, cổ họng hơi khàn, kết quả của trận khóc to làm lớn chuyện ban nãy, nhưng nụ cười trên mặt lại đơn thuần mà ấm áp, đó là của Thi Tử Sinh cho cô.

Tới bây giờ, cô luôn cho rằng mình luôn đầu hàng với anh, nhưng hiện tại, cô vui vẻ suy nghĩ, anh thỉnh thoảng cũng sẽ đầu hàng với cô đấy.

Cuối tuần đó, Tử Sinh hẹn em gái Tử Mặc ra ngoài ăn cơm, chính thức giới thiệu hai người.

Tử Mặc bắt hai tay, kính cẩn lễ phép cúi đầu gọi cô một tiếng: “Chị dâu.”

“Hả, không không...” Lúc này, Chung Trinh ngạc nhiên xua tay muốn từ chối cách xưng hô này, nhưng bị Tử Sinh trừng mắt nhìn.

Sau khi về nhà, Chung Trinh cũng kính cẩn treo hai cái giẻ lau kia trên vách tường phòng bếp, lấy băng keo trong dán hai tờ giấy trắng, trên đó chia nhau viết: “Không dùng tốt lắm” và “Rất thấm nước”.

Bởi vì, lời dạy của “cô út” phải ghi nhớ kỹ càng.

Tháng mười hai vừa đến, không khí trở nên rét lạnh rõ ràng, tối ba mươi mốt, Chung Trinh theo thường lệ trải qua công việc, vào lúc hơn mười một rưỡi, cảnh trưởng bảo cô về trước, thế là cô không từ chối định rời khỏi.

“Ồ...”

“?” Cô dùng ánh mắt vô tội để ứng phó.

“Hồi đấy bảo cô đi trước, cô luôn nói dù sao về nhà một mình cũng không có gì làm, bây giờ ngược lại chẳng hề do dự.”

Cô vừa tháo mũ ra, vừa nói: “Bởi vì bây giờ không còn một mình.”

Cảnh trưởng có lẽ không nghĩ tới cô trả lời thẳng như vậy, ông ta mở to mắt, bưng tỉnh hiểu ra nói: “Chả trách lần trước cô từ chối con trai của cục trưởng...”

Chung Trinh dở khóc dở cười, nhưng vẫn thành thật nói: “Là anh ta từ chối tôi, không phải tôi từ chối anh ta!” —— sau trò đùa dai của Thi Tử Sinh.

Cảnh trưởng chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Cô rời khỏi văn phòng, trên đường rất náo nhiệt, cô ở con đường chữ “T” quẹo vào chỗ rẽ, không hề bắt ngờ xe của Tử Sinh đậu ở ven đường. Anh nhìn thấy cô đến đây, dưới ngọn đèn lơ mờ vẫy tay với cô, cô vội vàng nhanh bước đi qua, mở cửa xe ngồi vào trong.

Mới vừa ngẩng đầu, anh đã vội vã hôn cô, miệng vẫn còn lưu lại mùi thuốc lá nồng nặc, khiến cô không khỏi bắt đầu liên tưởng dáng vẻ anh ngồi đây hút thuốc.

Thi Tử Sinh ôm chặt cô, hôn mạnh vài cái, rồi mới ngẩng đầu, nhìn ánh mắt cô nói: “Em đã một tuần không trở lại.”

“Hết cách rồi, mỗi lần đến thời gian này lúc nào cũng bề bộn nhiều việc.” Cô nghe được sự ỷ lại trong âm thanh của anh, thế là hơi nũng nịu trả lời.

“Dứt khoát từ chức đi.”

“Sao có thể ——” nhưng còn nói chưa xong, anh lại bắt đầu đợt tấn công thứ hai.

Cô bị hôn đến nổi thở hổn hển, vì thế dùng sức đẩy anh ra, cười nói: “Theo em về nhà lấy chút đồ, sau đó chúng ta cùng nhau trở về.”

Trên danh nghĩa, cô có “Nhà”, một căn hộ đơn đã thuê nhiều nhiều năm từ khi tốt nghiệp đại học tới nay, nằm ngay lân cận. Nhưng trên thực tế, nhà cô là địa chỉ đăng ký trên giấy chứng nhận bất động sản của anh, hay là, thật ra là bất cứ nơi nào anh ở.

“Lấy cái gì?” Anh không buông cô ra, nghĩ đến lập tức có thể trở về thì không muốn lại đến chỗ khác.

“Áo trượt tuyết của em, còn có tấm chăn len.”

Anh nghĩ nghĩ, đành thỏa hiệp.

Xe quay đầu chạy về phía căn hộ của Chung Trinh, dọc đường đi, khắp nơi đều nghe được tiếng bắn pháo, tay phải của anh nắm tay trái của cô, tựa như gắn bó không thể phân ly.

“Ngày mai mấy giờ đi làm?” Tử Sinh hỏi.

“Ngày mai được nghỉ.” Cô cảm thấy anh dùng sức nắm mạnh tay cô một cái, thế nên quay đầu cho anh một nụ cười.

Cô nhìn ngoài cửa sổ, tại ven đường có một đôi người yêu còn trẻ tay trong tay đi bên nhau, trên mặt cô gái trẻ tràn trề nụ cười hạnh phúc, cô không khỏi suy nghĩ, mình cũng như thế sao?

Cô nhìn ảnh ngược của mình trên cửa kính xe, ngũ quan đều bị phóng to, trông rất buồn cười, mặc dù vậy nụ cười vẫn còn ở khóe miệng, không thể nào phớt lờ.

Nếu được, cô hy vọng thời gian có thể tạm dừng lại, tựa như hạt cát trong đồng hồ cát chảy tới một nửa, bỗng nhiên dừng lại, bởi vì đây là khoảnh khắc đẹp nhất khi những hạt cát nhỏ bé đi qua cổ chai.

Bởi vì dưới lầu chung cư rất khó tìm được chỗ đậu xe, thế nên hai người dừng xe tại khu vực thu phí ven đường, nắm tay nhau đi vào. Bảo vệ chào hỏi bọn họ, bọn họ cũng gật đầu tỏ ý với anh ta, Chung Trinh càng ngày càng có một cảm giác mãnh liệt, dường như người đàn ông bên cạnh mình không phải ở cùng nhau hai tháng, mà là...rất lâu.

“Tại sao em cần chặn len?” Tử Sinh hỏi.

“Bởi vì một tấm chăn rất lạnh.”

“Vậy lấy cái của anh đắp lên.”

“Thế thì anh có thể lấy cớ chui vào trong chăn của em chứ gì?” Cô luôn dễ dàng nhìn thấu “âm mưu quỷ kế” của anh.

Tử Sinh ho nhẹ một cái, nói: “Trên cơ bản, anh cảm thấy mình làm bất cứ chuyện gì cũng không cần lấy cớ.”

Cô mỉm cười nhìn anh, biểu tình như là bất đắc dĩ, nhưng lại bất giác có chút yêu chiều.

Bọn họ nắm tay đến dưới lầu chung cư, từ rất xa, Chung Trinh nhìn thấy có một bóng người đứng dưới ngọn đèn sáng trưng, cô tưởng mình nhìn lầm rồi, nhưng khi đến gần, người kia hai tay đút túi, ngọn đèn chiếu rõ khuôn mặt anh ta, thế nên cô nhịn không được thốt ra tên của anh ta:

“...Vĩnh Hi.”

44. Chương 44: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 8

Chung Trinh nằm mơ cũng không ngờ tới, người đứng trước mặt lại là Diệp Vĩnh Hi.

Cho dù ngọn đèn lơ mờ, anh ta vẫn chú ý tới cô và Thi Tử Sinh nắm tay nhau, cô theo bản năng buông tay ra, nhưng từ khóe mắt nhận được một ánh mắt hoài nghi. Khoảnh khắc thả tay ra, cô hối hận, hoặc là nói đúng hơn, cô bị bản thân làm cho hồ đồ, tại sao phải buông tay ra chứ, đây mới là người đàn ông của cô...

Nhưng tay đã rút về, Thi Tử Sinh nhất định sẽ kinh ngạc, cô không quay đầu nhìn anh, cho anh một ánh mắt xin lỗi, bởi vì cô sợ mình rất khó kết thúc.

“Trinh...” Vóc dáng của Diệp Vĩnh Hi xấp xỉ Thi Tử Sinh, có lẽ ở Úc lâu, mỗi ngày ăn bánh mì khoai tây chiên, thể nên hơi phát tướng.

Chung Trinh nhú mày, đã bao lâu rồi không gặp anh ta, năm năm? Sáu năm? Hoặc là, cũng không lâu như vậy...

“Cuối tuần trước anh trở về...” Khi nói chuyện, ánh mắt Diệp Vĩnh Hi qua lại giữa cô và Thi Tử Sinh, “Thế nên muốn đến thăm em.”

“Ồ.” Khóe miệng Chung Trinh miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, bàn tay rút về từ chỗ Thi Tử Sinh bị gió thổi lạnh, cô muốn đút vào túi mình, nhưng lại cảm thấy đột ngột.

“Bạn à?” Nhìn ra được, Diệp Vĩnh Hi do dự rất lâu mới hỏi.

“Ừm.” Cô không muốn giải thích nhiều.

“Vậy...khuya rồi, qua mấy hôm nữa anh lại đến tìm em.”

Khi Diệp Vĩnh Hi nói xong câu đó, cách đó không xa bỗng nhiên vang lên một tràng tiếng pháo chói tai, trên bầu trời nở rộ pháo hoa nhiều màu sắc, chỉ là ánh sáng pháo hoa lướt qua đêm tối trông mỏng manh lạ thường.

Năm mới đến rồi, một năm mới lại dùng cách thức như vậy...bắt đầu.

Chung Trinh nhìn Diệp Vĩnh Hi vẫy tay tạm biệt, sau đó xoay người biến mất trong bóng đêm, lòng bàn

tay cô không lạnh, nhưng lại ứa chút mồ hôi. Cô vẫn không dám nhìn ánh mắt Tử Sinh, giống như đứa trẻ mắc lỗi, người lớn không đặt câu hỏi trước thì coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Cô chợt không hiểu tại sao mình có thể như vậy, cô là một người rất dứt khoát, bất cứ chuyện nào — đương nhiên cũng bao gồm lần “thất thân” kia sau khi uống say — nhưng giờ phút này, cô do dự, bởi vì người đàn ông trước mắt, không biết bắt đầu từ khi nào đã trở nên rất quan trọng...

Bọn họ vẫn đi lên lấy áo trước tuyết và chăn len, sau đó không nói lời nào về nhà, Tử Sinh không nắm tay cô nữa, bàn tay lạnh cóng, trắng bệch, không có màu máu.

Chung Trinh cảm thấy rất uất ức, không phải vì người khác, mà là vì mình. Tại sao phải buông tay chứ, cho dù đó là một loại bản năng, cho dù khi gặp lại Diệp Vịnh Hi, đáy lòng còn chút đau nhói, nhưng...tại sao phải buông tay chứ?

Cô lén nhìn khuôn mặt nghiêng của người đàn ông ngồi bên cạnh, bình tĩnh, không có biểu cảm, giống như Thi Tử Sinh mà cô gặp lần đầu tiên.

Về đến nhà, cô đặt đồ đạc trên giường, xoay người lại, một nụ hôn thô bạo đã đặt ở môi cô, sau đó là cái ôm khiến cô đau đớn. Anh không cho cô bất cứ cơ hội để thở dốc, trực tiếp đè cô lên giường, kéo áo và quần của cô ra, không hề có chút dịu dàng.

“Khoan đã,” Chung Trinh tìm được khoảng trống, rốt cuộc thở lên tiếng, “Trước hết, em có lời muốn nói với anh —”

“— bây giờ anh không muốn nghe gì hết.” Anh dừng lại, nhìn ánh mắt cô, kiên quyết giống như mọi khi, nhưng đáy mắt lại có một chút lo âu.

“Nhưng mà —” lời cô bị nuốt chửng, làm thế nào cũng không giãi ra được, thế là cô đầu hàng lần nữa...rất dứt khoát, tựa như buổi tối họ quen nhau lần đầu.

Thời tiết rất lạnh, Chung Trinh hoàn toàn không nhận ra, cô chỉ biết cơ thể của Tử Sinh nóng hổi, nóng đến muốn bùng cháy.

Sáng sớm hôm sau, khi cô đắp tấm chăn len mở mắt ra, bỗng nhiên rất muốn lừa bản thân, tất cả về Diệp Vịnh Hi đều chỉ là một giấc mộng. Bên cạnh cô trống không, trong nháy mắt, sợ hãi xâm nhập vào trái tim cô: người đâu? Thi Tử Sinh đâu rồi?

Cửa phòng tắm bị mở ra một cách mạnh bạo, Thi Tử Sinh ở trần, nước nhỏ giọt, ngậm điều thuốc trong miệng.

Chung Trinh cười rộ lên, cảm thấy cảnh này rất buồn cười, lại có người lúc tắm rửa tay vẫn không rời điều thuốc?

Nhưng thật ra nụ cười của cô càng là vì yên tâm nhiều hơn, anh không biến mất, anh ở ngay bên cạnh cô.

Tử Sinh hút một hơi thuốc, ba nếp nhăn trên trán hiện ra rõ ràng, trông có chút tang thương. Anh đi tới ngồi ở mép giường, không chui vào trong chăn, mà là tựa vào đầu giường tiếp tục hút thuốc. Chung Trinh tiến đến gần, thấy anh không phản đối, cô dứt khoát nhào lên người anh, lấy chăn bao bọc anh.

“Gi hử?” Khi hút thuốc anh quen nheo mắt lại, từ trong đôi mắt đằm tĩnh kia không nhìn ra dấu vết gì cả.

Cô suy nghĩ vài giây mới nói: “Anh không lạnh sao?”

Anh lắc đầu, chẳng nói gì.

Cô không khỏi suy nghĩ, cuối cùng anh vẫn giận rồi, chỉ là anh không muốn nói, bởi vì anh không phải là người đàn ông khéo bày tỏ. Nhưng anh không nói, anh không hỏi, cô lại rất khó mở miệng giải thích, nói đến cùng cô hơi sợ anh, từ trước đến giờ đều có chút sợ anh. Không phải bởi vì anh trông rất hung dữ, mà là vì... anh là một người đàn ông quyết đoán, khi yêu thì một lòng một dạ, lúc không yêu thì cũng rất thẳng thừng.

Tận sâu trong lòng cô, cô hiểu được bọn họ hoàn toàn khác biệt như vậy, nhưng cô vẫn đắm đầu vào, tại sao chứ? Vì bát cháo vào đêm khuya của anh? Vì cái ôm dịu dàng trong gió lạnh? Hoặc là thật ra, chỉ là vì một nụ hôn của anh, cô liền sẵn lòng cùng anh phiêu bạt chân trời.

À... trên thực tế, cô ngốc nghếch hơn bề ngoài của mình, cô còn muốn dệt một giấc mộng về tình yêu chân thật, chỉ thế thôi.

Thi Tử Sinh hút xong điếu thuốc, anh im lặng nhìn cô, cô cảm thấy mình giống như chú cún con chờ mong chủ nhân tha thứ, nếu anh bỗng nhiên nói muốn đuổi cô đi, cô thật không biết có thể đi chỗ nào.

Ngón tay thô ráp của anh mơn trớn trán cô, mũi cô, môi cô, cằm cô, anh bỗng đặt đầu cô lên ngực mình, thấp giọng nói: “Em đó...”

Một câu ngắn ngủn này không có nội dung thực chất gì, nhưng lại hàm chứa rất nhiều thứ, anh không nói, cô coi như anh chưa nói gì, nhưng cô có thể cảm nhận được, là sự thoáng yêu chiều của anh, ngày cuối cùng trải qua năm cũ, lại đến sự yêu chiều của ngày đầu tiên trong năm mới.

Ngày đầu năm mới này, Chung Trinh và Thi Tử Sinh cùng trải qua trên giường, hôn nhau, quần quýt, ngủ say, sau đó lặp lại tuần hoàn này, nhưng Chung Trinh luôn cảm thấy họ thiếu cái gì đó, buổi tối trước khi ngủ, cô rất cuộc nhớ ra, họ chỉ thiếu việc nói ra tất cả. Nhưng người đàn ông bên cạnh đã ngủ say, hô hấp nặng nề, thế là cô chỉ đành nhắm mắt, mang chút thấp thỏm chào đón ngày mới sắp đến.

“Con nói, Vịnh Hi đã trở về?” Mẹ ngừng con dao trong tay, ngạc nhiên nhìn Chung Trinh.

“Vâng...” Buổi tối cuối tuần, cô hiếm khi quay về nhà ba mẹ ăn cơm.

Mẹ trầm tư vài giây, tiếp tục cúi đầu thái sợi cà rốt.

“Ba cũng không biết ạ...” Dù sao, Diệp Vịnh Hi là học trò mà ba tự hào.

“Mẹ chưa từng nghe ông ấy nhắc tới.” Mẹ lắc đầu.

Bữa cơm này Chung Trinh không tập trung ăn uống, mấy lần đều muốn hỏi ba, nhưng tới bên miệng thì lại nuốt trở vào. Cuối cùng vẫn là mẹ không nhịn được hỏi: “Vĩnh Hi đã trở về, ông biết không?”

Ba chẳng lên tiếng, im lặng chốc lát, sau đó mới vừa húp canh vừa gật đầu.

Hai mẹ con hơi kinh ngạc, liếc nhìn nhau một cái, nhưng lại không biết nên nói tiếp thế nào. Một lát sau ba dùng giọng điệu bình thản hỏi con gái: “Lần trước không phải con nói có...bạn trai sao? Thế nào rồi?”

Chung Trinh nuốt nước bọt, không dám nói đã sớm phát triển tới mức “bùng cháy”, cô chỉ cúi đầu lên tiếng, nói: “Bọn con tốt ạ.”

Ba đặt bát canh xuống, nhìn cô một cái, bỏ lại một câu rồi đứng dậy đến phòng khách xem tivi: “Vậy lúc nào dẫn về gặp mặt.”

“Vâng ạ...” Mặc dù hứa hẹn, nhưng cô vẫn lén lo lắng Thi Tử Sinh có bằng lòng làm vậy không.

Ăn xong về đến nhà, Tử Sinh còn chưa trở về, căn phòng trống rỗng, cô đứng một lúc, rồi xoay người ra ngoài. Cô bỗng nhiên rất muốn gặp anh, ngay tức khắc!

Gặp lại Bao Vĩ và A Khổng lần nữa, Chung Trinh thản nhiên chào hỏi, bọn họ cũng bình thản đáp lại cô, chẳng qua nhớ lại lần đó tình cờ gặp mặt ở thang máy, vẫn khiến cô có chút xấu hổ.

Thi Tử Sinh từ văn phòng ở cuối hành lang đi ra, anh sững sốt một giây, hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Con người của cô đảo một vòng, cảm thấy tại tình huống này không thể nào nói “Bởi vì em nhớ anh”, thế là cô mỉm cười, cầm lấy cây cơ ở góc tường: “Em muốn chơi bida.”

Tử Sinh gật đầu: “Em đến cái bàn của anh trước đi, anh có chuyện muốn nói với bọn họ.”

“Ồ...” Cô rất hiếu kỳ, nhưng vẫn xoay người đi.

Cô đứng cạnh bàn bida, âm thầm quan sát ba người đàn ông, bọn họ đứng ở cửa nói vài câu, sau đó thì tiến vào văn phòng, trước khi đóng cửa Tử Sinh nhìn cô một cái từ xa, cô vội vàng cúi đầu giả vờ nghiêm túc chà đầu cơ.

Bọn họ luôn có một sự ăm ỹ, sẽ không hỏi đến chuyện có liên quan tới công việc của đối phương, nhưng cô loáng thoáng cảm nhận được anh gặp phiền phức nào đó, không muốn để cô biết.

Sau khi Chung Trinh đánh mấy ván thì bọn họ rút cuộc đi ra, Bao Vĩ và A Khổng đi thẳng xuống lầu, Tử Sinh ngậm điều thuốc đi tới bên cạnh cô, nhìn một lúc, nói: “Về nhà thôi.”

Cô hơi giật mình, hiếm khi thấy anh như vậy, dường như có tâm sự nào đó. Trên đường trở về, xe chạy được nửa đường thì quẹo một cái, chạy về hướng khác.

“Anh muốn đi ăn bát cháo.” Lời giải thích của anh đột ngột lại trực tiếp.

Nhưng khi tới nơi, hai người đều sững sờ, quán cháo đã không còn, Thi Tử Sinh nhíu mày, chẳng nói gì cả, anh dùng cách mạnh bạo quay đầu xe rồi chạy đi.

Cô nhớ tới vẻ mặt điềm tĩnh của Thi Tử Sinh khi giao giấy chứng nhận bất động sản cho cô, cảm thấy anh đáng yêu, nhưng cũng hơi đau lòng. Cô thầm hắng giọng, dùng âm thanh nhẹ nhàng nói: “Tối nay em về nhà ăn cơm, anh có biết ba em nói gì không?”

“Gì hả?” Anh cổ vũ, cho cô một ánh mắt thách thức.

“Nói muốn gặp anh.”

“...” Anh kinh ngạc nhướn lông mày, hình như nghiêm túc suy nghĩ.

Chung Trinh lắc lắc đuôi ngựa phía sau đầu, mang tâm trạng thấp thỏm hỏi: “Anh...bằng lòng đi không?”

“...” Anh hiếm khi trầm mặc.

Cô tưởng rằng với hiểu biết của mình về anh, anh sẽ rất quyết đoán trả lời cô có đi hay không, nhưng anh lại do dự. Thú vị biết bao, cả hai đều là người dứt khoát mà quyết đoán, nhưng thường do dự vì đối phương, bọn họ rút cuộc đang do dự cái gì?

Đáy lòng chợt dâng lên nỗi buồn không biết từ đâu tới, thật ra cô không để ý anh có chịu cùng cô về nhà không, giống như cô từng như đinh đóng cột nói rằng không cần anh chịu trách nhiệm. Nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu, giống như có một ngày về nhà, phát hiện trong nhà bị dọn sạch, hoặc là đổi thành nhà người khác... Cô có cảm giác trống rỗng mà mệt mỏi, nhưng cô không muốn mình như thế.

Chung Trinh giả vờ tỏ ra nhẹ nhàng, khuôn mặt bất giác xoay qua nhìn ngoài cửa sổ, cô không thích để bất cứ biểu cảm cô đơn nào thoáng qua rơi vào trong mắt anh. Nhưng Thi Tử Sinh vươn tay ra nắm lấy cảm cô, xoay khuôn mặt cô qua, thấp giọng nói:

“Không phải anh không đi, chỉ là...qua một thời gian nữa. Được không?”

Một câu “được không” cuối cùng của anh có chút ý tứ cầu xin, thế nên cô mỉm cười, cho anh một ánh mắt kiên định: “Được, đợi anh có thời gian đi, cơ mà nói không chừng, đến lúc đó người đến nhà em sẽ xếp hàng từ đây đến bến Thượng Hải đấy.”

Anh cũng cười, có lẽ cảm thấy cô rất ngốc.

Nhưng cô chợt nhớ tới chuyện về Diệp Vịnh Hi, trước đó hai người vì chuyện này mà xảy ra chiến tranh lạnh, cô lại không nói rõ ràng, nhưng may mà Thi Tử Sinh không triển khai ý tưởng, tiếp tục nghiêm túc lái xe.

Chung Trinh bắt đầu tưởng tượng trong đầu cảnh tượng khi ba gặp anh, cô cho rằng người bảo thủ như ba sẽ không thích anh, anh trông rất...hung hãn. Hoặc nói trắng ra, trên người anh mang theo vẻ giang hồ, dù anh ngồi im không làm gì cũng chẳng nói gì, anh vẫn là một người đàn ông có thể quật ngã người ta bất cứ lúc nào. Nhưng cô hạ quyết tâm, cho dù ba thích hay không, cô thích người đàn ông này, có lẽ từ lần đầu tiên anh đứng trước mặt cô, bình thản kêu cô cút đi, cô đã thích anh rồi.

Chung Trinh đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bên tai bỗng nhiên vang lên giọng nói trầm thấp mang chút ngập ngừng của Thi Tử Sinh: “Nói vậy...chuyện em kể là thật?”

“Hử?” Nhất thời cô không hiểu anh đang nói gì.

Thi Tử Sinh bĩu môi, hình như rất không tình nguyện để cô biết anh còn nhớ chuyện này: “Chính là bạn trai du học nước ngoài...”

“À...” Cô há to miệng, lúng túng cười một cái.

Anh quay đầu nhìn cô, như là rất bất mãn: “Anh không hỏi em chuyện trước kia không có nghĩa là em có thể gạt anh.”

“...” Đây là logic đặc biệt của anh sao?

Chung Trinh một tay chống đầu, con mắt đảo một vòng, mới nói: “Vậy lúc ấy anh có tin câu chuyện em kể không —— em muốn anh nói thật.”

“Nửa tin nửa ngờ.” Anh đáp rất trung thực.

“...Em còn tưởng rằng anh thật không tin chứ.”

“Thoạt đầu không tin, nhưng nhìn ánh mắt em, anh cảm thấy em chưa hẳn bịa ra mọi chuyện.”

Cô bất đắc dĩ mím môi, nghĩ thầm còn phải nâng cao diễn xuất. Cô thay đổi tư thế ngồi, ngón tay không nhịn được gãi má, thở dài, nói: “Câu chuyện ấy, không hoàn toàn bịa đặt, có điều...cũng gần như vậy.”

“?”

“Anh ấy tên là Diệp Vĩnh Hi, là học trò mà ba em tự hào nhất ở trường đại học, hay đến nhà em, bọn em thường xuyên qua lại rồi ở bên nhau.”

“Thường xuyên qua lại?” Thi Tử Sinh nhướn mày.

“Không xấu xa như anh tưởng tượng đâu, tình cảm hồi ấy ngây thơ tốt đẹp, bọn em chỉ đi xem phim, ăn cơm, nắm tay thôi...” Cô càng nói càng nhỏ giọng, bởi vì anh đang dùng ánh mắt hờn dỗi nhìn cô.

Xe chạy vào gara ngầm, Tử Sinh đậu xe lại, cởi dây an toàn, không có ý xuống xe.

“Sau đó anh ấy đi nước ngoài du học,” Chung Trinh nói tiếp, “Ban đầu cũng thường xuyên thư từ qua lại gọi điện thoại, nhưng sau đó dần ít đi, các sinh viên khác tới kỳ nghỉ sẽ trở về, anh ấy thì có lẽ vì tiết kiệm tiền, vẫn ở lại đó, có một năm vào dịp Giáng Sinh em gặt ba mẹ mua vé máy bay đi Melbourne, Giáng Sinh tại Úc là mùa hè, em đợi anh ấy mấy tiếng đồng hồ dưới trời xanh mây trắng, cảm thấy rất hưng phấn, nhưng không ngờ nhìn thấy anh ấy nắm tay một người phụ nữ đi vào tòa nhà anh ấy đang sống. Em không gọi anh ấy, tưởng mình nhìn lầm rồi, sau đó em chờ ở dưới lầu, anh ấy sống tại lầu hai, bọn họ ở phòng bếp cùng nhau nấu ăn, còn hôn nhau nữa...”

“...”

“Thế nên em trở về. Sau đó...bọn em không còn liên lạc nữa.”

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn anh, hờn dỗi trong mắt anh đã tan biến, thay vào đó là vẻ điềm tĩnh. Anh hé miệng, chau chừ một giây, nói: “Đi thôi.”

Anh mở cửa xe, đến cốp xe sau lấy gì đó, Chung Trinh gần như có thể khẳng định, vừa rồi anh không phải muốn nói câu này, nhưng cô chặn bó tay.

Anh ôm cô vào thang máy, nói: “Khi ấy tại sao em muốn kể chuyện này cho anh nghe? Cho dù là làm lấy lệ với anh, cũng không cần thiết nói thật.”

“Bởi vì chúng ta đã thế ấy rồi,” mặc dù nói lại có chút xấu hổ, Chung Trinh vẫn trả lời thẳng thắn, “Anh là người đàn ông đầu tiên của em mà... Em không muốn lừa gạt anh.”

Đầu tiên Thi Tử Sinh ngơ ngác, sau đó cố nén ý cười tại khóe miệng, anh nắm lấy cầm cô, cắn răn hung hăng nói: “Chung Trinh, nếu để anh biết em còn dám một mình uống rượu với đàn ông, em nhất định sẽ chết!”

45. Chương 45: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 9

Chung Trinh không ngờ tới, tối hôm sau Thi Tử Sinh lại dùng giọng điệu hết sức bình thường nói: “Anh nghĩ rồi, đi gặp ba mẹ em cũng tốt, em sắp xếp đi.”

Nói xong, anh làm như không có việc gì đi đánh răng, để lại một bóng lưng bình thản cho cô.

Chung Trinh bắt đầu cảm thấy thật ra cô cũng không hiểu người đàn ông này như mình nghĩ, cơ mà có lẽ không ai có thể thật sự hiểu biết một người. Nhưng cô vẫn gọi điện cho mẹ, hẹn buổi tối cuối tuần đến nhà ăn cơm. Cúp máy, cô chợt không còn lo lắng nữa về chuyện Thi Tử Sinh rốt cuộc có bằng lòng đi hay không, có lẽ ba mẹ có thể không thích anh hay không, mọi việc đều có số phận an bài, tựa như đêm đó lần đầu họ quen nhau.

Thế nên, chiều thứ bảy, khi Chung Trinh về nhà phát hiện Thi Tử Sinh trần truồng đứng trước cửa tủ quần áo, cô không cảm thấy quá kinh ngạc. À, anh chính là người như vậy, ở cùng anh vĩnh viễn không biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

“Này...” Anh chần chờ lộ đầu từ sau cửa tủ, “Anh không phải nên...chính thức chút sao?”

“Ừm.”

Cô gạt đầu, đi vào phòng bếp lấy một quả táo, đợi khi cô đi ra, anh đang mặc áo sơ mi.

“Trời ơi,” Chung Trinh ngậm một miếng táo trong miệng, bởi vì cô quên nhai nuốt, thế nên mồm miệng không rõ ràng, “Em không biết, anh cũng có áo sơ mi...”

Thi Tử Sinh hờ hững nhìn cô, nói: “Anh có.”

“Anh không phải còn có âu phục nữa chứ?”

Anh xoay người từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ âu phục màu đen, nói: “Anh cũng có.”

“Thế cà-vạt thì sao?”

“Cái đó...anh không có,” anh rút cuộc có điểm bại trận, nhưng lại lập tức bổ sung, “Bởi vì đeo thứ kia vào, lúc tấn công rất dễ để kẻ địch kiềm chế em.”

Chung Trinh chớp mắt, nhìn anh ăn mặc chỉnh tề trước mặt mình, cô lập tức có nhận thức mới về anh, một nhận thức sâu sắc.

“Thế nào?” Anh trừng cô.

“Không có gì,” cô đánh giá anh từ trên xuống dưới, tiếp tục nhai táo, mồm miệng vẫn không rõ ràng, “Em không biết đàn ông mặc quần áo và không mặc quần áo lại có khác biệt lớn như vậy.”

“ ... ”

Nhưng mà không ngoài dự liệu, ba Chung Trinh chẳng hề nhiệt tình đối với anh bạn trai này của cô, thậm chí có thể gọi là lạnh nhạt, có điều Thi Tử Sinh cũng không bày ra bộ mặt dễ gần. Ngược lại mẹ rất nhiệt tình, trên bàn ăn luôn gấp rau vào trong bát của anh, khiến cho người đàn ông trông rất giàu này có chút bối rối.

“Hai đứa...đã bao lâu rồi?” Ba bỗng nhiên hỏi không đầu không đuôi.

Tử Sinh nhìn ông, trả lời: “Ba tháng mười tám ngày.”

Cả nhà đều kinh ngạc nhìn người đàn ông này, ba không hỏi nữa, mẹ vào phòng bếp lấy canh, chỉ có Chung Trinh ngơ ngác ngồi đó, trong lòng cảm động, nhưng lại chẳng nói nên lời.

Về đến nhà, không đợi Tử Sinh phản ứng lại, Chung Trinh đã đẩy ngã anh lên giường, ngồi trên đùi anh vừa cởi dây nịt ở lưng quần anh vừa nói: “Sao anh bỗng nhiên ăn nói như vậy, em suýt nữa muốn khóc rồi.”

“Nói gì?” Anh kinh ngạc, quên mất phản kháng.

Cô dừng lại nhìn anh, nhớ lại sắc mặt của anh khi nói câu kia, đó không phải là một câu lời ngon tiếng ngọt nhiệt tình cỡ nào cảm động biết bao, nhưng nó đại diện anh ghi tạc cô vào đáy lòng... như vậy đủ rồi. Nghĩ đến đây, cô hừ một tiếng, phát hiện người đàn ông này còn đáng yêu hơn so với tưởng tượng của cô, thế là cô rút dây nịt của anh ra, tiếp tục tháo nút trên quần anh.

“Này!” Anh đè tay cô lại, “Em có biết mình đang làm gì không?”

Cô không trả lời, cúi đầu lách khỏi ngón tay thon dài của anh rất nghiêm túc tiến hành công việc mình

chưa làm xong, cô rất muốn cười nhưng lại không dám, bởi vì khi anh nói xong câu kia, cô phát hiện anh đã có phản ứng.

“Cảnh sát Chung,” anh lấy khuỷu tay chống người lên, mang theo nụ cười, lần đầu tiên nói như trêu đùa, “Em khẳng định em và cái tên họ Diệp kia chỉ nắm tay đơn giản vậy sao?”

Cô không để ý đến lời nói đùa chẳng hề buồn cười của anh, mà là cúi người kề sát mặt anh, cố ý dùng giọng điệu quyến rũ nói: “Anh đừng mạnh miệng, ngay lập tức em sẽ khiến anh biết được cái gì gọi là ‘muốn sống không được, muốn chết cũng không xong’...”

Thi Tử Sinh sửng sốt một giây, khóe miệng kéo ra nụ cười nhẹ, giống như đang nói: được, xem ai cầu xin ai!

Chung Trinh nhẹ nhàng cản bờ môi anh, cảm thấy anh bất giác run rẩy, cô không thể nhận định tương lai của bọn họ sẽ như thế nào, nhưng giờ phút này cô biết rõ, mình yêu người đàn ông này còn hơn bất cứ ai trên thế giới.

Tết dương lịch trôi qua, nhiệt độ bỗng nhiên tăng lên, tết âm lịch năm nay vào tháng hai, năm ngoái vào lúc này đối với Chung Trinh là áp lực lớn nhất, nhưng năm nay tất cả đều thay đổi, cho dù bận rộn, tâm trạng của cô luôn mang theo sự khoan khoái vui vẻ — cô cũng không nói rõ, chỉ cảm thấy mình hạnh phúc.

Anh chàng Thi Tử Sinh hình như cũng bận rộn nhiều việc, bọn họ thường sau mười hai giờ đêm mới lần lượt về nhà, đều tự mình ngủ say, gần như ngay cả thời gian nói chuyện cũng không có. Dù vậy, cô lại cảm thấy khoảng cách giữa hai bên ngược lại kéo gần lại, thỉnh thoảng, cho dù chỉ nằm đối diện nhau, anh đặt một nụ hôn trên trán cô, sau đó tắt đèn đi ngủ... như thế là đủ rồi.

“Ngày mai ca làm của cô đến mấy giờ?” Cảnh trưởng ngồi chỗ đối diện cô, ghi chép vào cuốn sổ.

“Sáu giờ chiều.” Chung Trinh nhìn thoáng qua thời gian biểu trực ban mới trả lời.

“Vậy tăng thêm bốn tiếng nữa, đi trông coi khu ba.”

“À...có người xin nghỉ ư?”

“Không phải, tôi sợ chỗ quán bida xảy ra chuyện, thế nên phái cô cùng một đồng nghiệp ở tổ kế bên trông coi.”

Trong lòng Chung Trinh thâm hốt hoảng, nhưng vẫn điềm nhiên như không hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Ông chủ của quán bida đó hồi trước có bối cảnh phức tạp, hiện tại tuy rằng bình an vô sự, nhưng nghe nói có người muốn tìm anh ta gây phiền toái.”

“Phiền toái gì?”

“Không rõ lắm. Nhưng tôi biết tối mai sẽ có người đến chỗ anh ta đàm phán, tôi sợ xảy ra tai vạ, hai người ở đối diện trông chừng, nếu có chuyện lập tức báo cho tôi biết.”

“Ồ...” Chung Trinh gật đầu ưng thuận, trong lòng hơi bối rối, cô rất muốn đi tìm Thi Tử Sinh hỏi rõ ràng, nhưng lại sợ anh tức giận. Lập trường của bọn họ rất khác biệt, cô là cảnh sát, anh là người có bối cảnh phức tạp, đồng thời bọn họ lại thuộc hai nhóm người có thể sinh ra cảm xúc đối lập nhất trên thế giới: đàn ông và phụ nữ.

Vừa đến giờ tan tầm, Chung Trinh thay đồng phục, bước nhanh ra khỏi sở cảnh sát. Cô lấy ra di động gọi cho Thi Tử Sinh, bên tai truyền đến âm thanh chờ nối máy, cô cảm thấy nhịp tim mình cũng đập nhanh theo. Có một người đàn ông đứng dưới đèn đường, nhìn thấy cô đến đây liền tiến lên vài bước, cô nhờ ánh đèn mới nhìn rõ gương mặt của anh ta, không khỏi dừng bước.

“Chung Trinh...” Diệp Vĩnh Hi dứt hai tay vào túi, dùng nụ cười dịu dàng như xưa của anh ta chào hỏi cô.

Cô ngơ ngác nhìn anh ta, điện thoại lại được nối máy vào lúc này.

“A lô...” Từ khẩu khí của Tử Sinh có thể nghe ra anh muốn nói ngắn gọn.

“Ừm...không có việc gì...” Cô chìa tay ra hiệu Diệp Vĩnh Hi dừng lên tiếng.

“?”

“Lát nữa em gọi lại cho anh.”

Tử Sinh ở đầu dây bên kia trầm mặc mấy giây, mới nói ngắn gọn: “Được.”

Cô cúp máy, chậm rãi tiến hai bước về phía trước, hỏi: “Anh tìm em có việc gì sao?”

Diệp Vĩnh Hi gật đầu: “Anh mang quà về tặng cho em, luôn muốn tìm cơ hội đưa cho em.”

“Cám ơn,” Chung Trinh dứt tay vào túi, lạnh nhạt nói, “Có điều không cần khách sáo như vậy.”

Anh ta lập tức trở nên lúng túng, giống như chàng sinh viên ngây ngô của nhiều năm trước.

Bầu không khí gượng gạo, Chung Trinh hơi hối hận, anh ta không phải đến tìm cô cãi vã, cô cũng không có ý cãi nhau, thế tại sao không để anh ta lấy quà ra, cô chân thành cảm ơn rồi tạm biệt vậy thôi?

“Em xin lỗi,” cô cúi đầu, lắc lắc đuôi ngựa, “Có lẽ giọng điệu của em không tốt lắm.”

“Không, người nên xin lỗi là anh...”

Cô nhìn anh ta, bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ tại buổi chiều Giáng Sinh tươi sáng, anh ta nhìn thấy cô, cũng biết cô đã thấy tất cả, chỉ là anh ta không nói gì, ngay cả một câu giải thích cũng không có.

Cô từng hận anh ta, cũng nên hận anh ta, nhưng giờ phút này, anh ta chỉ là một phân đoạn nào đó trong hồi ức của cô, anh ta từng chiếm giữ một vị trí quan trọng trong cuộc sống của cô, hiện tại lại biến thành một...người bạn bình thường nhất.

“Quà đâu?” Cô mím môi, thản nhiên hỏi.

“À, ở trong này...” Anh ta vội vàng lấy ra một hộp nhung màu đen từ trong túi áo khoác, đưa tới trước mặt cô.

Cô chần chừ cầm lấy, mở ra xem, là một chiếc nhẫn bạc, khắc hoa văn đơn giản. Cô thấy rất đẹp, nhưng không hề do dự đóng hộp lại trả cho anh ta: “Em không thể nhận.”

“?”

“Nếu nhận, sẽ có người không vui.”

Diệp Vịnh Hi bất đắc dĩ cầm lại cái hộp, cười khổ một cái, nói: “Là...người đàn ông lần trước sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy được rồi.” Anh ta cất lại trong túi, nhìn cô.

“Anh đã đi gặp ba em chưa?”

“Gặp rồi.”

“Ông...ông có nói gì không?” Chung Trinh luôn cảm thấy ba không hài lòng với Tử Sinh, thế nên vẫn hy vọng cô và Diệp Vịnh Hi ở bên nhau.

“Em hỏi là thái độ của ông đối với anh sao?” Anh ta cười khổ.

“...Ừm.”

“Không khác gì với hồi trước, chẳng qua...ánh mắt có chút thay đổi.”

“?”

“Ý anh là, ông khiến anh cảm thấy, ông coi anh là học trò yêu thích nhất, thế thôi.”

Chung Trinh gật đầu, suy nghĩ hồi lâu mới thốt ra một câu: “Dù nói thế nào, cảm ơn quà của anh —— nói đúng hơn, là tâm ý của anh muốn tặng quà cho em.”

Anh ta cho cô một nụ cười, không nói nữa.

Hai người cứ vậy tạm biệt, Chung Trinh mang đôi giày tuyết rất nặng hướng về nhà, để lại tiếng bước chân nặng nề. Cô cảm thấy từng bước chân đều tựa như tạm biệt với quá khứ, tạm biệt mối tình đầu từng đẹp đẽ trong hồi ức của cô, thật ra bắt đầu từ ngày cô biết Diệp Vịnh Hi phản bội mình, cho dù bọn họ chia tay, nhưng cô vẫn đắm chìm trong cô độc, trong tâm trạng bi thương, cho đến khi gặp Thi Tử Sinh.

Đêm đông gió thổi trên mặt không hề lạnh, ngược lại khiến người ta cảm thấy tỉnh táo. Chung Trinh tới dưới lầu chung cư, ngẩng đầu nhìn lên, đèn phòng khách lại phát sáng. Cô vội vàng đi lên, mở cửa ra, Tử Sinh đang ngồi trên sofa gấp quần áo đã giặt sạch.

“Sao anh trở về rồi...” Cô hơi thở gấp.

“À, không có gì,” anh đưa lưng về phía cô, hơi nghiêng mặt nhìn cô một cái, “Anh nghĩ em gọi điện cho anh, nhất định có chuyện muốn nói, thế nên anh trở về...”

Chung Trinh thả túi xách xuống, chậm chậm đi qua, ngồi phía sau anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Cô vùi mặt trên lưng anh, cảm nhận được hô hấp của mình đều hơi thở của anh, thế là bất an giằng co của cả buổi tối tan biến.

“Thế nào, muốn nói gì với anh?” Anh vẫn còn gấp quần áo, giọng nói mang theo ý cười dịu dàng.

“...Em yêu anh.”

Cô cảm nhận được bờ lưng anh rõ ràng cứng đờ, qua vài giây, anh mới xoay người nhìn cô, trên mặt hơi ửng đỏ: “Sao lại đột nhiên nói lời này...”

Cô lắc đầu, nhào vào trong lòng anh.

Cũng không phải đột ngột, có lẽ nên nói với anh từ rất lâu trước kia.

Chung Trinh cũng không chứng thực với Tử Sinh về lời đồn mà cảnh trưởng nói tới, cô nghĩ, nếu anh muốn nói anh nhất định sẽ nói. Cô thường có một loại phóng túng vô điều kiện đối với anh, trái lại anh cũng vậy.

Sáu giờ chiều, cô dựa theo sắp xếp của cảnh trưởng cùng một đồng nghiệp nam đến quán bida trông chừng, cô không tiện đi vào, thế nên tùy tiện tìm cái cơ xin vị đồng nghiệp kia trà trộn vào trong, mình thì ở trong xe chờ.

Chưa đến bảy giờ, có một chiếc xe hơi màu đen đậu trước cửa quán bida, một người đầu trọc bước xuống, bên cạnh tiến lên mấy người, cùng nhau đi vào. Chung Trinh vội vàng lặng lẽ gọi đồng nghiệp, nhận được câu trả lời là, đoàn người của đầu trọc đi vào văn phòng của Tử Sinh, tiếng nói chuyện rất lớn, nhưng không nghe rõ đang nói gì.

Lại một lúc sau, đồng nghiệp nói người ở bên trong hình như đang cãi nhau, bảo cô chuẩn bị sẵn sàng, nếu có chuyện không ổn, lập tức báo với cảnh trưởng. Chung Trinh cảm thấy bất an, cô nhớ lại khuôn mặt của người đàn ông tên là Thi Tử Sinh, râu trên hai má và cằm anh, mái tóc của anh thường bị gió thổi lên trông rối bời, khi hút thuốc nếp nhăn xuất hiện trên trán anh, còn có anh nhìn mắt cô chăm chăm. Cô không muốn anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù rằng chỉ là một chút.

Cô từ trong xe đi ra, do dự có nên đi vào không, trong tai nghe bluetooth truyền đến âm thanh trầm thấp của đồng nghiệp: “Bọn họ đi ra... bây giờ từ lầu hai xuống lầu một, không nhìn ra vẻ mặt của hai người đó...”

Cô khẩn trương đứng cạnh chiếc xe, không bao lâu, Tử Sinh và đầu trọc quả nhiên đi ra, phía sau còn có Bao Vĩ và A Khổng, bọn họ vẫn đang nói chuyện, sắc mặt của đầu trọc hơi dữ tợn, Tử Sinh cũng chẳng tốt hơn mấy. Bỗng nhiên, đầu trọc lùi ra sau một bước, đưa tay vào trong túi trước ngực lục lọi gì đó.

Chỉ một giây đồng hồ, Chung Trinh liền nhận ra, hắn đang lấy vũ khí, cho dù là súng cũng được, dao cũng được, cảnh cô không muốn nhìn thấy sắp xảy ra.

“Thi Tử Sinh!...” Khoảnh khắc Chung Trinh lao ra con đường kêu gào tên anh, cô thấy anh nhìn thoáng qua mình, trong phút chốc ngẩn ngủ, sắc mặt anh từ kinh ngạc biến thành hoảng sợ.

Cô quay đầu lại, một chùm sáng vô cùng sáng chói chiếu về phía mình, sau đó là tiếng dừng xe gấp, cô không nhìn thấy gì, tay chân chẳng thể nhúc nhích, trong khóe mắt cô nhìn thấy anh vội chạy về phía mình, nhưng cô không đợi được anh đã ngã ra phía sau, sau đó... ý thức là một mảnh mơ hồ.

46. Chương 46: /ngoại Truyện/ Đồng Hồ Cát 10

Sáng sớm mừng một tết, Chung Trinh xách theo một bình giữ nhiệt, mang đôi giày tuyết thật dày của cô, đi vào cửa chính phòng điều trị tại bệnh viện.

Cô dọc theo hành lang màu than chì đi tới cuối cùng, dừng bước trước phòng bệnh thứ hai từ dưới đếm lên, gõ cửa, ló đầu nhìn xung quanh một chút, mới mở cửa đi vào.

“Hôm nay anh thấy thế nào?”

Cô đặt bình giữ nhiệt trên ngăn tủ nằm cạnh giường bệnh, treo áo khoác lên, sau đó lấy canh gà chứa trong bình thật cẩn thận đổ ra, bưng đến khung bàn ăn ở trên giường.

“Em không cần mỗi ngày đều hỏi anh câu này. Cảm ơn.” Diệp Vịnh Hi đẩy gọng kính trên mũi, cúi đầu ăn canh.

“Em hy vọng anh mau chóng khỏe lại, em mới giảm bớt một chút trách nhiệm.” Chung Trinh nói nửa đùa.

“Thế thì bây giờ em có thể đi rồi, chỉ cần mỗi ngày cô thưởng cho anh một bát canh như vậy là đủ rồi.” Anh ta cũng hóm hỉnh trả lời.

Ông lão ở giường bên cạnh kéo màn ra, nhìn bọn họ cười ha ha: “Cô bé, qua đây đưa canh cho bạn trai à.”

Chung Trinh dốc sức nhin xuống nỗi xung động muốn trợn mắt, hai tuần nay cô giải thích quá nhiều lần, nhưng ông lão vẫn cố chấp cho rằng bọn họ là một đôi.

Diệp Vịnh Hi cười cười, thấp giọng nói: “Lần sau gọi bạn trai em cùng đến thăm anh, ông ấy sẽ không nói thế nữa.”

Khuôn mặt Chung Trinh lập tức ảm đạm, cô ngồi trên chiếc ghế nằm cạnh giường, im lặng không nói lời nào.

Diệp Vịnh Hi có lẽ phát hiện mình không cẩn thận bắt được chỗ đau của cô, anh ta khó xử gãi đầu, hỏi: “Ừm...anh ta vẫn chưa tới tìm em?”

Chung Trinh gật đầu, tâm trạng sa sút.

Tối hôm đó, khi cô lao ra con đường, là Diệp Vịnh Hi ở sau lưng kéo cô lại, bởi vì quán tính quá lớn, bọn họ đều ngã xuống đất, cô ngã đi, anh ta đụng vào cửa xe ở ven đường, đùi phải bị gãy xương.

Thi Tử Sinh đưa bọn họ đến bệnh viện, lúc cô tỉnh lại, nhìn thấy khuôn mặt sốt ruột của anh, biểu tình trên mặt anh, cả đời này cô không quên được.

Anh nắm tay cô, nhắm mắt lại, giống như nói trong lòng: cảm ơn trời đất.

Khi đó cô còn ngây thơ suy nghĩ, may mà anh không sao!

Ba mẹ cô đều đến đây, tuy rằng bác sĩ nói rằng cô bình yên vô sự, nhưng mẹ vẫn kiên trì bảo cô về nhà ở, ít nhất, trước khi qua tết âm lịch, phải ở tại chỗ bọn họ có thể nhìn thấy. Lúc rời bệnh viện, cô rõ ràng nhìn thấy trên khuôn mặt rất ngầu của Thi Tử Sinh loáng thoáng lộ ra vẻ không nỡ, cô tưởng rằng anh sẽ đến thăm cô, hoặc là ít nhất gọi điện cho cô, nhưng anh không làm gì cả.

Cha mẹ của Diệp Vịnh Hi không ở bên cạnh, bọn họ phải chăm sóc ông cụ trong nhà, hơn nữa ba Chung Trinh đích thân gọi điện cam đoan sẽ chăm sóc tốt cho anh ta, thế nên trọng trách “báo ân” này rơi vào người Chung Trinh.

Trên thực tế, cô biết Thi Tử Sinh suy nghĩ cái gì, anh nhất định cho rằng Diệp Vịnh Hi cứu cô, bởi vậy cô nên ở cùng anh ta.

Đây là một phần logic vô lý cỡ nào!

Nhưng cô không muốn mất mặt đi tìm anh, cô biết phụ nữ cũng cần có lúc phải chủ động, nhưng không phải hiện tại.

Ăn xong bữa trưa, Chung Trinh từ bệnh viện đi ra thì đã hai giờ trưa. Lá cây ngô đồng rơi rải rác trên ngã tư đường gần như không có mấy người, ánh mặt trời ấm áp bao phủ trên đầu, lúc này, cô vốn nên cùng anh chàng kia nằm trên giường xem tivi, nhưng bây giờ lại một mình đi trên đường không có điểm đến.

Năm mới của anh trải qua thế nào? Cũng buồn rầu giống như cô sao?

Đi qua chỗ rẽ, người lập tức nhiều lên, đa số là người yêu hoặc vợ chồng, trong tay đang cầm hoa, tươi cười đi ngang qua. Chung Trinh bỗng nhiên nhớ tới hôm nay là lễ tình nhân... nhưng lễ tình nhân này đối với cô, cũng quá bi thảm rồi.

Khi về đến nhà thì đã chập tối, mẹ đang bận rộn ở phòng bếp, ba gọi cô vào phòng sách, ngữ khí ôn hòa hỏi: “Tình hình Vịnh Hi thế nào?”

“Tốt lắm. Bác sĩ nói cuối tuần này có thể xuất viện, về nhà nghỉ ngơi hai ba tháng, nếu không có gì bất ngờ thì có thể tháo thạch cao.”

“Sẽ có di chứng chứ?”

“Chuyện này con không biết,” Chung Trinh sờ mũi, “Bác sĩ chưa nói.”

“Sao con chẳng quan tâm đến nó chút nào...” Ba quở trách liếc nhìn cô, “Người ta cứu con một mạng.”

“Sao lại không quan tâm, bây giờ con quan tâm anh ấy còn hơn quan tâm ba và mẹ đấy...”

“Con nói hay lắm!”

“...”

Cô mím môi, xoay người muốn ra ngoài, ba bỗng nhiên gọi cô lại: “Quay lại!”

“?”

Lần đầu tiên ở trước mặt cô, biểu hiện của ba hơi mất tự nhiên, ông ho nhẹ mấy tiếng, trầm thấp nói: “Một chuyện là một chuyện, Vịnh Hi cứu con, con nên quan tâm chăm sóc nó. Nhưng mà, nếu con dám làm ra chuyện gì có lỗi với thằng nhóc kia, ba sẽ không tha cho con.”

“... ‘thằng nhóc kia’?”

Ba trừng mắt liếc cô: “Chính là thằng nhóc họ Thi kia.”

Chung Trinh kinh ngạc mở to mắt, qua hồi lâu, mới từ trong cổ họng thốt ra một câu khó hiểu: “Không phải ba không hài lòng về anh ấy sao?”

“Ai nói...” Ba lại trừng mắt nhìn cô, sau đó xua tay, ý bảo cô có thể ra ngoài.

Chung Trinh trở về phòng mình, chán nản ngã trên giường, hiện tại cho dù ba chìa tay ra, tên Thi Tử Sinh kia cũng không nhất định sẽ nhận... Haiz, rốt cuộc đây là thế giới như thế nào?!

Cô nhìn đồng hồ cát ở tủ đầu giường, tiện tay cầm nó đảo lại đặt trên bàn tay, hạt cát nhỏ bé màu xanh biếc chảy qua cổ chai nhỏ hẹp. Đồng hồ cát là một dụng cụ tính thời gian, thế nên hạt cát chảy không ngừng cũng là thời gian.

Cô ngây ngốc suy nghĩ, có lẽ khi hạt cát chảy hết, cái tên đàn ông chết tiệt kia sẽ đến tìm cô... Bỗng nhiên, cô có ý tưởng, đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới lầu. Dưới đèn đường có bóng người thoáng hiện qua, ngoài cái đó, tất cả đều rất tĩnh lặng, thậm chí ngay cả đứa nhỏ bắn pháo cũng không có.

Cô sụp bả vai, cảm thấy mình quá ngây thơ rồi, Thi Tử Sinh sẽ không làm loại chuyện như vậy, anh cũng

không phải là người sẽ lặng lẽ chờ đợi dưới cửa sổ. Nghĩ đến đây, trong lòng cô dâng lên một nỗi mất mát, rất cuộc anh coi cô là cái gì?

Một món đồ chơi ư? Bởi thế nên được thưởng cho người đã cứu cô?

Cô xoay người rời khỏi cửa sổ, không nhìn thấy dưới đèn đường kia là tàn thuốc chi chít khắp nơi, trong đó có một cái vẫn chưa tắt.

Sáng mùng sáu, đến phiên Chung Trinh trực ban, sau khi trải qua lần đó mắc lỗi gần như gây ra bất trắc, cảnh trưởng tạm thời sắp xếp toàn bộ ca trực của cô ở tại sở cảnh sát. Vào lúc mùng năm mới, chưa đến vạn bất đắc dĩ, thì không ai muốn tới sở cảnh sát, thế nên cả buổi sáng đều rất rảnh rỗi.

Giữa trưa ăn uống xong, cô muốn đến nhà sách gần đây mua một quyển sách, mới ra khỏi văn phòng, trước mặt có người đi tới, cô nhìn kỹ, nói không nên lời.

“Chị dâu.” Thi Tử Mặc kính cẩn lễ phép, tại hành lang không một bóng người ném ra một trái bom hạng nặng.

“A...” Chung Trinh nắm tay cô đi vào văn phòng, sau đó đóng cửa lại.

Thi Tử Mặc đứng trước cửa sổ, vẻ mặt nghi hoặc, lần đầu tiên Chung Trinh phát hiện, đôi mắt cô còn có cái mũi thẳng tắp kia lại giống Tử Sinh y như đúc.

“Muốn, muốn uống trà không...”

“Chị không cần khách sáo.” Tử Mặc lộ ra một nụ cười thân thiện.

Chung Trinh lúng túng đứng đó, không biết nên nói gì.

“Ừm...chị cãi nhau với anh em hả?” Im lặng một chút, Tử Mặc lại ném ra một trái bom.

Chung Trinh vuốt đuôi ngựa, lắc đầu: “Không có.”

“...Vậy, chị không cần anh ấy sao?”

Cô ngồi vào chỗ của mình, khoanh tay lại, thế mà bắt đầu tức giận: “Là anh ấy không cần chị mới đúng!”

Tử Mặc chớp mắt, tuy rằng miệng không nói, nhưng rõ ràng không đồng ý với quan điểm của cô.

“Tại sao hai người bất hòa?”

“...Chuyện này phải hỏi anh ấy.” Chung Trinh thở dài, cảm thấy đàn ông thật sự không thể nói lý.

Lần thăm hỏi ngắn ngủi này của Thi Tử Mặc không có kết quả coi như một kết quả mà chấm dứt, trước khi đi Tử Mặc xoay người trịnh trọng nói: “Chị dâu, thật ra con người của anh em...tốt lắm.”

Chung Trinh không biết nên trả lời cô thế nào, càng không biết làm sao đáp lại câu “chị dâu” kia, nói không chừng, “chị dâu” của cô là người khác đó, nhưng nghĩ đến điểm này, Chung Trinh lại cảm thấy khó mà chấp nhận.

Từng ngày từng ngày trôi qua, Chung Trinh và Thi Tử Sinh lại hết sức ăn ý duy trì sự im lặng với nhau, Chung Trinh là vì một hàm ý, Thi Tử Sinh là vì cái gì?

Có lẽ không ai biết.

Diệp Vịnh Hi xuất viện từ lâu, mỗi ngày ở nhà nghỉ ngơi khôi phục thật sự rất nhanh, một khi có thời gian thì cô sẽ đưa canh cho anh ta, bọn họ giống như hai người bạn, mà không phải một đôi nam nữ đã chia tay nói dối bản thân phải làm “bạn tốt” với đối phương.

Cô hỏi anh ta tại sao vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc anh ta lại xuất hiện ở phía sau cô, anh ta cũng hơi nghi hoặc gãi đầu, trả lời: “Thật ra...anh nghĩ em đã không chịu nhận cái nhẫn kia, thế anh đổi một món quà khác cho em, cho dù nói thế nào, dù sao anh cũng nợ em một phần tình cảm...”

“Ngày đó anh tới tặng quà cho em?”

Anh ta gật đầu: “Anh đến sở cảnh sát tìm em, có một vị đồng nghiệp nói với anh em trực ban ở chỗ gần đó, thế nên anh đến tìm. Ai ngờ lại gặp chuyện như vậy...”

“Cám ơn.”

“Em đừng quá cảm động,” Diệp Vịnh Hi gãi đầu, “Cũng không phải bởi vì nhìn thấy em anh mới cứu, trên cơ bản cho dù là ai gặp nguy hiểm như vậy, anh đều sẽ cứu.”

“Vậy em càng nên cảm ơn anh, em thay mặt nhân dân cảm ơn anh.”

Khi nói lời này, vẻ mặt cô bừng bừng, anh hùng nằm trên giường lại bất đắc dĩ đảo mắt.

Ngày cuối cùng của tháng giêng âm lịch, Chung Trinh ở cửa sở cảnh sát gặp được hai người không nghĩ tới, Bao Vĩ và A Khổng.

“Có thể nói chuyện với cô không?”

Đây có lẽ là lần đầu tiên cô nghe được Bao Vĩ lên tiếng nói chuyện.

Cô gật đầu, đi theo bọn họ vào quán bar của Bao Vĩ, bởi vì phải tới sau tám giờ tối mới bắt đầu kinh doanh, thế nên trong quán bar trống rỗng, đèn treo trên trần nhà mở lên hết, ngược lại trông khá giống quán cà phê.

Chung Trinh và A Khổng ngồi trên ghế đệm cao trước quầy bar, Bao Vĩ thì đứng sau quầy bar dùng rất nhiều nguyên liệu phức tạp pha chế thức uống.

“Là vậy,” A Khổng cất tiếng, “Chúng tôi nghĩ rằng Tử Sinh có vấn đề, hơn nữa trực giác của tôi nói cho tôi biết, là vấn đề về cô.”

“Anh ấy có vấn đề gì?” Chung Trinh nhướn mày, “Anh ấy hàng đêm phong lưu, mượn rượu giải sầu ư?”

“Vậy thì không.”

Biểu tình A Khổng giống như đang nói: cậu ấy sao có thể như vậy?

Chẳng biết tại sao, Chung Trinh hơi thất vọng, hóa ra không có cô, Thi Tử Sinh vẫn sống bình thản như trước.

“Vậy anh dựa vào gì nói anh ấy có vấn đề, dựa vào gì nói liên quan tới tôi?” Cô không khỏi mất kiên nhẫn.

“Cô biết không,” A Khổng tỏ vẻ lo âu, “Cậu ấy bỗng nhiên không hút thuốc.”

“...Có lẽ anh ấy nhận ra hút thuốc tổn hại đến cơ thể.”

“Tôi hỏi cậu ấy tại sao, cậu ấy chỉ nói hút đủ rồi.”

“Có lẽ anh ấy nói thật.”

“Không,” A Khổng lắc đầu, “Thi Tử Sinh mà chúng tôi quen biết không phải như thế. Cậu ấy không phải là Thi Tử Sinh mà chúng tôi quen biết.”

Lời của anh ta vừa lặp lại vừa trúc trắc, nhưng Chung Trinh nghe ra được, anh ta thật sự lo lắng.

Thế là cô mím môi, thấp giọng nói: “Chúng tôi không có cãi nhau, chúng tôi chỉ là...anh ấy không cần tôi.”

“Không thể nào!” A Khổng gần như hét to, khiến Bao Vĩ và Chung Trinh cùng nhú mày.

“Là thật đó,” cô hơi nhụt chí, “Sau khi tôi xuất viện, anh ấy không tới tìm tôi nữa.”

“Nhưng mà...khi cô xảy ra tai nạn, cậu ấy quả thật sắp điên rồi, đôi mắt không có tiêu điểm, từ trước tới giờ chúng tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy trông như vậy...” Anh ta và Bao Vĩ trao đổi một ánh mắt, đối phương tán thành gật đầu.

“Tôi nghĩ có lẽ anh ấy nghĩ rằng có người đã cứu mạng tôi, bởi vậy anh ấy nên tặng tôi cho người kia.”

“...” A Khổng và Bao Vĩ lại kinh ngạc trao đổi một ánh mắt, cuối cùng đưa ra kết luận, “Cái này thật có chút giống tác phong của cậu ấy.”

“...” Chung Trinh cười khổ một cái, càng cảm thấy nản lòng hơn.

“Nhưng điều này thì thế nào?” Bao Vĩ vẫn không lên tiếng chột nói.

“?”

“Cậu ấy không đi tìm cô thì cô đi tìm cậu ấy thôi.”

“Nhưng mà...”

“Đừng vì thế diện làm ra chuyện ngốc nghếch,” Bao Vĩ nói trúng tim đen, “Chỉ cần cô nghĩ lại, nửa đời sau muốn ở cùng thế diện hay là ở cùng cậu ấy, thì rất dễ dàng lựa chọn.”

“...”

Cô nhìn người đàn ông kiêu lời trước mặt, trong lòng có gì đó đang chộn rộn.

Bao Vĩ đặt một ly thức uống màu vàng nhạt pha lẫn màu hồng nhạt đặt trước mặt Chung Trinh: “Hôm nay cậu ấy không đến quán bida, hình như bị ốm.”

Chung Trinh lặng lẽ đứng dậy, nói tạm biệt với bọn họ, sau đó xoay người rời khỏi.

A Khổng nhìn bóng lưng cô, nói: “Cậu đoán xem cô ấy có đi không?”

“Có lẽ đi...”

“Tôi bỗng nhiên rất cảm động thay bản thân mình...” Anh ta vừa cầm lấy ly nước Chung Trinh không uống, vừa khụt khịt mũi.

“?”

“Tôi lại đối tốt với bạn bè như vậy, quả thật có thể nói là giúp bạn không tiếc cả mạng sống...”

Bao Vĩ liếc mắt khinh thường, lấy lại cái ly trong tay anh ta, rồi xoay người bỏ đi.

Chung Trinh đứng trước cửa căn hộ của Thi Tử Sinh, giơ tay lên mấy lần muốn gõ cửa, nhưng đều buông xuống.

Cô luôn là một người dứt khoát, cho dù thời khắc bị thương nhìn thấy bạn trai phản bội, đều có thể đủ dứt khoát kiên quyết xoay người đi, nhưng đối mặt với Tử Sinh, cô lại thường thiếu chút định lực.

Ngay lúc cô do dự, cánh cửa bỗng nhiên mở ra, Thi Tử Sinh đứng đó, trông gầy một chút, trên mặt anh mang theo kinh ngạc và bất ngờ mừng rỡ, có điều Chung Trinh cố chấp cho rằng, hình như phần bất ngờ mừng rỡ nhiều một chút... Một hồi im lặng đáng sợ trôi qua, cô rốt cuộc cố lấy dũng khí: “Bao Vĩ nói hôm nay anh không đến quán bida, có lẽ là ngã bệnh...”

“Anh không bệnh.” Anh trả lời như đinh đóng cột, nhưng âm thanh lại khàn khàn.

Cô cúi đầu nhìn mũi chân của mình, trong lòng không nói được có cảm nhận gì, cô hơi hối hận về sự lỗ mãng của mình, sẽ bị anh coi như đồ ngốc sao?

“Em...có khỏe không?” Anh rốt cuộc lên tiếng hỏi cô.

Cô hít sâu một hơi, ngẩng đầu nói: “Em và Diệp Vịnh Hi ở bên nhau.”

Không ngoài dự liệu, cô nhìn thấy được vẻ đau đớn trong mắt Tử Sinh, khoảnh khắc ấy, đôi mắt anh không có tiêu điểm, giống như A Khổng đã nói, cô chưa từng thấy anh như vậy.

“Em còn chuẩn bị kết hôn sinh con với anh ấy,” cô nói tiếp, trong âm thanh có vẻ hờn giận quật cường, “Giờ anh hài lòng rồi chứ?!”

Anh nhíu mày, nhìn kỹ ánh mắt cô, bỗng nhiên nắm lấy cổ cô, cắn răng nói: “Em đùa giỡn với anh?!”

“Là anh đùa với em thì có...”

Những lời này vừa thốt ra, nước mắt cũng chảy xuống theo. Giống như uất ức của hơn một tháng trời đều được phóng thích vào thời khắc này, cô đã sớm dỗi theo trái tim anh, nhưng chuyện tới trước mắt, anh vẫn đẩy cô ra ngoài, cô hận anh, hận không thể bỏ đầu anh ra, nhìn xem bên trong có những gì.

Tử Sinh ngơ ngác chớp mắt, nhất thời lại không nói nên lời. Anh thả ra ngón tay nắm cầm cô, vụng về lau nước mắt trên má cô.

Cô thấy anh im lặng, khóc càng dữ hơn, anh kéo cô vào trong, trở tay đóng cửa lại.

Ánh sáng trong phòng rất mờ, anh nâng khuôn mặt cô, rót cuộc chậm chậm đặt đầu cô lên ngực: “Đồ ngốc, hôm đó tại sao em bỗng nhiên lao ra...làm anh sợ muốn chết.”

“Em nghĩ cái tên đầu trọc kia muốn đánh anh...” Cô nức nở.

“ ... ”

“Em vội vàng muốn cứu anh mới lao ra...sau đó hẳn có đối phó với anh không?”

Tử Sinh cười khở một cái, bất đắc dĩ trả lời: “Cảnh sát Chung, trên thực tế, lúc ấy hẳn chỉ cho anh xem ‘con châu châu’ hẳn nuôi lâu rồi...”

“Gì cơ?” Chung Trinh ngẩng đầu, không lo khuôn mặt thê thảm nước mắt lẫn nước mũi, cô chỉ không hiểu, một tên trùm xã hội đen tại sao lại mang theo vật kia bên người... Anh nhìn ánh mắt cô, dở khóc dở cười, kéo góc áo lên lau qua loa khuôn mặt cô mấy cái, “Hôm đó là anh gọi hẳn đến, nói rõ ràng với hẳn anh không mang đến uy hiếp gì đối với hẳn, tốt nhất về sau nước giếng không phạm nước sông, vả lại cuối cùng hẳn hiểu rất rõ điểm này.”

“...” Nhưng mà cảnh trưởng nói khẳng định bọn họ muốn đàm phán... “May mà em không sao, bằng không anh tìm người xử hẳn.” Anh nói kiên quyết.

Chung Trinh sững sốt vài giây, chất vấn: “Vậy tại sao anh không đến tìm em?”

Khuôn mặt Thi Tử Sinh trầm xuống, nghĩ ngợi một lúc, mới rụt rè cất lời: “Anh nghĩ...có lẽ em sẽ lựa chọn lần nữa.”

“Lựa chọn?”

“Anh biết, khi chúng ta ở bên nhau, là anh ép em khuất phục. Lúc ấy em không nói không muốn, anh coi

như em bằng lòng. Nhưng ngày đó trên đường đưa em đến bệnh viện, anh bỗng nhiên nghĩ thông suốt...” Anh mím môi, ánh mắt thoáng đỏ lên, “Chỉ cần em sống tốt, sống vui vẻ, với anh như thế là đủ rồi.”

Cô rất muốn mắng người, không có anh, cô làm sao vui vẻ chứ?

“Cho nên anh nghĩ...anh ta cứu em, em cũng có thể sẽ chọn anh ta...”

“Thi Tử Sinh!...”

Cô đâm mạnh anh một quyền, dùng toàn bộ tinh túy học được ở lớp phòng thân tại trường cảnh sát lấy ra sử dụng.

Anh cắn răng chịu đựng, lùi một bước, đứng im không hé răng.

Hai người giằng co, nhú mào nhìn đối phương, không ai có ý nhượng bộ. Một lát sau, Tử Sinh rút cuộc nhẹ nhàng thở ra, nói: “Anh nghĩ...nếu em thật sự chọn anh thì sẽ tới tìm anh.”

Chung Trinh che miệng lại, không cho mình khóc thành tiếng: “Nhưng em tưởng rằng anh không cần em...”

“Sao lại như thế được...” Giọng anh khàn khàn, có lẽ là hết sức nhẫn nại, thế nên không để mình nói thêm lời nào. Một lát sau, anh rút cuộc vươn tay ôm cô vào lòng, hôn trán cô, hai má cô, lần này đến lần khác, trong dịp dàng pha lẫn một ít cuồng dã.

Chung Trinh nhắm mắt lại, nước mắt vẫn còn chảy, nhưng cô độc và bi thương trong lòng đã xóa tan từ lâu, có lẽ cô nên cảm ơn anh, bởi vì lần đầu tiên cô ngu dại muốn buông thả bản thân lại gặp được anh. Anh khiến cô cảm thấy tất cả những gì mình trả giá đều đáng cả.

Anh chưa từng nói ba chữ kia với cô, nói không chừng, sau này vĩnh viễn cũng không nói, nhưng cô đã đọc được từ lâu —— từ trong mắt anh.

“Này,” Chung Trinh vùi mặt trước ngực Tử Sinh, quệt lung tung mấy cái, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, “A Khổng nói anh không hút thuốc là sao?”

“Bởi vì anh xem một bộ phim phóng sự về hút thuốc, người ở đó bị chết rất thảm, cho nên anh nghĩ cai thuốc sẽ tốt hơn.”

“À...” Thế mà bị cô nói trúng rồi.

“...”

“Vậy nếu em không đến tìm anh, anh định kéo dài nữa sao? Nói không chừng, em thật sự chọn Diệp Vịnh Hi thì sao?”

Anh nhú mày, như là do dự có nên nói không, cuối cùng anh ho nhẹ một tiếng, biểu tình dịu dàng mà vô tội: “Trên thực tế...anh đang định đi tìm em, nhưng ai ngờ vừa mở cửa ra, em đã đứng ở cửa...”

-Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-duong-su-tu>